GEDİKSAVAŞLARI DÜNYASINDAN

KRALIN KORSANI

RAYMOND E. FEIST

KARŞILAŞMA

Ghuda gerindi.

Arkasındaki kapıdan bir kadın sesi duyuldu: "Çekil git oradan!"

Eski paralı muhafız, hanının verandasındaki sandalyesine oturup, ayaklarını ipten tırabzanın üzerine yerleştirdi. Arka planda her zamanki gece serenadı başlıyordu. Zengin yolcular şehirdeki büyük konukevlerinde ya da gümüşi kumsallar boyunca uzanan saray gibi hanlarda kalırken, Ghuda Bule'nun sahibi olduğu Çentik Miğfer Hanı daha kaba müşterilere hizmet veriyordu: Araba sürücüleri, paralı askerler, şehre mahsul getiren çiftçiler ve köylü askerler.

"Şehir muhafızlarını mı çağırmam lazım!" diye bağırdı kadın ortak odada.

Akşamları, tam yemek öncesi, günün en sevdiği vaktiydi. Sandalyesinde otururken, güneşin Elarial Koyu'nun üzerinde battığını, günün parlak ışıklarının beyaz binaları tatlı bir turuncu ve altın rengine bürüyen, daha yumuşak bir kızarıklığa doğru solduğunu görebiliyordu. Böyle olmasaydı daha talepkâr olacak bir yaşamdan kendine saklamayı başardığı birkaç zevkten biriydi bu. Binanın içinden yüksek sesli bir çarpma sesi geldi ve Ghuda ne olduğuna bakma dürtüsüne direndi. Karısı müdahale etmesi gerektiğinde ona bildirirdi.

"Çekip gidin buradan! Kavganızı da yanınızda götürün!"

Ghuda kemerinde alışkanlıktan taşıdığı iki bıçaktan birini çıkardı ve dalgın dalgın bilemeye başladı, hanın içinde kırılan çanak çömleğin sesi yankılandı. Bunu bir kızın çığlığı izledi, ardından atılan yumrukların sesi geldi.

Ghuda bıçağını parlatırken gün batımına baktı. Neredeyse altmış yaşındaydı, yüzü kırık bir burnun öne çıktığı, gitgide yaşlanan -kervan muhafızlığı görevi, savaş, çok fazla kötü hava, kötü yemek ve kötü şarapla geçen yılları gösteren- bir haritaydı. Saçlarının çoğu, tepesiyle kulaklarının arasında yarı yolda başlayıp, omuz hizasında gri püsküller bırakarak

dökülmüştü. Asla yakışıklı denecek biri olmamıştı, yine de kendine has bir havası vardı; insanların ona güvenmesine ve ondan hoşlanmasına neden olan sakin, açık bir dobralık.

Deniz, kuşları akşam yemekleri için cıyaklayıp suya dalarken, bakışları koy boyunca, zümrüt yeşili suların üzerinde parıldayan günbatımının gümüş ve gül rengi kısımlarında gezindi. Günün sıcaklığı gitmiş, yerini koydan gelen, deniz tuzunun keskin kokusuyla baygın, yumuşak, serin bir esintiye bırakmıştı ve bir an, hayatın kendisi gibi alt seviyeden bir insan için daha iyi olup olamayacağını merak etti. Sonra, güneş ufka değerken, güneşin göz kamaştırıcı parıltısı karşısında gözlerini kısarak baktı; çünkü bir şekil, yoldan aşağı kararlı bir şekilde ilerleyerek küçük hana doğru geliyordu.

Şekil, ilk başta batmakta olan güneşin göz kamaştırıcı parıltısı karşısında siyah bir benekten başka bir şey değildi, ama çok geçmeden ayrıntı kazandı. Şekille ilgili bir şey Ghuda'nın beyninde bir kaşıntı başlattı ve yabancı görüş alanına girerken bakışlarını onun üzerine dikti. Tozlu ve bir omzunun üzerinden bağlanmış soluk mavi bir cüppe giymiş, ince, çarpık bacaklı bir adam yaklaştı. Bir Isalan'dı, bir Isalan vatandaşı. Isalan, Büyük Kesh İmparatorluğu'nun güney tarafındaki uluslardan biriydi. Adam, bir omzunda eski, siyah bir sırt çantası taşıyor ve uzun bir asayı yürüyüş değneği olarak kullanıyordu.

Adam yüz hatları açıkça görülecek kadar yaklaştığında, Ghuda bir duayı sessizce tekrarladı:

"Tanrılar, o olamaz."

Ghuda ayağa kalkarken binanın içinden bir öfke feryadı koptu. Adam verandaya ulaştı ve çantasını omzundan indirdi. Onlar da olmasa kel olacak başını kıvırcık, ince tüylerden bir çember çevreliyordu; bir akbabayı andıran yüzü Ghuda'yı süzerken ciddiydi, ardından gülümsedi. Siyah gözleri, Ghuda'ya sırıtırken dar yarıklara dönüştü. Tozlu eski çantayı açtı. Tanıdık, çakıllı bir ses tonuyla, "Portakal ister misin?" dedi. Elini çantanın içine soktu ve iki iri portakal çıkardı.

Ghuda kendisine fırlatılan meyveyi yakaladı ve "Nakor, seni hangi Yedi Aşağı Cehennem sürükledi buraya?" dedi.

Zehir gibi bir kâğıt oyuncusu, kurnaz, kelimenin bir anlamıyla büyücü ve Ghuda'nın gözünde tartışmasız deli Isalanlı Nakor, eski paralı askerin bir zamanlar arkadaşıydı. Dokuz yıl önce karşılaşmışlar ve Ghuda'yı Kesh şehrine yolculuk etmeye ikna eden -Nakor'un iknaya ihtiyacı olmamıştı- genç bir serseriyle yolculuk etmişler ve bir cinayet, politika ve ihanet girişiminin göbeğine düşmüşlerdi. Serserinin Prens Borric, Adalar Krallığı tahtının vârisi olduğu ortaya çıkmıştı ve Ghuda bu karşılaşmadan, yolculuk etmeye, bu hanı, eski sahibinin dulunu ve şimdiye dek gördüğü en muhteşem günbatımlarını bulmaya yetecek altınla çıkmıştı. Bu hayatta, o yolculuk gibi bir şeyi asla tekrar tecrübe etmek istemiyordu. Ama artık, üzgün bir yürekle, bu isteğinin boşa olduğunu biliyordu.

Çarpık bacaklı ufak tefek adam, "Seni almaya geldim," dedi Bir bira bardağı kapıdan süzülerek geçerken, Ghuda sandalyesine oturdu. Nakor yana çekilerek bardaktan kurtuldu ve "Burada iyi kavga var. Araba sürücüleri mi?" dedi.

Ghuda başını iki yana salladı. "Bu gece misafir yok. Bunlar kadınımın ortak odayı her zamanki gibi yerle bir eden yedi çocuğu."

Nakor sırt çantasını yere bıraktı, tırabzanın üzerine oturdu ve "Pekâlâ, bana yiyecek bir şeyler ver de gidelim," dedi.

Bıçağını bileme işine dönen Ghuda, "Nereye?" diye sordu.

"Krondor'a…"

Ghuda bir an gözlerini kapadı. İkisinin de Krondor'da tek tanıdıkları Prens Borric'ti. "Bu, kesinlikle mükemmel bir hayat değil Nakor, ama burada kalmaktan hoşnutum. Şimdi çek git."

Ufak tefek adam portakalını ısırdı, iri bir parça kabuk kopartıp tükürdü. Portakalı kocaman ısırdı ve bunu yaparken ağzını yüksek sesle şapırdattı. Bileğinin tersiyle ağzını silerken, "Nesinden hoşnutsun?" dedi. Kararmış

koridoru işaret etti, bir çocuğun feryadı genel bağırış ve kırılma dökülmeleri buraya taşıyordu.

Ghuda, "Pekâlâ, bazen zor bir hayat, ama kimse beni öldürmeye kalkışmıyor-, her gece nerede uyuduğumu biliyorum ve iyi besleniyor, düzenli yıkanıyorum. Kadınım şefkatli ve çocuklar..." Bir başka çocuğun yüksek sesli çığlığı, öfkeli bir bebeğin ağlayışıyla son buldu. Ghuda, Nakor'a bakarak, "Bunu sorduğuma pişman olacağım, ama neden Krondor'a gitmek zorundayız?" dedi. "Bir adamı görmemiz lazım," dedi Nakor tırabzanda geriye kaykılıp, dengesini korumak için bir ayağıyla direğin arkasına tutunarak.

"Seninle ilgili bir şey biliyorsam Nakor, o da, bir adamı gereksiz ayrıntılarla ölüme taşımayacağın. Kim bu adam?" "Bilmiyorum. Ama oraya gittiğimizde öğreniriz." Ghuda iç geçirdi. "Seni son gördüğümde, Kesh şehrinin kuzeyine doğru at sürüyor, büyücülerin adasına, Yıldızlimanı'na gidiyordun. Muhteşem bir pelerin ve harikulade dokunmuş mavi bir cüppe giyiyordun, at, bir yıllık ücret ederinde siyah bir çöl aygırıydı ve İmparatoriçe'nin altınıyla dolu bir kesen vardı."

Nakor omuz silkti. "At kötü çim yedi, kolik kaptı ve öldü." Üzerindeki kirli, yırtık, mavi cüppeyi elledi. "Muhteşem pelerin yüzünden bir şeylere takılıp duruyordum, bu yüzden onu attım. Cüppeyi hâlâ giyiyorum. Kolları çok uzundu, bu yüzden yırttım. Yerlere sürünüyordu, ben de etek ucuna takılıp duruyordum, bu yüzden hançerimle kestim."

Ghuda, eski arkadaşının hırpani görünüşüne baktı ve "Bir terziye gidecek paran vardı," dedi.

"Çok meşguldüm." Turkuvaz rengi göğe baktı ve "Bütün parayı harcadım ve Yıldızlimanı'ndan sıkıldım. Krondor'a gitmeye karar verdim," dedi.

Ghuda, "Son kez bir haritaya baktığımda, Yıldızlimanı'ndan Elarial yoluyla Krondor'a gitmek epey uzun bir işti," derken kontrolü kaybettiğini hissetti.

Nakor omuzlarını silkti. "Seni bulmam gerekiyordu. O yüzden Kesh'e geri döndüm. Jandowae'ye gidebileceğini söylemiştin, bu yüzden oraya gittim.

Sonra Farâfra'ya gittiğini söylediler, o yüzden oraya gittim. Sonra Draconi, Cralyan, derken seni buraya kadar izledim."

"Beni bulmak konusunda epey kararlı görünüyorsun."

Nakor öne eğildi ve sesi değişti; Ghuda onun bu ses tonunu kullandığını daha önce de duymuştu ve önemli bir şey söyleyeceğini anladı. "Büyük şeyler, Ghuda. Bana neden diye sorma; bilmiyorum. Sadece, bazen bazı şeyler gördüğümü söyleyeyim.

"Benimle gelmen gerek. Keshli çok az erkeğin gitmiş olduğu yerlere gideceğiz. Şimdi, kılıcını, bohçanı al ve benimle gel. Yarın Durbin'e bir kervan kalkıyor. Sana kervanda muhafızlık işi buldum. Ghuda Bule'yi hatırlıyorlar. Durbin'den bir gemi bulabiliriz. Oraya bir an önce ulaşmamız gerek."

Ghuda, "Seni neden dinleyeyim?" dedi.

Nakor sırıttı ve sesi yine yarı alaylı, yarı neşeli bir hal aldı. "Çünkü sıkıldın, doğru mu?"

Ghuda, en küçük üvey çocuğunun, diğer altı çocuktan birinin yaptığı bir şeye feryat edişini dinledi ve "Şey," dedi, "burada işler önemli olmadığından..." bir başka çığlık yükselirken ekledi, "ya da gerçekten huzurlu olmadığından değil." "Gel. Kadına hoşçakal de ve gidelim." Ghuda vazgeçmekle sabırsızlanmak arasında kararsız kalarak durdu. Ufak tefek adama dönerek, "En iyisi kervansaraya git ve beni bekle. Kadınıma bazı şeyleri açıklamam lazım." Nakor, "Evlendin mi?" diye sordu. Ghuda, "Yanına bile yaklaşmadık," diye karşılık verdi. Nakor sırıttı. "O halde ona altın ver -eğer kaldıysa- ve geri döneceğini söyle, sonra gel. Bir aya kalmaz o sandalyeye ve yatağına başka bir adam alır."

Ghuda batan güneşin, gözden kaybolurken yaydığı ışığa bakarak bir an kapıda durdu ve "Günbatımlarını özleyeceğim Nakor," dedi.

Isalan tırabzandan aşağı atlarken, çantasını aldı ve omzuna atarken sırıtmaya devam etti. "Diğer okyanusların üzerinde de günbatımları var,

Ghuda. Görülecek güçlü manzaralar ve büyük harikalar var." Başka laf etmeden Elarial şehrine giden yola doğru döndü ve yürümeye başladı.

Ghuda Bule, neredeyse yedi yıldır evim dediği hanın ortak odasına girdi ve yolunun bir daha buradan geçip geçmeyeceğini merak etti.

KARAR

Gözcü işaret etti.

"Tam önümüzde tekne!"

Prens'in Krallık Deniz Kuvvetleri donanmasının amirali Amos Trask bağırdı, "Ne?"

Krondor Prensinin amiral gemisi, Kraliyet Ejderini saray rıhtımlarına doğru yönlendiren amiralin yanında durmakta olan kılavuz kaptan, pruvadaki yardımcısına bağırdı, "Onlara işaret ver!"

Yardımcı kaptan, aksi görünüşlü genç bir adam, arka tarafa bağırdı, "Kraliyet bayrağı takıyorlar!"

Amos Trask, kılavuz kaptanı kaba bir şekilde itti. Hâlâ fıçı gibi göğüslü, boğa gibi enseli, altmışlarını geçkin bir adam olan Amiral, hayatının çoğunu denizde geçirmiş bir erkeğin emin adımlarıyla pruvaya doğru seğirtti. Prens Arutha'nın amiral gemisini neredeyse yirmi yıldır Krondor dışına yelken açtırdığından, onu rıhtıma gözü bağlı bile yanaştırabilirdi, ama âdetler kılavuz kaptanın varlığını gerektiriyordu. Amos, gemisinin komutasını başkasına devretmekten nefret ediyordu, en çok da Kraliyet Liman Kaptanı personelinin işgüzar ve çok da cana yakın olmayan bir üyesine. Amos o makamda bir pozisyonun ikinci şartının uygunsuz bir kişilik olmak olduğundan şüpheleniyordu. İlki liman Kaptanı'nın sayısız kız kardeş ya da kızlarından biriyle evlenmekti.

Amos pruvaya ulaştı ve ileriye baktı. Siyah gözleri, önünde uzanan manzarayı inceledikçe kısıldı. Gemi rıhtıma doğru süzülürken, uzunluğu dört buçuk-beş metreden fazla olmayan küçük bir yelkenli, geminin ilerisindeki açıklığa hamle etmeye kalkıştı. Gemi direğinin tepesine Krondor Prensi'nin deniz kuvvetleri bayrağının küçük bir versiyonu beceriksizce bağlanmıştı. İki genç adam yelkenleri ve yekeyi çılgınca çalıştırdılar-, biri rıhtıma düz bir çizgi tutturmaya çalışırken diğeri bir flok yelkenini sarıyordu. İkisi de bu yarışa kahkahalarla gülüyorlardı.

"Nicholas!" diye bağırdı Amos, flok yelkenini indiren çocuk ona el sallarken. "Seni sersem! Rüzgârını kesiyoruz! Dön!" Dümendeki çocuk dönüp Amos'a baktı ve ona küstah bir sırıtış gönderdi. "Bilmeliydim," dedi Amos, yardımcı kaptana. Amos sırıtan çocuğa bağırdı, "Harry! Seni deli!" Arkaya bakıp son yelkenlerin de kaldırıldığını gören Amos, "Rıhtıma yanaşıyoruz, istesek bile dönmemize yetecek alan yok ve duramayız da!" diye fikrini belirtti.

Krondor'a gelen bütün gemiler limanın ortasında demir atar, kılavuz gemilerinin gelip kendilerini rıhtıma çekmesini beklerlerdi. Amos, kılavuz kaptanları kendisine uygun zamanda yelken indirmek ve rıhtıma yanaşmak konusunda izin vermesi için sindirebilecek mevkiindeki tek adamdı. Her zaman doğru yere varmaktan ve asla rıhtıma çarpmamış olmaktan ya da yedeğe alınma gerektirmediğinden gurur duyardı. Bu rıhtıma yirmi yılda yüz kez yanaşmıştı, ama daha önce asla geminin önünde oyun oynayan deli oğlanlar olmamıştı.

Artık daha da süratle yavaşlayan küçük yelkenliye bakarak, "Söylesene Lawrence, Krondor Prensi'nin en küçük oğlunu boğduğunda pruvadaki adam olmak nasıl bir duygu?" dedi.

Yardımcı kaptan küçük yelkenliye doğru dönerken rengi attı. Elini neredeyse kel kafasında dolaştırdı, gri saçları -bir zamanlar siyah ve kıvırcıktı- şimdi bir gemici düğümüyle başının arkasında toplanmıştı. Ne yaptıklarına aldırmamaya çalıştığı bir an sonrasında Amos teslim oldu. Cıvadrayı görmek için öne ve sağa eğilerek döndü. Aşağıda, Nicholas bir ayağı gemi direğine sıkıca tutturulmuş, küreğe eğiliyordu, kürek geminin pruvasına sıkıca yerleşmişti. Çocuk korkmuş görünüyordu. Amos, Nicholas’ın, "Harry! Limana dönsen iyi olacak!" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Amos sessiz bir anlaşmayla kafasını salladı, çünkü Harry limana doğru kürek çekerse, küçük yelkenli, oynak geminin uzağına çevrilecekti, gürültülü bir şekilde çarpacak, belki su alacaktı, ama en azından çocuklar sağ kalacaklardı. Aniden sancak tarafına sürüklenirlerse, yelkenli hızla geminin gövdesiyle rıhtımın yaklaşan kazıkları arasında karaya oturacaktı.

Yardımcı kaptan Lawrence, "Prens bizi uzaklaştırıyor," dedi.

"Ha!" Amos kafasını iki yana salladı. "Onları rıhtıma itmemize izin veriyor, demek istiyorsun." Amos tüm gücüyle bağırdı, "Harry! Limana doğru!"

Genç asilzade yelkenliyi geminin pruvasının ortasında tutmak için yekeyle boğuşurken, karşılık olarak sadece manyakça bir savaş narası attı.

"Bir topu bir kılıcın ucunda dengede tutmak gibi." Amos iç geçirdi. Geminin hızı ve konumuna bakarak halatları hazırlamaya zamanı olduğunu söyleyebilirdi. Çocuklara bir kez daha sırtını döndü.

Hızla ilerleyen gemi, yelkenliyi ittikçe aşağıdan Harry'nin nara atan ve sevinçle bağıran sesi geliyordu. Lawrence, "Prens yelkenliyi önde tutuyor. Mücadele ediyor, ama başarıyor," dedi.

Amos bağırdı, "Borinaları hazırlayın! Kıç halatlarını hazırlayın!" Pruvaya ve kıça yakın olan gemiciler bekleyen rıhtım görevlilerine halatları atmak için hazırlandılar.

"Amiral!" dedi Lawrence heyecanlı bir ses tonuyla. Amos gözlerini kapattı. "Duymak istemiyorum." "Amiral! Kontrolü kaybettiler! Sancak tarafına dönüyorlar!" Amos, "Duymak istemiyorum dedim," dedi. Küçük yelkenlinin gemiyle rıhtım arasında sıkışmasının sesi kulaklarına gelirken, yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle durmakta olan yardımcı kaptana döndü. Ahşap çatırtısıyla tahta kopmalarına rıhtımdaki adamların bağırışları karışıyordu.

Yardımcı kaptan, "Benim hatam değildi," dedi. Amos, "Duruşmanda buna şahitlik edeceğim. Şimdi halatları salmalarını emret, yoksa bizi de iskeleye çarptıracaksın," derken Amos'un gümüş ve gri sakalında düşmanca bir gülümseme belirdi. Sözünün korkudan dona kalmış adama işlemediğini gören Amos bağırdı, "Borinaları sağlama alın!"

Bir saniye sonra kılavuz kaptan kıç halatlarının bağlanması emrini verdi ve halatlar aşağıda bekleyenlere atıldı. Gemi hızını neredeyse tamamıyla

kaybetmişti ve halatlar iyice gerildiğinde, tamamen durdu. Amos bağırdı, "Bütün halatları bağlayın! İskele tahtasını çıkarın!"

Rıhtıma dönen Amos gemiyle rıhtım arasında çalkalanan suya dikkatle baktı. Suyun üstünde yüzen ahşap, halat ve yelkenin arasında kabarcıklar görerek rıhtımdaki kalabalığa bağırdı, "boğulmadan önce, rıhtımın altında yüzen şu iki geri zekâya bir ip uzatın!"

Amos gemiden indiğinde, iki ıslak genç rıhtıma tırmanmıştı. Yanlarına geldi ve sırılsıklam olmuş ikiliyi süzdü.

Nicholas, Krondor Prensi'nin en küçük oğlu, ağırlığını hafifçe sağına vermiş duruyordu. Sol çizmesinin topuğu, doğuştan sakat ayağını telafi etmek için yükseltilmişti. Bunu saymazsanız, Nicholas on yedi yaşında biçimli ve ince bir oğlandı. Köşeli yüz hatları ve siyah saçlarıyla babasını andırıyordu, ama hız konusunda ona rakip olsa da, Prens Arutha'nın dikkatinden yoksundu. Annesinin sakin tabiatını ve nazik tavırlarını almış olması, babasınınki gibi koyu kahverengi olmalarına rağmen, gözlerinin bir şekilde babasınınkilerden farklı bakmasına neden oluyordu. O an tamamıyla utanmış görünüyordu.

Arkadaşı başka bir meseleydi. Babası Ludland Kontu'nun adı da Henry olduğundan, sarayda Harry olarak bilinen Henry, şakanın suyunu çıkarmamış gibi sırıttı. Nicholas'la aynı yaşta, ondan bir baş uzun, kıvırcık kızıl saçlı, al yanaklı bir oğlandı ve genç saray hanımlarının çoğu tarafından yakışıklı bulunurdu. Maceracı tabiatı, kişiliğinin iyi yanlarını daha da belirginleştiren, şakacı bir delikanlıydı ve eğlence anlayışı zaman zaman onu doğru karar vermekten alıkoyuyordu. Çoğu zaman Nicholas da onunla birlikte akıl sınırının ötesine geçerdi. Harry bir elini ıslak saçında dolaştırdı ve güldü.

"O kadar komik olan ne?" diye sordu Amos.

"Yelkenli için üzgünüm Amiral," cevabını verdi Asilzade, "ama yardımcı kaptanın yüzünü görebilseydiniz..."

Amos iki gence kaşlarını çatlı, sonra kendi kahkahasını tutamadı. "Gördüm. Görülmeye değer bir manzaraydı." Koca kollarını açtı ve Nicholas ona sert bir şekilde sarıldı.

"Döndüğüne sevindim Amos. Yazortası Festivali'ni kaçırman kötü oldu."

Amos Prens'i abartılı bir tiksintiyle iterek, "Peh! İkiniz de sırılsıklamsınız. Şimdi babanızla buluşmadan önce gidip üzerimi değiştirmek zorunda kalacağım," dedi.

Üçü sarayın yanındaki iskeleye doğru yürümeye başladılar. "Ne haberler var?" diye sordu Nicholas.

"Her şey sakin. Uzak Sahil, Kesh ve Queg'den ticaret gemileri ve Özgür Şehirler'de her zamanki trafik. Huzurlu bir yıl oldu." Harry, "Heyecan verici maceralar dinlemeyi umuyorduk," dedi. Ses tonu hafif alaycıydı.

Amos elinin tersiyle kafasının arkasına şaka yollu vurdu. "Sana macera vereceğim, seni manyak. Ne yaptığını sanıyordun?"

Harry başının arkasını ovaladı ve incinmiş bir ifade takınmaya çalıştı. "Geçiş hakkımız vardı."

"Geçiş hakkı!" dedi Amos inanmayarak. "Açık limanda, dönecek geniş yerde belki, ama 'geçiş hakkı' üzerinize, dönecek yeri ve durmasının bir yolu olmadan gelen üç direkli bir savaş gemisini durdurmaz." Saraya doğru yürümeye devam ederken kafasını iki yana salladı. "Geçiş hakkı gerçekten." Nicholas'a bakarak, "Günün bu vaktinde körfezde ne yapıyordun? Derslerin olduğunu sanıyordum," dedi.

"Piskopos Graham babamla toplantıda," diye yanıt verdi Nicholas. "Bu yüzden balığa çıktık." "Bir şey yakaladınız mı?"

Harry sırıttı. "Görüp göreceğiniz, en büyük balığı Amiral." "Artık körfeze geri döndüğüne göre en büyük demek istiyorsun herhalde," diye yanıtladı Amos gülerek. Nicholas, "Konuşmaya değer bir şey tutmadık," dedi.

Amos, "Pekâlâ, koşun da daha az nemli bir şeyler giyinin. Ben biraz dinlenip, sonra babanıza uğrayacağım," dedi.

"Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordu genç prens.

"Umuyorum."

"Güzel; büyükannem Krondor'da."

Amos bu haberle neşelendi. "O zaman mutlaka orada olacağım."

Nicholas, Amos'a babasınınkine benzeyen çarpık bir ifadeyle gülümsedi ve "Annemi tam senin dönüşünde burada olacak şekilde ziyaret etmesinin tesadüf olduğundan şüphem yok."

Amos sadece sırıttı. "Sınırsız cazibem yüzünden." İki oğlanın da kafalarına şaka yollu bir şaplak indirerek, "Şimdi gidin!" dedi. "Dük Geoffrey'e rapor vermeliyim, sonra da... babanızla akşam yemeği için üzerime daha uygun bir şeyler giyinmek üzere konutuma gitmeliyim." Nicholas'a göz kırptı ve ıslıkla isimsiz bir melodi tutturarak uzun adımlarla yürüdü.

Nicholas'la Harry, prensin konutuna doğru hızla yürüdüler. Harry'nin, Prens Nicholas’ın resmi asilzadesi olduğundan, Nicholas’ınkinin yanında küçük bir odası vardı.

Prensin eski zamanlarda Krallık'ın Acı Deniz'deki koruyucu kale burcu görevini görmüş Krondor'daki sarayı körfeze dayanıyordu. Kraliyet rıhtımları limanın geri kalanından, sarayın duvarları arasında kalan bir açık sahil şeridiyle ayrılmıştı. Nicholas ve Harry sahilin açık alanından geçtiler ve saraya sudan yaklaştılar.

Saray bir tepenin üzerinde görkemli bir şekilde yükseliyordu, öğle güneşi hatlarını çiziyor, orijinal iç kalenin yanına eklenmiş daire ve koridor dizileri hâlâ binaların kalbi işlevini görüyordu. Son birkaç yüzyıldır eklenen birçok başka kule ve kule külahıyla küçük gösterilmiş eski iç kale, dünyanın çok daha tehlikeli bir yer olduğu zamanları düşündüren bir hatırlatmayla göze batıyordu.

Nicholas'la Harry mutfakta çalışanların limana ulaşmasını sağlayan eski metal bir kapıyı iterek açtılar. Limanın balık, deniz suyu ve katran kokusunun yarattığı keskinlik mutfağa yaklaştıkça yerini daha iştah açıcı kokulara bıraktı. Çocuklar hamamla fırının yanından ve küçük bir sebze bahçesinin içinden aceleyle geçtiler ve hizmetçilerin barakaları arasında hareket ederek taş merdivenlerden bir kat indiler.

Prens Arutha'nın görevlilerinden herhangi biriyle ya da prensin kendisiyle karşılaşmamayı dileyerek kraliyet ailesinin şahsi dairelerine giden hizmetçi girişine yaklaştılar.

Hizmetkârların kullandıkları kapılardan kendi odalarına en yakın olana ulaşan Nicholas kapıyı tam, sarayın arkasındaki çamaşırhaneye götürülmek üzere bağlanmış yatak örtüsü bohçası taşıyan bir çift saray hizmetçisi yaklaşırken açtı. Mevkisi ona üstünlük verdiği halde, yüklerinin ağırlığına duyduğu saygıdan kenarda durdu. Harry, kendinden sadece birkaç yaş büyük iki kıza da rahat bir şekilde sırıttı. Kızlardan biri kıkırdadı ve diğeri onu kilerde bir kemirgen bulsa bakacağı gibi bir bakışla yerine mıhladı.

Genç kadınlar, iki ergen üzerindeki etkilerinin bilincinde, aceleyle uzaklaşırken, Harry sırıttı ve "Beni istiyor," dedi.

Nicholas, "Benim midemin sulanmasını istediğim kadar. Hayal kurmaya devam et," derken onu öyle sert itti ki, Harry kapı ağzında sendeledi.

Ailenin konutuna çıkan merdivenleri aceleyle tırmanırken Harry, "Hayır, istiyor. Saklıyor, ama anlayabilirim," dedi.

Nicholas, "Harry hanımların erkeği. Kızlarınızı kilitleyin Krondorlular," dedi.

Parlak öğle güneşinin ardından koridor hoş bir loşluğa bürünmüştü. Koridorun sonunda onları, hizmetçileri kraliyet ailesinin dairelerine götüren alana çıkaran merdivenlere döndüler.

Merdivenlerin tepesinde kapıyı açıp içeriyi gözetlediler. Mevkii sahibi birini göremeyince iki oğlan da, hizmetçiler kapısından koridorun yan

yolunda olan kendi kapılarına seğirttiler. Bu kapıyla kendisininki arasında bir ayna asılıydı ve kendi yansımasını gören Nicholas, "Babamın bizi görmemesi iyi oldu," dedi.

Nicholas devasa yüklükleri ve kişisel bir gardırobu olan iki büyük odadan ibaret kendi dairesine girdi. Islak giysilerini hızla çıkartıp kurulandı. Döndü ve büyük bir aynada yansımasını gördü, bu ayna Kesh'ten ithal edilen sırlanmış camdan yapıldığından, çok büyük değeri olan bir lükstü. Vücudu -erkek olma yolunda ilerleyen bir oğlanın vücudu- genişleyen bir göğüs ve omuzları sergiliyordu; vücut kıllarında, gün aşırı tıraş olmaya ihtiyaç duyan, bir erkeğinki kadar artış vardı.

Ama yüzü hâlâ bir oğlanın yüzüydü, sadece zamanın bırakabileceği izlerden yoksundu.

Kurulanmayı bitirdiğinde ömrünün her gününde yaptığı gibi sol ayağına baktı. Parmak ucu olması gereken ufak yumrular olmasa, güzel biçimli bir sol ayak olacak şeyin temelinden uzanan bir et topağı. Ayak doğduğundan beri ilaca ve büyüye maruz kalmıştı, ama bütün iyileştirme girişimlerine direnmişti. Sağ ayak gibi, dokunmaya daha az hassas ve hissiz olmadığı halde, yine de Nicholas için hakim olması zordu; kaslar doğanın niyetlendiği görevi gerçekleştiremeyecek şekilde, yanlış ölçülerdeki kemiklere yanlış şekilde bağlıydılar. Ömür boyu hastalık çeken çoğu insan gibi Nicholas da nadiren durumunun farkında olmuştu.

Sadece hafif bir aksamayla yürüyordu. Mükemmel bir kılıç ustasıydı, belki Batı Krallığı'nda en iyi sayılan babasına denkti. Sarayın Kılıç Üstadı, Nicholas’ın ağabeylerinin onun yaşında olduğundan daha iyi kılıç kullandığını düşünüyordu. Mevkiisinin -Batı Krallığı'nın hükümdarının oğlu- icap ettirdiği şekilde dans edebiliyordu. Telafi edemediği tek şey, bir şekilde olması gerektiğinden daha az bir şey olduğu yolundaki korkunç histi.

Nicholas yaşıtı çoğu oğlanın daha gürültülü eylemleri yerine babasının kütüphanesinin sakin yalnızlığını tercih eden, yumuşak sesli, düşünceli bir gençti. Kılıç oyunlarında yetenekli oluşuna ilaveten mükemmel bir yüzücü, iyi bir binici ve oldukça iyi bir okçuydu, ama bütün hayatı boyunca

kendisini yetersiz hissetmişti. Bulanık bir başarısızlık hissi ve peşini bırakmayan bir suçluluk, onu beklenmedik bir şekilde esir alıyor ve çoğu zaman zihninin karanlık düşünceler tarafından ele geçirildiğini fark ediyordu. Yanında birileri varken, genelde neşeliydi ve bir şakadan başka bir çocuğun hoşlandığı kadar hoşlanıyordu, ama yalnız bırakılırsa endişe Nicholas'ı ele geçiriyordu. Bu Harry'nin Krondor'a gelme nedenlerinden biri olmuştu.

Nicholas giyinirken kafasını eğlenerek iki yana salladı. Son bir yıldır refakatçisi olan Asilzade Harry, Nicholas üzerinde, onu öyle ya da böyle başka bir aptalca girişime sürükleyerek ani bir değişim yaratmıştı. Kont Ludland'ın ortanca oğlunun gelişinden beri hayat Nicholas için çok daha heyecan verici olmuştu. Harry mevkiine ve iki rekabetçi kardeşine rağmen savaşçıydı ve kendisinden Nicholas'la arasındaki mevkii farkını güçbela da olsa gözlemlemesi ve ona itaat etmesi bekleniyordu. Sadece anlamlı bir emir Harry'ye Nicholas'ın sözünü geçirebileceği küçük kardeşi olmadığını hatırlatırdı. Harry'nin despotça yöntemleri düşünülürse, Prens'in sarayı büyük ihtimalle babasının onu tam bir tiran haline gelmeden önce gönderebileceği tek yerdi.

Nicholas ıslak, ensesine kadar gelen, babasınınki taklit edilerek kesilmiş saçlarını fırçaladı.

Elindeki havluyla kâh kurulayıp kâh fırçalayarak, saçlarını saygınlığına yakışır bir hale sokabildi. Kafasını kaplayan kızıl bukleleri yüzünden Harry'ye imreniyordu. Hızlı bir kurulama ve fırçalamadan sonra çıktı.

Nicholas bu koşullar altında olabildiğince iyi göründüğüne hükmetti ve odasından ayrıldı. Koridora girdiğinde Harry'nin çoktan giyinmiş ve hazır olduğunu, bu kez kendisinden birkaç yaş büyük bir başka hizmetçi kızı oyalamaya kalkıştığını gördü.

Harry saray asilzadelerinin, teoride onu kraliyet görevlilerinin bir parçası yapan yeşil ve kahverengi giysilerine bürünmüştü, ama daha saraya varışından birkaç hafta sonra Nicholas'ın refakatçisi olmak için bu görevinden ayrılmıştı. Nicholas'ın iki ağabeyi Borric ve Erland, Borric'in tacı amcasından devralacağı güne hazırlanması için, beş yıl önce kralın

Rillanon'daki sarayına gönderilmişlerdi. Kral Lyam'ın tek oğlu on beş yıl önce boğulmuş ve Arutha'yla kral, Arutha ağabeyinden uzun yaşarsa oğlu Borric'in hükümdarlık etmesine karar vermişlerdi. Nicholas'ın kız kardeşi Elena da yakın zaman önce Ran Dükü'nün en büyük oğluyla evlenince, Harry babası tarafından hizmete gönderilene kadar, Prens uygun mevkiide arkadaşlardan yoksun kalmıştı.

Nicholas boğazını yüksek sesle temizleyerek Harry'nin dikkatini hizmetçi kızın kaçmasına yerecek kadar çekti. Hizmetçi kız aceleyle giderken prense minnettar bir gülümsemeyle birlikte nazik bir selam verdi.

Nicholas kızın kaçmasını seyretti ve "Harry, hizmetçi kadınları rahatsız etmek için mevkiini kullanmaktan vazgeçmelisin," dedi.

"Rahatsız olmadı..." diye söze başladı Harry. "Bu bir öneri değildi," dedi Nicholas sert bir ifadeyle. Harry'ye hükmetmek için mevkiini nadiren kullanırdı, ama kullandığı o nadir durumlarda, Harry tartışmaması gerektiğini bilirdi -özellikle de ses tonu kulağa Prens Arutha'nınki gibi geldiğinde, Nicholas'ın şaka yapmadığının kesin bir kanıtı. Asilzade omuz silkti. "Pekâlâ, yemeğe kadar bir saatimiz var. Ne yapacağız?"

"Vakti hikâyemiz üzerinde çalışarak geçireceğiz, sanırım." Harry, "Ne hikâyesi?" dedi.

"Babama teknemin neden şimdi limanda batık halde durduğunu açıklamak için anlatacağımız hikâye."

Harry, Nicholas'a kendinden emin bir şekilde gülümseyerek baktı ve "Ben bir şeyler düşünürüm," dedi.

"Görmedin mi?" dedi Krondor Prensi en küçük oğluyla Ludlandlı asilzadeyi süzerken. "Sadece üç metre ötenizdeyken Krondor donanmasındaki en büyük gemiyi nasıl görmezsiniz!" Krondor Prensi, Adalar Kralı'nın kardeşi ve Krallık'taki en güçlü ikinci adam olan Arutha, iki oğlanı artık alışık oldukları kısık, onaylamayan bakışlarla süzdü. Zayıf bir adam olan Arutha duygularını nadiren gösteren sakin, güçlü bir liderdi, ama ona yakın olanlar,

eski dostlar ve aile için, ruh halindeki göze çarpmayan değişikliklerin fark edilmesi yeterince kolaydı. Ve şu anda eğlenmiyordu.

Nicholas suç ortağına döndü. Fısıldayarak, "Güzel hikâye,

Harry," dedi kuru bir ifadeyle. "Belli ki düşünmek için epey zaman harcamışsın."

Arutha kınaması kabullenişe dönüşerek karısına döndü. Prenses Anita oğluna azarlayan gözlerle baktı. Oğlanların aptalca davranmalarından hayal kırıklığına uğramıştı, ama Harry'nin apaçık beceriksiz masum pozu eğlendiriciydi. Kırk yaşını geçtiği halde, kahkahasında engellemek için çok çabaladığı çocuksu bir tını vardı. Kızıl saçlarına gri çizgiler düşmüştü ve çilli yüzü ulusuna senelerce hizmet etmekten kırışmıştı, ama en küçük çocuğuna sevgiyle bakarken gözleri berrak ve parlaktı.

Akşam yemeği birkaç saray görevlisinin katılımıyla gerçekleşen gayri resmi bir yemekti. Arutha saray hayatını mümkün olduğunda gayri resmi tutmayı yeğlerdi, tantanaya sadece gerektiğinde tahammül ederdi. Ailenin saray dairesindeki uzun masa bu akşam yemek yiyenlerden yarım düzine fazla insanı rahatlıkla kaldırabilirdi. Krondor'un büyük salonu Batı Aleminin çoğu savaş ganimetlerine ve devlet sancaklarına ev sahipliği yaparken, ailenin yemek salonu savaşı hatırlatıcı o tür şeylerden yoksun, eski hükümdarların portreleri ve sıradışı güzellikte manzaralarla dekore edilmişti.

Arutha, sağında Anita'yla masanın başında oturuyordu. Krondor Dükü ve Arutha'nın baş yöneticisi Geoffrey, Arutha'nın solunda, her zamanki sandalyesindeydi. Geoffrey sakin ve nazik bir adamdı, personelin hoşlandığı, yetenekli bir yöneticiydi. Sekiz yıl önce Krondor'a gelmeden, on yıl boyunca kralın sarayında hizmet vermişti.

Onun yanındaki Piskopos Graham, Güçsüzlerin Koruyucusu, Dala Tarikatı'ndan bir piskopos,

Arutha'nın şu anki danışmanlarından biriydi. Nazik ama sert bir öğretmen olan piskopos, Nicholas'ı, ağabeylerinin olduğu gibi, engin eğitimli bir

adam haline geleceği, sanat, edebiyat, müzik ve tiyatro konularında da ekonomi, tarih ve savaş sanatlarında olduğu kadar bilgili olacağı konusunda temin etmişti. Nicholas'la Harry'nin yanında oturuyordu ve çocukların bahanesini hiç güldürücü bulmadığını yüz ifadesiyle belli ediyordu. Kendisi prensin konseyine katılırken çocuklar vesayetinden azat edildiklerinde onların çalışacaklarını ummuştu, teknelerim limanda savaş gemilerine çarpacaklarını değil. Çocukların karşısında Anita'nın annesi ve Amos Trask oturuyordu. Amiral ve Prenses Alicia yıllardır, saray dedikodularının, basit bir flörtten çok daha yakın olduklarını iddia ettiği şen bir ilişkinin keyfini sürmüşlerdi. Yaşı Amos'unkine yakın ve hâlâ güzel bir kadın olan Alicia adamın ilgisi yüzünden keyifle ışıldıyordu. Alicia'nın bir zamanlar kızıl olan saçları artık griye dönse de ve yüz hatları hayatın geçişlerini ortaya serse de, Anita'nın annesiyle olan benzerliği çok açıktı. Ama Amos alçak sesle onun kızarmasına neden olan bir şaka yapınca, parıldayan gözleri ve utanmış kahkahası tekrar çocuksu görünmesine neden oldu.

Amos, Alicia'ya büyük ihtimalle açık saçık bir şeyler fısıldarken onun elini sıktı ve dul, yaşlı prenses peçetesinin arkasına saklanarak güldü. Anita bu manzaraya güldü, çünkü annesinin, ölümünden sonra babasını ne kadar çok özlediğini ve Gediksavaşları'ndan sonra Amos'un varlığının Arutha'nın sarayında ne kadar da hoş karşılandığını hatırladı. Anita annesinin gülümsediğini görmekten her zaman keyif alırdı ve kimse onu Amos gibi güldüremezdi.

Amiralin solunda Arutha'nın askeri vekili, kraliyet ailesinin bir kuzeni, Krondor'un Şövalye Mareşali "William oturuyordu. Ailede herkesin seslendiği şekliyle kuzen Willie oğlanlara göz kırptı. Sarayda yirmi yıldır hizmet veriyordu ve bu zaman zarfında Nicholas'ın diğer ağabeylerinin, Borric'le Erland'ın babalarının öfkesini üzerlerine çekmek için mümkün olan her yolu denediklerini görmüştü. Nicholas babasının sinirlenmesine neden olmak konusunda yeniydi. William bir dilim ekmek almak için uzanırken, "Dâhice bir strateji, asilzade. Hatırlanacak gereksiz ayrıntılar yok," dedi.

Nicholas layıkıyla cezalandırılmış gibi görünmeye çalıştı, ama başaramadı. Hızla bir parça kuzu eti kesti ve gülmemek için ağzına tıktı. Ne kadar

eğlendiğini bir kadeh şarabın arkasında saklayan Harry'ye baktı.

Arutha, "Siz ikiniz için uygun bir ceza düşünmek zorunda kalacağız. Hem teknenin hem de boyunlarınızın kıymetini aklınıza kazıyacak bir şey.

Harry şarap kadehinin arkasından Nicholas'a hızla sırıttı; saray işleri her zamanki gibi tüm ağırlığıyla bastırırsa Arutha'nın herhangi ciddi bir ceza vermeyi unutmasının çok olası olduğunu ikisi de biliyordu.

Prensin sarayı Krallık'taki en hareketli ikinci saraydı ve Kral'ın sarayının hemen arkasından geliyordu. Ayrı bir krallık olan Batı, Kral Lyam'ın sarayında belirlenen genel politika dışında, Krondor'dan idare ediliyordu. Bir günün seyri içinde Arutha iki düzine önemli soylu, tüccar ve elçi görmek ve yarım düzine önemli evrak okumak, Prensliği de etkileyen yerel her kararı onaylamak zorunda kalabilirdi.

Saray içoğlanlarının mor ve sarı kıyafetlerine bürünmüş bir görevli odaya girdi ve Kraliyet Törenler Efendisi Baron Jerome'un yanına gitti. Baronun kulağına bir şeyler fısıldadı ve bunun üzerine baron, Arutha'ya, "Efendim, sarayın ana girişinde sizi görmeyi isteyen iki adam var," dedi.

Arutha, nöbetteki çavuşun onları kraliyet görevlisine devretmesi ve görevlinin prensi rahatsız etmesi için sıradışı bir şeyler olması gerektiğini biliyordu. "Kim bu adamlar?" diye sordu Arutha.

"Prens Borric'in arkadaşları olduklarını iddia ediyorlar." Arutha'nın kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Borric'in arkadaşları mı?" Karısına baktı, sonra, "İsimleri ne?" diye sordu.

Törenler Efendisi, "Ghuda Blue ve Isalanlı Nakor isimlerini vermişler," dedi. Asalet ve vakarı hava ve suçları daha önemli bulan işgüzar bir adam olan Jerome, "Keshli'ler efendim," diye eklerken sesine bir kınama tonu eklemeyi başardı.

Nicholas, "Baba! Bunlar, Kesh'te köle tacirleri tarafından tutsak edildiğinde Borric'e yardım eden o iki adam! Bize onlardan bahsettiğini hatırlarsın,"

dediğinde, Arutha bir şeyler anlamak için parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Arutha gözlerini kırpıştırdı ve anımsadı. "Elbette." Jerome'a, "Hemen içeri alın," dedi.

Jerome haberi sarayın girişine iletmesi içim uşağa işaret ederken Harry, Nicholas'a döndü. "Köle tacirleri mi?"

Nicholas, "Uzun bir hikâye, dokuz yıl önce ağabeyim Kesh'e elçi olarak gitti. Adalar'ın kraliyet evinden olduğunu bilmeyen akıncılar tarafından tutsak edildi. Kaçtı ve imparatoriçenin sarayına ulaşıp onun hayatını kurtardı. Bunlar da, ona bu işte yardım eden adamlar," dedi.

İçoğlanı peşindeki pejmürde ve kirli iki adamla içeri girdiğinde herkes beklentiyle kapıya bakıyordu. İçlerinden uzun boylu olan, giysisine bakılırsa savaşçıydı; Eski, hurdası çıkmış deri bir zırh ve çentikli bir miğfer, sırtında asılı bir kılıç ve her iki kalçasının üzerinde birer bıçak. Arkadaşıysa etrafındaki yeni manzaraya şaşırtıcı derecede çocuksu ve keyifli bakan ve çirkin olarak tanımlanabileceği halde çekici bir sırıtışa sahip çarpık bacaklı bir adamdı.

Masanın başına gelip eğilerek selam verdiler; savaşçı sert ve kendinden emin bir havayla, kısa boylu adam gelişigüzel bir tarzda.

Arutha ayağa kalktı ve "Hoş geldiniz," dedi.

Nakor düşüncelere dalmış vaziyette odadaki her ayrıntıya bakmaya devam ettiğinden Ghuda uzun gelen bir dakikanın ardından, "Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz Ekselansları, ama o" -başparmağıyla Nakor'u işaret etti- "ısrar etti," dedi. Aksanlı ve yavaş konuşuyordu.

Arutha, "Sorun değil," dedi.

Nakor sonunda dikkatini Arutha'ya çevirdi ve "Oğlun Borric sana benzemiyor," demeden önce onu bir an süzdü.

Bu kadar dolaysız bir ifade ve saygıdan yoksun tavır karşısında Arutha'nın gözleri hayretle açıldı, ama başını salladı. Sonra Isalan, prensesi süzdü ve tekrar sırıttı, çarpık dişlerini öncekinden bile daha komik görünmesine neden olacak şekilde göstererek. "Sen onun annesisin. Sana benziyor.

Çok güzelsin, Prenses," dedi.

Anita güldü ve kocasına baktı, sonra, "Teşekkür ederim, efendim," eledi.

Nakor elini sallayarak, "Bana Nakor de. Bir zamanlar Mavi Süvari Nakor'dum, ama atım öldü," dedi. Odada göz gezdirdi ve bakışlarını Nicholas'a dikti. Çocuğu incelerken yüzündeki sırıtış kayboldu. Nicholas'a rahatsızlık verecek kadar baktı, sonra tekrar sırıttı. "Bu sana benziyor!"

Arutha söyleyecek söz bulamıyordu, ama sonunda, "Sizi buraya neyin getirdiğini sorabilir miyim? Oğlum ve Krallık için büyük bir görev yaptığınız için hoş geldiniz, ama... dokuz yıl oldu." demeyi başardı.

* Düzenleyici Notu: 30. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi. Kitap içerisinde bunun gibi 8 sayfa olduğunu gördüm. Tarayan arkadaşlar keşke daha dikkatli Word'e aktarsalar. Ama elden ne gelir?
1. Bozuk Sayfa
* * *

Arutha oturdu. Kendi düşüncelerinde kayboldu. Bu ikisinin, oğullarının ona bahsetmiş olduğu yaşlı, yorgun savaşçıyla komik şahsiyetin ortaya çıkması onu rahatsız etmişti, sanki oda birden serinlemiş gibi. Bir uyarı mı? Bu hisse boş vermeye çalıştı, ama yapamadı. Hizmetçilere tabağını kaldırmalarını işaret etti, çünkü iştahı kalmamıştı.

Yemekten sonra Arutha limana bakan balkon boyunca yürüdü. Kapalı kapılar ardında hizmetçiler kraliyet ailesinin dairesindeki odaları hazırlamak için koşuşturuyorlardı. Amos Trask binadan ayrıldı ve Arutha'nın limanın yakınındaki ışıklara bakarak dikilip durduğu yere geldi.

"Beni mi görmek istedin Arutha?"

Arutha döndü ve "Evet. Tavsiyene ihtiyacım var," dedi.

"Sor."

"Nicholas’ın neyi var?"

Amos'un yüz ifadesi soruyu anlamadığını gösteriyordu. "Ne dediğini anlamadım." "Yaşıtı diğer çocuklar gibi değil."

"Ayağı mı?"

"Sanmam. Onda..."

"Sakıngan olan bir şey var," diye tamamladı cümleyi Amos.

"Evet. O ve Harry'yi bugünkü eşek şakaları yüzünden gerçekten cezalandırmaktan bu yüzden caydım. Nicholas’ın riske atıldığını gördüğüm ya da duyduğum birkaç olaydan biri bu."

Amos alçak duvara doğru eğilirken iç geçirdi. "Bunu fazla düşünmemiştim, Arutha. Nicky yeterince iyi bir delikanlı -ağabeyleri gibi eşek şakaları ve sorunlarla dolu değil."

"Borric'le Erland o kadar yaramazdılar ki Nicholas’ın ihtiyatlılığını hoş karşıladım. Ama artık kararsızlık ve aşırı ihtiyatlılık noktasına geldi. Ve bu, bir hükümdar için tehlikeli bir noktadır."

Amos, "Sen ve ben çok şey gördük geçirdik, Arutha. Seni -kaç, yirmi beş yıldır mı- tanırım. Sevdiklerin için çok endişelenirsin. Nicky iyi bir delikanlı ve iyi bir erkek olacak," dedi.

"Bilmiyorum," diye şaşırtıcı bir cevap geldi. "Onda zalim ya da adi tek kemik olmadığını biliyorum, ama insan acelecilikten olduğu gibi ihtiyat yüzünden de hata yapabilir ve Nicholas hep ihtiyatlı. Bu özellik bizim için önemli olacak." "Bir başka evlilik mi?"

Arutha başıyla onayladı. "Bu durum daha öteye gitmez Amos. İmparator Diiagai, Krallıkla daha yakın bağların artık bir olasılık olduğunu belli etti. Borric'in Prenses Yasmine'le evlenmesi o yönde bir adımdı, ama çöl halkı Kesh'e bağımlıdır. Diiagai safkan bir prensesle evlenmenin zamanı geldiğini düşünüyor."

Amos kafasını iki yana salladı. "Devlet evlilikleri pis işler."

Arutha, "Kesh Krallık'ın hep en büyük tehdidi oldu -Gedik-savaşları dışında- ve onunla nazikçe ilgilenmeliyiz. Kesh İmparatoru'nun Adalar'ın gelecekteki kralının kardeşiyle evlenmesini istediği safkan bir yeğeni ya da kuzeni varsa, hayır demeden önce sınırlarımızı epey sağlamlaştırsak iyi ederiz," dedi. "Tek aday Nicky değil, değil mi?"

"Hayır, Carline'in iki oğlu var, ama Nicholas en iyisi olabilir -yetenekli olduğunu düşünseydim."

Amos bir an sessiz kaldı. "O hâlâ genç."

Arutha başıyla onayladı. "Göründüğünden de genç. Kendimi suçladığım bir..."

"Kendini hep suçluyorsun," diyerek sözünü kesti Amos, havlayan bir kahkahayla.

"...Sorun çok korumacı olmam. Sakat ayağı... nazik tabiatı..."

Amos başını salladı ve tekrar sustu. Sonra, "O halde onu alıştır," dedi.

Arutha, "Nasıl?" dedi. "Ağabeylerine yaptığım gibi onu da Sınır Lordlarına mı göndereyim?"

"Bu biraz ağır olur, sanırım," dedi Amos sakalını sıvazlayarak. "Hayır, ben onu bir süreliğine Martinin sarayına göndermenin iyi olacağını düşünüyordum."

Arutha hiçbir şey söylemedi, ama yüz ifadesinden fikri çok uygun bulduğunu söyleyebilirdi.

"Crydee," dedi Arutha yumuşakça. "Bu onun için değişik türde bir ev olacaktır."

"Sen ve Lyam yeterince iyi iş çıkarmıştınız ve Martin çocuğun üzerine titremeden güvende olmasını sağlar. Buralarda kimse 'Prensin topal oğluna ne elini kaldırmaya, hatta ne de sesini yükseltmeye cesaret ediyor.'" Arutha'nın gözleri Amos'un kullandığı terim karşısında birden parladı, ama hiçbir şey söylemedi. "Martin'e talimatları gönder de Nicky'nin sakat ayağını bir mazeret olarak kullanmasına izin vermesin. Prens Marcus onun ve Harry'nin yaşında, yani o keratayı da gönderirsen, Nicky'nin alışık olduğundan biraz daha sert iki soylu arkadaşı olacak. Onlara emredebilir belki, ama gözlerini korkutmayacaktır. Uzak Sahil, Yüksek Şato ya da Demirgeçidi'ne benzemez, ama Nicky'nin bir parça sertleşemeyeceği kadar da uygar değildir." Arutha, "Anita'yı ikna etmem gerekecek," dedi.

"Anlayacaktır, Arutha," dedi Amos kıkırdayarak. "Çok fazla şey yapman gerekeceğini sanmam. Çocuğu korumak istediği gibi, gerekliliği de görecektir."

"Çocuk. Babamın garnizonunun başına geçtiğimde Nicholas'tan sadece üç yaş büyük olduğumu hatırlıyor musun?"

"Oradaydım. Hatırlıyorum." Elini Arutha’nın omzuna koyarak, "Ama asla genç sayılmazdın, Arutha," dedi,

Arutha buna gülmek zorunda kaldı. "Haklısın. Ben ciddi tiplerdendim." "Hâlâ öylesin."

Amos gitmek için döndüğünde Arutha, "Anita’nın annesiyle evlenecek misin?" dedi. Amos şaşkınlıkla döndü. Sonra yumruklarını kalçalarına dayayıp sırıttı. "Hey, kimden öğrendin?"

Arutha, "Anita'dan… Alicia'yla konuşuyordu. Saray yıllardır sizinle ilgili dedikodularla doldu-. Amiral ve dul prenses. Mevkii ve ün sahibisin. Başka bir unvana ihtiyaç duyuyorsan, Lyam'la konuşup ayarlayabilirim," dedi.

Amos elini kaldırdı. "Hayır, bunun mevkiiyle ilgisi yok." Sesini alçalttı. "Tehlikeli bir hayat sürdüm, Arutha. Ve bir gemiye bindiğimde geri döneceğimin garantisi yok. Zalim bir adam olabilirim ve denizdeyken daha ötesi değilim. Orada kendimi öldürtme fırsatım hep vardı." "Emekliliği mi düşünüyorsun?"

Amos başıyla onayladı. "Sen ve Guy du Bas-Tyra'yla Gediksavaşları sırasında yaptığım bir parça itiş kakış dışında, neredeyse on iki yaşımdan beri gemilerde yaşadım. Evleneceksem, hanımımla evde otururum, teşekkür ederim."

"Ne zaman?"

Amos, "Bilmiyorum. Zor bir karar; denizin yapabileceklerinin bir kısmını gördün." İkisi de yıllar önce bir kış vakti Karanlık Boğazları'nda birlikte yaptıkları ilk yolculuğu hatırladılar. Arutha yolculuk yüzünden değişmişti, sadece denizde ölümle karşılaştığı ve hayatta kaldığı için değil, Krondor'a gitmek ve sevgili Anita'sıyla buluşmak zorundaydı. Amos konuşmaya devam etti, "Denizi bırakmak zordur. Belki son bir yolculuk..."

Arutha, "Martin, Barran'da, Crydee'nin yukarısındaki sahilde yeni bir garnizon hazırlamak için yardım istemişti. Kraliyet Kartalı limanda, yeterli silah ve iki yüz adamı ile atı bir yıl boyunca idare edecek stokla yelken açmaya hazır durumda. Kaptanlığını neden sen yapmıyorsun? Nicholas'ı Crydee'ye götürür, kıyıdan yukarı yeni garnizona doğru devam eder, geri dönmeden önce bir süre Martin'le Bariana'yı ziyaret edersin," dedi.

Amos gülümsedi. "Körolası şansımın başladığı yere son bir yolculuk." "Körolası şansın mı?" diye sordu Arutha.

"Seninle tanışmak, Arutha. Tanıştığımızdan beri, eğlencemi elinden gelen her şekilde mahvetmekte ısrar ediyorsun."

Bu aralarındaki eski bir şakaydı. "Tövbe etmemiş bir korsan için yeterince iyiydin."

Amos omuz silkti. "Şey, elimden gelenin en iyisini yaptım."

Arutha, "Git Leydine kur yap. Ben de kısa süre sonra benimkine katılacağım," dedi.

Amos, Arutha'nın sırtına bir kez vurdu ve dönüp çıktı. O gittikten sonra, Arutha, düşünce ve anılarında kaybolmuş halde, limanın uzak ışıklarını seyretmeyi sürdürdü.

Arutha'nın anımsayışı yanı başında beklenmedik birinin varlığıyla bölündü. Döndüğünde tuhaf, küçük Isalan'ın yanında durmakta ve aşağıdaki şehri süzmekte olduğunu gördü. Nakor, "Seninle bir dakika geçirmem gerekiyordu," dedi.

"Koridordaki muhafızları nasıl aştın?" diye sordu Arutha. Nakor omuz silkti. Tüm söylediği,

"Kolaydı" oldu. "Oğlunu bir yolculuğa çıkarıyorsun."

Arutha yan döndü, gözlerini Isalan'ın üzerine dikti. "Nesin sen? Kâhin, Mesih ya da büyücü mü?"

Nakor omuz silkti. "Kumarbazım." Görünüşe göre yoktan var olan bir deste kâğıt çıkardı ve "Çoğu zaman böyle para kazanırım," dedi. Bileğini büktü ve deste ortadan kayboldu. "Ama bazen bazı şeyler görürüm." Bir an sustu, sonra "Yıllar önce, Borric'le karşılaştığımda, ona çekildiğimi hissettim, bu yüzden bana yardım ettiğinde, onunla kaldım," dedi.

Duraksadı ve gitmek için izin istemeden, alçak duvarın taşları üzerine atladı, ayaklarını altına topladı. Aşağıya, prense bakarak, "Birçok şey açıklanamaz, Prens. Neden bazı şeyleri biliyorum ve neden -numara dediğim bazı şeyler yapabiliyorum, açıklayamam. Ama yeteneklerime güveniyorum. "Oğlunun sağ kalması için buradayım," dedi. Arutha başını iki yana salladı, küçük bir inkâr hareketi. "Sağ mı?"

"Tehlikeye doğru ilerliyor."

"Ne tehlikesi."

Nakor omuz silkti. "Bilmiyorum."

Arutha, "Ya onu burada tutarsam?" dedi.

"Yapamazsın." Nakor başını iki yana salladı. "Hayır, bu yanlış. Yapmamalısın." "Neden?"

Nakor iç geçirdi ve gülümsemesi soldu. "Uzun zaman önce arkadaşın James’le karşılaştım. Bana sen, hayatın ve senin lütfunu kazanmak için yaptıklarından bahsetti. Görmüş geçirmiş bir adamdan bahsediyordu."

Arutha'nın iç geçirmesi Nakor'unkini yankıladı. "Ölü adamların ayağa kalkıp öldürdüklerini gördüm ve yabancı büyüler gördüm; diğer dünyalarda doğmuş adamlar tanıdım. Ejderhalarla konuştum ve imkânsız görüntülerin gerçekleştiğine tanık oldum."

Nakor, "O halde bana güven. Bir seçim yaptın. Ona sadık kal. Ama izin ver Ghuda ve ben oğlunla gidelim," dedi.

"Neden Ghuda?"

"Benim sağ kalmam için," dedi Nakor ve sırıtışı geri döndü.

"Borric bir büyücü olduğunu söyledi."

Nakor omuz silkti. "Bazen diğerlerinin böyle düşünmesine izin vermek amacıma hizmet ediyor.

Arkadaşın Pug büyü olmadığını biliyordu."

"Pug'ı tanıyor musun?"

"Hayır. Ama ben Borric'le karşılaşmadan önce ünlüydü. Birçok mükemmel iş yapmıştı. Ayrıca bir süre için Yıldızlimanı'nda yaşadım."

Arutha'nın gözleri kısıldı. "Onu on iki yıldır görmedim ve Efsuncunun Adası'na taşındığına ve arkadaşlarıyla bağlantı kurmak istemediğine dair haber aldım. Bu ricayı kabul ettim."

Nakor duvardan sıçradı. "Boşverme zamanı. Onu görmek zorunda kalacağız. Kaptanına batıya giderken orada durmak zorunda olduğumuzu söyle."

"Nicholas'ı nereye gönderdiğimi biliyor musun?"

Nakor başını hayır anlamında salladı. "Ghuda'yı yıllar sonra tekrar gördüğümde oturmuş gün batımını seyretmekte olduğunu biliyorum sadece. O zaman er geç batıya, gün batımına doğru yolculuk edeceğimizi anladım." Nakor esnedi. "Artık yatmaya gidiyorum, prens."

Tuhaf ufak tefek adam balkona açılan koridora girerken Arutha sadece başını salladı.

DENİZ YOLCULUĞU

Saray curcuna içindeydi.

Arutha karısıyla sakin bir sabah geçirmişti ve kahvaltıları bittiğinde, karısı, Martinle bir ya da iki yıl geçirmenin Nicholas için iyi olabileceğini kabul etmişti. O da Gediksavaşları'nın son yılında Arutha'nın konuğu olarak Crydee'de yaşamıştı ve Uzak Sahil'deki mütevazı kasabayı sevgiyle anımsıyordu. Krondor standartlarına göre rahat veya konforlu olmasa da, orası sevgili Arutha'sını, karanlık ruh halleri ve kaygılarıyla olduğu kadar mizacının aydınlık yönleriyle de tanımış olduğu yerdi. Arutha'nın Nicholas'la ilgili endişelerini ve çocuğun diğerlerinin sonu daha belli olmayan kaderleriyle altüst olabileceğine dair korkularını anladı; Arutha'nın bu tip bir olayı kendi hatası olarak göreceğini de kavradı. En küçük çocuğunu özleyecek olmasına rağmen yumuşadı, çünkü bunun Nicholas için olduğu kadar Arutha için de gerekli olduğu anladı. Arutha, Anka'ya hürmeten, Nicholas'ı yaşadıkları dünyanın acı gerçeklerinden korumuştu. Etkili savı, Nicholas'ın taht halefliğinde, ağabeylerinden sonra üçüncü sırada olduğu ama eğer kötü şans onu, amcası Lyam'a olduğu gibi, beklenmedik bir şekilde tahta çıkarırsa, onu bu dehşet verici yükümlülüğe hazırlayacak hiçbir deneyim yaşamadığı gibi basit bir ifadeye dayanıyordu.

* Düzenleyici Notu: 40. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
2. Bozuk Sayfa
* * *

Prensin danışman ve komutanlar halkasının tek bekar üyesiydi ve aile namına sarayda ona sunulan ve ondan talep edilenden başka bir şey istemiyordu. Vaktinin neredeyse tamamını denizde geçirdiğinden, sarayda geçirdiği günler zaten sayılıydı.

Ama şimdi, hayatının bu yolculuktan sonra nasıl değişeceği fikriyle boğuşuyordu. Bir an tereddüt ederek durdu, sonra kapıyı tıkladı. Bir hizmetçi hemen yanıt verdi ve amiralin dışarıda beklediğini görünce, kapıyı

ardına kadar açtı. Amos içeri girdi ve Alicia'yı, özel balkonuna açılan, sabah meltemi içeri girsin diye açık bırakılmış geniş antrenin önündeki divanda otururken buldu. Alicia ayağa kalktı ve amiral karşısına geldiğinde gülümsedi.

Amos, Alicia'nın elini tutup onu yanağından öptü. Hizmetçiler onun geceyi bu dairede geçirmiş olduğunu iyi bilmelerine rağmen, saray protokolü gereği, bilmeme kuralına riayet ettiler. Amos şafaktan önce sessizce çıkıp kendi konutuna dönmüştü. Üzerini değiştirmiş ve Kraliyet Kartalını hızlı bir şekilde teftiş etmek için limana doğru yola çıkmıştı.

"Amos," dedi dul prenses. "Seni bu akşama kadar görmeyi ummuyordum."

Amos'un ne söyleyeceğini bilemez görünmesi Alicia'yı şaşırttı. Geçen gece aklına takılan bir şey olduğunu anlamıştı, ateşliyken bile aklı bir şekilde başka yerde gibiydi. Birçok kez bir şeyler söyleyecek olmuştu, ama lafı sadece yersiz soru ve konulara getirmişti.

Amos etrafa göz gezdirdi ve yalnız olduklarına emin olunca kadının yanına oturdu. Ellerini ellerine alarak, "Alicia, sevgilim, bu mesele hakkında düşündüm de..." dedi. 'Hangi mesele?" diyerek sözünü böldü Alicia.

* Düzenleyici Notu: 42. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
3. Bozuk Sayfa
* * *

…… ama ona hiç aşık olmadım. Öldüğünde, aşkın benden daha genç olanlarda görebileceğim bir şey olduğunu varsaydım. Sonra sen ortaya çıktın." Amos arkasına yaslandı ve Alicia elleriyle onun çenesini kavrayarak bir çocuğun başını sallarmış gibi şaka yollu sallamaya başladı. Sonra eli Amos'un yanağına gitti ve şefkatle okşadı. "Hayır, zavallı seçimler yapmaya yetecek kadar vaktim yok. Tüm kaba yönlerine rağmen, hızlı çalışan bir kafan ve cömert bir kalbin var ve neler yapmışsan geçmişte kaldı. Torunlarımın tanıdığı tek büyükbaba sen oldun, ama bu onların duyguları. Hayır, bu hata değil." Amos'un kollarına dayanırken adam onu yeniden sıkıca tuttu ve memnuniyet içinde iç geçirdi.

Alicia gözlerinde mutluluk gözyaşlarının biriktiğini hissetti ve gözlerini kırpıştırarak onları savuşturdu. Amos duyguların açıkça gösterilmesi konusunda asla rahat olmamıştı. İlişkileri yıllardır mahrem olmuştu, ama Alicia, Amos'un evlenme teklif ederken az ve öz konuşmasını anlamıştı, çünkü onun yakın bağlılıklara alışkın bir adam olmadığını biliyordu. Arutha ve ailesi için özen gösterdiği açıktı, yine de Amos'un bir yanı hep mesafesini koruyordu. Alicia onun duygularını dizginlediğini ve ne yaparsa yapsın onu kendini özgür bırakmaya zorlayamayacağını biliyordu. Yaşı, ona birçok genç kadının anlayamayacağı bir bilgelik katmıştı. Amos'tan ya aşkı ya denizi seçmesini isteyerek, onu kendinden uzaklaştırmak istememişti.

Amos kollarındaki Alicia'yı isteksizce bıraktı. "Şey, biraz daha kalmak istesem de, kız kardeşinin kocası bana bir görev verdi,"

"Yine mi ayrılıyorsun? Ama daha yeni gelmiştin." Sesinde gerçek bir hayal kırıklığı vardı. "Evet, doğru. Ama Nicholas bir yıl ya da iki dönemliğine

* Düzenleyici Notu: 44. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
4. Bozuk Sayfa
* * *

Ghuda alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben çoğunlukla kervan muhafızlığı yaptım; Kesh'in görmediğim çok az yeri vardır."

Amos, "Şey, bir limanda gördün o zaman, çünkü ben Kesh'in ihtiyacım olduğundan daha iç kısımlarında hiç bulunmadım. Belki Durbin'de," dedi.

Ghuda omzunu silkti. "Belki." Etrafa göz attı. "Arkadaşım ortadan kayboldu, ara sıra yaptığı gibi, yani biraz aval aval bakınabilirim diye düşündüm." Kafasını iki yana salladı. "Prensinizin oğluyla seyahat ederken, seneler önce, Kesh şehrinde imparatoriçenin sarayında bulundum." Şehrin sahil tarafını gören yüksek, tonozlu pencerelere göz attı. "Buradan çok farklı, yine de bakmaya değer."

Amos sırıttı. "Tamam, aval aval bakabildiğin kadar bak, o zaman. Gelgiti yakalamak için ilk ışıkta yola çıkıyoruz."

Ghuda’nın gözleri kısıldı. "Çıkıyoruz?"

Amos'un sırıtışı genişledi. "Ben Amiral Trask'ım. Arutha, ikinizin de bizimle yolculuk edeceğini söyledi."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ghuda.

"Ha!" diye gürledi Amos. "Besbelli şu garip arkadaşın sana söylemedi. Sen ve o, bizimle Crydee'ye geliyorsunuz."

Ghuda, Amos'la olduğu kadar kendi kendine de konuşurken yavaşça döndü. "Elbette bana söylemedi. Bana asla bir şey söylemez."

Amos sırtına dostça vurdu. "Şey, neden bilmiyorum ama hoş geldiniz. Küçük adamla aynı kamarayı paylaşmak zorunda kalacaksın, zaten onun refakatine alışkın görünüyorsun. Yarın şafaktan önce avluda görüşürüz."

"Elbette orada olacağız." Amos ayrıldıktan sonra, Ghuda kafasını iki yana salladı. Ters bir sesle mırıldandı. "Neden Crydee'ye gidiyoruz, Ghuda? En küçük bir fikrim bile yok, Ghuda. “Gidip Nakor'u bulacak mıyız, Ghuda? Kesinlikle Ghuda. Sonra onu boğacak mıyız, Ghuda?" Başını bir kez sallayıp, kendine cevap verdi, "Büyük bir zevkle, Ghuda." Nicholas, askerlerin öğle talimi yaptığı manevra bölgesini hızla geçti. Harry'yi arıyordu.

Genç asilzade, Nicholas’ın onu bulmayı umduğu yerdeydi; Ylith’ten gelen konuk takımla yapacağı futbol maçı için hazırlanan Krondor takımını izliyordu. Krondor Prensi'nin kurallarıyla oynanan oyun -Arutha tarafından yirmi yıl kadar önce bir sisteme bağlanmıştı- Batı Alemi'nin ulusal sporu haline gelmişti ve artık şehir şampiyonları birbirlerine düzenli olarak meydan okuyordu. Yıllar önce, müteşebbis bir tüccar sarayın yanına bir saha inşa ettirmişti. Yıllar geçtikçe, bu sahayı, kırk bin taraftarı rahatlıkla alabilen bugünkü alana dönüşene dek geliştirmiş ve genişletmişti. Maçın oynanacağı gün, yani bir sonraki Altıncı günde, alanın ağzına kadar dolması

bekleniyordu. Konuk takım olan Ylithliler -Kuzey Yöresi Altınları- Krondor şampiyonlarıyla -Değirmenci ve Fırıncılar Birliği Taşadamları- oynuyordu.

Nicholas, beş Taşadamın kaleciye ve üç savunma oyuncusuna karşı geliştirdiği hücumu ve üç iyi pasla attığı golü görmek için yanaştı. Harry döndü ve "Maçı kaçıracak olmamızdan nefret ediyorum," dedi.

Nicholas, "Ben de, ama bir düşün-. Bir deniz yolculuğu!" dedi.

Harry arkadaşına dikkatle baktı ve Nicholas'ta daha önce hiç görmediği bir heyecan gördü. "Gitmeyi gerçekten istiyor sun, değil mi?"

"Sen istemiyor musun?"

Harry omuz silkti. "Bilmiyorum. Crydee hoş, sakin bir yer gibi geliyor. Kızların nasıl olduğunu merak ediyorum." Harry son lafıyla birlikte sırıttı ve Nicholas da karşılık olarak yüzünü ekşitti. Nicholas kızlara karşı ne kadar utangaçsa, Harry de o kadar ataktı. Yine de, Harry saraydaki genç kızlarla ve hizmetçi kızlarla kırıştırırken onun çevresinde olmaktan hoşlanırdı; çünkü bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu -Asilzade onlara geçen gün olduğu gibi zorbalık etmediği sürece. Harry bazen çekiciydi, ama bazen de Nicholas'ın anlayışına göre fazla kaba olurdu.

"Sen, kendi odanı buralı kızlarla doldurmayı özleyebilirsin, ama ben kendimi bir kafesten çıkıyormuş gibi hissediyorum."

Harry'nin bildik dalga geçme tavrı kayboldu. "O kadar mı kötü?"

Antrenmana sırtını dönen Nicholas saraya doğru yürüdü, Harry de yanına geldi. "Ben hep en küçük, en güçsüz ve... sakat oldum."

Harry'nin kaşları yukarı kalktı. "Amma da sakat ha. Seninle yaptığımız kılıç talimlerinden kalma çürük ve kesiklerim herkesinkinden fazla ve sana yılda iki kereden fazla dokunabildiğimi sanmıyorum."

Nicholas, "Bir ya da iki puan almıştın," derken yüzündeki çarpık gülümseme babasına benzemesine neden oluyordu.

Harry omuz silkti. "Bak. Ben kötü değilim, ama sen sıradışısın. Nasıl olur da sakat olarak değerlendirilebilirsin?"

"Ludland'da Takdim Festivaliniz var mıdır?"

"Hayır, o sadece kraliyet ailesi için, değil mi?" eledi Harry.

Nicholas başını iki yana salladı. "Hayır. Bütün soylu çocukların doğumlarından otuz gün sonra, herkes çocuğun bir kusur taşımadan doğduğunu görebilsin diye halka takdim edilirdi."

"Bu uygulama Doğu Alemi'nde uzun zaman önce ortadan kalktığı halde babam, beni o şekilde halka göstermek istemediği için bizim krallığımızda da kalkmasını sağlamış."

* Düzenleyici Notu: 49. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
5. Bozuk Sayfa
* * *

sevgili Alicia'sına kilitlenmiş dikiliyordu. Nicholas gözlerini büyükannesinden Amos'a çevirdi ve "Şey, sana 'Büyükbaba' demeye başlamalı mıyım?" dedi.

Amos, Nicholas'a kötü kötü baktı. "De bakalım da Crydee'ye kadar yüz sonra. Limandan uzaklaştığımızda bana 'Kaptan' diyeceksin. Yirmi yıl kadar önce babana da söylediğim gibi, prens olsun olmasın, bir gemide kaptan dışında kimsenin sözü geçmez. Burada, en yüce papaz ve kral benim, bunu unutma."

Nicholas, Amos'un denize çıktıklarında öfkeli bir tirana dönebileceğine pek de inanmayarak Harry'ye sırıttı.

Tayfalar, koca gemiyi kraliyet rıhtımından çekmeyi sürdürdü, sonra gemi denize açıldı. Amos, limanın kılavuz kaptanına bir bakış fırlattı ve "Dümeni alın, başdümenci!" diye bağırdı. Tayfalara da, "Gabya yelkenlerini

ayarlayın! Mayistra yelkenlerini ve babafingoları hazır duruma getirin!" diye emir verdi.

İlk üç yelken açıldığında gemi canlanmış gibiydi. Nicholas ve Harry ayaklarının altındaki hareketi hissettiler. Kılavuz kaplan 180 derece dönerken, gemi de biraz sağa dönerek onun hareketini izledi. Amos, çocukları kendi haline bırakıp geminin kıç tarafına yöneldi.

Gemi görkemli bir havayla, pek çok önemsiz gemiyi geçerek limanda yavaşça ilerledi. Tayfalar, kılavuz kaptanın emirleri eşliğinde koşuştururken Nicholas her ayrıntıya dikkat etti. Onlar limanın ağzına yaklaşırlarken, iki kıyı güvenlik gemisi içeri giriyordu. Ana direğin tepesinde Krondor Kraliyet evinin bayrağını görünce, selamlamak için kendi krallık bayraklarını aşağı çektiler.

Nicholas onlara el salladı.

"Hiç ağırbaşlı bir davranış değil, Ekselansları," dedi Harry.

Nicholas gülerek Harry'nin göğsüne bir dirsek attı. "Kimin umurunda?"

Gemi limanın ağzına yaklaşınca rüzgâra döndü. Küçük bir kayık gemiye yanaştı ve kılavuz kaptan ile yardımcısı aceleyle kayığa inip, geminin kumandasını Amos'a bıraktılar.

Kılavuz kaptanın sandalı uzaklaşır uzaklaşmaz Amos ikinci kaptanına, Rhodes adındaki adama döndü ve bağırdı, "Gabya yelkenlerini düzeltin. Mayistra yelkenlerini ve babafingoları hazırlayın!"

Nicholas gayriihtiyari parmaklıkları kavradı, çünkü rüzgâr yelkenleri şişirince gemi ileri atılmıştı. Sert sabah rüzgârıyla giderek hızlanıyordu. Güneş sabahın erken saatlerinin pusu içinden yakmaya başlamıştı ve gökyüzü canlı bir maviye dönmüştü. Yukarıda, o günün çöpünün atılmasını bekleyen martılar geminin ardında uçuyordu.

Nicholas geminin baş tarafının suda bıraktığı izleri işaret etti, Harry, gemiyle yarışan yunusları görmek için bakındı. Her ikisi de gördükleri şeye güldüler.

Amos, limanın sınır işaretlerinin arkada kalışını izledi, sonra limanın üzerindeki güneşin konumuna baktı. İkinci kaptanına dönerek, "Batıya, Bay Rhodes. Efsuncunun Adası'na gidiyoruz." Altı gün boyunca, hüküm süren batı rüzgârlarına karşı tiramola ederek gittiler, ta ki gözcü, "Kara göründü!" diye bağırana dek.

"Ne kadar uzakta?" diye bağırdı Amos.

"Pruvanın sancak tarafından iki birim uzakta, Kaptan! Bir ada!"

Amos başıyla onayladı. "Burunları gözleyin Bay Rhodes.

Güneybatıda yanaşabileceğimiz bir koy var. Sadece bir gün ya da biraz daha fazla bekleyeceğimizi duyurun. Kimse gemiden izinsiz ayrılmayacak."

Az ve öz konuşan bir adam olan Rhodes, "doğrudan emir verilmeden kimse Efsuncunun Adası'na ayak basmak istemeyecektir, Kaptan," dedi.

Amos başıyla onayladı. Artık orada kimin yaşadığını biliyordu ama eski batıl inançlar zor kaybolurdu. Kara Macros'un meskeni olan ada yıllar boyunca iblislerin ve diğer karanlık ruhların evi olarak ün salmıştı. Amos'un birkaç vesileyle karşılaştığı büyücü Pug, neredeyse dokuz yıl önce bu adada yaşamaya gelmişti ve kendine has nedenlerle gelenleri pek hoş karşılamamıştı. Amos hiç düşünmeden, "Alarm durumunda olduğumuzu duyurun," dedi.

Çevresine bakınırken, Amos buna hiç gerek olmadığını fark etti. Gemideki herkes gözünü her geçen dakika genişleyen kara parçasına dikmişti. Amos bekleyişin verdiği küçük bir heyecan hissetti, çünkü Pug'ın ziyaretçi kabul etmediğini bilmesine rağmen, Krondor Kraliyet bayrağı taşıyan bir gemiye saldıracağını sanmıyordu.

Nakor ve Ghuda güverteye çıktılar ve küçük adam hızla Nicholas ve Harry'nin çoktan yerleştikleri baş tarafa geçti. Nicholas, küçük garip adama sırıttı. Nakor'dan hoşlanmıştı, çünkü onun eğlenceli arkadaşlığı olmasa yolculuk çok sıkıcı olurdu.

"Şimdi bir şeyler göreceksin," dedi Nakor.

Ghuda, "Bak, bir kale," dedi.

Yaklaştıkça, dağlık burnun üzerindeki kalenin hatları daha net seçiliyordu. Yakınına geldiklerinde, ayrıntıları görmeye başladılar. Siyah taşlardan yapılmıştı ve adanın geri kalan kısmından köpüklü dalgaların açtığı ince bir çatlakla ayrılmış kayalık bir uzantının üzerine kurulmuştu. Yarık boyunca, açılır bir köprü uzanıyordu, ama köprü açık olsaydı bile, bu yerde konuksever görünen çok az şey vardı. Kulenin tepesindeki tek

* Düzenleyici Notu: 55. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
6. Bozuk Sayfa
* * *

Amos tayfalarına döndü ve bağırdı, "Bir kayık indirin!"

Kayık kumlara otururken iki denizci atlayıp kayığı kıyıya çekti. Nicholas ve Harry indiler.

Bileklerine kadar gelen suda peşlerindeki Nakor, Ghuda ve Amos'la yürüdüler.

Nakor, hemen, koya tepeden bakan sırta çıkan bir patikaya yöneldi. Amos, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Nakor yürümeye devam ederken döndü ve patikanın sonunu işaret ederek, "Şu tarafa," dedi.

Ghuda diğerlerine baktı, omuz silkti ve takip etmeye başladı. Bir an tereddüt ettikten sonra çocuklar da patikaya tırmanmaya başladılar.

Amos başını sallayarak denizcilere döndü. "Gemiye dönün. Bay Rhodes'a gözünü dört açmasını söyleyin; kayığın bizi almasını istediğimizde buradan işaret vereceğiz."

İki denizci selam verdikten sonra kayığı denize doğru ittiler. Bu sırada, hâlâ kayıkta oturan diğer iki denizci bir çift küreği suya indirip, kıyıya vuran dalgalara karşı çekmeye başladılar. Baş taraftaki ikisi kayığa zıpladı ve az sonra dört denizci, gemilerinin görece güvenliğine ulaşmak için küreklere asılıyorlardı.

Amos patikanın sonunda bekleyen diğer dördünün ardından zorlukla yürüdü. Kaleye giden dar yoldan ayrılan bir patika daha vardı ve Nakor buradan aşağı yürümeye başladı. Amos, "Kale şu tarafta, Keshli," dedi.

"Isalan!" diye yanıtladı Nakor. "Keshliler etrafta yarı çıplak koşuşturan, uzun, esmer insanlardır.

Ve Pug bu tarafta."

Ghuda takip ederken, "En iyisi onunla tartışmamak, amiral," dedi. Diğerleri harekete geçip, küçük bir geçitten aşağı ve sonra başka bir sırttan yukarı Nakor'u izlediler. İkinci sırtın tepesinden, aşağıdaki küçük bir vadiyi görebiliyorlardı. Vadi sık çalılar ve yaşlı kalın ağaçlarla kaplıydı. Görünüşe göre, patika tepenin eteğinde, ağaçların başladığı yerde sona eriyordu. Ghuda, "Bizi nereye götürüyorsun?" dedi. Değneğiyle patikayı yoklayarak yürüyen Nakor, neredeyse sıçradı. "Bu tarata. Çok uzak değil."

Çocuklar koşarak peşinden seğirttiler ve az sonra Isalan'ın ardındaydılar. "Nakor," dedi Nicholas,

"Pug'ın burada olduğunu nereden biliyorsun?"

Nakor omzunu silkti. "Bu bir hile."

Ormanın kıyısına vardıklarında, göz korkutucu çalılarla karşılaştılar. Ağaçlar o kadar sıktı ki aralarından geçmek imkânsız görünüyordu. "Şimdi nereye?" diye sordu Harry. Nakor sırıttı. "Bak." Değneğiyle patikayı gösterdi. "Buraya bak. Yukarı değil."

Yavaşça yürümeye başladı, dönüp geri geri ilerliyor, değneğini yerde sürüyordu. Çocuklar, gözlerini patikanın üzerindeki tozları hareketlendiren değneğin ucundan ayırmadan onu izlediler. Yavaşça ilerlediler, biraz sonra

Nicholas şimdiye kadar çoktan sık çalılar tarafından durdurulmuş olmaları gerektiğini fark etti. Ama patika hâlâ açıktı. "Yukarı bakmayın," dedi Nakor.

Etraflarını karanlık sardı ama değneğin patikaya dokunduğu yeri açıkça görebiliyorlardı. Sonra birden ortalık aydınlandı ve Nakor, "Artık bakabilirsiniz," dedi.

Sık bir orman yerine, kenarlarında bakımlı meyve ağaçları olan geniş bir arazinin önünde duruyorlardı. Arazinin diğer tarafında otlayan koyunlar ve büyük bir çayırlıkta rahvan yürü yen yarım düzine at vardı. Nicholas geriye baktı ve Amos'la Ghuda'nın kaybolmuş gibi etrafa bakındıklarını gördü. "Çok geride kaldılar. Gidip onları getireyim."

Arkadan bir ses, "Gerek yok," dedi.

Nicholas döndü ve siyah cüppe giymiş, kendisinden biraz kısa bir adamın üçüne tuhaf bir ifadeyle bakmakta olduğunu gördü. Prensin gözleri şaşkınlıkla açıldı; çünkü adamın bir saniye önce orada duruyor olması mümkün değildi. Adam elini hareket ettirdi, Amos ve Ghuda gözlerini kocaman açıp dikkatle baktılar. "Sihri bozdum," dedi adam.

Nakor, "Bunun bir hile olduğunu söylemiştim size," dedi.

Adam, Nakor ve çocukları süzdü, sonra yaklaşan Amos ve Ghuda'ya döndü. Biraz sonra sakallı yüzü gevşedi ve "Kaptan Trask! Geldiğinizi bilmiyordum," derken yüzünden yıllar silinir gibi oldu.

Amos uzun adımlarla ona yöneldi ve elini uzattı. "Pug, seni yeniden görmek ne güzel." El sıkışırken Amos, "Tıpkı Sethanon Savaşı'ndan sonra olduğun gibi görünüyorsun!" dedi.

Pug alaylı bir sesle, "Bunu daha önce de duymuştum," dedi. "Arkadaşların kim?"

Amos, Nicholas'a öne çıkmasını işaret etti. "Size, kuzeniniz Prens Nicholas'ı takdim etmekten zevk duyarım."

Pug çocuğa sıcak bir şekilde gülümsedi. "Nicky, seni en son gördüğümde neredeyse bir bebektin."

"Bu, Ludlandlı Harry..." diye devam etti Amos. "...onun refakatçisi, bu ikisi ise Ghuda Blue ve..." "Ben Nakor, Mavi Süvari," dedi Nakor, Amos bitiremeden.

Pug beklenmedik bir şekilde yüksek sesle güldü. "Sen! Senden bahsedildiğini duymuştum." İçten bir neşeyle, "Hepiniz Villa Beata'ya hoş geldiniz," dedi.

Garip biçimde tasarlanmış evinin yolunu gösterirken kendisini takip etmelerini işaret etti. Kırmızı kiremitli çatısı olan, beyaz, geniş bir ana bina-, meyve ağaçlan ve çiçeklerle dolu bir bahçeyi muhafaza eden alçak, beyaz bir taş duvarla çevrelenmişti. Bahçenin ortasında, üç yunus şeklinde mermer bir çeşme şen sular püskürtüyordu. Uzaktan, dış yapıları görebiliyorlardı.

Nicholas, Pug'la yan yana yürümek için öne geçerken, "Villa Beata da nedir?" diye sordu.

"Burası. Burayı inşa edenlerin dilinde, 'kutsal ev' demektir, en azından bana öyle söylendi. Ben de bu tanımlamaya katılıyorum."

Amos, Nakor'a döndü ve "Kaleye gidilmeyeceğini nereden bildin?" diye sordu.

Ufak tefek adam sırıttı ve omuzlarını silkti. "Yapacağım şey buydu."

Pug omzunun üstünden, "Eğer kaleye gitmiş olsaydınız, kaleyi en yüksek kulede hâlâ işler durumdaki birkaç tuzak dışında, terk edilmiş bulacaktınız. Kalenin Kara Büyücü efsanesini canlı tutarak, mahremiyetimi koruduğunu fark ettim. Orada görevlendirdiğim gözetmenler, sizin izinsiz girişinize karşı beni uyaracaktı, böylece ben de gidip beni kimin aradığını görecektim, ama siz boşa harcanacak yarım günü kurtardınız," diye açıkladı. Nakor'a bakarak, "Ayrılmadan önce seninle konuşmalıyız," dedi.

Nakor hararetle onayladı. "Evinizi sevdim. Akıllıca." Pug karşılık olarak başını salladı.

Alçak duvardan kapıya ulaşarak, kapıyı diğerlerinin geçmesi için açık tuttu. "Haberiniz olsun, hizmetçilerimin hepsi insan değil ve bazıları sizi korkutabilir. Ama hiçbiri sizi incitmez." Bu sözleri kanıtlatmış gibi, evin ana girişinde uzun bir yaratık belirdi.

Ghuda daha bunu aklına getirmeden kınından yarıya kadar çıkmış kılıcını içeri soktu. Yaratık, Ghuda'nın bugüne dek gördüklerinden daha uzun olmasına rağmen bir gobline benziyordu. Goblinler genelde insanlardan daha küçüktür, ama çok da değil. Bu yaratığın mavi-yeşil renkli teni pürüzsüzdü ve sarı üzerine siyah irisli gözleri kocaman ve yuvarlaktı. Ayrıca, tüm goblinlerde ortak olan kaba kaşlarına ve komik koca burnuna rağmen, Ghuda'nın hiçbir goblinde görmediği kadar düzgün yüz hatlarına sahipti. Kıyafetleri, iyi bir kumaştan özenle dikilmişti ve vakur denebilecek bir edayla hareket ediyordu. Neredeyse yılan dişi olacak kadar uzun dişini göstererek gülümsedi.

Nazik bir şekilde eğildi ve "Efendi Pug, serinletici içecekler hazır," dedi.

Pug, "Bu, evimin kâhyası Gathis. Rahat etmenizi o sağlayacak," dedi. Gökyüzüne bakarak, "Sanırım, konuklarımız akşam yemeği yiyecek ve geceyi burada geçirecekler. Odalarını hazırlayın." Beş konuğuna dönerek, "Çok sayıda odamız var ve sanırım, en münasibi rahat bir akşam geçirmek," dedikten sonra, Nicholas'a dönerek, "Ekselansları, babanızın sizin yaşınızdaki haline gerçekten çok benziyorsunuz," diye ekledi.

"Babamı benim yaşımdayken tanıyor muydunuz?" dedi Nicholas.

Genç görünen Pug başıyla onayladı. "Şey... Bir ara sana bundan bahsederim." Tüm gruba hitaben, "Buyurun. İçecek bir şeyler alın. Acil birkaç işi halletmem gerekiyor, siz dinlendikten sonra aranıza katılırım," dedi. Söylediği gibi, onları Gathis'in gözetimine bırakıp, evin kapısından girerek kayboldu.

Tuhaf görünüşlü yaratık, büyük dişleri nedeniyle tıslayarak konuştu, ama sözcükleri zarifti. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa beyler, lütfen beni haberdar edin, ihtiyaçlarınızı derhal karşılamaya çalışacağım. Lütfen, bu taraftan."

Onlara, çok büyük bir orta bahçeye açılan birçok kapıyı gören geniş bir antreye doğru yol gösterdi.

Sağda ve solda koridorlar uzanıyordu. Onları sola yöneltti, ilk köşeden aşağı, sonra da sağa.

Sollarındaki bir kapıdan bir başka büyük binayı ana binaya bağlayan bir veranda uzanıyordu.

Onları karşı binaya götürürken, "Bunlar konuk odaları, beyler," dedi Gathis.

Bir troll büyük bir çarşaf bohçası taşıyarak girişten çıkınca, Ghuda yine kılıcını çekmeye davrandı. Yaratık, sade bir tunik ve pantolon giymişti ama hiç şüphesiz bir trolldü; son derece geniş omuzları ve neredeyse yere kadar sarkan kollarıyla, kısa, şekli insana benzeyen bir yaratık. Alt dudağına çıkıntı yapan büyük, sivri dişleri ve kalın kaşlarının altındaki koyu siyah gözleriyle, maymunumsu bir yüze sahipti. Yaratık telaş etmeden yana çekildi ve konuklara hafifçe eğilerek selam verip geçmelerine izin verdi.

Gathis, "Buranın kapıcısı, Solunk. Temiz havlulara ya da sıcak suya ihtiyaç duyarsanız zilin kordonunu çekin; hemen koşup gelir. Sizin Kraliyet dilinizi konuşamaz, ama isteklerinizi yerine getirecek kadarını anlar. Eğer onun anlayamayacağı istekleriniz olursa, beni çağıracaktır," dedi.

Onlara binadaki odalarını gösterdi ve her birini yalnız bıraktı.

Nicholas kendini, aşırı gösterişli olmasa ela iyi döşenmiş bir odada buldu. Kaim yorganlı basit bir yatak, büyük evin arkasındaki küçük binalara bakan geniş bir pencerenin altındaki köşeyi kaplıyordu. Camdan dışarı baktı ve bir adamla, mutfak gibi görünen bir yere odun taşıyan, Gathis'e benzeyen ama onun kadar iri olmayan bir yaratık gördü.

Nicholas odada bulunan diğer şeyleri incelemeye döndü; sandalyesiyle beraber sade bir yazı masası, geniş bir gardırop ve bir sandık. Sandığı açtığında içinde temiz çarşaflar gördü; gardıroptaysa sanki konuklar arkalarında bir ya da iki şeylerini bırakmış gibi, çeşitli kesim, renk ve kumaştan, farklı ölçülerde bir dizi kıyafet vardı.

Kapı tıklandı ve Nicholas açtığında kapının önünde dikilen troll Solunk'u karşısında buldu. Troll, iki adamın taşıdığı geniş metal küveti işaret etti ve sonra da Nicholas'ı. Çocuk anladı ve kapıyı sonuna kadar açarken başıyla onayladı. İki adam içeri girince Nicholas kendini bakmaktan alıkoyamadı. Adamların ikisi de sadece kırmızı pantolon giymişti ve derileri siyahtı, ama Krondor ve Kesh'in kara derili halkından farklı olarak, bu adamlar yalnızca siyah değillerdi. Bedenleri, lamba isi ya da boyayla boyanmış gibi siyahtı. Yüzlerinde ya da başlarında da saç, tüy yoktu ve gözlerinin akı yoktu; gözleri insana korku veren solgun bir maviydi.

Küveti odanın ortasına koyup gittiler. Troll gardırobu açtı ve hiç tereddüt etmeden Nicholas’ın bedenine göre bir pantolon ve tunik takımı çıkardı. Sonra sandığın içini, çarşafların allını karıştırdı ve iç çamaşırıyla çorap çıkardı. Tuhaf renkli iki adam geniş kovalarla geri döndüler ve havlu, lif ve bir kalıp kokulu sabun bırakarak, küveti sıcak suyla doldurdular.

Troll soru sorarcasına bir ses çıkardı ve Nicholas’ın sırtını lifliyormuş gibi hareketler yaptı. Nicholas'sa, "Hayır, teşekkürler. Kendim yapabilirim," dedi.

Troll tatmin olmuşa benzer bir homurdanmayla, odadan çıkmakta olan diğer ikisine doğru hareket etti ve kapıyı arkasından kapayarak peşlerinden gitti.

Nicholas sakin bir hayret içinde kafasını salladı, sonra çok kirli olan giysilerini çıkartıp küvete girdi. Su sıcaktı, ama kaynar değildi ve Nicholas kendini yavaşça suya bıraktı. Otururken içinden uzun bir oh çekmek geldi ve arkasına yaslandı. Kapalı gemi kamaralarında geçen bir haftadan sonra sıcak banyo lüksünün keyfini çıkardı. Koridorun aşağısından, Harry'nin banyo yapmaya başlarken, kendi kendine şarkı söylediğini duyabiliyordu ve su daha fazla soğumadan, önce liflenmesi gerektiğine karar verdi. Çok

geçmeden vücudu köpüklerle kaplandı ve Harry'nin neşeli şarkısına zıt bir melodiyi hafifçe mırıldanmaya başladı.

Nicholas uzun, dinçleştirici banyodan sonra giyindi ve onun için seçilen giysilerin, üzerine kendisi için dikilmişler gibi oturduğunu gördü. Çizmelerini giyip odadan çıktı. Koridor boştu, diğerlerini rahatsız edip etmemeyi düşündü; Harry'nin hiç de güzel olmayan sesi hâlâ duyuluyordu. Biraz dolaşıp etrafı keşfetmeye karar verdi. Koridoru geçerek ana binaya girdi ve antreden orta bahçeye döndü. Evin önündeki bahçe gibi, bu bahçe de meyve ağaçları ve çiçeklerle doluydu ve alanın dört ana kapısından geçen küçük patikalar, bir çarpı oluşturuyorlardı. İki patikanın kesiştiği yere, evin önündekine benzer bir çeşme konmuştu ve yanında küçük, beyaz, taş bir sıra vardı. Pug, bir kadınla konuşarak orada oturuyordu.

Yaklaştığında, Nicholas, Pug’ın yukarı bakıp ayağa kalktığını gördü. "Ekselansları, arkadaşım Leydi Ryana'yı takdim etmekten zevk duyarım." Arkadaşına dönerek, "Ryana, bu Prens Nicholas, Krondorlu Arutha’nın oğlu," dedi.

Kadın ayağa kalktı ve yeşil gözlerini çocuğa dikerek, dikkatli bir şekilde reverans yaptı. Yaşını tahmin etmek güçtü, genç kızlığın sonlarıyla otuzlu yaşlar arasında bir yerlerdeydi yüz hatları inceydi, Nicholas’ın aklına gelen tek sözcük 'asil'di; onun yanındayken kendisi aşağı tabakadanmış o ise asilzadeymiş gibi hissetti. Ama güzel olduğu kadar, tavırlarında ve hareketlerinde, tek kelimeyle yabancı olarak adlandırılabilir bir şey vardı: Saçları sarı değil, gerçek altın sarısıydı ve teni fildişi rengindeydi, gün ışığında parıldıyordu sanki. Nicholas bir an tereddüt etti, sonra başıyla doğru şekilde selam vererek, Leydim," dedi.

"Ryana, eski bir arkadaşımın kızı, bir süre benimle çalışmaya geldi," dedi Pug.

"Çalışmak?"

Pug başıyla onayladı. Çeşmenin kenarına otururken, Nicholas'a kendi yerine oturmasını işaret etti. "Burada bulunanların birçoğu hizmetli ya da arkadaşlarım, ama bazıları da öğrencilerim."

Nicholas, "Öğrenim yeri olarak Yıldızlimanı'ndaki akademiyi inşa ettiğinizi sanıyordum," dedi.

Pug hafifçe gülümsedi ve "Akademi, insanların diğer kurumları gibidir Nicholas, bu da zaman geçtikçe alışkanlıkların kemikleşeceği, 'gelenekle daha çok alakadar olacakları ve gelişme isteklerinin azalacağı anlamına gelir," derken, sesinde alaycılık vardı. "Bu tip tutumların sonuçlarını ilk elden gördüm ben ve tekrarlandıklarına tanık olmak istemiyorum. Ama Yıldızlimanı'nda sınırlı bir nüfuzum var. Orayı son ziyaretimin üzerinden yedi yıl geçti ve oradaki büyücülerin arasında yaşamamın üzerinden de sekiz yıl. Karım öldükten hemen sonra ayrıldım oradan." Düşüncelerinde kaybolarak gökyüzüne bakir "Eski arkadaşlarım Kulgan ve Meecham da öldü. Çocuklarım büyüyüp evlendiler. Hayır, bana Yıldızlimanı'nı ziyaret etmem gerektiğini hissettiren çok az kişi var orada."

Elini, etrafını gösteren bir hareketle salladı. "Buraya hak edenleri ve bazıları başka dünyalardan olanları kabul edece-

* Düzenleyici Notu: 62. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
7. Bozuk Sayfa
* * *

Artık kamarada oturmak ya da güverteyi adımlamaktan başka yapılacak bir şeyin olmadığı sıkıcı bir yolculuk haline gelmişti.

"Babanın sarayında işler nasıl gidiyor?" diye sordu Pug.

Nicholas, "Sakin. Ve hareketli. Her zamanki gibi. Savaş, salgın ya da başka bir kriz yok, eğer sorduğunuz buysa," dedi. Pug'ın yüzüne baktığında sorgulayan bir ifade gördü. Nicholas kafasını sallayarak, "Oğlunuz artık Krondor'un Şövalye Mareşali."

Pug başını salladı, yüz ifadesi düşünceliydi. "William ve ben, onun asker olma seçimi konusunda kavga ettik. Onun bazı garip ve güçlü yetenekleri vardır."

Nicholas, "Babam bana bu konudan bahsetti, ama anladığımdan emin değilim," dedi.

Pug'ın yüzündeki gülümseme geri geldi. "Ben de anladığımdan emin değilim, Nicholas.

Hünerlerim düşünüldüğünde, baba olmak, en azından William'a, bana biraz zor gelmiş olabilir. Ben onun Yıldızlimanı'nda okuması konusunda ısrarlıydım ayrıca o, bunların hiçbirine sahip olmayacaktı." Pug başını sallarken yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Çok ısrarcıydım ama benim onayım olmadan gitti. Kuzeni olduğu için, Arutha ona bir görev verdi. Onun kendisi için bir anlam ifade ettiğini görmek beni sevindirdi."

"Gidip onu görmelisiniz," dedi Nicholas. Pug yeniden gülümsedi. "Belki."

Nicholas, "Size bir şey sormak istiyorum. Herkes William'a Kuzen Willie' diyor ve sizden de kuzen olarak söz edildiğini duyuyorum. Ama, büyükbabam Borric'in sadece üç oğlu olduğunu ve hiç yeğeni olmadığını... biliyorum," dedi ve omuzlanın silkti. "Ev halkının bir parçası olduğum dönemde büyükbaban

* Düzenleyici Notu: 64. Sayfa tümden bozuk karakterlerle oluşmuş olduğu ve hiçbir cümle okunamadığı için düzenlenemedi.
8. Bozuk Sayfa (Nihayet, başka yok.) Neyse ki 700 sayfaya yakın bir kitap olduğu için kaybımız %1
* * *

Nakor’un söylediği bir şey kadını çok korkutmuştu.

Pug parmağını dudağına götürerek sessizliği sağladı ve Nakor, Ghuda'yla Nicholas'a baktı. Mahcup bir gülümseme eşliğinde, "Özür dilerim," dedi.

Nicholas, "Gerek yok," diyen Ghuda'ya baktı. Pug, "Amos ve Harry kısa süre sonra burada olurlar.

Yemek odasına geçebiliriz," dedi.

Yemek odası, ana binanın konuk odalarına en uzak ucunda, geniş kare bir odaydı. Ortada, her tarafında minderler olan alçak, kare bir masa vardı. Amos ve Harry, içeri girerken, "Tsurani âdetlerine göre yemeyi tercih ediyorum; umarım sorun olmaz," dedi Pug.

Amos, "Ucunda yemek olduktan sonra katlanabilirim," dedi ve Pug takdimleri yaparken Ryana'yı bakıp durakladı.

Harry gözlerini kadından ayıramıyordu, Nicholas’ın yanına gelirken, neredeyse bir mindere kapaklanıyordu. Prensin yanına oturduğunda, "Bu da kim?" diye fısıldadı.

Nicholas yumuşak bir şekilde, "Bir büyücü ya da en azından Pug'ın bir öğrencisi. Ayrıca fısıldayarak konuşma; hiç terbiyeli bir davranış değil," dedi.

Servis tabaklarını taşıyan iki tuhaf, siyah adam içeri girerken Harry kızardı ve sessizleşti. Adamlar herkesin önüne bir tabak bırakıp çıktılar ve kısa bir süre sonra, şarap kadehleriyle geri döndüler.

Yemek servis edilirken Pug, "Konuk ağırlama pratiğimi kaybettim, eksik bir şey varsa özür dilerim," dedi.

Amos herkes adına konuşarak, "Geleceğimizi haber vermemiştik, bu nedenle sunduğunuz hiçbir şey eksik olmayacaktır," dedi.

Pug, "Çok naziksiniz Amiral," diye karşıladı bu sözleri.

Nicholas, "Babamın sizinle bir şekilde iletişim kurduğunu sanıyordum," dedi.

Pug ise, "Sadece acil bir durum olursa ve sadece büyük bir ihtiyaç durumunda, Ekselansları. Ona verdiğim yöntemi kullanma ihtiyacı duymadı. Ayrıldığımdan beri Krallık huzur içinde," diye cevap verdi.

Konuşma, saray ve diğer fasa fiso üzerine dedikoduya döndü. Nakor da, Leydi Ryana gibi, alışılmadık şekilde sessizdi. Pug, iki çocuğu fark ettirmeden konuşmaya çekebilmeyi başaran, neşeli bir ev sahibiydi.

Nicholas ve Harry, anne babalarıyla aynı masada yemek yiyecek kadar büyüdüklerinden beri akşam yemeklerinde şarap içiyorlardı, ama çoğu soylunun çocuğu gibi, şaraplarına su katılırdı. Bu gece, Kesifin sert kırmızı şarabını içiyorlardı ve iki kadeh sonra, ikisi de kutlama havasına girmiş, Amos'tan, daha önce birçok kez duydukları hikâyelere yüksek sesle gülüyorlardı.

Amos, macera dolu, merak uyandıran üçüncü hikâyesini anlatmaya başladığında, Pug, "Bana bir dakika izin verir misiniz? Nakor, seninle özel bir şey konuşabilir miyim?" dedi.

Küçük Isalan ayağa fırladı sıçradı ve Pug'ın işaret ettiği kapıya doğru hızla hareket etti. Arazideki bahçelerden birine girdiklerinde Pug, "Bana bu ziyaretin senin fikrin olduğu söylendi," dedi.

Nakor, "Onunla karşılaşmayı hiç ummuyordum," dedi.

Pug, "Nereden bildin?" dedi.

Isalan omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sadece biliyorum işte." Pug alçak bankın yanında durakladı ve "Kimsin sen?" diye sordu.

Nakor, ayaklarını altında toplayarak banka oturdu. "Bazı şeyleri bilirim. Bazı numaralar yaparım."

Pug, uzun bir süre sessizce onu inceledi. Aynalı havuzun kenarına oturdu ve sonunda, "Ryana'nın halkı bana güvendi. Yirmi yıl önce tanıştığım birinin kızı o. Onlar, ırklarının son temsilcileri ve insanların çoğu onlara efsane gözüyle bakıyor," dedi.

"Bir keresinde birini görmüştüm," dedi utanmaz ufak tefek adam. "Toowomba'dan Injune'a giden yoldaydım, dağlarda. Günbatımında, uzakta, bir dağın zirvesinde dinlenen birini gördüm. Onun, orada tek başına oturmasını tuhaf buldum, ama sonra, onun da benim orada yalnız olmamı tuhaf bulabileceğini düşündüm; yani, bu bir perspektif meselesiydi ve onun, derin düşüncelerini bölmemeye karar verdim. Ama onu birkaç dakika

izledim. Sizin Leydi Ryana gibi, bir güzellik timsaliydi." Kafasını salladı. "Muhteşem yaratıklar. Bazılarının onları tanrı saydığını duydum.

Onlardan biriyle konuşmak isterdim."

Pug, "Ryana, henüz genç, ırkının âdetleri gereğince yıllarca vahşi bir yaratık gibi yaşadıktan sonra henüz yeni yeni bir öğrenme ve anlama yeteneğine kavuşuyor; kendi doğasını ve yeni gücünü güçbela anlayabiliyor. Bir süre, insanlarla iletişimini sınırlamak daha iyi olur," dedi Pug.

Nakor omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Onu gördüm. Bu yeterli belki de."

Pug gülümsedi. "Sen az bulunur bir adamsın."

Nakor yeniden omuz silkti. "Kontrol edemediğim şeylere üzülmemeyi tercih ederim."

"Bu ziyaretin sebebi ne, Nakor?"

Adamın genellikle sırıtan çehresi ciddi bir ifadeye büründü. "İki nedeni var. Seninle tanışmak istedim, çünkü beni Yıldızlimanı'na getiren senin sözlerindi."

"Benim sözlerim mi?"

"Bir keresinde, James adında bir adama, eğer benim gibi bir adamla tanışırsa, 'Büyü diye bir şey yoktur,' demesi gerektiğini söylediniz." Pug başıyla onayladı. "Bu yüzden, bunu bana söylediğinde, sizi bulmak için Yıldızlimanı'na gittim. Siz yoktunuz, ama ben bir süre orada kaldım. Büyünün sadece bir numara olduğunu kavramayan birçok ciddi adam buldum."

Pug sırıttığını fark etti. "Senin, Watum ve Korsh'u çok şaşırttığını duymuştum."

Nakor da sırıttı. "Okullarını çok ciddiye alan titiz adamlardı. Öğrencilerin arasına karıştım ve birçoğunu kendi fikrime çektim. Benim onuruma,

kendilerine Mavi Süvariler adını verdiler ve iş başında bıraktığınız o iki yaşlı bayanın dar görüşlü fikirlerine direndiler."

Pug güldü. "Korsh ve Watum kardeşler benim en zeki öğrencilerimdi. Onlara yaşlı bayanlar diye hitap etmeni takdir edeceklerini sanmam."

Nakor, "Etmediler de," dedi. "Ama iki yaşlı bayan gibi hareket ediyorlar. 'Bunu söylemeyin; onu paylaşmayın.' Büyü diye bir şeyin olmadığını anlamıyorlar."

Pug iç geçirdi. "Yıldızlimanı'nda on yıllık çalışma ortaya ne çıkardı diye düşündüğümde, geçmişin tekrarını gördüm, başka bir Önemli Adamlar Topluluğu, Kelewan dünyasında gördüğümün bir benzeri: Diğerleri pahasına, kendi güç ve azametleri dışında hiçbir şey vaat etmeyen bir grup adam."

Nakor başını salladı. "Gizemli olmayı seviyorlar ve önemlilermiş gibi davranıyorlar."

Pug güldü. "Ah, beni uzun yıllar önce Kelewan'da ziyaret etmiş olsaydın, benim için daha da kötüsünü söylerdin."

"Önemli Adamlarınızdan bazılarıyla tanıştım," diye yanıtladı Nakor. "Yarıktaki geçit hâlâ çalışıyor ve biz hâlâ İmparatorlukla ticaret yapıyoruz. Tsurani malları oradan geliyor ve biz de onlara metal gönderiyoruz. İmparatorluk'un Hanımı akıllı bir arabulucu ve iki taraf da bu işten memnun. Zaman zaman Tsurani'nin Önemli Adamlarından biri ziyarete gelir. Ve Chakaharlı bazı garip sihirbazlar. Bilmiyor muydunuz?"

Pug başını sallayıp iç geçirdi. "Eğer Chakaharlı Cho-ja sihirbazları Yıldızlimanı'ndaysa, o zaman topluluğun İmparatorluk üzerindeki kontrolü sona ermiştir." Gözleri buğulandı ve "Benim zamanıma denk gelmez dediğim bazı şeyler vardı Nakor. Bu geleneğin sonu, bunların en başta geleniydi -topluluğa gücünü veren şey daha çok korku ve yalanlara dayanıyordu: Sihirbazlar hakkındaki yalanlar, İmparatorluk hakkındaki yalanlar Ve İmparatorluk'un sınırları dışındakiler hakkındaki yalanlar."

Nakor, Pug'ın sözlerini anlamışa benziyordu. "Yalanlar uzun süre yaşayabilir. Ama sonsuza kadar değil. Geri dönmeli ve onları ziyaret etmelisin."

Pug küçük adamın Kelewan'ı mı yoksa Yıldızlimanı'nı mı kastettiğinden emin olamayarak başını iki yana salladı. "Yaklaşık dokuz yıldır geçmişimi ardımda bıraktım. Çocuklarım şimdi benimle aynı yaşta görünüyorlar ve kısa süre sonra daha yaşlı görünecekler. Karımın öldüğünü gördüm, hocalarımın da... İki dünyadaki eski arkadaşlarım da ölüm koridoruna yolculuk ediyorlar. Çocuklarımın yaşlandığını izlemek istemiyorum." Pug ayağa kalkıp birkaç adım attı. "Bu korkumun her zaman baskın gelmesi akıllıca mı bilmiyorum, Nakor."

Nakor başını salladı. "Bazı yönlerden birbirimize benziyoruz."

Pug döndü ve gözlerini küçük adama dikti. "Hangi yönlerden?"

Nakor sırıttı. "Ben, normal insan ömrünün üç misli fazlasını yaşadım. Doğumum, İmparator Diiagai'nin karısının büyük-büyük-babası İmparator Sajanjaro zamanında, Kesh nüfus kayıtlarına geçirildi. İmparatoriçeyi gördüm, onun karısının annesini, dokuz yıl önce. Ülkeyi kırk yıldan fazla yönetmiş yaşlı bir kadındı. Onun bebekliğini hatırlarım ve ben o günlerde sizin şimdi beni gördüğünüz gibiydim." Nakor içini çekti. "Asla başkalarına güvenen bir adam olmadım, belki ticaret hayatı yüzünden." Görünüşte yoktan var ettiği bir deste kâğıt çıkardı ve kâğıtları tek eliyle yelpaze gibi yaydı-, sonra, bileğini hızla sallayınca kâğıtlar ortadan kayboldu. "Ama ne söylediğini anlıyorum. Çocukken tanıdığım kimse bugün yaşamıyor."

Pug yeniden çeşmenin kenarına oturdu ve "Gelişinin diğer sebebi nedir diye sordu.

Nakor, "Bir şeyler görüyorum. Nasıl bilmiyorum ama bildiğim anlar var. Nicholas, onu Crydee'nin ötesine götürecek bir yolculukta. Ve çocuğun geleceğinde çok tehlike olacak," dedi. Pug, ufak tefek adamın söylediklerini düşünerek bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Yardım etmek için ne yapmalıyım?" dedi.

Nakor başını iki yana salladı. "Ben zeki tabiatlı bir adam değilim. Havai bir adam olarak anılırım Watum ve Korsh ve yakınlarda da Ghuda tarafından." Pug buna gülümsedi. "Bazen yeteneklerimi anlamıyorum." İçini çekti. "Sen, söylendiğine göre, harika yetenekleri ve marifetleri olan bir adamsın.

Harikulade yaratıklar arasında yaşıyorsun ve bunu garip bulmuyorsun. Yıldızlimanı'nda yaptığın işleri gördüm, etkileyiciydi. Benim sana öğüt vermem küstahlık olur." "Küstahlık olsun olmasın ver öğüdünü."

Nakor düşünürken alt dudağını ısırdı. "Bence çocuk bir bağlantı noktası." Elini belirsiz bir çemberin içinde salladı, "Karanlık güçler hareket ediyor ve ona çekilecekler.

Yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez, ona yardım etmek için hazır olmalıyız."

Pug uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, "Yaklaşık otuz yıl önce, Nicholas'ın babası da böyle bir bağlantı noktasıydı, bu yüzden ölümü karanlık güçler için zafer olacaktı."

"Yılan insanlar."

Pug bu söz karşısında şaşırmış göründü.

Nakor omuz silkti. "Sethanon Savaşı'nı, sona erdikten çok sonra duydum. Ama ilginç bulduğum bir söylenti vardı; Krallığınızı istila edenlerin liderinin Pantathialı mistik bir danışmanı varmış."

"Pantathialıları biliyor musun?"

"Önceden yılan rahiplerle karşılaşmıştım," dedi Nakor omuz silkerek. "Sizin kuzeyli esmer elfleriniz ne düşünürse düşünsün, tüm karışıklığın arkasında Pantathialılar vardı, ama bunun dışında, olanların çoğunu anlamıyorum."

Pug, "Anlamış olsaydın, şimdi olduğundan daha fazla şaşıracaktın, Nakor," dedi. Başını salladı.

"Peki. Nicholas'a yardım edeceğim."

Nakor ayağa kalktı. "Yatsak iyi olur. Yarın buradan ayrılmamızı istersin."

Pug gülümsedi. "Senin kalmanı isterim. Cemiyetimize değerli bir katkın olabilir, ama birinin kaderinin parçası olmak nasıldır bilirim."

Nakor'un yüz ifadesi karardı; Pug onunla tanıştığından beri, onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. "Bu gruptan beşimiz denizler geçeceğiz, henüz tanışmadığımız dört kişiyle beraber." Gözleri uzakta bir şeyler görüyormuş gibi hiçbir şeye odaklanmadan daldı. "Dokuz kişi ayrılacak ve bazıları geri dönmeyecek."

Pug endişeli görünüyordu. "Kimler biliyor musun?"

"Bu dokuz kişiden biri benim. Kimse kendi kaderini bilmemeli," dedi Nakor.

Pug, "Kara Macros'la hiç karşılaşmadın," dedi. Nakor sırıttı ve aniden ruhu yeniden aydınlandı.

"Bir kez karşılaşmıştım, ama bu uzun bir hikâye."

Pug ayağa kalktı. "Konuklarımın yanına dönmeliyiz. Bu hikâyeyi bir ara dinlemek isterim."

"Çocuk için ne diyorsun?" diye sordu Nakor.

Pug, "Az önce belirttiğim nedenlerden ötürü, herhangi bir ölümlüyle, akrabam sayılsa bile, ilişkiye geçme olasılığından hoşlanmıyorum," dedi. Başını sinirlenmiş gibi salladı. "Ama onları sevdiğimi söylediklerim için terk edemem. Zamanı geldiğinde çocuğa yardım edeceğim."

Nakor, "Güzel. Babasına da bu yüzden buraya gelmek zorunda olduğumuzu söyledim zaten," dedi.

Pug, "Sen gerçekten sıradışı bir adamsın, Mavi Süvari Nakor."

Nakor güldü ve onaylayarak başını salladı. Yemek salonuna geri döndüler ve Amos'u, Ghuda ve Nicholas'ı eğlendiren hikâyelerinden bir başkasını bitirirken buldular. Ryana kafası karışmış görünüyordu ve Harry, Ryana'nın etkisiyle tamamen kendinden geçmiş olduğundan hikâyeye dikkat etmiyordu.

Pug, kahve ve sert bir şarap istedi ve konuşma yeniden Krondor'un günlük meseleleri üzerine dedikoduya döndü. Kısa bir süre sonra, esnemeler, konukların dinlenmeye hazır olduğunun işaretini verdi.

Pug konuklarına iyi geceler diledi ve elini leydi Ryana'ya uzatarak, salondan çıkışında ona eşlik etti. Nicholas ve arkadaşları ayağa kalktılar ve odalarına geri döndüler.

Nicholas, yatak örtüsünü serilmiş ve komodinlerin üzerindeki mumları yakılmış buldu. Yatağın ayakucuna rahat etmesi için bir gecelik bırakılmıştı.

Nicholas yatağa girdi; bir el onu sarstığında uykuya yeni dalmıştı. Kalbi çarparak uyandığında Harry'nin üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Kendininkine benzer bir gecelik giyiyordu. "Ne var?" diye sordu sersemlemiş bir halde. "Buna inanamayacaksın. Haydi!"

Nicholas yataktan fırladı ve koridorun ucundaki odasına kadar Harry'nin peşinden gitti. "Uyumak üzereyken garip bir ses duydum," dedi Harry.

Nicholas'a pencereye gelmesini işaret etti ve "Sessiz ol," dedi.

Nicholas, Harry'nin penceresinden dışarı baktı ve Leydi Ryana'nın uzaktaki çayırda durmakta olduğunu gördü. "Bu, gerçekten garip sesleri o çıkarıyor, ilahi ya da şarkı söyler gibi, ama tam olarak öyle de değil." Midkemia'nın iki ayının ışığında neredeyse parıldayan bu altın sarısı saçları tanımak güç değildi. Nicholas'ın ağzı neredeyse açık kaldı. "Çıplak!"

Harry dikkatle baktı. "Bir dakika önce giyinikti, gerçekten." leydi gerçekten çıplaktı ve bir çeşit transa geçmiş gibiydi. Harry alçak sesle ıslık çaldı. "Ne yapıyor?"

Nicholas ürpermesini bastırdı. Çayırdaki kadın şaşırtıcı güzellikte olmasına rağmen, görüntüsünde iç gıcıklayıcı ya da erotik bir şey yoktu.

Kendini tedirgin hissetti. Sadece onu izinsiz bir şekilde izlediği için değil, aynı zamanda bunda bir gariplik hissettiği için de.

Harry, "Ay ışığında iblislerle çiftleşen cadılar hakkında hikâyeler duymuştum," dedi. Nicholas, "Bak!" dedi.

Altın sarısı bir ışık halesi kadının çevresine toplandı ve çok geçmeden gözleri kamaştıran bir hal aldı. Işık yoğunlaşırken, çocuklar gözlerini başka tarafa çevirmek zorunda kaldılar. Uzun dakikalar boyunca, gece gün ışığı huzmeleriyle bölünmüş gibiydi, sonra ışıklar solmaya başladı. Yeniden o tarafa baktıklarına ışık, kadının birkaç katı genişlemişti. Bir ev kadar büyüktü, sonra Amos'un gemisi kadar oldu, ışığın kapladığı alan gitgide büyüdü ve içinde bir şey şekillenmeye başladı. Sonra ışık soldu; Leydi Ryana'nın durduğu yerde, artık kanatlarını metrelerce açmış efsanevi, muazzam bir yaratık vardı. Altın sarısı pulları, ayların ışığında gümüş rengi noktalarla ışıldıyordu ve sürüngen başı gökyüzüne bakarken, gümüş rengi ibikli uzun boynu genişledi.

Derken bir sıçrayışta, dev kanatların şaklaması ve küçük bir ateş patlamasıyla, gökyüzüne yükseldi.

Harry, Nicholas'ı çürütecek kadar sıkı kavramıştı, ama ikisi de hareket edemiyordu. Ejderha gökyüzünde kaybolduğunda, çocuklar dönüp birbirlerine dikkatle baktılar. Her ikisinin de yüzünden, korku ve dehşetle karışık gözyaşları akıyordu. Dev ejderhalar gerçek değildi. Ejderha olarak anılan daha küçük uçan sürüngenler vardı, ama onlar yalnızca bilinçsiz uçan küçük ejderlerdi. Hiçbiri Batı Alemi'nde yaşamazdı, ama söylentiler onları Kesh'in batı dağlarında tanıdık kılardı. Konuşan ve büyü yapan altın ejderhalar yoktu. Bunlar mitolojik yaratıklardı, buna rağmen orada, ay ışığında, çocuklar birlikte yemek yedikleri kadının, Midkemia göklerinde uçmak için kendini en görkemli yaratığa dönüştürdüğünü görmüşlerdi.

Nicholas gözyaşlarını durduramadı, bu nedenle yana döndü. Harry sonunda toparlandı ve "Amos'u uyandıracak mıyız?" dedi. Nicholas başını iki yana

salladı. "Kimseye söyleme. Anladın mı?"

Harry, alışıldık palavralarını sıkmadan, korkmuş küçük bir çocuktan başka hiçbir şeye benzemeyerek başını salladı. "Söylemem."

Nicholas arkadaşından ayrıldı ve odasına döndü. İçeri girip de Pug'ı yatağının üzerinde oturur bulunca kalbi neredeyse duracaktı.

"Kapıyı kapat."

Nicholas söyleneni yaptı ve Pug, "Ryana akşam yemeğinde yiyebildiği azıcık yemekle uzun süre yaşayamaz ve aldatıcı görünümünü koruyamaz. Önümüzdeki birkaç saat avlanıyor olacak," dedi. Nicholas’ın yüzü solgundu. Hayatında ilk kez kendini, evinden, babasının korumasının rahatlığından ve annesinin sevgisinden uzak hissediyordu. Pug'ın aileden biri sayıldığını biliyordu, ama o aynı zamanda kudretli sanatların büyücüsüydü ve Nicholas, görmeyi düşünmediği bir şey görmüştü. "Kimseye söylemeyeceğim," diye fısıldadı. Pug gülümsedi. "Biliyorum. Otur."

Nicholas yatağa, Pug'ın yanına oturdu. "Ayağını bana uzat," dedi Pug.

Nicholas’ın ona hangi ayağını kastettiğini sormasına gerek yoktu ve Pug sakat ayağını muayene edebilsin diye, soldakini kaldırdı. Pug ayağını birkaç dakika inceledi, sonra, "Yıllar önce, baban bana ayağını düzeltip düzeltemeyeceğimi sordu. Bundan sana bahsetti mi?"

Nicholas başını iki yana salladı. Az önce şahit oldukları yüzünden hâlâ korkuyor olduğundan, konuşursa sesini denetleyebileceğine güvenmiyordu.

Pug çocuğu muayene etti. "Bu sakatlığı ve düzeltme çabalarını duymuştum."

Nicholas fısıldadı, "Birçok kişi denedi." "Biliyorum." Pug ayağa kalkıp pencereye yürüdü, yıldızların ışığıyla pırıl pırıl, açık geceye baktı. Nicholas'a doğru dönerek, "Arutha'ya yapamayacağımı söylemiştim. Bu doğru değil," dedi.

Nicholas, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü baban seni ne kadar severse sevsin Nicholas -ve Arutha, bunun göstermek onun için ne kadar zor olursa olsun çocuklarını derin bir sevgiyle sever- hiçbir anne babanın çocuklarının doğasını değiştirmeye hakkı yoktur," dedi Pug.

"Anladığımdan emin değilim," dedi Nicholas. İçindeki korku azalıyordu ve "Beni iyileştirmeniz niçin yanlış olsun?" diye sordu.

Pug, "Anlamanı sağlayabilir miyim bilmiyorum, Nicholas," dedi. Dönüp çocuğun yanına oturdu. "Biz, her birimiz, içimizde kendimizi değiştirebilecek bir şey taşırız; eğer bunu yapmayı seçersek. Çoğumuz bırak yapmayı, denemeyi, bu yeteneği kabul etmez bile.

Sahip olduğum bazı büyü bilgileriyle, sen küçükken uygulanan tedavinin işe yaraması gerekirdi. Ama bir şey bu büyülerin etkili olmasını önledi."

Nicholas kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Beni iyileştirmelerine izin vermediğimi mi söylüyorsunuz?"

Pug başıyla onayladı. "Bunun gibi bir şey. Ama bu kadar basit değil."

"Normal olmak için her şeyimi verirdim," dedi Nicholas.

Pug ayağa kalktı. "Verir miydin?"

Nicholas uzun bir süre sessiz kaldı, sonra, "Sanırım," dedi. Pug güven verici bir şekilde gülümsedi. "Uyu artık, Nicholas." Cüppesinin içindeki büyük cepten bir şey çıkardı ve komodinin üzerine koydu. "Bu tılsım bir hediye. Babana verdiğim tılsımın bir benzeri. Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, onu üzerinde taşırken sağ elinle sıkıca kavra ve üç kez adımı söyle. Geleceğim."

Nicholas tılsımı eline aldı ve tılsımın, büyücünün malikânesinin çevresindeki çeşmelerde görmüş olduğu üç yunus sembolünü taşıdığını gördü. "Neden?"

Pug'ın gülümsemesi genişledi. "Çünkü ben senin kuzenin ve arkadaşınım. Ve yaklaşan günlerde, her ikisine de ihtiyacın olabilir. Ve çünkü senle arkadaşının bir sır saklamanıza müsaade ediyorum." "Leydi Ryana."

"O daha çok genç ve kendini gösterecek kadar aptal. Onun ırkında, yaşamın ilk dönemleri, birçok hayvanınkinden birazcık daha fazla düşünme kapasitesine sahip halde geçer. Bin yılda bir, ejderhalar derilerini dökmek, her seferinde başka bir renkle ortaya çıkmak için bir mağaraya saklanır. Bu süre içinde, karanlıkta deri döktükleri için birçoğu helak oldu, aciz durumdalar. Sadece uzun süre yaşayanlar, insan ömrünün birkaç misli hayatta kalanlar, altın sarısı bir ten ve bilinçle ortaya çıkar. En sonunda bir zekâya sahip olduklarında, bu tedirgin edici bir şey olur. Aniden bir benliğe ve çok daha büyük bir evrenin var olduğu fikrine sahip olmak, insan standartlarına göre çoktan yaşlı sayılan bir yaratık için büyük bir sarsıntı olur. Kadim zamanlarda olsa, ırkının diğer mensupları öğretirdi." Pug kapıyı açtı. "Çok az büyük ejderha kaldı. Bir zamanlar, Ryana'nın annesi bir araştırmada bana yardım etmişti, bu yüzden ben de çocuğa yardım ediyorum. İnsanların, aralarında insan olmayanların dolaştığını bilmesine izin verilirse pek akıllıca olmayacaktır."

Nicholas, "Babam, bana zamanla, diğerlerine anlatamayacağım birçok şey öğreneceğimi söylemişti. Anlıyorum," dedi.

Pug kapıyı kapatırken başka bir şey söylemedi. Nicholas sırtüstü yatağa uzandı, ama uykunun gelmesi uzun zaman aldı.

CRYDEE

Gemi demir attı.

Güverte tayfaları Kraliyet Kartalı'nı sağlama alırken, Crydee öğle vakti koşuşturması içindeydi. Nicholas yeni yuvasını, değişikliğini doya doya seyrederek inceledi. Vatan hasreti nöbetleri uzun yolculuk sırasında geri dönmüş; sadece, tehlikeli Karanlık Boğazları'nda geçirdikleri olaylı bir buçuk günde ortadan kaybolmuştu. Sonra, kuzeye doğru ilerleyip Tulan ve Carse'yi geçmişlerdi ve şimdi de Crydee'ye varmışlardı.

Kasaba son yirmi yılda gelişmişti, büyümenin izleri her yerde görülüyordu. Kuzeye doğru yelken açarlarken Amos, Denizcinin Kederi adını verdiği burnun kuzeyine doğru yayılan balıkçı köyünü işaret etmişti. Gemi rıhtıma girerken, kuzeydoğuya bakan uzak bir yamacın üzerindeki yeni binalar görülebiliyordu. Nicholas, beyaz binaların cephelerinden yansıyan parlak güneş ışığı karşısında gözlerini kıstı. İki at arabası ve bir çift yük arabasının, ekseriyetle kraliyet standartlarına göre süslendiğinden gümrük binası olduğu belli olan binanın önüne yaklaşıp durduklarını gördü. Yük arabalarının arkasında oturan uşaklar, bulundukları yerden atlayıp kapıları açtılar. Önce uzun boylu bir kadın belirdi ve ondan daha uzun boylu bir adam onu izledi. Nicholas yengesiyle amcasını tanıdı. Diğer araçlar dururken, bunu telaşlı bir hareketlilik takip etti.

Amos borda iskelesinin dışarı uzatılmasını emretti. Nicholas ve Harry, karaya çıkmayı beklerken yan yana duruyorlardı. Dük Martin, Düşes Briana ve maiyetleri; Kraliyet Prensi'ni ve refakatçilerini karşılamak için hazır bekliyorlardı. Amos, aşağıdaki karşılama törenini gördü ve "Şey, bunu Ylith'ten en azından bir güvercinin başardığını biliyoruz," dedi.

Gediksavaşları'ndan bu yana geçen yirmi sekiz yılda, Krondor ve Uzak Sahil arasındaki haberci postası, hızlı atlar ve haber güvercinleri de dahil, eksiksiz sürdürülmüştü. Nicholas'ı gönderme kararı, yola çıkmasından sadece bir gün önce aniden alındığı halde, gelmekte olduğu haberi Crydee'ye, limanda görülmelerinden birkaç gün önce ulaşmıştı.

Denizciler hazırlanırken, "Şu kızlar da kim?" dedi Harry. Nicholas, düke eşlik eden iki genç kızı fark etti ve "Biri kuzenim Margaret, sanırım. Diğerinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Harry sırıttı. "Öğreneceğim."

Borda iskelesi dışarı uzatıldığında, Amos, Nicholas'a döndü ve ilk olarak Nicholas’ın karaya ayak basmasının beklendiğini işaret ederek, resmi bir şekilde, "Ekselansları?" dedi.

Harry adımını attığında Amos elini sert bir şekilde onun göğsüne koydu. "Sırayla, silahtar," dedi Amos imalı bir şekilde. Harry kızardı ve geriye adım attı

Nicholas iskeleye inerken uzun boylu bir adam öne çıktı. Crydee Dükü Martin, yeğenini selamlarken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ekselansları, sizi Crydee’de ağırlamaktan büyük bir memnuniyet duyuyoruz" Martin Arutha’ya biraz benziyordu; ama ondan daha uzundu. Saçları neredeyse ağarmıştı ve yüzü onca yılın etkisiyle kırışmıştı, yine de herkesin kesinlikle göreceği güçlü bir havası vardı. Bu adam, günlerini şarap içerek ve hizmetindekilere emirler yağdırarak geçirmiş, yerinden kıpırdamayan bir asilzade değil; yaşına rağmen, hâlâ gecelerini yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, yerde yatarak geçiren ve avını evine sırtında taşıyarak getiren bir adamdı.

Nicholas bu merasimden biraz utanarak gülümsedi ve "Amca, burada olmaktan ben de memnunum," dedi.

Gemiden karaya inen ikinci kişi olan Amos, Martin'in omzuna sert bir yumruk indirirken, "Dük Hazretleri," dedi.

Martin, kollarını Amos'a doladığında tüm resmiyet kayboldu. "Seni yaşlı korsan," dedi Martin gülerek. "Uzun zaman oldu." Birbirlerinin sırtına vurup el sıkıştılar. Amos başını Nicholas'a doğru eğdi. Martin dikkatini prense yöneltti. "Ekselansları. Size karım, Düşes Briana'yı takdim etmek isterim." Nicholas, düşesi yeni yürümeye başladığı zamandan beri görmemişti ve onunla ilgili hatıraları belirsizdi. Bu, onunla ilk defa

karşılaşmak gibiydi. Uzun boylu kadın, başını Nicholas'a doğru eğdi. Sol şakağında ürkütücü beyaz bir tutam olan gri saçları geniş alnından geriye döküldü.

Düşesin güzel bir yanı yoktu ama çarpıcı bir kadındı.

Düşes, elli yaşında olmasına rağmen, hava koşulları ve yıllar nedeniyle etrafı kırışmış mavi gözleri dışında hiçbir yaşlanma izi taşımayan bir yüzle dikkatle baktı prense. İpek bir gömleğin üzerine çok kullanışlı görünen deri bir yelek ve uzun çizmelerinin içine sokulmuş bir pantolon giymişti. "Leydim," dedi Nicholas, düşesin uzanan elini tutup selamlamak için hafifçe sıkarak. Buna karşılık düşes, Nicholas'ın elini sert bir şekilde sıktı ve Nicholas, amcasının garip leydisi hakkındaki hikâyelerin çoğunun doğru olduğunu anladı. Erkeklerin yanı sıra kadınların da asker olduğu, savaşta düşen Armengar şehrinden gelen Leydi Briana, söylendiğine göre ata binebilir, avlanabilir ve birçok erkekten daha iyi kavga edebilirdi. Ona baktığında, Nicholas bunların hiçbirinden şüphe etmedi.

Martin takdimlere devam etti. "Bu, oğlum Marcus." Nicholas kuzenine döndü ve duraksadı; onda, belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Kahverengi gözler ve kahverengi saçlar: Nicholas, onun Krondor'dan birine benzediğine hükmetti. Nicholas'la aynı boyda olan Marcus'un saçları da prensinkilerle aynı uzunluktaydı. Ama Marcus, Nicholas'tan iki yaş kadar büyük ve biraz daha cüsseliydi. Marcus, Nicholas'ı resmi bir şekilde selamlayıp geri çekildi. "Kuzen," dedi Nicholas ve başını salladı.

Amos yaklaşıp Nicholas'ın arkasında durdu ve Martin'e, "Senin Arutha'nın kardeşi olduğunu ilk ne zaman anladığımı hatırlıyor musun?" dedi.

Martin, "Nasıl unutabilirim? İlk deniz yolculuğumdu ve sen, hepimizi neredeyse boğuyordun," dedi.

"Usta denizciliğim sayesinde değersiz postunu kurtarmamı kastediyorsun yani," diye cevap verdi Amos. Elini Nicholas ve Marcus'a doğru sallayarak, "Eğer dünyanın aynı babadan geldiğinize dair bir kanıta ihtiyacı varsa, işte meydanda," dedi. Çenesini ovuşturdu. "Sanırım onları birbirinden ayırdetmek için, birini yeşile boyamak zorunda kalacağız."

Nicholas kafası karışmış bir halde Amos'a baktı, ama Marcus'un yüzü ifadesizdi. "Benzerlik," dedi Amos.

"Ne benzerliği?" diye sordu Nicholas.

"Birbirinize benzerliğiniz," diye yanıt verdi Amiral.

Nicholas dönüp dikkatle kuzenine baktı. "Sence de?"

Marcus başını hafifçe salladı. "Ben görmüyorum... Ekselansları." Amos güldü ve "Asla da görmeyeceksin," dedi.

Martin takdimlere devam etti. "Ekselansları, bu kızım Margaret."

İki genç kızdan biri reverans yaptı. Saçları, erkek kardeşininki gibi koyu renkteydi, ancak annesine benziyordu. Doğa ona dümdüz bir burun ve çıkık elmacık kemikleri vermişti, ama Briana'nınkinden daha yumuşak bir ifadeyle. Annesi gibi, hiçbir süs takmadığı saçları omuzlarına kadar geliyordu. Prens, "Büyük bir zevk kuzen," derken, Margaret koyu renk gözleriyle ona baktı. Selamlaşma sırasında gülümsedi; o an çok sevimliydi.

Nicholas’ın bakışları Margaret'ın yanındaki genç kadına kayınca göğsünün sıkıştığını hissetti. O zamana dek rastladığı belki en iri, peygamber çiçeği mavisi gözler, ona dikkatle baktı. Nicholas kendini aniden beceriksiz ve güvensiz hissetti. Margaret, "Arkadaşım Leydi Abigail, Carse Baronu Bellamy'nin kızı," dedi. Narin kız reverans yaptı. Nicholas, bu işi bu kadar incelikle yapan birini şimdiye dek hiç görmediğinden emindi. Margaret'ın aksine, Abigail sarı saçlarını gümüş bir taçla arkaya toplamıştı ve saçları lüleler halinde aşağı dökülüyordu. Teni solgun ve duru, yüz hatları narindi. Reveransından sonra doğrulurken gülümsedi ve Nicholas, karşılık olarak gülümsemeden edemedi. Kısa bir süre sonra gülümsemesi aptal bir sırıtışa dönüştü.

Arkasından gelen bir boğaz temizleme sesi, onu bu hipnozdan kopardı. "Leydim" derken sesi kendi kulaklarına yapmacık geldi. Nicholas, Martin'e doğru döndü ve "Bu Harry, benim silahtarım," derken Harry de, borda

iskelesinden Nicholas'a ve kendisine ait seyahat çantalarını taşıyarak inmekteydi.

Çocuk çantaları yere bıraktı ve Crydee Dükü'nün önünde eğildi. Prenses ve arkadaşına bakıp ağzını kocaman açarak sırıttı.

Martin, Nicholas’ın kendisi ve eşiyle beraber ilk arabaya binebileceğini işaret etti. Harry, onların ardından yürümeye başladığında, Amos'un eli yine aşağıya indi ve onu omzundan kavradı. "İlk araba prens, dük ve düşes için. İkincisi ise ben ve dükün çocukları için."

"Ama..." dedi Harry.

Amos yük arabalarını işaret etti. "Prensinin bagajları boşaltılıp şuradaki yük arabalarına denklenirken, işlerin usulüne göre yürüyüp yürümediğine bakabilirsin. İşin bittiğinde de onlardan birine binebilirsin."

Nakor ve Ghuda borda iskelesinden inip geldiklerinde Harry, "Ya onlar?" dedi.

Nakor sırıttı. "Biz yürüyeceğiz. O kadar uzak değil." Rıhtıma yukarıdan bakan tepenin üzerindeki kaleyi gösterdi.

Ghuda, "Bacaklarımı biraz açabilirim," dedi.

Harry iç geçirdi ve iki çantayı ilk yük arabasının üzerine koydu. Arabacı, "Hey çocuk, ne oluyor?" dedi.

Harry aksileşmişti ve ters bir şekilde, "Krondor Prensi'nin bagajları! Ben onun silahtarıyım" dedi.

Adam yük arabasına yaslanmaya devam ederek, onu miskin bir şekilde selamladı ve "Öyleyse, bu partinin nereye koyulmasını istersiniz, silahtar?" dedi işaret ederek.

Harry döndü ve bir çift denizcinin Nicholas’ın ağır sandıklarından birini borda İskelesinden aşağı taşıyarak gemiden indirdiği ilk parti yükü gördü. Bunu, onun gibi üç tane daha izledi. Ağacın gıcırtısıyla iplerin vınlaması

eşliğinde, geniş bir yük taşıma ağı geminin derin boşluğu içinden tüm görkemiyle göründü. Bir düzine sandık ve çeşit çeşit bagaj yana çekilip rıhtıma indirildi. Rıhtım işçileri yerlerinden fırlayıp ağı çözmeye başladılar.

"Bu yüklerin nereye gideceğini de biliyorsunuzdur sanırım, silahtar?" dedi arabacı.

Harry teslim olduğunu gösteren bir işaretle yük arabasının içine uzandı ve Nicholas'la kendisinin gemide bulundukları haftalar süresince giysi ve kişisel eşyalarını koydukları iki çantayı dışarı çekti. Kesinlikle, bunlar en son yükleneceklerin arasında olacaktı. Kafasını sallayarak, "Denetlemem mi gerekiyor?" dedi.

Arabacı bilgiç bir göz kırpmayla yük arabasından uzaklaştı. "Denetiminizi şuradan yaparsanız, işler daha çabuk biter ve hepimiz için daha kolay olur, silahtar." On-on iki metre kadar ilerideki bir girişi işaret etti. "İyi bira, lezzetli etli börekler var ve denetleme işini pencereden yapabilirsiniz."

Yavan gemi yemeğinden sonra etli börekleri düşününce Harry'nin ağzı sulandı. Ama, "Hayır, vazifemi yapmalıyım," dedi.

Arabacı başını iki yana salladı. "Öyleyse ikimize de bir iyilik yap silahtar ve bir hatamı görürsen, bunu gerçekten sessiz bir şekilde söyle."

Harry başını salladı ve ilk sandık çifti yük arabasına taşınırken yoldan çekildi. Kendini gümrük binasının, dışarı çıkık çatısının altında gölgeli bir yerde buldu ve duvara yaslandı. Tepeye göz attığında Ghuda'yla Nakor'un rıhtım bölgesinden çoktan çıkmış olduklarını ve kasabadan kaleye uzanan geniş yolda yürüdüklerini görebiliyordu. Harry'den en fazla bir saat önce kalede olacaklardı.

Harry kendi kendine, "Daha ilginç olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. İlk at arabası kale avlusuna girdiğinde, iki sıra asker selam durdu. Hepsi, Crydee'nin armasını taşıyan kahverengi ve altın sarısı kısa, kolsuz cüppeler giyiyor ve kahverengi bir zemin üzerine Crydee'nin altın sarısı martısının işlendiği kalkanlar taşıyorlardı ve mızraklı silahlarına kahverengi ve altın sarısı flamalar asılıydı. Zırhları güneşte parlıyordu.

Arabacı kapıyı açıp Nicholas dışarı adım attığında; gri saçlı ve kayış gibi bir suratı olan, kısa boylu, çarpık bacaklı bir adam, "Selam dur!" diye bağırdı. Askerler hemen selam durdu. Mızraklı silahlar indirildi ve bir dakika sonra, asker bölüğü silahları geri çekti. Martin ve diğerleri arabadan indikten sonra, arabacılar atları arka taraftaki ahıra sürdüler.

Nicholas yeni evine uzun uzun, iyice baktı. Crydee Kalesi onun bildiklerine kıyasla küçüktü.

Çevresine, tek bir binanın dikildiği ve sonra arkasına bir başka holün eklendiği eski bir burç vardı. Nicholas hızla uzaklıkları hesapladı ve dış duvarı her kim diktiyse, oldukça dar bir dış avlu bıraktığını kınayarak gördü. Duvarda bir gedik açılacak olursa, bir istilacıyı ana burca ulaşmaktan alıkoyacak çok az yer vardı.

Martin, onun zihnini okuyormuş gibi, "Benim büyük-büyükbabam, bu burcu, buraya yerleşmiş Kesh garnizonundan aldı ve çevresine bu duvarı yaptırdı." Nicholas'a kendi babasını anımsatan yarım bir gülümsemeyle, "büyükbabanı iki ek holü yaptırdı, ek odanın büyümesi için az pay bırakarak. Babam da büyüme için duvarı dışa çekmeyi planladı... ama hiç zaman bulamadı," diye ekledi Elini Nicholas'ın omzuna koydu. "Ben de hiç zaman bulabilecek gibi görünmüyorum." İri, kara derili, siyah kısa sakallı adam yavaşça kısa boylu kır saçlı adamın arkasına yürüdü ve ikisi, asker sıralarının arasından ilerleyerek Nicholas'ın önünde durup Prens'i selamladılar. Amos kısa boylu adam sırıttı "Kılıç ustası Charles!"

"Ekselansları, kılıç ustam Charles ve başseyisim Faxon," dedi Martin.

Nicholas adamların selamlarına başını eğerek karşılık verdi ve Charles'a yabancı bir dilde birkaç kelime söyledi. Kılıç ustası başını eğdi ve aynı dilde karşılık verdi. Sonra kralın dilinde, "Tsurani'yi mükemmel konuşuyorsunuz, ekselansları," dedi.

Nicholas kızardı. "Sadece birkaç kelime, gerçekten. Ama saraydaki herkes Martin Amca'nın Tsuranili kılıç ustasından haberdar." Kara derili adama hitaben "Ve Başseyis Faxon'dan." "Ekselansları," dedi Faxon.

Martin, ev halkının diğer üyelerini de takdim etti ve formaliteler bittiğinde, Nicholas’ın koluna girdi. "Ekselansları, benimle gelirlerse."

Martin ve Nicholas kalenin merdivenlerini tırmanırlarken, Martinin çocukları ve Abigail, kendi odalarına yöneldiler.

Briana, Amos'a döndü. "Bu akşam bir resepsiyon vereceğiz, ama bu arada, sana odalarını gösterecek birini bulalım."

Amos, "Sadece hangi oda olduğunu söyleyin, leydim. Ben burada kaybolmayacak kadar uzun yıllar yaşadım," dedi.

Briana gülümsedi. "Eski odan hâlâ senindir, Amos."

Amos nöbet yerlerinde dikilen iki muhafıza dikkat ederek kalenin ana girişine göz attı. "Şu gençlere birkaç dakika sonra garip görünüşlü iki adamın görüneceğini haber verseniz iyi olur. Biri, Shing Laili, kısa boylu, deli bir adam, Nakor ve diğeri, Keshli uzun boylu bir paralı asker, Ghuda Bule. Girmelerine izin versinler, onlar Nicky'nin refakatçileri."

Briana karşılık olarak sadece kaşını kaldırdı. Kılıç ustası, Charles'a döndü ve "İlgilenin lütfen," dedi.

Charles selam verdi ve muhafızlara haber vermek için hızla girişe yöneldi.

"Kim bu adamlar, Amos?" dedi Briana.

Amos rahat bir hava takınmaya çalışarak, "Hiçbir yerde bulamayacağın kadar ilginç bir çift," dedi.

Briana elini Amos'un omzuna koydu. Memleketi Armengar'da, Amos, Kara Yol Kardeşliği ordularına karşı şehrin savunmasına yardım ederken beraber savaşmışlardı. "Başka bir şeyler daha olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum seni. Nedir?"

Amos kafasını iki yana salladı. "Sadece... ayrılmadan önce Arutha’nın bana söylediği bir şey." Martin ve Nicholas'ın henüz geçtiği kalenin ana girişine göz attı. "Eğer bir şey olursa, Nakor'u dinle, dedi."

Briana bir süre düşünerek sessiz kaldı, sonra, "Bu 'bir şeyin', karışıklık demeye geldiği hakkında hiç şüphem yok."

Amos gülmeye çalıştı. "Şey, eğer sürpriz bir değişiklik olursa, büyücüyü dinle demek istediğini zannetmem."

Briana gülümseyerek karşılık verdi. Amos'a sarılıp yanağından öptü. "Seni ve şakalarını özlemiştik, Amos."

Amos, çevresine anımsayarak göz attı. "Bu duvarların üzerinde Crydee'yi özlemeyecek kadar çok adamın öldüğünü gördüm ve bu duvarları savunarak çok fazla gün geçirdim." Sonra Briana'yı yanağından öptü ve onu kaba bir kucaklamayla salladı. "Ama seni ve Martin'i özlemediysem, belamı bulayım."

Kollarını birbirlerinin beline dolayan uzun boylu düşes ve iri kaptan, Crydee Kalesi'nin merdivenini çıktılar.

Martin, Nicholas'a oturmasını işaret etti ve geniş bir masanın arkasına doğru geçti. Dükün makamı, Arutha’nın Krondor'daki makamına göre küçük görünüyordu ve Nicholas, etrafına göz gezdirdi.

Martin'in arkasında, duvarda, Crydee'nin martılı sancağı asılıydı. Kuşun kafasının üzerinde bir tacın belirsiz çizgileri vardı, kumaşın bir parçası koparılmıştı. Nicholas, bir zamanlar büyükbabasının bu makamı almış olduğunu ve ayrıca, Nicholas’ın amcasının şimdi giydiği tacı giyme sırasında ikinci olduğunu biliyordu. Ama Martin'in sülalesinin vesayet hakkı gayri-meşru bir doğum nedeniyle engellenmiş ve bu tip bir vesayetin tüm izleri aile armasından çıkarılmıştı.

Martin, "Bu makam, bir süre, Gediksavaşları süresince babanın makamıydı, Nicholas. Ondan önce büyükbabanın, onun babasının ve ondan önce de büyükbabasınındı."

Nicholas, bu dukalık sancağı dışında, duvarların kişisel hatıralar ya da ganimetlerden yoksun olduğunu fark etti; çıplak duvarları, sadece büyük bir dukalık haritasıyla bir kraliyet haritası süslüyordu. Martin'in masası da aynı

şekilde düzenlenmişti, tek bir mürekkep hokkası ve tüy kalem, dukalık mührü için bir kalıp kırmızı balmumu ve bir mum. Sarılmış iki parşömen, henüz bitmemiş bir işe işaret ediyordu, ama diğer yandan bu odada, şimdiki sahibi günün sonunda, bitmemiş ya da çözümlenmemiş bir işle ayrılmaktan hoşlanmıyormuş gibi bir tür düzenlilik vardı. Bu, Nicholas'a tanıdık geldi. Bu düzen dürtüsünün babasının da en belirgin özelliği olduğunu fark etti. Dikkatini yeniden onu yakından inceleyen amcasına verdi. Nicholas’ın yüzü kızardı.

Martin gülümsedi ve "Ailenle berabersin Nicholas, bunu sakın unutma," dedi.

Nicholas omuz silkti. "Babamın Crydee'den bahsettiğini duyardım ve Amos'un hiç bitmeyen savaş hikâyeleri de vardı, ama..." Etrafına bir kez daha göz attı. "Sanırım, ne beklemem gerektiğini bilmiyordum."

"Bu yüzden buradasın zaten. Arutha, soyunla ilgili bir şeyler öğrenmeni istedi," dedi Martin.

"Sarayımız, Krondor standartlarına göre pek rahat değil," diye devam etti. "Rillanon ve diğer doğu saraylarının standartlarına göreyse, neredeyse ilkel. Ama önem taşıyan konular açısından yeterince rahat edeceksin."

Nicholas onaylayarak başını salladı. "Tam olarak ne yapacağım?"

"Arutha bunu bana bıraktı. Sanırım, şimdilik seni silahtarım olarak adlandıracağım. Bu görev için birazcık büyüksün ama bu yolla yanımda olabilirsin ve belki bir süre sonra, seni daha iyi bir şekilde kullanabilirim. Arkadaşını da Marcus'un hizmetine veriyorum," dedi Martin.

Nicholas tam itiraz edecekken, Martin, "Silahtarların silahtarları olmaz, Nicholas," dedi. Nicholas başını salladı.

"Bu gece, şu an kasabada olan tiyatro topluluğunun da katılacağı resmi bir resepsiyon vereceğiz. Bu nedenle, göreve yarın başlarsın."

"Görevlerim ne olacak?"

"Fedai Samuel sana geçici görevler verecek. Kılıç ustası Charles ve başseyis Faxon'un da sana verecek görevleri olacak. Her gün bir sürü şey yapacaksın, çoğunlukla dukalığı yönetirken zamanımı daha verimli geçirebilmem için. Güneydeki kayalıkların ve bunların ilerisindeki toprakların üzerindeki yeni binaları fark etmiş olabilirsin. Crydee, Uzak sahil standartlarına göre büyük bir kent haline geliyor. Yapılacak çok şey var. Şimdi, sana odanı göstermesi için bir uşak çağıracağım."

"Teşekkürler, Martin Amca." Martin masadan kalkıp kapıyı açtıktan sonra bir uşağa yaklaşmasını işaret ederken Nicholas da ayağa kalktı.

"Yarından itibaren, ekselansları, bana 'Dük Hazretleri' diye hitap edeceksiniz. Siz de 'silahtar' olarak çağırılacaksınız," dedi Martin.

Nicholas, nedenini bilmediği bir utanç hissederek kızardı. Başını salladı ve konutuna kadar uşağı izledi.

O gece Nicholas, amcasıyla kuzeni Marcus'un arasına oturdu. Yemekler yavan olsa da bol, şarap sert ve lezzetliydi, eğlenceyse fena değildi. Nicholas gecenin büyük bir kısmını, bakışlarını amcası ve yengesinden kaçırıp Margaret'ın yanında oturan Abigail'e bakarak geçirdi. İki kızsa yemeğin büyük kısmında kafa kafaya vermiş göründüler ve birçok kez Nicholas kendini sebebini bilmeden kızarırken buldu. Marcus'la konuşma girişimleri kısa yanıtlar ve uzun sessizliklerle sonuçlandı.

Nicholas bir şekilde kuzeninin ondan hoşlanmadığını hissetmeye başlıyordu.

Amos, Nakor ve Ghuda Bule masanın ucunda, Nicholas'ın konuşamayacağı kadar uzağındaydılar. Kılıç ustası Charles'la Başseyis Faxon'un anlattıkları hikâyeleri dinleyip, kendileri de hikâyeler anlatarak, besbelli yeterince iyi zaman geçiriyorlardı.

Nicholas masaya baktığında, Harry'nin sessiz, genç bir adamla konuşmaya çalıştığını gördü.

Adam alçak sesle konuşuyormuş gibiydi, çünkü Harry duymak için sürekli ona doğru eğiliyordu. Adam, çocuklardan çok da büyük görünmüyordu, belki ergenlik döneminin sonlarında ya da yirmili yaşların başlarındaydı. Omuzlarına kadar inen karmakarışık sarı saçları ve sürekli eliyle arkaya attığından, görüntüsünü her dakika daha da çirkinleştiren kâkülleri vardı. Gözleri maviydi ve Nicholas, gülümsediği takdirde, genç bir adama yetecek kadar hoş görünebileceğini düşündü.

"Kuzen, şu kim?"

Marcus, Nicholas'ın işaret ettiği tarata baktı. "Anthony. O bir büyücü."

"Gerçekten mi?" diye sordu Nicholas, kuzeninden sonunda birden fazla cümle işittiğine memnun olarak. "Ne arıyor burada?"

"Babam birkaç yıl önce, senin babandan Yıldızlimanı efendilerinin bize bir büyücü göndermeleri için aracılık etmesini istemişti." Marcus omuzlarını silkti. "Büyükbabamla ilgili bir şey sanırım."

Kemirdiği pirzola kemiğini bıraktı, ellerini yıkama tasına daldırdı ve sonra keten bir peçeteye sildi. "Baban hiç sarayda bir büyücü bulundurmaktan söz etti mi?"

Sonunda konuşmaya benzer bir şey yaptıkları için rahatlayan Nicholas omuzlarını silkti. "Birkaç hikâye. Kulgan ve Pug'la ilgili yani. Pug'la bu yolculukta tanıştım."

Marcus gözlerini büyücüden ayırmadı. "Anthony iyi bir adamdır, gerçekten, onu tanıma olanağı bulursan, canayakın olduğunu görürsün. Ama kendini sakınır ama birkaç kez babam ona akıl danıştığında kaçamak yanıtlar vermeye meyletti. Korkarım Yıldızlimanı'ndaki büyücüler onu buraya şaka olsun diye yolladılar."

"Gerçekten mi?"

Marcus, Nicholas'a ters ters bakıp "Uyduruyormuşum gibi 'gerçekten mi' diye sorup duruyorsun."

"Afedersin," dedi Nicholas birazcık kızararak. "Sadece bir alışkanlık. Söylemek islediğim, Yıldızlimanı'ndaki büyücülerin bunu neden yapacaklarını, onu buraya neden şaka olsun diye yollayacaklarını düşünüyorsun?"

"Çünkü bu işlerden anladığım kadarıyla pek de iyi bir büyücü değil."

Nicholas kendini 'Gerçekten mi?' demek üzereyken yakaladı ve bunun yerine, "İlginç. Yani, herhangi bir yerde bir sürü büyücü görmüyor insan, ama saraya gelmiş olan birkaç tanesi, sihir yoluyla pek bir şey yapmadı, en azından senin görebileceğin bir yerlerde."

Marcus omuzlarını silkti. "Sanırım, bir şekilde işe yarayabilecek biri, ama onda beni tedbirli olmaya iten bir şeyler hissediyorum. Sırları var."

Nicholas güldü. Marcus, Nicholas'ın kendisine gülüp gülmediğini anlamak için döndü. "Sanırım bu da oyunun bir parçası, anlarsın ya. Gölgeler, gizemler ve diğer şeyler içinde gizlenmek."

Marcus yeniden omuzlarını silkti, kendisine belli belirsiz gülümseme izni vererek. "Belki. Yine de, o, bu işle pek uğraşmasa da babamın danışmanı."

Nicholas, sonunda sessizlik dışında bir şeyin içinde yer almaktan memnun halde konuşmayı sürdürdü. "Biliyor musun, ben Başseyis Faxon'un babasını tanırdım. Onun eski düke bu kadar benzediğini bilmezdim."

Marcus belirsiz bir sesle homurdandı. "Gardan Krondor'dan döndüğünde yaşlı bir adamdı. Hiç fark etmedim."

Konuşmanın kayıp gittiğini hissederek, "Geçen yıl öldüğünü duyduğumda üzüldüm," dedi Nicholas.

Marcus omuzlarını silkti, anlaşılan en anlamlı hareketi buydu. "Balık tutmakla hikâye anlatmaktan başka bir şey yapmazdı. Yaşlı bir adamdı. Onu hayli severdim, ama..." Yeniden omuz silkti. "Yaşlanırsın, sonra ölürsün. İşler böyle yürür, değil mi?"

Omuz silkme sırası Nicholas'taydı "Neredeyse on yıldır görmedim onu. Sanırım yaşlanmıştır."

Söylediği şeyin aptalca olduğunu anında fark ederek, konuşmalarının yemeğin kalanı süresince sessizliğe gömülmesine izin verdi.

Yemeğin sonunda Martin ayağa kalktı ve "Kuzenimiz Nicholas'ı evimizde ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz," dedi. Bir araya toplanmış saray halkı ve uşaklar kibar bir biçimde alkışladılar. "Yarından itibaren, benim silahtarım olarak görev yapacaktır." Bunun üzerine Harry arkadaşına soran gözlerle baktı. Nicholas omuzlarını silkti.

Martin "Ve arkadaşı, Ludlandlı Harry, benim oğluma silahtarlık yapacaktır." diye devam etti.

Yanıt olarak Harry, yüzünü pekâlâ der gibi hareket ettirdi. "Şimdi," dedi Martin. "Herkese iyi geceler diliyorum."

Elini uzattı, Briana elini törensel bir şekilde onunkinin üzerine koydu ve masadan ayrıldılar. Leydi Margaret ve Abigail de onları izledi ve ardından da Marcus ayağa kalktı. Harry'ye dönerek, "Tamam o zaman, eğer silahtarım olacaksan, güneş doğmadan bir saat önce uyanman lazım. Odaların nerede olduğunu uşaklardan birine sor ve geç kalma," dedi. Nicholas'a hitaben, "Babam senin de hazır olmanı isteyecektir," dedi.

Nicholas kuzeninin sesi tonunu pek beğenmedi, ama yine de kibar davranmayı tercih etti. "Orada olacağım."

Marcus gülümsedi; bu çok şaşırtıcıydı, çünkü Nicholas'ın, tanıştığından beri, onun yüzünde gördüğü, tarafsız bir şekilde kaş çatmanın dışındaki ilk ifadeydi. "Umarım olursun." Elini uşaklara sallayarak, "Silahtarlara odalarını gösterin," dedi.

Çocuklar iki uşağın ardına düştüler ve büyücü yanlarından geçerken Harry, "Görüşürüz Anthony," dedi.

Büyücü bir yanıt mırıldandı. Uzun bir koridora girdiklerinde, "Dükün büyücüsü," dedi Harry. "Biliyorum," diye cevap verdi Nicholas. "Marcus,

onun işinde pek iyi olmadığını söyledi."

Harry bu konuda bir fikri olmadığını belirtti, ama "Biraz utangaç oysa da ve biraz mırıl mırıl konuşsa da iyi bir adama benziyor," diye ekledi.

Uşaklar çocuklara, bitişik iki odaya doğru yol gösterdi. Nicholas kendisine işaret edilen kapıyı açtı ve ancak hücre denebilecek odaya girdi. Yüksekliği hemen hemen üç ve genişliği iki buçuk metre kadardı. Yerde samandan bir minder ve odanın bir köşesinde, kişisel eşyalar için küçük bir sandık vardı. Odadaki diğer eşyalar ufacık bir masa, bir sandalye ve kaba bir lambadan ibaretti.

Nicholas, uzaklaşmakta olan uşağa döndü ve "Eşyalarım nerede?" dedi.

Uşak, "Depoda, silahtar. Dük Hazretleri, ayrılmaya hazır oluncaya kadar onlara ihtiyacınız olmayacağını söyledi, bu nedenle onları bodruma kaldırttı," dedi.

Harry arkadaşının omzuna vurdu hafifçe. "Pekâlâ, Silahtar Nicky, içeri dönüp güzelce uyusanız iyi olur. Yarın erkenden ayaktayız."

"Uyuyup kalmama izin verme," dedi Nicholas, midesinde bir sızı hissederek.

"Karşılığında ne vereceksin?"

"Kıçına bir tane vurmamama ne dersin?" dedi Nicholas.

Harry bir an bunu düşünüyormuş gibi göründü, sonra, "Bana adil göründü," dedi. Gülerek, "Merak etme. Silahtar olmaya alışacaksın. Bak bana; senin silahtarın olmayı gayet iyi beceriyorum," dedi.

Harry kendi odasına girdi ve Nicholas, çünkü sen hiç öyleymiş gibi davranmak zorunda kalmadın, demek ister gibi gökyüzüne baktı. Kötü bir şey olacağına dair derin bir önsezi hissederek odasına girdi, kapıyı kapatıp soyundu. Lambayı üfleyip söndürerek karanlıkta mindere doğru ilerledi ve saman torbasının üzerine uzandı, battaniyeyi üzerine çekti. Gecenin

kalanını, dönüp durarak, sadece kısa bir süre dinlenerek ve derin bir dehşet hissiyle geçirdi.

Kapı tıklandığında Nicholas uyanıktı. Karanlıkta el yordamıyla ilerledi ve midesinde bir kasılmayla, lambayı söndürmeden önce onu yakacak bir şeyler bulmamış olduğunu fark etti. Karanlıkta kapı tokmağını bulup kapıyı açtı. Orada dikilmekte olan Harry, "Böyle gitmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

Nicholas, sadece iç çamaşırıyla dikilmenin verdiği aptallık hissiyle, "Çakmak taşıyla çeliğin nerede olduğuna bakmayı unutmuşum," dedi.

"Masanın üzerindeler, lambanın arkasında, genellikle durdukları yerde. Lambayı ben yakarım, sen giyin."

Nicholas sandığı açtı ve Harry de benzer şekilde giyindiği için, Crydee silahtarlık üniforması olduğuna karar verdiği kahverengi-yeşil renklerde basit bir tunik ve pantolon buldu. Kıyafetleri giydiğinde, üzerine yeterince oturduklarını gördü. Kendi çizmelerini giyerek, "Bu şafaktan önce kalkma işi de ne?" dedi.

Harry, artık yanan lambayı masaya koydu, kapıyı kapattı ve "Çiftçiler sanırım," dedi.

"Çiftçiler mi?"

"Bilirsin işte. Köylüler. Hep şafaktan önce ayaklanır, tavuklarla uyurlar."

Nicholas çizmelerini giyerken Harry'nin söylediklerini belirsiz bir homurdanmayla onayladı.

Biraz şişmiş gibi görünen sol ayağı, özel imal edilmiş çizmesini giymesini güçleştiriyordu.

"Kahretsin," dedi, "burası evimizden daha nemli olmalı."

Harry, "Demek fark ettin!" dedi. "Yatağının yanındaki taşların üzerindeki küflerin sana bir fikir vermediğini mi söylüyorsun?"

Nicholas, Harry'ye elinin tersiyle miskin bir şekilde vurmaya çalıştı ama Harry bundan kolayca kaçındı. "Haydi," dedi gülerek, "ilk günümüzde geç kalmak olmaz."

Nicholas ve Harry, kendilerini koridorda yalnız bulunca Harry aniden, "Uşaklar nerede?" diye sordu.

"Uşak biziz, seni ahmak," dedi Nicholas. "Sanırım aile odalarının nerede olduğunu biliyorum."

Kulenin içinden aile kanadına giden yolu deneme yanılma yöntemiyle buldular. Prensin kendi evinde görmeye alıştığı odalara kıyasla mütevazı olan odalar, yine de çocukların geceyi geçirdiği hücrelere göre oldukça konforluydular. Bir çift uşak, odaların ikisinden çıkıyorlardı ve Nicholas, onlara nereden çıktıklarını sordu; odaların gerçekten Lord Martinle Leydi Briana'ya ve genç efendi Marcus'a ait olduğunu öğrendi.

Çocuklar, her biri kendi efendisinin kapısının yanında durarak beklediler. Birkaç dakika sonra Nicholas kapıyı yavaşça tıklamaya cesaret etti. Kapı açıldı ve Martin dışarı bakarak, "Birkaç dakika sonra yanında olacağım, silahtar," dedi.

Nicholas, "Evet, Dük Hazretleri," diye yanıt veremeden kapı yüzüne kapandı.

Harry sırıttı ve kapıyı tıklamak için elini kaldırdı, ama kapı daha parmakları tahtaya çarpmadan açıldı ve Marcus dışarı çıktı. "Geç kaldın," dedi aksi bir şekilde. "Beni izle." Aceleyle koridordan aşağı yürüdü ve Harry, ona yetişmek için neredeyse fırlamak zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra, Martin yatak odasından dışarı çıktı ve hiçbir açıklama yapmadan koridordan aşağı yürüdü. Nicholas peşine düşüp onu izledi. Çocuğun umduğu gibi ana hole yönelmek yerine, dük sessiz burcun içinden ana girişe, ahır görevlilerinin atları çıkardığı yere doğru ilerledi. Bir uşak dizginleri Nicholas'a fırlatırken, Marcus'la Harry'nin geçitten dışarıya at sürdükleri görülebiliyordu.

"Ata binebilir misin?" dedi Martin.

Nicholas, "Tabi ki..." dedi ve hemen, "Dük Hazretleri," diye ekledi.

"Güzel. Kararlı bir elin yönetimine ihtiyaç duyan toy at sıkıntısı çekiyoruz."

Atın üzerine çıktığında, Nicholas kendini bir anda atla bir yarış içinde buldu. Ağzından doğru aniden biraz çekerek ve sert bir şekilde üzerine oturarak, huysuz hayvanın kontrolünü eline aldı. Boynunun üst kısmının aygırlarınkine benzediğine ve sinirli davranışlarına bakılırsa, gençti ve büyük bir olasılıkla geç iğdiş edilmişti. Nicholas, hayvanla teması güçleştiren ağır eyerden de hoşlanmadı.

Ama Martin hayvanını çevirip girişe doğru yönelirken, ona biniciliğin incelikleri üzerine düşünecek zaman bırakmadı. Nicholas topuklarını binek hayvanının yanlarına koydu ve atın ileri hareket etmesi için bacaklarını çok fazla kullanması gerektiğini anladı. Sonra patlama geldi: hayvan avlu boyunca koşturmaya çalışmadan önce sert bir şekilde direndi. Nicholas atı bacaklarıyla kavradı, eyerin üzerine kapandı ve dizginleri hızla ve sıkıca çekti. Atı bir çemberin içine yönlendirip, güzel bir şekilde tırıs gidecek kadar sakinleşene dek dizginlerle biraz durdurdu. Sonra, dükün yanına geldiğinde, hayvanı dükün bineğinin yürüyüşüne uyacak kadar yavaşlattı, "İyi uyudun mu, silahlar?"

"Pek değil, Dük Hazretleri,"

"Odalar zevkine uygun değil miydi?"

Nicholas alay mı ediyor diye anlamak için ona baktı ve sadece ona dikkatle bakan duygusuz bir yüz gördü.

"Hayır, odalar yeterince iyiydi," dedi, şikâyet etmesi için atılan yemi yutmayı reddederek. "Her şey daha çok yeni olduğu için yadırgadım sanırım." "Crydee'ye alışacaksın," dedi Martin.

"Dük Hazretleri, sabahları genellikle bir şey yemezler mi?" diye sordu Nicholas, midesi kahvaltının eksikliğini çoktan fark etmişti.

Martin ağzı biraz kıvrılarak gülümsedi, gülüşü Nicholas'ın babasının yarım gülümsemelerini andırıyordu ve "Ah tabii, kahvaltı yapacağız ama her zaman, yemek yemeden önce yapacak birkaç saatlik iş olur, silahtar," dedi.

Nicholas başını salladı.

Kasabaya girdiler ve Nicholas sokakların şimdiden işlek olduğunu gördü. Dükkânların kepenkleri hâlâ inik ve kapıları hâlâ kilitli olabilirdi ama işçiler çoktan rıhtıma, değirmenlere, ya da diğer işyerlerine doğru yola koyulmuşlardı. Balıkçı teknelerinin, şafağın gri ışığı içinde limanın dışına yöneldiği görülebiliyordu, güneş daha uzaktaki dağların üzerine gelmemişti. Fırıncılar, o günün ekmeğini hazırlamak için bir önceki gece başlamış oldukları işe devam ederken, etrafa güzel kokular yayılıyordu.

Rıhtıma vardıklarında tanıdık bir ses duyuldu. "Ağları hazırlayın!" diye bağırdı Amos.

Nicholas, amiralin bazı stokların rıhtım tarafından gemiye yüklenmesini denetlediğini gördü. Marcus bir köşede belirdi, yavaş ilerleyen bir yük arabasının yanında bir adım arkasındaki Harry ile yürüyordu, "Bu sonuncusu, baba," diye bağırdı Marcus.

Martin, Nicholas'a ne olup bittiğini açıklamadı ama prens, Martin'in kuzeydeki yeni garnizona gitmekte olan kargoya bir şeyler eklediğini anladı. "Amos, sabah gelgitini yakalayabilecek misin?" diye bağırdı dük.

"Eğer bu beceriksiz maymunlar kargoyu önümüzdeki yarım saat içinde gemiye yükleyebilirse," diye kükredi Amos, "birkaç dakika fazladan zamanımız olacak!"

Rıhtım işçileri bu bağırışın adamın yapısıyla ilgili olduğunu düşündüklerinden aldırmaz görünüyorlardı. Bu arada da verimli bir şekilde çalışarak kargo ağlarını yükleme işini yapıyorlardı. Ağlar dolduğunda, vincin üzerindeki tayfalar kargoyu yukarı çekti ve gemi ambarının üzerine doğrultarak, çarpmadan aşağı indirdi.

Amos, Martin ve Nicholas’ın izlediği yere geldi. "Zor olan, bu başbelasını gemiden boşaltmak olacak. Garnizondaki askerler bize yardım edebilir sanırım, ama yine de tümünü cankurtaran sandalıyla gemiden indirmek en az iki üç hafta alır."

"Dönerken bizi ziyaret edecek zamanın olacak mı?"

"Bol bol," diye yanıtladı Amos sırıtarak. "Bu iş bir ay sürse bile, Krondor'a geri dönmeden önce birkaç gün burada kalabilirim. Eğer boşaltma işi çabuk biterse, boğazlara karşı koymadan önce adamlarıma bir haftalık bir istirahat verebilirim."

"Müteşekkir kalacaklarından eminim," dedi Martin.

Ağ hızlı bir şekilde yeniden yüklendiğinde ve son kargo da çekildiğinde, Martin, Nicholas'a, "Kaleye geri dön ve Fedai Samuel'e yarım saat içinde yemek yemeye hazır olacağımızı söyle," dedi.

Nicholas dönmeye hazırlanırken, “Ardından geri dönecek miyim? Dük Hazretleri?" dedi. "Sence?" dedi Martin.

Ne düşünmesi gerektiğini bilmediğinden, Nicholas’ın cevabı kendi kulaklarına uygunsuz geldi. "Emin değilim."

Martin'in sesi azarlayıcı değildi ama sıcak da değildi. "Sen benim silahtarımsın. Sana aksini söyleyene kadar yerin benim yanım. Söylediğimi yapar yapmaz dön."

Bunu bilemeyecek kadar yetersiz olduğu hissiyle kızardı Nicholas. "Derhal, Dük Hazretleri."

Atı topukladı ve rıhtımdan hızla çıkan atın gerilip eşkin gitmesine izin verdi. Kasabanın işlek sokaklarına yaklaşırken, tırıs gitmesi için onu zorla yavaşlattı. Hem soyluya hem de askere benzeyen bir binici! Bu nedenle birçok kişi Nicholas'ın arkalarında olduğunu duyduklarında ya da geldiğini gördüklerinde ona yol verdi. Yine de o tedbirli hareket etmek zorundaydı. Yürüyor duruma gelene kadar yavaşlayarak çevresine bakındı. Dükkânlar daha yeni açılıyordu ve tüccarlar, ürünlerini arabalarının üzerinde

sergileyen seyyar manavlar gibi, mallarını pencerelerin dışına yaymaya başlamışlardı ve daha fazla işçi, işyerlerine doğru yola koyulmuştu. Nicholas'tan en fazla bir ya da iki yaş büyük olan iki genç kadın, o yanlarından geçerken fısıldaştı.

Crydee, Nicholas'a garip gelmişti. Krondor'un ne zengin semtlerine ne de varoşlarına benziyordu, daha farklı bir şeydi. Krondor'daki tüccar semtlerinin ayrılmaz parçası dilenciler burada yoktu; hırsızlar gibi, diye düşünürken şüphe etti. Akşamları tavernalara yakın köşelerde fahişeleri bulacağından da şüphe etti, ancak rıhtıma yakın tavernalarda sevgileri satılık bol bol kadın bulunduğundan şüphe etmedi. Ağır sanayi, büyük değirmenler, boyacılar, deri tabaklayanlar, araba oymacıları ve diğerleri meydanda değildi. Crydee'de boyacılık ve dericilik yapan birilerinin olduğu kuşkusuzdu, ama işlerinin kötü kokusu, Şehrin limanında olduğu gibi onları açığa vurmuyordu.

Hayır, Crydee bir kasabaydı -Büyük, telaşlı, gelişen bir kasaba ama bir şehir değildi ve aslında, Nicholas'a hem mükemmel hem de korkutucu gelen bir yerdi. Evden uzak olmanın sinirliliği, bu yeni yer ve insanlarına duyduğu merakla dengelenmişti.

Kasabanın doğu şeridini uygun şekilde boşaltarak atını eşkin gitmesi için tekmeledi ve kaleye doğru hızla yol aldı. Martin'in onayını kazanma isteği, daha temel bir güdüden sonra geliyordu: Açtı.

SİLAHTAR

Nicholas tökezledi.

"Çabuk ol, yoksa Samuel bizi kulaklarımızdan çiviler," dedi Harry, arkadaşının yanından geçerken.

Crydee'ye hizmet etmek için geldikleri hafta, kimin başlarına bela olacağını öğrenmişlerdi: Fedai Samuel. Seksen yaşına yaklaşan yaşlı kâhya, Nicholas'ın büyükbabasının zamanından beri Crydee Dukalığı ev halkının hizmetindeydi. Ve kalın sopasını hâlâ kullanabiliyordu.

Amos'un yola çıktığı günden sonraki sabah, Harry bir getir götür işi sırasında, oralı birkaç kızla tanışmak için durmuş ve o kadar geç dönmüştü ki; Samuel'i öfkeden dudaklarını sıkmış bir halde kendisini beklerken bulmuştu. Samuel kalın sopasını gösterdiğinde, babasının evinden ayrıldığından beri dövülerek cezalandırılmamış olan Harry, cezadan şaka yoluyla kaçmaya çalışmıştı. Yaşlı adamın şaka yapmadığı belli olduğunda, Harry cezaya Samuel'in yaşlı da olsa sopasını hiç de güçsüz bir şekilde indirmediğini öğrenene dek önemsiz gözüyle bakmıştı. Nicholas aynı cezadan sakınmaya çalışmış, ama üçüncü gününde, dükün verdiği bir dizi görevi yüzüne gözüne bulaştırmayı becermişti. Bir süre umutsuzca, mevkiinin onu cezadan kurtaracağını ümit etmişti, ama Samuel'in tüm söylediği, "Zamanında, amcan kralı da bu sopayla dövmüşlüğüm vardır, oğlum" oldu.

İki silahtar sabahın ilk ışıklarıyla, amirleriyle buluşmak üzere avluya yarışıyorlardı. Fedai, eğer her zamanki görevlerinin dışında yapmaları gereken bir şey varsa onlara dükün ve Marcus'un odalarının dışındaki yerleri yerine burada haber verecekti. Genellikle, Martin ve oğlu kendilerine ihtiyaç duyarlarsa diye hazır bekliyorlardı ama dük bazen, yattıktan sonra yapmaları gereken bir şey düşünüyor ve emirlerini fedai aracılığıyla iletiyordu.

Yaşlı adamın çalışma odasına giden koridora ulaştıklarında, görüş alanına girerlerken adamın kapıyı açtığını gördüler. Kural basitti: Çalışma masası

olarak kullandığı geniş masaya oturana kadar orada olmazlarsa, geç kalmış sayılırlardı ve cezalandırılırlardı.

Koridorda hızla ilerleyerek, değnek inceliğindeki yaşlı adam tam otururken, kapıdan içeri girdiler. Adam neredeyse beyaz olan kaşlarından tekini kaldırarak, "Kıl payı, değil mi çocuklar?" dedi.

Harry gülümsemeye çalıştı ama denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. "Özel bir şey var mı, efendim?"

Samuel düşünürken bir süre gözlerini kıstı; sonra, "Harry, rıhtıma git ve Carse'dan gelmesi gereken posta paketi gece gelmiş mi bir bak. Dün gelmesi gerekiyordu, hâlâ gelmemişse, dük bilmek ister," dedi. Harry, Nicholas'ın yapması gereken özel bir şey olup olmadığını anlamak için beklemedi; Fedai bir emir verdiğinde, alçak rütbeli saray uşağı ya da silahtarı, oyalanmaya cesaret edemezdi. "Nicholas, sen efendine katılacaksın," diye devam etti Samuel. Nicholas, dükün odasına doğru seğirtti. Karanlık koridorlar boyunca hızla koşmanın ardından, kendini aniden çok yorgun hissetti. Erken kalkmak doğasına aykırıydı. Güneş doğmadan kalkmaksa onu tüketiyordu.

Hoşgeldin yemeğinden sonraki sabahtan itibaren, bu sınır kulesinde yabancı olma hissinin yerini yavaş bir şekilde bildik bir iş programı aldı: Aceleyle koşuşturmak ya da bekleyerek dikilmek. Prens işlerin biraz daha farklı olacağını ummuştu, ama işlerin bu şekilde gelişmesi Nicholas'ın içini kemirmeye başlamıştı.

Martin'le Briana'nın odasının kapısına ulaşınca bekledi. Geçen haftanın verdiği deneyimler onu yanıltmıyorsa, dük ve düşes kalkmış giyiniyor olacaklar ve beş dakika içinde kapıya geleceklerdi. Nicholas döndü ve duvara yaslandı. Avluya ve duvarların ötesindeki kasabaya bakan pencereden dışarıya göz attı. Sabah, koyu kurşuni bir renkteydi. Nicholas, Crydee'nin yeryüzü şekillerine alışıyordu ve etrafta ayrıntıları seçmeye yetecek kadar ışık vardı. Bir saat içinde güneş doğacak ve kasaba, sabah parlaklığıyla kaplanacaktı -ya da bulutlu ve kurşuni renkte olmaya devam edecekti.

Burada havanın nasıl olacağını tahmin etmek zor, diye düşündü Nicholas.

Esnedi ve minderinde yatıyor olmayı diledi. Hayır, diye düzeltti kendini, Krondor'daki yatağında olmayı diledi. Yorgunluğun saman doldurulmuş döşeği tahammül edilebilir kıldığını itiraf etmeliydi, ama döşeğinin rahat olduğunu kesinlikle düşünemiyordu. Nicholas hâlâ vatan hasretiyle boğuşuyordu, ama yalnızca, kendisi hakkında düşünecek birkaç dakikası olduğu şimdiki gibi nadir anlarda. Zamanının geri kalanında çok meşguldü.

Amcası, Nicholas'ı rahatsız ediyordu. Crydee'ye gelmeden önce, Martin'le ilgili hatıraları, Krondor'a ziyarete geldiğinde bir kez onu omuzlarında taşımış, nazik elli, iri bir adam olmasıyla sınırlıydı. Ve bu hatıralar on dört yıl öncesine aitti. Martin, prensin sarayını bundan sonra bir kez daha ziyaret etmişti, ama bu ziyaret sırasında, Nicholas hasta olduğundan yatağındaydı ve Martin tarafından sadece beş dakika ziyaret edilmişti. Şimdi, iri bir amcanın sıcak, nazik hatırasının yerini mesafeli bir adamın gerçekliği alıyordu.

Samuel'in aksine, Martin asla kendini kaybetmiyor ya da sesini yükseltmiyor gibiydi. Ama çocuklara bir bakışı vardı ki, onların bir deliğe sürünüp saklanabilmeyi dilemelerine neden oluyordu. Eğer Nicholas ya da Harry bir işte başarısız olursa, hiçbir şey söylemez, dile getirilmeyen bir kınama havasıyla dönüp giderdi. Bu, çocukların hatalarını düzeltmeleri içindi.

Harry, en azından nasıl hata yapıyor olduğu konusunda onu bilgilendirmeye daha istekli Marcus’la beraberdi. Bir kaç şeyin de açık hale getirdiği gibi, Marcus’un onlara karşı soğukluğu bir yönüyle Nicholas’ın gelmesinden kısa bir süre önce babasının silahtarlığını yapmış, olmasına dayanıyordu ve bu nedenle, elbette ki yaptıkları her şeyi kendi performansıyla ölçüyordu. Nicholas bazı getir-götür işleri için gönderildiklerinde, bir şeylerin nerede olduğunu bilmedikleri için azarlanmalarının haksızlık olduğunu söyleyerek itiraz etme hatasına düşmüştü. Martin’de soğuk bir şekilde, "O halde, nerede olduğunu öğrenmen gerek değil mi?" demişti.

Kapı açıldığında Nicholas düşüncelerinden sıyrıldı. Briana, kocasıyla birlikte yatak odasından çıkıp gülümsedi. "Günaydın, silahtar."

"Leydim" dedi Nicholas.

Martin dışarı çıktığında kapıyı kapattı ve "Nicholas, düşes ve ben bu sabah başbaşa ata bineceğiz. Atlarımızı hazırlat," dedi.

"Dük Hazretleri," dedi Nicholas ve der demez koridordan aşağıya koşmaya başladı. Samuel, Nicholas'ı, Briana ve Martin şafakta ata binmeye gittiklerinde, bunun genellikle iki-üç saat süren bir gezinti olduğu konusunda bilgilendirmişti; bu nedenle silahtar, yiyecek bir şeyler hazırlatmak için mutfağa uğrayacaklarını biliyordu. Hazırlıkları başlatması gerektiğine karar verdi ve mutfağa doğru koşturdu.

Mutfağa ulaştığında, uşakları Crydee Kalesi'nin duvarları içinde yaşayan neredeyse iki yüz kişiye yemek hazırlamak için işe koyulmuş buldu. Sağlam yapılı, yaşlı bir adam olan Aşçıbaşı Megar, mutfağın ortasında durmuş yamaklarının yaptığı işi her yönüyle denetliyordu. Yaşlı karısı Magya hâlâ keskin olan gözlerini ocakta pişen yemeğe dikmiş, ocağın yanında dolaşıp duruyordu.

Nicholas içeri girerken yavaşladı ve "Aşçıbaşı, dük ve leydi bu sabah ata biniyorlar," dedi.

Megar, Nicholas'a dostça gülümseyip elini salladı. Yaşlı aşçıyla karısı, Harry ve Nicholas'dan hoşlanıyora benzediğinden, mutfak çocukların kulede sıcak karşılandıkları tek yer haline gelmişti. "Biliyorum silahtar, biliyorum." Yemek dolu bir heybeye işaret etti. "Yine de iyi düşünmüşsün," diye ekledi sırıtarak. "Şimdi doğru ahıra, hadi bakalım!"

Nicholas mutfaktan aceleyle ayrılıp ahıra doğru koştururken dost bir kahkaha ona eşlik etti. Ahırların olduğu yere ulaştığında, orayı sakin bir durumda buldu ve ahır sorumlusu Rulf'ın hâlâ uyuyor olduğunu anladı. Ona, adamdan önce bu görevde babasının bulunduğu anlatıldığı halde, adamın bu mevkiiye nasıl yükseldiği Nicholas için bir muammaydı. Çocuk karanlık ahırda hızla ilerlerken atlar selamlamayla kişnediler ve bazıları, çocuk yiyecek bir şeyle mi geliyor diye, kafalarını ahır kapılarından uzattılar.

Koridorun ucunda az kalsın karanlıkta saklanmış sessiz bir şekle çarpıyordu. Karanlık yüz ona doğru döndü ve yumuşak bir sesle, "Sessiz ol, silahtar," dedi.

Başseyis Faxon, kapıya doğru işaret etti; orada Rulf, Nicholas’ın gökleri gümbürdetecek kadar yüksek sesli bulduğu bir şekilde horlayarak, minderinin üzerinde tombul bir şekil olarak yatıyordu.

"Böyle bir huzuru bozmak merhametsizlik olur, değil mi?"

Nicholas, "Dük ve Düşes bu sabah ata binecekler, başseyis," derken sırıtmamaya çalıştı.

"Pekâlâ, bu durumda..." dedi Faxon. Su kovalarından birini kaldırdı, küçük odaya doğru bir adım attı ve kovayı, boylu boyunca uzanan şeklin üzerine boşalttı. Rulf nefes nefese doğruldu ve sinirli bir çığlık attı. "Aah! Ne..."

"Seni odun kalalı!" diye bağırdı Faxon, hareketlerindeki tüm sıcakkanlılık kaybolurken. "Öğle oldu, sen hâlâ kasaba kızlarını düşleyerek yatıyorsun."

Rulf şaşkınlıkla bir şeyler mırıldanarak doğruldu ve Nicholas'ı görünce, mutsuzluğunun nedeni oymuş gibi, bir süre gözlerini kıstı. Sonra tam olarak kendine geldi ve başseyisi görünce davranış biçimi değişti. "Afedersiniz, Elendi Faxon."

"Dük Martin ve Leydi Briana'nın atlarına ihtiyaçları var! Eğer atlar, lord ve leydi burcun ön merdivenlerine gelene kadar eyerlenmemiş ve hazırlanmamış olursa, kulaklarını ahırın kapısına çivilerim!"

Tıknaz adam aksi aksi bakarak kalktı, ama sadece, "Derhal Efendi Faxon," dedi. Samanlığa doğru dönerek, "Tom! Sam! Sizi tembeller! Kalkın! Yapacak işimiz var ve size söylediğim halde beni uyandırmadınız!" diye bağırdı.

Samanlıktan uykulu homurtular geldi ve bir an sonra, iki genç adam samanlığın merdiveninden hızla aşağıya indi. Görünüşlerine bakılırsa yirmili yaşların ortalarındaydılar ve aralarında bir yaş kadar fark vardı; ikisi

de su götürmez şekilde Rulf'a benziyordu. Rulf bir küfür savurdu ve onları atları hızla getirmeye gönderdi. Faxon'a dönerek, "Hemen hazır olurlar, Efendi Faxon," dedi.

Nicholas dönünce Faxon'un üçüne dikkatle bakmakta olduğunu gördü, "Kimse onlara bakarak bunu anlayamaz, silahtar, ama atlar konusunda gerçekten çok iyidirler. Rulf'ın babası, ben çocukken. Başseyis Algon'un ahır sorumlusuydu."

"Bu yüzden mi Rulf'ı hâlâ çalıştırıyorsunuz?" diye sordu Nicholas.

Faxon, başını salladı. "İnanmazsın ama Gediksavaşları sırasında, Tsurani kaleyi kuşattığında Rulf çok cesur davrandı. Birçok kez benim de aralarında olduğum askerlere, çatışmanın ortasında, iki kovadan başka bir şeyi olmadan, silahsız bir halde su taşıdı.

"Gerçekten mi?"

Faxon sırıttı. "Gerçekten."

Nicholas kızardı. "Bunu yapmayı bırakmam lazım."

Faxon, Nicholas'ın omzuna vurdu. "Üstesinden geleceksin." Koridora doğru, Rulf ve oğullarının atları eyerledikleri yere baktı. "Ayrıca karısı öldüğünden beri Rulf için üzülüyorum. Karısı, onun hayatındaki nazik tek şeydi. O ve oğullarının birbirlerinden ve ahırdan başka bir şeyleri yok.

Kalenin uşaklara ait kanadında odaları var ama çoğunlukla burada yatıyorlar."

Nicholas başını salladı. O an, uşaklara hep pek az ilgi göstermiş olduğunu ve Krondor'da ona hizmet edenlerden bazıları hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Sadece bir şekilde, ihtiyaç duyulana kadar sessiz kalıp ortalarda gözükmeyerek uşak dolabına girip kaybolduklarını sanırdı. Düşüncelerinden sıyrılarak, "Dükün yanına dönsem iyi olur," dedi.

"Atlar hazır olacak," diye karşılık verdi Faxon.

Nicholas aceleyle mutfağa doğru koşturdu ve Martin ve Briana'yı orada hazırlıkları incelerken buldu. Dük ve karısı yiyecek seçimini onayladılar. Briana iki uşağa kendisini dışarıya kadar izlemeleri için işaret etti. Martin silah deposuna yöneldi. Tek kelime etmeden, Nicholas onun peşine düştü. Depoya ulaştıklarında nöbetçi asker selam verdi ve Nicholas'la Martin için kapıyı açtı.

İçeri girdiklerinde, her zaman karanlık olan odanın loşluğuna karşı Nicholas hızla bir fener yakarken Martin bekledi. Parlayan ışık, cilalanmış metalin karşısında dans eden bin tane melekten yansıtılıyordu. Kılıç askıları, mızraklar, kalkanlar ve miğferler bütün duvarları kaplıyordu. Nicholas, Martin'in ihtiyaçlarını önceden tahmin ederek aceleyle bir başka kapıya koşturdu ve kapıyı onun için açtı.

Martin kişisel silahlarının bulunduğu küçük odaya adım attı ve bir duvarda asılı olan büyük yayı seçti. Sadağını -uzunlukları değirmencilerin bir yarda kumaşı kesme ölçüsü olan doksan iki santim olduğu için bez yardası saplılar denilen- uzun oklarla doldururken yayı Nicholas'a verdi. Krondor'daki askerler arbalet, süvariler de küçük at yayları kullandıklarından, Nicholas uzun yayın etkilerini hiç görmemişti, ama bu silahın korkunç gücü hakkında hikâyeler dinlemişti: İşinin ehli bir okçu, çelik başlı bir okla neredeyse tüm zırhları delebilirdi.

Nicholas, Martin'in doğumla kazandığı hakların dükün en çok güvendiği birkaç danışmanı dışında herkesten saklandığı zamanlarda, büyükbabalarının avcı başı olarak görev yaptığını biliyordu. Ölümünden hemen önce, Lord Borric, Martin'i alt sınıf mevkiisinden babasının unvanını devralarak, ileride Crydee Dükü olabileceği mevkiiye yükselterek, meşru büyük oğlu olarak açıklamıştı. Ama Martin bundan sonra da Batı Alemi'nin en iyi okçularından biri olarak kabul edilmeyi sürdürdü.

Dük, Nicholas'a sadağı verdi. Masanın üzerindeki bir dizi bıçağı inceledi; iki büyük av bıçağı seçerek Nicholas'a verdi. Sonra Leydi Briana için bir ok seçti ve yine Nicholas'a verdi. Son olarak da kısa yay için bir sadak seçti ve odadan çıktılar.

Avluya ulaştıklarında Leydi Briana'yı bir çift atın yanında dururken buldular. Bunun sadece bir sabah gezintisi değil bir av yolculuğu olduğunun Nicholas'a söylenmesine gerek yoktu ve dükle karısı eğer geceyi ormanda geçirmeye karar vermişlerse, büyük olasılıkla bir gün ya da daha uzun süreliğine gideceklerdi.

Harry koşturarak geldi ve nefes nefese, "Dük Hazretleri, Carse'dan gelecek posta gemisinden hâlâ haber yok," dedi.

Martin'in yüz ifadesi karardı. "Marcus'a, geminin herhangi bir nedenden ötürü Carse'a dönüp dönmediğini soran bir not yazmasını ve sonra notu bir güvercinle göndermesini söyle," dedi.

Harry eğilerek selam verdi ve tam koşacakken Martin "Ve silahtar..." diyerek onu durdurdu. Harry durdu ve döndü. "Dük Hazretleri?"

"Bir daha bir iş için rıhtıma gitmekle görevlendirilirsen, bir ata bin."

Harry mahcup bir şekilde sırıttı ve eğilerek selam verdi. "Dük Hazretleri," dedi ve Martin'in emrini yerine getirmek için aceleyle koşturdu.

Briana, gereksiz olacak bir yardımı beklemeden atına atlar atlamaz Nicholas, ona bir yay, sadak ve bıçak uzattı. Martin de atına bindikten sonra, Nicholas kalan silahları düke verdi.

"Yarın güneş doğana kadar dışarıda kalabiliriz, silahtar," dedi Martin.

"Dük Hazretleri?" dedi Nicholas.

"Bugün Altıncı Gün, dikkatinden kaçtıysa." Öyle olmuştu. "Öğleden sonrayı kendine ayırabilirsin. Biz dönene kadar başka bir emri var mı diye Efendi Samuel'i gör."

"Peki, Dük Hazretleri."

Avludan dışarıya at sürerlerken Nicholas içini çekti. Altıncı Gün: Bir kule ya da sarayda yaşayan çocukların geleneksel yarım günlük tatiliydi. Yedinci gün, tefekkür ve ibadet günüydü. Buna rağmen Nicholas, Krondor'dayken

yedinci günde emirlerini yerine getiren bir sürü uşak olduğunu fark etmişti. Harry'yle buraya bir hafta önce yedinci günde gelmişlerdi, bu nedenle gemiden indikten sonraki ilk boş zamanı hakkında ne umması gerektiğini bilmiyordu.

Çocukların bağrışmaları, Prenses Bahçesi olarak adlandırılan küçük bahçenin yanındaki yan avluda yankılanıyordu. Burası, Crydee'de yaşamış olduğu dönemlerde Nicholas'ın halası Prenses Carline'in olduğu için bu isimle anılıyordu.

Askerlerden birinin hakem olduğu kaba bir futbol maçı devam ediyordu. Takımlar, kale uşaklarının çocukları, birkaç içoğlanı ve iki küçük silahtardan oluşuyordu. Uygun büyüklükte bir alan çamurun üzerine çizilerek belirlenmiş ve iki uca darmadağın olmuş bir kale kurulmuştu. Krondor'daki profesyonel futbol sahasının zümrüt yeşili çim sahasına benzemeyebilirdi, ama yine de bir top sahasıydı.

Margaret, Abigail ve Marcus, maçı bahçenin yanındaki alçak duvarın üzerindeki yerlerinden seyrediyorlardı. Nakor ve Ghuda'ysa bir grup askerin arasında sahanın diğer yanından izliyorlardı ve ikisi de Nicholas'a el salladı. Nicholas da onlara el salladı.

Nicholas bütün sabah fedainin verdiği görevler için koşturmuş, sonunda bir kaçamak yapıp Magya'nın silahtarlar için hazırladığı öğle yemeğini çabucak yemek için mutfağa gitmiş ve sonra bu boş zamanında ne yapabileceğini görmek için oradan ayrılmıştı. Maçtan gelen sesler dikkatini çekmeden önce, kestirmek için odasına dönmeyi düşünüyordu.

Marcus onu başıyla selamladı ve kızların ikisi de gülümsedi. Duvara, Margaret'ın yanına oturmak için sıçradı ve Marcus'un selamına karşılık vermek için öne eğildi. Sonra sıcak bir şekilde gülümseyen ve "Sizi etrafta pek göremedim majesteleri, oradan oraya koşuşturduğunuzu görmem dışında," diyen Abigail'e baktı.

Abigail'e bakmak Nicholas'ın kulaklarının ateş gibi yanmasına neden oldu. "Dükün işleri beni sürekli meşgul ediyor, leydim," dedi ve dikkatini yeniden maça verdi. Maçtaki ustalık eksikliğini gayret kapatıyordu.

"Siz Krondor'da futbol oynar mısınız, silahtar?" diye sordu Marcus, son kelimenin üstüne basa basa. Konuşurken, uzanıp elini Abigail'in elinin üzerine koydu. Bu mülkiyetçi hareket Nicholas'ın gözünden kaçmadı.

Birdenbire kendine gelerek, "Krondor'da loncalar, tüccarlar ve bazı asilzadeler tarafından desteklenen profesyonel takımlar var," dedi Nicholas. "Ben siz oynar mıydınız demek istemiştim."

"Pek değil," dedi Nicholas.

Marcus, Nicholas'ın ayağına bakıp başını hafifçe salladı. Marcus'un bu hareketi ona Nicholas'ın minnettarlığını kazandırmadı; Nicholas, kuzeninin tavrı yüzünden sinirlendi.

Margaret bir ağabeyine bir Nicholas'a baktı ve Nicholas, "Ama zaman bulup oynadığımda iyi olduğumu söylerlerdi," derken, Margaret'ın tarafsız yüz ifadesi yavaşça duygusuz bir eğlence ifadesine kaydı.

Marcus'un gözleri kısıldı. "Bu ayakla."

Nicholas yüzünün kızardığını hissetti ve aniden sinirlendi. "Evet, bu ayakla."

Harry elinde bir parça ekmek peynirle belirince Marcus ona sadece bir an baktı. Dükün oğlu, Harry'nin yarın sabaha kadar özgür olduğunu biliyordu. Harry, bir araya toplanmış gruba el salladı ve "Maç nasıl?" dedi.

Nicholas alçak duvardan atladı ve "Hadi, biz de oynuyoruz," dedi.

Harry, kafasını iki yana salladı. "Yemek yiyorum." Marcus gülümseyerek, "Tarafları ben eşitlerim," dedi.

Harry Nicholas'ın kalktığı yere, Leydi Margaret'ın yanına oturmak için arkaya sıçrarken açıkça sırıttı. "Hepsine gününü göster, Nicky," dedi neşeyle.

Nicholas tuniğini çıkardı, teninde güneşin sıcaklığını ve serin okyanus meltemini hissetti. Sahadaki çocuklardan çok azını -sadece iki içoğlanını- tanıyordu, ama oyunu biliyordu. Marcus'un tavrı onu sinirlendirdiğinden öfkesini çıkaracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra top sahadan dışarı çıktı. Marcus uzandı ve "Topu ben oyuna sokacağım," diyerek yerden aldı.

Nicholas sahaya koştu ve etrafına bakındı. Mutfakta çalışan çocuklardan birine eliyle işaret etti ve "Adın ne?" dedi.

"Robert, Majesteleri," dedi çocuk.

Nicholas kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ben dükün silahtarıyım. Hangileri bizim takımda?"

Robert hızla takımın geri kalanını oluşturan yedi çocuğu gösterdi ve Nicholas, "Marcus'u ben savunurum," dedi.

Robert sırıtırken başıyla onayladı. "Kimse bu ayrıcalık için sizinle tartışmaz, silahtar."

Birdenbire hareketlenen Nicholas, Marcus'un pasını karşılamak için ileri doğru hızla koşturan bir çocuğun önünü kesti. Vücudunu neredeyse sahanın dışına atarak, topu kendi takımındaki korkunç çocuğa atmayı başardı. Kısa süren bir tereddütten sonra, mücadele başladı.

Harry kahkahalarla güldü ve kızlara, "Nicholas, gelen topları aşırmada, gördüğüm herkesten iyidir."

Margaret, sert zeminden kalkan ve oyuna katılmak için koşturan kuzenini izledi ve "Canı acımıştır," dedi.

"Yeterince dayanıklıdır o," diye yanıtladı Harry. Yanındaki kızlara bakarak, "Bahse giren var mı?" dedi.

Kızlar birbirlerine baktılar. "Bahis mi?"

"Kimin kazanacağı üzerine," dedi Harry, Marcus topu ustaca kapıp, durdurması için takım arkadaşlarından birine serbest bir şekilde atarken.

Abigail başını iki yana salladı. "Kimin daha iyi olduğunu bilmiyorum."

Margaret bir Leydi’ye yakışmayacak şekilde küçümseyerek, "Hiçbiri 'daha iyi' değil, ama şu ikisi bunu öğrenmeye çalışırken birbirlerini öldürecekler," dedi.

Abigail başını salladı. Marcus'un takım arkadaşlarından biri Nicholas'a arkadan çarpıp onu yere düşürdü, ama hakemin görüş alanının dışında olduğu için penaltı verilmedi. Çocuk koluyla başının arkasına vurunca, Nicholas bir an beyaz ışıklar gördü. Nicholas kendini toparlayıp ayaklarının üzerine sıçrarken, Marcus başım anlayışla salladı. Nicholas'ı yere yıkan çocuk, sahanın aşağısında bir yerlerdeydi. "Uyanık ol," diye bağırdı Marcus. "Bu oyunda incelik olmaz."

Kafasını toplamak için sallarken, "Fark ettim," dedi Nicholas. Sonra ikisi de topa doğru atıldılar.

"Vay be, birbirlerine ne kadar çok benziyorlar, değil mi?" dedi Harry.

"Kardeş olabilirlermiş kesinlikle," dedi Abigail.

Mücadelenin ortasında, Marcus ve Nicholas, topu karışıklığın içinden dışarı vurmayı deneyerek, birbirlerine yaslanıp kaburgalarına dirsek atarak topu almaya çalıştılar.

Harry kızları inceledi ve "Bahislerden n’aber?" dedi.

Margaret Harry'ye baktı ve ekşi bir ifadeyle gülümsedi. "Nesine?"

"Kolay," dedi Harry, nezaketsiz olmaya çalışarak. "Bana iki hafta içinde bir festival olacağı söylendi. Refakatçiye ihtiyacınız olacak."

Margaret gülümsedi ve Abigail'e baktı. "İkimiz de mi?"

Harry kahkaha atarak güldü. "Neden olmasın? Bu, ikisini de çıldırtacaktır."

Margaret yüksek sesle güldü. "Ne arkadaş ama."

Harry omzunu silkti. "Nicholas'ı tanırım ve eğer yanılmıyorsam, o ve Marcus uzun ve büyük bir ihtimalle renkli bir rekabetin henüz başındalar." Doğrudan Abigail'e bakarak, "Sanırım ikisi de size vuruldu leydim." Abigail kızaracak kadar kibardı, ama yüzündeki ifade bu haber onun için yeni değilmiş gibiydi.

"Ya sizin amacınız ne silahtar?"

Margaret’ın açık sözlülüğü Harry'yi gafil avladı. "Bilmem, hiçbir şey sanırım," dedi Harry kafası karışmış bir halde.

Margaret samimi bir şekilde hafifçe Harry'nin bacağına vurdu ve Harry bu kez kızaranın kendisi olduğunu fark etti. "Siz nasıl diyorsanız, öyle olsun silahtar," dedi dükün kızı.

Harry kızın elinin bacağına değmesiyle vücudunun uyandığını hissetti ve birdenbire onun yanında oturmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı diledi. Prensin Krondor'daki çevresindeki genç bayanlarla konuşmakta hiç sorun yaşamamıştı, ne mevkileri nedeniyle dezavantajlı olan hizmetçilerle ne de toylukları nedeniyle dezavantajlı olan saray asilzadelerinin kızlarıyla. Ama Margaret'ın tavrında utangaç, deneyimsiz bir kız hali yoktu. Hemen hemen Harry ve Nicholas'la aynı yaşta olan bu kızdaki dünyevi yanlar göze batmıyordu.

Abigail maçı açık bir şekilde ikiye bölünmüş sadakatiyle izledi, ama Margaret pek ilgi göstermedi. Etrafına bakınırken Anthony'nin arkalarında, bahçede oturduğunu gördü ve onlara katılması için elini salladı.

Genç büyücü onların oturduğu yere gelerek hantal bir şekilde selam verdi. Margaret ona gülümsedi. "Anthony, nasılsın?"

"İyiyim, leydim," dedi Anthony yumuşak bir havayla. "Biraz hava alır, güneşe çıkarım ve biraz maça bakarım diye düşündüm."

"Oraya, Abigail'in yanına otur," diye emir verdi Margaret eğlenerek. "Desteğe ihtiyacı var. İki aptal onun şerefine kan döküyor."

Abigail sinirinden kızardı, konuşurken sesi soğuktu. 'Hiç komik değil, Margaret." İkisi hiç yakın olmamışlardı; Margaret çocukluğunun büyük bir kısmını ağabeyi ve onun kaba arkadaşlarıyla oynayarak geçirmişti. Onun arkadaşı seçilen kasabalı birkaç kız -zengin tüccar kızları- dükün kızının genç leydilere verilen eğitime aldırmadığını gören özel öğretmenleri kadar dehşete düşmüşlerdi. Annesi yaşamının ilk dönemlerini bir savaşçı olarak geçirmişti ve Margaret'a öğretilmeye çalışılan, okuma yazma dışındaki birçok şeyin yararsız olduğunu düşünüyor, ata binmeye ya da avlanmaya gitmek için iğne işini yarıda bıraktığında, onu cezalandırılmaktan kurtarıyordu.

Abigail, dükün kaba kızının uzun arkadaş listesine en son eklenen arkadaştı; Margaret'a diğerlerinden daha uygun değildi ama çoğuna göre daha az sinirine dokunuyordu. Abigail genellikle, arkadaşı tarafından şen bir havayla fena bir şekilde test edilen iyi bir mizah anlayışına sahipti; "Bence öyle," dedi Margaret.

Harry o an ilginin kendinden uzaklaşmasına memnun olarak gülümsedi. Dükün kızı maçı izlerken, Harry onun profilini inceledi. İlk bakışta çok hoş bir genç kadın değildi, ama duruşunda asil bir yan vardı, dik ve gururlu: kibirli bir saray kadınının duruşu değil, daha çok annesindeki, kendi yeteneklerinden ve dünyadaki yerinden emin olmanın verdiği diklik. Birdenbire Harry kendini çok yetersiz hissetti.

Maç, sahanın bir aşağısında bir yukarısında oynanıyordu ve Harry, geçen beş dakika içinde Nicholas'ın kanayan bir burun edinmiş olduğunu gözledi. Marcus'u bulmak için gözleriyle sahayı taradığında, dükün oğlunun Nicholas'tan fazla uzakta olmadığını ve onun da sol gözünün şişmiş olduğunu fark etti.

Harry, sahanın karşısındaki Nakor'un dikkatini çekti ve küçük adam gözlerini yukarı yuvarlayıp bir parmağını başının yanında çevirerek birinin deli olduğunu gösteren bir hareket yaptı. Harry işaretle hangisi diye sordu

ve işaretleşmeyi izleyen Ghuda, her ikisi de anlamına gelen bir hareket yaptı. Harry güldü.

"Ne?" dedi Margaret.

"Sert oynuyorlar, değil mi?"

Margaret, bir leydiye yakışmayacak şekilde, kaz sesinden birazcık daha kibar bir sesle güldü ve "Sadece ispatlayacakları bir şey olduğunu düşündüklerinde, Harry," dedi.

Harry, Nicholas'ı hiç bu kadar saldırgan oynarken görmemişti. Hangi oyuna girişirse girişsin her zaman kafasını ve doğal çabukluğunu kullanmıştı, ama kendinden geçerek sahada oradan oraya koşuyor, oyunu çılgınlığın eşsiz doruklarına varıyordu.

Marcus, Nicholas'tan uzaklaştı ve koşup yolunu kesti, fırlayıp sahanın sonunda golle sonuçlanan bir pas attı. Nicholas, ona ve bu acınacak duruma yüksek sesle tezahürat yapan seyircilere kızdı.

Margaret güldü ve Abigail, yüzünde açık bir endişe ifadesiyle, elleri kucağında sıkılı oturdu. Harry tezahürat yapmaya başladı ama sesi boğazında düğümlendi. Nicholas topallıyordu ve Harry, onun Marcus'a yetişemeyeceğini biliyordu. Nicholas kendini zorladı ama hareket tarzında yanlış bir şeyler vardı.

Harry alçak duvardan aşağı atladı ve Margaret, "Ne oldu?" diye sordu.

Harry onunla ilgilenmeyerek, sahanın sonuna doğru koştururken Nicholas yere düştü. Marcus ustaca maçı kazandıran golü attığı için diğer oyuncular onu umursamıyordu. Hakem maç zamanının dolduğunu bağırdı ve maç sona erdi. Kazananlar Marcus'un çevresine toplanırken, Harry, Nicholas’ın yanına ulaştı.

Arkadaşının yanına diz çökerek, "Nicholas! Ne oldu?" dedi.

Prensin yüzü buruşmuştu ve akan yaşlarla çizgi çizgi olan yüzü soluktu. Sol ayağını sıkıca tuttu ve soluk soluğa, güçlükle konuşabildi, "Kalkmama

yardım et."

"Olamaz, kahretsin, yaralanmışsın."

Nicholas, Harry'nin tuniğini tuttu ve "Ayağa kalkmama yardım et," dedi. Sesi acıdan kalınlaşmış sinirli bir fısıltı halinde çıktı. Harry, Nicholas'ı kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

Sahanın diğer tarafından Nakor ve Ghuda gelirken, Marcus ve diğer çocuklar da yanlarına yaklaştı. Dükün oğlu, "İyi misin?" dedi.

Nicholas gülümsemeye çabaladı ve "Ayak bileğimi burktum, o kadar." Harry, Nicholas’ın sesini neredeyse tanıyamadı ve silahtar arkadaşının yüzüne baktığında, kireç gibi beyaz bir yüzle karşılaştı. "Harry, odama dönmeme yardım edecek. İyileşirim."

Marcus bir şey söyleyemeden, Nakor gözlerini kısarak Nicholas'a dik dik baktı. "Bir yerini mi kırdın?"

"Hayır, iyiyim," dedi Nicholas.

"Ben daha iyi görünen cesetler gördüm, evlat. Sen en iyisi, odana gitmene yardım etmeme izin ver," dedi Ghuda.

Yaşlı paralı asker daha hareket edemeden, Anthony, "Ben yardım ederim," diyerek Nicholas’ın diğer koluna girdi.

Kızlar Marcus'un yanına geldiler ve Margaret kuzenine dikkatle baktı, tüm acı sözler unutulmuştu. "İyi misin?"

Nicholas, gülümsemek için kendini zorladı. "Evet."

Abigail, dükün kızının yanında sessizce dikiliyordu, ama Nicholas, Harry ve Anthony'nin omuzlarından destek alarak uzaklaşırken, endişesi gözlerinden okunuyordu.

Nicholas, bahçenin çevresini dönene kadar ikisinin arasında topalladı. Sonra hemen bayıldı.

Odaya ulaştıklarında Nicholas kendine geldi. Anthony ve Harry onu minderinin üzerine bıraktıktan sonra "Ne oldu sana?" dedi Harry.

"Biri sakat ayağımın üzerine bastı ve bir şeyin kırıldığını hissettim." Yüzü hâlâ çizgi çizgiydi ve yüzünden terler akıyordu.

Anthony, "Çizmeni çıkarmak zorunda kalacağız," dedi.

Nicholas başıyla onayladı ve onlar çizmesini çıkarırken dişlerini sıktı. Acıdan başı döndü ama kendinden geçmedi.

Anthony yaralı ayağı inceledi ve "Kırık kemik olduğunu sanmıyorum ama bir şey yerinden çıkmış. Şuna bak," dedi. Nicholas dirseklerine dayanarak kalktı ve Anthony'nin gösterdiği yere baktı: Ayağının üstünün yarısını tamamıyla kaplayan, kötü görünüşlü mor bir çürük. Anthony, başparmağını sıkıca çürüğe bastırınca Nicholas acı içinde çığlık attı. Büyücü bastırmaya devam etti. Duyulabilir bir patlama sesini Nicholas'ın hayret homurtusu izledi. Sonra, işlevini kaybetmiş ayak parmaklarını kımıldatarak ayağını oynattı. Anthony ayağını nazik bir şekilde aşağı bıraktı ve Nicholas derin bir iç çekişle arkaya düştü.

Anthony, "Uşaklardan birini, bir kova tuzlu su almaları için rıhtıma yollayacağım. Ayağını yarım saat suya sok ve akşamın geri kalanında yukarıda ve sıcak tut. Ağrın olacak ama bununla başa çıkabileceğini düşünüyorum. Dükten yarın seni işten muaf tutmasını ve bir süre sıkı çalıştırmamasını isteyeceğim. Birkaç gün kötü bir şekilde topallayacaksın, dostum," dedi. Genç büyücü ayağa kalktı ve "Yarın, ilk iş seni ziyaret edeceğim," dedi.

"Sen dükün hem danışmanı hem şifacısı mısın?" dedi Harry.

Anthony başıyla onayladı. "Evet."

Harry, "Ben şifacıların rahip olduğunu sanırdım," dedi.

Anthony gülümsedi. "Çoğunlukla, ama bazı büyücüler iyileştirme konusunda ustadır. Yarın görüşürüz, Nicholas."

Büyücü kapıya doğru ilerlerken Nicholas, "Anthony," dedi

Büyücü durup Nicholas'a baktı, "Evet?"

"Sağol."

Anthony bir süre durakladı, sonra Nicholas ya da Harry'den daha büyük görünmeyerek gülümsedi.

"Anlıyorum."

Anthony çıktıktan sonra, Harry arkadaşına döndü ve "Neyi anladı?" dedi. Küçük tabureyi çekti ve oturdu. Tuniğinin içinden bir yerden bir elma çıkardı ve ikiye bölüp, bir parçasını Nicholas'a verdi.

Sırtüstü yatarak elmasını çiğnerken, "Marcus'la benim bir süre kafa kafaya çarpışacağımızı ve yumruklaşacağımızı anladı," dedi Nicholas.

"Oradaki bir oyun değildi, Nicky. Savaştı. Bugün yarım günde, geçen sezonkinden -ki bu on üç maç eder- aldığından daha fazla darbe aldın. Ve seni hiç bu kadar çok dirsek ve omuz atarken de görmemiştim Siz top falan oynamıyordunuz, birbirinizi öldürmeye çalışıyordunuz."

Nicholas içini çekti. "Bu sonuca nasıl ulaştın?"

"Marcus'la aynı kızı istemek gibi kötü bir tutuma girdin ve sen silahtarcılık oynarken, o senin kraliyet prensi ve kendisinin ise sadece bir dük oğlu olduğunu biliyor." "Sadece bir dük oğlu mu?"

Harry başını salladı. "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun, dostum." Elini sallayarak, "Eğer Marcus Krondor ya da Rillanon dışında herhangi bir şehre göğsünü gere gere giderse, oralı kızlar ilgisini çekmek için sıraya dizilecektir. Kralla ve her şeyle bir ilgisi olduğu için, burada Uzak Sahil'deki en gözde bekâr o. Ama sen, benim utangaç çocuğum, ağabeylerin evlendiğine ve bir sonraki kralımızın kardeşi olduğuna göre Kesh İmparatorluğu'nun kuzeyinin en gözde delikanlısısın.

"Güzel Leydi Abigail, Marcus'a sırılsıklam âşık olmuş olabilir ama sen işin içine girdiğin an, durup uzun uzadıya düşünmesi gerekir." Omzunu silkerek, "İnsanlar böyle yapar," diye ekledi. Abigail bahsi geçince Nicholas içini çekti. "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle ne?"

"Marcus'a âşık olduğunu."

Harry omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Sonra sırıtarak, "Ama öğrenebilirim," dedi.

"Hayır, hiçbir şey yapma. Etrafı kolaçan etmeye ve soru sormaya başlarsan Abigail anlar," dedi Nicholas.

"Ha! Ondan hoşlandığını öğrenmesinden korkuyorsun!" Harry, Nicholas'ın sıkıntısına güldü. "Bunun için endişelenme, dostum. Artık çok geç."

Nicholas inledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eminim. Onu sana bakarken her gördüğünde bayılacak gibi görünüyorsun. Marcus'un nasıl anladığını sanıyorsun? Bundan hiç hoşlanmıyor," dedi Harry.

"Soğuk biri," dedi Nicholas, biraz hayranlık biraz nefret içeren bir gözlemle.

Harry başını salladı. "Birbirinize çok benziyorsunuz, ama o, senden daha ketum."

"Şey, herkes birbirimize benzediğimizi söyleyip duruyor ama ben bir benzerlik göremiyorum," dedi Nicholas.

Harry ayağa kalktı. "Pekâlâ, ayağını suya koy, sar ve güzel bir gece geçir. Bu gece sana mutfaktan yiyecek bir şeyler getiririm."

"Nereye gidiyorsun?"

"Abigail'i bulmak için bahçeye dönüyorum." "Sen de mi?" diye inledi Nicholas.

Harry elini salladı. "Mümkün değil. Ben Margaret'le ilgileniyorum." "Niçin?" dedi Nicholas, Harry kapının yanında durduğunda.

"Şey, tek bir şey için, Marcus onun ağabeyi ve kraliyet ailesinde kuzenlerin evlenmesi duyulmamış bir şey değildir, senin durumunda, bundan cidden şüphe ederim. Bunun yanı sıra, sanırım onu seviyorum."

Nicholas'ın kaşları şaşkınlıktan hızla yukarı kalktı. "Tabii."

"Hayır, gerçekten. Onu görünce midem sızlıyor." Daha fazla bir şey söylemeden, Nicholas'ı yalnız bıraktı.

Nicholas, gülerek arkaya düştü, ama Harry'nin ne demek istediğini tam olarak anlar anlamaz neşesi kaçtı. Abigail onun şimdiye kadar midesinde hissettiği en umutsuz burulmaya neden oluyordu.

TALİMAT

Nicholas yüzünü buruşturdu.

Önceki gün yataktan hiç çıkmamıştı ve ayağı hâlâ acımasına rağmen, hareket edebiliyordu. Bu nedenle, güneş doğmadan önce, dükün kapısının önündeki nöbet yerinde neredeyse hareketsiz bir şekilde dikiliyordu.

Kapı açıldı ve Marcus, Harry'ye izlemesini işaret ederek koridora çıktı. Bir süre sonra Martin'in kapısı açıldı ve Briana'yla Martin dışarı çıktılar. Düşes, "Ayağın nasıl, Nicholas?" diye sordu.

Nicholas, "Yaşayacağım," derken, buruk bir şekilde gülümsemeyi başardı, "Biraz acıyor, leydim, ama bu acıyla başa çıkabilirim."

"Kazadır olur. Koşuşturmalı işlere vermeyeceğiz seni; fedaiye git de bugün sana vereceği uygun bir iş var mıymış bir bak," dedi Martin.

"Dük Hazretleri," dedi Nicholas ve topallayarak uzaklaştı.

Samuel'in çalışma odasının bulunduğu, uşaklar için ayrılmış kanada giden koridorlarda yürürken, kendinden iğrendiğini hissetti. Altıncı Gün oyunu bir yıkım olmuştu. Minderinin üzerinde yatıp bütün gün bunu uzun uzun düşündüğünde, bir aptal gibi görünmüş olduğunu fark etmişti. Yıllarca, Krondor Prensi'nin en küçük oğlu olmak Nicholas'ı daha ziyade geri durmayı tercih edeceği durumlarla karşı karşıya bırakmıştı; protokol, bir festivalde balkonda olmasını gerektirdiğinde ya da sarayda bir katılımda halkın onu incelemesinden kaçış yoktu. Ama birçok yerde, Nicholas diğerlerinin, örneğin Harry'nin liderliği ele almasına izin vermeyi yeğlemişti. Futbolda, top çalabilen ve diğer takım ne olduğunu anlamadan topu çıkarabilen belalı bir savunma oyuncusu olarak haklı bir ün kazanmıştı ama iş gol atmaya gelince, zaferi her zaman diğerlerinin kazanmasına izin vermişti. Hayatında ilk kez iki gün önce, ileride oynamış, her fırsatta topu almaya çalışmış ve topu sadece irade gücüyle idare etmeyi denemişti. Ve her adımında Marcus onu gölgelemişti.

Marcus'un çabalarını engellemede, Marcus'un onu engellediği kadar etkili olduğunu; ayağı yaralandığı için Marcus'un atabildiği son gol dışında, maçın öyle ya da böyle berabere bittiğini fark etmenin yetersiz tatminini hissetti.

Bir kat merdiveni tedbirle inerken, Nicholas doğuştan gelen sakatlığı konusunda her zamankinden daha hassastı. Bu tip bir sakatlıkla doğan diğerleri gibi buna uyum sağlamış ve üzerinde fazla düşünmeyerek başka şeylerle telafi etmişti. Arutha'nın oğlu olması, çocukluğunda onu aşağı sınıftan gelen çocukların tahammül etmek zorunda kalacakları alaydan çoğunlukla kurtarmıştı, ama üzerine dikilen bakışlar ve fısıldamalarla olduğu kadar, hâlâ bu tip durumlarla karşılaşıyordu. Ama bugün, ayağının geçekten bir özür olduğunu hissettiği ilk gündü. Eğer öyle olmasaydı Marcus'u yeneceğinden emindi. Herkese, en çok da kendine kızarak yavaşça küfretti.

Samuel'in odasının kapısına ulaştı ve "Fedai?" dedi.

Samuel girmesini işaret etti. Nicholas sadece yarım saat önce de buradaydı ve ona, sıradan işler dışında yapılacak bir şey olmadığı söylenmişti. Fedai etrafına ilham ararcasına bakındı, sonra da, "Yapılacak bir işim yok silahtar. Neden odana dönüp yaralı ayağını dinlendirmiyorsun?" dedi.

Nicholas başını salladı ve bir gün daha yatacak olmaktan peş hoşlanmayarak ayrıldı. Odasına dönünce kendini saman döşeğinin üzerine fırlattı. Önceki günün çoğunu uyuyarak geçirdiği için canı dinlenmek istemiyordu ve saman kaşındırıyordu. Üstelik karnı da açtı.

Birkaç dakika sonra minderinden kalkıp mutfağa yöneldi. Mutfağa ulaşıncaya kadar, koridordaki yemek kokusu ağzını sulandırdı. Magya, aşçıların önünde birliğini kontrol eden bir general gibi yürüyerek, mutfak personelini denetlemekle meşguldü. Nicholas'a gülümsedi ve içeri girmesi için elini salladı.

"Bugün daha iyisin ya silahtar?" diye sordu yaşlı kadın. Şişmanlamaya eğilimli yapısıyla, yaşına ve kilosuna rağmen mutfakta yine de hızlı ve verimli bir şekilde dolanıyordu. "Evet, ama düke hizmet edecek kadar

değil." Magya kıkırdadı. "Ama acıkacak kadar iyileştin, değil mi?" Nicholas da ona gülümsedi. "Bunun gibi bir şey." Nicholas'ın omzuna hafifçe vurarak, "Sanırım, dük ve düşesin kahvaltısından önce, sana ayırabilecek bir şeylerimiz vardır," dedi.

Nicholas kadının işaret ettiği bir tepsiyi aldı. Bir tencerede fokurdamakta olan lapadan koca bir kaşık aldı, üzerine biraz tarçın serpti, ortasına bol miktarda bal koydu ve üzerine de süt döktü. Kâseyi tepsiye koydu, sıcak ekmekten ve jambondan kalın birer dilim kesti ve Nicholas'a tepsiyi köşedeki küçük masaya taşımasını işaret etti.

Megar, arkasında yumurta sepetleri taşıyan iki uşakla içeri girdi. Uşaklara işlerini yapmalarını işaret ederek, karısı ve Nicholas'la oturmak için masaya geldi. Nicholas, samimi bir şekilde gülümseyen, kibar tavırlı, iri bir adam olan yaşlı aşçıbaşını, ilk gördüğü an sevmişti. "Günaydın, silahtar," dedi Megar, kırışık, içten yüzündeki dostça gülümsemeyle.

"Ghuda ve Nakor'u gördünüz mü? Maçtan beri ikisini de bir kere bile görmedim," dedi Nicholas. Megar ve Magya bakıştılar. "Kim?" diye sordu Megar.

Nicholas onları tarif etti. "Şu ikisi," dedi Magya. "Geçen hafta kısa olanını bir iki kez Anthony'yle konuşurken görmüştüm. İri askerse bir devriyeyle dışarı çıktı, eğlence olsun diyeymiş. Dün sabah gittiler."

Nicholas içini çekti. Ghuda ve Nakor onun yakın arkadaşları değildi ama Harry dışında kalede en iyi tanıdığı insanlardı. Aşçıyla karısı iyi insanlar olsalar da, onları iyi tanımıyor ve ona nezaketen birkaç dakika ayırdıklarını ve yemeğini bitirir bitirmez, o günün yemeğini hazırlamaya devam edeceklerini biliyordu.

Nicholas yemeğini yerken, onlar konuştu. Ona, Crydee'deki hayata ne kadar uyum sağladığını ve sonra deniz yolculuğunu sordular. Pug'ın bahsi geçince özlem dolu bir şekilde, biraz üzgün biraz memnun gülümsediler. "O bizim oğlumuz gibiydi," dedi Megar. "Yıllar önce o bizim manevi oğlumuzdu, biliyor musun?"

Nicholas bilmediğini göstermek için başını iki yana salladı ve Megar, ona biraz Pug'dan ve o zamanlar Pug'ın en yakın arkadaşı olan öz oğulları Thomas'tan bahsetmeye başladı. Hayat hikâyeleri ortaya serildikçe -hatıraların ve kimin neyi doğru hatırladığı üzerine hararetli bir tartışmanın birleşimi- Nicholas'ın hayalinde bir resim belirdi.

Amos'tan Gediksavaşları hakkında hikâyeler işitmişti ve zaman zaman babası da kendi payına düşeni açıklamaya ikna olurdu; ama Megar'la Magya'nın aynı şeyleri basit bir şekilde anlatışları, duydukları arasında en ilgi çekici olandı. Olmuş her şeyi kendilerine göre birbirine bağlama tarzları, mutfak personelinin duvarlara kaç kova su taşıdığı, kaç kat fazla yemek pişirmeleri gerektiği, şu ya da bu olmadan neyi nasıl yaptıkları, aşçılar yaralılara da baktıkları için yemeklerin soğuduğu zamanları, -tüm bunlar, Nicholas'ın zihninde Amos'un en renkli böbürlenmelerinden bile çok daha canlı bir resim oluşturdu.

Nicholas bir iki soru sordu ve aniden kafasında Pug'ın çocukluk hali belirdi. Megar, kuledeki en küçük çocuk olmanın o zamanlar onun için ne kadar zor olduğunu ve Thomas'ın onu nasıl koruduğunu uzun uzun anlatırken Nicholas gülümsedi. Hikâyelerin bitmesine yakın, Nicholas önüne konan her şeyi yemişti. Thomas'ın erkek olduğu gün, yani tüm çocukların onları eğitecek bir efendiye tahsis edildikleri, eski zamanlardan kalma bir tören olan Seçim günü, nasıl göründüğünü anlatırken Magya'nın gözleri parlıyordu.

Thomas adında tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu bulamıyordu Nicholas. "Oğlunuz şimdi nerede?" dedi.

Her ikisinin de yüzünde acı bir ifade belirince, sorduğuna anında pişman oldu. Genç adamın savaşta ölmüş olduğunu düşündü.

Ama Megar, "Elflerle yaşıyor o," dedi.

Nicholas birden bağlantıyı kurdu. "Oğlunuz elf kraliçesiyle evli."

Magya başını salladı. Tevekkülle, "Onu pek görmüyoruz. Çocuğunun doğumundan beri bir kez ziyaret etti ve zaman zaman da haberini alıyoruz,"

dedi.

"Çocuk mu?"

"Torunumuz," diye cevap verdi Megar. "Calis."

Magya neşelendi. "İyi bir çocuk. Yılda bir iki kez ziyaretimize gelir. Birlikte yaşadığı elflerden ziyade babasına benziyor," dedi inançla. "Sık sık yaşamak için buraya, Crydee'ye gelmesini diliyorum."

Sohbet sonlanınca Nicholas affını rica ederek avluya açılan kapıdan çıktı. Amcası Laurie'nin Gediksavaşları'nın son günleri hakkında anlatmış olduklarını ve Amos'un anlattığı parçaları hatırladı. Thomas insan değildi. En azından, Nicholas'ın üzerinde bıraktığı etkiye göre; o başka bir şeydi, elflere bağlı ama onlardan farklı. Nicholas, eğer Thomas'ın anne babası insansa, hem de Megar ve Magya gibi sıcak ve samimi insanlarsa, onun da kaledeki diğer çocuklar gibi olması gerektiğini düşündü. Peki onu ne değiştirmiş olabilir, diye merak etti Nicholas.

Nicholas, az da olsa Abigail ve Margaret'ı orada bulma umuduyla Prenses Bahçesi'ne doğru yürüdü. Saate bakılırsa, şu an büyük bir olasılıkla salonda Dük Martinle yemekteydiler ama Nicholas yine de umut etti.

Genç kızların yerine, Nakor ve Anthony'yi karınlarının üzerine yere yatmış, taş bir bankın altındaki bir şeye bakarken görünce şaşırdı.

"Orada, gördün mü?" dedi Nakor.

"Şu mu?" diye sordu Anthony.

"Evet."

Yerden kalkarken üzerlerini silkelediler. "Bunun küçük turuncu beneklilerden biri olduğundan emin olmalısın. Kırmızılarsa ölümcüldürler. Başka bir renkse işe yaramaz," dedi Nakor.

Anthony, Nicholas'ı fark etti ve hafifçe selam verdi. "Majesteleri."

Nicholas, az önce altına baktıkları bankın üzerine oturup ayağının ağırlığından kurtuldu. "Silahtar," diye düzeltti.

Nakor o çarpık sırıtışıyla sırıttı. "Şimdilik silahtar, ama her zaman bir prens. Anthony bunun farkında."

Nicholas bu saptamayı görmezlikten geldi. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Anthony utanmışa benziyordu. "Şey, mantar gibi küçük bir şey var, karanlık, nemli yerlerde..." "Bankın altında," diye ekledi Nakor.

"...ve Nakor bana onu nasıl doğru bir şekilde tanıyabileceğimi gösteriyordu." "Büyü iksirleri için mi?" diye sordu Nicholas.

"İlaç olarak," dedi Nakor ters bir şekilde. "Uyku için -doğru bir şekilde hazırlanırsa tabii. Bir askere saplanmış oku çıkarmak ya da çürük bir dişi çekmek zorunda kaldığında çok yararlıdır."

Nicholas kendi kendine eğlenerek, "Siz büyücülerin birini kendinden geçirmek için tek yapması gerekenin elini sallamak olduğunu sanırdım," dedi.

Anthony, kendisinin pek de büyücü olmadığım söylemek ister gibi omuzlarını silkti, ama Nakor, "Gördün mü, çocukların eğitimsiz büyümesine izin verirsen böyle olur," dedi. Çantasını açtı ve bir portakal çıkarıp, "İster misin?" diye sordu.

Nicholas başını salladı ve Nakor meyveyi ona attı. Bir diğerini de Anthony'ye verdi. Sonra çantayı Nicholas'a uzatıp, "İçine bak," dedi.

Nicholas büyük sırt çantasını inceledi. Basit bir çanta olduğunu düşündü: siyah malzemeden, bildik keçeden yapılmış gibiydi. Çantanın ağzına deriden bir büzgü ipi dikilmişti ve ahşap bir düğmeyle ilmek de toka işlevi görüyordu. Çanta boştu. Geri uzatırken Nicholas, "İçinde hiçbir şey yok," dedi.

Nakor elini çantanın içine soktu ve kıvranan bir yılan çıkardı. Anthony'nin gözleri kocaman açıldı ve Nicholas, bankın üzerinde, arkasındaki duvara

çarpıncaya kadar geriye kaçtı. "Bu bir engerek!" Nakor elini sallayarak, "Bu mu? Bu sadece bir değnek," dedi.

Şimdi elinde basit bir tahta parçası vardı. Tahta parçasını çantaya geri koydu; sonra çantayı yeniden Nicholas'a attı. Nicholas çantayı yakından inceledi ve "Boş," dedi. Çantayı Nakor'a uzattı.

"Nasıl yaptın bunu?"

Nakor yeniden sırıttı. "Numarayı bilirsen kolaydır."

Anthony başını iki yana salladı. "Çok etkileyici şeyler yapıyor, sonra da büyü yoktur diye ısrar ediyor."

Nakor başıyla onayladı. "Belki bunu bir gün sana açıklarım büyücü. Pug biliyor."

Nicholas, omzunun üzerinden avlunun yukarısındaki duvarlara göz attı ve "Görünüşe göre, bugün Pug hakkında bir sürü şey duyuyorum," dedi.

"O burada bir efsanedir. Yıldızlimanı'nda da öyle. Ben oradaki topluluğa katılmadan önce ayrıldı oradan," dedi Anthony.

Nicholas, "Şey, orada o kadar uzun süre bulunmuş olamazsın; oradan yaklaşık sekiz yıl önce ayrılmış," dedi.

Anthony gülümsedi. "Korkarım ben çok genç bir büyücüyüm. Ustalar..."

"Ustalar!" diye homurdandı Nakor. "O şişirilmiş Korsh ve Watoom aptalları!" Kafasını iki yana sallayarak Anthony'nin yanına oturdu. "Yıldızlimanı'ndan ayrılmamın nedeni onlardı." Nicholas'a bakarken Anthony'ye işaret etti. "Bu çocuk oldukça yetenekli, ama bu aptalların 'alt' düzeyde dediklerinden. Orada kalmış olsaydım, onu Mavi Süvarilerimden biri yapardım." Anthony'ye sırıtarak, "Orada bazı sorunlar çıkardığım kesin, değil mi?" diye ekledi.

Anthony güldü ve Nicholas, onun Harry'yle kendisi kadar genç göründüğünü fark etti. "Gerçek bu. Mavi Süvariler Yıldızlimanı'ndaki en

popüler hizip ve çok sert bazı kavgalar oldu."

"Kavgalar mı!" diye bir çığlık attı Nicholas. "Büyücüler kavga mı ediyor?"

Anthony, "Öğrenci kavgaları aslında," dedi. "Yıldızlimanı'ndaki meyhanelerde sık sık sorun çıkaran ve kendilerine -Korsh bundan hoşlanmasa da- Korsh'un Elleri diyen yaşça daha büyük bazı çıraklar var. Kimse ciddi bir hasara neden olmuyor -ustalar buna izin vermez- ama bu kavgalar bazen çatlamış bir kafatasıyla sonuçlanabiliyor." Hatırlayarak içini çekti. "Tüm bu tartışmaların içinde ciddi bir şekilde yer alacak kadar uzun süre kalmadım orada. Çalışmalarımda yeterince sorun yaşıyordum zaten. Dük Martinin isteği üzerine beni buraya yollamaları da bundan, çünkü ben pek iyi bir büyücü değilim."

Nakor başını iki yana salladı ve suratını astı. "Onlar gibi değilsen, bu iyi bir şeydir." Ayağa kalktı.

"Bazı şeylere bakmaya koruya gideceğim. Akşam yemeğinde görüşürüz." Anthony'ye işaret ederek, "Çocuğun ayağına biraz merhem sür de yarın daha iyi olsun," dedi.

"Yardımcı olabilecek birkaç şeyim var," dedi Anthony.

Nakor bahçeden başka bir şey söylemeden, genç büyücüyle silahtarı yalnız bırakarak aceleyle uzaklaştı.

İlk konuşan Nicholas oldu. "Ondan daha garip biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

"Yıldızlimanı'nda birkaç garip adamla tanışmıştım ama hiçbiri Nakor'la yarışamaz," dedi Anthony.

"Ayrılmadan önce Yıldızlimanı'ndaki öğretmenlerinizden biri miydi?"

Anthony başını iki yana salladı ve Nakor'un az önce boşalttığı yere oturdu. "Tanı olarak değil.

Watoom ve Korsh’ın başına bela olmak dışında, orada ne yaptığından emin değilim. Hikâye şöyle: Bir gün elinde Prens Borric'ten bir mektupla ve Pug'ın onu Yıldızlimanı'na çağırdığıyla ilgili bazı iddialarla ortaya çıkıverdi. Üç dört yıl orada kaldı ve birçok öğrenciyi herkesin büyü -ya da onun dediği gibi "numaralar"- yapmayı öğrenebileceğine ve büyücülerin bunu anlayamadıkları için pek de zeki olmadıklarına ikna etmek gibi bazı garip şeyler yaptı." Anthony içini çekti. "O zamanlar sorunlarım vardı ve bunlarla pek ilgilenmedim. Yeni bir öğrenciydim ve Nakor'u adanın çevresinde sadece iki üç kez gördüm."

"Seni çok iyi olmadığın için gönderdikleri doğru mu?" diye sordu Nicholas.

Anthony, "Öyle olduğunu düşünüyorum," dedi. "Benden çok daha yetenekli öğrenciler vardı ve Yıldızlimanı'nda yaşayan hünerli usta büyücülerin sayısı da az değil."

Nicholas’ın yüzü karardı. "Bu neredeyse bir hakaret, biliyorsun."

Anthony'nin yüzü kızardı. "Bilmiyordum."

"Seni küçümsemek istemedim, Anthony. Düşündüğünden daha yetenekli olabilirsin," dedi Nicholas ve sonra "En azından, Nakor öyle olduğunu söylüyor," diye ekledi hızla. Her ikisi de bunun durumu kurtarmak için zayıf bir deneme olduğunu farkındaydı. "Ama kralın kardeşi, bir zamanlar Pug'ın hocasının bulunduğu mevkiiyi doldurmak için bir büyücü gönderilmesini istedi. En iyilerden birini göndermeleri gerekirdi."

Anthony ayağa kalktı. "Belki." Tavrı katıydı; utançla aşağılanma arası bir şey hissediyor gibiydi. "Yıldızlimanı, Krallığa karşı fazla bir sadakat hissetmiyor korkarım. Pug hâlâ orada olsaydı, kralın kuzeni olması bir anlam ifade edebilirdi, ama bugün, Korsh ve Watoom'un ustalar arasındaki etkisi çok büyük ve onlar Keshli. Onlar Yıldızlimanı’nın sınırın her iki tarafında da politikadan uzak tutmak istiyorlar," derken yüzü biraz kızardı.

"Bu kötü bir fikir olmayabilir, sanırım, ama yine de kaba," dedi Nicholas.

Anthony, "Benimle gelirsen, iyileşmeni hızlandırabilecek merhemlerim var; işe yaramasalar bile bir sorun yaratmazlar en azından," dedi.

Nicholas genç büyücüyü takip etti. Bahçeye bakınarak, kızların görünürde olmamalarına yeniden üzüldü.

Haftalar şaşırtıcı bir hızla geçti. Her gün, şafaktan alacakaranlığa kadar bir sürü işle doluydu ve Nicholas bu aşırı koşuşturmadan hoşlandığını keşfetti. Meşguliyetler, onu oturup kara kara düşünmekten alıkoyuyordu ki bu, ona babasından geçen bir özellikti. Sürekli hareket halinde olmanın, bedensel güç isteyen işlere girişme zorunluluğunun yorucu tekdüzeliği, onun genç vücudunu da güçlendiriyordu. At binmek ve kılıç talimleri yüzünden hep zindeydi ve şimdi de hızına yakışır bir güç kazanıyordu. Silah ve zırhları temizlemek için dışarı çıkardığı ve sonra da yeniden silah deposuna geri taşımak zorunda kaldığı ilk günün sonunda öleceğini sanmıştı.

Şimdiyse bu yükün iki katını taşıyabiliyor ve fazla zorlanmıyordu.

Harry her fırsatta şikâyet ederek eğlense de çalışmak ona da yaramıştı. Crydee'ye geldikten sonraki üç hafta içinde, her ikisi de Margaret ve Abigail'le geçirecek çok az zaman bulmuşlardı. Gerçi Harry, Nicholas'a göre azcık daha fazla zaman bulabilmişti. Harry, Nicholas'ın genç nedimeyle ilgili kaygısıyla eğlenmekten zevk alıyor, bazen alayları onu sinirlendirme noktasına varıyordu. Ama zamanlarının çoğunu, kendilerini Crydee sarayının sonu gelmez rutinine iyice kaptırmış olarak geçiriyorlardı. Şimdiye kadar Nicholas’ın Abigail'e kur yapmak için bulduğu tek zaman Altıncı Gün öğleden sonralarıydı ve ne yazık ki Marcus hep yanlarında oluyordu.

Crydee Kalesi halkı, Krondorlu çocuklar için bireysel kimlikler ifade etmeye başlamıştı. Mutfak personeli samimi, diğer uşaklar saygılı ve mesafeliydi. Genç hizmetçi kızlar, Harry'yi eğlence ve ihtiyat karışımı bir duyguyla izlerken, birkaçı Nicholas'ı, onun rahatsız edici bulduğu bir dikkatle, açık bir hayranlıkla seyrediyordu. Kılıç ustası Charles ilginç biriydi ama konuşmasıyla tavırları hep resmiydi. Faxon dürüst ve samimiydi ve Nicholas onun iyi bir dinleyici olduğunu düşünüyordu. Nakor ve Ghuda, sürekli kasabada ya da yakındaki koruda vakitlerini geçirecek bir

şeyler bulduklarından nadiren ortalıkta görünüyorlardı. Nicholas'ı ilk geldiğinde etkisi altına alan yabancılık hissi yavaşça etkisini kaybediyor ve Crydee'yi hiçbir zaman evi olarak görmeyecek olsa da buraya alışıyordu. Ve Abigail, Nicholas'ın kafasını, şimdiye kadar tanıdığı kızlardan daha çok meşgul ediyordu. Marcus'un etrafta dolanmadığı nadir anlarda onunla karşılaştığında Abigail sıcak ve sevecen oluyor ve Nicholas'ı, kendini gülünç duruma düşürdüğü ve Abigail'in onun arkadaşlığından gerçekten hoşlandığı gibi çelişkili duygularla başbaşa bırakıyordu.

Resepsiyon yemeğinden yaklaşık bir ay sonra, Nicholas ve Harry, dükün ailesiyle bir kez daha yemek yediler. Ev halkından sayıldıkları için bu şaşırtıcı bir şey değildi, ancak Crydee'ye geldiklerinden beri ilk kez, işten herkesle aynı vakitte yemek yiyecek kadar zamanları kalmıştı. Masanın ayakucuna, dük ve ailesinin yeterince uzağına oturdular; öyle ki sohbetlerinin sadece zayıf kırıntıları onlara ulaşıyordu. Sadece ev halkı değil, kasabalı zanaatkârlar ve loncanın önemli üyeleri de dükün masasındaydılar, salonun çevresinde de ziyarete gelmiş tüccarlar bulunuyordu.

Nicholas gözlerini, salonun karşısında, Marcus'un ona anlattıklarını biraz şaşkın bir şekilde dinliyor görünen Abigail'e dikerek oturdu. Abigail düzenli olarak Nicholas'a bakıyor, bazen onun bakışlarını yakaladığından kızarıyor ve gözlerini aşağı indiriyordu.

"Bu kız senden hoşlanıyor," dedi Harry.

Nicholas, "Nereden anladın?" diye sordu.

Harry şarap kadehinden bir yudum alarak sırıttı. "Buraya, sana bakıp duruyor."

"Belki komik göründüğümü düşünüyordur," dedi Nicholas sesinde korkuyla.

Harry güldü. "Senin ve Marcus'un birbirinize ne kadar benzediğiniz ve onun da kesinlikle sadece ikinize ilgi duyduğu düşünülürse, belli bir tipi

tercih ettiğini söyleyebilirim." Arkadaşının omzuna yavaşça vurarak, "Senden hoşlanıyor aptal," dedi.

Yemek, çocukların Nicholas’ın yanında oturan iki genç adamla yaptığı saçma sohbetlerle geçti. Adamlardan biri mücevher satıcısıydı ve cüce ya da insan madenciler tarafından hâlâ kazılmamış mücevher yatakları olduğunu iddia ettiği Gri Kule Dağları bölgesinde bir keşfe imza atmak istiyordu. Nicholas, Krallığın tepelerin ötesindeki Gri Kuleler üzerinde bir hak iddia etmediğinden, iç bölgelere doğru bir ya da daha fazla bir yolculuğun ertesinde ulaşılan Caldara köyünde batı cücelerinin kralı Dolgan'la görüşmek zorunda olmasının düş kırıklığı yaratacağını biliyordu. Diğer adam iyi ipekten giysileri, nadir bulunan parfümleriyle Quegli gezgin bir tacirdi ve öğleden sonranın büyük bir kısmını kızlara mallarını göstererek geçirmişti. Nicholas onları bu nedenle bütün gün bir kez bile görmemişti. Margaret sarayda uygun tuvaletler ve mücevherlerle dolaşsa da, annesi gibi avcı derileri ve sade tunikler giymeye eğilimliydi; ama Abigail ve kasabanın zengin tüccarlarının kızlarının çoğu, tacir evine dönerken Carse ve Tulan'a uğramadan, kârlı bir geziyi garanti edecek kadar çok şey almışlardı.

Tacirin adı Vasarius'du ve onda Nicholas'ı sinirlendiren bir şey vardı. Belki de onu Margaret ve Abigail'e, tek kelimeyle açgözlü denecek bir şekilde bakarken yakaladığı için rahatsız oluyordu. Nicholas onu böyle bakarken yakaladığında, bakışlarını kızlardan ayırıyor ya da odaya göz atıyormuşçasına Nicholas'a gülümsüyordu.

Yemekten sonra tüccarlar dük ve düşesin önünde toplandılar ve bunu kısa süreli bir sohbet izledi, ardından onlara kalenin dışına kadar eşlik edildi. Nicholas, diğer tüccarlar Martin'in ilgisini çekmeye çalışırken, Vasarius'un Charles ve Faxon'la dostça konuştuğunu fark etti.

Nicholas, Harry'ye tam bu konuyla ilgili bir şey söyleyecekti ki Marcus yanlarına yaklaştı. "Yarın ava gideceğiz," dedi Marcus. "Siz ikiniz ihtiyaç duyacağımız her şeyi hazırlamaya başlayın. Size yardım edecek iki de uşak ayarlayın."

Harry, iniltisini güçbela bastırırken, Nicholas başını salladı. Aceleyle çıktılar ve iki uşağa kendilerini izlemelerini işaret ettiler. Nicholas omzunun üzerinden Abigail'e baktığında, onun, ayrılışını izlediğini fark etti. Abigail iyi geceler dilemek için elini salladı ve Nicholas döndüğünde, Marcus'un Abigail'e aksi bir ifadeyle baktığını gördü. Hafifçe gülümsedi, Crydee'ye geldiğinden beri ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu.

Nicholas'la Harry av malzemelerini düzenlemeyi bitirdiklerinde vakit hayli geç olmuştu. Sadece iki üç günlüğüne gideceklerdi ama ava çıkanların sayısı yarım düzineyi bulacaktı -Martin, Marcus, Nicholas, Harry, Ghuda ve Nakor- bu nedenle hazırlanması gereken malzemeler ve yiyecek oldukça fazlaydı. Nereden başlayacaklarını bilmeden, kafaları karışmış bir halde bir dakika kadar etrafta dolandıktan sonra, çocuklar deneyimli uşakların işi ele almalarına izin vermiş ve silahların seçimi dışında çoğunlukla onları izlemişlerdi. İki silahtar da silah seçiminden sorumlu olduklarını biliyorlardı ve Martinle Marcus'un ne tip silahlar isteyeceklerini şimdiye kadar öğrenmişlerdi.

Marcus da babası gibi mükemmel bir okçuydu ve büyük yayları tercih ediyordu.

Her şey hazır olduğunda, Nicholas'la Harry ziyafet salonuna geri döndüler. Nicholas arkadaşından ayrılıp dükün yanına çıktı. Martin yerel tacirlerden biriyle yaptığı konuşmayı bitirip, "Evet, silahtar?" dedi.

"Yarın için her şey hazır, Dük Hazretleri," dedi Nicholas.

"Güzel. Bu akşam başka bir isteğim olmayacak, silahtar. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla ayrılıyoruz."

Nicholas selam verdi ve Martin'i konuklarıyla başbaşa bırakarak ayrıldı. Harry, salonun karşısından aceleyle Nicholas'a doğru gelirken, aynen onun gibi görünüyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım yatacağım. Yarın erkenden yola çıkacağız."

"Leydi Margaret Prenses Bahçesi'nde yürüyüşe çıkacağından bahsetti."

"Pekâlâ, sen git öyleyse," dedi Nicholas. "Senin için bir fırsat."

Harry sırıttı. "Abigail de onunla gidiyor."

Nicholas da karşılık olarak ona sırıtarak, "O zaman ne bekliyoruz?" dedi.

Çocuklar terbiyeden uzak bir hareketle, dükün büyük salonundan aceleyle, neredeyse koşarak ayrıldılar.

Çocuklar Prenses Bahçesi'ne inen üç basamağı atladıklarında, Margaret'le Abigail birbirlerine bakıp gülümsediler. Margaret'ın kendinden emin ve eğleniyormuş gibi bir hali vardı; Abigail ise çekingen ve hoşnuttu.

Çocuklar aniden durdular ve saraylı bir saygınlıkla selam verdiler. Nicholas mahcup bir tavırla sırıtarak, "İyi akşamlar, bayanlar," dedi.

Margaret, "İyi akşamlar, silahtar," diye karşılık verdi.

Abigail yumuşak bir şekilde, "İyi akşamlar, majesteleri," dedi.

Nicholas, Abigail'in, Harry, Margaret'ın yanına geçti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başladı. Kızlar bu duruma güldüler, oğlanlar utanmış görünecek kadar iyi terbiye almışlardı. Sessiz bir an yaşandı, derken Harry'yle Nicholas tekrar konuşmaya başladılar.

"İkinizin bir dakika bile ayrı kalamayacak gibi göründüğünüzü biliyorum, ama siz neden şuraya kadar benimle gelmiyorsunuz, Silahtar Harry?" dedi Margaret.

Harry, Nicholas'a baktı ve Margaret sıkıca elini tutup, onu açmış güllerin yanındaki küçük banka sürüklerken yüzünde şaşkınlık, memnuniyet ve panik karışımı bir ifade vardı.

Nicholas'la Abigail, yavaşça küçük bahçenin sonundaki diğer banka doğru yürüyüp oturdular.

Abigail yumuşak bir ifadeyle, "Bizimle yaşamaya alışıyor gibisiniz, majesteleri," dedi.

Nicholas, "Burada 'silahtar', leydim," dedi. Biraz kızararak,

"Sanırım, ben... bundan hoşlanıyorum. Bir kısmından." Kızın yüz hatlarının narinliğine, neredeyse bebek gibi görünüşüne şaşarak ona baktı. Teni duru ve pürüzsüzdü ve yaşıtı kızların sıkıntısını çektiği lekelerden yoksundu. Nicholas hiç bu kadar iri ve mavi gözler görmediğine emindi. Gözleri, duvarın üzerindeki meşalelerin zayıf ışığında neredeyse ışıl ısıldı. Saçları arkada toplanmış, gümüş bir taçla çevrelenmişti ve altın sarısı ipekler gibi omuzlarına dökülüyordu. Nicholas bakışlarını aşağı indirdi ve "Burada bana diğer her şeyden daha çekici gelen bazı şeyler var," dedi.

Abigail birazcık kızardı ama gülümsedi, sonra, "Dük Hazretleri sizi çok mu çalıştırıyor? Sizi kalede çok az görüyorum. Haftalardır bir düzineden fazla laf edemedik," dedi.

Nicholas, "Yapacak çok iş oluyor," dedi, "ama işin doğrusu, bu işleri derslere girmekten ya da babamın sarayında bulunmaktan ve Krondor'da hep süren gösterilerin, takdimlerin ve resepsiyonların demirbaşı olmaktan daha ilgi çekici buluyorum."

"Bunun muhteşem bir hayat olduğunu düşünmüştüm," dedi Abigail. Sesinde düş kırıklığı vardı.

"Babanızın ya da kralın sarayında takdim edilmekten daha heyecan verici bir şey düşünemiyorum." Gözlerini kocaman açmıştı ve konuşurken yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Büyük lordlar ve güzel leydiler, uzak ülkelerden gelen elçiler -kulağa muhteşem geliyor." Bunu söylerken Nicholas’ın gözlerine baktı.

Nicholas söyleyeceklerinin bıkkın bir ifade taşımamasına çalışarak, "Çoğunlukla renklidir," dedi.

Gerçekte, saray ihtişamının tüm gerekliliklerinin merhametsizce sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Ama Abigail'in bunu duymak istemeyeceğine emindi ve bu özel anda istediği en son şey onu hayal kırıklığına uğratmaktı. Abigail, Nicholas'a içine düşebileceğini hissettirecek kadar kocaman

gözlerle baktı; Nicholas nefes almaya çalıştı, son dakikalarda bir yerde soluk alıp vermeyi unutmuştu.

"Belki bir gün Krondor ya da Rillanon'u ziyaret edebilirsin."

Meraklı yüz ifadesinin yerini teslimiyetçi bir ifade aldı. "Ben bir Uzak Sahil baronunun kızıyım. Babamın isteği yerine gelirse, kısa bir süre sonra Marcus'la sözlenmiş olacağım; Krondor'u ziyaret etme şansını bulamadan yaşlı ve çocuklu bir kadın olacağım ve Rillanon'u hiç göremeyeceğim."

Nicholas ne söyleyeceğini bilemedi; tek bildiği Abigail, Marcus'la evlenmekten bahsettiğinde, boğazındaki ve midesindeki sıkışmanın acı verecek düzeye geldiğiydi. Sonunda, "Zorunlu değilsin," dedi.

"Neye zorunlu değilim?" diye sordu Abigail, dudaklarında zayıf bir gülümsemeyle.

"İstemiyorsan Marcus'la evlenmek zorunda değilsin," dedi Nicholas beceriksizce. "Bu, babanın sana emredebileceği bir şey değil."

"Ona hayır demeyi benim için çok zorlaştırabilir," dedi Abigail bakışlarını aşağı indirerek, ona mümkün olmayacak derecede uzun kirpiklerinin arkasından baktı.

Nicholas, ellerini birer odun parçasıymış gibi hissederek ona uzandı ve ellerini tuttu. Abigail'in ellerini beceriksiz bir şekilde tek elinin içine alıp, diğer eliyle üzerlerine yavaşça vurdu ve "Ben..." dedi.

Abigail'in gözleri yumuşak bir şekilde Nicholas'ın gözlerine kilitlendi, "Ne Nicky?"

Kelimeler boğazına diziliyormuş gibi hissederek, "Babama sorabilirim..." dedi Nicholas.

"Nicky, sen muhteşemsin!" dedi Abigail. Uzandı ve elini Nicholas'ın boynunun arkasına koyup, yüzünü kendi yüzüne çekti.

Nicholas, kendini birdenbire öpülürken buldu. Bir öpücüğün bu kadar yumuşak, duygusal ve hoş olduğunu bilmezdi önceden. Abigail'in dudakları kendininkilerin üzerinde mükemmel bir şekilde duruyordu ve nefesi güller kadar tatlıydı. Abigail'in öpüşüne karşılık verirken başı döndü. Onu kendine çekip yumuşaklığını ellerinin altında hissettiğinde vücudunun ısındığını fark etti. Abigail, Nicholas'ın kollarının arasına mükemmel bir şekilde sığarken sanki onun kollarında eriyor gibiydi.

Abigail aniden geri çekildi. "Marcus" diye fısıldadı ve Nicholas kendini toparlayamadan Abigail gitmişti. Şaşkınlıkla, sanki biri başından aşağı buzlu su boşaltmış gibi hissederek gözlerini kırptı.

Kısa bir süre sonra, futbol sahasının yanındaki, en geride kalan merdivenlerde Marcus göründü.

Nicholas kendini öpücüğün etkisine öyle kaptırmıştı ki kuzeninin yaklaştığını duymamıştı.

Marcus, Nicholas'ın bankta oturduğunu görünce, yüzü karardı. "Silahtar," dedi soğuk bir tavırla.

"Marcus," diye karşılık verdi Nicholas kendini tamamen sinirlenmiş hissederek.

"Leydi Abigail'in burada olduğunu sanıyordum."

Nicholas, Marcus'un ona bakış tarzından hoşlanmadığını fark etti ve bilhassa, Abigail'in adını ağzına almasından nefret etti. "Burada değil."

Marcus etrafa bakındı. "Eğer onun parfümünü kullanmıyorsan, kısa süre önce buradaydı demektir." Marcus gözlerini kıstı ve "Nerede?" diye sordu.

Nicholas ayağa kalktı. "Şu tarafta, sanırım."

Marcus uzaklaşırken Nicholas ona yetişmek için neredeyse sıçradı. Prenses Bahçesi'nin diğer tarafına geçtiklerinde Harry'nin bir bankta oturmakta olduğunu gördüler. Ludlandlı silahtar öfkeyle kızarmıştı.

Ayağa kalkarak Marcus ve Nicholas'a başıyla selam verdi.

"Sanırım, sen de kız kardeşimi eğlendiriyordun," dedi Marcus.

Harry'nin yüzü korkusuzca kızardı. "Emin değilim," dedi Harry. Kaleye doğru -kızların açıkça gitmiş oldukları tarafa-bakarak ekledi, "O çok sıradışı bir kız."

Marcus birkaç adım attı ve yüzünü ikisine de döndü. "Siz ikinizin olayları anlayacağını umdum, ama kesinlikle öyle olmadı. Pekâlâ, size nasıl olacağını söyleyeyim." Harry'ye işaret ederek, "Kız kardeşim başının çaresine bakabilir, ancak onun için önemsiz bir kontun oğluyla anlamsız bir romantizm yaşamaktan fazlası planlanıyor," dedi.

Harry'nin yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri öfkeyle parlıyordu, ama yine de sessizliğini korudu.

Marcus, Nicholas'a bakarak devam etti, "Ve sen kuzenim... Abigail'in, ayağını yerden kesip, ardından evine dönüp onu geride bırakacak süslü bir saray çocuğuna ihtiyacı yok. Anlaşıldı mı?"

Nicholas öne çıktı, "Babanın bana verecek işi olmadığında ne yaptığım beni ilgilendirir Marcus.

Ve Abigail'in zamanını kiminle geçirmeyi seçtiği de onu ilgilendirir."

Kavganın eşiğindeymiş gibi gözüken kuzenlerin arasına Harry girdi. "Kavga etmenizin kimseye bir yararı olmaz," dedi, sesi kızgınlıktan, sert ve azarlayıcı çıkıyordu. Onu kavgadan uzak tutan bir nedeni varmış gibi, meydan okuyan bakışlarını Marcus'a çevirdi. "Dük bundan hoşlanmayacaktır, değil mi?"

Marcus ve Nicholas, anlık bir şaşkınlıkla Harry'ye baktılar ve bakışları onun üzerinde kilitlendi. Marcus, "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz, silahtar. Her şey hazır mı bakın," dedi. Döndü ve bir asker gibi dimdik yürüyüp uzaklaştı.

"Başımıza bela olacak," dedi Nicholas.

"Başımıza bela açmış biri varsa o da sensin," diye karşılık verdi Harry.

"Abigail onu sevmiyor," dedi Nicholas.

"Ah, sana böyle mi söyledi?" diye sordu Harry.

"Kelimelere dökmedi ama..."

"Odalarımıza giderken anlatırsın. Yarın için hazır olmalıyız."

Yürürlerken Nicholas konuşmaya devam etti. "Burada Marcus'la kalmak istemediği kesin."

Harry başını salladı. "Sen de onu Krondor'a götüreceğini düşünüyorsun?" "Neden olmasın?" dedi Nicholas kızgın bir ifadeyle.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi Harry. "Çünkü sen Roldem sarayından bir prensesle ya da bir dükün kızıyla ya da bir Kesh prensesiyle evleneceksin."

Abigail'in öpücüğünün hatırası düşüncelerinde hâlâ tazeyken, "Peki ya istemezsem ne olur?" dedi Nicholas kızgın bir sesle.

Harry iç geçirerek, "Peki ya kralın emrederse?"

Nicholas dişlerini sıktı ama hiçbir şey söylemedi. İçi hayal kırıklığıyla doldu; yarıda kesilen bir kucaklaşmanın hayal kırıklığı ve Marcus'un yüzünün tam ortasına bir yumruk indirmek istemenin hayal kırıklığıyla. Sonunda, "Margaret seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?" diye sordu.

Harry yeniden kızardı. "O... hayret verici." Derin bir nefes aldı ve teatral bir şekilde verdi. "Krondor'daki adamların nasıl öpüştüğünü sorarak başladı, sonra ona göstermemi istedi. Bir şey başka bir şeye yol açtı." Harry nefesi kesilmiş gibi durdu. Yanakları al al, "Çok cesurdu ve..." dedi.

Durdu, sonra aniden, "Nicholas, bana daha önce bir kadınla yatıp yatmadığımı sordu," dedi.

"Hayır, sormuş olamaz!" diye bir çığlık attı Nicholas, yarı gülüp yarı inleyerek. "Sordu! Sonra da..."

"Ne'"

"Sonra da bana nasıl olduğunu sordu." "Hayır, sormuş olamaz!"

"Şunu söylemeyi keser misin. Sordu."

"Sen ne dedin?"

"Ona nasıl olduğunu anlattım."

"Ve?"

"Bana güldü! Sonra da 'Bahsettiğin şeyden haberin olduğunda, silahtar, gel beni gör. Ben meraklı bir kızım,' dedi. Sonra beni öpmeye devam etti ve kollarımın arasında kımıldanıp durdu. Patlayacağımı zannettim! Sonra Abigail koşarak gelip Marcus'un geldiğini söyleyince, ikisi aceleyle uzaklaştılar."

"Şaşırtıcı," dedi Nicholas, kızgınlık ve hayal kırıklığı, sıradışı kuzeni Margaret'e şaşırmadan önce kaybolmuştu.

"Evet, böyle biri," dedi Harry.

"Hâlâ ona âşık olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Nicholas şaka yollu. "Midem her zamankinden daha fena ağrıyor, ama..."

"Ne?"

"Kuzenin Margaret gerçekten korkutucu biri." Nicholas güldü ve ona iyi geceler diledi. Odasına döndüğünde, yumuşak dudaklar, heyecan verici bir parfüm ve gördüğü en inanılmaz gözlerin hatırası onu içine çekti. Bu hatıralarla bedeni ısındı. Ve midesi deli gibi sıkıştı.

BASKIN

Martin işaret verdi.

Dönüp, "Hepiniz burada biraz bekleyin. Önümüzde bir şey var," deyince, grup durakladı.

İki oğlan da bu duraklamadan memnundu. Ayakları ağrımış ve yorulmuşlardı. Crydee kasabasının sınırından şafakta ayrılmışlardı. Martin bu iki şehir çocuğuna orman hakkında bir şeyler öğretiyor olduğu için, tüm yolu yürüyerek kat etmişlerdi. Varış noktaları olan Crydee Nehri'nin kıyısına daha bir günlük yol vardı. Martin ve Marcus ağaçların arasına girip sessizce ortadan kaybolurken, onlar Nakor ve Ghuda'yla birlikte beklediler. "Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu Nicholas.

Avcıbaşı Garret, "Amcanız, kendisini bulan Silban Manastırı keşişleri tarafından olduğu kadar elfler tarafından da yetiştirildi ve Marcus'la bana bildiğimiz her şeyi o öğretti," dedi. Nicholas, Avcıbaşı Garret'la ilk defa önceki gece tanışmıştı.

Nakor elini dalgın bir şekilde ağaçlığa doğru sallayarak, "İzleniyoruz," dedi.

Ghuda eli kayıtsız bir şekilde kılıcının üzerinde, "Yaklaşık yarım saattir," dedi.

İkisi de endişeli görünmüyordu. Harry, "Ben bir şey görmüyorum," derken, Nicholas etrafına bakındı.

"Nereye bakacağınızı bilmeniz gerek," diye bir ses geldi sol taraflarından.

Ağaçlıktan genç bir adam çıktı; hareketleri Martinle Marcus'unkiler kadar sessizdi. "Ve yarım saat değil neredeyse bir saattir," diye ekledi. Üzerinde koyu yeşil deri bir tunik ve pantolon vardı.

Saçları sarıydı ama Anthony'ninkiler gibi solgun saman sarısı değil, neredeyse güneş sarısıydı.

Omuzlarına kadar inen saçları yanlardan kesilmiş ve kulak memelerinin yokluğu dışında normal olan kulaklarım açığa çıkarmıştı. Gözleri neredeyse donuk bir maviydi ve zayıf vücut yapısına rağmen, hareketleri muazzam bir gücün ipuçlarını veriyordu.

Derken onu daha genç gösteren bir sırıtışla, "Bu, Martinle bizim aramızda bir oyun," dedi.

"Bizim mi?" diye sordu Nicholas.

Genç adam işaret verdi ve ağaçlıkların arasında üç şekil daha belirdi. "Elfler!" dedi Nicholas.

Genç adam, "Ben Calis," dedi.

Üç elf az ötede sessizce duruyordu, sonra biri, Martin ve diğerleri ortaya çıkınca aniden döndü. Yarım bir gülümsemeyle, "Aptal gibi bu yanlış izin peşinden gittiğimizi sanmadınız, değil mi?" dedi Marcus.

Martin küçük mimiklere benzer hareketler yaptı, elfler de yavaşça başlarını eğdiler ya da bir kaşlarını kaldırdılar. Garret, Nicholas ve diğerlerine, "İstedikleri zaman birkaç kelimelik anlaşılması zor bir konuşma yaparlar," diye fısıldadı.

Sonra Martin yüksek sesle konuştu. "Kardeşim Arutha'nın oğlu Nicholas ve arkadaşları,

Ludlandlı Harry, Isalan Nakor ve Kesh'ten Ghuda Bule."

Calis onları başıyla selamladı ve "Selamlar. Elvandar yönüne mi gidiyorsunuz?" dedi.

Martin başını iki yana salladı. "Hayır. Garret dün kaleye, senin nehrin güneyinde olduğun haberiyle döndü, bu nedenle ben de avlanmamızın seni yeğenimle tanıştırmak için iyi bilvesile olacağını düşündüm. Belki ilerde Nicholas'ı sarayına da getiririm." "Ve beni," dedi Nakor.

Calis gülümseyip şakaklarını ovuşturdu, eliyle uzun saçlarını arkaya attı. Nicholas, Calis'in tam anlamıyla insan gibi görünmesine şaşırmıştı.

Martin kaşlarını hafifçe çattı ama Nakor, "Daha önce hiçbir Büyüdokumacısıyla konuşmadım ve bunu yapmayı isterim," dedi.

Calis ve Martin bakıştılar, ama konuşmayı sürdüren yine Nakor oldu. "Evet, büyüdokumacılarınızı biliyorum, ama hayır, ben büyücü değilim."

Üçü kısa bir süre neredeyse hareketsiz durdular, sonra Calis sırıttı. "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Nakor omuzlarını silkerek, "Diğer insanlar gevezelik ederken dikkatle dinliyorum. İnsan sustuğu zaman çok şey öğrenebilir," dedi. Her zaman yanında taşıdığı çantasına uzanarak, "Portakal ister misiniz?" diye sordu.

Dört parça meyve çıkararak Calis'le elflere attı. Calis meyveyi dişledi ve küçük bir kabuk parçası kopardıktan sonra meyvenin suyunu emdi. "Crydee'yi son ziyaretimden bu yana portakal yememiştim."

Diğer elfler de meyveyi tattılar ve minnettarlıklarını Nakor'a başlarıyla selam vererek gösterdiler.

"Bu çantaya bu kadar çok portakalı nasıl sığdırdığını bilmek isterdim," dedi Harry.

Nakor konuşmaya başladı ama Nicholas araya girdi: "Ben biliyorum. Bu bir numara."

Nakor güldü. "Belki bir gün sana gösteririm."

"Kraliçeniz sizi neden Crydee Nehri'nin güneyine gönderdi?" dedi Martin.

"Devriye gezilerimiz azalmaya başladı, Lord Martin. Sınırlarımızda uzun zamandır her şey barış içindeydi."

"Sorun mu var?" diye sordu Martin aniden.

Calis omuzlarını silkti. "Önemli değil. Birkaç ay önce bir moredhel grubu sınırlarımızın doğusundan nehri geçti, büyük bir hızla güneye yönelmişlerdi, ama topraklarımıza izinsiz girmediler, bu nedenle biz de onları kendi hallerine bıraktık." Nicholas, insanların Kara Yol Kardeşliği olarak adlandırdığı, elflerin karanlık kuzenlerini biliyordu. Son yükselişleri Sethanon Savaşı ile kırılmıştı. "Tathar ve diğer Büyüdokumacıları karanlık güçlerin belirsiz yankılarından bahsediyor, ama bizi doğrudan tehdit eden bir şey hissedemiyorlar. Bu nedenle, daha aktif devriyeler yerleştirdik ve evimizden yıllardır olmadığı kadar uzaklaşmaya cesaret ettik." "Başka bir şey var mı?"

"Biri, Barran'daki yeni kalenizin üst kesiminde, Sodina Nehri'nin yakınında tuhaf şeyler gördüğünü rapor etti. Biri birkaç hafta önce geceleyin nehrin ağzındaki düzlüğe büyük bir filika çekmiş. Çamurun üzerinde işaretler ve gidip gelen adamların izlerini bulduk," dedi Calis.

Martin bir süre sessiz kalırken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hiçbir kaçakçı garnizonun bu kadar yakınına gelmeyi istemeyecektir; üstelik bu kadar kuzeyde ticaret yapılacak kimse de yok." "Öncüler mi?" dedi Marcus.

"Kim için?" diye sordu Nicholas.

"Goblinler ve moredheller dışında kuzey komşumuz yok.

Ve onlar da Sethanon'dan beri sakinler," dedi Martin.

"Çok da sakin değil ama," dedi Calis. "Elvandar’ın kuzey sınırları boyunca birkaç çarpışma yaşandı."

"Yeniden bir istilaya mı hazırlanıyorlar?" diye sordu Marcus.

Calis, "Bunu gösteren bir şey yok. Babam dışarıya at sürdü ve başarısız bir hasadın ve klan savaşlarının neden olduğu göçten başka bir şey olmadığını düşünüyor. Taş Dağı'ndaki cücelere, yakında davetsiz komşuları olabileceğine dair haber yolladı."

Birdenbire Nicholas bağlantıyı kurdu: Bu Megar ve Magya'nın torunuydu! Babasıysa Gediksavaşları'nın efsanevi savaşçısı Thomas'tı.

Martin başıyla onayladı. "Biz de, Dolgan'a Gri Kulelere de dönüyor olabileceklerine dair haber yollayacağız. Büyük göçün üzerinden neredeyse otuz yıl geçti; moredheller belki de terk ettikleri vatanlarına dönüyorlardır."

"Otuz yıl elflerin zamanına göre çok uzun bir süre değil," diye görüş bildirdi Garret.

Marcus ise, "Gri Kulelerde ve Yeşil Yürek'te yeniden Karanlık Kardeşlerin olması ciddi sorun anlamına gelir," dedi.

"Jonril'deki kumandana da haber gönderelim," dedi Martin. "Eğer Karanlık Kardeşler, Yeşil Yürek'te köyler kuruyorsa, Carse'den Crydee'ye gelen her kafile ve katır sürüsü tehlikede demektir."

Marcus etrafına bakındı. "Kamp kurmalıyız, baba. Hava kararıyor." "Calis, siz de bize katılır mısınız?" dedi Martin.

Calis kararan havanın farkına vararak gökyüzüne, sonra da Nicholas'a hareketsiz kalmış gibi görünen arkadaşlarına baktı, ama kısa bir süre sonra, "Ateşi sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarız," dedi.

Martin, Nicholas'la Harry'ye dönerek, "Ateş yakmak için odun toplamaya başlasanız iyi olur, silahtarlar. Kamp kuruyoruz," dedi.

Harry ve Nicholas birbirine baktılar, ama her ikisi de ateş yakacak odunu nereden bulacaklarını bilmiyorlardı. Açıklıktan ayrılıp, çevreye bakmaya başladılar. Görünürde birçok düşmüş dal ve bazı ölü ağaçlar vardı. Nicholas, ölü bir ağacı almaya davranırken bir el omzuna dokundu. Neredeyse yerinden zıplayarak arkasına döndü ve elinde ufak bir balta tutmakta olan Marcus'u gördü. "Bu dalların arasında dolanmaktan daha kolay olabilir," dedi Marcus. Bir diğer baltayı da Harry'ye uzattı.

Nicholas diğerlerinin yanına dönen kuzenini kendini aptal gibi hissederek izledi. "Bazen ondan gerçekten nefret ediyorum."

Harry ağacı baltalamaya başladı. "O da senden çok hoşlanıyora benzemiyor."

"Abigail'i alıp, Amos'la Krondor'a dönmekle burada kalmak arasında gidip geliyorum."

Harry güldü. "Sen bunu babana açıklarken duvarda bir sinek olmak için nelerimi vermezdim."

Nicholas odun kesmeye devam ederken sustu. Bir kucak dolusu odun hazır olduğunda, odunları bir araya toplayıp açıklığa döndüler. Martin çoktan ince dallar ve yosunlarla bir ateş yakmaya başlamıştı ve dallarla ateşi besledi. "Güzel, bu iyi bir başlangıç. Bunun üç katı kadar daha getirin, gece için de oduna ihtiyacımız olacak."

Kir pas içinde kalmış, terli silahtarlar, neredeyse gizli bir inlemeyle ölü ağacın oraya geri dönüp odun kesmeye devam ettiler.

Nöbetçi, kuleden dışarı eğildi. Suda rıhtımın ağzına doğru hareket eden bir şey vardı. Uzunnokta fenerinin tepesindeki yeri, dukalıktaki en hayati öneme sahip nöbet noktasıydı. Çünkü Crydee herhangi bir bölgesinden ziyade deniz tarafında daha korumasızdı ki, bu Gediksavaşları'nda çok zor şartlarda öğrenilen bir dersti. Tsurani, otuzdan az adamla köylerin yarısını yakmıştı.

Sonra nöbetçi, altı alçak şeklin suda süzülerek ilerlediğini gördü. Her sığ kayıkta bir düzine adam kürek çekiyor, bir o kadarı da silahlı ve hazır vaziyette kayığın ortasında duruyordu.

Asker, ateşin kıvılcımlarını kırmızıya çevirecek bir kap özel tozu ateşe atma ve sonra da gongu çalma emri almıştı. Yağmacılar rıhtıma giriyordu! Asker tam dönerken ucuna ağırlık bağlanmış bir ip sakladı ve bir adım daha atamadan boynu kırıldı.

Suikastçı, dört beş santimlik bir çıkıntı yapan destek kirişinin üzerinde çömelerek kulenin penceresinin altına saklanmıştı. Hızla kendini pencereden içeri çekti ve uçlarını taşların arasındaki harçlara yerleştirerek duvara tırmandığı demir kancaları çıkardı. Kıvrılarak dönen merdivenlerden aşağı aceleyle indi ve yolunun üzerindeki iki muhafızı daha öldürdü. Her

gece kulede üç adam hizmet görüyordu, üç kişi de zemindeki küçük muhafız kulübesinde vardı. Kulübeye ulaştığında, suikastçı masanın üzerine düşmüş üç ceset gördü; bu sırada siyahlar içindeki bir çift şekil dışarıya seğirtti. Suikastçı hızla onlara yetişti ve üç katil, Uzunnokta olarak anılan bölgenin, fenerden kasabaya uzanan şosesi boyunca hızla ilerlediler. Siyah giysili katillerden biri rıhtıma doğru baktı.

İlk altısının peşinden bir düzine kadar filika daha gelmişti ve baskın, kısa süre içinde başlayacaktı. Hâlâ hiçbir ikaz işareti duyulmuyordu; her şey planlandığı gibi gidiyordu.

Uzunnokta, bir tarafında alçak tersane, diğer tarafında mağazalar ve depo binalarıyla genişletilmişti. Sessiz gemiler, kıç güvertelerinde uyuklayan yarı tetikte nöbetçileriyle rıhtımda duruyorlardı. Üç suikastçı geçerken bir kapı açıldı ve tersane hanının son müşterisi sendeleyerek dışarı çıktı. Onu kapıya kadar geçiren hancıyla beraber, daha iki basamak inemeden ölmüştü bile. Üç katilden biri kapıdan içeri göz attı ve hancının karısı, kapı girişindekinin kocası değil bir yabancı olduğunu fark edemeden ustaca atılan bir bıçakla öldürüldü.

Tersaneyi yakacak ve demir atmış gemileri yok edeceklerdi, ama henüz değil. Bu kaleyi alarma geçirirdi ve baskının başarıya ulaşması için, garnizonun, kalenin kapıları açılana kadar uyanmaması gerekiyordu.

Üç katil ana tersanelere ulaştı. Palamar yerindeki son gemiyi de geçerken geminin pruvasında bir hareket gördüler. Suikastçılardan biri, erken alarm verebilecek birini öldürmeye hazır bir halde, bıçağını çekti ama tanıdık siyah giysili bir adam elini bir kez salladı ve üç arkadaşına katılmak için parmaklığın üzerinden aşıp ayaklarını ve ellerini borina halatına dolayarak aşağı kaydı. O gemideki tüm muhafızlar artık ölüydü.

Tersaneler boyunca güneye devam ettiler ve orada küçük kayıkları kıyıya yanaşmış halde buldular. Siyah giysiler içinde iki adam daha orada bekliyordu. Aşağı bağlanan sığ kayıklardan yukarı tırmanmakta olan silahlı adamlarla aralarındaki mesafeyi korudular. Bunlar ölümcül tayfalardı, sadakatsiz ve sadece tek bir amacı olan adamlar: Öldürmek ve ganimet elde

etmek. Siyahlar içindeki altı adam, bu haydutlara karşı hiçbir yakınlık hissetmiyorlardı.

Ama bu sert adamlar bile, dehşetle kenara çekilerek son kayıktan karaya çıkan başlıklı ve cüppeli şekle yol açtılar. Adam kaleye doğru hareket etti ve altı karanlık katil burca giden yolda hızlandı. Görevleri duvarı tırmanıp kapıları açmaktı. Tüm diğer konular, Crydee'nin son savunmasının kırılmasını bekleyecekti.

Cüppeli adam işaret edince küçük bir grup ana kuvvetten ayrıldı. Adamın seçmiş olduğu bu gruptakiler kapıdan ilk geçenler olacaktı. Cüppeli adam, bu grubu, ortaya çıkabilecek durumlarda uygun davranacaklarına ve mücadelenin ilk çılgın dakikalarında emirlere uyacaklarına hükmettiği adamlarından oluşturmuştu. Yine de onlara verdiği talimatları ikna edici bir hale getirmek için, "Size verilen emirleri hatırlayın. Eğer herhangi biriniz verdiğim emirlerin dışına çıkarsa, şahsen ben, onun ciğerini söker ve gözlerindeki hayat ışığı sönmeden yerim," dedi.

Gülümsedi ve bu adamların en sertleri bile bir titreme hissettiler; çünkü adamın dişleri Skashakan yamyamlarının işareti olan noktalarla doluydu. Liderleri olan bu adam başlığını arkaya itince saçsız başı ortaya çıktı. Geniş alnı, çıkık çenesi gibi neredeyse sakatlık derecesinde biçimsizdi. İki kulak memesi de delikti ve altın fetişler taktığı uzun et halkaları omuzlarına dek sarkmıştı. Burnunu altın bir halka süslüyordu ve açık renk teni, mavi gözlerini daha irkiltici ve korkunç bir hale getiren mor dövmelerle kaplıydı.

Kaptan rıhtıma yeniden göz attı; üç yüz adamı daha getiren üçüncü filika grubu yaklaşıyor olmalıydı. Bu üçüncü grup için sessizlik o kadar da sorun değildi, çünkü onlar daha akıncılar tersanelere varmadan, alarmların duyulmasını bekliyorlardı. Başka bir adam yaklaştı ve "Kaptan, herkes yerini aldı," dedi.

Kendine en yakın olan gruba hitaben, "Gidin, kapılar siz oraya ulaştığınızda açılmış olacak. Kaleyi zaptedin ya da ölün!" diye konuştu.

Yanına gelmiş olan adama dönerek, "Herkes emirleri anladı mı?" dedi.

Adam başıyla onayladı. "Evet. Yaşlı adamları ve yaşlı kadınları, yolculuktan sağ çıkamayacak kadar küçük çocukları öldürebilirler, ancak genç ve sağlıklı olan herkes esir alınacak, öldürülmeyecek." "Ya kızlar?"

"Adamlar bundan hoşlanmıyor, Kaptan. Biraz tecavüz bu oyunun bir parçasıdır. Bazıları işin en iyi yanı olduğunu söylüyor," dedi adam yılışık bir sırıtışla.

Kaptanın eli hızla adamın gömleğine yapıştı. Onu, iğrenç nefesi adamın burun derinliklerini dolduracak kadar kendine çekti, tehditkâr bir sesle, "Vasarius, emirlerini aldın," dedi. Adamı kaba bir şekilde itti ve yarım düzine adamın sessiz bir şekilde onları izlediği yeri işaret etti. Ayaklarını bu soğuk iklimler için çok hafif olan çapraz bağlanmış çarıklar koruyordu sadece ve sırtlarıyla göğüslerini H şeklinde saran siyah deri kayışlar ve yüzlerini örten deri maskeler, siyah deri etekler dışında üzerlerinde hiçbir şey yoktu. Gece serinliğinde hareketsiz duruyor, diğerlerinin hissedebileceği rahatsızlıklara önem vermiyorlardı. Bunlar, Durbin'deki köle taciri loncasının adamlarıydı ve Kaptan Render'in cani takımı gibi sert bilinen tayfalara bile korku salmaya yetecek bir üne sahiptiler.

"Adamların kafasına bu şikâyeti kim soktu çok iyi biliyorum. Genç kızların etini hissetmeye iyi bir köle ticareti yapamayacak kadar açsınız, Quegli, şunu kafana iyice sok: Eğer genç kızlardan biri bile zarar görürse, zarar veren adamı öldürür ve senin kafanı da koparırım. Payınıza düşen altınla Kesh'e döndüğünüzde bir düzine kız alabilirsiniz. Şimdi adamlarına göz kulak ol!" Quegli korsanı itti ve saldırmak için hazır bekleyen yağmacılara döndü.

Tersanelerdeki adamlarına sessiz olmalarını işaret etmek için elini yukarı kaldırdı. Savaşın sesinin kendilerine ulaşmasını beklediler. Uzun dakikalar geçti, sonra birdenbire burcun alarmı duyuldu. Korsan kaptan işaret verdi ve cani kalabalık topyekûn vaziyette kükreyerek kasabaya hücum etti. Birkaç dakika içinde, sanki önemli binalara meşaleler yerleştirilmiş gibi alevler geceyi aydınlatıyordu.

Kaptan Render, bir zamanlar huzurlu bir kasaba olan Crydee'nin kaosla yok olduğunu bilmekten hoşnut, ulur gibi bir kahkaha attı. Her zaman yaptığı

şeyi yapıyordu ve büyük bir saray töreninin efendisi gibi, olayın planlandığı gibi gelişen her aşamasından zevk alıyordu. Kılıcını kınından çekerek döndü ve bu katliamdan kendi payına düşeni elde etme isteğiyle hareket halindeki adamlarının peşinden gitti.

Briana gözlerini açtı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Sürekli savaş halinde bir şehir olan Armengar'da büyüdüğünden zırh kuşanmış halde ve elinde bir kılıçla uyumayı kadınlığa erişmeden önce öğrenmişti. Altmışı geçen yaşına rağmen yataktan yarı yaşındaki bir kadının atikliğiyle fırladı. Düşünmeden, tuvalet masasının yakınındaki duvar çivisine asılı kınından kılıcını çekti. Üzerinde sadece geceliği vardı ve aklaşmış saçları omuzlarına düşüyordu. Odasının kapısına doğru hareket etti.

Koridorda bir çığlık yankılanırken Briana hızla kapıya doğru atıldı. O kapıya ulaşmadan kapı açılınca Briana kılıcını çekerek arkaya sıçradı. Önünde bir yabancı kılıcını ona doğrultmuş duruyordu. Koridorun aşağısından kaba bir sesin bağırdığı duyuldu ve burcun uzak, başka yerlerinden de çarpışma sesleri geldi. Kapıda duran şeklin hatları belli olmuyor; arkasında duran başka biri elinde bir meşale tuttuğu için silueti seçiliyordu. Briana duruşunu değiştirerek kılıcını yukarı kaldırdı ve bekledi.

Gölgemsi şekil öne adım attı: Briana'ya sırıtırken kalın kaşlarının altındaki mavi gözleri yarı deli bakan kırpık sarı saçlı kısa boylu bir adamdı. Neredeyse sızlanan bir sesle, "Sadece kılıç kuşanmış bir nine," diye yakındı. "Satmak için çok yaşlı. Onu öldüreceğim." Kılıcıyla öne atıldı. Düşes kılıcını adamın kılıcına vurarak bu saldırıyı kolayca bertaraf etti ve kılıcını hızlı bir şekilde adamın savunmasına çekerek, onu hızlı, öldürücü bir hamleyle kolunun altından yakaladı.

"Kadın Küçük Harold'ı öldürdü!" diye çığlık attı meşaleyi tutan adam. Üç adam, meşaleli adamı geçip öne atılarak odaya daldı. Briana gözlerini ortadaki adama dikip, diğerlerini de kollayarak geriledi. Ortadaki rakibinin daha çok yem olarak konulduğunu, asıl saldırının yanlardaki adamlardan birinden ya da her ikisinden birden geleceğini biliyordu. Tek umudu, bu adamların düzenli bir şekilde savaşma tecrübelerinin olmaması ve ayrı ayrı saldırmalarıydı.

Beklediği gibi, ortadaki kılıç kullanıcısı önce öne ve sonra arkaya sıçradı. En zayıf tarafı olan soldaki adam, ona doğru hareket etti ve büyük kılıcını eğerek hızla indirmek için yukarı kaldırdı. Briana, kılıcın altında eğildi ve kılıcını adama sapladı. Adamın bacakları bükülürken, onun boştaki elini kendi eliyle kavradı. Adamı sağma savurarak sağdaki saldırganın önünü kesti. Ölme sırası şimdi ortadaki saldırgandaydı. Adam, arkadaşlarının kadını öldüreceğinden emin olduğundan herhangi bir saldırı beklemiyordu. Briana'nın kılıcı öne savruldu, adamın boğazını kesti ve adam, çenesinin altındaki kesikten oluk oluk akan kanla ses çıkaramadan arkaya sendeledi. Son adam, kendini arkadaşının cesedinden kurtarmaya çalışırken boynunun arkasına inen kılıçla hemen orada öldü.

Briana eğildi ve son ölen adamın kemerinden uzun bir bıçak aldı, çünkü silahlanacak ya da bir kalkan bulacak zamanı olmayacağını biliyordu. Kapının önünde meşale tutan adam, diğer üçünün yalnız kadının işini bitirmesini umarak olanları koridordan izliyordu. Dönüp katliamın bitip bitmediğini görecek fırsatı bulamadan o da öldü.

Ölen adam meşalesinin üzerine düşünce meşaleyi söndürdü. Briana, koridorun hâlâ aydınlık olduğunu görerek şaşırdı. Kızgın bir kırmızı ve yeşil ışık koridoru aydınlatıyordu. Briana, koridorun sonunun alevler içinde olduğunu fark etti. Bir çığlık Briana'nın dikkatini alevlerden çevirmesine neden oldu ve olabildiği kadar hızlı bir şekilde kızının odasına koşturdu.

Crydee Düşesi döşeme taşlarının üzerinde yalınayak koridorun ucuna koştu. Geceliği omuzlarından biraz yırtılmış Abigail kapı ağzında çömelmişti. Gözleri korkudan kocaman açılmış bir halde yeniden çığlık attı. Ayaklarının dibinde ölü bir akıncı yatıyordu ve yanına da elinde uzun bir bıçakla kendini savunmaya hazır bekleyen Margaret çömelmişti. Yaralı adam ona ihtiyatla bakıyordu ve Margaret adamı uyarmamak için annesinin yaklaştığını fark etmemiş gibi yaptı.

Briana adama arkadan vurdu ve adam bir saniye sonra öldü.

Margaret ölen adamın kılıcını kavradı ve ağırlığını hissetti. Abigail kalkınca Margaret bıçağı kabzasından tutabileceği şekilde ona attı.

Abigail kanlı silaha baktı ve almak için uzandı, sonra omuzlarından kayan geceliğini tuttu.

"Kahretsin, Abigail, namusunu sonra düşünürsün! Eğer yeteri kadar uzun yaşarsan."

Abigail bıçağı alırken yırtık geceliği beline kadar düştü. Sol koluyla göğüslerini kapattı ve beceriksiz bir şekilde kanlı kabzayı kavradı. Sonra geceliğinin kumaşını tutup vücudunu kapatmaya çalıştı.

Briana koridorun aşağı kısmını işaret ederek, "Onların burada olması, alt katlardaki askerlerimizi öldürdükleri anlamına gelir. Eğer garnizonun kalanı kendilerine kışlalarından burca kadar yol açana dek kuleyi tutarsak, sağ kalabiliriz.

Üç kadın uçtaki kapıya, burcun güney kulesine doğru yöneldi. Ama kapıya giden yolu yarılamadan, karşılarına yarım düzine adam çıktı. Briana duraksadı ve kızıyla Abigail'e odalarına geri dönmelerini işaret etti; kendisi onları savunmak için hazır bekledi.

Margaret bir adım attı ama arkalarından daha çok adamın geldiğini görerek durdu. Dönerek sırtını annesinin sırtına yasladı ve "Yapamayız," dedi.

Briana arkasına baktı, sonra "Dayanabildiğiniz kadar dayanmaya çalışın," dedi.

Margaret, "Zayıf tarafımdan saldırmaya çalışacaklar," diyerek Abigail'i soluna çekti. Kafası karışmış gibi görünen Abigail'e, "Benim soluma! Sağ tarafını dert etme. Soluna yaklaşan her şeyi bıçakla," dedi.

Korkmuş kız beceriksizce bıçağını çekti, bıçağı o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının eklemleri beyazlamıştı. Yırtılan geceliğinin üstünü toparlamak için sol kolunu sıkıca göğsüne bastırıyordu. Koridorun iki ucundaki adamlar ihtiyatlı bir şekilde yaklaştılar. Kılıç menzilinin dışında durup beklediler.

Yüzleri Margaret'la Abigail'e dönük adamlar, siyah maskeli üç iri adamın öne çıkması için yana çekildiler. Üçlünün lideri kadınlara uzun bir süre

baktı ve "Yaşlı olanı öldürün, ama genç olanlara zarar vermeyin," dedi.

Beklenmeyen bir hızla, üç adamdan biri gizlice ağır siyah bir kırbaç savurdu. Köle tacirinin kamçısı Margaret'ın kılıç tutan koluna yılan gibi vurdu. Margaret, bu hamleden kaçmak için içgüdüsel olarak bileğini aşağı büktü ama engellemeye çalıştığı şey bir bıçak değildi. Kırbaç dönerek yön değiştirdi ve aniden kolunda sakladı, Margaret'ın acıdan soluğu kesildi. İri köle taciri kırbacı sert bir şekilde çekerken, kaba deri dirseğiyle bileği arasını dolanmıştı. Margaret, güçlü bir genç kadındı ama dengesini yitirmişti, düşerken çığlık attı.

Briana kızına ne olduğunu görmek için döndü ve Margaret, iri köle taciri tarafından koridor boyunca sürüklenirken, Abigail'i gözlerini dehşetle kocaman açmış bakarken buldu. Briana öne sıçradı, kamçıyı kesmeye çalışarak bıçağını aşağı vurdu.

Margaret yuvarlanarak arkasına döndü ve Abigail'e "Kes şunu!" diye bağırdı.

Sonra Briana'nın gözlerinin büyüdüğünü gördü. Arkasında bir akıncı duruyordu ve Margaret, adamın arkadan saldırmış olduğunu anladı. "Abby! Kes şu kırbacı!" diye çığlık attı Margaret, ama arkadaşı sadece korkudan büzülüp, sırtını duvara yasladı.

"Anne!" diye bağırdı Margaret, Briana dizlerinin üzerine düşerken. İlk adamın arkasından başka bir adam çıktı ve düşesi saçından yakalayıp öldürücü hamle için başını arkaya çekti. Briana kılıcını çevirdi ve arka tarafına kuvvetle sapladı. Saçını tutan adam acıyla çığlık attı, kasıklarını tutan ellerinden oluk oluk kan akarken eğildi.

Briana'ya ilk saldıran adam tereddüt etmedi. Yeniden kılıcını çekerek, sert bir şekilde bir kez daha sırtına sapladı. Kaba eller Margaret'ın kolunu tuttu ve onu kılıcı bırakmaya zorlayarak, acımasız bir şekilde büktü. Briana'nın gözleri donuklaşıp taş zemine düşerken, Margaret yine "Anne!" diye çığlık attı.

Üçüncü köle taciri hızla ilerledi ve Abigail'i saçından kavrayıp onu kaba bir şekilde yukarı çekerek, parmak uçlarında durmak zorunda bıraktı. Kız dehşet içinde çığlık attı ve saç örgülerinden çekilmenin acısını hafifletmek için yukarı uzanırken elindeki bıçak yere düştü ve geceliği göğüslerine kadar açıldı.

Onun çıplak göğüslerini gören adamlar uluyarak, zevk kahkahaları attılar. Biri düşesin kıpırtısız bedeninin üzerinden geçerek, ona doğru hareket etmeye başlamıştı ki ilk köle taciri "Ona dokunursan ölürsün!" diye bağırdı.

İki adam, onları tekmeleyip tırmalayan Margaret'ı yerden kaldırdı ve hızlı bir şekilde bileklerini bağladıktan sonra tekmelememesi için ayaklarını da bağladı. Onu kırbaçlamış olan adam,

Margaret'ın bileklerinin çevresindeki iplerin içinden tahta bir çubuk geçirdi ve diğer iki adama onu yukarı kaldırmalarını emretti. Margaret da Abigail gibi parmak uçlarında durmak zorundaydı, bu ona birazcık da olsa direnme olanağı veriyordu. Köle tacirlerinin lideri uzandı ve Margaret'ın geceliğinin üst kısmını yırttı. Margaret ona tükürdü ama adam siyah maskesinin üzerindeki tükürüğe aldırmadı. Bel kısmından sıkıca tutarak elbisenin geri kalanını da yırttı. Margaret onun karşısında çırılçıplak kalmıştı. Adam onu deneyimli bir gözle inceledi. Küçük göğüslerine dokundu ve sonra elini düz karnına doğru kaydırdı. "Çevirin onu!" diye emretti. İki adam Margaret'ı, köle tacirinin yüzünü görmeyecek şekilde çevirdi.

Köle taciri eliyle Margaret’ın sırtını yokladı; adamın dokunuşlarında kişisel bir şey yoktu. Onu, bir at tüccarının alacağı malı incelediği gibi inceliyordu. Poposunu okşadı ve elini, ata binmekten ve koşmaktan kaslanmış uzun bacaklarına kaydırdı. Tatminkâr bir homurtuyla, "Bu pek güzel değil ama bu kadife tenin altında çelik gibi. Savaşabilen güçlü kızlar için bir pazar var. Bazı alıcılar, bunları böyle huysuz ve kaba seviyor. Ya da hayatını arenada dövüşerek kazanabilir," dedi.

Sonra Abigail'e baktı. Ona doğru hareket ederken diğer bir köle taciri Abigail'in geceliğini tamamen yırttı. Adamlar Abigail'in vücudunun geri kalanını görünce takdir ederek kahkahalar attı ve bazıları açıkça onu hemen orada elde edememekten yakındı.

Köle tacirinin gözleri Abigail'in olgun genç vücudunun üzerinde gezindi ve "Bunun sıradışı bir güzelliği var. Yirmi beş bin altın ekü eder; bakireyse fiyatı elli bine kadar da yükselebilir," dedi. Adamların bazıları gülerken, diğerleri söylenen fiyatlara ıslık çaldılar; bu onların hayal edebileceğinden daha büyük bir servetti. "İkisini de giydirin ki tenlerine bir şey olmasın. Eğer vücutlarında şu anda burada görmediğim bir sıyrık olursa, onlara iyi bakılmadığını anlarım ve bu sıyrığı yapanı öldürürüm."

Diğer iki köle taciri, yumuşak şekilsiz elbiseler çıkardılar. Bu elbiseler elle dikildikleri için omuzlardan ve boyundan bağlanabiliyordu ve esirlerin vücutları, elleri ve bacakları çözülmeden giydirilebiliyordu. Giydirilirlerken, Abigail açık açık ağlıyor, Margaret'sa kaba eller onu giydirmek için üzerinde dolaşırken mücadele etmeyi sürdürüyordu. Adamlardan biri giysisi tamamen giydirildiği halde hâlâ Abigail'i okşuyordu.

"Yeter!" diye bağırdı köle taciri. "Çok geçmeden yanlış düşüncelere dalacaksınız, sonra ben de sizi öldürmek zorunda kalacağım!" Kuleye çıkan yolu kesen adama işaret ederek, "Aramanı bitir," dedi.

Yerde yatan adam acıyla inledi ve Abigail'in elleri başının üzerindeki sırığa bağlanırken, köle taciri adama baktı. "Yapılacak bir şey yok. Öldürün onu."

Arkadaşlarından biri, "Afedersin, Uzun John. Senin payına düşen altınla şerefine kadeh kaldıracağız," dedi ve adamın boğazını ustalıkla kesti. Ölen adamın gözlerindeki yaşam ışığı sönerken, onu öldüren adam, bıçağını adamın tuniğine sildi ve dostça, "Cehennemde görüşürüz," dedi.

Bir adam, koridorun dibinden onlara doğru koşarak, "Yangın büyüyor!" diye bağırdı.

"Ayrılıyoruz!" emrini verdi köle taciri. Grubuna ve iki esire yol gösterdi. Uçları biri önünde biri arkasında duran iki adamın omuzlarının üzerinde taşınan bir sırığa bağlı ve ayakları da bağlanmış durumdaki Margaret onlarla gitmeye hâlâ direniyordu. Sırığı kavradı ve arkasındaki adamı iki ayağıyla tekmeleyip yere yıktı. Dayanağını kaybettiğinden, kendini döşeme

taşlarının üzerine oturmuş, geriye bakarken buldu. Köle tacirlerinin başı, "Gerekirse onu taşı," diye bağırdı. Hızla ayaklarından sırığa bağlandı ve bir av hayvanı gibi asılı kaldı. Yukarı kaldırıldığından koridorun gerisini görebiliyordu. Öfke ve acıdan yaşaran gözleriyle, annesinin yüzü soğuk taşlara bakar bir halde, etrafında bir kan golüyle yattığını gördü.

Bir öfke homurtusu Nicholas'ı uyandırdı ve sonra, sorgulayan bir ses fark etti. "Ne?"

Kalktı ve donuk ay ışığında Nakor'un Martin'in başına dikilmiş omuzlarını sarsmakta olduğunu gördü. "Gitmek zorundayız. Şimdi!"

Marcus ve diğerleri de kalkmıştı ve Nicholas uzanıp Harry'yi sarstı. Harry'nin gözleri hemen açıldı ve "Ha?" dedi öfkeli bir sesle.

"Ne oluyor?" dedi Martin.

Nakor güneydoğuya bakarak arkasına döndü. "Kötü bir şeyler var. Orada," diye işaret etti. Gökyüzünde donuk bir parlaklık görülüyordu.

"Bu ne?" diye sordu Harry.

Martin çabucak eşyalarını toparlayarak ayağa fırladı. Tek söylediği, "Yangın" oldu.

Calis üç elfle hızlı bir şekilde konuştu. Biri başını salladı ve üçü birden hızla sabahın erken saatlerinin karanlığına karıştılar. Calis, Martin'e döndü. "Sizinle geleceğim. Bunun raporlanan o tuhaf şeylerle ilgisi olabilir."

Martin sadece onaylayarak başını salladı ve Nicholas, aniden Marcus gibi yolculuğa çıkmaya neredeyse hazır olduğunu fark etti. Harry'yi dürterek, "Acele etmezsek, arkalarında kalacağız!" dedi.

İki silahtar hızla eşyalarını toparladılar. Onlar hareket etmeye hazır olana kadar, Martin ve Marcus, yanlarında Calis'le çoktan ormandaki açıklıktan çıkmışlardı. "Güvenli bir şekilde geri dönmenizi sağlayacağım, ama Lord Martin bekleyemezdi," dedi Garret.

Nicholas anladı; Martin'in gökyüzündeki ışığa tepkisinde korkutucu bir kararlılık vardı. Yarım gün uzaktaki göğü aydınlatacak kadar büyük bir yangın, ya kasabanın yakınındaki koruda ya da kasabanın kendisinde korkunç bir yıkım demekti.

Nakor'la Ghuda çocukları beklediler, sonra av grubunun geride kalan beş üyesi de yola düştü. Garret, "Arkamda tek sıra olun, hepiniz. Patikadan gideceğim ama yine de, dikkatli olmazsanız, karanlıkta canınızı acıtacak birçok yer var. Eğer aranızdan birinin izleyemeyeceği kadar hızlı gidersem, seslenin," dedi. "Işık ister misiniz?" diye sordu Nakor.

"Hayır," diye yanıtladı Garret. "Bir meşale ya da fener, yardımı dokunacak kadar ilerisini aydınlatamaz ve ağaçların arasında önümüzü görmemizi daha da zorlaştırır."

"Hayır. Ben iyi bir ışığı kastetmiştim!" dedi ufak tefek adam. Çantasını açtı ve bir top çıkarıp havaya attı. Yere düşeceği yerde, top fırıl fırıl döndü ve önce donuk bir şekilde, sonra parlaklığı artarak ışımaya başladı. Parlaklaşırken, başlarının üzerinde asılı kalana kadar dört buçuk metre yükselip korunun patikasını önden ve arkadan yüz metre aydınlattı.

Garret bu mavi beyaz nesneye baktı, kafasını salladı ve "Gidelim," dedi.

Tam olarak koşmak denmese de koşar adım yürüyerek yola koyulurken diğerleri adımlarını ona uydurdu. Açık bir zıtlıkla ve tuhaf parlaklığın mutlak siyah gölgeleriyle aydınlanan ağaçlık boyunca hızla ilerlediler. Nicholas, Martin ve diğerlerine çabucak yetişeceklerini ummuştu ancak yetişemediler.

Yolculuk, parlak bir şekilde aydınlanmış ve karanlığa uzanan patikanın, üzerine tırmanılacak ölü bir ağaç, üzerinden atlanacak küçük bir dere ya da kenarından geçilecek çıkıntı yapan bir kaya gibi ara sıra yollarına çıkan engellerle, görünüşte birbiriyle bağlantısız bir dizi imgeden oluşmuştu. Evvelki günkü yürüyüş ve uykusunun bölünmesi yüzünden hâlâ yorgun olan Nicholas, birazcık durup duramayacaklarını sorma isteğine karşı mücadele veriyordu. Yorgunluk ve gerilimden sinirleri altüst olmuştu; Martin ve Marcus'un yüzleri, Nicholas’ın daha önce hiç görmediği

korkutucu maskelere dönmüştü ve o, midesinin dehşetli bir sezgiyle düğümlendiğini hissetti.

Dakikalar saatlere dönüştü ve Nicholas, Nakor'un ışığının kaybolduğunu fark etti; tüm ağaçlık gri şafakla aydınlanıyordu. Sahile bu kadar yakın yerde, doğudan yayılan ışık, Crydee'yi çevreleyen vadiler ve kuytu yerlerden iç kısımlara taşınan okyanus sisleriyle dağılıyordu. Nicholas, eğer bulutlu bir gün olmazsa, sabahın ortalarına doğru sisin kaybolacağını biliyordu.

Sonra, Garret mola verdiklerini söyledi ve Nicholas bir ağaca yaslandı. Terden sırılsıklam olmuştu, sol ayağı, zorlanmaktan ve havadaki değişikliklerden zonkluyordu. Dalgın bir biçimde, "Fırtına yaklaşıyor," dedi.

Garret başıyla onayladı. "Eklemlerim ağrıyor. Sanırım haklısın, silahtar."

Küçük açıklık bir alanda biraz dinlenirlerken sis kayboldu ve Harry, "Bakın!" dedi.

Güneybatıdan dev gibi siyah bir duman bulutu yükseliyordu ki bu korkunç bir yıkımın alametiydi. Yaşlı paralı asker, "Buradan göründüğü kadarıyla en azından kasabanın yarısı," dedi.

Garret, hiçbir yorum yapmadan tekrar hızla yürümeye koyulurken diğerleri de onun ardına düştü.

Nicholas, diğerleriyle birlikte aşağılarındaki burcu ve kasabayı gören bir tepenin zirvesine çıktığında vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Yakınlaştıkça duman bulutu büyüdü. Crydee'ye doğru baktıklarında en büyük korkuları doğrulandı,

Kale, ana burcundan hâlâ tüten dumanlarla ve yangından siyahlaşmış taş cephesiyle yağmalanmış bir halde dikiliyordu.

Bu huzurlu sahil kasabası, hâlâ kontrol altına alınamamış yangınlarla dumanı tüten keresteden binalarıyla, kavrulmuş bir manzaraya dönmüştü.

Sadece güneydeki uzak tepelerde eski halini koruyan birkaç bina görülüyordu.

"Tüm kasabayı yerle bir etmişler," diye fısıldadı Harry, sesi zorlanmaktan ve gözleriyle ciğerlerini yakan acı dumandan dolayı kısık çıkıyordu.

Garret kasabaya doğru koşarken diğerlerini unutmuş gibiydi. Garret'inkinin yarısı kadar bir hızla hareket eden, Nicholas ve Harry, önlerindeki yıkım manzarası karşısında neredeyse şoka girmişti.

Nakor başını iki yana salladı ve kendi kendine mırıldandı, Ghuda ise trajedinin izlerini görmek için tüm bölgeyi inceliyordu. Nicholas, Keshli'nin kılıcını çekip hazır beklediğini fark ettiğinde tam beş dakika geçmişti. Aklına sonradan gelmiş bir fikir gibi, Nicholas da av bıçağını çekti. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu, yine de elinde bir silah olması, bir şekilde, her neyle karşılaşacaklarsa, kendini onunla uğraşmaya daha hazırlıklı hissettiriyordu.

Kasabanın kıyısında, bir zamanlar iki tarafında işçilere ve ailelerine ait mütevazı evlerin olduğu yolda, Nicholas ve diğerleri, kararmış odunların neredeyse dayanılmayacak kadar güçlü kötü kokusunu fark ettiler. Yaşlı gözlerle, kasabanın merkezindeki ana meydana çıkan küçük pazar meydanlarından birine varana kadar yol boyunca hızla ilerlediler. Burada durdular çünkü yere yirmiden fazla ceset yığılmıştı.

Harry, kararmış ve parçalanmış bedenlerin görüntüsünü sindirmek için bir an durdu, sonra başka yana döndü ve kustu. Nicholas, kendi midesini isyan etmekten alıkoymak için sert bir şekilde yutkundu, Harry ise bayılabilirmiş gibi görünüyordu. Ghuda uzandı, genç silahtarın kolunu sıkıca tutarak onu doğrulttu, bu sırada Nakor, "Barbarca," dedi.

"Bunu kim yaptı?" diye fısıldadı Nicholas.

Ghuda, Harry'nin kolundan çıkıp cesetleri inceledi. Nasıl yattıklarına bakarak cesetler boyunca hareket etti ve sonra çevredeki binalara baktı. Sonunda, "Zalim piçler," dedi. Evlerin olduğu yere işaret etti. "Bu binaları ateşe verdiler ve burada beklediler. Dışarı ilk çıkanlar parça parça edildi ve

içeride kalanlar sonunda, yangın dayanılmayacak kadar sıcak olduğunda, dışarı çıktılar."

Yüzündeki terleri sildi. "Ya da canlı canlı yandılar."

Nicholas gözlerinde yaş olduğunu fark etti. Dumandan mı yoksa dehşetten mi bilmiyordu.

"Kimler?"

Ghuda, etrafına göz atarak, "Düzenli bir ordunun askerleri değiller," dedi. Yanında duran cesetlere ve caddenin aşağısındakilere bakarak sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Bizim askerlerimiz neredeydi?" diye sordu Harry inanamayarak.

"Bunu da bilmiyorum," dedi Ghuda.

Kasaba pazarına ve kalenin girişine doğru, cesetlerin arasından yürümeye başladılar. Mide bulandırıcı, tatlı bir koku Nicholas'ın duyularına hücum etti ve aniden, yanık et kokusu aldığını anladı. Kontrolünü yitirerek döndü ve Harry'nin az önce yaptığı gibi midesindekileri boşalttı.

Harry çevresinde uzananı aklı almayarak, yarı kendinden geçmiş halde hâlâ sendeliyordu. Ghuda, "Gelin. Bize ihtiyaç duyulabilir," dedi sertçe.

Gözlerinin kararmasını engellemek için kafasını sallayan Nicholas dönüp paralı askeri izledi. Yol boyunca attıkları her adımda bir yıkımla karşılaşıyorlardı. Nicholas, her nasılsa sağlam kalmış tuhaf bir nesne görünce etkilendi. Kilden yapılmış mavi bir kâse yolun ortasında duruyordu. Neden yaptığını bilmeden, üzerinden atlayarak onu bozulmamış bir halde bıraktı. Bir çocuğun paçavra ve samandan yapılmış bebeği, sağlam kalmış bir duvar parçasının üzerinde, sanki bu çılgınlığı sessizce izler gibi dik bir şekilde duruyordu.

Nicholas, Harry'ye baktı ve solgun yüzünde gözyaşlarının, isli yanaklarında beyaz izler açarak, çizgi çizgi olduğunu gördü. Ghuda ve Nakor'a göz attı ve onların yüzünün de, havada asılı kalan dumandan gri olduğunu gördü.

Nicholas kendi ellerini inceledi ve berbat koyu bir isle kaplanmış olduklarını gördü; kendi yanaklarına dokundu, parmakları ıslandı ve onu ezen acizlikten, neredeyse hareket etmeyi bırakıyordu.

Kaleye yaklaştıkça durum daha da kötüleşti. Kasaba halkının çoğu, dükün burcunda güvende olmayı umarak buraya kaçışmış, ancak bu sadece, başarıya ulaşmayan sığınaklarının yanında yere serilmeleriyle noktalanmıştı. İki caddenin birleştiği yerde üç adam yatıyordu, vücutları oklarla delik deşikti.

Nicholas ve Harry, kasabanın ana pazarından geride kalanların içinden geçerken, ilk hayat izlerini gördüler. Küçük bir çocuk sersemlemiş bir halde sessizce, annesinin cesedinin yanında oturuyordu.

Gözleri suskun bir dehşetle irileşmiş ve yüzü, kurumuş kanla kaplanmıştı.

Nakor çocuğu kaldırdı; çocuk fark etmemişe benziyordu. Çocuğa gıdaklar gibi bir şeyler söyledi, çocuk Nakor'un eski mavi elbisesine yapışarak tepki gösterdi. "Çok kötü değil, berbat görünüyor. Büyük olasılıkla, onu öldü sandıkları için kurtuldu." Dört yaşından büyük olması imkânsız görünen çocuk gözlerini Nakor'a dikti; Nakor, en sonunda, boştaki elini kısa bir süre için çocuğun yüzüne koydu. Elini çektiğinde, çocuğun gözleri kapandı ve çocuk Isalan'ın göğsüne düştü. "Uyuyacak. Bu onun için daha iyi. Böyle bir korku için henüz çok küçük."

Harry nefesi kesilerek, "Bunun için hepimiz çok küçüğüz, Nakor," dedi.

Ufak tefek adam sessiz çocuğu taşıyarak burca doğru yürümeye devam etti. Sesler onları başka kurtulanların da olduğu yönünde uyardı; bazıları yüksek sesle ağlıyor, bazıları inliyordu.

Burcun ana kapısına ulaştıklarında, Nicholas ve diğerleri durakladılar. Cehennemin dibinden çıkma bir sahne gibi, ana burç, içindeki kızgın alevlerle hâlâ aydınlanan, taştan siyah bir iskelete dönmüştü. Önündeki ana avlunun her yerinde yaralılar yatıyor, hareket edebilen kurtulmuş birkaç kişi, onları ellerinden geldiğince avutmaya çalışıyordu.

Nicholas'la Harry, yaralı ve ölen insan tablosunun içinden yollarına devam ettiler ve Martin, Marcus ve Calis'i gördüler. Martin yerde yatan bir şeklin yanına diz çökmüştü.

Onların toplanmış olduğu yere doğru aceleyle ilerlediklerinde Nicholas, Kılıçustası Charles'ın kurumuş kandan kaskatı kesilmiş geceliğiyle yerde yattığını fark etti. Eski Tsurani askerinin yüzü ter içinde kalmış ve çektiği acı ve aldığı yaralardan rengini neredeyse kaybetmişti. Nicholas'a onun ölüyor olduğunun söylenmesine gerek yoktu. Geceliğinin altındaki bacaklarının cansız bükülüşü ve gömleğinin ortasındaki parlak kırmızı leke, genç adama Crydee'nin kılıçustasının karnına öldürücü bir darbe almış olduğunu gösteriyordu.

Martin'in yüzü taştan bir maske gibiydi ama yine de gözleri acısını ele veriyordu. Charles'ın üzerine eğildi ve "Başka?" dedi.

Charles yutkundu ve pürüzlü bir fısıltıyla, "Akıncıların bazıları... Tsurani'ydi," dedi.

"LaMut dönekleri mi?" dedi Marcus.

"Hayır, savaştaki askerlerden değil. Brimanu Tong." Öksürdü, sonra nefes nefese kaldı. "Suikastçılar. Kiralık katiller... Onlar... Şerefsiz..." Gözleri bir an için kapandı, sonra gözlerini yeniden açtı. "Bu... onurlu bir... mücadele değildi. Bu bir katliamdı." İnledi, gözleri kapandı ve soluğu zayıfladı.

Anthony göründü, topallıyordu, sol ayağında bir sargı vardı. Sağ eliyle bir su kovası taşıyordu. Harry hızla koşup kovayı ondan aldı. Büyücü, Charles'ın yanına canı acıyarak diz çöktü ve onu inceledi. Kısa bir süre sonra Martin'e baktı ve kafasını iki yana salladı. "Kalkamayacak."

Martin gözlerini Kılıçustasından ayırmayarak yavaşça ayağa kalktı. Sonra, "Ya Faxon?" dedi.

"Birkaç askerle beraber ahırda öldü; Rulf ve oğulları atları dışarı çıkarırken, ahırı savunmaya çalışıyorlardı. Demirci çekiçleri ve dirgenlerle savaşırken, onlar da öldüler," dedi Anthony.

"Samuel?"

"Onu görmedim." Anthony çevresine bakınırken Nicholas, bir an onun duygularına hakim olamayacağını düşündü ama genç büyücü, sert bir şekilde yutkunup devam etti. "Ben uyuyordum. Kavga sesleri duydum. Burçtan mı yoksa dışarıdan mı geliyor anlamadım. Aceleyle pencereye gidip dışarı baktım." Etrafındaki katliama göz gezdirdi. "Sonra biri odama daldı ve bana bir şey fırlattı... bir balta, sanırım." Hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Camdan düştüm. Birinin üzerine." Anthony, "Ölmüştü. Bir yerim kırılmadı ama bir süre bilincimi yitirdim. Kendime geldiğimi ve bu korkunç ısıyı hissettiğimi hatırlıyorum. Sürünerek uzaklaştım. Bundan sonrasıyla ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum," diye eklerken, neredeyse utanmış gibi görünüyordu.

Nicholas, "Marcus, ailen?" dedi.

Kuzeni düz bir sesle, "Annem hâlâ orada," dedi. Önceki gün ailenin burcu olan dev alevleri gösterdi.

Kederi hızla öfke izledi, ardından panik. "Margaret! Abigail?"

"Kızların ganimet olarak götürüldüğünü söyledi biri. Bazı genç adamların da, sanırım." Aniden canı acımış gibi gözlerini kapadı, sonra ekledi, "Kasabadan da genç kızlarla oğlanları götürmüşler."

Hemen yanlarında, kırılmış bir mızrağa yaslanmış bir asker, "Esirlerden bazılarını buradan götürdüklerini gördüm, Dük Hazretleri," dedi. Duvarı gösterdi ve "Orada görevliydim. Avluda birinin olduğunu duydum ve baktım, sonra da arkamdan vurdular. Kendime geldiğimde, burcun mazgallı siperlerinden birinin ortasında asılıydım -biri beni duvardan atmaya çalışmıştı sanırım. Biraz yara almıştım ama kendimi geri çektim," dedi. "Hemen yanımda iki ölü vardı ve kale alevler içindeydi. Kasabaya doğru baktım ve kızlarla oğlanları rıhtıma sürükleyen adamlar gördüm." "Kim olduklarını gördün mü?" dedi Ghuda.

"Hava gündüz gibi aydınlıktı; o zamana kadar kasabanın yarısı alev almıştı. Dört ya da altı kişi vardı; etek giymiş, kayış ve deri maskeler takmış iri

adamlardı." "Durbin Köle Tacirleri Loncası," dedi Ghuda.

"Bunu sonra halledeceğiz, ama şimdi bakmamız gereken yaralılar var," dedi Martin.

Nicholas ve Harry başlarını sallayıp uzaklaştılar; birkaç dakika içinde, su dolu kovalarla hızla koşturup duruyorlardı.

Gün uzarken, kasabanın güney ucundaki hasarsız on bir binaya sığınmak için yola çıkabilen yaralılara yardım ettiler. Diğerleriyse kıyının aşağı kesiminden bir mil uzaktaki balıkçı köyüne taşındı.

Crydee nüfusundan geriye kalan şaşkın ve zarar görmüş insanlar, yavaş yavaş acı veren bir kendine gelme sürecine girdiler. Kalanlardan daha fazla insan ölmüştü ve ölüler, yakılmak için kasaba pazarında yükseltilmiş odun yığınına taşındı.

Nicholas, kafasında sargı olan bir askerin ormandan getirilen odunların üstüne istiflenen ölü yığınının üzerine bir ceset daha kaldırmasına yardım etti ve bir şekilde gecenin gelmiş olduğunu fark etti. Başka bir asker elinde meşaleyle yanlarında durdu ve "Bu sonuncusu. Büyük bir ihtimalle yarın daha fazlasını buluruz, ama şimdi paydos zamanı."

Nicholas sessiz bir şekilde başını salladı ve meşale odunları tutuştururken topallayarak geri çekildi. Alevler ölüleri yakmak için yükselirken, onu kucaklayan ışıklara ve seslere doğru, Crydee'nin öteki ucuna ağır adımlarla yürüdü. Izdırabın kuyusunun kuruduğunu düşündü, ama bir zamanlar gelişen bir kasaba olan Crydee'nin yakılıp yıkılmış kalıntılarının arasından ağır ağır ilerlerken gözyaşlarına boğuldu.

Zihni korkunç görüntüleri reddediyordu; ölü yakma odununa taşınması gereken kısmen yanmış bedenler, parçalanarak öldürülmüş çocuklar, nedensiz yere okla vurulmuş kedi ve köpekler. Bir askerin, akıncıların nüfusun yarısını yakmış olmakla onları fazla iş yapmaktan kurtarmış olduğuyla ilgili acımasız yorumu, Nicholas'ı, dünyanın boş bir parçasının, küçük bir pazar yerinin ortasında yapayalnız dururken şaşkına çevirdi.

Elleri dizlerinde öne eğildi ve gece çok soğuk olmadığı halde titremeye başladı. Dişleri birbirine vurmaya başlayacak kadar titrerken, acı, dumanlı havadan içine bir ciğer dolusu çekti ve alçak sesle inledi. Sağ ayağını öne doğru zorlayarak ayağa kalktı ve bedenini ileri doğru hareket ettirdi. Martin ve diğerlerinin beklediği yere ulaşmadan duracak olursa bir daha asla hareket edemeyeceği hissine kapıldı.

Ayakta kalan en büyük yapıya doğru güçlükle yürüdü. Yapımı bitirildiğinde yeni bir han olacaktı. Duvarlar karanlığın içine doğru yükseliyordu ve dinlenme odasının yalnızca yarısını oluşturan ilk kat ortaya çıkarılmıştı ama çatı hâlâ yoktu. Bu yüzden, dinlenme odasının bir kısmı açık kalmış, gökyüzüne bakıyordu. Kasaba halkından yirmi kişi ilk katın çıkıntısının altına toplanırken, Martin'le arkadaşları yıldızların altında, parlak bir şekilde yanan küçük bir ateş çömleğinin çevresinde sessizce yemeklerini yiyordu. Balıkçılardan bazıları onlara sıcak balık yahnisi ve ellerindeki azıcık ekmekten vermişti.

Nicholas, Marcus'un yanında oturan Harry'nin üzerine doğru sendeledi ve kendisine bir kap yahni önerildiğinde, başını iki yana salladı. Midesinin yerinde bir boşluk vardı sanki ve burnundaki duman kokusundan hiç kurtulamayacağını düşündü.

"Şimdiye kadar bir düzine takipçi ve ormancıdan haber aldık, Dük Hazretleri. Yarın şafağa kadar kalanı da haber verir," diyordu Garret.

"Onları tekrar dışarıya gönder. Gelecek hafta içinde ellerinden geldiği kadar çok av hayvanı yakalayıp getirmelerini istiyorum. Neredeyse hiç yiyeceğimiz yok ve iki günden kısa bir süre içinde burada çok fazla aç insan olacak. Teknelerinin çoğu gittiğinden, balıkçılar sadece biraz balık yakalayabilir," dedi Martin.

Garret başını salladı. "Askerlerin bazıları ava yardım edebilirdi."

Martin başını salladı. "Garnizonda yirmiden daha az işe yarar adamım kaldı."

"Burada binden fazla silahlı adamımız vardı, baba," dedi Marcus.

Martin başıyla onayladı. "Çoğu kışlalarında öldü. Akıncılar neredeyse duvardaki herkesi öldürdüler, kapıyı açtılar, kışlanın kapılarını iki taraftan da demirlediler ve çatıyı ateşe verdiler. Camlardan neftyağıyla dolu toprak kaplar attılar. Askerlerden çoğu uyanmadan içerisi cehenneme dönmüştü. Birkaçı pencerelerden çıkmayı başardı ancak onlar da okçular tarafından öldürüldüler. Burçtaki diğerleri odalara yapılan baskınlarda öldürüldü. Yüz tane de yürüyebilen yaralımız var ve bir kısmını iyileştiklerinde avlanmaya gönderebiliriz. Kış hızla bastırıyor ve yabani hayvanlar güneye gidiyor. Kışı geçirebilmek için Carse ve Tulan'ın desteğine ihtiyacımız olacak. Martin, bir ağız dolusu ekmeği çiğnedi ve "Yüz kişi ya da daha fazlası ölümle burun buruna. Kaçının hayatta kalacağını bilmiyorum. Anthony, kötü şekilde yananların öleceğini söyledi, yani ilk kar düştüğünde geriye yüz elli silahlı adamımız kalacak."

"Barran'da iki yüz elli adam var," dedi Marcus.

Martin başını salladı. "Onları geri çağırabilirim. Ama önce Bellamy'nin bize ne gönderebileceğine bakalım."

Nicholas, Harry'nin uzattığı yağ ve balı hiç düşünmeden yemeye koyuldu. Birden acıkmıştı ve yahniyi dağıtan kadına yine de bir tas alabileceğini işaret etti.

Nicholas önceki gece olanlarla ilgili korkunç şüpheleri dinleyerek hiç konuşmadan yemeğini yedi. Birileri gün boyunca, düşesin, kızını ve diğer genç kızları kurtarmak için sonunda öldürülünceye dek yarım düzine kadar akıncıyı öldürdüğünden bahsetmişti. Yaralı bir asker burçtaki yangından kurtulduğunda onun cansız bedenini Margaret'ın odasının önünde yatarken görmüştü. Alevler çok şiddetli ve kendisi ağır yaralı olduğundan düşesi yangının dışına çıkaramamıştı.

Nicholas kızlara ne olduğundan bahsedilmesini bekledi, ancak Martin ve diğerleri yalnızca acil ihtiyaçlardan söz ediyorlardı. Bilgi vermek için insanlar gelip gittiler. Nicholas'ın zihninde bir felaket manzarası oluştu. Neredeyse on bin kişinin yaşadığı zengin bir kasabadan, geriye pek çoğu yaraları yüzünden bir hafta daha yaşayamayacak iki binden az kişi hayatta

kalmıştı. Bin askerin ancak beşte biri yaşayıp Krallığa hizmet edebilecek durumdaydı. Uzunnokta Feneri'nden eski şehrin güney ucuna kadar bütün yapılar yıkılmıştı ve yeni yapıların yarısı da gitmişti. Zarar görmeyen tek bir iş kolu yoktu. Çeşitli zanaatkârlardan sadece bir demirci, iki marangoz ve bir değirmenci hayatta kalabilmişti. Yarım düzine usta ve bir miktar çırak yenileme işlerine yardım edebilirdi. Hayatta kalanların çoğu balıkçılar ve çiftçilerdi. İhtiyaç duyulan yerlerde onları kullanmak mümkündü ancak Crydee, basit bir köye, Krallığın Uzak Sahil'deki ilkel bir uzantısına dönüşmüştü.

Nicholas, Martin'in, "Ve Tulan'daki Balamy ve Tolburt'dan bize zanaatkârlar göndermelerini istemek zorundayız. Bir an önce kaleyi yeniden inşa etmeliyiz," dediğini duydu.

Nicholas daha fazla dayanamadı. Yavaşça sordu, "Ya kızlar?"

Bütün konuşma kesildi ve tüm gözler ona döndü. Gizleyemediği bir öfkeyle Marcus, "Ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi.

Nicholas hiçbir şey söyleyemedi.

"Limandaki bütün gemileri yaktılar," dedi Marcus. "Teknelerin çoğunu yaktılar. Bir balıkçı kayığı alıp Durbin'e doğra kürek mi çekelim?"

Nicholas başını salladı. "Haber verelim..."

"Babana mı?" diye sordu Marcus öfkeyle. "Krallığın öbür ucuna. Canlı kalan posta güvercini var mı? Carse'a gidebilecek kadar güçlü bir at var mı? Hayır!" Kaybından duyduğu acı ve öfke, bulabildiği tek hedefe, Nicholas'a yönelmişti.

Martin onu durdurmayı isteyerek elini oğlunun omzuna koyunca Marcus sessizleşti. "Bunu yarın konuşuruz."

Nicholas ayrılmak için izin istemedi, kalktı ve küçük ateşin sıcaklığından uzaklaştı. Birinci kata çıkan merdivenin altında kısmen korunaklı bir yer bulup oraya çöktü. Kendi evinde, kendi annesi, babası, kız ve erkek kardeşleri, öğretmenleri ve onu her zaman seven ve koruyan insanlarla

birlikte olma ihtiyacı duydu. Yıllar sonra ilk kez kendini, onu koruyan kimse olmadığında kendisiyle alay eden ve taklidini yapan diğer çocuklardan korkan küçücük bir çocuk gibi hissetti. Kendini hasta ve utanmış hissederek duvara döndü ve ağladı.

SEÇİMLER

Fırtına koptu.

Nicholas yüzünün ıslanmasıyla uyandı. Derin ve rüyasız bir uyku uyumuştu; her yeri tutulmuş ve hâlâ yorgun olarak kalktı. Uyanırken, kısa bir süre için kafasını toparlayamadı, sonra hızlı bir şekilde nerede olduğunu ve neler olmuş olduğunu hatırladı.

Ortak odanın üzerindeki açıklıktan giren yağmur şiddetini arttırırken, umutsuzluk hissi onu derinden sarstı. Duvar boyunca ya da yıldızların altında uyuyanlar, hızla birinci katın çıkıntısının altında toplanmış olanlara doğru hareketlendiler. Nemli soğuğu önceki günün dehşeti hatırlandığında daha derin, daha yoğun bir soğuk izledi.

Nicholas yağmura rağmen havanın aydınlandığını gördü ve güneşin çoktan doğmuş olduğunu anladı. Harry ıslanmamaya çalışanların arasından kendine dikkatle yol açtı, saçları çoktan başına yapışmıştı. "Hadi, yapacak işlerimiz var."

Nicholas onaylayarak başını salladı ve hantal hareketlerle ayağa kalktı. Ayağı ağrıyordu ve şiddetli yağmura doğru yürümek için kendini zorlarken topalladı. Birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştu. Fırtınanın tek iyi yanı, önceki gecenin pis yanık kokusunu azaltmasıydı.

Çocuklar hanın açık kapısına ulaştıklarında, dışarıya, Martin'in durduğu yere yürüdüler. Martin'in yağmura karşı tek korunağı, büyük yayını ve ok çantasını koruyan iki ince muşamba örtüydü.

"Bulabildiğimiz kadar çok işe yarar oduna ihtiyacımız var, silahtar," dedi Nicholas'a.

Nicholas onaylayarak başını salladı ve kötü havadan koruyormuş yanılsaması yaratan küçük bir çıkıntının altına girmiş üç adama döndü. Bir trampet gibi ses çıkaran yağmura karşı, "Siz üçünüz," diye bağırdı, "yaralı mısınız?"

Adamlar başlarını iki yana sallarken biri, "Ama ıslağız, silahtar," dedi.

Nicholas onlara kendisine katılmaları için elini salladı. "Çalışıyorsunuz diye daha fazla ıslanmazsınız. Size ihtiyacım var."

Adamlardan biri Martin'e baktı. Martin başını bir kez salladı ve üç adam ayağa kalkarak Nicholas'ın peşinden gitti.

Günün geri kalan kısmında, orada burada ya kereste ya birkaç kalas bularak Crydee enkazının içinde dikkatle yürüdüler ve işe yarar şeyleri hana geri taşıdılar. Daha büyük parçaların yerlerini ileride kullanmak üzere not ettiler.

Fırtına öğlen saatlerinde hafiflemişti. Nicholas ve ona eşlik eden üç adam -kasabanın ucundaki evi yakılmış bir çiftçi, eskiden değirmende çalışan iki kardeş- altı varil çivi, hasar görmemiş bazı marangozluk aletleri ve bir düzine basit sığınak inşa etmeye yetecek kadar odun bulmayı başarmışlardı. Baskından sağ çıkmış bir marangoz aletleri inceledi ve eğer kereste bulup, kesebilirlerse, becerikli üç adamın da yardımıyla hanın çatısını bir hafta içinde bitirebileceğini haber verdi. Martin, ağaçları devirmeye yetecek kadar kesme aletleri kalıp kalmadığına bir bakacaklarını söyledi.

Bugün içinde Nicholas bir gerçeği fark etti: Kaledeki her çocuğun, son aşama olan Seçim gününde bir zanaat dalı için seçilmeden önce birçok zanaatla birden uğraştırılması bir nimetti. Bu adamlar marangoz ya da duvarcı olmamalarına rağmen, bu işlerin esasını biliyor ve çocukken öğrendikleri şeyleri hatırladıklarını şaşırtıcı bir şekilde gösteriyorlardı.

Akşam olduğunda Nicholas yine çok yorulmuş ve acıkmıştı. Yiyecek kısa bir süre sonra sorun olacaktı, ama balıkçı köyü ikinci gece için de herkese yetecek kadar yiyecek sağlamıştı. Nicholas yemeğini yerken, kaba bir koltuk değneği kullandığından topallayan bir asker hana girdi ve Martin'e nehrin yanında yarım düzine at bulunduğunu haber verdi. Martin, küçük bir devriye grubunun bineceği atları tedarik edebilme ve Baron Bellamy'ye haber gönderebilme umudunun doğmasından memnun göründü. O öğleden sonra Carse'ye bir balıkçı teknesi gönderilmişti ama kıyıya varması günler alacaktı.

Harry gelip arkadaşının yanına oturdu ve sıcak yahni kabına yumuldu. Yemeği kaşıklarken, "Balık yahnisinin bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum," dedi.

"Aç olduğun için," dedi Nicholas.

Harry, aksi bir şekilde, "Hayır, gerçekten mi?" dedi.

"Her ikisi için de havamda değilim, ama sakın sinirini benden çıkarma Harry ve ben de senden çıkarmayayım," dedi Nicholas.

Harry başını salladı ve "Afedersin," dedi.

Nicholas’ın gözleri bir an daldı. "Onları yeniden görebilecek miyiz sence?" dedi.

Harry iç geçirdi. Nicholas'a kimlerden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. "Bu sabah Martinle Marcus'un konuştuklarını duydum. Eğer Bellamy, Krondor'a yeterince çabuk haber verebilirse, donanmamız Durbin'i, akıncılar oraya dönmeden kuşatabilirmiş. Babanın Durbin valisini tüm esirleri serbest bırakmaya zorlayabileceğini düşünüyorlar."

Nicholas içini çekti. "Keşke Amos geri gelseydi. O, bu tip işlerden anlar. Bir zamanlar bir Durbin kaptanıydı."

"Onun burada olmasını ben de isterdim. Olanların çoğu mantıksız. Neden bu kadar çok insanı öldürdüler ve her şeyi yaktılar?" dedi Harry.

Gözlerini handaki zavallı topluluğun üzerinde gezdirince, Nicholas onun fikrine katılmak zorunda kaldı. Sonra bir anda aklına Calis geldi. "Calis nerede? Charles öldüğünden beri onu hiç görmedim."

"Elvandar'a geri döndü," diye yanıtladı Harry. "Neler olduğunu annesine anlatması gerektiğini söyledi."

Nicholas’ın içini bir anda bir korku sardı. "Tanrım! Ya büyükannesiyle büyükbabası?" Nicholas, Magya ve Megar'ı kurtulanların arasında görmemişti.

"Sanırım, Megar'ı bu sabah balıkçı köyünün diğer ucunda gördüm. Ona benziyordu. Herkes için hazırlanan bu yemeğin pişirilmesini denetliyordu."

Nicholas, ava çıkmak için buradan ayrıldıklarından beri ilk kez güldü. "Kesinlikle odur."

Fedai Samuel için çalışan hizmetkârlardan biri olan Robin, kalabalık odanın içinde dikkatli bir şekilde yürüdü ve iki silahtarın yanına oturdu. Üç çocuk, gün boyunca gördükleri şeyleri karşılaştırdılar; ortaya çıkan tablo korktukları kadar iç karartıcıydı. Megar'la Magya, başka bir aşçıyla bir bulaşıkçı çocuk, diğer iki silahtar ve birkaç uşakla hizmetli dışında kalede çalışan herkes ya baskın sırasında ya da yaralandıkları için kısa bir süre sonra ölmüştü. Gece ve sabah süresince, bir düzine yaralı asker daha ölmüştü ve kasaba halkının çoğu hasta ya da yaralıydı.

Yemekten sonra Nicholas, Harry ve Robin; Martinin Anthony ve Marcus'la konuşmakta olduğu yere gittiler. Çocukların yanına geldiğini gören Martin, "Yemek yediniz mi?" diye sordu.

Onaylayarak başlarını salladılar ve Martin, "İyi. Yağmur yangınları söndürdü, sabahın ilk ışıklarıyla kaleye gidip, neleri kurtarabileceğimize bakmama yardım edin. Hadi şimdi biraz uyuyun," dedi. Nicholas ve Harry, uyuyacak boş bir yer bulmak için odaya göz gezdirdiler ve uçtaki duvarın yakınında küçük bir açıklık gördüler. Üç çocuk, uyuyan kasaba halkının üzerinden dikkatle geçerek kalabalığın içine girdi. Nicholas kendini, Harry ve yüksek sesle horlayan yaşlı bir balıkçının arasında uyurken buldu. Gürültüden rahatsız olmak yerine, bu samimiyet ve sıcaklık onu rahatlattı.

Günler geçti ve Crydee'de hayat yeniden başladı. Marangoz ve yardımcıları hanın çatısını bitirdiler ve burası, Martin ilk kattaki odalardan birinde uyumayı reddederek, burayı sığınacak sıcak bir yere en çok ihtiyaç duyan yaralı ve hastalara verse de dükün karargâhı oldu. Anthony ve Nakor'un maharetlerine rağmen, kasaba halkından ve askerlerden yaralı ya da hasta olan yaklaşık yüz kişi daha ölmüştü.

Baskından önceki kaba tavrına rağmen, Harry uzlaşma ve arabuluculuk konusunda kendisinden beklenmeyen bir yetenek gösterdi. Crydee'deki herkesin ne kadar çabuk öfkelendiği ve duygusal anlamda darmadağın olduğu düşünüldüğünde, Nicholas onun bu becerisinden etkilendi. Harry, mantıklı düşünecek durumda olmayan insanların içindeki mantıklı yanı ortaya çıkarma ustalığına sahipti. Nicholas, evlerine, şimdikinden daha az çılgın olan bir dünyaya döndüklerinde, Harry'nin prensin sarayında önemli bir yönetici olacağını düşündü.

Nicholas, burca giderlerken Martin ve Marcus'a eşlik etmiş, sağlam kalmış tek bir şey bile bulamamışlardı. Yangınların başlatılması için kullanılan neftyağı ve burçtaki tutuşturucu maddeler arasında, alevler çok sıcaklaşmış ve yolları üzerindeki her şeyi yakmıştı. Alevler, yüzyıllık taşlardan bazılarını çatlatıp patlatacak ve hatta duvarlardaki meşaleliklerin demirlerini eritecek kadar yüksek bir ısıya ulaşmıştı.

Kararmış koridorlardan geçip en üst kata vardıklarında, orayı tanınmayacak kadar yanmış bir halde buldular. Martin ve Marcus, Margaret'ın oda kapısının yanında, kavrulmuş ve çatlamış yer döşemelerine ve kapıların asılı durduğu menteşelerden geriye kalan erimiş parçalara bakarak uzun süre dolandılar. Güçlü alevler kemikleri bile siyah küllere dönüştürdüğünden, ölenlerden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şimdi taş gibi sertleşmiş olan birkaç erimiş metal birikintisi, silahların nerede düşürülmüş ve bırakılmış olduğunu gösteriyordu.

En alt bodrumda, kullanılır durumda birkaç şey kalmıştı: Duman kokan kumaş, cüppe ve battaniyeyle çeşitli sandıkların içindeki eski çizmeler, kemerler ve kıyafetler.

Harry savaş için depolanan yemekleri buldu; Martin yiyecekleri inceledi ve ta Gediksavaşları zamanından kalma olduklarına karar verdi. Baharatlanarak saklanan sığır eti şimdi kararmış haldeydi ve kayış kadar sertti; sert ekmek, kurumuş kil gibi ufalanıyordu. Ama buldukları üç fıçı, daha yakın bir zamanın bağbozumuna aitti ve kâğıt ve mumla kapanmışlardı. Birini açtıklarında, içinde hâlâ yenilebilir durumda kurutulmuş elmalar olduğunu gördüler. Ve altı fıçı iyi Kesh brendisi de

buldular. Tümü, Nicholas'ın denetiminde, kasabaya taşınmak üzere işaretlendi. Kaleden ayrılırlarken Nicholas sessizdi; Martin ve Marcus'un düşesin ölümüyle ilgili bir şey söylemelerini beklemişti, ama ne koca ne de oğul tek bir söz bile etmedi.

Gün akıp geçti ve kasaba yavaş yavaş yaralarını sarmaya başladı. İkinci, sonra üçüncü bina onarıldı; yaralılar iyileştikçe, sıkı çalışmaya katılıyor, toparlanma sürecini hızlandırıyordu.

Hafta sonuna doğru, Calis avlanmış hayvanlar taşıyan bir düzine elfle beraber döndü. Derisi soyulmuş üç geyik sırıkların üzerinde taşınırken, ayaklarından bağlanmış bıldırcın ve tavşanlar gruplar halinde taşınıyordu. Crydee'nin aç insanları elflere teşekkür etti ve getirilen her şeyi pişirmeye giriştiler.

Calis bir saat büyükbabası ve büyükannesiyle zaman geçirdikten sonra akşam yemeği için Martin'in grubuna katıldı. Nicholas ve Harry, geyik etinden bifteklerini yerken, genç elf, "Annem ve babam bu baskından büyük üzüntü duydu ve size başka kötü haberlerim de var. Barran'daki hisarınız da saldırıya uğramış."

Martin'in gözleri açıldı. "Amos?"

Calis başıyla onayladı. "Gemisini yakmaya çalışanları geri püskürtmesine rağmen, onun gemisi de hasar almış. Onarımını bitirip, iki üç gün içinde burada olur."

"Daha fazla bilgi edindikçe, bu iş daha saçma bir hal alıyor. Köle tacirleri neden bir askeri garnizonu bassın?" dedi Martin.

Calis, "Babam, onları izlemenizi engellemek için olabileceğini düşünüyor," deme cesaretini gösterdi.

Marcus başını iki yana salladı. "Bellamy'nin posta güvercinleriyle Krondor'a haber gönderip hepsini öldürmek yerine neden haftalarca bu köle tacirlerini Durbin'e kadar takip edelim ki?"

"Carse'dan hâlâ bir haber yok mu?" derken, Calis'in gözleri kaygılı bir ifadeyle kısıldı.

Martin yemekte olduğu kaburgayı bırakıp, "Tanrılar aşkına! Carse'dan gelmesi gereken posta gemisi. Buraya hiç ulaşamadı."

"Eğer Bellamy baskına uğramışsa..." dedi Marcus.

Martin kalkıp odaya bakındı. Tanıdık bir yüz görerek, garnizon askerlerinden birini çağırdı. "Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bir çift atlının Carse'a gitmesini istiyorum. Eğer Carse'dan buraya baskın haberi getiren birine rastlarlarsa, Bellamy'ye doğru devam etmelerini söyle, atlarını değiştirip Tulan'a Tolburt'u görmeye gitsinler. Mümkün olduğunca çabuk, ne olduğuna dair ayrıntılı raporlar istiyorum." Asker selam verdi ve ayrıldı. Geriye kalan atlar, hanın dışındaki bir kazığa bağlanmıştı ve bir çift atlıyı donatacak kadar öteberileri vardı.

Martin yeniden oturdu. Ghuda ve Nakor hana girip kara kara düşünmekte olan Martin'in oturduğu yere geldiler. "Şu an hayatta olanların çoğu toparlanacak sanırım," dedi küçük adam.

Marcus, "Sonunda biraz da olsa iyi bir haber duyduk," dedi.

Martin onlara oturmalarını ve yemek yemelerini işaret etti ve bir süre sonra, "İçimde, bir baskından çok daha önemli bir şeyin sadece başlangıcını görüyormuşuz gibi bir his var," dedi.

"Durbinli köle tacirlerinin yaptıklarına daha önce de tanık oldum, lordum ve bu öyle bir şeye benzemiyor. Bu kasaplık," dedi Ghuda. Başını iki yana salladı. "Sırf spor olsun diye yapılmış sanki, inanabilirseniz."

Martin sanki başı ağrıyormuş gibi gözlerini bir an için kapattı, sonra yeniden açarak, "Gediksavaşları'ndan beri böyle tedirgin olmamıştım," dedi.

"Tsuraniler'in gözlerini yeniden üzerimize çevirdiğini mi düşünüyorsun?" dedi Marcus. Martin başını iki yana salladı. "Hayır. İmparatoriçe bunun olmasına izin vermeyecek kadar sıkı tutuyor işleri. Oğlu imparator olduğundan beri, kurnaz ama adil bir ticaret ortağı olduğunu ispatladı.

Birkaç lisanssız tüccarın metal ticareti yapmak için yarıktan bir şekilde süzülmüş olmasını kabul edebilirim. Ama bu -eli, tüm kasabayı gösteren bir yay çizdi- Tsurani hainlerinin işiyse, bir anlam ifade etmiyor."

"Ama Charles bazı akıncıların Tsurani olduğunu söyledi, baba," dedi Marcus.

"Onlara ne dedi?" diye sordu Ghuda. "Tong mu?"

"Brimanu Tong. Bu, Altın Fırtına Kardeşliği' anlamına gelir," dedi Nakor.

Martin, "Sen Tsurani dili biliyor musun?" diye sordu.

Nakor onaylayarak başını salladı. "Yeterince. Bunlar katiller. Diğer bir deyişle Tsurani Gecekuşları: Öldürmek için para alan lonca katilleri. İmparatorluğun Hanımı en güçlü Tong olan Hamoiler'i on beş yıl önce yok etmişti, ama başkaları da var."

Martin başını iki yana salladı ve burnunun kemerini sıktı. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Başının belada olduğu anlamına geliyor, dostum," dedi hanın kapısından tamdık bir ses.

Herkes döndü ve sesin sahibi ileri adım atınca, kapı aralığında iri şeklini gördüler.

"Amos!" dedi Martin. "Düşündüğümden daha erken geldin."

Trask, ortak odanın karşı tarafından yürüyüp yelken bezinden yapılma, kötü havalara uygun kabanını çıkarırken, "Bulabildiğim yelken bezlerinin her santimetresini bir araya getirdim ve adamları yorgunluktan öldüresiye kadar çalıştırdım," dedi. Kabanını yere atıp Martin'in yanına oturdu.

"Barran'da ne oldu?" diye sordu dük.

Amos yün beresini çıkardı, cebine soktu ve Harry'nin getirdiği bir kupa sıcak çayı aldı. Harry'nin çayı nereden bulmuş olduğunu kimse bilmiyordu,

ama akşam serinliğinde, çayın rahatlatıcı kokusundan herkes hoşlanmıştı. "Yedi gece önce saldırıya uğradık, sizin saldırıya uğramanızdan bir gece önce sanırım." Martin başını sallayarak onayladı. "Savaşta Tsurani ile dalaşmamdan beri, demir atmış durumdaysam geceleri fazladan bir gözcü daha koyarım. Bu iyi bir şey, çünkü daha alarm sesleri yükselmeden gözcülerin çoğu öldü. Buna rağmen adamlarımdan biri bizi zamanında uyandırdı ve gemimi yakmaya çalışan piçlerin hepsini öldürdük." İçini çekti. "Garnizondakiler bu kadar şanslı değildi. Silahların ve stokların çoğunu gemiden indirmeyi neredeyse bitirmiştik işimizin bitmesi için bir güne daha ihtiyacımız vardı. Şövalye-Teğmeniniz Edwin, gemideki yükün boşaltılmasına yardım etmek için savunma setinin yapımını durdurdu, bu nedenle kapı bitirilmemişti. Alarm duyulmadan önce, akıncılar içeri girmiş, kışlalardaki adamlarımızı öldürüyorlardı. Yine de, onlar ordugâhı yakmadan önce biz o piçlerin kanını döktük."

"Ordugâh yandı mı?" diye sordu Marcus.

"Tamamen yok oldu," diye doğruladı Amos.

"Garnizon?" diye sordu Martin.

"Başka bir seçeneğim yoktu. Onları buraya geri getirdim."

Martin başını salladı. "Ne kadarı hayatta kaldı?"

Amos içini çekti. "Bunu söylediğime çok üzgünüm ama yüz kişiden biraz daha azı. Edwin şimdi onları gemiden indiriyor. Buraya geldiğinde size ayrıntılı bir rapor verecektir."

"Enkazdan bazı malları çıkarmayı başardık ve boşaltılmamış olan küçük bir kısımda var ama silahların ve stokların çoğu yok edildi. Hisar yok, önümüz kış, yani tüm projeyi gelecek yıla bırakmak akıllıca görünüyor." Amos, elini yüzünde gezdirdi. "Crydee'nin haline bakılırsa, bulabildiğiniz her güçlü insana ihtiyacınız var."

"Bu doğru," dedi Martin. Baskın hakkında bildikleri her şeyi aktardı ve o yaşananları yeniden sayıp dökerken Amos'un yüzü bulutlandı.

Akıncıların teknelerinin balıkçılardan birinden edinilen bilgiye göre yapılan tasvirini duyduğunda, "Bu çok saçma!" dedi Amos.

"Bunu ilk söyleyen sen değilsin, Amos," dedi Martin.

"Hayır, hayır sadece baskın değil. Her neyse, devam et."

Martin, baskın hakkında dük döndüğünden beri görgü tanıklarının anlattıklarından bir araya getirilen raporlardan parça parça öğrenilenleri aktarmaya devam etti ve bunları anlatması bir yarım saatlerini daha aldı.

Amos kalktı ve hanın kalabalık katında yürümeye çalıştı, düşünürken eliyle sakallı çenesini ovuyordu. En sonunda, "Bana anlattıklarına bakılırsa, bu dalaverenin sadece bu kısmı için yaklaşık bin adam lazım," dedi.

"Dalavere?" diye sordu Harry.

"İş, girişim, gayret," diye sıraladı Nakor sırıtarak. "Suç bilimiyle ilgili bir deyim." "Aa," dedi silahtar.

"Yani?" diye sordu Marcus.

Amos dönüp ona baktı. "Bu, en az altı, büyük bir ihtimalle sekiz Durbin kaptanının birlikte çalıştığı anlamına gelir. Ben ayrıldığımdan bu yana hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Gerçekten mi?" dedi Martin soğuk bir havayla. Amos'un uzak geçmişini biliyordu; bir zamanlar, Acı Deniz'in en korkulan akıncısı Kaptan Trenchard'dı, Denizin Hançeri. Amos'un hayat hikâyesi yıllar geçtikçe değişmişti ve bunun için şimdi, bir zamanlar Durbin Valisi için çalışan bir korsan gemisi kaptanı olduğunu söylemeye bayılıyordu.

"Evet, gerçekten!" dedi Amos. "Kıyı Kaptanları huysuz bir gruptur ve hiçbir şey için işbirliği yapmazlar. Şehirde kalmalarına izin verilmesinin tek nedeni, Queg'i körfezde tutmalarıydı ve bu Kesh için de uygundu, çünkü İmparatorluk orada bir donanmayı doyurmak için para ödemek istemiyordu." Martin'e bakarak, "Ve senin kardeşinin amirali olarak, Durbin'de şahsen zorbalık yapabileceğim bir düzine korsan gemisi

kaptanıyla, bir Kesh imparatorluğu bölüğüyle olduğumdan çok daha rahattım. Politika, sevgili Martin, hemen hemen her şeyi saygıdeğer kılabilir."

"Yani tüm anlaşmazlıklarını bir tarafa koydular ve tek bir av için bir çete oluşturdular mı diyorsun?" dedi Ghuda.

Amos, başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Carse'a ve Crydee'ye bir baskın mı? Ve Barran'da yeni oluşturulan ordugâha mı? Bahse girerim, Tulan'da da bir açık deniz gemisi olsun bırakmamışlardır." Elini yaslanmakta olduğu tezgâha vurdu. "Bir bardak brendi için neler vermezdim," diye mırıldandı.

Harry tezgâhın altına uzandı ve küçük bir şişe Kesh brendisi çıkarırken, "Şey, bunu Anthony ve Nakor hastalar için kullansınlar diye ayırmıştım," dedi. Bir bardak brendi doldurdu ve Amos bardağı kaldırdı.

Dudaklarını şapırdatarak, "Bunun için cennete gideceksin, oğlum," dedi. Martin'in çevresindekilere geri dönerek diz çöktü. "Bakın, bu baskın Durbin'den başka yerden gelmedi."

"Köle Tacirleri..." diye karşı çıktı Marcus.

Amos elini kaldırdı. "Umurumda değil. Bu bir şaşırtmacaydı, oğlum. Köle tacirleri bir köye gizlice girip saldırırlar, sağlıklı çocukları ve güçlü erkeklerle kadınları götürürler. Gördükleri her şeyi yakmazlar. Toptan bir savaşa girişmez ve gidip kralın kuzenlerini kaçırmazlar. Bu onların başına çok dert açar." Çenesini ovaladı. "Eğer bu işin içinde kimlerin olduğunu, kaptanlardan hangilerinin yer aldığını bilseydim..."

"Askerlerden biri, liderlerinin uzun boylu, tüm yüzü dövmelerle kaplı, açık tenli bir adam olduğunu söyledi."

"Dişleri noktalarla dolu ve mavi gözlü bir adam mı?" diye sordu Amos.

Nicholas başını sallayarak onayladı.

Amos'un gözleri açıldı ve "Render. Onun öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadı. Martin öne eğildi. "Bu Render da kim?"

Amos yavaş bir şekilde konuştu, sesinde şaşkınlık vardı. "Şeytanın kötü oğullarından biri.

Denizciyken, batıdaki takımadaların orada kayboldu. O ve mürettebatının tümü Skashakan Adası'ndakiler tarafından esir alındı. Render bir şekilde onların güvenini kazandı ve onlar da onu kabilelerine kabul ettiler. Mürettebatından bir tek o sağ kaldı. Tepeden tırnağa klan dövmeleriyle kaplandı ve dişleri, onu klan üyesi yapan tören uyarınca noktalarla dolduruldu. Kabul edilmesi için gemi arkadaşlarından birini yemesi gerekiyordu. Skashakan Adası'ndakiler yamyamdır."

Amos oturdu. "Onunla ilk kez Margrave Limanı'nda karşılaştım. Kaptan Mercy'nin gemisinde ikinci kaptandı."

"Mercy mi?" diye sordu Nicholas inanmaz bir kahkahayla.

"Kıyı Kaptanlarının çoğu sahte isimlerle bilinir," dedi Amos. "Ben Trenchard'dım ve Trevor Hull Beyaz-Göz'dü; Gilbert de Gracie ise Kaptan Mercy idi; bir zamanlar Merhametli Dala Tapınağının müridiymiş. Kesinlikle kendisine böyle hitap edilmesi gibi bir talebi olmamıştı ama isim üzerine yapıştı kaldı." Amos kaşlarını çatarak döndü.

"Ne oldu Amos?" dedi Martin.

"Render köle ticaretini biliyordu, çünkü bu Kaptan Mercy'nin eğlencelerinden biriydi, ama o asla bir Durbin Kaptanı olmadı Martin. Ben onu tanıdığımda kaptan bile değildi; son duyduğuma göre, John Avery'nin mürettebatındaydı ve Avery, Quegli bir akın donanmasıyla Durbin'e ihanet etti.

Durbin'e bir kez daha ayak basacak olursa, Render ölü bir adamdır."

Yakınlarındaki bir asker, "Afedersiniz Amiral, ama Quegli mi dediniz?" dedi.

Martin askere döndü. "Niye?"

"Lordum, şu ana kadar hatırlamamıştım ama o karmaşanın içinde güçlükle fark etsem de tanıdık gelen bir adam daha vardı. Siz ava çıkmadan birkaç gece önce misafiriniz olan Queg-li tüccarı hatırladınız mı? Akıncılardan bazılarıyla beraberdi."

"Vasarius," dedi Nicholas. "Abigail'le Margaret'e bakış şeklinden hoşlanmamıştım."

"Ve kılıç ustasıyla başseyise kale hakkında ve nasıl konuşlandığımız hakkında bir sürü soru sormuştu," dedi asker.

"Canayakın görünüyordu, ama büyük bir ihtimalle savunmamızı değerlendiriyordu."

Amos, "Bu iş şimdi daha karmaşık bir hal aldı," dedi. "Durbin akıncıları bu tip dalaverelere girişmezler. Bu savaş ilan etmek demektir. Ünleri kısmen, avlarını dikkatli bir şekilde seçip, misilleme yapabileceklerden kaçınmalarından kaynaklanır. Bu boyuttaki bir baskının tek nedeni birinin onları izlemesini engellemektir, çünkü bu kesinlikle korktukları tek şeydir."

Martin kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlarınız, akıncı grubun içinde Durbin köle tacirleri loncasını da saydı. Ama ya gerçek değildilerse? Ya akıncılar, Durbin'e doğru gittiklerini düşünmenizi istiyorlarsa? Onlar Acı Deniz'e dönemeden sizin haber gönderebileceğinizi biliyor olmalılar. Dağların üzerinden Özgür Şehirler'e atlılar yollayabilir ve sizi Krondor'a götürecek hızlı bir gemiye atlayıp yılın bu vaktinde Karanlık Boğazları'ndan geçerek, kıyıya ulaşmalarından önce Durbin kıyısına onları pusuya düşürmek için bir donanma yollayabilirsiniz. Hayır, onlar Durbin'e gitmiyordu ve onları takip etmemizi istemiyorlardı."

"Nasıl takip edebilirdik ki? Demek istediğim, denizde hiç iz yok," dedi Nicholas.

Amos sırıttı. "Çünkü ben onların ilk nereye gideceklerini biliyorum, Nicky."

Martin bunu duyunca doğruldu. "Kızımı nereye götürüyorlar Amos?"

"Özgürliman'a. Render, Günbatımı Adaları'ndan gelme -en azından, onun hakkında duyduğum son şey buydu- ve sizin, kullandıkları tekneler hakkında bana anlattığınız şeylere bakarsak, gidebilecekleri en uzak nokta da orası."

"Anlamıyorum," dedi Marcus. "Ne olmuş teknelere?"

Martin'e hitaben, "Sana bunun saçma olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi Amos. Martin onaylayarak başını salladı.

"Teknelerden bahsediyordum. Bu tekneler filikaydı. Sökülüp takılabilir tek bir direği olan, küçük, dar tekneler. Böylesine bir askeri gücü kıyıya indirmek için hiçbir büyük geminin Crydee'ye yeteri kadar yaklaşması ve Uzunnokta'dakilerle Denizci Kederi'nin aşağısındaki gözcüleriniz tarafından fark edilmemesi mümkün değil. Anlattıklarınıza bakılırsa, buraya neredeyse bin kişi saldırmış ve iki yüz kişi kadarı da Barran'da boğazımıza yapışmış. Bu tip teknelerin, yolculukları esnasında onları açlıktan kurtaracak pislikler olmadan gelmiş olabilecekleri tek yer Günbatımı Adaları," dedi Amos.

"Ama Günbatımı Adaları korsanları yıllardır sakindiler," dedi Marcus.

Amos doğrularcasına başını salladı. "Biri onları harekete geçirdi. Beni sıkan diğer bir mevzu da bu."

"Ne?" dedi Martin.

"Çocukluğumdan beri Günbatımı Adaları'nda yaşayan tüm kara kalpliler karaya çıksa ve yanlarına ninelerini hatta ninelerinin kedilerini de alsalar, beş yüz kişilik bir askeri kuvvetten daha fazlasını bir araya getiremezler. Biz bunun iki katından fazlasından bahsediyoruz, eğitimli bazı Tsurani katilleri, belki bazı Durbinli köle tacirleri ve Quegli hainler."

Martin başını salladı. "Öyleyse, bu kadar akıncı nereden geldi ve onları kim gönderdi?"

"Bu işin arkasında şu Render denen adam olabilir mi?" diye sordu Nicholas.

Amos başını iki yana salladı. "Eğer son otuz yıl içinde düşündüğümden fazla değişmemişse hayır. Hayır, bu dalavere Render'dan daha büyük fikirleri olan biri tarafından düzenlendi. Ve ayrıca, bu iş için para da lazım. Bu Tsurani katillerini yarıktan geçirerek Kelewan'dan getirmek... birilerine rüşvet verilmiştir, büyük ihtimalle her iki taraftan da. Ve Durbinli köle tacirleri garanti de talep etmiştir. Esir alınan tüm güzel kız ve erkekler pazarda en yüksek fiyata satılsa bile, böyle bir riske girmeye değecek kadarını karşılamaz." "Yola çıkmamız lazım," dedi Martin.

Amos başını salladı. "Gemiyi hazırlamak birkaç gün alır."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nicholas. "Günbatımı Adaları'na. İzlerini oradan sürmeye başlayacağız Nicholas," dedi Amos.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde Martin, Harry'yle Nicholas'tan Marcus ve Amos'la beraber dışarı gelmelerini istedi. Konuşmalarına tesadüfen kulak misafiri olacak biri olmadığından emin olduklarında, "Nicholas, senin ve Harry'nin burada, Crydee'de kalmanıza karar verdim. ŞövalyeTeğmen Edwin'in yardımınıza ihtiyacı olacak ve Tulan ya da Krondor'dan buraya bir gemi geldiğinde, babanın sarayına dönebilirsin," dedi Martin.

Martin konuşma bitmiş gibi arkasını döndü ama Nicholas, "Hayır," dedi.

"Sana fikrime katılıp katılmadığını sormadım silahtar," dedi Martin.

Nicholas uzun bir süre gözlerini amcasına dikerek durdu, sonra derin bir nefes aldı ve "Majesteleri ya da Prens Nicholas diyeceksiniz, Lord Martin," dedi.

Marcus homurdandı ve "Babanın seni gönderdiği yere gideceksin," dedi.

Nicholas, "Nereye istersem oraya giderim, Efendi Marcus," derken bağırmadı ama sesi soğuk ve sinirliydi.

Marcus, Nicholas'a vuracakmış gibi öne çıktı. Amos, "Kesin şunu!" deyince Marcus durakladı ve Amos, "Nicky, aklından neler geçiyor?" dedi.

Nicholas, tek tek herkese baktı ve sonra bakışlarını Martin'e dikip, "Amca, bir yemin ettiniz, ben de ettim. On dördüncü yaş günümde bana makamım verildiğinde, Krallığı koruyacağıma ve savunacağıma ant içtim. Eğer şimdi evime kaçarsam, bu yemini tuttuğumu nasıl söyleyebilirim," dedi.

Martin bir şey söylemedi fakat Amos, "Nicholas, baban seni buraya sınır bölgeleriyle saray arasındaki farklılıklar hakkında bir şeyler öğrenmen için gönderdi, okyanus boyunca köle tacirlerini kovalaman için değil," dedi.

Nicholas, "Babam beni buraya kraliyet prensi olmayı öğrenmem için gönderdi, amiral. Ben de, Borric ve Erland kadar asilkan bir prensim ve onlar kadar ben de halkımızın iyilik ve güvenliğini sağlamaya çalışmalıyım. Benim yaşımdayken, Borric'le Erland sınırda, bir yıldır Yüksekşato Lordu ile savaşmaktaydılar," dedi. Martin'e bakarak, "Sizinle gelmek için izin istemiyordum düküm. Size bir emir veriyordum."

Marcus'un ağzı açıldı, konuşmak üzereydi ancak Martin'in elini omzuna koyması onu durdurdu.

"Emin misin Nicholas?" diye sordu Martin yumuşak bir sesle.

Nicholas, Harry'ye baktı. Ludlandlı eski oyun düşkünü çocuk, şimdi isli kasabada günlerdir çalışmanın ertesinde kir içindeydi ve gözleri bitkinlik çizgileriyle gölgelenmişti ama başını salladı.

"Eminim Amca," dedi Nicholas.

Martin, Marcus'u omzundan kavrayıp alçak bir sesle, "Yeminimize bağlıyız..." dedi. Sonra ekledi, "Majesteleri."

Marcus gözlerini kıstı ama tek kelime etmeden babasını izledi. Amos onların gitmesini bekledi ve sinirli bir şekilde, "Seni bundan daha akıllı yetiştirdiğimi sanıyordum Nicky," dedi.

"Margaret ve Abigail dışarıda bir yerdeler Amos ve onları bulmanın bir yolu varsa, bunu yapacağım," dedi Nicholas.

Amos başını iki yana salladı. Yerle bir edilmiş kasabaya ay ışığında göz gezdirerek tevekkülle içini çekti. "Seni kendi torunum gibi severim Nicky, ama seçme şansım olsa, bu yolculukta emirler veren toy bir prenstense biraz büyüyü tercih ederim."

Nicholas, "Pug!" dedi.

"Ne olmuş ona?" dedi Amos.

Prens tuniğinin içine uzanarak, "Ona ihtiyacımız olursa diye bana bunu verdi," dedi.

"Şey, şimdi olduğundan daha fazla ihtiyaç duyacağın bir durum olabileceğini sanmıyorum," dedi Amos.

Nicholas tılsımı sağ eliyle kavradı ve Pug'ın ismini üç kere tekrarladı. Nicholas'ın elindeki küçük metal tılsım ısındı ama büyünün işlediğine dair tek işaret buydu.

Bir an sonra Nakor handan çıktı, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu Harry.

"Neyi hissettim mi?"

"Büyüyü."

"Peh. Büyü diye bir şey yoktur," dedi Nakor elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Martin ve Marcus'un hana geldiklerini gördüm, mutlu görünmüyorlardı."

"Doğru askeri terim, 'rütbe değişimi'" dedi Amos. "Buradaki genç prensimiz, ben ve amcası ne dersek diyelim, bizimle gelmeye karar verdi."

"Öyle olması gerekir," dedi Nakor.

"Ne?" diye sordu Harry.

Isalan omzunu silkti. "Neden olduğunu bilmiyorum ancak Nicholas olmazsa, bizi orada bekleyen şey her neyse, bizi yenilgiye uğratacak."

"O, Batının Efendisinin oğlu," dedi arkadan bir ses.

Hepsi birden dönünce, gölgelerin içinden çıkan Pug'ı gördüler. Koyu kahverengi cüppesinin başlığını geriye atınca kaygı dolu yüzü ortaya çıktı. "Beni neden çağırdığınızı soracaktım." Yakılmış araziye baktı. "Ama sanırım sebep ortada."

Pug ve Martin uzun süre diğerlerinin duyamayacağı kadar uzakta konuştular. Amos, Pug'ın isteği üzerine, Martin'i handan dışarı çağırmıştı. Martin ve Pug'ın gelişini gören diğerleri, şimdi ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

"Sizce onların geri gelmesini dileyebilir mi?" diye sordu Harry.

"O çok güçlü bir adam," dedi Nakor. "Ama bunun dileklerle pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Göreceğiz."

Pug'la Martin diğerlerinin durduğu yere döndüklerinde Pug, "Margaret ve arkadaşının nerede olduklarını saptamaya çalışacağım," dedi. Etrafına bakındı. "Biraz boşluğa ihtiyacım var. Lütfen burada kalın."

Handan, ön tarafta yeni pazar yeri olarak ayrılmış geniş alana doğru ilerledi. Şimdilik, yalnızca ortasında koca bir kaya çıkıntısı olan, yabani otlarla çevrili bir yerdi burası. Pug kayanın üzerine çıktı ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

Nicholas uzaktan gelen bir mırıltı gibi zayıf bir şey hissetti ve Harry'ye baktığında arkadaşı aynı hissi kendisinin de duyduğunu anlatmak için başını salladı. Bir süre sonra Anthony handan çıkıp diğerlerine katıldı. Genç büyücü yavaş bir şekilde, "Bu Pug mı?" dedi.

Nakor başıyla onayladı. "Kızları arıyor. Başarabilirse çok iyi bir numaradır."

Titreme hissi arttı. Sonunda Nicholas derisinin üstünde bir şeyler sürünüyormuş gibi bir hisse kapıldı. Kaşınma isteğine karşı koydu.

"Bu ne?" dedi Anthony.

Nicholas gözlerini kısarak büyücünün işaret ettiği yöne baktı ve uzakta, Pug'ın başının bir karış üstünde zayıf, kırmızı bir ışık gördü. Işık giderek parlaklaşıyormuş gibiydi. Bir an sonra Nakor, "Eğilin!" diye bağırdı.

Anthony tereddüt edince Nakor onu elbisesinin kolundan tutarak aşağı çekti, ardından Nicholas’ın koluna da aynı şekilde asıldı. "Yere yatın! Gözlerinizi kapatın! Bakmayın! Hemen Nakor'un dediklerini yaptılar ve Nicholas yukarı baktığında kırmızı ışığın dehşet verici bir hızla yaklaştığını gördü.

Nicholas, Nakor'un elini başının üzerinde hissetti, yüzünü toprağa bastırıyordu. "Bakma! Yüzünü kapa!"

Nicholas karanlıkta birden sıcağı hissetti. Başının ve omuzlarının üzerinden, aniden açılan bir ocak ya da fırının önünde uzanıyormuş gibi kurutucu bir hava dalgası geçti. Sıcağın etkisi ciğerlerindeki havayı emdi. Nakor uyarısını tekrarlamasaydı, az kalsın gözlerini açacaktı.

Sonra sıcaklık geçti. "Bakabilirsiniz!" dedi Nakor.

Pug, içinde küçük gümüş parçaları dans ederken, yüzeyinde beyaz şimşek kıvılcımlarının patlar gibi göründüğü sıcak bir kırmızı enerji halesiyle çevrelenmiş, mıhlanmış gibi duruyordu.

Diğerleri sadece birkaç adım gerideydi. Nakor, Pug'a bir kol mesafesi kadar yaklaşınca durdu ve diğerlerini fazla yaklaşmamaları için kollarını uzatarak uyardı.

Pug kollarını yukarı kaldırmış bir heykel gibi kırmızı enerjinin içinde hareketsiz duruyordu. Nakor bu garip kırmızı ışık örtüsünün etrafını dolaştı ve başını salladı.

"Ne bu?" dedi Amos.

"Bu çok güçlü bir büyü, amiral," dedi Anthony.

Nakor eliyle küçümseyen bir işaret yaptı. "Hah! Büyü diye bir şey yoktur. Bu çok güçlü bir uyarı: Uzak durun!" Başını salladı, "Ve daha da fazlası," dedi.

Martin "Ne gibi?" dedi.

"Başınız düşündüğümüzden daha büyük belada." Geriye, hana doğru yürümeye başladı.

"Onu orada mı bırakacaksın?" diye sordu Harry.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Nakor. "Pug için yapabileceğim ve onun şu anda kendisi için yapmakta olmadığı hiçbir şey yok. Düzelecek. Sadece o tuzaktan çıkması biraz zaman alır." "Beklememiz gerekmez mi?" dedi Nicholas.

"İstersen bekleyebilirsin," diye yanıtladı Nakor. "Fakat ben üşüdüm ve bir şeyler yemek istiyorum. Eminim Pug işi bitince içeri gelecektir." "Ne işi?" diye sordu Amos onu takip ederken.

"Orada yaptığı her neyse. Yapmak istediği sadece bu olsaydı, kurtulması bu kadar uzun sürmezdi.

Başka bir şey yapıyor, eminim." Bunları söylerken küçük adam hanın kapısına yaklaşıp kapıyı açtı.

Orada kalıp izlemeyi tercih eden Anthony dışında diğerleri onu izledi.

Pug gölgenin içinden geçti, duyularını güneydoğuya, Amos'un, Margaret ve arkadaşlarının tutulmaları ihtimalinin en güçlü olduğu yer dediği adalara doğru yoğunlaştırdı. Adaları çabucak buldu çünkü orada büyük bir kasaba vardı ve insanların enerjileri, onlar olmasaydı terk edilmiş bir bahçeye benzeyecek bu yerde şenlik ateşi gibi parlıyordu.

Sonra bir uyarı sesi duyuldu. Onu uyaran bir his, saldırıya uğradığını bildirdi. Kırmızı enerjiler saldırırken zihinsel savunmasını kurdu. Savunması onu korumaktan daha fazlasını yapıyordu. Pug kendini korumanın dışında saldırıya karşı koymadı. Hapsedici büyüyü bozabilirdi ancak bunu yapmak, büyüyü yapanı onun serbest kaldığına dair açıkça uyarmak olacaktı. Bunun yerine araştırmayı tercih etti.

Tüm bu gönderilerle beraber, kaynaktan hedefe doğru büyüden bir patika vardı. Pug, geldiği yöne ve nasıl oluşturulduğuna bakarak bu hissi inceledi ve sonra gölgesini oluşturdu.

Gerçek bir gölge değildi ama Pug onu böyle tasavvur ediyordu, onu bu şekilde tasarlamıştı. Gölge büyünün eseriydi, gerçek olmayan, yalnızca Pug'ın bilinci için bir kanal olarak var olan bir varlıktı. Gölgeyi düşünmesine sezgisinin neden olduğunu düşündü, bu varlığı, düşman büyüyü gönderen kişinin onu fark etmesinin zor olacağı, büyünün peşindeki karanlık ve biçimsiz yerlere saklayacaktı.

Gölge oluşunca, onu yokluğa gizleyip iz boyunca hiçliğe karıştırarak hissettirmeden büyü yoluna soktu. Araştırma zaman alabilirdi ancak saldırının kaynağını ve kimliğini bulmaya daha fazla yaklaşacaktı.

Pug araştırmasına başladı.

Pug özgürleşmiş olarak ışığın dışına çıktığında neredeyse şafak söküyordu. Anthony hemen yakınında, omuzlarına ve başının üzerine sıkıca örttüğü bir pelerinle uyuyakalmıştı. Uyandı, Pug'ın sendeleyerek ışıktan uzaklaştığını görünce çabucak kendine geldi. Koza hâlâ yerindeydi, kırmızının karşısında parıldayan beyaz ışıltı içinde, biraz önce orada duran Pug'ı temsil eden bir gölge kalmıştı.

Anthony doğruldu ve Pug'ı kolundan tutarak, "İyi misiniz?" dedi.

Pug gözlerini bir an için kapayarak, "Sadece yorgunum," dedi.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Yakut bir sütun gibi hâlâ orada duran kırmızı enerjileri yoklayarak, "Diğerleri nerede?" diye sordu. "İçeride," dedi

Anthony.

Pug kendi gölge biçimini incelerken bir parmağıyla kırmızı ışığa dokunarak başını salladı. "Bu bir süre idare eder," dedi. Dönüp hana doğru ilerlemeye başladı.

Anthony arkasından gelirken Pug ona, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu. Anthony kendini tanıtınca Pug "Öyleyse sen benim selefimsin?" dedi.

Anthony kızardı. "Kimse sizin yerinizi tutamaz, efendim." "Bana Pug de," dedi Pug. "Zaman bulursak sana burada Crydee'de yaşarken ne utanç verici bir beceriksiz olduğumu anlatmamı hatırlat bana." Anthony hafifçe gülümseyebildi, yüzündeki ifade söylenene inanmadığını gösteriyordu. "Ciddiyim," dedi Pug. "Başlangıçta berbat bir büyücüydüm."

Pug kapıyı açınca Martin derhal uyandı. Marcus ve diğerleri de, bir dokunuş ya da sözle çabucak uyandılar. Harry gerinip esneyerek doğruldu ve "Sanırım hâlâ biraz kahvem olacak. Bir bakayım," dedi. Uykulu bir halde tezgâha doğru yürüdü.

Pug, Martin'in yanına çömeldi ve "Sanırım Amos'un şüphesi doğru," dedi. "Baskın başka bir şeyi saklamak içindi."

"Şu dışarıdaki kırmızı ışık da neydi?" diye sordu Martin.

"Çok zekice bir tuzak."

Nakor başını salladı. "Bir uyarı ha?" "Evet öyle de denebilir," dedi Pug.

"Ya Margaret ve diğerleri?" diye sordu Martin.

"Amos'un şüphelendiği yerdeler," dedi Pug. "Kesin söyleyemiyorum çünkü tam onların yerini araştırırken saldırıya uğradım. Sadece büyük ve karanlık bir oda olduğunu söyleyebilirim. Belki bir depo. Ruhsal durumlarını hissettim. Hepsi çok korkmuş ve çok umutsuzdu." Bunu söyledikten sonra gülümsedi. "Kızın ayrıca çok da kızgın."

Martin rahatlamasını gizleyemedi. "Ben de korkmuştum ki..." Pug başını salladı. "En azından dün gece iyiydi."

"Sana kim tuzak kurdu?" diye sordu Nakor.

"Bilmiyorum." Pug düşünceli görünüyordu. "Saldırı kızların olduğu yerden gelmedi. Çok daha uzak bir yerden geldi, bunu yapan, yetenek ve güç bakımından sıradan biri değildi. Saldırı benim tutsakları araştırmama verilen bir karşılıktı."

Nakor içini çekti. "Öyleyse bunu her kim yaptıysa, sana kendi işine bakmanı söylüyor."

Pug başıyla onayladı. "Dışarıdaki gölgem yakında çökecek. Çöktüğünde, yani onlar yeniden saldırdığında buradan uzakta olmayı planlıyorum. Onların gazabını başka hiç kimsenin üzerine çekmeyeceğim. Kendimi koruyabilirim ama saldırılarını genişletir ya da yoğunlaştırırlarsa kaçınızı koruyabileceğimden emin değilim."

Nakor dudağını ısırdı. "Öyleyse sensiz gitmemiz gerekecek."

Martin gözlerini kıstı. "Anlamıyorum."

"Uyarı," dedi Nakor. "Pug ihtiyatlı davranıyor. Sizi daha fazla tedirgin etmek istemiyor." Sakallı büyücüye bakarak, "Ona sen anlatsan daha iyi olacak," dedi.

"Bana ne anlatacak?" diye sordu Martin.

Harry sıcak kahve fincanlarıyla dolu bir tepsiyle yaklaşırken, Pug başını iki yana salladı. Harry kahveleri dağıttı ve Pug bir yudum içtikten sonra, "Renkli arkadaşınız nereden biliyor anlamadım ama bu saldırıda bir uyarı vardı: Esirleri izlersem, onların kurtulması için büyü kullanırsam, herhangi bir şekilde Krallık tarafından takip edildikleri ortaya çıkarsa, kızlar ve erkekler öldürülecek: Takip edenler çekilene kadar her seferinde biri öldürülecek. Onlar sadece esir değil aynı zamanda rehineler de," dedi.

Amos nefes verirken yanaklarını şişirdi. "Demek oluyor ki ufukta bir yelken ve de bir Kraliyet bayrağı görürlerse, boğaz kesmeye başlayacaklar."

"Aynen öyle," dedi Pug.

"Nereden bildin?" diye sordu Harry, Nakor'a. Isalan omuz silkti. "Bilmiyordum. Öyle olduğunu düşündüm. Mantıklıydı. Pug'ın dükün akrabası olduğunu ve onun kızının peşinden geleceğini biliyorlardı.

Tutsakları öldürme tehdidinde bulunmak mantıklı bir seçim."

"Peki büyüyü kim yaptı?" dedi Anthony. "Bir yabancı," dedi Pug. "Buna benzer bir şeyi hiç görmemiştim." Martin'e bakarak ekledi, "Amos'un haklı olduğuna, bunun sadece köle tacirlerinin bir akını olmadığına dair bir kanıt gerekiyorsa, o da işte bu büyüdür."

Nakor başıyla onaylarken genelde neşeli olan yüzü asıldı. "Bu köle tacirlerinin çok güçlü müttefikleri var, Lord Martin." Oda sessizleşti.

Sonra etkileyici bir gülüş, sakalının gri ve siyahında kendini gösterirken, Amos'un yüzü yavaşça neşelendi. "Buldum," dedi açık bir neşeyle.

"Neyi?" diye sordu Martin.

"Özgürliman'a esirlere zarar verdirmeden nasıl gidebileceğimizi biliyorum."
"Nasıl?" diye sordu Pug.

Amos yeni bir oyuncak bulmuş çocuk gibi sırıtırken, "Baylar, bu günden itibaren hepiniz korsansınız," dedi.

İşçiler Kraliyet Kartalının üzerinde öfkeli bir havayla hareket ediyorlardı. Geminin görünüşünü değiştirebilmek için Amos'un emirlerine uyup onun her aklına geleni yapıyorlardı. Amos, Barran'da gemiye saldırdıktan sonra kurtulanlardan bazılarının gemiyi hatırlayabileceklerinden korkuyordu ve Özgürliman'ın güvenli rıhtımına yanaşmadan tanınırlarsa, bu girişim felaketle sonuçlanabilirdi.

Bir çift marangoz çırağı, geminin baş tarafındaki kartal figürünü şahine çeviriyordu. Amos, işlerini bitirmeye hazırlandıkları vakte dek saatlerce onlara bağırıp durdu ancak sonunda kuşun işlerine yarayacak kadar değişmiş olduğuna karar verdi. Sonra altın rengi ve beyaz olan figürün, uğursuz bir siyaha ve gözlerinin de kırmızıya boyanması emrini verdi. Kraliyet Kartalı ismi pruvayla kıç tarafından kazınmıştı ve bir boyacı, bu değişikliğin tüm izlerini saklamaya çalışıyordu.

Serenlerin yerleri mümkün olduğunca değiştirildi ve direkler kaydırıldı. Geminin ortasına yalancı bir parmaklık eklenmişti: Yakın bir teftişi atlatması mümkün değildi ama Amos, gemiye ziyaretçi almayı planlamıyordu. Önceden pruvada bulunan ve şimdi geminin iki yanına yerleştirilmiş olan bir çift mancınık gibi, bu parmaklık da rıhtım tarafından bakıldığında orijinal yapının bir parçası gibi görünüyordu.

Sadece Kraliyet savaş gemilerinde kullanıldığı için direklerde yer alan okçu platformları kaldırılmıştı. Onların yerine direklerin arasına okçuların üzerine oturup aşağıya, düşman tayfalarına ateş edebileceği halat ve yelken bezinden askılar gerildi. Pruva direği yukarıya kaldırıldı ve altında bir adamın durabileceği şekilde yeniden yerleştirildi. Diğer bir işçi grubu, Amos'un verdiği adla, 'Gemiyi kirletmek' işiyle bir hayli meşguldü.

Kraliyet donanmasının, güzellik ve disiplin anlayışının bir kenara bırakıldığını görmek istemeyen pek çok işçinin boya kazıma işine zorlanması gerekti. Böylece deniz havası metali paslandıracak ve geminin denizde yüzer halde kalabilmesi için çok az çaba harcanmış gibi görünmesi sağlanacaktı. Amos'un, herhangi makul bir mesafeden bakıldığında, geminin tüm bu işlemlerden önce olduğundan çok daha farklı göründüğünden hiç şüphesi yoktu.

Martin, Pug ve Nicholas iskelenin üzerinde, olan biteni içine girmeden izleyebilecekleri tek yerde duruyorlardı. Rıhtım boyunca akıncıların verdiği zararın sonucu olarak büyük miktarda yıkıntı ve moloz vardı. Amos sallanarak yaklaştı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Martin.

"Gemi gerçekte olduğu gibi hoş bir bayana değil de kaba bir orospuya benzemeye başladı," dedi Amos. Dönüp yapılan işi inceledi, gemiye

bakarken çenesini ovuşturarak, "Bir haftam daha olsaydı onu tümüyle gizleyebilirdim, ama akıncıların onu gece gördüğü düşünülürse bu kadarı da idare eder." "Öyle olsa iyi olur," dedi Martin. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Nicholas. Amos başını iki yana salladı. "Gelmeye karar verdiğini biliyorum Nicky ama fikrini değiştirsen daha iyi olacak." "Neden?" diye karşı koydu Nicholas.

Amos içini çekti. "Seni torunum gibi sevdiğimi bilirsin, evlat, fakat bir prens gibi düşünmek zorundasın, aşk hastası bir çocuk gibi değil." Nicholas daha konuşamadan elini kaldırdı. "İzin ver. Burada olduğun ilk gece Leydi Abigail'e nasıl baktığını gördüm. Normalde sana iyilikler diler ve kızı mümkün olduğunca çabuk yatağa atmanı söylerdim ama şimdi mesele çok ciddi Nicky." Elini çocuğun omzuna koydu. "Son zamanlarda aynaya baktın mı?"

"Neden?" dedi Nicholas.

"Çünkü babanın tam bir kopyasısın. Onun tanınması güç bir adam olduğu söylenemez, biliyorsun. O neredeyse otuz yıldır Krondor Prensi, Günbatımı Adaları'ndaki canilerin bazıları babanı görmüştür."

Nicholas kaşlarını çattı. "Görünüşümü değiştirebilirim, sakallarımı uzatırım..."

Amos, yumuşak bir sesle, "Aşağıya bak Nicky," derken acı içinde görünüyordu.

Nicholas aşağıya baktı ve birden Amos'un ne demek istediğini anladı. Şu biçimsiz çizme ve aksak ayağı, kimliğini ilan eden bir etiketti. Amos neredeyse fısıldayarak, "Bu ayak neredeyse baban kadar ünlü Nicholas. Arutha'nın en genç oğlunun, aksak sol ayağı dışında babasının kopyası olduğu bir sır değil."

Nicholas kulaklarıyla yanaklarının yandığını hissetti. "Ben..."

Martin elini Nicholas’ın diğer omuzuna koydu. "Bunu saklayamazsın Nicholas."

Nicholas kendini çekip bu temastan kurtuldu. Amos'a, Martin'e ve sonunda Pug'a baktı. Büyücünün yüz ifadesi Nicholas'ın dikkatini çekti. "Ne?" diyerek bir açıklama istedi. Pug, bir bir diğerlerinin yüzlerine baktı ve sonra Nicholas'ın gözlerine bakarak, "Yardım edebilirim," dedi güçlü bir sesle.

Anlamlı bir sessizliğin ardından ve Nicholas "Nasıl?" diye sordu.

"Yardım edebilirim fakat yalnızca sende olduğunu sandığımdan daha fazla cesaret gösterirsen," dedi Pug.

Nicholas öfkelendi. "Bana ne yapacağımı göster," dedi.

"Yalnız kalmamız gerek," dedi Pug. Elini Nicholas'ın omzuna koyarak onu diğerlerinden uzaklaştırdı. Martin'e "Onu kaleye götürüyorum. Yardıma ihtiyacım olacak. Nakor ve Anthony'ye bize katılmalarını söyler misin?" dedi.

Martin başını salladı ve Pug, Nicholas'ı kararlılıkla uzaklaştırdı.

Yıkılmış kaleye yaklaşana kadar prens, büyücüyü sessizce izledi. Nicholas, düşüncesiz taleplerini ve aksak ayağının anlamsız huysuzluk gösterilerini sıklıkla tetiklediği gerçeğini gözden geçirme şansını buldu.

Kapıya gelince Pug döndü ve "Diğerlerini bekleyeceğiz," dedi.

Nicholas bir süre sessiz kaldı ve öfkesi azalınca derin bir nefes aldı. Sessiz bir dakika daha geçtikten sonra Pug, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Gerçeği mi istiyorsun?" dedi Nicholas.

Pug başını salladı. Nicholas, Crydee'deki ilk akşamında gördüğü güzel kasabadan geriye çok az şeyin kaldığı uzak limana baktı. "Korkuyorum."
"Neden?" diye sordu Pug.

"Başarısızlıktan. Benden daha iyi adamların başarısız olmasına sebep olmaktan. Kızların öldürülmesinden. Pek çok şeyden..."

Pug başını salladı. "En çok neden korkuyorsun?"

Nicholas uzun bir süre düşündü. "Olmam gerektiği kadar iyi olmamaktan."

"O zaman bir şansın var Nicholas."

Anthony ve Nakor tepeye doğru düzenli adımlarla yaklaşana dek başka bir şey konuşulmadı.

Kapıya vardıklarında Anthony, "Dük Martin size katılmamızı istediğinizi söyledi," dedi. Pug başını salladı. "Nicholas bir şey deneyecek ve yardımımıza ihtiyacı var."

Nakor başıyla onayladı fakat Anthony, "Anlamadım," dedi.

Nicholas, "Pug ayağımı iyileştirecek," dedi.

"Hayır," dedi Pug.

Nicholas, "Sanmıştım ki..." dedi.

Pug onun elini tuttu. "Kimse ayağını iyileştiremez Nicholas."

"Sen hariç," diye ekledi Nakor.

Pug başıyla onayladı. "Bizim tek yapabileceğimiz yardım etmek. Eğer gerçekten yardımımızı istiyorsan."

"Anlamıyorum," dedi Nicholas.

Pug, "Gel de açıklayalım," dedi.

Yanmış giriş salonuna girdiler ve kuzey kulesine giden koridordan aşağıya doğru ilerlediler. İlk kapı aralığında, Pug, "Burası eskiden benim odamdı ve hocam Kulgan yukarıda yaşardı," dedi.

"Bu benim odam... ya da bir hafta öncesine kadar öyleydi," dedi Anthony. Metalin duvarı çökerttiği bir deliğe işaret ederek "Şuradaki tuhaf baca yüzünden burayı yukarıdaki odaya tercih etmiştim. Odayı sıcak tutardı."

Pug başını salladı. "Onu ben yaptırmıştım." Gözleriyle odayı incelerken Nicholas, Nakor ve Anthony onun bir an için hatırlamaya başladığını görebildiler. Sonunda Pug, "Öyleyse tamam," dedi. Nicholas'a içeri girmesini işaret etti ve "Pencerenin kenarına otur. Çizmelerini çıkar," dedi.

Nicholas kararmış döşemeye oturup çizmelerini çıkardı. Pug, ellerine ve elbisesine bulaşan kuruma aldırmadan karşısına oturdu; Nakor ve Anthony iki yanda durdular. Pug, "Nicholas kendi doğan hakkında bir şeyi anlaman gerekiyor, çoğu insanla paylaştığın bir şeyi," dedi.

"Neyi?"

"Çoğumuz hayatın içinden geçerken kendimiz hakkında bir şeyler öğrenebilmek için çok az şansa sahip oluruz. Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmayacağımızı biliriz, neyin bizi mutlu edeceği hakkında bazı fikirlerimiz vardır ve içimizdeki daha derin şeylerden haberimiz olmadan ölürüz," dedi Pug.

Nicholas başını salladı.

Pug devam etti. "Ayağının doğuştan sakat olması gibi şeylerin nedenleri vardır, çoğu zaman anlaşılması imkânsız nedenler. Birçok teori var, özellikle değişik dinlerden rahiplerle konuşursan, ama hiç kimse kesin bir şey bilmiyor."

"Ayağının, bu yaşamda bir şeyler öğrenebileceğin bir ders olması mümkün, Nicholas," dedi Nakor.

Pug başını sallayarak. "Pek çoğu buna inanır."

"Sakat bir ayaktan ne öğrenebilirim ki?" dedi Nicholas.

"Pek çok şey: Sınırlar, zorlukların üstesinden gelebilmek, alçakgönüllülük, onur," dedi Pug. "Ya da hiçbir şey," diye ekledi Nakor.

Pug, "Sen küçük bir çocukken babanın ayağını tedavi ettirmeye çalıştığını biliyorum. Hatırlıyor musun?" dedi.

Nicholas başını iki yana sallayarak, "Biraz, ama çok değil. Yalnızca acı verdiğini," dedi.

Pug elini Nicholas'ın elinin üzerine koydu. "Öyle düşünmüştüm." Kahverengi gözleri Nicholas'ın bakışlarını yakaladı ve sesi yatıştırıcı bir hal aldı. "Şunu bilmelisin ki, sende kusurlu olan ne varsa onu iyileştirecek güce sahip olan tek kişi sensin. Korkuyu anlıyor musun?"

Nicholas gözlerinin ağırlaştığını hissetti. "Bilmiyorum... Korku mu?"

"Korku bizi avucuna alır, bağlar ve büyümemizi engeller Nicholas." Pug'ın sesi ısrarcı bir tona bürünmüştü. "Her gün küçük bir parçamızı öldürür. Bizi bildiğimizle sınırlar, mümkün olana ulaşmamızı engeller ve bizim en kötü düşmanımızdır. Korku kendini belli etmez, kılık değiştirip gizlenir. O güvenli yolu seçmektir; çoğumuz risk almaktan kaçınmak için 'akılcı' nedenlerimiz olduğunu düşünürüz." Rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Cesur adam korkuları olmayan biri değildir; o korkmasına rağmen yapması gerekeni yapan kişidir. Başarmak için başarısızlık riskini üstlenmeye hazır olman gerekir; bunu öğrenmelisin."

Nicholas gülümsedi. "Babam bir seferinde buna benzer bir şey söylemişti." Sözleri, sarhoşmuş ya da yarı uykudaymış gibi giderek anlaşılmaz hale geldi.

"Nicholas, çocukken tedavi edilmeyi istemiş olsaydın, rahipler, büyücüler, şifacılar ayağını iyileştirebilirlerdi. Ama içinde bir şeyler seni korkuna bağladı, içinde bir şeyler korkunu seviyor ve seni ona bir anne ya da bir âşık gibi bağlıyor. Bu korkuyla yüzleşmeli ve onu uzaklaştırmaksın; onu kucaklayıp seni yiyip bitirmesine izin vermelisin. Sadece o zaman korkunu tanıyabilirsin; sadece o zaman kendini iyileştirebilirsin. Denemek ister misin?"

Nicholas konuşamayacak haldeydi, bu yüzden başıyla onaylarken gözlerini açık tutması giderek zorlaşıyordu. Yaklaşmalarına izin verdi.

Biraz uzaktan Pug, "Uyu ve rüya gör," dedi.

Nicholas kendini karanlık sıcak bir yerde sürüklenirken buldu. Güvende olduğunu biliyordu. Derken zihnine bir ses ulaştı.

Nicholas?

Evet?

Hazır mısın?

Şaşkınlık. Hazır mı? Gerçeği bilmeye.

Ani bir panik dalgası ve derken karanlık mekân artık sıcak değildi. Bir süre sonra Evet dedi.

Kör edici ışık üzerine düştü ve bir odada süzüldü. Aşağısında kızıl saçlı bir kadının kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir çocuk gördü. Kadının dudakları oynadı. Nicholas onu duyamıyordu ancak ne dediğini biliyordu; daha önce duymuştu. Orada olduğu sürece onu hiçbir şeyin incitemeyeceğini söylüyordu.

Bir kızgınlık dalgasına kapıldı. O yalan söyledi! Birçok defa incitilmişti. Görüntü silikleşti ve birdenbire çocuk tekrar ortaya çıktı, birkaç yaş daha büyüktü bu kez, odasına giden uzun koridordan aşağıya aksayarak yürüyordu. İki hizmetçi koridorda yürüyorlardı ve o geçince fısıldaştılar. Onun hakkında konuştuklarını, sakatlığıyla alay ettiklerini biliyordu. Yanaklarından gözyaşları akarken odasına koştu. Kapısını çarptı ve bir daha odasından hiç çıkmamaya yemin etti. Öfke, hırs ve acıdan tükenmişti, bir hizmetçi, babasının gelmekte olduğunu söylemek için gelene kadar tek başına ağladı.

Yataktan kalkıp gece masasının üzerindeki kapta yüzünü yıkadı. Bu arada kapı tekrar açıldı, çocuk kendini toparlamıştı; babasının onu ağlarken görmekten hoşlanmadığını biliyordu. Arutha çocuğa bir görev için büyük salona gelmesini işaret etti ve çocuk boyun eğdi. Bir devlet işi onun katılımını gerektiriyordu ve o odadan hiç çıkmayacağına dair ettiği yemini unutmuştu. Fakat bu altı yaşından beri yüzlerce defa ettiği ve yüzlerce defa tekrar edeceği bir yemindi.

Görüntü silikleşti; saçları annesininkilerle aynı renkte, iki, uzun boylu genç adamın önünde duruyordu. Onunla alay ettiler, ona takıldılar, onu göremiyormuş gibi yaptılar ya da ona "maymun" diye seslendiler ve yine ürpertici bir acıya tutularak onlardan kaçtı.

Diğer resimler kendilerini gösterdiler: Kendini genç bir prenses olma işine küçük kardeşine zaman ayıramayacak kadar kaptırmış bir kız kardeş. Zamanları politika ve protokol tarafından işgal edildiği için utangaç ve korkmuş bir çocuğun hep yanında olamayan anne ve baba. İtaatkâr, ancak Lordları'nın en küçük çocuğuna karşı hiçbir bağlılık hissetmeyen hizmetkârlar.

Yıllar boyu birçok görüntü Nicholas'ın zihnine kazınmıştı ve bugüne yaklaşırken Pug'ın sesini duydu. "Acınla yüzleşmeye hazır mısın?"

Nicholas panikle sarsıldı. Yarı uykuda, "Sandım ki... benim... yaptığım buydu," diye mırıldandı.

Pug'ın sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Hayır. Hatırlıyordun. Acın şimdi seninle. Onu kökünden sökmeli ve onunla yüzleşmelisin."

Nicholas vücudunda bir ürperti hissetti. "Yapmam şart mı?"

"Evet," diye cevapladı bir ses ve Nicholas karanlık boşluğun derinliklerinde hissetti kendini.

Bir ses duydu. Yumuşak, sıcak ve tanıdıktı. Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı, derken birdenbire görmeye başladı. Altın renginde saçları olan genç bir kadın, belli belirsiz bir koridordan ona doğru geliyordu. Olgun hatlarını belli eden yarı saydam, ince bir tuvalet giymişti. Yaklaştıkça daha belirginleşti ve yanına geldiğinde Nicholas, Abigail, dedi.

Kadın gülüyordu, Nicholas onun sesini duymaktan çok hissediyordu. Benim kim olmamı istiyorsan oyum ben. Onun sesini hissetmek Nicholas'ı titretti. Kadında cazibeli olduğu kadar korkutucu bir şeyler de vardı, Nicholas ağlayacak gibi oldu.

Birdenbire karşısında annesini buldu, fakat Nicholas küçük bir çocukken nasılsa yine öyleydi. Yumuşak, beyaz kollar, onu almak için aşağıya uzandı, küçük çocuğu göğsüne yatırdı, kulağına yatıştırıcı şeyler mırıldandı. Onun sıcak nefesini sırtında duydu ve kendini güvende hissetti.

Uyarıcı bir ses duyulunca Nicholas uzaklaştı. “Ben çocuk değilim!” diye bağırdı, elinin altında sağlıklı bir göğüs avcunu dolduruyordu. Yumuşak mavi gözler, onunkilerle karşılaştı ve olgun dudaklar ayrıldı. Nesin sen?

Birden karanlıkta yalnız kaldı, bedeninden bir ürperti geçti. Hiçbir cevap gelmiyordu ama karanlıkta başka bir varlık olduğunu biliyordu. Görmeye çalıştı ama loşlukta hiçbir şey yoktu, yine de yalnız olmadığını biliyordu.

İradesini toplayıp doğruldu, sesi kendi kulaklarında çınlıyordu: Nesin sen?

Çok uzaktan Pug'ın sesini duydu. "O senin korkun Nicholas. O senin korkuna bağlanma nedenin. Onu gerçekte olduğu gibi gör."

Nicholas göğsünde bir sıkışma hissetti ve korkuya kapıldı. "Hayır," diye fısıldadı.

Aniden bir şey ona yaklaştı; o uzak varlık şimdi bekleyen bir tehdit olmuştu. Ona zarar verebilecek bir şeyler geliyordu; savunmasını aşıp onu yok edebilecek bir şeyler yaklaşıyordu!

Genişleyen bir karanlık, onu sıkıştırıp sınırlayarak etrafım sardı. Bir yöne doğru atıldı, sonra bir başkasına, fakat mücadele ettikçe, her yönden gelen basınçla hareketi kısıtlandı ve sonunda hareketsiz kaldı.

Boğucu bir hisse kapıldı, nefes almaya çalıştı ancak ciğerlerine hiç hava gitmedi. Bir acizlik duygusu çöktü üzerine ve onu boğmaya başladı. Bir çığlık, daha gırtlağımdayken kesildi ve yüzünden yaşlar akarken zayıf bir hıçkırık çıkardı.

Nicholas, dedi sıcak ve yatıştırıcı ses. Yumuşak eller ona uzandı ve o annesinin güzel yüz hatlarını gördü... hayır, Abigail, yaklaşıyor. Sadece bana uzan, dedi yumuşak ses. Sonra Pug'ın sesini duydu. "O aslında ne Nicholas?"

Önündeki kadın yok oldu ve kuledeki odada yalnız kaldı. Yokluğunda gün geçmişti ve üzerlerine soğuk ve sıradan bir gece çökmüştü. Yalnızdı.

Ayağa kalkıp odanın etrafında gezindi fakat kapıyı bulamadı. Pencereden dışarı bakınca artık Crydee'nin olmadığını gördü. Kasabanın külleri bile görünürde yoktu, ne de kalenin gerisi; yalnızca bu kule kalmıştı. Aşağıda lanet bir ova uzanıyordu; kayadan ve kumdan, cansız ve umutsuz. Deniz siyahtı, yağlı dalgalar, üzerinde yosun bile yetişmeyen verimsiz kayaların üzerindeki tekdüze çarpışmaları için halsizce yuvarlanıyorlardı.

"Ne görüyorsun?" dedi uzaktaki ses.

Nicholas konuşabilmek için uğraştı ve sonunda sesini buldu. "Başarısızlık."
"Başarısızlık mı?"

"Tam ve kesin başarısızlık. Hiçbir şey kalmadı."

"O zaman oraya git!" diye emretti Pug'ın uzaktaki sesi.

Hemen dışarı, yıkılmış düzlüğe çıktı, durgun havada cansız dalgaların yaslı sesi çınlıyordu.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu ölü gökyüzüne.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Pug.

Birden anladı. Batıyı, körfezin karşısını işaret ederek, "Oraya! Oraya gitmek istiyorum," dedi.

"Seni durduran ne?" diye sordu Pug.

Nicholas etrafına bakındı ve "Bu, sanırım," dedi.

Birden Pug yanında belirdi. "Korkun nedir, Nicholas?" Nicholas etrafına bakındı ve "Bu. Kesin başarısızlık," dedi.

Pug başını salladı. "Bana başarısızlıktan bahset."

Nicholas derin bir nefes alıp konuştu, "Babam..." Gözlerinin yaşardığını ve sesinin düğümlendiğini hissetti. "Beni seviyor, biliyorum." Acısının bedenine boşalmasına izin vererek, "Ama beni kabul etmiyor," dedi.

Pug başını oynattı. "Ve?" "Ve annem benim için korkuyor." "Ve?" diye sordu Pug.

Nicholas kararmış denizin ötesine baktı. "Beni korkutuyor."

"Nasıl?"

"Yapamayacağımı düşünmeme sebep oluyor." Sessizleşti.

"Yapamamak mı?"

"Yapmam gerekeni yapamamak."

"Ne yapman gerekiyor?"

Nicholas açıkça ağlıyordu. "Bilmiyorum." Sonra birden Fedai Samuel'in ona söyledikleri aklına geldi, gözyaşları kahkahaya dönüştü. "İşte bu! Ne yapmam gerektiğini öğrenmem gerek."

Pug gülümsedi ve birden Nicholas’ın üzerinden bir ağırlık kalktı. Pug'a bakıp tekrarladı. "Yapmam gerekenin ne olduğunu bulmalıyım."

Pug genç adama kendisini takip etmesini işaret etti. "Neden başarısızlıktan bu kadar çok korkuyorsun, Nicholas?"

"Çünkü sanırım babam hiçbir şeyden nefret etmediği kadar nefret eder başarısızlıktan," dedi Nicholas.

"Fazla zamanımız yok. İşler adım adım yürüyor ve ben birazdan gitmeliyim. Sana bir şeyler öğreteceğim konusunda bana güvenecek misin?" dedi Pug.

"Öyle sanırım, Pug," dedi Nicholas.

Birden Nicholas kendini denizin üzerinde yüksek bir kaya çıkıntısının üzerinde buldu. Aşağıda kayalar göz kırpıyor ve dalgalar uçurumun yüzüne vuruyordu. Bir baş dönmesine tutuldu ve dizleri büküldü, Pug'ın sesi "Öne gel," dedi.

"Beni yakalayacak mısın?" diye sorarken sesi kulaklarına çocuk sesi gibi geldi.

"Öne gel, Nicholas."

Nicholas öyle yaptı ve aniden düşmeye başladı. Çığlık attı.

Kayalar onunla kucaklaşmak için yarışıyordu ve o öleceğini biliyordu. Hissizleştirici bir acıya tutuldu, sert kayalar üzerinde uzamış dalgalar tarafından yıkanırken inildiyordu.

Acı deniz suyunu tükürerek nefes almaya çalışırken, "Yaşıyorum," dedi zayıf bir sesle.

Pug yanında kayaların üzerinde durmuş elini uzatmıştı. "Evet yaşıyorsun."

Nicholas uzatılan eli tuttu ve aniden kendini çıkıntının üzerinde buldu. "Öne gel," dedi Pug. "Hayır!" dedi Nicholas. "Beni deli mi sandın?" "Öne gel!" emrini verdi Pug.

Nicholas gözlerini kapayıp tereddüt içinde bir adım attı. Gözlerini kapamak işe yaramadı, bir kez daha kayalara çarpmak üzere süratle düşüyordu. Bir an afalladı, hâlâ bilincinin yerinde olması onu şaşkına çevirdi. Pug yine yanında diz çökmüştü. "Hazır mısın?" "Ne?" dedi halsiz bir sesle.

"Yeniden yapmak zorundasın."

Hıçkırarak sordu, "Neden?"

"Öğrenmen gereken bir şey var."

Nicholas, Pug'ın elini tuttu ve kendini birden çıkıntının üzerinde buldu. "Öne gel," dedi Pug yumuşakça.

Nicholas bir adım attı, fakat ayağı kayalığa kaynamıştı. Hiçliğe doğru sendelerken bir boşluk midesine çarptı, fakat sol ayağı onu sağlam biçimde kayalığa bağlıyordu. Başaşağı ve geriye doğru asılı kalınca bacağında şiddetli bir acı duydu. Pug birden ortaya çıktı. "Acıtıyor değil mi?"

"Neler oluyor?" diye sordu Nicholas.

"Bu senin acın Nicholas." Pug kayanın içindeki ayağı işaret ediyordu. "Bu senin anne sevgin ve sevgilin. Bu senin mazeretin. Bu yüzden başarısız olamazsın." Nicholas acıyla, "Ben her zaman başarısızım," dedi.

Pug'ın gülüşü bağışlayıcı değildi. "Fakat yenilmek için bir sebebin var değil mi?"

Nicholas, "Ne demek istiyorsun?" derken midesine soğuk bir sancı saplandı.

"Ayağın olmadığı için değil, topal bir çocuk olduğun için yeniliyorsun." Pug havada Nicholas'ın önünde yüzüyordu. "İki seçeneğin var Krallığın Prensi. Yaşlanana kadar burada asılı kalıp, ayağın sakat olmasaydı masumları kurtarmak, düşlerinin kadınını bulmak, halkını korumak gibi büyük şeyler yapabileceğini düşünürsün. Ya da kendini mazeretinden kesip kurtarırsın."

Nicholas kendini yukarı çekmeye çalıştı fakat hiçbir destek bulamadı.

Pug parmağını sallayarak "Kayalara daha önce çarptın. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun." "Acıtıyor!" diye inledi Nicholas.

"Tabi ki acıtır," diye azarladı Pug, "ama sen onun üstesinden gelebilirsin. Sadece acı. Ölmedin ve bir daha deneyebilirsin. Başarısızlığı göze almadığın sürece başarılı olamazsın." Bileğin kayaya kaynadığı yeri işaret ederek, "Bu bir mazeret," dedi Pug. "İstersek hepimizin bir mazereti olur. Bu aksaklığın engellediğinden çok daha önemli avantajlar sağlayan yeteneklerin var." Nicholas güçlü bir kararlılık hissetti. "Ne yapmalıyım?" Pug doğruldu. "Biliyorsun." Ardından gitti.

Nicholas uzanıp sol bacağını kavradı. Kafası zonkluyordu ve yukarı doğru çekerken sol bacağının kaslarının yırtıldığını duyuyordu. Öne doğru kıvrılmaya uğraşarak parmaklarıyla kayaya tutunmaya çalıştı, bu şekilde birkaç santim kazanırken acıdan ve sinirden ağlamaya başladı.

Birden kendini çıkıntının üzerinde otururken buldu, ayağı hâlâ kayanın içindeydi. Yanında bir bıçak, bir saniye önce hiçbir şeyin bulunmadığı bir yerde asılı duruyordu.

Anlamıştı. Bıçağı aldı, bir an tereddüt etti, sonra kendi bileğini kesmeye başladı. Bacağı acıyla kasılırken ayağının yandığını hissetti. Acıyla nefes alarak kendini kesmeye zorladı. Bileği kemik ve kas gibi değil kalın bir ekmek gibi kesiliyordu fakat acı bütün vücuduna şimşek çakışı gibi yayılıyordu.

Etinin son parçasını da kesince Nicholas kendini ayakta buldu. Bıçağı kendi annesinin gırtlağına dayamıştı. Gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. "Nicholas! Neden beni incitiyorsun? Seni seviyorum," dedi Krondor Prensesi Anka'nın hayali.

Derken yarı saydam bir giysi içinde Abigail belirdi. Kapalı gözler ve güzel dudaklarla, "Nicholas!

Neden beni incitiyorsun? Seni seviyorum," dedi.

Genç adam dehşete kapıldı, bir an donakaldı, sonra bağırdı, "Sen Abigail değilsin! Annem de! Beni bağlayan şeytani bir şeysin!"

Hayalin yüzünden üzgün bir ifade geçti ve "Fakat seni seviyorum," dedi. Nicholas tutarsız bir şekilde bağırdı. Bıçak kadına saplandı ve onu gölgeyle buhara çevirdi.

Nicholas'ın gözlerinin ardında acı boşaldı, bir çığlık attı. Değerli bir şey göğsünden koparılıp alınmıştı ve korkunç bir kayıp hissine kapıldı. Sonra birden üzerindeki ağırlık kalktı ve baş döndürücü bir acıyla karanlığa geçti.

Nicholas gözlerini açınca Nakor'la Anthony oturmasına yardım ettiler. Sırtını kule duvarının soğuk, siyah taşlarına dayadı. Gündoğumu gibi

karanlıktı. "Ne kadar zamandır buradayım?" diye sordu. Boğazı kurumuştu ve sesi çatlaktı.

"Bir buçuk gündür," dedi Anthony. Elinde bir matara vardı ve Nicholas susuzluktan kavrulduğunu fark etti.

Matarayı kafasına dikti ve "Boğazım acıyor," dedi.

"Uzun zamandır bağırıyor ve çığlıklar atıyordun, Nicholas," dedi Anthony. "Korkunç bir mücadele verdin."

Nicholas kıpırdanınca başı döndü. "Başım dönüyor!" dedi.

Nakor ona bir portakal uzattı ve "Açsın," dedi.

Nicholas kabuğun bir kısmını soydu ve meyveden derin bir ısırık alırken tatlı suların çenesinden aşağıya akmasına izin verdi ve yumuşak meyveyi çiğnedi.

Yutkunurken, "Bir şey kaybetmişim gibi hissediyorum," dedi.

Anthony başını salladı ve Nakor, "İnsanlar korkularını severler," dedi. "Bu yüzden onlara sıkıca bağlanırlar. Bazı şeyleri çok gençken öğrendin prens, daha yaşlı olanların bile nadiren anlayabildiği şeyleri. Korkunun çirkin görünen bir şey olmadığını, onun sevgi dolu ve baştan çıkarıcı olduğunu öğrendin."

Nicholas başını salladı, ardından portakalı bitirdi. Nakor ona bir tane daha uzattı. Bu yenisinin kabuğunu soyarken, Nicholas, "Annemi ya da Abigal'i öldürdüm -ya da onlara benzeyen bir şeyi."

"Hiçbiri değildi. Korkunu öldürdün," dedi Nakor.

Nicholas gözlerini kapadı. "Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyorum."

Nakor güldü. "Sadece yemeğe ve uykuya ihtiyacın var." Nicholas iç geçirerek, "Pug?" dedi.

"Onun gölge yapısı çöktü ve kırmızı şey yok oldu," dedi Nakor. "Pug çok yakında kötü şeylerin onu takip etmeye başlayacağını söyledi ve insanların arasında olmak istemedi. Senin muskanı alıp onu Anthony'ye verdi." Nicholas uzandı ve yunus tılsımının olmadığını gördü. Anthony cüppesinin içine uzanıp tılsımı kendisinin taktığını gösterdi.

"Neden bilmiyorum ama onun bir süre için bende kalması gerektiğini ve başka bir seçenek kalmayana dek onu kullanmamamı söyledi."

Nakor başını salladı. "Sonra hoşçakalın deyip gitti."

Karanlıkta Nicholas sol bacağını yokladı. Sol bileğinden yabancı bir şey yükseliyordu. Bir deneme yaptı ve ayak parmaklarını kıpırdatabildiğini gördü. "Tanrım!" derken gözlerinde yaşlar birikti. Diğerine denk olan sağlıklı, sağlam yapılı ayağa baktı.

"Dönüşüm zor oldu," dedi Anthony. "Pug'ın ne yaptığını bilmiyorum, fakat sen ve o saatlerce transta kaldınız. İyileştikçe kemiklerle kasların gerginleşip hareket etmesini izledim. Sinir bozucuydu. Sesin kısılana kadar bağırıp çığlık atmana bakılırsa çok büyük bir acı olmalı."

Nakor ayağa kalktı. Elini uzattı. Nicholas onu tuttu ve küçük adam Nicholas'ın doğrulmasına yardım ederken şaşılacak kadar güçlü olduğunu gösterdi. Yeni iyileşen ayağının üzerinde ağırlığını test eden Nicholas denge kuramadı. "Buna uyum sağlamam gerekecek."

Nakor aşağıya, Nicholas'ın sol bacağının ucundaki sağlam yapılı ayağa bakıp başını iki yana salladı. "Bunu zor yoldan yapman gerekiyordu, değil mi?"

Nicholas kollarını küçük adamın boynuna atarken güldü. O kadar şiddetle güldü ki midesi ağrıdı. Biraz sonra kendine hakim olmayı başardı. Yüzünde yaşlarla, "Evet, öyle gerekiyordu," dedi.

Anthony, Nakor ve Nicholas ona doğru yürürken Martin yukarıya bakıyordu. Nicholas kayaların üzerinde yolunu ihtiyatla seçiyordu ve acılı bir şeyin üzerinde yürüyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Martin arkasındaki askere bir şey söylemek üzereyken Nicholas’ın ayağının çıplak olduğunu fark etti. Daha da önemlisi, Nicholas’ın iki ayağı da normaldi!

Crydee Dükü askerden uzaklaşıp aceleyle yeğenine doğru ilerledi. Nicholas’ın gözlerinin içine baktı ve orada gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonunda, "Ne yapabilirim?" dedi. Nicholas güldü ve "Yeni bir çift çizme iyi olurdu," dedi.

KAZA

Nicholas saldırdı.

Marcus geriye sıçrayarak darbeyi savuşturdu, sonra çekildi ve hızla karşılık verdi. Nicholas kolayca karşı geldi ve onu gene bir adım çekilmeye zorladı.

Nicholas kendini bir adım geri çekti. "Yeter." Genç adamlar soluk soluğaydılar ve terden sırılsıklamdılar. İkisi de sakal bırakmıştı ve dikkat çekecek derecede kötü görünüyorlardı.

Harry burçtan, kuzenlerin talim yapmakta oldukları yere yürüdü ve "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Frapan şekli süzerken, Marcus'un her zamanki soğukkanlı tavrı bile kırıldı. Harry iri, manşetli çizmelerinin içine soktuğu mor bir pantolon giymiş ve beline sarı bir kuşak bağlamıştı. Gömleği ön tarafında ve şişkin kol ağızlarının manşetlerinde altın renginde sırmalar olan bir yeşildi; onun üzerine kestane rengi deriden, önden sade bir sicim ve ahşap bir tokayla bağlanan bir yelek giymişti ve kafasında gösterişli bir açıyla sağa kaymış kırmızı beyaz uzun bir şapka vardı.

"Dehşet görünüyorsun," dedi Nicholas.

"Neye benzedin?" diye sordu Marcus.

"Bir korsana!" dedi Harry. "Amos renkli giyinmeye meyilli olduklarını söyledi."

"Pekâlâ, başarmışsın," diye hakkını verdi Nicholas.

Nakor bir portakal yiyerek belirdi. Harry'ye baktı ve gülmeye başladı. Harry de sakal bırakmıştı, ama onunki az çıkıyordu.

"Korsan da ne demek?" diye sordu Harry.

"Çok eski bir kelimedir," dedi Nakor. "Esasen, gemileri karaya vurdurmak için sahilde ateş yakan adamlara denirdi; enkazcılar, hırsızlar, korsanlar..."

"Aynı şey için ne çok kelime var," dedi Harry.

"Çok dil var," dedi Nakor. "Bu krallık, Kesh gibi, fetih üzerine kurulu. Eski zamanlarda, Karaavlaklılarla Rillanonlular birbirleriyle konuşamazlardı." Önemsiz şeyleri paylaşmaktan zevk alarak başını salladı ve göz kırptı.

Marcus, "Umarım Amos hepimizin böyle giyinmesinde ısrar etmez," dedi. Nicholas'a dönerek, "Bir tane daha?" diye sordu.

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bacağım acıyor ve yorgunum."

Derken Marcus, Nicholas'ın kafasını hedefleyen hain bir darbeyle ilerledi. "Yorgunken birinin üzerine geldiğini gördüğünde ne olacak?" Nicholas isabet etseydi ciddi zarar verebilecek darbeyi güçbela engelledi. Marcus atağa devam edince Nicholas arkaya düştü.

"İnsanlar seni en uygunsuz zamanlarda öldürmeye kalkar," diye bağırdı Marcus, yukarı ve aşağı gelişen saldırı kombinasyonu sergileyerek.

İki kuzen de süvari kılıcı kullanıyordu, bu ikisine de yabancı bir silahtı. İnce, uzun kılıçta, Crydee'deki hiç kimse Nicholas'ın dengi değildi, ama hacimli silah söz konusu olduğunda, kesici saldırılar çok daha önemliydi ve Marcus hem hızlı hem de güçlüydü.

Nicholas kasıklarına yapılan bir saldırıyı karşılamaya gayret ederken homurdandı, sonra bir çığlıkla saldırdı. Yukarı ve aşağı gelişen tehlikeli saldırı yağmuru Marcus'u geri çekti ve nihayet Nicholas onu zorlayıcı bir harekette yakalayıp kabzayı Marcus'un elinden düşürdü. Yakın zamanda tekrar inşa edilmiş alçak tuğla duvara yaslanan Marcus, Nicholas'ın kılıcının ucunun boğazına dokunarak önünde durduğunu fark etti. Marcus geri kaçtı ve alçak duvarın üzerinden kalçalarının üstüne düştü. Nicholas kılıcın ucunu Marcus'un boğazında tutmak için öne eğildi.

Harry çekingen bir şekilde adım atıp durdu. Nicholas'ın gözleri kocaman olmuştu ve öfkesi açıkça belli oluyordu. Soğuk bir ifadeyle, "Demek istediğini anladım, kuzen," dedi. Uzun bir saniye boyunca hiçbir şey

söylemedi, sonra kılıcını indirerek geri çekildi. Buruk bir kahkahayla, "Çok iyi anladım," dedi. Elini uzattı ve Marcus'un ayağa kalkmasına yardım etti.

Bir başka ses, "Kendinden iyi bir kılıç ustasını sinirlendirmenin ölüme ulaşmanın iyi bir yolu olduğunu bilsen iyi edersin Marcus," dedi.

Üç genç adam ve Nakor döndüklerinde Amos'un burçtan çıkmakta olduğunu gördüler. Amiral koyu mavi üniformasını çıkarmış, şimdi tepesinde işlenmiş kırmızı deriden geniş şeritler olan bir çift ağır siyah çizme giymişti. Dökümlü pantolonu ve kısa ceketi soluk maviydi, ceketin manşet ve Mapaları mat gümüş sırmayla süslenmişti. Bir zamanlar beyaz olan, şimdi sararmış bir gömlek giyiyordu. Başında altınla süslenmiş üç köşeli, tepesinde kirlenmiş sarı kuş tüyü olan siyah bir şapka vardı. Saçını ve sakalını yağladığından, yüzü lülelerle çevriliydi.

Şapkasını çıkaran Amos elini dazlak kafasının üzerinde gezdirdi ve "Uzun yayını terk etme Marcus. Baban kılıç konusunda asla amcan Arutha’nın ustalığına sahip olmadı ve Nicky hepinizden iyi bir kılıç ustası," dedi. Nicholas'a döndü, "Ayağın nasıl?"

Nicholas yüzünü buruşturdu. "Hâlâ acıyor."

Nakor, "Bu 'hayalet acı'; sadece zihninde acıyor," dedi.

Nicholas gelip somurttuk bir yüz ifadesiyle duran Marcus'un yanına otururken biraz topalladı.

"Hayalet acı mı?" dedi Amos. "Bu hiç mantıklı değil."

"Şey, gerçek gibi acıyor," diye kabul etti Nicholas. "Nakor önceki gece kulede başladığım dersleri nihayet anladığımda acımayı bırakacağını iddia ediyor."

"Bu doğru," diye kabul etti ufak tefek adam. "Gerçekten anladığında artık acı olmayacak."

"Pekâlâ, hızla öğrensen iyi olacak. Sabah gelgitiyle gidiyoruz."

Marcus başını salladı ve "Ayrılmadan önce yapmam gereken bazı şeyler var," dedi.

O ayrıldıktan sonra Amos, "Siz ikiniz birbirinizden gerçekten hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Nicholas bakışlarını yere çevirdi, ama konuşan Harry oldu. "Abigail aralarında bir seçim yapana kadar fazla hoşlanmayacaklar."

Nicholas acı bir ifadeyle, "Eğer yapabilirse. Eşyalarımı toplayacağım," dedi. Uzaklaştı.

Amos, Harry'ye döndü. "Barış yapmanın bir yolunu bulmazlarsa er ya da geç birinin diğerini öldüreceğine dair bir his var içimde sanki?"

Harry, "Ürpertici, değil mi?" dedi. Duvarın hâlâ duran bölümüne yaslanıp yorum yaptı.

"Birbirlerine çok fazla benziyorlar; geri çekilmeyeceklerdir." Burcun kapısına baktı. "Nicholas'ı bildim bileli yumuşak başlıydı amiral. Onu benden uzun zamandır tanıyorsunuz, ama onu daha iyi tanıdığımı düşünüyorum." Amos buna katılarak başını salladı. "Marcus'taki bir şey, aksi takdirde hoş olan bir delikanlıyı insanın kıçındaki ciddi bir acıya dönüştürüyor." Nakor güldü.

"Marcus domuz beyinli bir hödük gibi davranıyor," dedi Amos. Harry'nin sırtına hafifçe vurarak ekledi, "Ve bana 'Amiral' değil, 'Kaptan' demeye başlasan iyi olur Harry. Bir kez daha Korsan Trenchard'ım." Tehditkâr bir sırıtışla bıçağını çıkardı ve ucunu başparmağıyla denemeye başladı.

"Artık daha yaşlı ve daha yavaşım, ama yılların alıp götürdüklerini zalimlikle telafi ediyorum." Birden bıçağı Harry'nin burnuna yöneltti. "İtirazı olan?"

Harry bir adım geri sıçrarken kesik bir sesle, "Yok efendim! Kaptan! Efendim!" dedi.

Amos güldü. "Eski mesleğimde, kaptan mürettebattaki en zalim piçti. Böyle seçilirdin.

Mürettebatı sana oy vermesi için korkuturdun."

Harry sırıttı ve sordu. "Bu kadar genç kaptan olmanın sırrı bu mu?"

Amos başıyla onayladı. "Bu ve henüz bir kamarotken domuz bir ikinci kaptanı öldürmem." Duvara yaslandı ve hançerini tekrar kemerine soktu. "Denize ilk açıldığımda on iki yaşındaydım. İkinci deniz yolculuğumda ikinci kaptan -Barnes adında bir adam- beni yapmadığım bir şey yüzünden dövebileceğini sandı. Bu yüzden onu öldürdüm. Kaptan bir harp yargılaması..." "Harp mi?" diye sordu Harry.

"Hemen o an ve mürettebatın önünde. Bir sürü yasal incelik olmadan. Davanı savunuyorsun ve mürettebat karar veriyor. Adamların çoğunun Barnes'tan nefret ettiği ortaya çıktı ve suçum olmayan bir şey yüzünden dayak yediğimi ispatladım. Suçlu olan adam öne çıktı ve kaptana her neyle suçlandıysam onu yapmadığımı söyledi..." Amos'un gözleri daldı. "Komik, değil mi? Neyle suçlandığımı hatırlamıyorum. Her neyse, suçlu, hayatımı kurtarmak için dürüst davrandığı için kaptan ona acıdığından kırbaçlandı. Üçüncü kaptanlığa getirildim. O gemideki dördüncü yılıma geldiğimde birinci kaptandım.

"Yirmi yaşıma geldiğimde kaptandım Harry. Yirmi altı yaşıma ulaştığımda, Krondor ve Durbin dışında Acı Deniz'deki bütün limanları yağmalamıştım. Yirmi dokuzumda dümdüz gittim." Güldü. "Ve ilk dürüst deniz yolculuğumda Tsurani gemimi yaktı ve beni buraya Crydee'ye bıraktı. Bu otuz yıldan uzun zaman önceydi. İşte buradayım, altmışını geçmiş ve bir kez daha korsan olarak!"

Tekrar güldü. "Kahrolası bir döngü, değil mi?"

Harry açık bir hayretle kafasını iki yana salladı. "Tam bir tarih." Amos bir zamanlar Crydee Kalesi olan yanıp gitmiş harabelere baktı. Bir gün önce Carse'dan bir çift duvarcı gelmişti ve şimdi yeniden inşa için zeminin ön teftişine başlıyorlardı. Martin de onlarla birlikte oradaydı, o dönsün

dönmesin, işin kar çekilir çekilmez başlaması için emirler veriyordu. "Burca ilk geldiğimde bazı şaşırtıcı insanlar buldum." Düşünceli bir ifadeyle yere baktı. "Hayatımı değiştirdiler. Onlara çok şey borçluyum. Arutha'yı hayatın bütün eğlencesini yok ettiği için azarlardım ve doğruyu söylemek gerekirse, istediğinde tatsız biri olabiliyor." Burca bir kez daha bakan Amos gözlemledi. "Ama birçok açıdan harika bir adam ve fırtınalı sularda yelken açacak olsam yardımcı olarak seçeceğim ilk kişi olurdu. Onu bir oğul gibi seviyorum, ama onun oğlu olmak kolay bir iş değil. Borric'le Erland'ın birçok yetenekleri vardı, bunların en önemlisi de babalarına zerre benzememeleriydi, ama Nicholas..." Harry başını salladı. "Tam babası gibi."

Amos iç geçirdi. "Bunu hiç kimseye itiraf etmedim ama Nicky hep benim gözdem oldu. Nazik bir delikanlı ve babasının güçlerinin çoğuna sahip olduğu halde, annesinin sevecenliğini de taşıyor." Amos duvardan uzaklaştı. "Onu ailesine zarar görmeden geri götürmek için dua ediyorum. Büyükannesine, ona kötü bir şey olmasına neden izin verdiğimi açıklama düşüncesinden keyif almıyorum."

Harry, "Ben ve babama söylemek hakkında da aynı şeyleri hissetmen için dua ediyorum, Kaptan," dedi.

Amos, Harry'ye şeytanca sırıttı. "Babanla evlenmiyorum, silahtar. Kendi başının çaresine bakacaksın."

Harry güldü, ama tamamıyla ikna edici değildi. Derken Carse'dan gelen duvarcılardan biri neredeyse kontrolünü kaybetmiş bir halde tepeden aşağı koşarak gelirken tepede bir çığlık yankılandı. Bir şeyler haykırırken Amos ile Harry'ye baktı.

Harry, "Anlayamıyorum..." dedi.

Derken adam tekrar bağırdı ve Amos, "Ah, tanrım, hayır," dedi.

"Ne?" dedi Harry.

Nakor, "Bir kaza olmuş," dedi. Kaleye doğru koşmaya başladı.

Harry birden anladı. Kalede sadece üç kişi vardı: İki duvarcı ve dük. Harry, "Marcus'la Nicholas'ı getireceğim." Aceleyle burca daldı.

Kaleye koşmadan önce Amos, Harry'nin arkasından bağırdı, "Anthony'yi de bul! Bir şifacıya ihtiyacımız olacak!"

Hepsi kaleye ulaştıklarında, Silban Manastırı'nın keşişlerinden biri Martin'e bakıyordu. Boş bir toprak parçasının üzerinde bilinçsiz halde yatıyordu, keşiş yaralarını incelerken yüzü çizilmiş ve solgundu.

Marcus aceleyle babasının yanına giderek, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Kıdemli duvara, "Siperin bir kısmı çöktü ve Dük Hazretleri düştüler. Ona orasının tehlikeli olduğunu söylemiştim," dedi. Tavrından her şeyden çok suçun üzerine atılmasıyla ilgilendiği belli oluyordu.

Marcus keşişe baktı. "Kötü mü?"

Keşiş başıyla onayladı ve Anthony'yle Nakor, Martin'in yanında diz çöktüler. Fısıldaştılar ve bir dakika sonra Anthony, "Onu aşağı, burca taşımak zorundayız," dedi.

Nicholas, "Bir tür sedye yapalım mı?" diye sordu.

Anthony, "Buna vaktimiz yok!" eledi.

Harry, Nicholas ve Marcus, Martin'i kaldırdılar ve yavaşça yamaçtan aşağı hareket ettiler.

Burca geldiklerinde Martin'i ikinci kattaki küçük odalardan birine götürdüler. Anthony diğerlerine dışarı çıkmalarını işaret edince Nakor'la kapıyı kapadılar.

Diğerleri birkaç dakika Martin'in odasının kapısı önünde dolanıp durdular; derken Amos, "Burada beklemenin faydası yok. Yarına kadar yapmamız gereken yüzlerce şey var," dedi.

Marcus, "Yarın mı? Ciddi olamazsın," dedi.

Amos duraksadı ve Martin'in oğluna baktı. "Elbette ki ciddiyim. Yarın, sabah gelgitiyle yola çıkıyoruz."

Marcus öne doğru öfkeli bir adım attı. "Babam yarın yolculuk edecek durumda olmayacak."

Amos, "Baban bahara kadar yolculuk edecek durumda olmayacak Marcus. Onu bekleyemeyiz."

Marcus itiraz edecek olunca Nicholas, "Bir dakika," dedi. Amos'a "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Amos, "Bu yaşa gelene kadar Nicky, sernelerden düşen ve sert güvertelere çarpan adamlar gördüm," dedi. Nicholas'ın kuzenine bakarak, "Marcus, Martin yetmiş yaşına, altmışına olduğundan daha yakın, hoş ona baktığında anlayamazsın ya. Ondan daha genç adamlar böyle yaralanmalar sonucu öldüler. Kimse sana babanın tehlikede olmadığı yalanını söylemeyecek. Ama kız kardeşinle diğer tutsaklar da tehlikede. Burada beklememiz babanı daha güvende kılmayacak, aksine beklediğimiz her gün kız kardeşini daha fazla tehlikeye atacak. Yarın gidiyoruz," dedi.

Amos döndü ve üç genç adamı koridorda sessizce dikilirken bıraktı. Sonunda Nicholas, "Üzgünüm, Marcus," dedi.

Marcus Nicholas'a baktı; sonra hiçbir şey söylemeden aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

Calis ani yağmurdan kaçınarak burca girdi. Başlıklı pelerinini çıkartıp kapının yakınındaki bir kancaya asarken kafasını iki yana salladı. Burç hâlâ kalabalıktı, ama elfin Crydee'ye son gelişinde olduğu kadar kalabalık değildi, çünkü birçok yeni siper yapılmıştı.

Uzak bir masada oturmakta olan Nicholas'la Harry'yi görünce onlarla birlikte oturmak için hızla hareket etti. "Amcanız için haberlerim var, Prens Nicholas."

Nicholas ona kazadan bahsetti. Calis duygularını belli etmeden dinledi, sonra, "Bu kötü bir haber," dedi.

Anthony merdivenlerde belirip de Nicholas'ı görünce masaya doğru geldi. "Dük Hazretlerinin bilinci yerine geldi; Marcus nerede?"

Harry ayağa fırladı. "Onu bulurum."

Anthony, "Dük için haberlerim var," diyen Calis'e başını salladı.

Nicholas da ayaklandı ve büyücü, "Bir defada sadece bir kişi," dedi.

Elf Kraliçe'nin oğlu Anthony'yi merdivenlerden yukarı çıkarken izledi ve birkaç dakika içinde Marcus'la Harry burca girdiler. Marcus, "Babam uyandı mı?" derken Nicholas kuzenine yaklaştı.

Nicholas başıyla onayladı. "Calis ona Elf Kraliçe'den haber getirmiş ve şu an yanında. O yanından çıkar çıkmaz yukarı gidebilirsin."

Calis merdivenlerin tepesinde belirince Marcus yukarı çıkmaya başladı. Elf elini onun göğsüne koyarak onu engelledi ve "Dük Hazretleri Nicholas'la konuşmak istiyor," dedi.

Marcus'un gözleri birden parladı, ama Nicholas yanından geçip merdivenleri aceleyle çıkarken hiçbir şey söylemedi. Nicholas odaya girince Martin'in aşağıdan bir yorganla desteklenmiş ağır bir battaniyeyi göğsüne kadar çekmiş olduğunu gördü.

Anthony, Nakor ve ona bakan keşiş etrafta dolanıyorlardı. Nicholas, "Amca?" dedi.

Nicholas Martin'in uzattığı elini tuttu, hafifçe sıktı. "Seninle konuşmam gerekiyor Nicholas. Yalnız," derken sesi şaşırtıcı derecede zayıf çıktı.

Nicholas diğerlerine baktı. Anthony, "Dışarıda olacağız," dedi.

Martin gözlerini kapadı ve alnında boncuk boncuk terle arkasına yaslandı. Kapının kapandığını duyduktan sonra, "Calis bana bunu getirdi," dedi.

Nicholas'a bir yüzük uzattı, Nicholas yüzüğü alıp inceledi. Gümüş karası bir metalden yapılmıştı ve soğuk bir şekilde parıldıyordu. Tasarımında itici bir şey vardı, iki yılan birbirine dolanmış, her biri diğerinin kuyruğunu ağzında tutuyordu. Onu Martin'e geri vermeye davranınca, Martin, "Hayır, onu sen sakla," dedi.

Nicholas yüzüğü kemerinde taşıdığı küçük bir keseye koydu. Martin, "Baban sana Sethanon hakkında neler anlattı?" diye sordu.

Nicholas soruya şaşırmıştı. "Çok fazla şey değil," cevabını verdi. "Ondan sık sık bahsetmez ve bahsettiğinde de, kendi payı konusunda dürüst olmaya çalışır. Ama Amos bana epeyce şey anlattı."

Martin zayıf bir şekilde gülümsedi. "Kuşkusuz. Ama o savaşla ilgili Amos'un bilmediği çok şey var." Genç adama yatağın yanına oturmasını işaret etti. O otururken, "Ölebilirim," dedi.

Nicholas itiraz edecek oldu, ama Martin, "Anlamsız itirazlara vaktimiz yok Nicholas. Çok şey tehlikede. Ölebilirim ya da yaşayabilirim; tanrılar nasıl isterse -hoş Briana‘sız..." Nicholas Martin'in kaybının acısını ilk kez gördü. Derken amcasının yüzü karardı. "Belli şeyleri bilmelisin ve sana anlatacak çok az soluğum var."

Nicholas başını salladı ve Martin devam etmeden önce bir an dinlendi, "Eski zamanlarda, dünyamız güçlü bir ırk tarafından yönetiliyordu." Nicholas şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Martin devam etti. "Kendi içlerinde Valheru olarak biliniyorlardı. Efsanelerimiz onlara Ejderha Lordları diyor..."

Marcus öfkeliydi. "Neden Nicholas'ı görmek istedi?"

Harry omuz silkti. "Senin kadar az biliyorum." Harry son aylarda silahtarlığını yaptığı genç adamı inceledi. Marcus’u hâlâ iyi tanıyor sayılmazdı, ama orada hapsolmuş bir öfke olduğunu bilecek kadar tanıyordu. Önce Abigail'in sevgisi için rekabet, sonra annesinin ölümü ve kız kardeşinin kaçırılması, sonra Nicholas'ın dükün silahtarını daha fazla

oynamayı reddedip krallık prensi olduğunu ileri sürmesi -hepsi bir araya gelince, Marcus bir hafta kaynamanın sınırında tutmaya yeterdi.

Nicholas merdivenlerde belirince Anthony, Nakor ve keşişe işaret etti. Marcus merdivenleri çifter çifter çıkarken onlar tekrar odaya girdiler. Nicholas, "Seni görmek istiyor," dedi.

Marcus onun yanından tek kelime etmeden geçerken Nicholas merdivenlerden inmeye devam etti. Harry arkadaşının düşünceli olduğunu gördü ve "Ne oluyor?" dedi.

"Hava almam gerek," cevabını verdi Nicholas.

Harry, burçtan çıkarlarken arkadaşının yanında yürüdü ve Nicholas'ın yüz ifadesini yanlış yorumlayarak, "Dük?" diye sordu.

Nicholas, "Bacağı dizin üstünden ve altından kırılmış ve Anthony içerde kanama olduğunu söylüyor," dedi.

"Yani o..." Harry az kaldı 'ölecek mi' diyordu, ama kendine hakim oldu ve "iyileşecek mi?" dedi.

Nicholas, "Bilmiyorum. Düşündüğümden de yaşlı, ama hâlâ yeterince dayanıklı," dedi. Nicholas genel olarak okyanus istikametinde yürümeye devam etti.

Harry, "Başka bir şey var, değil mi?" dedi.

Nicholas başıyla onayladı.

"Ne?"

"Sana söyleyemem."

Harry, "Nicky, dost olduğumuzu sanmıştım," dedi.

Nicholas durup arkadaşını süzdü. "Öyleyiz Harry. Ama sadece kraliyet ailesinin bilmesi gereken şeyler var."

Ses tonunda Harry'yi ısrar etmekten alıkoyan bir şey vardı. Tereddüt etti, derken tekrar Nicholas'ın yanına gitti. "Ciddi mi?"

Nicholas başıyla onayladı. "Sana şu kadarını söyleyebilirim: Dışarda bir yerlerde bizi ve sevdiğimiz her şeyi -her şeyi- yok etmek için çaba harcayan güçler var. Ve burada yaşananların arkasında onlar olabilir."

Karanlığın içinden bir ses, "Gerçekten öyle," dedi.

Harry de Nicholas da döndüler, Nicholas Calis'i fark edene kadar kılıcını kabzasından yarıya kadar çıkarmıştı. Elf Kraliçe'nin oğlu gölgelerden çıktı ve "Sanırım sizin amcanızla yaptığınız konuşmanın epey benzerini ben babamla yaptım, Prens Nicholas," dedi.

Nicholas, "Yılanları biliyor musun?" dedi.

Calis, "Öncü gruplarımızdan biri Taş Dağı sınırında bir moredhel birliğiyle karşılaştı ve bir çatışma çıktı. O yılan yüzüğü bir moredhelin vücudunda bulundu. Büyük Yükseliş günlerinden, sahte Murmandamus'un Sethanon'un üzerine yürüdüğü zamanlardan kalma bir şey olabilir. Eğer öyleyse, korkacak bir şey yok."

Nicholas başını salladı. "Ama ya değilse..."

"O zaman tekrar karışıklık çıkar."

Nicholas, "Thomas'la annen ne yapmayı öneriyorlar?" dedi.

Calis omuz silkti. "Şu an için hiçbir şey. Gölgelere tepki vermek bizim âdetimiz değil. Ama karanlıkta saklı bir tehlike olabileceğinden, sizinle yolculuk edeceğim."

Nicholas gülümsedi. "Neden sen?"

Calis de gülümseyerek karşılık verdi. "Ben elf olduğum kadar insanım da. Görünüşüm Elvandar'dan herhangi birine olacağı gibi bana ihanet etmez." Crydee enkazında göz gezdirdi. "Bu şeyi ne tür adamların yaptığını göreceğim." Tekrar Harry'yle Nicholas'a baktı. "Ve insan kalışımla ilgili

daha çok şey öğreneceğim." Yayını omuzuna geçirdi. "Sanırım bu geceyi büyükannem ve büyükbabamla geçireceğim. Onları nadiren görüyorum ve bu tür durumlarda sıkça rastlandığı üzere yolculuk uzun sürebilir." Başka bir şey demeden ayrıldı.

Harry, "Bu yüzük meselesi de ne?" demeden önce bir dakika bekledi.

Nicholas yüzüğü çıkartıp incelemesi için Harry'ye uzattı. Alacakaranlıkta kendine ait bir parıltısı varmış gibi görünüyordu. "Bu kötü görünüşlü bir mücevher parçası," yorumunu yaptı Harry yüzünü buruşturarak.

"Fazlası olabilir," dedi Nicholas. Yüzüğü tekrar kemer kesesine koydu ve "Hadi. Ayrılmadan önce yapmamız gereken düzinelerce şey var," dedi.

Gemi limandan ayrılınca Amos bütün yelkenlerin açılmasını istedi. Gün berrak ve ılıktı, Nicholas uğurlu bir başlangıç olmasını umuyordu. Baş kasaranın tepesinde durmuş, çevik bir denizcinin ön tarafta direk başındaki örtüleri ayarlayarak koşuşturmasını izliyordu. Nicholas yanlarından geçen köpüklü suya baktı. Oyun oynuyormuş gibi görünen yunuslar sıçradılar.

"İyi bir işaret," dedi küpeşteden aşağı inen denizci. Çıplak ayaklarının üzerine indi ve bir sonraki işine koşturdu.

Nicholas mürettebatın görünüşünü değerlendirdi ve Crydee'ye yaptığı yolculuktan hatırladıklarıyla karşılaştırdı.

O zaman bütün denizciler Krallık donanması üniformasının bir çeşitlemesini giymişlerdi: Mavi pantolon, mavi-beyaz çizgili gömlek ve mavi yün kep. Şimdi ise şimdiye dek gördüğü en tuhaf, süslü kıyafetler içindeydiler. Kasabanın balıkçıları kirli pantolon ve tuniklerini sağlam ve sıcak denizci mallarıyla memnuniyetle değiştirmişlerdi. Kalenin bodrumundaki eski sandıklardan ipek ceketler ve pantolonlar, iyi dokumadan gömlekler, bazıları tüylü ve diğerleri püsküllü çeşitli tarzda şapkalar çıkmıştı.

Tarz ve kesimine bakılırsa, giysiler Lord Borric'e Nicholas'ın büyükbabasına, Kral Lyam ve Nicholas’ın babasına, Crydee'de çocuk

oldukları zamana aittiler. Bir zamanlar Prenses Carline ya da annesi Leydi Catherine'e ait olduğu belli bir düzine elbise de kullanılmak üzere ayrılmıştı, çünkü Amos fazlasıyla frapan giysilerin, onlara hitap ettiği şekliyle, Korsanlar Kardeşliğinin damgalarından biri olduğunu açıklamıştı. Böylece Krallık denizcileri artık, şimdi Adalar Kralı olan genç bir adamın otuz yıl önce giydiği tunikleri, kralın şu an Salador Düşesi olan kız kardeşine ait manşetleriyle yakalarına sırmalar ve danteller işlenmiş giysilerini giyiyorlardı.

Nicholas gülmek zorunda kaldı. Babasının eski giysilerinden birini giymesine karar verilmişti; tarzı ve kesimi, Arutha'nın olduklarını şüpheye yer bırakmadan ele veriyordu. Bir çift siyah, baldırlarına gelen, dizi koruyan çok parlak deriden bir çizme giymişti. Kolay hareket etmek için yeterince iyi olan sade siyah pantolonun üzerinde dökümlü bir yakası ve şişkin kolları olan sade beyaz bir gömlek vardı.

Onun üzerindeki siyah deri yelek bir kılıcın ucuna karşı bir parça koruma sağlıyordu. Mürettebatın daha frapan seçimlerine göre tek imtiyazı belindeki kırmızı kuşaktı. Sağ omzunun üzerinde işlenmiş siyah deriden bir kılıç kayışı vardı. Bunun üzerinde bir süvari kılıcı asılıydı, Nicholas'ın seçeceği bir silah değildi ama Krondor Prensi ve oğullarının çok sevdikleri bilinen düz ve uzun kılıçtan çok daha yaygındı Kemerinde de uzun bir hançer taşıyordu.

Nicholas başını açık bırakmıştı. Uzun saçları arkadan atkuyruğuyla toplanmış, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı ve sakalı neredeyse on günlüktü.

Harry hâlâ hayali renk kargaşasını giyiyordu, ama Amos'un ısrarı üzerine kirlenmelerine ve güneşte solmalarına izin vermişti. Rahatsızlıktan şikâyet ediyordu ama Amos renkli olsalar da korsanların genellikle pis bir topluluk olduklarında ısrar etti.

Marcus güverteye çıkınca Harry güldü. Dükün oğlu, bel kuşağının mavi olması ve kafasına mavi yün bir kep takmış ve omuzlarına gelen saçlarını açık bırakmış olması dışında, Nicholas'ınkiyle neredeyse aynı tarzda giyinmişti. Yan tarafında bir pala, savaş sırasında gemiye çıkmak için

seçilen bir silah taşıyordu. "Siz ikiniz kardeş gibi görünmüyorsanız..." Ama Harry kuzenlerden ters bakışlar alınca sustu.

Nicholas, "Baban nasıldı?" dedi.

Marcus, "Çok az şey söyledi. Gülümsedi ve bana şans diledi, sonra derin bir uykuya daldı," dedi. Ellerini küpeşteye koyarak tırabzanları sıkıca kavradı. "Bütün gece başında bekledim... ama bu sabah ayrıldığımda hâlâ uyuyordu."

Nicholas, "Yaşına göre güçlü bir adam," dedi.

Marcus sadece başını salladı. Uzun bir sessizlikten sonra dönüp Nicholas'a baktı. "Bir şeyi netleştirelim. Sana güvenmiyorum. Crydee'ye geldiğinden beri neler yaptığın umurumda değil; kan gövdeyi götürmeye başladığında cayacağını düşünüyorum. Çok yakında yapmamız gereken şey için gereken mide sende yok."

Nicholas suçlama karşısında renginin attığını hissetti, ama sakin kaldı. "Bana itaat ettiğin sürece, bana güvenip güvenmemen umurumda değil Marcus." Sırtını döndü ve yürümeye başladı.

Marcus arkasından bağırdı, "Bana yemin bozan demelerine izin vermeyeceğim, Nicholas, ama kız kardeşime ya da Abigail'e bir zarar gelmesine neden olursan..." Tehdit cümlesini tamamlamadı.

Harry, Nicholas'a yetişmek için güverteye açılan kapının ağzından aşağı seğirtti. "Bunun bir son bulması lazım," dedi.

Nicholas, "Neyin?" diye sordu.

"Marcus'la rekabetinizin. Dikkatli olmazsanız birinin ölümüyle sonuçlanacak."

Bir çift denizci yanlarından ağır bir ipi çekerken Nicholas yana çekildi. Amos kıç güverteden talimatlar veriyordu. Nicholas, "Marcus benden nefret etmeyi ya da en azından bana güvenmemeyi bırakmayı seçene kadar, yapabileceğim bir şey yok," dedi.

"Bak, gerçekten de o kadar kötü biri değil. Etrafında bunu bilecek kadar çok vakit geçirdim. Bazı açılardan babana çok benziyor," dedi Harry. Bu lafın üzerine Nicholas gözlerini kıstı. "Hayır, gerçekten; baban biraz sert bir adam ama adil. Marcus sana karşı adil olması için gereken nedenleri kaybetti, hepsi bu. Ona doğru olanı yapma şansını ver; doğru olanı yapacaktır."

"Önerin ne?"

"Bilmiyorum, ama bir yerde onun düşmanı olmadığını anlamasına izin vermenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaksın." Başparmağıyla omzunun üzerinden batıyı işaret ederek ekledi, "Gerçek düşman orada."

Amcasının geçen gece kendisine söylediği inanılmaz şeyleri düşünen Nicholas sadece başını sallayabildi. "Sanırım bir yol bulabilirim."

Harry, "Pekâlâ Marcus'la konuşacak ve mantıklı davranmasını sağlamaya çalışacağım. Yardımı olacak bir şey düşünürsen yap, çünkü bu bitmeden hepimizin orada birbirimize ihtiyacı olacağından eminim," dedi.

Nicholas sırıttı. "Ne zaman bu kadar akıllandın Ludlandlı Harry!"

Harry de sırıttı. "İşler eğlenceli olmaktan çıkınca."

Nicholas başını salladı. "Amos'la konuşacağım. Marcus'un birkaç dakika içinde Amos'un kamarasına gelmesini sağla, olur mu?"

Harry başıyla onayladı ve Nicholas koşarak kıç güvertesine geri döndü. Amos'un yanına ulaşınca, "Konuşmamız gerek," dedi.

Amos, Nicholas'ın yüzüne bakınca ifadesinin ciddi olduğunu gördü. "Özel olarak mı?"

"Kamaranda olması en iyisi, Amos."

Amos birinci kaptanına döndü. "Komuta sizde Bay Rhodes."

"Emredersiniz kaptan!" diye bağırdı adam.

"Rotayı koru. Kamaramda olacağım."

Kaptanın kamarasına ilerlediler. Güverteye açılan kapı ağzında, Marcus'un Nakor, Calis, Ghuda ve Anthony'yle paylaştığı kamaranın açık kapısından içeri göz attılar. Marcus'un dört oda arkadaşı ranzalarına uzanmış, uzun gece hazırlığı ve daha heyecanlı günlerin yaşanacağı tahminiyle dinlenmeye niyetlenmişlerdi. Amos'la geçerlerken Nicholas onlara el salladı.

Amos kamarasının kapısını açtı ve içeri girdiklerinde, "Sorun nedir Nicky?" diye sordu. "Marcus'u beklememiz gerek."

Birkaç dakika sonra kapı tıklatıldı ve Nicholas kapıyı açtı. "Sorun ne?" diye sordu Marcus odaya girerken.

Nicholas, "Otur," dedi.

Amos, kendisine bakan Marcus'a başını salladı.

Nicholas, "Sethanon'u biliyorum," dedi. Amos'a baktı.

"Sana anlatmıştım Nicky. Ne demek istiyorsun?" dedi Amos.

"Martin Amca bana her şeyi anlattı demek istiyorum."

Amos başını salladı. "Babanla amcan, o savaşla ilgili, orada olanlarımızın bile farkında olmadığı şeyleri biliyorlar. Soru sormaktan kaçındım. Bahsetmeyecek kadar önemli olduğuna hükmediyorlarsa..." Cümlesini tamamlamadı.

Nicholas, Marcus'a hitaben, "Baban sana ne dedi?" dedi.

Marcus, Nicholas'a tatsız bir yüz ifadesiyle baktı. "Moredhelin Büyük Yükselişini biliyorum. Savaşı, Kesh'ten ve Tsurani‘den gelen yardımı biliyorum."

Nicholas derin bir nefes aldı. "Sadece kralla kardeşlerinin bildiği bir sır var. Ağabeyim Borric biliyor, çünkü bir sonraki kral o olacak. Ağabeyim Erland biliyor, çünkü babamdan sonra Krondor Prensi olacak. Artık ben de biliyorum."

Marcus'un gözleri kısıldı. "Babam sana benden sakladığı hangi sırrı söylemiş olabilir?"

Nicholas yüzüğü kemer kesesinden çıkartıp Marcus'a uzattı, Marcus yüzüğü inceledikten sonra Amos'a verdi. Amos, "Şu lanet olası yılanlar," dedi.

Marcus, "Ne?" diye sordu.

Nicholas, "İkinizin de gizlilik yemini etmenizi istiyorum. Şimdi size söylediğim şey bu kamarada kalmalı. Anlaştık mı?"

Amos gibi Marcus da başını sallayarak onayladı. Nicholas, "Az sayıda insanın, Büyük Yükseliş, sahte moredhel mesihi Murmandamus'un Krallığı işgal etmesi hakkında bildiği şey, bunun başkalarının işi olduğudur," dedi.

Marcus, "Ya diğerleri?" diye sordu.

"Pantathialı yılan rahipleri," dedi Amos.

Marcus'un kafası karışmışa benziyordu. "Onları hiç duymadım."

"Çok az insan duymuştur," dedi Nicholas. "Murmandamus birçok açıdan sahte bir mesihti. Uzun zaman önce ölmüş ve şimdi halkını üzerimize sürmek için dönmüş bir lider olmaması bir yana, gerçek bir kara elf bile değildi. Efsanevi lidere benzemek için büyülü bir şekilde biçim değiştirmiş bir yılan rahipti. Aldatılan Moredheller ve bu hilenin asla farkına varmadılar."

Marcus, "Anlıyorum. Ama bu neden bu kadar gizli? Moredheller bir sahtekâr tarafından yönetildiklerini bilselerdi, bunun bize kuzey sınırlarımızda yardımı olacağını düşünüyorum," dedi.

Nicholas, "Çünkü çok fazla şey tehlikede. Sethanon şehrinde ilk insanların yaptığı bir sanat eseri var. Valheru adıyla bilinen kadim bir ırk tarafından şekillendirilmiş bir kaya," dedi.

Bunun üzerine Marcus'un gözleri kocaman oldu ve Amos bir yapbozun parçalarının yerine oturduğunu görmüş gibi başını salladı. Marcus, "Ejderha Lordları mı?"

Marcus açıkça hayretler içinde olan Amos'a baktı. Nicholas konuşmaya devam etti. "Baban, Pantathialıların bir tür kertenkele insan ırkından olduklarını söylüyor, Marcus. Kadim Valheru'lardan birine tanrıça olarak tapıyorlar ve onu bu dünyaya geri getirmek için muazzam gücünü kullanmak üzere Yaşamtaşını ele geçirmek istiyorlar."

Amos, "Ama Sethanon terk edilmişti. Şehrin lanetli olduğuna dair bir söylenti var. Orada kimse oturmuyor. Bu kıymetli şeyin korunmasız bırakılmasının bir nedeni mi var?" dedi.

"Martin bir muhafız ve aynı zamanda kâhin de olan büyük bir ejderha olduğunu söyledi. Günün birinde oraya gitmemi söylemek dışında başka bir şey anlatmadı. Bu yolculuktan döndükten sonra babamdan kâhini ziyaret etmek için izin isteyeceğim."

Marcus, "Babam bunları bana neden kendisi söylemedi?" diye sordu.

Nicholas, "Babana Lyam tarafından bir yemin ettirilmişti. Bu taşla muhafızın varlığından sadece kral, babam, senin baban ve Pug haberdardı," dedi.

"Macros biliyordu," dedi Amos. "Eminim."

"Kara Macros savaştan sonra ortadan kayboldu," cevabını verdi Calis kapıyı açarken.

Amos kükredi. "Sen kapı çalmaz mısın!"

Elf prens omuz silkti. "Kulaklarım diğerlerinden keskindir ve bu kamara duvarları sandığınız kadar kalın değil." Kapıya yaslandı. "Ve babam da, bir

zamanlar arkadaşı olduğundan, taşı koruyan ejderhadan haberdar ve bana Sethanon'daki savaştan bahsetti. Peki yeminini neden bozdun Nicholas?"

Nicholas, "Çünkü Marcus benim soyumdan ve kraliyet ailesinden, babası kendi soyunun tahta hak iddia etmesinden vazgeçmiş olsa da. Ve Amos büyükannemle evlenecek, yani o da aileden olacak. Ama daha da önemlisi onlara güveniyorum ve bana bir şey olacak olursa, diğerleri buradaki durumu anlamalılar. Onları ne kadar seversek sevelim, şu ana dek ölenlerden daha fazla hayat tehlikede. Takibi bırakmanın tedbirli bir hareket gibi görüneceği bir an gelebilir ve burada olmazsam, neden asla vazgeçemeyeceğinizi bilmenizi istiyorum."

Nicholas kelimelerini tartıyormuş gibi duraksadı. Marcus'a hitaben, "Baban herhangi bir şeyi abartacak türden bir adam değil, ama son söylediğine güçlükle inanabiliyorum. Bu şey, Yaşamtaşı, Midkemia'da yaşayan her yaratıkla bir şekilde ilişkili. Pantathialılar onu ele geçirecek olurlarsa, tanrıça saydıkları hanımlarını kurtarmaya kalkışacaklar, ama bunu yapmakla bu dünyadaki yaşayan her yaratığı yok ediyor olacaklar. Her şeyi, dedi bana, en güçlü ejderhadan en küçük böceğe kadar. Bütün dünyamız ölü bir yere dönüşecek, toprağın üzerinde sadece Ejderha Lordlarının hayaletleri yürüyecek."

Gözleri büyüyen Marcus, Calis'e baktı. Yarı-elf, "Babam da beni bu konuda uyardı. O da, olayları abartmaz. Öyle olmalı," dedi.

Marcus, "Bu Pantathialılar neden böyle kötü bir şey yapsınlar? Onlar da ölmeyecekler mi?" derken sesi bir fısıltı halinde çıktı.

Nicholas, "Onlar ölüm mezhebine üye. Onlara biçim ve zekâ vermiş bir Valheru'ya tapıyorlar, çünkü, önceden, sadece yılandılar," dedi. Kendi söylediklerine inanmıyormuşçasına kafasını iki yana salladı. "Keşke bunu Pug ayrılmadan önce bilmiş olsaydım. Soracağım sorular var. Her durumda, herkese hükmetmek için kalacağını ve onların da, yarım tanrılar olarak onun yanında yer alacaklarını ve daha önce ölmüş olan herkesin de onların hizmetçileri olarak yeniden ayağa kalkacaklarını düşünüyorlar.

"Gerçeği bilselerdi bile, ölümden korkuları olmazdı. 'Tanrıçalarını' çağırmak için dünyanın mahvına kucak açarlar. Şimdi bazılarımız bu amaç yüzünden ölse de neden devam etmemiz gerektiğini biliyorsunuz."

Son cümle Marcus'a söylenmişti. Marcus başını salladı. "Anlıyorum." Calis, "O halde kör itaatin ne zaman aptalca olmazdı da biliyorsun," dedi. Gülümsedi.

"Aramızda bir anlaşmazlık olacağını mı düşünüyorsun?"

Marcus ayağa kalktı ve "Hayır," dedi. Elini uzattı. El sıkıştılar ve Marcus, "Ama bu iş bittiğinde ve Abigail güven içinde Crydee'ye döndüğünde, kendini kollamaya çalış Krallık prensi," diye eklerken, Nicholas babasının çarpık gülümsemesiyle bakıyordu.

Meydan okuma yarı şaka yarı ciddiydi ve Nicholas yapıldığı haliyle algıladı. "Kız kardeşin ve diğerleri gibi güven içinde olduğunda."

Tekrar el sıkıştılar ve kamaradan çıktılar. Calis hafifçe gülümsemekte olan Amos'a baktı. "Bu kadar eğlenceli bulduğunuz nedir kaptan?"

Amos iç geçirdi. "Sadece, bir çift erkeğe dönüştüklerini izlemek, dostum. Dünyanın kaderi belki de yaptığımız şeye bağlı, yine de güzel bir kız yüzünden rekabet edecek zaman buluyorlar." Derken yüz ifadesi karardı ve kükredi. "Ve eğer kamarama bir daha izinsiz girmeye cüret edecek olursan, hatıra olsun diye kulaklarını kapıma çivilettiririm! Anladın mı?" Calis gülümsedi ve "Anladım kaptan," dedi.

Kamarasında yalnız kalan Amos Trask, Gediksavaşları’nın karanlık günlerini ve onu izleyen Büyük Yükselişi düşündü. Tanıdığı birçok insan, gemisi Sidonie'de, Crydee kuşatması sırasında ölmüştü, daha sonra Kraliyet Kırlangıcı goblinler tarafından yakıldığında, o ve Guy de Bas-Tyra tutsak edilmişlerdi. Arkasından Armengar'daki günler ve Briana'nın halkıyla kuzey topraklarındaki kara elfler arasındaki daimi savaşlar gelmiş, Sethanon savaşıyla hepsi sona ermişti.

Hatıralara iç geçiren Amos Trask, Ruthia'ya, Şans Tanrıçasına, dua etti, duasını şu emirle bitirdi, "Tekrar olmasına izin verme, seni kaypak cadı." Briana'yı düşünmek onu hüzünlendirirken, Martin'in düze çıkmasını umdu.

Derken, hatıralar ve ürkütücü düşünceler karşısında sabırsızlıkla sandalyesinden kalktı ve kamaradan çıktı. Yönetmesi etmesi gereken bir gemi vardı.

ÖZGÜRLİMAN

Kız ağlıyordu.

Margaret, "Lütfen susar mısın?" dedi. Ses tonu tehditkâr ya da buyurgan değildi; sadece kasaba kız ve erkeklerinden biri ya da diğerinin neredeyse sürekli inleme ve ağlamalarına ara vermeleri için bir ricaydı.

Dük Martin'in kızı limanda bekleyen tekneye bir ganimet hayvanı gibi taşınırken sürekli mücadele etmişti. Ailesine ait kalede alevler koridoru aydınlatırken, annesinin yüzü yere dönük yatan görüntüsü hafızasına nakşolmuştu ve onu delice bir hiddetle doldurmuştu.

Takip eden günler de bulanık oldukları için kâbus gibi geçmişlerdi. Tutsakların yaşları yedi-sekizden, yirmilerinin sonlarında birkaç kişiye kadar değişiyordu. Çoğu on ikiyle yirmi iki arasında, genç, güçlüydüler ve Durbin'in köle rıhtımlarında iyi bir ücret getirecekleri kesindi.

Margaret'ın, bu katillerin Karanlık Boğazı'yla Durbin arasında bir yerde yollarını kesmeyi bekleyen bir kraliyet donanması bulacaklarından şüphesi yoktu. Babası muhakkak amcası Prens Arutha'ya haber ulaştıracaktı ve diğer bütün tutsaklarla birlikte kurtarılacaktı. Bu yüzden zihnini, yardım gelene kadar etrafındakileri korumaya yöneltti.

İlk gece en kötüsü olmuştu. İki büyük geminin ambarında hep birlikte paketlenmişlerdi. Daha küçük teknelerin birkaçı yelken açıp gitmiş, ama çoğunluğu derin suda batmış, mürettebatları gidecekleri yere yapacakları yolculuk için daha büyük gemilerin güvertelerini doldurmuşlardı. Margaret gemilerin etrafında, uzağa gidiyor olamayacaklarını bilecek kadar çok vakit geçirmişti, çünkü yakınlarda bir yerde hem mürettebat hem de tutsaklar için yeterli tedarik olamazdı.

Abigail'in zihni, şahit olduğu dehşetten uzaklaşırken, düzensiz uyuklamalarla nihai kaderleri hakkındaki korku dolu olasılıklar arasında gidip geliyordu. Zaman zaman tetikte bekliyordu, ama çevresindekilerin ağırlığı onu ezerek üzerine geliyor, onu gözyaşlarına ve sonunda sessizliğe boğuyordu.

İlk günden sonra, esirler sınırlı tuttukları konutlarının çoğunu yaparlarken düzene benzer bir şey sağlanmıştı. Mahremiyet yoktu ve aşağıdaki sintinede toplanan ve gittikçe büyüyen insan yığınına eklenmek için herkes ambarın bir köşesine emeklemek zorunda kalıyordu. Koku, Margaret'ın zihninin arka planında suskun bir şey haline gelmişti, tatsız ama sadece o kadar. Onun ilgisini çeken şey mide rahatsızlığı, soğuk algınlığı çeken ve ateşlenen esirlerdi. Ambarın sınırlarında rahat edemedikleri için, onların köşelerini daha kullanılır bir hale getirmeye kalkıştı. Ambardakilere hasta olanlar bir parçacık rahatlığa kavuşabilsinler diye kımıldamalarını emretti. Mevkisi ve kendine doğuştan güveni bir araya gelince sorgusuz sualsiz itaat edildi.

Kasabalı büyükçe kızlardan biri mırıldandı. "Onlar şanslı. Çok yakında ölecekler. Geri kalanımız hayatımızın sonuna kadar kölelik ya da orospuluk yapmaya hükümlüyüz. Bu fikre alışsak iyi olur: Yardım falan gelmeyecek."

Margaret döndü ve kadının suratının ortasına sert bir tokat attı. Şimdi sinmiş olan kadının tepesinde kısık gözlerle dikildi. "Eğer bu saçmalıkları herhangi birinden bir daha duyacak olursam, dilini koparırım."

Başka bir ses, bir erkeğinki, "Leydi, niyetinizin iyi olduğunu biliyorum, ama akını gördük! Bütün askerlerimiz öldü. Yardım nereden geliyor olabilir?" diye sordu.

"Babam," dedi Margaret kesinlikle. "Av yolculuğundan dönecek ve Krondor'a hemen haber yollayacak ve amcam prens, biz Durbin'e varmadan bütün Krondor savaş donanmasının bizim için beklemesini sağlayacak." Sonra ses tonu yumuşadı ve yalvardı, "Dayanmak zorundayız. Başka bir şey değil. Sadece hayatta kalacağız ve becerebilirsek birbirimize hayatta kalmak için yardım edeceğiz."

Şüphelerini yüksek sesle dile getirmiş olan kadın, "Üzgünüm leydim," dedi.

Margaret bir şey söylemedi ancak kadının koluna gönül alıcı bir tavırla hafifçe vurdu. Kendine verilen sınırlı yere oturan Margaret, Abigail'in kendisine dikkatle baktığını gördü.

"Bizi bulacaklarına gerçekten inanıyor musun?" diye fısıldadı Abigail, gözlerinde zayıf bir umut titreşimi belirmeye başlıyordu.

Margaret sadece başını salladı, ama kendi kendine sessizce, "Umarım," dedi.

Bir kazıma sesi Margaret'ın uyanmasına neden oldu. Gün boyunca, kafes işi ince çizgili kapaktan ışık giriyordu, bu pis kokulu ambarın tek hava kaynağıydı. Geceleri solgun ay ışığı ambara boydan boya soluk bir parıltı saçıyor, bu arada diğerleri zifiri karanlıkta kalıyordu. Margaret kazımayı tekrar duydu ve üzerinde ince bir ayışığı dilimi gördü. Bir ipin salındığını ve bir şeklin aşağı indiğini fark etti.

Akıncılardan biri, ağzında bir hançerle, uyuyan iki esirin arasına indi.

Yakındaki bir genç kıza gidip elini ağzına kapattı. Kızın gözleri dehşetten büyüdü ve kıpırdamaya kalktı ama her iki yanındaki bedenler ve adamın üzerindeki ağırlığı yüzünden yerinde kaldı. Adam, "Bıçağım var, tatlım. Çıt çıkarırsan ölürsün, anladın mı?" diye fısıldadı. Dehşete düşen kız adama kocaman olmuş, solgun ışıkta parlayan gözlerle dikkatle baktı. Adam hançerin ucunu kızın karnına değdirdi ve "Sana ya bunu saplarım ya da daha canayakın bir şeyi. Benim için hepsi aynı."

Bir çocuktan az büyük olan kız dehşetinden tepki veremedi. Margaret gemi dalgalanmalar sırasında yükselip alçalırken dengesini koruyarak durdu. "Onu rahat bırak. Erkeklerin nelerden hoşlandığından anlamaz," diye fısıldadı.

Adam hançeri Margaret'ten yana çevirerek döndü. Bütün tutsaklar aynı giysileri giyiyorlardı: kafa geçirmek için bir deliği olan, belden bağlanan sade bir kumaş parçası. Margaret belindeki ipi çözdü ve giysiyi çıkararak çıplak kaldı. Adam tereddüt etti, besbelli Margaret'ın soluk ışıktaki hareketlerini görebiliyordu. Margaret olası tecavüzcüsüne gülümseyerek, adam onu daha iyi görebilsin diye ay ışığına doğru adım attı ve "O çocuk. Sadece orada uzanacaktır. Bana gel de sana sevimli midilliyi nasıl süreceğini göstereyim," dedi.

Güzel bir kız olmasa da Margaret yine de çekiciydi ve yıllarca at binmek, avlanma ve eşine az rastlanır titizlikte bir yaşam ona dimdik ve gururla dururken güzel sonuç vermesi için sergilediği sıkı, formda bir vücut vermişti. Solgun ışıkta arkaya atılmış omuzları ve buyur eden gülümsemesiyle açıkça davetkâr duruyordu.

Adam tehdit etmekte olduğu kızı bırakırken çürümekten kararmış dişlerini açığa çıkaracak şekilde sırıttı. "Güzel," dedi. "Bir bakireyle oynadığım için beni öldüreceklerdi, ama senin bu yoldan daha önce de geçtiğin belli sevgilim." Bıçağı dışarıya doğru tutarak ona geldi ve "Şimdi sessiz ol da, ihtiyar Ned sana elinden gelenin en iyisini versin ve ikimiz de biraz eğlenelim. Sonra yukarı tırmanacağım ki arkadaşım aşağı gelip seni becersin."

Margaret gülümsedi ve adamın yanağına yumuşakça dokunmak için elini uzattı. Sonra aniden bıçağı tutan elinin bileğini kavrayıp diğer eliyle aşağı uzandı ve bacaklarının arasını sıkıca kavradı. Ned acıyla inledi. Kızdan iri olduğu halde, ondan güçlü değildi ve kendini kızın acı verici tutuşundan kurtaramıyordu.

Esirler bağırmaya başladılar. Bir çift muhafız ve bir köle taciri ipten kayarak hızla aşağı indiler. Muhafızlar muhtemel tecavüzcüyü çektiler. Köle taciri, çıplak kızla Ned'e göz attı ve "Onu güverteye çıkarın. Ve kapağı açmasına izin vereni de yakalayın. Onları bağlayın, kollarını ve bacaklarını derinden kesin ki kanasınlar, sonra onları köpekbalıklarına atın. Emirlerimize uymayanların cezasız kalmayacağının bilinmesini sağlayacağım."

Bir başka ip sarkıtıldı ve iki muhafız güvertedekiler tarafından yukarı çekildiler, ikisi de ağlayan Ned'i sıkıca tutuyorlardı.

Köle taciri, Margaret'e döndü ve sordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır."

"Sana sahip oldu mu?"

"Hayır," cevabını verdi Margaret.

"O halde ört kendini." İplerden biri tekrar aşağı sarkıtılırken köle taciri döndü. Tutsaklar kısa bir süre sonra yine yalnızdılar. Margaret, adam tırmanırken gözlerinin solgun ay ışığı demetine odaklanmış olduğunu fark etti. Kafes gürültüyle sıyrıldı, sonra acizliklerini vurgulayan bir kesinlik tonuyla yerine oturdu.

Gemi akından bir hafta sonra demir attı; yukardan gelen sesler tutsaklara ayrılmak için hazırlanmalarını duyuruyordu. Kafes kenara çekilmiş ve bir ip merdiven aşağı sarkıtılmıştı. Kısıtlı yatacak yer ve yetersiz yemek ve suyla geçen hafta, istediği bedeli almıştı; Margaret bacakları sallanan esirlerin merdivenden çıkmalarına yardım ederken, gece boyunca ölmüş olanları fark etmeye başladı. Her sabah bir çift köle taciri ambara inmiş ve ölmüş olanları kapağın altında ilmikli bir ipin sarktığı bir noktaya taşımışlardı. İpi ölünün kollarının altından geçirip yukarı çekiyorlardı. Adamlardan biri hep gemiyi takip eden köpekbalıklarının olduğundan bahsetmişti ve Margaret şimdi bunun sebebini anlıyordu.

Margaret iki kasabalının, ipe tırmanamayacak kadar zayıf bir adamla bir kadının yanında diz çöktü. Kaba bir el omuzunu tutarken bir ses, "Hasta mısın?" diye sordu.

Bu adamlara duyduğu horgörüyü saklamaya çalışmadan, "Hayır domuz, ama bunlar hasta," dedi.

Omzunu tutmakta olan köle taciri onu merdivene doğru itti. "Güverteye. Biz bunlarla ilgileniriz."

Margaret merdiveni tırmanırken ikinci bir adamın kadının yanında diz çöktüğünü ve hızlı bir hareketle kadının gırtlağına bir ip sardığını gördü. Adam ipi bir kez bükünce kadının boynunu kırdı.

Kadın irkildi, şiddetle sarsıldı, sonra öldü.

Margaret adamın ölmesini seyretmeyi reddederek yukarı baktı. Karanlıkta geçirilen bir haftadan sonra mavi gök kör ediciydi, bu yüzden gözyaşları,

çoktan güverteye çıkmış olanların dikkatini çekmedi.

Yavaşça küpeşteye doğru yönlendirilirlerken Abby, Margaret'e yakın durdu. Direği ortadan katlanmış bir düzine uzun kayık, her birinde dört kürekçiyle bekliyordu. Esirler yanda asılı duran ağlardan aşağı indiler ve bir kayığa yirmi kişi bindirilince, kıyıya götürüldüler.

Margaret kolları ve bacakları gösterdiği çabadan titreyerek indi merdivenlerden. Kayığa ulaştığında bir denizci kayığa binmesine yardım ederken, bir el bacağının üst kısımlarına ilerledi. Margaret tekmeledi ama adam kaba bir kahkahayla kolayca tekmeden sakındı. Dönüp baktığında Abigail'in elbisesinin üzerinden göğüslerini okşayan bir diğeri karşısında sindiğini gördü.

Güverteden uyarıcı bir bağırış geldi: "O kızları rahat bırakın Striker."

Adam bir kahkahayla karşılık verdi. "Mala zarar vermeyiz kaptan. Sadece zararsız bir eğlence."

Adam bıyık altından mırıldandı, "Peter Dread'in körolası gözleri, ama bu onunla yelken açacağım son sefer olacak. Durbinli bir kadın satıcısını mutlu etmek için güzel kadınlara tecavüz et de kalçana bir çimdik al ya da köpekbalıklarına yem ol."

Bir başka adam, "Kapa gaganı; hayatında görebileceğinden fazla altın, yürüyecek halin kalmayana kadar orospulara harcamaya yetecek kadar altının olacak. Terbiyeli davranmaya değer," dedi.

Kıyıya götürüldüklerinde, önden gidenlerin sürüldüğü ilkel bir yapı da olmasa ıssız sayılacak bir adada olduklarını gördü. Margaret'la Abigail içeri son girenler arasındaydılar ve büyük kapılar arkalarından kapanınca, yeni mekânı incelediler. Zavallı kederli insanların yanında hiçbir şey yoktu: Sadece üzerine oturulan kirli bir zemin ve kütük duvarların aralarındaki çatlaklardan girdiği kadar ışık. Hızlı bir incelemeyle Margaret içeridekilerin çoğunun hasta olduğunu gördü. Yaralı ya da hastaların kaderini çok iyi bildiğinden, "Dinleyin!" dedi.

Sesi alçak mırıltıları ve hıçkırıkları kesti, yakındakiler ondan tarafa baktılar. "Ben Margaret, dükün kızı." Tekrar etrafa bakarak, "Bazılarınız hasta. Hasta olmayanlar onlara yardım etmeli. Onları şuradaki duvara taşıyın," dedi. Kapıdan en uzak duvarı işaret etti. Birkaç kişi tereddütle kıpırdamaya başladı. "Yapın!"

Güçbela yürüyebilenlerin uzak duvara gitmelerine yardım edildi, sonra Margaret duvara doğru seğirtti. Duvar boyunca hareket ederken Abigail, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Zemin eğimli mi diye bakıyorum."

"Neden?"

"Bir tuvalet çukuruna ihtiyacımız var, yoksa pislik içinde uyumak zorunda kalırız. Bu daha çoğumuzu hayatta tutar." Duvarın ucuna ulaştı ve yine duvar boyunca hareket etmeye başladı. Sonra, "İşte," dedi en alttaki kütüğün altındaki ışığın görülebildiği çöküntüyü işaret ederek. "Burayı kazın."

"Leydim," dedi duvarın dibine yakın oturan bir adam, "Kazmak için aletimiz yok."

Dizlerinin üzerine çöken Margaret gevşek, kumlu toprağı çıplak eliyle kazmaya başladı. Onu bir an seyreden adam da dönüp avuçlar dolusu çamuru elini kepçe gibi kullanarak çıkarmaya başladı.

Çok geçmeden bir düzinesi daha onlara katıldı.

İşin yoluna girdiğini gören Margaret kapıya dönüp bağırmaya başladı, "Muhafız!"

Diğer taraftan kaba bir erkek sesi karşılık verdi, "Ne?"

"Suya ihtiyacımız var."

"Kaptan emrettiğinde alacaksınız."

"Kıymetli mal ölüyor. Kaptanlarına bunu söyle."

"Onlara hiçbir şey söylemiyorum," cevabı geldi.

"O halde içeri giren ilk görevliye senin kızlardan birine tecavüz etmeye kalktığını söylerim." "Ha!"

"Ve bir düzine kişi de şahitlik eder."

Uzun bir sessizlik oldu, derken büyük mandal açıldı ve kapı azıcık aralandı. İçeri bir su tulumu uzatılırken muhafız, "Getirdiklerinde daha fazlasını alırsınız. O vakte kadar bununla idare etmek zorundasınız," dedi.

Margaret su tulumunu teşekkür etmeden aldı ve hasta esirlere uzattı.

Sonraki on gün boyunca hapsedilmeye, dip dibe yaşamaya katlandılar. Onlara başka esirler katıldı ve Margaret onların anlattıklarından Carse ve Tulan'a da akın edildiğini öğrendi. Tulan'daki garnizon başarıyla direnmişti, ama Carse Kalesi, daha başarılı olduğu halde, Crydee ile aynı kadere katlanmıştı. Abigail, Carse'dan kimse ona babasının yaşayıp yaşamadığını söyleyemediğinden derin bir depresyona girmişti. Margaret annesinin ölümünü hatırlayınca acının geri döndüğünü hissediyordu, ama diğerleriyle ilgilenmeye yoğunlaşınca bu duyguyu bir kenara bırakıyordu. Artık bütün esirler kirli ve perişandı. En azından bir düzinesi ölmüş ve taşınıp götürülmüştü. Koku ve sineklere dayanmak zor olsa da, açılan çukur hastalığın yayılmasını engellemeye yardımcı oluyordu. Margaret sade elbisesinin kenarından, iyileşmeyecek yaraları bağlamak için kumaş şeritleri yırtıyor, giysiyi dizlerine gelen yırtık pırtık bir pisliğe dönüştürüyordu. On birinci gün her şey değişti.

Altı Durbin esircisi, siyahlar giyinmiş, yüzleri örtülü ve etkileyici silahlar taşıyan bir düzine muhafız eşliğinde içeri girdi. Esirciler, esirlerin günlük incelenmesine başlamaya hazır, büyük binanın ortasına doğru hareket ettiler.

Birden on iki siyah giyimli adam yaylarını alıp esircileri vurdular. Esirlerin çoğu çığlık atıp katliamın devam edeceğinden korkarak duvara sinerken diğerleri dehşetle açılmış kocaman gözlerle oturdular.

Binaya bir diğer erkek grubu girerken içlerinden biri bağırdı, "Esirler dışarı!"

Kapıya yakın olanlar aceleyle dışarı çıkarken Margaret hasta oldukları halde hâlâ yürüyebilenlerden bazılarına yardım etti. Parlak ışık karşısında gözlerini kırpıştırarak karşısındaki manzaraya baktı. Orada Margaret'ın hayatında gördüğü hiçbir erkeğe benzemeyen bir grup erkek duruyordu. Jal-Purlu çöl adamlarının taktıklarına benzer türbanlar takmışlardı, ama bunlarınki daha büyüktü. Türbanlar beyazdı ve hepsinin alnında şaşırtıcı büyüklük ve renkte mücevherler vardı. İpek cüppeler bu adamların mevkii ve refah sahibi olduklarını gösteriyordu.

Keshçe konuşuyorlardı, ama Margaret'ın şimdiye dek duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir aksanla ve sık sık Margaret'ın dil eğitimi sırasında bile duymadığı kelimeler kullanarak. Arkalarında silahlı adamlar vardı, ama esirleri yolculuğun ilk ayağında korumuş olan pejmürde korsanların aksine bunlar askerdi, her biri benzer şekilde giyinmişti: Siyah tunik, pantolon ve başlarının çevresine bağlanmış kırmızı kumaş. Her biri kıvrık bir kılıç ve siyah, üzerine altın renginde bir yılan boyanmış yuvarlak bir kalkan taşıyordu.

Esirleri inceleyerek onları zinde olanlar ve olmayanlar olarak ikiye ayırdılar. Bir düzinesi yolculuk edemeyecek kadar hastaydı ve bütün esir grubu incelendikten sonra tekrar binaya sokuldular. Çok geçmeden içerden gelen ve hızla kesilen çığlıklar sonlarının ne olduğuna işaret etti.

Kalan esirler suya götürüldüler ve soyunup yıkanmaları söylendi. Deniz suyu yetersiz bir rahatlık sağladı ama yine de Margaret yıkanıp kirden kurtulduğu için hoşnuttu. Yıkanırken gemiyi gördü.

Abigail yakındaki muhafızların sözlerine aldırmamaya çalışarak sığ suda çömeldi. Kirliyken, saçları kirden keçeleşmişken bile güzeldi. Margaret alçak sesle konuştu. "Daha önce böyle bir gemi gördün mü?"

Karanlık dalgınlığından sıyrılan Abigail gözlerini gemiye dikti. Sonunda, "Hayır. Hiç," dedi.

Herhangi bir Krallık gemisinin iki katı büyüklüğündeydi, kıyıdan açıkta, dalgaların üzerinde kolaylıkla ilerliyordu. Ön ve kıç güvertesi yüksek ve dört büyük direği olan siyah bir gemiydi. "Bir Queg kadırgasına benziyor, ama kürek yerleri yok. Devasa."

Düzinelerce kayık kıyıya doğru kürek çekiyordu ve Margaret geri kalan esirlerin hepsinin o gemiye götürüleceğini anladı. Kıyıdaki bir düzine uzun kayık, denizden çıkan ilk esirleri gemiye götürmeye başlamıştı.

Bu iş neredeyse bir tam gün sürdü, ama gün batınımda siyah gemi demir aldı ve yolculuk başladı.

Gemi ambarının derinliklerinde Margaret ve diğer kadınlar geminin lombar tarafına, üç güverteden en alçak olanına alınmışlardı. Her esir için tek kişilik ot minder temin edilmiş, etrafta kımıldayacak yer kalmamıştı. Her ot minderin başına birer birer yerleştirildiler, ardından cüppelerini çıkarmaları söylendi. Kirli paçavralardan kurtulduğuna sevinen Margaret hızla itaat etti. Abigail tereddüt etti ve cüppesini güverteye bırakır bırakmaz, hızla kendini örtmeye çalıştı.

"Abby," dedi Margaret azarlayan bir ses tonuyla, "iffetin için korkman, bu o hayvanlara sana karşı kullanacakları bir başka silah daha verir."

Abigail, "Ben senin gibi güçlü değilim, Margaret. Üzgünüm," derken gözleri korkudan büyümüştü.

"Sandığından daha güçlüsün. Çeneni dik tut!"

Bir adam yazı tabletiyle yanına geldiğinde Abigail neredeyse sıçradı. "Adın," diye sordu adam. "Abigail," cevabını verdi yumuşakça.

"Kimlerdensin?" dedi adam, sesi tuhaf bir biçimde yükseldi ve aksanı Margaret'e umut verecek derecede tanıdık geldi.

"Carse Baronu Bellamy'nin kızıyım." Adam ona baktı, sonra "Git surda dur," dedi.

Çıplak kız kollarını kendine sarmış şekilde, beceriksizce ambarın en uzak ucuna gitti. Adam aynı soruyu Margaret'a da sordu ve yalan söylemekte bir fayda görmeyen Margaret onlara gerçek adını söyledi. Abigail gibi o da ambarın en uzak ucuna gönderildi.

Bütün esirler, her birini incelerken kendi tabletlerine işaretlemeler yapan bir çift adam tarafından yakından incelendi. Doktorlar gibi dürtüp ittiler ve esirler incelemeye sessizlik içinde katlanmaya zorlandılar. Mürettebattan adamlar gelip esirlerin ayak bileklerine zincirler geçiriyor, onları minderlerinin ayaklarına bağlıyorlardı ve zinciri etrafta biraz hareket edebilecekleri kadar uzun bırakıyorlardı ama ambardan kaçabilecekleri kadar değil.

Sonra Margaret'le Abigail'e yanaşıp, "Siz gelin," dediler.

Kızlar bir merdiveni tırmandılar ve güverteye açılan dar bir kapı ağzından geçtiler. Bir düzineden fazla pis pis gülümseyen adamın yanından geçerlerken Margaret bile kendini örtmeye çalıştı. Onlara rehberlik eden adam büyük bir kamaraya girerek, "Üzerinize uyan bir şeyler bulun," dedi. Odada bir sıra güzel giysi vardı. Kızlar üzerlerine olan giysiler buldular ve tekrar örtündükleri için mutluluk duyarak giyindiler. Basit elbiselerdi, tutsak edildiklerinden beri giymeye zorlandıkları iş önlükleri düşürüldüğünde yine de büyük bir gelişmeydi.

Sonra adam onları geminin kıçında büyük bir kamaraya götürdü. Orada iki adam bekliyordu. Kızlar içeri girdiklerinde adamlar saygılı bir şekilde durdular ve kızlara bir divana oturmalarını işaret ettiler. "Hanımlar," dedi tuhaf aksanlı olan, "grubumuz içinde sizin mevkiinizde birilerini bulduğumuz için memnunuz. Size biraz şarap ikram edebilir miyiz?"

Margaret meyve, peynir, ekmek ve etle, soğutulmuş şarapla donatılmış küçük masaya baktı. Açlığına rağmen, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

Adam, dostluk taşımayan bir gülümsemeyle, "Bilgi, leydim. Ve bize vereceksiniz," dedi.

* * *

Gözcü bağırdı. "Kara göründü!"

Amos başını kaldırıp batmakta olan güneşe karşı gözlerini elleriyle siper ederek baktı. "Nerede?" diye bağırdı.

"Lombar provasından iki derece!" cevabı geldi.

Amos güverteye açılan koridordan aşağı ana güverteye koştu ve başaltı kasarasına geçti. Pruvaya gelmek için Nicholas'la diğerlerinin seyrettiği yerden tırmandı. Amos, Günbatımı Adaları'ndan birini çok geçmeden görmeyi beklediğini söylediğinden, öğleden beri yavaşça orada toplanıyorlardı.

"Otuz yıldan fazla oldu," dedi Amos. "Uzak kaldığıma şüphe yok."

Nicholas gülümsedi. "İki derece uzak mı?"

Amos elini salladı. "İleride ölü olarak yatmalıydı. Şimdi bunu telafi etmek için güneye doğru geniş bir dönüş yapmak zorunda kalacağım."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, ama kesinlik hissimi incitiyor." Gözcüye bağırdı. "Tek bir zirve görüyor musun?"

"Evet kaptan," cevabı geldi. "Kırık bıçağa benzeyen bir zirvesi olan çarpık bir dağ."

"Güzel," dedi Amos. Dümene doğru, "Limana beş derece Bay Rhodes," diye bağırdı.

"Evet kaptan," cevabı geldi.

Harry, "Kaptan, burada tam olarak kim yaşıyor?" diye sordu.

Amos anıları üzerine hücum ederken iç geçirdi. "Başlangıçta, zavallı bir Kesh garnizonu, İmparatorluk subaylarıyla birlikte bir miktar sadık askeri

ve bir çift küçük gemi. Kesh, Bosania eyaletinden -Crydee ve Yabon'un Özgür Şehirleri- çıktığında küçük garnizonu unutup gittiler.

"Yıllar geçti ama askerlerin isyan edip subaylarını mı öldürdüğü yoksa subayların mı onlara liderlik ettiği bilinmiyor, ama Nicholas’ın büyük-büyükbabasının Bosania'yı fethetmeye kalkıştığı dönemde, bu mutlu küçük katiller grubu akın yapmaya başladı. Genelde Queg'den, Krallıktan ve Kesh'den gelen ya da oralara giden Kesh Elarial'i ve Uzak Sahil dışında ticaret gemilerine saldırıyorlar."

Marcus, "Tulan'a zaman zaman akın ediyorlardı," dedi.

Harry, "Kesh Kralı ya da İmparatoru neden onlardan kurtulmadı?" diye sordu.

"Ha!" diye güldü Amos. "Denemediklerini mi sanıyorsun?" Çenesini ovuşturdu. "İlerdeki adaya bakın." Zirveyi işaret etti.

"Onun ilerisinde bir düzine büyük ada ve yüzlerce küçük ada var. Bu bölge batıdan başlayan ve büyük bir takımadada biten uzun bir dizi adanın parçası." Harry boş boş baktı. "Muazzam bir ada zinciri, binden fazla, buradan bir aylık mesafede. Bazıları dev gibi, belki boydan boya bir yüz mil. Çoğunda kimin yaşadığını kimse bilmiyor. Diğerleri, Skashakanlar gibi, çok tanınmış. Dostumuz Render'ın gemi kazası geçirdiği yer de orası.

"Burayla takımada arasına serpiştirilmiş belki beş yüz ada var, bazıları sahil kordonundan fazla değil ve bunun gibi bir gemi için sadece bir liman derinliğinde: Özgürliman.

"Eğer yalnız, bir Krallık savaş gemisi görüş alanına girerse, Özgürliman'da çok sıcak bir karşılama bulur. Crydee'ye akın etmek için bu iki direkli küçük yelkenlileri kullandıklarını unuttunuz mu? Bir buçuk metreden fazla su çekmiyorlar; yani bir donanma getirirsek, biz Özgürliman'a girene kadar herkes toparlanıp gitmiş olur. Kasabayı yakıp yıkabiliriz -hem Kesh hem de Krallık farklı dönemlerde bunu yaptılar- ve biz gidince hemen yine inşa ederler.

"Hayır, Özgürliman korsanları hamamböcekleri gibidir: Sayıca epey fazlasını öldürebilirsin, ama onlardan kurtulamazsın."

Dönerek birinci kaptana bağırdı, "Mürettebatı toplayın Bay Rhodes!"

Amos kıç güverteye giderken birinci kaptan bağırdı, "Herkes güverteye!"

Emir iletilince mürettebat hızla ana güvertede toplandı, Nicholas'la arkadaşları güvertenin ön tarafından dinliyorlardı. Amos mürettebatı gözleriyle taradı. "Arkadaşlar, Crydee'den gelmeyi kabul eden askerler dışında hepinizi tanıyorum ve dük hepinizi kendi elleriyle seçti. Hepinize güveniyorum. Şüphelerim olsaydı, burada olmazdınız.

"Şu andan itibaren, artık Krallığın adamları değilsiniz. Margrave'in limanından gelme korsanlarsınız. Hiç orada bulunmadıysanız, bulunmuş olanlara sorun; yeterince küçük bir kasaba ve görecek fazla şey yok. Betimlemeyi hatırlayamazsanız, Özgürliman'a vardığımızda çenenizi kapalı tutun."

Mürettebattakilerin yüzlerine bakıyordu. "Çok yakında dostunuz olan denizci ve askerleri, dostlarınızı ve ailelerinizi öldürmüş olan adamlarla yüz yüze geleceksiniz. Piçleri boğmak isteyeceksiniz, ama yapamazsınız. Özgürliman, Krondor'dakiler kadar katı yasalarla yönetiliyor, ama çok daha sert bir adalete sahip. Kasabada kanun Özgürliman'ın yöneticisidir ve onun hükmünü bir tek Kaptanlar Konseyi temyiz edebilir ve bu nadir olur. Tartışmalar kılıçla halledilir ve arbedeye izin yoktur. Yani kardeşini öldüren piçle karşılaşırsan, ona gülümse ve zamanının er ya da geç geleceğini bil.

"Buraya intikam için gelmedik. Buraya Dük Martin'in kızını ve Crydee'den çalınan diğer oğlanlarla kızları bulmaya geldik. Buraya çocuklarınızı ya da dostlarınızın çocuklarını bulmaya geldik.

"Sinirine hakim olamayacağını düşünen biri varsa, o zaman sahile çıkmasın. Çünkü yemin ediyorum arbede çıkaran adamı asacağım ve çocukları kurtarmakta başarısız olursak o da cehennemde yanacak."

Uyarısı gereksizdi, çünkü bu adamlar bütün esirleri kurtarmakta ya da bu girişim sırasında ölmekte kararlıydılar. Amos gülümsedi. "Güzel. Şimdi, aranızdan bana ilk, amiral diyen piç kırbaçlanacak, tamam mı?"

Adamların kahkahalarının arasından biri bağırdı, "Evet kaptan."'

Amos büyük bir sırıtışla, "Ben Kaptan Trenchard'ım! Denizin Hançeri! Karanlık Boğazı'nı Kışortası Günü'nde geçtim!

Gemim Raptor ve onu Yedi Aşağı Cehenneme götürdüm, Kahooli ile bira içtim ve tekrar eve yelken açtım!" dedi. Adamlar güldüler ve bu böbürlenmeyi tezahüratla karşıladılar. "Annem bir deniz ejderhasıydı, babam yıldırımdı ve kurbanlarımın kafataslarında denizcinin dansını yapıyorum! Savaş tanrısıyla savaştım ve ölümün bizzat kendisini öptüm. Erkekler gölgemden titrer ve kadınlar adımı duyunca baygınlık geçirir ve bana yalancı diyebilen kimse yaşamaz. Ben Trenchard'ım, Denizin Hançeri!"

Adamlar güldüler, tezahürat yapıp alkışladılar. Amos, "Şimdi siyah bayrağı çekin ve herkes yerine geçsin. Şu an izleniyoruz," dedi. Uzak zirveyi işaret etti.

"Gündüz vardiyası aşağıya!" diye bağırdı Rhodes. "Gece vardiyası yukarıya!"

Adamlardan biri aşağı gitti ve Crydee'de Amos'un ayrıntılı açıklamalarına göre dikilmiş büyük bir siyah flamayla geri döndü. Kıçtaki direğe çektiler, bayrak rüzgârda çırpındı.

Nicholas bayrağa baktı, siyah zeminde beyaz bir kafatası ve kafatasının arkasında aşağıyı işaret eden, ucundan yakut rengi bir damla sarkan uzun bir hançer. Nicholas, Harry, Calis ve Marcus'a baktı ve onların da bayrağa bakmakta olduklarını gördü. Anthony ve Ghuda kayıtsız kalırken Nakor sırıttı.

Harry, "Garip olan... rol yapmıyordu, değil mi?" dedi.

Nicholas başını iki yana salladı. "Sanırım Amos zor bir çocukluk geçirdiğini söyleyecektir." Ghuda, "Sarayda onu tanıdığımı düşünmüştüm," dedi.

Nicholas, "Evet?" dedi.

Ghuda, "Akın yaptığında bir defasında Li-Meth'teydim. Onu barikatın diğer tarafından gördüm," dedi. Kafasını iki yana salladı. "Eski hatıralar." Omzunun üzerinden geminin solundan geçeceği, yaklaşmakta olan adaya baktı. "Bir süre önce orada bir parıltı gördüm." Zirveyi gösterdi.

"Gözcü," dedi Marcus.

"Hiç şüphesiz," dedi Ghuda.

"Özgürliman'da ne türden bir karşılama bulacağını merak ediyorum."

"Çok yakında öğreneceğiz," cevabını verdi Nakor her zamanki neşeli tavrıyla.

Limanın ağzına güneş batmaya başladığında ulaştılar. Amos üst direkteki hariç tüm yelkenlere camadan vurdurmuştu ve Raptor Özgürliman'a doğru görkemli bir şekilde hareket ediyordu. Liman mercanlarla sınırlı sahillere sahip geniş bir ovaldi, hemen arkasında devasa bir siyah kaya el gibi yükselen, batan güneşi saklıyordu. Limanı portakal rengi ve mora dönmüş bir gökle, siyah, gri ve gümüş bulutlarla çevreleyen ve dik bir şekilde yükselen bir dağ vardı. Tüm limanı kaba bir şekilde inşa edilmiş, saz damlı binalar kuşatıyordu. Özgürliman gece hareketliliğine başlarken, her köşede fenerler ve meşaleler yanıyordu.

Ghuda, "Bu ada gibi yerler duymuştum," dedi.

Nicholas, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ghuda, "O zirvenin limanın etrafında neredeyse mükemmel bir daire şeklinde yükseldiğini görüyor musun?" dedi.

"Evet?" dedi Nicholas.

"Bu bir yanardağın kalbiydi."

Nakor başıyla onayladı. "Çok büyük bir yanardağ." Bu gerçek onu sevindirmişe benziyordu.

"İçerde boydan boya neredeyse yarım mil!"

Dağ tarafında ışıklar yanmaya başladı ve Nicholas parıldayan bir panorama halini almasını büyülenerek izledi. Gemi yavaşça limanın merkezine doğru hareket ederken ılık bir rüzgâr onları selamladı. Çeşitli büyüklüklerde, neredeyse Raptor'a denk iki taneden, iki, çok küçük ticaret gemisine kadar, yedi gemi demir atmış limanın nazik dalgalarıyla sallanıyordu. Becerebildiği en iyi konuma ulaşan Amos son yelkenlerine de camadan vurulmasını emretti ve demir atılmasını istedi. Liman boyunca nazik bir rüzgâr esiyor, duyuları boşuna umutlandırarak baharatların ve parfümlerin zayıf kokusunu taşıyordu. Karadan gelen sesler yankılanıyordu, ama liman hemen hemen sessizdi.

Marcus, "Bu kadar çok ışık için fazla sessiz," dedi.

Ghuda, "Yanlış renkler altında mıyız diye görmek için bekliyorlar sanırım," dedi.

Gemi demir atınca Amos bir kayığın denize indirilmesini emretti ve mürettebat emre uymak için koşuşturmaya başladı. Hakaretler ve tehditler yağdırdı ve Nicholas, Amos'un sahilde dinleyen birileri olma olasılığına karşı rol yaptığını fark edene kadar sözlerinin sertliğine şaşırdı.

Ghuda, "İkinize bir diyeceğim var," eledi. Marcus'la Nicholas dönünce paralı asker, "Epeyce yolculuk ettim ve bunun gibi birçok yer gördüm, biz yabancıyız ve bize güvenmeyeceklerdir.

Şüphenin yararı olmaz. İsimleriniz konusunda anlaşsanız iyi olur, çünkü akraba okluğunuza şüphe yok."

Nicholas'la Marcus bakıştılar ve sonunda Nicolas, "Esterbrook kasabasının yakınındaki malikânenin ismini alıyorum. Birçok defa ziyaret ettim," dedi.

Ghuda başım salladı. "Esterbrooklu Marc ve Nick o zaman. Babanız kimdi?" diye sordu birden.

Marcus çarpık bir gülümsemeyle, "Annem bilmiyordu," dedi.

Ghuda güldü ve çocuğun sırtına şaka yollu vurdu. "Becereceksin Marc."

"Anneniz kimdi?" diye sordu Nicholas'a.

"Esterbroklu Meg," dedi Nicholas. "Will adındaki bir adam tarafından işletilen tek handa garsondur ve hâlâ, bir erkeğe hayır diyemeyen güzel bir kadındır."

Ghuda yine güldü. "Güzel."

Ana güverteye ilerlerken, sövgü ve hakaret bilgisini birinci sınıf bir şekilde sergileyen Amos'a katıldılar. Bir çift asker, rıhtımdan seyreden biri varsa diye renkli küfürler eşliğinde oynuyorlardı.

Uzun kayığa bindiklerinde Amos, "Siz hikâyelerinizi hazırladınız mı?" diye sordu.

Nicholas, "Marc benim ağabeyim. Esterbrook'tan geliyoruz. Babamızı tanımıyoruz," dedi.

Marcus, "Nick bir parça yavaş, ama annemin hatırına ona katlanıyoruz," dedi.

Nicholas sahte kardeşine kaş çattı ve "Bu bizim sadece ikinci yolculuğumuz. Size... şeyde..." duraksadı, sonra ekledi, "Margrave Limanı'nda katıldık."

Amos, Ghuda'yla Nakor'a işaret ederek, "Siz ikiniz olduğunuz kişilersiniz," dedi. Sonra çenesini ovuşturdu. Pantolon ve tunikle çok rahatsız görünen Anthony'ye bakarak, "Senin kim olduğunu iddia edeceğiz?" diye sordu.

"Senin şifacın mı?" dedi Anthony.

Amos başını salladı. "İhtiyaç duyduğun bir şeyler var mı?"

Anthony, "Yaraları iyileştirmek için kullanabileceğim sürüyle bitki, kök ve başkaca malzemeler var. Kasabada ikna edici bir alışveriş yapabilirim," derken sertti.

"Güzel," dedi Amos. Calis'e, "Yabonlu bir avcıyı oynamak fazla zorluk çıkarmayacaktır," dedi.

Elf başını salladı. "Gerekirse Yabon dilini konuşurum."

Amos sırıttı. "Şimdi, soran olursa, tek bildiğiniz benim Trenchard olduğum ve Acı Deniz'e yakın zamanda döndüğüm. Ondan önce Kesh ya da Krallık için yelken açmış olabilirim, ama kimse emin değil. Sormayacak kadar akıllısınız."

Hepsi başlarını salladılar ve iki denizci kürek çekerek onları rıhtıma doğru götürürken sustular. Birkaç dakika sonra, yarım düzine teknenin bağlı olduğu alçak bir iskeleye ulaştılar. Kayığı bağlayıp karaya çıkarlarken görünürde kimse yoktu.

Birden bir ses duydular: "Durun! Kendinizi tanıtın!"

Karanlığa dikkatle bakan Amos, "Kim bilmek istiyor?" diye kükredi.

İki binanın arasından tek bir şekil çıktı. Sivri burunlu kel bir adamdı, inceydi ama geniş omuzluydu. Yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı, derin ve hoş bir sesle konuştu. "Ben bilmek istiyorum." Etrafına belli belirsiz el salladı. "Ve birkaç da arkadaş." Bir düzine silahlı adam grubu çevrelemek için hareket etti.

Amos arbaletleri alçaltılırken, "Rahat olun," diye fısıldadı.

Kel adam Amos'un karşısına geçmek için yürüdü ve "Bu sularda otuz yıldır görülmemiş olsa bile, çok meşhur bir bayrağı taşıyorsun," dedi.

Amos birden bir kahkaha patlattı. "Duncastleli Patrick! Seni hâlâ asmadılar mı?" Sonra yumruğunu adamın suratına indirdi ve adam gerisingeri havada

uçup rıhtımın sert taşlarının üzerine indi. Amos öne çıktı ve işaret parmağını tehditkâr bir şekilde salladı. "Ya bana borçlu olduğun yirmi kraliyet altını nerde?"

Çenesini ovalarken sırıtan adam, "Hey, selam Amos. Öldüğünü düşünmüştüm," dedi.

Amos, Patrick'in silahlarını üzerine çevirmiş adamlarından ikisini itip geçti ve elini uzattı. Adamı ayağa kaldıran Amos kollarını ona dolayıp sert bir şekilde sıkarken yüksek sesle kükredi.

Adamı yere koyup, "Özgürliman'da ne yapıyorsun? Trollhome Dağları'nda kaçaklara silah sattığını duymuştum," dedi.

Patrick kolunu Amos'un omuzlarına atarak, "Tanrım, o uzun zaman önceydi, neredeyse on yıl oldu. Bugünlerde Özgürliman'ın şerifiyim," dedi.

"Şerif mi? O küçük kötü Rodezli piçin -neydi adı?- Francisco Galatos'un şerif olduğunu sanıyordum."

"O otuz yıl önceydi. Öldü ve ondan sonra iki şerif daha gördük. Beş yıldır ben şerifim." Sesini alçaltarak, "Bunca yıl nerelerdeydin? Son duyduğumda, Queg'den Uzak Sahil'e silah taşıyordun," dedi.

Amos kafasını iki yana salladı. "Geçen yıllardan bahsetmek uzun hikâye, bir bardak bira ya da şarapla anlatılsa daha iyi."

Patrick durdu. "Amos, son gelişinden bu yana epeyce şey değişti." "Nasıl?" diye sordu Amos.

"Benimle gel." Adamlarına Amos'un arkadaşlarına eşlik etmeleri için işaret edince hepsi rıhtım bölgesinden su kenarına paralel küçük bir sokağa doğru yürüdüler. Sokakta ilerlerken, oranın sakinleri pencere ve kapı aralıklarından merakla baktılar. Renkli bir şekilde boyanmış birkaç kadın onları bağırarak davet etti. Bu sözler evrensel olarak takdir eden kahkahalarla karşılandı.

Amos, "Bu barakalar değişmişe benzemiyor Patrick. Hâlâ her zamanki gibi insanı kendilerine çekiyorlar," dedi.

Patrick, "Bekle," dedi.

Geniş bir bulvarın tepesine varınca köşeyi döndüler. Duncastleli Patrick sokağın aşağısını işaret etti. "İşte," dedi.

Amos durup manzaraya baktı. Çünkü sokak göz alabildiğine, boyalı ve açıkça iyi bakılmış iki ve üç katlı binalarla doluydu. Yolda ileri geri yürüyen kalabalığa bakılırsa, Özgürliman'ın meşgul bir toplum olduğu açıktı. Uzakta, dağa doğru kıvrılan yolu gördüler.

Amos, "İnanmıyorum Patrick," dedi.

Duncastle dalgın bir şekilde, çenesinin Amos'un vurduğu yerini ovuşturdu. "İnan Amos. Son gelişinden bu yana büyüdük. Bir taverna ve genelevi olan küçük bir kasaba değil, bir şehiriz."

Sokaktan aşağı yürümek için dönerken diğerlerine kendisini izlemelerini işaret etti. "Yasalara Krallıktakiler kadar saygılı değiliz, ama Kesh'teki diğer pek çok şehirden daha yozlaşmış da değiliz ve büyük ihtimalle Durbin'den daha az ahlaksızız. Benim için çalışan elli askerim var ve Özgürliman'da düzeni korumak için iyi para alıyoruz." Her iki yandaki binaları işaret ederek, "Buradaki tüccarların çoğu Krallıkta, Queg'de ve Kesh'te iş yapıyor," dedi.

"Gümrük olmadan sanırım," dedi Amos havlar gibi gülerek.

Patrick gülümsedi. "Genelde. Yine de, diğerlerinin Kesh ve Adalar'daki gümrüklerle başı dertte gidecekleri yere vardıklarında kargolarının haciz edilmesi yüzünden çok şey kaybediyorlar. Ve bir kargonun başka yerden çıktığını iddia etmek de işe yaramıyor -Özgürliman'ın bu işlerdeki payını sessiz yürütmek istiyoruz. Sonuç olarak, gemi nakliyesiyle muazzam iş yapıyoruz." Hâlâ iş yapmakta olan birçok binadan birini işaret ederek, "Kesh şehrinin kuzeyindeki en büyük bağımsız baharat tüccarına bakıyorsunuz," dedi.

Amos güldü. "Bağımsız. Bunu sevdim. Kesh'teki baharat ticareti İmparatorluğun tekelinde olduğundan, İmparatorlukta yasal olarak çok iyi işleyemez."

Patrick gülümserken başını salladı. "Ama İmparatorluğun içinde kaynakları var ve İmparatorluk Sarayının içinde bile bağlantıları olduğundan şüpheleniyorum. Hiç duymadığımız ülkelerden tüccarlarla iş yapıyor, Amos. Tsurani dünyasından. Kesh'in öteki ucundaki Brijana'dan. İsimlerini telaffuz bile edemediğim yerlerden, yakın zamana kadar var olduğunu bilmediğim denizlerin ötesinden." Yürümeye devam ederken diğerleri onu izlediler.

Saate rağmen hâlâ meşgul olan binaların önünden geçtiler. "Bu adamların bazılarını tanıyorsun, Amos," dedi Patrick. "Gençliklerinde bizim gibi korsandılar, şimdi akıllı ticaretin daha az riskle daha çok getiri sağladığını öğrendiler."

Nicholas ziyaret etmiş olduklarından çok da farklı olmayan bir şehir gördü, vatandaşların daha nahoş ve aksi olmaları dışında. İki adam yüksek sesle tartışıyorlardı, ama şerifin adamlarından ikisi ilerlemelerini bildiren kısa bir talimatla münakaşayı susturdular. Krondor Prensi'nin oğlu Özgürliman'ın her açıdan müreffeh bir kasaba olduğunu görebiliyordu.

Amos, "Yani bu ihtiyar yaşında böyle şüpheci bir piçe dönüşmenin nedeni bu Patrick," dedi.

Patrick başını salladı. "Şüpheci olmak zorundayım. Tepelere kaçıp Krondor ya da Elarial'dan akıncı bir donanmanın sıkılıp gitmelerini beklediğimiz günler geçti. Artık kaybedecek çok şeyimiz var."

Amos eski dostuna uğursuz bir ifadeyle baktı. "Bu yüzden mi bir düzine silahlı adamla karşılandık?"

Patrick başını salladı. "Ve Kaptanlar Konseyi'ni olduğunu söylediğin şey olduğuna ikna edemezsen; gemini aynı nedenle alırız."

Amos tehditkâr bir ifadeyle ama alçak sesle, "Cesedimi çiğnersin," dedi.

Birden bir düzine arbaleti tekrar Amos ve arkadaşlarına doğrultuldu. Duncastleli Patrick üzgün bir ifadeyle, "Gerekirse çiğnerim Amos. Gerekirse çiğnerim," dedi.

Günbatımı Adaları'nın kaptanları bulvarın en ucundaki evde buluştular. Yol boyunca Nicholas ve diğerleri değişen egzotizm manzarasını seyrettiler. Gece havasını dillerin gevezelikleri dolduruyordu ve renkli kostüm bolluğu gözü her bakışta şenlendiriyordu. Kumar salonları ve genelevler tüccarlar ve bankerlerin iş yerleriyle yan yanaydı. Ve her kapı ağzında, bir düzine dilde yazılmış işaret levhaları verilen hizmeti duyuruyordu.

Satıcılar ipekten mücevhere, tatlıdan şekere, hayal edilebilir bütün mallarla dolu arabaları itiyor ya da tablaları taşıyorlardı. Nicholas etrafa o kadar bakındı ki manzara karşısında şaşkına döndü; Özgürliman Crydee'den büyük ve muhakkak ki çok daha meşgul görünüyordu.

Amos, "Bu nasıl oldu ve nasıl oldu da Krallık Denizi'nde hiç duymadık?" dedi.

"Bu sözlerin senin aleyhine işliyor, Amos," cevabını verdi Patrick. "Her ulusun âdetleri iki yol boyunca ilerler; tutucu ve tehlikeli. Ve sinsilikle ticaret yapmayı deneyen herkes en iyi çitin nerede olduğunu, haksız kargoların nereye boşaltılabileceğini çok geçmeden duyar. Yakın zamanda o meşhur bayrağın altında yelken açıyor ve Özgürliman'ın artık dünyanın ganimet takas odası olduğunu duymamış olamazsın. Ve en dürüst tüccarlar bile âdet ve tarife yokluğu yüzünden bizden haberdarlar."

Sokaktan aşağı yürürlerken Amos sustu. "Dediğim gibi Patrick: Bu uzun bir hikâye." Sokağın en ucunda, üzerinde 'Valinin Evi' olduğunu ilan eden büyük bir tabelanın asılı olduğu bir bina vardı. Geniş verandası ve her iki yanda birer penceresiyle mütevazı bir binaydı. Kepenkler ardına kadar açılmıştı ve Nicholas içerden gelen yüksek sesleri duyabiliyordu.

Amos ve grubu binaya giren merdivenlere yürüdüler. Bir zamanlar içerde var olan bütün duvarlar kaldırılmıştı, bütün giriş katını tek bir büyük oda kaplıyordu. Arka duvar tarafındaki merdiven ikinci kata çıkıyordu. Yukardan, içinde bir düzine mum olan ahşap bir şamdan ışık sağlıyordu.

Merdivenlerin karşına uzun bir masa konmuştu ve yedi adam orada oturuyordu. Amos büyük şapkasını saygıyla çıkarınca diğerleri de onun gibi yaptılar. Ama uzun adımlarla ilerleyip en ortadaki kaptanın karşısında durarak, "Yedi Aşağı Cehennem'de sana kardeş bir kaptanı silahlı adamlarla karşılama hakkını kim veriyor, William Swallow?" diye bağırdığında saygısının şapka çıkarmaktan ibaret olduğu anlaşıldı.

Masanın ortasında oturmakta olan gri saçlı kaptan, "Gördüğüm kadarıyla, her zamanki gibi uysalsın," dedi.

Saçları koyu renk bukleler halinde omzuna düşen ve güzel kesilmiş bıyıkları olan genç bir adam, "Bu soytarı da kim, Swallow?" dedi.

"Soytarı ha!" diye bağırdı Amos genç adamla yüz yüze gelmek için dönerken. "Yaşadığım ve nefes aldığım sürece değil, Morgan! Babanın kendini öldürene kadar içtiğini ve gemisinin komutasını senin aldığını duydum." Adamı uğursuz bakışlarıyla keserken, "Evlat," dedi. "Sen annenin memesinden kesilmeden, ben Kesh kotralarını yakıyor ve Queg kadırgalarını batırıyordum. Natal Limanı'nı yağmaladım ve Lord Barry'nin donanmasını kamçılanmış bir köpek sürüsü gibi yolladım Krondor'a! Ben Trenchard'ım, Denizin Hançeri ve olmadığımı söyleyen ilk adamı öldüreceğim!" Morgan tatlılıkla, "Öldüğünü sanmıştım Amos," dedi.

Amos ceketinden bir hançer çıkardı ve kimse tepki vermeye fırsat bulamadan, hançeri çevirip genç kaptanın ceketinin kol ağzını masaya mıhladı. "Artık daha iyiyim," dedi.

Nicholas, Marcus'u dirseğiyle dürtüp bir noktayı işaret etti. Masanın en ucunda mavi dövmelerle kaplı beyaz tenli bir adam oturuyordu. Burnuna altın bir halka takılıydı ve mavi gözleri solgun yüzünde dramatik görünüyordu.

Duncastleli Patrick resmi bir ifadeyle, "Kaptan, bu Amos, Kaptan Trenchard ve ben onu tanıyorum," dedi.

Kaptan Swallow, "Krallık için yelken açtığını duyduk Amos," dedi.

Amos omuz silkti. "Bir süre. Ondan önce kuzeyde bir suça karıştım. Bir dolu şey yaptım. Kesh için ve onlara karşı yelken açtım, Krallık için ve onlara karşı da yelken açtım. Bu odadaki her erkek gibi."

"Ben sizin Krallık casusları olduğunuzu bilir bunu söylerim," dedi masanın öteki ucundaki kaptanlardan biri.

Amos döndü ve adamın konuşmasıyla alay ederek "Ve ben de senin geri zekâlı olduğunu bilir onu söylerim, Peter Dread," dedi. "Nasıl Kaptan olduğun bir muamma; Kaptan Mercy öldü mü, yoksa sen ve şuradaki Render onu 'emekli' mi ettiniz?

Adam ayağa kalkacak olunca Patrick, "Kavga yok!" dedi.

Dövmeli adam, "Adamlarım bana siyah bayrağın altında yelken açtığını, ama geminin Krallığın bir savaş gemisi olduğunu söylediler," dedi.

Amos onun yüzüne bakarak, "Ben çalana kadar Krallığın savaş gemisiydi Render," dedi. Ona sert bir ifadeyle baktıktan sonra gözlerini tekrar Dread'e çevirdi, sonra tekrar Render'a. "Burada liderlik kalitesi cehenneme gitmiş anlaşılan. Dread ve Render kaptan ha?" kafasını iki yana salladı. "Kaptanın John Avery'ye ne oldu Render? Onu yedin mi?"

Render masanın kenarını kavradı ve tükürecekmiş gibi baktı, ama sessiz kaldı. Amos'a neredeyse tıslayarak, "Bantamina on yıl önce Taroom'da battı, Trenchard. İşte o zaman kaptan oldum!" dedi.

Patrick, "Burada dikilip bütün gece birbirimize hakaret edebiliriz Amos, ama amacına faydası dokunmaz," dedi.

Amos odada göz gezdirdi. "William Swallow'u saymazsak, hepinizden önce Kardeşlik'te bir kaptandım. Kim benim özgür geçiş hakkımı inkâr ediyor? Özgürliman, buraya yelken açma cesaretine sahip bütün kaptanlara daima açık bir liman oldu. Yoksa artık vergi tahsildarlarınız mı var? Uygarlaşıyor musunuz, lanet olasıcalar?"

Patrick yanıt verdi, "İşler bir zamanlar olduğu gibi değil, Amos. Biri casusluk etmeye gelirse burada kaybedecek çok şeyimiz var." Amos, "Size

söz vereceğim," dedi.

"Özgürliman'da işin ne?" diye sordu o ana dek sessiz kalmış genç bir kaptan.

Amos adamı süzdü, kısa boylu, fıçı gibi göğsü olan, kızıl sakal ve omuz hizasında kıvırcık kızıl saçlara sahip bir adamdı. Amos daha da rahat bir şekilde sırıtarak, "Sen Kızıl James olmalısın," dedi.

Adam başıyla onayladı. "Serüvencinin Bakışı'ndan Queg'in rüzgâr altına kadar seninkine benzeyen bir gemi tarafından kovalandım Trenchard."

Amos sırıttı. "İki yıl önce, geçen ilkbaharda. Kıyıya yakın gitmeseydin ve o Queg kadırgaları neyle oynadığımızı görmek için gelmeselerdi, seni yakalardım da." James masaya vurarak kükredi, "Kral için yelken açmıştın!"

Amos da kükreyerek karşılık verdi, "Biraz önce öyle olduğunu söyledim! Sağır mısın yoksa aptal mı? Senin annesiz keratalarından her yakaladığım için cömert bir ödeme ve geçmiş suçlarım için bir af alıyordum ve benim yerimde olsalar, buradaki adamların hiçbiri aynını yapmak için iki kere düşünmezdi!" James'le göz göze gelebilmek için masanın üzerinden eğilen Amos yumuşak bir şekilde konuştu. "Özellikle de alternatifi darağacıysa."

"Bir sorunumuz var," dedi Patrick. "Hepimiz için tanıdıksın Amos, ama hatırlayamadığım kadar uzun bir süreden beri ortalarda görünmüyordun, Kral için yelken açtığın zamanlar dışında. Tekrar korsanlığa döndüğünü söylüyorsun, ama bizi en yüksek parayı verene satmayacağına dair nasıl bir güvence verebilirsin?"

"Şu annesiz canilerin verdiğinin aynını," diye bağırdı Amos, diğer kaptanları göstererek.

"Burada hisselerimiz var," dedi James. "Bu adaların tarihindeki en tatlı girişim ve kazanç düzenli. Bu kuyuyu zehirlemek için aptal olmamız lazım."

Amos homurdandı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Patrick'e.

"Bir süre burada kalmalısın Amos."

"Ne kadar?"

"Ufkun ilerisinde bir yerde akıncı bir donanmanın beklemediğinden emin olmaya yetecek kadar," dedi James.

"Ya da Krondor'a dönüp bir donanma getirmeyeceğine dair bir delil gösterene kadar," diye ekledi Swallow.

Duncastleli Patrick, "Her durumda da Amos, birkaç ayı ya da en çok bir yılı geçmez," dedi. Sadece önemsiz bir güçlükmüş gibi gülümsedi.

"Siz kaçıksınız," dedi Amos. "Buraya bir nedenle geldim ve başımda, halletmem gereken meseleler var."

"O bir casus," dedi tekrar Dread.

"Neymiş şu başındaki mesele?" diye sordu Patrick.

Amos bir parmağıyla suçlarcasına Render'ı işaret etti. "Buraya o adamı öldürmek için geldim."

Render elinde kılıçla ayağa fırladı. Patrick bağırdı, "Yeter!" Amos'a dönerek, "Render'la derdin nedir?" diye sordu.

"Bir ay önce Durbin, köle tacirleri de dahil bir katiller ordusunu Crydee'ye saldı. Lanet olası kasabayı yakıp kül etti ve neredeyse oradaki herkesi öldürdü."

Render alayla homurdandı. "Bir ay önce Kesh sahilinden yelken açmıştım, Trenchard.

Kamarotluğumdan beri Crydee'ye gitmedim. Orada çalmaya değer ne var?"

Patrick, "Akın yaptığını inkâr ediyor. Ve Crydee'yi yağmalamış olsa bile, bu neden aranızda bir sorun çıkarsın ki?" dedi.

"Çünkü rıhtımdaki depolarda beş yıllık ganimetlerim vardı ve o çaldığında ben onları taşımak üzereydim!"

"Ganimet falan yoktu!" diye bağırdı Render.

Amos şeytani bir ifadeyle gülümserken gözler onu süzdü. "Crydee'ye akın yapmamış olsa, bunu nasıl bilirdi?"

Render, "Ben ve akın hakkında yalan söylüyor, yani ganimet hakkında da yalan söylüyor olmalı," dedi.

Patrick bakışlarını kaptandan kaptana çevirdi; hepsi başlarını salladılar. Patrick, "Özgürliman'ın kanunu bu. Hiçbir kaptan diğerine elini kaldıramaz -ayrıca mürettebatlar da kavga edemez. Bu meseleyi limandan çıktığınızda halledebilirsiniz, ancak ikinizden biri kavga çıkaracak olursa, gemisine el konacak ve hücreye atılacak," dedi.

Nicholas, Render'ı izliyordu. Yumuşak bir şekilde, "Yalan söylüyor," dedi.

Marcus bir şey söylemek için döndü, ama daha konuşamadan, Duncastleli Patrick, "Ne dedin?" dedi.

Nicholas, "Yalan söylüyor dedim. Crydee'de arkadaşlarım vardı. O, kadınları ve çocukları katleden kanlı bir köpek. Kaptan Trenchard alamazsa, o zaman canını ben alırım," dedi.

Patrick, "Render geçen ay Kesh sahilinden uzakta olduğunu iddia ediyor. Bahsettiğin başka biri olmalı," dedi.

Nicholas başını iki yana salladı. "Mavi gözlü iki yamyam korsan mı? Hayır, oydu."

Patrick, Amos'a dönerek, "Kaptan Trenchard sen ve mürettebatın şartlı tahliye edildiniz," dedi. "Kasabada dolaşma özgürlüğünüz var, ancak sen ya da adamlarından herhangi biri sorun çıkaracak olursa, gemine el koyar mürettebatını da kadırga kölesi olarak* Queg'e satarız. Konseye istediğin zaman dönebilirsin ve oturan yedi kaptandan dördünü hikâyenin doğru olduğuna ikna edersen, kaptanlar grubuna tekrar kabul edilirsin."

Amos hiçbir şey söylemedi, bir kez başını salladı, sonra dönüp çıktı. Diğerleri de onu izlediler. Merdivenlerden inerlerken Nicholas'a fısıldadı. "İyiydi." Ghuda, "Evet artık seni öldürmeye çalışacağı kesin," dedi.

"Benim de beklediğim tam olarak bu," dedi Nicholas.

Sokağa çıktıklarında Amos, "Kaptanlar bir ay daha burada kalacağımızı düşünüyorlar, ama mahkûmların yerini saptadığımız an buradan ayrılmak niyetindeyim," dedi. Harry'ye, "Tekneye dön ve nöbet tutan herkesin sahile çıkmasını söyle. Onlara tavırlarına dikkat etmelerini ve aklı başında davranmalarını bildir. Bütün adamların söylentileri dinlemelerini istiyorum. Bizi yolda yanından geçtiğimiz, kırmızı yunus işareti olan handa bulun," dedi. Harry koştu. Amos, Anthony'ye, "Alışverişine başla," dedi. Anthony gitti. Amos başını sallayarak Ghuda'ya büyücüyü uygun bir mesafeden izlemesini belirtti. Onlar gidince, "Şimdi o hanı bulalım da Nick'i canlı tutabilecek miyiz görelim," dedi.

Kırmızı Yunus Hanı gösterişsiz ve temizdi ve her zamanki müşterileri düşünülürse, görece sessizdi. Amos arka tarafta özel bir oda tutmuştu ve Nakor, kimin yaklaştığını görebilmek için azıcık aralık tutarak kapının yanına oturmuştu. Amos, "Her seferinde bir kaptanı ikna etmek için gereken vakti harcayamayacağımız açık. Render da aralarında olduğundan, bu altı kişiden dördünün fikrini değiştirmemiz gerektiği anlamına geliyor," dedi. Parmaklarını masada tıkırdattı. "Ben bir başkasının daha dahil olduğunu düşünüyorum." "Neden?" diye sordu Marcus.

Amos, "Hâlâ yerine oturmayan çok şey var," dedi. "Limandaki gemileri gördün mü?" Marcus başıyla onayladı. "Biri bir yerlerden bir dolu paralı asker getirmiş, sonra onları Uzak Sahil'i yağmalayan küçük filolara koymuş olmalı. Bu bir sürü plan ve adam gerektirir. Bence en az iki, belki üç derin su gemisi vardı ve bu Render dışında en az bir kaptan demektir." Nicholas, "O halde hızlı davranmalıyız," diye konuştu.

Amos, "Mürettebattan biri bir hata yapana ve buradan kurtulmak için dövüşmemiz gerekene kadar belki bir haftamız var," dedi.

Nicholas masada onun yanına oturmuştu, Marcus'sa Amos'un arkasında, ayaktaydı. Nicholas, "Tutsaklar hâlâ buradalarsa, onları tekrar götürülmeden önce bulmalıyız," dedi.

Amos kafasını iki yana salladı. "Hâlâ burada olmaları gibi bir ihtimal neredeyse yok." "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Marcus.

Nakor döndü ve "Çünkü Kaptan Render herkese yalan söylüyordu. Akın olmadığını söylüyor.

Yine de Pug, tutsakları buraya getirdiğini söyledi. Çok fazla yalan," dedi.

Amos başım salladı. "Ki bu da Render'ın akınına kim arka çıktıysa büyük ihtimalle tutsakları hızla götürdüğü anlamına geliyor." Şapkasını çıkartıp alnını sildi. "Bu adaların ne kadar rutubetli olduğunu unutmuşum." İç geçirdi. "Artık Özgürliman'ın ne kadar büyüdüğünü gördüğüme göre, Render'ın akınını nasıl gerçekleştirebildiğini ve diğer kaptanlardan nasıl sakladığını anlayabiliyorum."

Elleriyle işaret ederek konuşmaya devam etti, "Buradan yarım günlük mesafede üs olarak kullanılabilecek bir düzine ada var. Gün batımında, Kesh sahiline akın edeceğini iddia ederek limandan ayrılabilir. Sonra diğer akıncıların beklediği yere yelken açar, onları alır, filikaları iki geminin ambarına yükler, Crydee'ye yelken açar, filikaları indirir ve Uzak Sahil'deki saldırılarına başlar."

"Neden bu sulardan saldırsınlar, Amos?" diye sordu Marcus. "Diğer korsanların öğrenmesini istemiyorlarsa, neden buradan başlasınlar?"

Amos, "Özgürliman'a sürekli yabancılar geliyor. Bu tür bir suçun pazarlığını daha rahat yapabileceğin başka bir yer var mı? Ama soru şu, birkaç yüz tutsağı nerede saklayabilir?" dedi.

Nakor hatırlarken yüzü bulutlandı. "Pug büyük bir bina hakkında bir şeyler söylemişti. Büyük, koyu renk bir bina."

Amos, "Bence dağılıp gezmemiz gerek," dedi. Marcus'a bakarak, "Ne kadar iyi bir denizcisin?" diye sordu.

Marcus, "Küçük bir tekneyi kendimi boğmayacak kadar iyi kullanabilirim," dedi.

"Güzel. Yarın bir tane bul ve satın al. Eğer biri sana ne yaptığını soracak olursa, onlara Trenchard bir ev inşa etmeyi düşündüğünden, civardaki adaları keşfe gittiğini söyle. Kaptanlardan bazılarının buralarda kendi küçük krallıkları var. Harry'yi de yanında götür ve kendini boğmadığından emin ol.

"Render'ın sorun çıkarmakla kaybedeceği çok fazla şey olabilir çünkü Nicholas'la ben onu tehdit ettik ve peşine düşmemiz yasaklandı." Amos sırıtarak Nicholas'ın eline hafifçe vurdu. "Senin, şanslı çocuk, Render'ı aptalca bir şey yapacak kadar sinirlendirmek gibi gıpta edilmeyecek bir görevin var. Başına bir nöbetçi dikeceğiz ve sen de sürekli peşinde olacaksın. Ona, onun gölgesi olduğunu düşündürecek kadar yakın olmanı istiyorum."

Nicholas başıyla onayladı.

Amos büyük bira testisinin mantarını çıkardı ve "Şimdi kim içki istiyor?" diye sordu.

KEŞİFLER

Bir martı ciyakladı.

Marcus, Calis ve Harry güneş ufkun üzerinde yükselirken limana doğru yürüdüler. Otuz yaş büyük olmasına rağmen Harry kadar genç görünen yarı-elf delikanlı için Özgürliman manzaralar ve seslerle dolu yabancı bir yerdi. Gereken konuşmaları arkadaşlarının yapmasından hoşnut bir şekilde sessiz kalmıştı, ancak izlemiş, dinlemişti ve adada yaşayan insan kalabalığının çeşitliliği karşısında büyülenmişe benziyordu. Harry bir gece önce Nicholas'a, hareket etmeyi ya da konuşmayı tercih etmedikçe elfin varlığını tamamen unutmanın mümkün olduğunu söylemişti, sessiz ve kıpırtısız kalmakta o kadar ustaydı ki.

İnce yapılı bir şekil ters çevrilmiş bir sandalın arkasından aceleyle çıkıp hemen arkalarına geçerken Harry ona bir soru sormak üzereydi. Calis bıçağını çıkarmıştı ve diğerleri daha dönmeden o hazırdı. Harry ani ortaya çıkış yüzünden neredeyse korkudan sıçrıyordu. "Tanrım! Ne istiyorsun?"

Bir ses fısıldadı, "Konuya gelelim: Siz üçünüz ne istiyorsunuz?"

İnce yapılı şekil biçimsiz bir tunik ve pantolon giymişti; fazla uzun paçalarının altından kirli ayak parmakları görünüyordu. Hırpani kol ağızlarından uzanan zayıf kolları da ayakları kadar kirliydi ve sadece yüzü azıcık temizdi. Çıkık elmacık kemikleriyle kocaman mavi gözler, ensiz bir çene ve küçük bir ağıza tepeden bakıyordu. Hırpani uzuncana kızıl-kahve saçları her yöne uzanıyordu.

"Defol çocuk," dedi Marcus sabırsızca.

"Çocuk!" dedi dilenci. Marcus'un incik kemiğine çok sert bir tekme atan kız geri kaçtı. "Bunu yaptığın için, istediğin bilgilere iki kat fazla ödeyeceksin."

Marcus darbe yüzünden yüzünü buruşturdu ve Harry sessiz bir şaşkınlıkla durdu. Calis sakin bir şekilde, "O halde, defol, kızım."

Yürümeye devam ettiler, ama kız aceleyle Marcus'un önüne geçerek geri geri yürümeye başladı.

"Çok şey biliyorum. Özgürliman'da istediğine sor, sana söylerler. 'Bir şey mi öğrenmek istiyorsun?

Brisa'ya sor!' "

Harry, "Ve sen de Brisa mısın?" dedi.

"Elbette.

Marcus ve Calis hiçbir şey demediler, ama Harry, "Kaptanımız üzerine ev inşa edilecek bir ada arıyor," dedi.

Brisa geri geri yürümeyi bıraktı ve doğrudan Marcus'un yolunun üzerinde dikildi. "Doğru," dedi alaycı bir şekilde.

Diğerleri kızın sağından geçerlerken Marcus durmak zorunda kaldı. Kıza baktı ve "Evet, bu doğru," dedi.

Kız sırıttı ve Marcus gamzeleri olduğunu fark edince irkildi. Rahatsız olduğunu göstererek tekrarladı, "Evet, bu doğru" ve kızın yanından geçmeye çalıştı.

Kız da onunla birlikte hareket ederek yolunu kesti.

"Bu aptal oyunlara ayıracak vaktim yok," dedi Marcus ve diğer tarafa gitmeye çalıştı.

Kız geriye doğru yarım bir adım attı ve topuğu bir ip kangalına takıldı. Sırtüstü düştü, kıçının üstüne sert bir şekilde oturdu. Marcus gülümsedi ve Harry kahkaha attı, Calis'se duygularını açık etmedi. Marcus yanından yürüyüp giderken Brisa nefret dolu bir ses çıkardı ve bağırdı, "Güzel!

Daireler çizerek yelken açmaktan yorulduğunuzda gelip beni görün!"

Marcus gerisin geri kıza doğru döndü ve eğleniyormuş gibi yaparak kıza selam verdi. Harry kahkaha atmaya devam ederken Calis bile gülümsedi.

O gece geç vakit Harry, Calis ve Marcus teknelerinin bağlı olduğu yerden yukarı çıkan merdiveni tırmandılar ve Brisa'nın bir kumaş balyasının üzerine oturmuş elma yemekte olduğunu gördüler.

"Yoruldunuz mu?" diye sordu.

Oğlanlar bakıştılar ve geçtiler, ama kız yere atladı ve yanlarında elleri arkasında yürümeye başladı. Oyun oynayan bir çocuk gibi şarkı söylüyordu, "Ne aradığınızı biliyorum." Marcus, "Sana dedik..." diyecek oldu.

"Hayır, aramıyorsunuz," dedi kız şarkı söyler gibi.

"Neyi aramıyoruz?"

"Kaptanınız için bir ada aramıyorsunuz." Elmasından son bir ısırık aldı ve çöpünü omzunun üzerinden denize attı. Martılar çığlık attılar ve elma için daldılar.

"O halde ne arıyoruz?" diye sordu Harry, yarım düzine terk edilmiş ada arasında yelken açarak geçirilen günün sabırsızlığıyla.

Brisa kollarını kavuşturdu ve "Aradığınızı bulmak sizin için neye değer?" dedi.

Marcus kafasını iki yana salladı. "Akıl oyunlarına vaktimiz yok."

Üçlü daha hızlı yürümeye başladılar, Brisa, "Durbin köle tacirlerinin nereye gittiklerini biliyorum," dedi.

Durdular. Bakıştılar ve döndüler. Calis kızın beklediği yere yürüdü ve kolunu sertçe kavradı.

Marcus, "Ne biliyorsun?" dedi.

"Off!" diye bağırdı kız, kurtulmaya çalışarak, ama Calis kızı sıkı tutuyordu. "Beni bırakın yoksa hiçbir şey söylemem!" dedi.

Marcus elini Calis'in koluna koydu. "Bırak."

Calis bıraktı ve kız geri çekildi. Acıyan kolunu ovuşturarak somurttu. "Anneniz size bir kızın dikkatini çekmenin daha iyi yollan olduğunu söylemedi mi?" Kızgın bakışlarını Marcus'a çevirerek, "Sakalsız daha iyi görüneceğin halde, pis bir haydut için yarı yarıya bile çirkin değilsin bence. Nazik davranacaktım, ama artık fiyatım yükseldi," dedi.

Harry, "Bak, ne biliyorsun ve ne istiyorsun?" dedi.

"Bir ay önce bazı tuhaf adamların kasabaya geldiklerini biliyorum, hem de sayıları çok fazlaydı. Çok daha fazlası, burada Özgürliman'da yaşayanlar tarafından görülmekten sakınmak için ellerinden geleni yaparak civardaki adalarda toplandı. Genellikle Kesh dili konuşuyorlar, ama daha önce duymadığım garip bir aksanla. Diğerleri kasabaya geldi ve malzeme aldı. Hepsini bir defada değil, ama beni meraklandırmaya yetecek kadar. Burada benim fark etmediğim sıradışı bir şey olmaz. Bu yüzden gizlice bilgi toplamaya karar verdim." Gülümsedi. "Bir şeyleri öğrenmekte ustayımdır."

Harry gülümsemesine engel olamadı. "Öyle olduğunu sanıyorum." "Şimdi, anlaşıyor muyuz?" dedi kız.

"Ücretin ne?" diye sordu Marcus.

"Elli kraliyet altını."

Marcus, "Öyle altın taşımam," dedi.

Harry, "Buna ne dersin?" dedi.

Altın bir şeride yerleştirilmiş yakuttan bir yüzük uzattı.

"Bunu nerden buldun?" diye sordu Marcus.

Harry kafasını hafifçe iki yana salladı, "Unuttum." Kıza, "İstediğinin iki katı eder," dedi.

Kız, "Pekâlâ," dedi. "Bir grubu takip ettim, rotalarını işaretledim ve günbatımından sonra bir tekneyle açıldım. Nerede toplandıklarını buldum. O noktada demir atmış, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gemiydi. Siyahtı, baş ve kıç kasaralarıyla, büyük ana yelkenleriyle bir Queg kadırgasına benziyordu. Yukarıda duruyordu, bu yüzden boş olduğunu anladım, ama adamlar sürekli o adaya gidip geliyorlardı. Büyük gemiyi sokamadıkları için adamları ve malzemeleri günlerce küçük teknelerle taşıdılar. Kumsaldaki teşkilatlarına bakılırsa, uzun bir yolculuğa çıkacaklarmış gibiydi, belki de Kesh'in öteki ucuna. Ayrıca devriye de çıkarmışlardı ve oradan çıkmak zorunda kaldım.

"Birkaç hafta sonra adalar arasında gidip gelen, ama Özgürliman'dan uzak duran tekneler vardı." Parlak bir sırıtışla, "Meraklandım ve adaya geri döndüm ve adamların çoğunun büyük gemiye taşındığını gördüm. Ama bir düzine küçük tekne adadaki bir sürü tutsağı taşıyormuş. Sorumlu altı Durbinli köle taciri vardı," dedi.

"Bizim ilgilendiğimiz şeyin bu olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Harry, yüzüğü sıkıca tutarak.

"Bir Krallık gemisindesiniz ve bütün tutsaklar Kral'ın Dilini konuşuyorlardı. Meşhur bir kaptan otuz yıl sonra tekrar ortaya çıkıyor - benim için çok rastlantısal. Kaptanınız gerçek, ama geri kalanınız çok temiz ve nazik; siz Kraliyet Donanmasısınız.

Bu tutsakları aramak için geldiniz, değil mi?"

Harry yüzüğü havaya fırlattı ve Brisa yakaladı. "Tutsakları nereye götürdüler?" diye sordu Harry.

"Rüzgâraltında, batıya doğru iki ada," dedi kız. Koşmaya başlamıştı bile ve omzunun üzerinden, "Ve geri döndüğünüzde, size fazlasını anlatabilirim," diye bağırdı.

Harry bağırdı, "Seni nasıl bulacağız?"

"Sadece Brisa'yı sorun!" cevabı geldi kız iki bina arasında kaybolurken.

O gece, Raptor’un mürettebatından birçok kişi kasabadaki dövmeli kaptanı fark etti ve haberi diğerlerine ulaştırdı. Nicholas ve Ghuda Render'ın sevdiği bir handa beklenmedik bir şekilde ortaya çıktılar.

Normal sohbeti duyabilecek kadar yakında oturunca Render'la adamları anında sustular. Bir dakika sonra Nicholas, "Sadece zaman meselesi, değil mi?" dedi. Odadaki herkes tarafından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuştu.

Ghuda, "Er ya da geç," dedi. Nicholas’ın neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu, ama oyuna katıldı.

"Bugünlerde Uzak Sahil'den akınların haberini taşıyan bir gemi gelecek; ilerleyen yıllarda ne ticaret ne ganimet olacak. O zaman şehirdeki bütün tüccarlar suçlunun kellesini kazıkta görmek için Valinin evinde toplanacaklar." Bakışma karşılık veren Render'a bakan Nicholas açıkça, "Ve o kelleyi onlara sunmaktan hoşnut olacağım," dedi.

Render orada oturan adamlardan ikisine sinirle fısıldadı, sonra ayaklanıp ayrıldı. İki adam kaptanlarını takip etmeye cesaret edemesinler diye gözlerini Nicholas'la Ghuda'ya diktiler. Nicholas arkasına yaslandı ve bekledi.

Anthony, Nakor ve Amos ertesi gün ilk ışıkla Marcus'la beraber adayı araştırmak için yola koyuldular. Adaya üç saatte ulaştılar. Ada o civardaki düzinelercesine benziyordu, volkanik püskürmeyle oluşmuştu. Rüzgâr ve suyla aşınmış, deniz kuşlarının suyun üzerinden taşıdıkları çalılık ve sert çimenlerle kaplanmış, rüzgâraltında sahil olmayan yüksek bir kayalıktan ibaret yaşanması zor bir yerdi. Bir saat boyunca adanın etrafında daire çizdikten sonra, rüzgâr yönünde dar bir koya geldiler. Sahildeki yüksek su çizgisinin yanında devasa bir bina yükseliyordu, doğrudan koy tarafından yaklaşmadıkça binayı gözden saklayan yüksek kayalarla çevriliydi. Adada herhangi biri olduğuna dair bir iz yoktu.

Teknelerini kıyıya çektiler ve etrafa baktılar. Amos, "Yakın zamanda buraya birçok tekne girip çıkmış," diyerek kumdaki izleri işaret etti. Ayak izleriyle dolu geniş bir patika binaya doğru gidiyordu. "İyi bir rüzgâr ya da yağmur olsaydı, bunları göremezdik. Son birkaç günde olmuşlar."

Kabaca inşa edilmiş binaya doğru yürüdüler. Büyük kapıları itip içeri girdiler. Havayı yeni insan dışkısı kokusu ve daha bile bozuk bir şey kaplıyordu. Bir sinek bulutu yükseldi ve yerde neyle beslendiklerini gördüler.

Amos küfretti. Hızla saydı ve "Bir düzineden fazlaymışlar," dedi. Zemine saçılmış cesetler vardı.

Safrasını yutan Marcus kendini en yakındaki vücudu incelemeye zorladı. Bir oğlan ışığın incelenmesini kolaylaştıracağı şekilde kapıya yakın yatıyordu. Marcus, "Acı içinde öldü," dedi.

Amos kafasını iki yana salladı. "O bakışı görmüşlüğüm var."

Nakor bir başkasına baktı. "Belki üç ya da dört gün önce ölmüşler. Derileri şiş ve sinekler kurtçuk bırakmış."

Amos odaya baktı ve "Burada piknik yapmıyoruz Marcus. Dışarda beklemek istersen..."

Marcus Amos'un onu kız kardeşi ya da Abigail'in ölüler arasında olmaları olasılığına karşı korumaya çalıştığını biliyordu. "Hayır," dedi kısaca.

Tüyler ürpertici manzara boyunca ilerlemeye başladılar ve odanın ortasında Amos küfretmesine neden olan bir şey buldu. "Bannath'ın çıbanları!" dedi hırsızlar ve korsanlar tanrısına yakararak.

Durbin köle tacirleri lonca giysileri içinde altı adam, vücutları oklarla delik deşik olmuş halde yerde yatıyorlardı. Amos diz çöküp adamlardan birini incelemek için kendini zorladı. Siyah maskeyi çıkardı ve cesedin yüzünde bir lonca dövmesi gördü. "Bunlar gerçek Durbin köle tacirleri," diye fısıldadı dehşet içinde. "Loncalarının gazabıyla kim yüzleşecek?"

Ama kimin yüzleşebileceğini biliyordu: Krondor'da Suikastçılar Loncasının kontrolünü ele geçiren ve efsanevi Murmandamus standartlarını, kuzey uluslarının -kara elfler ya da moredhel ve goblinler- Krallığı istila etmesine neden olacak şekilde yükselterek Midkemia tarihinde en büyük dolandırıcılık suçunu işleyen aynı merhametsiz düşman. Ancak onlar Durbin Köle Tacirleri Loncasının altı efendisini öldürebilirlerdi ve Amos neden olduğunu biliyordu. Hiçbir insan Pantathialı yılan rahiplerin, denizin ötesinden uzak topraklarda olması dışında, nerede yaşadıklarını bilmiyordu.

Anthony katliamın içinde yüzünde duygularını ele vermeyen bir ifadeyle ilerledi. Ölü mahkûmlar devam edemeyecek kadar zayıftılar ve boğazları kesilmişti. Nakor, "Sadece bir kız var, bak, şurada," dedi.

Bakmak için acele ettiler ve Anthony, "Bu Willa. Mutfakta çalışırdı," dedi.

Nakor bir başka cesedi işaret etti, pantolonu ayak bileklerine düşmüş halde ölmüş bir adamdı. "Bu kötü bir adamdı. Onu öldürmeden önce bu hasta kıza sahip olmaya kalktı," dedi geçmişi okuyabiliyormuş gibi, "ve başka biri denediği için onu öldürdü," Ufak tefek adam kafasını iki yana salladı. Bakışlarını büyük odada gezdirerek, "Çocukları koyunlarmış gibi buraya sürmek zalimce; onları burada günlerce ölülerle ve ölmek üzere olanlarla tutmak insanlık dışı," dedi.

Amos yumuşak bir şekilde konuştu, "Kimse bu işin arkasındakilerin insan olduklarını söylemedi Isalan."

Anthony binanın etrafında bir şey arıyormuş gibi yürümeye devam etti. Amos gitmelerini emredeceği sırada, Anthony bir tunik ya da elbiseden koparılmış birkaç kumaş parçası buldu. Kumaş parçalarını aldı ve inceledi. Birden sargı olarak kullanılmış bir tanesini kaldırırken üzerindeki kan yüzünden gözleri büyüdü ve "Margaret!" dedi.

Amos, "Nerden biliyorsun?" dedi.

Büyücü, "Sadece biliyorum. Bunu giyiyordu," dedi.

Marcus kumaşı inceledi. "Yaralı mı? Kana bak."

Anthony kafasını iki yana salladı. "Bence... bunu başka birine sargı olarak kullandı." "Nerden biliyorsun?" diye sordu kardeşi.

"Ben... biliyorum işte," diye tekrarladı büyücü.

Amos etrafa bakındı. "Bu akın iyi planlanmıştı ve bütün olasılıklar düşünülmüştü. Akıncıların çoğu Kesh ya da başka bir yerden gelmiş olabilir, ama gemide Özgürliman'dan en az yüz kişi olmalı." Binadan çıkıp tekneye dönerken, "Sorun olaya karışan ve konuşacak birini bulmakta. Bu suçu kim planladıysa iyi para almış ve" dedi -boğazı kesilmiş yarı çıplak adamı işaret etti- "cezayı ne kadar çabuk verdiklerini görüyoruz. Çok azı efendilerine ihanet etmeye istekli olacaktır." Marcus'a, "O kızı tekrar bulmalı ve başka ne biliyor öğrenmeliyiz," dedi.

Kırmızı Yunus'a günbatımında döndüler. Arkadaki odaya girdiklerinde Amos, Harry'nin onları beklemekte olduğunu gördü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Render bugün Nicholas'a neredeyse meydan okudu," dedi Harry sırıtarak. "Öğleyin başka bir handa zıkkımlanmaya karar verdi. Adamlarımızdan biri yerini buldu, böylece Nick oraya gitti ve yakınına oturdu. Render ona bağırmaya başladı. İyi değil. Bizimkiler akınlar hakkında bir sürü dedikodu başlattı ve kasaba halkı bir şeyler olup olmadığından endişelenmeye başlıyor; burada yeterince insan son birkaç aydır bir şeyler döndüğünü bize inanacak ve Render'dan şüphe edecek kadar biliyorlar." Harry kafasını iki yana salladı. "Örneğin istisnai sıcaklıkta bir Altıncı Gün gecesi geçirirsek ve biri Render'ın herkesin işini önümüzdeki beş yıl boyunca nasıl mahvettiğini dinlemeye istekli olanlara içki ısmarlamaya başlarsa, kargaşa çıkarıp Render'i bulurlar ve onu kanıta ihtiyaç duymadan asarlar." Harry'nin neşeli yüz ifadesi ciddileşti. "Sanırım Render bunlara doydu. Söylenenlere bakılırsa yarın ya da sonraki gün Kesh sahilinde akın yapmak için yelken açacakmış ve fazladan tayfa arıyormuş."

Amos çenesini kaşıdı. "Fazladan tayfa mı? O halde eğer aklına koyduysa, Nicholas'ın peşine bu gece düşecektir." Amos düşündü, "Render'ın bunu yapmasının birkaç yolu var: Zekice olan bu gece geç vakit yelken açmak ve

Özgürliman'a hiç dönmemek. Ama Render özellikle zeki olmasıyla tanınmaz; akıllı ve kurnaz, evet, ama zeki değil."

Amos uzun bir süre düşündü, sonra konuşmaya devam etti, "O yamyamı tanıyorsam yolda benim gemimi almaya çalışacaktır -fazladan tayfaya bu yüzden ihtiyacı var." Amos neredeyse kendi kendine, "Nick'i öldürecek, suçu bana atacak, asılmamı talep edecek ve bütün adalardaki en iyi savaş gemisini bir gecede alacak," dedi.

Marcus, "O halde ne yapıyoruz?" dedi.

Amos, "Bırakalım denesin," dedi. Harry'ye, "Git Ghuda'yı, Nick'i ve adamlardan mümkün olduğunca çoğunu bulup buraya gelmelerini sağla," dedi.

Harry yola koyuldu. Amos Anthony'ye, "Tutsakların tutulduğu o bina hakkında bir şeyler bilebilecek birilerini aramaya başla; her nereden geliyorlarsa kendi marangozlarını getirmiş olabilirler, ama büyük ihtimalle bütün keresteyi taşımamışlardır. Ve başınızı derde sokmayın," dedi.

Anthony'yle Marcus ayrıldılar ve Amos, "Büyücü o kumaşın Margaret'e ait olduğunu nasıl anladı merak ediyorum," dedi.

Nakor sırıttı. "O bir büyücü. Ayrıca, Margaret'a âşık."

Amos, "Gerçekten mi?" dedi, "Ben onun kansız türden olduğunu düşünmüştüm."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Utangaç. Ama onu seviyor. Onu doğru zamanda bulabilmesinin nedeni bu."

Amos gözlerini kıstı. "Yine gizemli olmaya mı başlıyorsun Isalan?"

Nakor omuz silkti. "Biraz kestireceğim. Sonradan burası çok gürültülü olacak." Sandalyesini duvara yaslanana kadar yatırdı ve gözlerini kapadı. Bir dakika sonra yumuşak bir şekilde horluyordu.

Amos uyuyan küçük adama baktı ve "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu.

* * *

Gemi inleyince Margaret, "Dinle!" dedi.

Abigail donuk bir ilgiyle şöyle bir baktı. "Ne oluyor?"

Margaret, "Rota değiştirdik. Geminin gittiği yoldaki değişikliği hissetmiyor musun?" dedi.

"Hayır. Ne olmuş yani?" diye sordu Abigail ifadesiz bir ses tonuyla. Mevkileri yüzünden kalacak daha büyük bir yer, kendilerine ait bir kamara ve iyi yiyecek aldıkları halde kız hüzünlü ruh halinden kurtulamıyordu. Hâlâ zaman zaman elinde olmadan ağlıyordu.

Margaret, "Güneye doğru ilerliyorduk ve Karanlıklar Boğazı'nı geçmek için doğuya doğru dönmemizi bekliyordum. Ama sancak tarafına dönüyoruz" - Abigail boş boş baktı- "Sağa!

Güneybatıya gidiyoruz!" dedi.

Abigail kafasını şaşkınlıkla iki yana salladı. Derken gözlerinde bir ilgi kıvılcımı belirdi. "Bu ne demek oluyor?"

Umutla karışık olmayan bir korku duyan Margaret, "Kesh'e gitmiyoruz," diye fısıldadı.

Erkekler odanın karşısından selamlaşıp dostça küfürler ettikçe orospular yüksek sesle güldü. Nicholas yedinci ya da sekizinci kadeh şarabını kafasına dikti. Odanın karşısında Render adamlarından beşiyle oturmuş fısıldaşıyordu. Nicholas ve korsan kaptan neredeyse bir saattir birbirlerini kesip duruyorlardı ve Ghuda'yla Harry Nicholas'ı içmeyi bırakması için yüksek sesle uyarmışlardı. Nicholas onlara kulak asmamıştı. Bir saat önce Render'a tehditler yağdırmaya başlamıştı. Başta yanında duranlar tarafından güçbela duyulurken son beş dakikadır yakındaki herkes bu tehditlerden nasibini almaya başlamıştı.

Birden Nicholas ayağa fırladı ve odanın karşısına Render'ın masasına doğru sendeleyerek ilerledi. Ghuda'yla Harry tepki vermekte yavaş kaldılar ve Render'ın yanındaki beş adamdan üçü elleri kılıçlarının kabzasında ayakta dikilirken yetiştiler.

"Kalbini deşeceğim, seni kanlı domuz!" diye bağırdı Nicholas ve oda sessizleşti. "Tanrıların önünde yemin ederim yaptığını ödeyeceksin."

Ghuda'yla Harry onu geri çekerlerken Render genç adama ters ters baktı. Render'ın arkadaşlarından biri bağırdı, "Biz onu sefaletinden kurtarmadan şu sarhoşu alın."

Ghuda tarafsız bir şekilde, "Deneyebilirsiniz," dedi. "Eğlenceli olabilir." Sakin yüz ifadesi ve üzerindeki silahların sıralanış şekli daha başka tehdide gerek bırakmıyordu.

Render ayağa kalktı ve işaret parmağını salladı. "Herkes duydu. Bu adam beni defalarca tehdit etti. Bir sorun çıkacak olursa, onun işidir ve bundan Kaptan Trenchard sorumludur! Burada herkesin önünde yemin ederim ki elimi sadece meşru müdafaa için kaldıracağım!"

Nicholas debelenmeye, Render'a ulaşmaya çalıştı, ama Ghuda ve Harry onu engellediler. Nicholas'ı meyhaneden yarı sürükleyerek yarı taşıyarak çıkardılar. Arkadaşlarının bulvarda yürümesine yardım ederek Kırmızı Yunus'a ulaştılar ve içeri girdiler. Nicholas'ı merdivenlerden yukarı taşıyarak koridorun sonundaki odaya girdiler.

İçerde Nicholas kendini toparladı ve Harry, "Nasılsın?" diye sordu.

"Hiç bu kadar çok suyu bu kadar hızlı içmemiştim. Ördek nerede?"

Harry ördeği işaret etti ve Nicholas tuvaletini yaptı. "Barmene güvenebilir miyiz sence?"

"Hayır," dedi Ghuda, "ama ona bir ya da iki gün hiçbir şey söyleyemeyecek kadar çok altın verdim ve yeterince tehdit ettim." Nicholas, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Şafağa doğru, bir grup erkek Kırmızı Yunus'un ortak odasına süzüldüler. Masanın altında uyuyan bir çocuk anında uyandı. Ortak odaları korumak ve garip saatlerde gelen misafirlere ya da dilencilerle hırsızlara karşı hancıyı uyarmak onun işiydi.

Adamların kılıçlarının ellerinde olduğunu gören çocuk tekrar masanın altına girdi ve duvara sokuldu. Yakında bu kadar çok cani varken alarm veremeyecekti.

Davetsiz misafirler uçtaki kapıya ulaştıklarında, koridordaki bütün kapılar ardına kadar açılıp daha çok silahlı adam dışarı çıktı. Çeliğin çeliğe çarpma sesi koridorlarda çınladı ve savaş tüm ciddiyetiyle başladı.

Nicholas ve Ghuda koridorun ucundaki kapıyı tutuyordu ve saldırganlardan ikisi onlara doğru gitmek için yarım gönüllü girişimlerde bulundu, ama kapı ağızlarındaki silahlı adamların varlığı onları caydırdı. Derken koridorun öteki ucundan, merdivenlerin yukarısından bir bağırış kavga seslerini bastırdı. "Durun! Şerif adına kavgayı kesin!"

Koridorda kısılmış adamlar döndüler ve birkaçı merdivenlere doğru kendilerine yol açmaya çalıştılar. Uzun sopalar ve kılıç kullanan bir düzine adam tarafında hızla püskürtüldüler, aralarından iki kişi öldü ve geri kalanlar zararsız hale getirildi. Hâlâ koridorda olanlar bir küme haline geldiler ve ortalarından bir ses bağırdı, "Direnmeyeceğiz!"

Nicholas Ghuda'ya gülümsedi. "Bu Render," dedi amansız bir tatminle.

Amos ve Harry bir adım arkalarında William Swallow’la bir kapıdan çıktılar. Anthony, Marcus ve Nakor bir başka odadan çıktılar. Render’ın adamlarının peşinden Duncastleli Patrick'in bir düzineden fazla adamının hepsini gözetim altına almak için beklediği yere gittiler.

Amos masanın altındaki çocuğa yaklaştı ve ona bir altın para verdi. "İyi iş yaptın. Patronuna hanını kullanmamıza izin verdiği için teşekkür ettiğimi söyle."

Çocuk gitti ve Amos Render'ı ortak odaların arkasındaki büyük odaya itti. Özgürliman’ın kaptanlarından dördü bir masaya oturmuşlardı ve önlerinde diz çöken Render'a baktılar.

William Swallow Amos'un arkasından odaya girdi. "Doğru, aynen Amos'un söylediği gibi,

Render ve adamları kanlı niyetlerle geldiler."

Masada yerini alan Swallow, "Kanunu biliyorsun Render. Gemine el konacak ve sen de hücreye gönderileceksin."

"Hayır!" diye bağırdı Render. "Tuzağa düşürüldüm."

Amos, "Bu çöpü buradan çıkarmadan önce, ona sormam gereken şeyler var. Yanıtları ilginizi çekebilir," dedi.

Swallow diğer kaptanlara baktı, Kaptan Dread dışında hepsi limandaydı. Kaptanların hepsi başlarıyla onayladılar. Amos, "Uzak Sahil'e akın etmen için sana kim para ödedi?" dedi.

Render Amos'a tükürdü, Amos da eldivenli eliyle ona yumruk atarak karşılık verdi. Render sert bir şekilde yere çarptı ve çenesinden kan akarak orada kaldı. Amos onun yanında diz çökerek, "Sana karşı nazik olacak vaktim yok Render ve zaten öyle bir isteğim de yok," dedi. "Seni sokağa atıp, önümüzdeki beş yıl içinde Uzak Sahil boyunca yürütülecek ticareti baltaladığım, Durbinli köle tacirleri için çalıştığını ve diğer kaptanlarla mürettebatlarını ganimet için öldürdüğünü yayarsak, Özgürliman’ın yurttaşlarının seni lime lime etmeleri ne kadar sürer?"

Render'ın gözleri kocaman oldu, ama hiçbir şey söylemedi. Amos, "Crydee, Carse ve Tulan'dan taşıma yapılmayacağı için artık altın göremeyecek olan orospuları düşün. Geçinecek gemileri olmayacak Özgürlimanlı erkekleri düşün. Elarial ya da Özgür Şehirler'den daha yakın pazarı olmayacak dürüst tüccarları düşün," dedi.

Swallow, "Amos söylentileri duyduk; gerçekten doğru mu?" dedi.

Amos, "Doğru William," dedi. "Bu piç binden fazla adamın geçen ay Uzak Sahil'e saldırmalarına ve Crydee Kalesi'ni yerle bir etmelerine izin verdi. Barran'daki büyük hisar yıkıldı ve Carse'la Tulan yağmalandı -ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz, ama en kötüyü varsayıyoruz. Gelecek yıllarda dukalıkta çok az ticaret ve sıfır yağma olacak."

William Swallow yüzü öfkeden bembeyaz ayağa kalktı. "Seni aptal!" diye bağırdı Render'a.

"Krallığın donanmasını üzerimize çekeceksin! Hem de ne için?"

Render sessizdi, ama Amos onu kulak memesinden yakaladı ve oradaki fetişi büktü. Adam acıyla kıvranırken Amos konuştu, "Ya bir ömür boyu dürüst bir şekilde çalabileceğinden daha fazla altın için -gemisinin ambarını incelemek için adam göndersen iyi olur- ya da..."

Amos Render'ın kemerindeki keseyi kavradı ve içine baktı. Paralar ve mücevherlerle birlikte yere bir yılan yüzüğü de düştü. Yüzüğü alıp kaldıran Amos onu William Swallow'a gösterdi. "Benzerini gördün mü?"

Swallow yüzüğe baktı ve diğer kaptanlara uzattı. Hepsi de daha önce görmediklerini söylediler.

Nicholas, "Kiralık bir uşak mı yoksa gönüllü bir piyon mu?" diye sordu. Amos Render'ın kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"Onda dindar bir fanatik olmak için gereken inanç cesareti yok. Satın alınmış bir uşak."

Swallow, "Amos, sana uyarı için teşekkür ederiz. Krallığın intikamı için hazırlanmalıyız," dedi. Parmağıyla Render'ı işaret ederek, "Şafakta asılacaksın! Ve mürettebatındaki bütün adamlar satılacak!" dedi.

Amos, "Adamlara istediğini yap, ama Render'a ihtiyacım var," dedi.

"Ne için?"

"Teklifini kabul ettiği adamları bulmak için."

Swallow, "Gitmesine izin veremeyiz Amos. İzin verirsek, Kaptanlar Akdinin ne kıymeti kalır?" dedi.

Amos omuz silkti. "Her zamanki kadar kıymeti olur: Azıcık. Korkuyla satın alınmış bir ateşkes hep açgözlülüğe karşı dengede durdu. Hiçbir kaptanın akdi bozmasına yetecek bir kazanç söz konusu olmadı, ta ki biri Render'ın aklını çelecek kadar çok altınla belirene kadar." Odada göz gezdirdi. "Akıl çelmek demişken, Peter Dread nerede?" Swallow, "Buraya gelmesi söylenmişti," dedi.

Amos iç geçirdi. "Onu bulmak için haber yayın. O akına iki gerizekâlının karıştığından şüpheleniyorum. Dread geçen ayki akın sırasında etrafa mıydı?" "Acı Deniz'de av aradığını düşündük," cevabını verdi Morgan.

"Efendilerini peşlerine düşeceğiniz konusunda uyarmadan onu bulun," diye ısrar etti Amos.

"Sizinle bir anlaşma yapacağım."

"Ne anlaşması?" dedi Swallow.

"Render'dan öğrenmek istediğim şeyi öğrenmeme izin verirseniz, Özgürliman'a hiçbir donanmanın misilleme yapmayacağına söz veririm." Swallow'un gözleri kısıldı. "Bunu nasıl yapabilirsin?"

Amos, "Çünkü ben Batı Alemi'nin Kralı'ının Amiraliyim," dedi.

Beş kaptan bakıştılar. "Yani," dedi James, "Beni Queg Sahili'nden kovalarken hizmetlerini af için pazarlıyordun."

Amos başıyla onayladı. "Size her şeyi anlatayım da öyle karar verin. Açıkçası buradaki girişiminizi durdurmak için zamanımız da yok isteğimiz de. Dük Martin'in kızının ve Crydee'den kaçırılan diğerlerinin peşindeyiz. Biri Render'la Dread'i suça teşvik etti ve Tsurani suikastçıları ile Durbin köle tacirleri de dahil binlerce akıncıyı yolladı." Onlara akın hakkında bildiklerini anlattı ve sözü, "Yani sizin geçim yolunuza bir son vermekten daha acil sorunlarımız var," diyerek bitirdi.

Swallow, "Sizi burada rehine olarak tutmamızı engelleyen ne Amos?" dedi.

"Çünkü Arutha'yı şehrinizi yerle bir etmesi için donanmasını göndermekten alıkoymak için yeğenini tek parça halinde bulmamız ve onu Krallık'a geri götürmemiz gerekiyor, seni gerzek!" diye bağırdı Amos. "Sana bir resim mi çizmem lazım?" Nicholas, "Ve vaktinize değmesini sağlayabiliriz," dedi.

Swallow, "Nasıl?" dedi.

Nicholas, "Ben ticaretten pek anlamam, ama sağladığınız şeye ihtiyaç olduğu için zenginleştiğinizi biliyorum," dedi. Beş kaptana baktı. "Bir yıl için, Özgürliman'a misilleme yapılmayacak. Sonra bir Krallık gemisi buraya gelecek. Kalanlar, Krallığa sadık olmaya yemin eder ve yasaları ihlal etmezlerse, geçmiş suçları için tamamen affedilecekler. Aksini seçenler garantili güvenli geçişle gitmekte ve başka bir yerde yeniden başlamakta özgürler." "Bunun bize ne faydası var?" diye meydan okudu James.

"Bir kere, kafanız rahat olacak," dedi Marcus.

Ghuda, "Ve sizin haritalarında krallıklarının parçası olarak güzel görüneceğinizi düşünecek olurlarsa, Kesh'le Queg'den koruma alırsınız," dedi.

Swallow, "Kesh, Queg, Krallık, çok fark etmez. Valiler ve vergi müfettişleri ve kanunlar ve diğerleri. Bizim yaşam şeklimizin sonu olur," dedi.

Nicholas, "Kısmen. Akın olmayacak," dedi.

Amos sırıttı. "Ticaret gemilerini onlar Yazortası festivalindeki bakireler ve biz de kibirli delikanlılarmışız gibi kovalamak için her geçen yıl biraz daha yaşlanıyoruz William."

Swallow başını salladı. "Doğru, ama kalmak için ne neden var Amos? Bir diğer Krallık limanı haline gelirsek..."

Nicholas, "Ya Özgürliman görevler olmadan işlemeye devam ederse? Ya bir tüccar buraya gelebilir ve Krallığa tarife ya da vergi vermeden yasal bir şekilde yük taşıyabilirse?" dedi.

Swallow, "Bazıları buraya gelmeyi sürdürecektir, Queg'den Krondor'a uzun bir yol olsa da." Amos, "Kral buna asla seyirci kalmaz Nicholas," dedi.

Nicholas, "Bence kalır," dedi. "Özgürliman tehlikesi son birkaç haftada açıkça gösterildi. İşleri burada yolunda tutmak için biraz gelir kaybetmeye değer. Kesh, Durbin kaptanlarının istedikleri gibi gelip gitmelerine izin verirse, Krallıkla Özgürliman neden aynını yapmasın?" "Neden olmasın?" diye bu fikre katıldı Amos.

Swallow, "Kralı ikna edebilir misin Amos?" dedi.

"Büyük ihtimalle hayır, William. Ama yeğeni büyük ihtimalle edebilir," cevabını verdi, elini Nicholas'ın omzuna koyarak.

"Yeğeni mi?" dedi James.

Amos, "Bu, bu odada kalacak ve insanlara burada ne üzerinde anlaşıldığım nasıl söyleyeceğinize siz karar vereceksiniz.

Ama bu çocuk Nicholas, Krondor Prensi'nin oğlu ve kaçırılan kız Margaret'ın kuzeni," dedi.

Marcus, "Ve ben de o kızın ağabeyi Marcus. Babam Crydee Dükü'dür," dedi. Babasını düşünmek Marcus'un gözlerini hafifçe kısmasına neden oldu, ama onun dışında sakinliğini korudu.

Swallow, "Seçme şansımız var mı?" dedi.

"Böyle bir hakkınız yok," diye kabul etti Amos, "ama size bir tane vereceğiz. Düşünmeniz için bir yılınız var."

Nicholas, "Bana kâğıt kalem verin, dönmezsek diye babama not yazacağım. Gelecek yıl bu vakit, karar vermek zorunda kalacaksınız, biri ya da diğeri," dedi.

Swallow kabul etti.

Nicholas, "Patrick?" dedi.

Şerif, "Ah... Ekselansları?" dedi.

Nicholas, "Her şey olduğu gibi kalacak, ama kaptanlar yurttaşlarını gelecek yıl herhangi bir vakit şartlarımızı kabul etmeye ikna edecek olurlarsa, Kralın Özgürliman'daki Yüce Şerifi olarak hareket edeceksiniz," dedi.

Patrick başını salladı ve geri çekildi.

Nicholas, "Siz beş kaptana korsanlık fermanı verilecek, Kralın Krondor donanmasının batı filosu olarak," dedi. "Direk başlarınızda Krallık renkleri dalgalanırsa gelecek bahar babam buraya geldiğinde daha ikna edici olur. Mevkilere aranızda karar verebilirsiniz."

Amos Render'a döndü. "Şimdi sen bize bilmemiz gerekeni anlatıyorsun, kanlı it. Tek soru var, bilgiyi kolay yoldan mı edineceğiz zor yoldan mı?"

Render Amos'a tükürdü "Sözleşme altında bir kaptan olarak haklarımı talep ediyorum. Henüz kanlı Krallığın parçası değiliz Trenchard! Üzerimde hakkın yok ve kişisel adalet isteyebilirim."

Amos diğer kaptanlara baktı. "İzin verecek..."

Swallow sözünü kesti. "Vermeliyiz Amos. İnsanlar Kralın kanunlarını kabul edene kadar akdi bozamayız. Aksini yapmak..."

"Krallığın uzak durması karşılığında Render'ı sorgulayabileceğimizi söyledin!" diye bağırdı Amos.

"Kaptanların Akdine kanımızı basarak yemin ettik!" diye bağırdı Morgan karşılık olarak, diğerleri de yüksek sesle aynı fikirde olduklarını belirttiler. "Cehennemin bu yanını onurlandırmak için herhangi bir hakkımız varsa, o da yeminimizdir!"

William Swallow, "Bunu bilecek kadar uzun süre Kardeşlik'teydin Amos. Katil, hırsız ya da küfürbaz, seni bizden biri yapacağız, ama sözünü tutmazsan, hiç kimse bir daha seninle yelken açmaz," dedi.

Morgan mahkûma bakarak, "Bu hainin kalbini sana seve seve uzatırdım Trenchard, ama sözümüz senettir. Bozarsak, ondan farkımız kalmaz," dedi

Amos başını salladı. "Pekâlâ Render," dedi şapkasını ve ceketini çıkararak, "kaptan ayrıcalığı istiyorsan..."

"Hayır!" dedi Render. "Sen değil, Trenchard. O!" Nicholas'ı işaret elti.

Swallow, "Onu suçlayan delikanlıydı ve akit kaptanların birbirleriyle dövüşmelerini yasaklıyor," dedi.

Nicholas, "Bu da ne?" dedi.

Amos yakına geldi ve "Bir kaptan olarak Render'ın kendini şahsi dövüşte savunma hakkı var.

Onu öldürmesi gereken sensin," dedi.

Nicholas irkilmiş göründü ve fısıldadı, "Şimdiye dek kimseyi öldürmedim Amos."

Ceketini ve gömleğini çıkarmış, göğsünün ve sırtının tamamını kaplayan mor dövmelerini açığa çıkarmış olan Render'a bakarak, "Pekâlâ," dedi Amos, "nefret etmek için daha az çaba göstermen gereken birini hayal edemiyorum, evlat. Halan Briana'nın ölümünden sorumlu olan, kuzenini ve o çok sevdiğin küçük kızı kaçıran adam bu."

Nicholas'ın yüz ifadesi ikna olmadığını gösteriyordu. "Bilmiyorum ki yapabilir miyim... Yani onu öldürebilir miyim."

Amos, "Sana seçenek verilmeyecek oğlum. Reddedersen, özgür bir adam olur," dedi.

"Bıraka..."

"Bırakabilirler ve bırakacaklar. Burası Krallık değil ve mevkiin burada bir şey ifade etmiyor." Sesini alçaltıp, ellerini Nicholas'ın omuzlarına koyarak, "Şimdi, ona şans verirsen muhakkak ki seni öldürmeye çalışacak, o yüzden şans tanıma. Kazanırsa, buradan geçiş hakkıyla ve peşine düşülmeden gider. Kaptanların kanunu böyle. Yani onu öldürmek zorundasın," dedi.

"Ya kızlar? Bilemeyiz..."

Amos, "Bu gençler" -kaptanları işaret etti- "mahkûmlardan çok kendi boyunlarıyla ilgililer. Onlara tekrar düşünmek için yarım şans ver, seni babana karşı rehin almaya karar verebilirler. Bilgi edinmek konusunda hayatta kalmayı başardıktan sonra endişelen, Nicholas," dedi. Sesinde ve yüz ifadesinde içten bir kaygı vardı. "Şimdi bunu yapmalısın."

Nicholas başını salladı, kılıç kayışını ve ceketini çıkardı. Ortak oda hızla masa ve sandalyelerden arındırıldı. Kaptan Scarlet yere tebeşirle büyük bir daire çizdi. Swallow merdivenlere elinde arbaleti olan bir adam yerleştirdi ve "Basit adalet. Daireye iki kişi girer, tek kişi çıkar. Daireden kaçmaya çalışan olursa, suçlu olduğuna hükmedilir ve vurulur," dedi.

İki dövüşçü dairenin içine girdi, aralarında ancak dört beş metre vardı. Harry Nicholas'a, "Tıpkı saraydaki eskrim koridoru gibi," diye fısıldadı, "Aklını kılıca ver."

Nicholas başını salladı. Eğitimlerinin bir kısmı, insanın ne hızla ilerleyebileceği ne de yaralanmayı göze almadan herhangi bir yana kaçacağı dar bir koridorda düello yapmayı içermişti. Ayak oyunlarının bu düelloda fazla yeri yoktu; kılıç oyunuysa her şeydi.

Render ağır bir süvari kılıcı aldı ve dik tuttu, sonra kafasının arkasına doğru kaldırdı. Nicholas rakibinin bir saldırıyı bloke etmek ya da kafasını uçurmak için kılıcını savurabileceğini bilerek kendi kılıcını uzattı. Swallow, "Hırsızlar ve korsanlar Kralı Banath haklı olana güç versin," dedi.

Nicholas aniden sol ayağında delici bir acı hissetti. Derken Render'ın kılıcı havada tısladı ve Nicholas'ın bloke etmek için kendi kılıcını kaldırmaya

ancak vakti oldu. Darbeyi yedi ve sarsıntıyı koluna kadar hissetti. İşte o zaman bunun evde yapılan bir talim ya da uygar bir rakiple yapılan alıştırma olmadığını anladı; bu onu öldürmeye çalışan biriydi.

Nicholas'ın kalbinde korku patladı, kavrayıcı derin bir dehşet ve paniğe yakın bir şey ama yıllar boyu her gün saatlerce eğitim görmüş olması onu kurtardı. Aklının çalışmadığı yerde refleksleri çalıştı ve her darbeyi başarıyla savuşturdu. Bir dakikadan az bir sürede Render her biri Prens tarafından karşılanan on kadar saldırı yapmıştı.

Ayağı ağırlığını üzerine verdiği her seferde batıyordu ve her batma bir öncekinden daha kötü acıtıyordu. Dehşet onu hayatta kalmaya iterken, Nicholas'ın teri kendi burnuna ekşi geldi. Ama yine de kendisi saldırıya geçmeyi göze alamamıştı. Harry cesaretlendirici sözlerle tezahürat yapıyordu, ama diğerleri ürkütücü derecede sessizdiler.

Render defalarca zorladı ve her seferinde Nicholas onu sağlam bir savunmayla karşıladı. Ayağı bağırmayı, yere düşüp ateş ve zonklama durana kadar top olup yuvarlanmayı istetecek kadar acıyordu, ama bunu yapmak ölmek demekti.

Render kılıcını savurdu ve Nicholas kendini bloke edip darbeyle karşılık vermeye zorladı ki, bu da dövmeli deniz kaptanının beklenmedik hareket karşısında tökezlemesine neden oldu. Nicholas acı ayağını deldiğinden ve sol dizinin titremesine neden olduğundan onu izlemedi.

Nicholas Render'ın gözlerine bakarak geri adım attı ve kendini yavaşça nefes almaya zorladı.

"Acıyacak," diye uyardı kendi kendini, "ama yaşayacaksın. Sadece acı ve acıyı yok sayabilirsin."

Render genç adamın hızını gördüğünden artık tedbirle ilerledi. Nicholas kıpırdamadan bekledi, gözleri kaptanı ilerlerken izliyordu. Dengeli bir duruş buldu, sol ayağı ıstırapla yandığı halde, ağırlığını her iki ayağına verdi. Derken Render hareket etmeye başladı, yüksek, alçak ve tekrar yüksek bir darbe kombinasyonu, genç adamı gerilemeye zorluyordu.

Nicholas her darbeyi aldı ve bütün konsantrasyonunu diğerinin kılıcına odakladı. Burnundaki korku kokusu, ayağındaki acı, etrafındakiler -kendini saldırının ritminde kaybederken hepsini bir kenara bıraktı.

Sonra Render yüksek saldırısını geliştirdi ve Nicholas korsanı omzundan yakalayıp, derin kesen bir darbe indirdi. Mor dövme ve beyaz ten üzerinden kan aktı, ama Render yaranın farkında bile değildi.

Nicholas ileri adım attı ve sonra da geri. Render'dan uzaklaşırken konsantrasyonunu kaybetti ve birden acı ayağından yukarıya doğru vurarak nefesinin kesilmesine neden oldu. Sendeleyince Render genç adamın dikkatinin bir şekilde dağıldığını hissederek saldırıyı bastırdı.

Boyna inen bir darbeyi güçbela bloke eden Nicholas dirseğine korkunç bir darbe aldı. Acıdan neredeyse körleşerek karşılık verdi ve kılıcının Render'ın kaburgalarına indiğini fark etti. Adamın acıdan nefesi kesildi. O geri çekilirken parmaklarının uyuşmaya başladıklarını hisseden Nicholas, kılıcını sol eline geçirdi ve görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptı.

Render kaburgalarını tutarak durdu ve birden Nicholas Amos'un bağıran sesini duydu, "Açık verdi evlat! Öldür onu!"

Nicholas kılıcı beceriksizce sol elinde tutuyordu ve Render'ın görüşü netleşmeye başlamışa benziyordu. Omzundan ve yan tarafındaki yaradan akan kana rağmen, gülümsedi. Nicholas ilerlemeye çalıştı ve acı tekrar sol ayağını bıçakladı. Geri çekildi ve Render sıçradı.

Nicholas saldırı için hazırlandı, Render'ın kılıcını yana ittirip hızla karşılık verdi: Silahının ucu dövmeli adamın karnına saplanmıştı. Ağzından ve burnundan kan fışkırmaya başlayan Render'ın gözleri inanmazlıkla büyüdü.

Bir an için Nicholas'a baktı. Gözlerinde nefret ya da korku yerine sorgulayan bir bakış vardı, sanki Prens'e, "Neden?" diye soruyormuş gibiydi. Sonra düştü.

Adamlar Nicholas'ın etrafında toplandılar ve Amos, "Sana ne oldu?" dedi.

Nicholas'ın soruyu anlaması uzun bir an sürdü ve bacağı titremeye başladı. Birdenbire ayağı altından çekildi ve düşerken Harry ve Marcus onu tuttular. Yumuşak bir şekilde, "Ayağım..." dedi.

Yakındaki bir sandalyeye taşındı ve oturdu. Harry'nin çizmesinin sol tekini çıkarmasına izin verdi ve ayağını gördüğünde ürktü. Rengi bozulmuştu, mor ve siyahtı. "Tanrım," dedi Harry. "Üzerine at basmış gibi görünüyor."

"Sorun nedir?" diye sordu Amos.

Nakor kafasını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Bir an sonra acı dindi ve gözlerinin önünde renk bozukluğu da geçmeye başladı.

Nicholas’ın görüşü netleştikten sonra, "Ne dedin Amos?" dedi.

"Sorun nedir dedim."

Nicholas, "Ah, kolum mu?" dedi. Koluna baktı ve kan göremedi. Gömleğinin kolunu kıvırınca dirseğinde hızla kararan öfkeli bir kırmızı iz gördü, ama herhangi bir kesik ya da kırık izi yoktu.

Harry, "Senin saatlerce sol elle talim yaptığını görmüştüm;" dedi, "neden bunca zahmete girdin?" Nicholas, "Bilmiyorum. Ayağım..." Dedi.

Amos ve Crydee'den gelen diğerleri bakışlarını aşağı çevirdiklerinde Nicholas’ın ayaklarının ikisinde de ters bir şey görmediler. "Değişti!" diye çığlık attı Ghuda.

Nicholas başını iki yana salladı. Ayağı şimdi normal görünüyordu. "Acıdı. Üzerine bastığımda keskin bir acı vardı, dövüş ilerledikçe kötüledi." "Hâlâ acıyor mu?" diye sordu Nakor.

Nicholas üzerine bastı ve "Sadece birazcık..." dedi. "Acı kesildi." Nakor tekrar başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Amos diğer kaptanlara döndü ve "Pekâlâ, işte size adalet," dedi. Marcus'la Harry'ye, "Bizim çocuklardan birkaçını alın ve Şerife eşlik edin," dedi ve Patrick'e, "Dert etmezsen," dedi. "Etmem," dedi Patrick.

Amos Marcus'a, "Render'ın mürettebatını topladıktan sonra, onlara, bize o kızları o adadan kimin aldığını ve nerede olduklarını söyleyebilen adama özgürlüğünü vereceğimi söyleyin. Her seferinde birini sorgulayın, çünkü o annesiz köpeklerin her biri size yalan söyleyecek," dedi.

Marcus başını salladı ve Harry'yle Çıktılar.

Amos dönünce Nicholas'ın Render'ın cansız vücuduna bakmakta olduğunu gördü. Çocuğun yüzü kül rengindeydi ve kusacakmış gibi görünüyordu. Amos elini Nicholas'ın omzuna vurarak, "Endişelenme evlat. Alışacaksın," dedi.

Nicholas'ın gözleri ıslanmaya başladı ve "Umarım alışmam," dedi. Etrafındakilerin bakışlarını görmezden gelerek ceketini aldı ve yavaşça merdivenlere doğru yürüdü. Basamakları çıkıp odasına yöneldi.

Nicholas ertesi gün geç saate kadar uyudu. Render'ın mürettebatının ele geçirilmesi beklenenden kolay olmuştu. Adamların hepsi geminin, Karanlığın Hanımı'nın güvertesinde, Raptor'a kürek çekmek ve gemiyi almak için emir bekliyorlardı. Etraftaki bir düzine sandaldan gelen birkaç tehdit ve silahlarını bırakmazlarsa gemiyi yakacakları sözü yetmişti. Amos Krallık denizcilerinden daha az kararlı bir grup olduklarını gözlemlemişti, çünkü ganimet için yelken açıyorlardı. Ama işleri bittiğinde şafağa sadece beş saat vardı, Nicholas ise düello ve tutsak etme yüzünden bitkindi.

Kapıyı açarken merdivenlerden yukarı aceleyle çıkan ayak sesleri karşıladı onu. Harry merdivenlerin başında soluk soluğa duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Nicholas arkadaşına.

"Gelsen iyi olur." Harry aceleyle merdivenlerden aşağı inerken Nicholas da onu izledi.

Amos'u karargâh olarak kullandığı büyük özel odada William Swallow ve Patrick Duncastle ile toplantıda buldular.

Amos kafasını kaldırdı ve "Öldüler," dedi.

"Kim?" diye sordu Nicholas, Margaret'la Abigail'in isimlerini duymak üzere olduğundan korkarak.

"Render'ın mürettebatı. Hepsi öldü."

Nicholas haberi sindirmeye çalışırken gözleri kısıldı. "Hepsi mi?"

"Evet," dedi Patrick, yüzü güçbela kontrol edilen bir öfkeden bir maskeydi. "Ve benim adamlarımın da yarım düzinesi. Biri hapishanedeki içme suyunu zehirledi ve geçen gece herkesi öldürdü. Beş muhafız ve bir aşçı kaybettim.

"Hayatta kalan olmadı mı?"

"Çok iğrenç bir iş yapmışlar. Biri yemeği tuzlamış, böylece hepsi su istemiş. Biz zalim bir grup değiliz, bu yüzden onlara su verdik. Gardiyanlar mahpuslarla aynı şeyi yiyorlar ve hepsi öldüler." "Dahası var," dedi Amos.

Swallow, "Burada ve şehirde bir düzine adamın öldüğü anlaşıldı," dedi.

"Büyük ihtimalle akına katılan adamlar," dedi Amos.

"Peter Dread ve mürettebatını bulabilirsek, iddiaya girerim ki altı Tsurani suikastçıyı da onlarla birlikte bulacağız. Biri izleri kapatıyor." Nicholas, "Hepsi mi öldü?" dedi.

Amos başıyla onayladı. "Eğer ölmeye gönüllü dindar fanatiklerin varsa yapması yeterince kolay. Bir geminin suyunu zehirlemek bir hapishaneninkini zehirlemekten çok daha kolay. Ve akşam karanlığından önce bir düzine ceset daha bulacağımızı size garanti ederim. Uzak Sahili yağmalayan köpeklere o kaderi fazla gördüğümden değil, ama bir ya da ikisini bilgi almak için sıkıştırmayı isterdim."

Patrick, "Sokaklarda Render ve Dread'le akına gidenlerin ortaya çıkarlarsa daha çok yaşama şansları olacağına dair haber yayacağım," dedi.

"İşe yarayacağını sanma," dedi Amos ayağa kalkarak. Kafasını kaşıdı. "O sözü yalana çevirecek bir hapishane dolusu adam var elinde."

"Kahretsin Amos," dedi Patrick, "Kendini ele veren herhangi birinin yanına tanımadığımız kimsenin yaklaşmayacağından emin olacağım."

Amos kafasını iki yana salladı. "Ve tehlikeli yoldan çok uzun zamandır uzak olduğumu iddia ediyorsun Patrick. Akında olsaydın ne yapacaktın? Benim yaptığımın aynısını. Tepelere yönelecek ve senin ölmeni isteyen her neyse onun adadan ayrıldığını düşünene kadar meyve ve kuş yumurtalarıyla beslenecektin."

Swallow'un gözleri kısıldı. "Her neyse mi?" Sesi alçaldı. "Her kimse demek istemedin mi Amos?"

Amos, "Bilmek istemezsin William," dedi. Marcus'la Harry'ye bakarak, "Ne yapacağınızı biliyor musunuz?" dedi.

Marcus başıyla onayladı. "O kızı bulmak zorundayız."

Marcus yalnız olmadığı hissiyle uyandı. Ghuda kılıcına uzanırken sessiz olmasını işaret etti. Derken bir ses, "Size tek yapmanız gerekenin beni sormak olduğunu ve sizi bulacağımı söylemiştim," dedi.

Brisa Marcus'un yatağının ayak ucunda oturuyordu. Aniden utanan Marcus hızla tuniğine ve pantolonuna uzandı. "Tutsakların nereye götürüldükleriyle ilgili ne biliyorsun?"

Brisa, yatakta otururken giyinmek için debelenen Marcus'u seyretti. Gülümseyerek, "Güzel bir vücudun var, benim öfkeli delikanlım. Adın neydi pardon?" dedi.

"Marcus," cevabını verdi oğlan ters bir şekilde.

Kız sırıtarak, "Sinirliyken çok sevimli oluyorsun, biliyor muydun?" dedi.

Marcus bir an için kıpırdamadan oturdu, sonra örtülerin altında giyinmesini bitirdi. Kızın şakalaşmasını görmezden gelerek örtüleri itti ve çizmelerini giydi. "Ne buldun?" "Ücret?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Marcus ters ters.

Surat asma numarası yapan Brisa, "Benden hoşlandığını düşünmüştüm," dedi.

Sabrı tükenen Marcus aniden uzandı ve kızın zayıf kolunu kavradı. "Senden-"

Boğazına dayanmış bir hançer buldu. Kızı bıraktı ve kız, "Bu daha iyi," dedi. "Öyle tutulmaktan hoşlanmam. Bana biraz şans vermiş olsaydın, büyük ihtimalle sana nasıl tutulmaktan hoşlandığımı gösterirdim, ama artık keyfimi kaçırdığından altına mal olacak."

Sonra Brisa'nın kolu benzer bir şekilde tutuldu ve Ghuda hançeri Marcus'un boğazından uzaklaştırdı. "Bu kadar oyun yeter, kızım," dedi ihtiyar paralı asker. "Ve çizmendeki diğer hançeri çekmeyi de deneme. Çekemeden kolunu koparırım." Bir an bekledi, sonra kızı bıraktı.

Kız kaşlarını çatarak, "Pekâlâ," dedi, "Bin kraliyet altını alırsam size istediğinizi veririm."

Marcus, "Bunu ödeyeceğimiz düşündüren nedir?"

Kız, "Çünkü ödeyeceksiniz," derken çocuğa kötü kötü baktı.

Marcus tereddüt etti, sonra "Burada bekle," dedi.

Ayrılıp birkaç dakika sonra peşinde Nicholas ve Amos'la döndü. "Bu kız tutsaklar adadan götürüldükten sonra ne olduğunu bildiğini iddia ediyor. Bize söylemek için bin kraliyet altını istiyor."

Amos hızla başını salladı. "Alacaksın. Şimdi, neredeler?"

"Önce altın."

Amos öfkelendi ama "Pekâlâ," dedi. Diğerlerine, "Hadi gidelim," dedi.

"Nereye?" dedi Nicholas.

"Gemiye." Başını salladı ve Ghuda tekrar kızı sıkı sıkı kavradı.

"Hey!" diye söylendi kız.

"Üzerimde bin kraliyet altını taşımıyorum, kızım. Kamaramdalar. Ve sana zarar vermeyeceğim; sözüme güvenebilirsin. Eğer yalan söylüyorsan, seni suya fırlatırız ve eve yüzerek dönersin."

Brisa yakınarak ama mücadele etmeden geldi. Amos mürettebattan handa olan diğerlerini de hızla uyandırdı ve hep beraber rıhtıma ilerlediler. Mürettebatın önemli kısmı zaten Raptor’un güvertesindeydi ve geri kalanı Amos'la güverteye çıktı.

Yardımcı kaptanı Rhodes'in beklediği yere gitti ve onunla bir dakikalığına alçak sesle konuştu.

Sonra kızla Nicholas'ı kamarasına götürdü. Marcus'la diğerleri güvertede beklediler.

Kamaraya varınca Amos içeri girdi ve kıza oturmasını Nicholas'a da kapının önünde durup kapıyı bloke etmesini söyledi. "Şimdi kızım," dedi, "tutsaklar nerede?"

Brisa, "Altınım," dedi.

Amos arkasında bir tuzak olan masasına gitti. Tuzağı açtı ve bir çantayı çekip çıkardı. Çantadan metal şıkırtısı geldi. Ağır çantayı masaya koydu ve deri ipi çözdü. Bir avuç dolusu altın alıp onları kıza göstererek, "İşte altın. Şimdi bize ne bildiğini anlat," dedi.

"Altını bana ver," diye ısrar etti kız.

"Bize tutsakların nerede olduklarını söylediğinde alacaksın."

Brisa tereddüt etti ve bir an için Nicholas kızın işi yokuşa süreceğini düşündü, ama sonunda kız, "Peki. Arkadaşına canileri arkadaşlarınızı esir tuttukları yere takip ettiğimi söylerken onlara her şeyi anlatmamıştım," dedi.

Kız duraksadı ve Amos, "Devam et," dedi.

"Derin suda, adadan epey açıkta demirli bir gemi vardı. Hiç benzerini görmemiştim ki Özgürliman'da epeyce gemi görmüşlüğüm var." Gemiyi Amos'a tarif etti. "Yirmiden fazla tekne insanları adadan gemiye taşıyordu. Fazla yaklaşmadım, ama o adadaki herkesi götürdüklerini biliyorum."

"Nereye gittiler?"

"Onu görecek kadar oyalanmadım, ama oradan sadece tek bir açık çıkışları vardı, o yüzden buradan birkaç günlük mesafeye ulaşana kadar güneye gitmek zorundaydılar. O gemi bundan daha fazla su çekiyordu, demek istediğimi anlıyorsunuz."

Amos başıyla onayladı. "O kadar çok çekiyorsa, gemi büyük ihtimalle bir hafta güneye yol alarak adalar arasındaki resiflerden uzaklaştı."

Nicholas, "Yani nereye gittiğini görmedin. Sana neden altın verelim?" dedi.

"Çünkü iki gün önce Taroom'dan Keshli bir tüccar geldi. Ani bir fırtına yüzünden bir hafta batıya sürüklenmiş ve Özgürliman'a gelebilmek için kuzeydoğuya dönmüş. O gemiden bir denizci bana Özgürliman'a gelmeden birkaç gün önce nöbetteyken o güne dek gördüğü en büyük gemiyi fark ettiğini, gece gibi siyah bu geminin gün batımına doğru gitmekte olduğunu söyledi."

"Günbatımı!" dedi Amos. "Yılın bu vaktinde güneybatıya doğrudur." "Ama Kesh doğuya uzanır," dedi Nicholas.

"Ve adalar burdan batıya doğru," diye ekledi Brisa.

"Orada bir şey yok," dedi Nicholas. "Orası Sonu Olmayan Deniz."

Amos, "Baban bir defasında bana bazı deniz haritaları göstermişti..." dedi.

Nicholas, "Kara Macros'tan!" dedi, "Diğer kıtaları gösteren o haritalar."

Amos bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Kapıyı aç."

Nicholas dediğini yaptı. Kapının önünde yardımcı kaptan duruyordu. Amos, "Bay Rhodes, sahile mürettebatı en kısa sürede gemide istediğime dair haber salın: Akşam gelgitini yakalıyoruz." "Peki Kaptan," diye cevap verdi adam.

Kız oturduğu yerden kalktı. "Altınım!" diye ısrar etti.

"Geri döndüğümüzde," karşılığını verdi Amos, "alacaksın."

"Geri çekil!" diye tısladı kız öfkeli bir kedi gibi. "Sizinle dünyanın sonuna kadar yolculuk etmek istediğimi kim söyledi?"

Amos Nicholas'ın şimdiye dek gördüğü en sert şekilde sırıttı. "Ben söyledim, kızım. Ve bizi hayaletlerin arkasından yolladığını öğrenirsem, eve yüzmen limanı geçmenden biraz daha uzun sürecek."

Kız hançeri çekerek ayaklanmıştı, ama Nicholas hazırdı ve kılıcı hançeri kızın elinden düşürdü. "Terbiyeli ol," dedi Nicholas vurgulamak için kılıcını kıza doğrultarak. "Sorun çıkarmazsan, burada kimse canını yakmaz. Ama aradığımız insanlar bizim için önemli ve yalan söylüyorsan işler zorlaşacak. Doğruyu şimdiden söylesen daha iyi."

Kız köşeye kıstırılmış bir fare gibi baktı ve gözleri bir kaçış yolu arayarak her köşeye baktı. Kaçış yolu bulamayınca, sonunda, "Yalan söylemiyorum," dedi. "Denizci gemiyle ilgili çok fazla ayrıntıyı doğru söyledi. Aynı gemi. Başlık Resifi'nin altı saat güneyinde, Üç Parmak Adası'nın batısındalarmış. Bunu biliyor musun?"

Amos başını salladı. "Biliyorum."

"Günbatımından bir saat önce bir kerteriz alın, güneş sancak tarafına beş nokta uzakken siyah gemiyle aynı hat üzerinde olursunuz."

Amos başını salladı. "Verdiğin bilgi doğruysa, altınını ve fazlasını alacaksın. Şimdi ip dolabında senin için battaniyelerim var. Adamlarımdan uzak dur ve sorun çıkarırsan, seni zincir dolabına kilitlerim ki rahat olmaktan çok uzaktır. Anladın mı?"

Kız öfkeyle ama sessizce salladı başını. Çenesini meydan okur bir edayla ileri çıkararak, "Şimdi gidebilir miyim?" dedi.

Amos durdu. "Evet. Ve Nicholas..."

"Evet?"

"Karadan eve yüzemeyeceği kadar uzaklaşana kadar yakınında ol. Küpeşteye hamle ederse, kafasına vur."

Nicholas kederli bir ifadeyle gülümsedi ve "Mutluluk duyarım," dedi.

Kız Nicholas’ın yarım adım önünde kamaradan çıkarken ona karanlık ve öfkeli bir bakış attı.

TAKİP

Margaret ürperdi.

Abigail, "Ne oldu?" diye sordu.

"O... garip his." Margaret gözlerini kapadı.

"Başka ne? Anlat bana," diye ısrar etti Abigail. Margaret bir aydır, günde bir ya da iki kez garip bir duygu tarafından ziyaret ediliyordu. Bazen bu duyguyu bir üşümeye benzetiyordu; diğer zamanlarda bütün vücudunda bir karıncalanmaydı. Acı verici ya da tehditkâr değildi, ama yabancıydı.

"Yakınlaştı," dedi Margaret.

"Ne yakınlaştı?"

"Böyle hissetmeme neden olan her neyse." Margaret ayağa kalktı ve büyük pencereye gitti. Onlara geminin kıç tarafında, dümen kabininin yukarısında bir kamara verilmişti. Büyük bir kamara değildi, kaptanın kamarasının bir ya da iki altındaydı, ama ilk kamaralarındaki ufak lombozdan daha büyüktü. İki yatağın arasında küçük bir masa ve ayakuçlarında bir sedir vardı, başları ise pencerenin altına geliyordu. Yemekleri en anlamsız şakalaşmaya bile girmek istemeyen sessiz bir adam tarafından servis ediliyordu. Hava izin verirse, günde iki kez güverteye çıkarılıyorlardı ve güneş görmelerine, ayaklarını açmalarına izin veriliyordu.

Hava değişiyor, ısınıyordu. Kışa yaklaştıkları düşünülürse Margaret bunu tuhaf buluyordu, ama mürettebat ılık günler dışında bir şey düşünmüyora benziyordu. Ve günler uzuyordu. Margaret bu tuhaflıkları yüksek sesle düşünmüştü, ama Abigail tamamen ilgisiz kalmıştı.

Margaret yatağına çıktı ve küçük pencereyi iterek açtı. Kafasını dışarı çıkarabilir ve su arkalarında girdaplanırken büyük dümene bakabilirdi. Daha küçük gemilerin ambarlarında geçirilen günlerden sonra kamaradaki havayı temiz tutabilmek hoştu. Sık sık kendilerinden daha talihsiz mahkûmların ne yaptıklarını merak ediyordu, çünkü kendi küçük ranzaları

olmasına rağmen, köle tacirlerinin güvertesinde temiz hava yoktu ve çok az ışık vardı.

Kapı açıldı ve tanıdık bir yüz belirdi. Arjuna Svadjian kendi tuhaf usulüyle eğilerek selam verdi.

"İyi olduğunuza inanıyorum," dedi, kızların artık resmi bir selamlama olduğunu bildikleri şekilde.

Margaret ve Abigail her gün onları anlamsız görünen sohbetlerle meşgul eden bu adam tarafından ziyaret ediliyorlardı. Tavrı ya da görünüşünde tehditkâr bir şey yoktu; orta boyluydu, sakalı kısa kesilmişti ve giysileri pahalı dokumadan ama sade kesimliydi. Bir açıdan zengin bir iş adamına benziyordu ve Krallık'ta yolculuk ediyor olsaydı, Kesh'in uzak bir limanında bir tüccarla bile karıştırılabilirdi.

İlk başta sohbet her dakikanın aynılığından uzaklaştırıcı bir şeydi. Kamara daha önce kaldıklarına oranla daha rahat olsa da sonuçta yine de bir hücreydi. Kızlar onun sorularına anlamsız yanıtlar verdikleri ya da mahsus kendileriyle çeliştikleri zor bir dönemden geçmişlerdi. Adam her ikisine de eşit derecede aldırmaz görünüyordu.

Her defasında ona bir başka adam eşlik ediyordu, ilk gün karşılaştıkları Saji adında, az konuşan bir adam. Zaman zaman taşıdığı bir parşömen tablete bir şeyler yazmak için duruyordu, ama onun dışında sadece gözlemliyordu.

"Bugün bana amcanız Prens Arutha'dan biraz daha bahsetmenizi isteyeceğim," dedi Arjuna.

"Neden, ona savaş açmak için daha iyi hazırlanasınız diye mi?"

Adam suçlamaya karşı ne sinirlendiğini ne de eğlendiğini gösterdi, "Bu kadar muazzam bir denizin ötesinde savaş yürütmek zordur," dedi. Soruyla ilgili başka yorum yapmadı, ama "Prens Arutha'yı iyi tanır mısınız?" dedi. "Pek değil," cevabını aldı.

Kızlara duygularını gösterecek türden bir adam değildi, ama hafifçe öne hareket edişindeki bir şey Margaret'a adamın cevaptan hoşnut olduğu

hissini verdi.

"Onunla karşılaştınız ama, değil mi?"

"Küçük bir çocukken," cevabını verdi Margaret.

Adam Abigail'e, "Ya siz? Bu Prens Arutha'yla tanıştınız mı?" dedi.

Abigail kafasını iki yana salladı. "Babam beni hiç saraya götürmedi."

Arjuna Saji'ye yabancı bir dilde bir şeyler fısıldadı ve küçük adam tabletine bir not aldı.

Görüşme devam etti. Sorular görünüşte eski görüşmelerde sorulanlarla ilgisizdi. Sabahın büyük kısmı bittiğinde, kızlar sıkılmış, yorulmuş ve hüsrana uğramışlardı, ama Arjuna bu görüşmeler sırasında asla yoruluyora benzemiyordu. Öğle vakti kızlara küçük bir yemek veriliyordu, ama Arjuna yemiyordu, bisküvi, kurutulmuş et, kurutulmuş meyve ve bir kadeh şaraptan oluşan basit yemeklerini bitirebilsinler diye görüşmeyi sadece yavaşlatıyordu.

Kendilerine getirilen yemeğin tamamını yemeyi hemen öğrenmişlerdi. Çünkü Abigail bir gün yemeğine dokunmayı reddedince sessiz adamlardan ikisi içeri girmiş ve biri onu tutarken diğeri onu zorla beslemişti. Arjuna'nın bütün söylediği, "Gücün yerinde olmalı," olmuştu.

Yemekten sonra affını rica etti ve yandaki kamaraya girdiğini duydular. Margaret kamaraları ayıran bölmeye yaklaştı ve adam o kamaraya her girdiğinde olduğu gibi dinlemeye çalıştı. Arjuna'nın zaman zaman fikir teatisi yaptığı gizemli bir yolcu vardı, ama o kamaraya başka hiç kimse girmemişti. Margaret bir keresinde cesaretle orada kimin olduğunu sormuştu, ama Arjuna soruyu duymazdan gelip kendi sorularından biriyle karşılık vermişti.

Alçak sesle mırıldanan sesler güçbela duyulabiliyordu ama anlaşılır kelime yoktu. Sonra birden Margaret tekrar o garip karıncalanma hissince ziyaret edilmişti, bu kez her zamankinden daha güçlüydü. Aynı anda, yandaki

kamarada bir ses korkuyla yükselmiş ve bölmeden kamaranın arkasına doğru yürüyen ayakların sesi gelmişti.

Margaret soldaki küçük pencereden dışarı baktı ve orada pencereden yarı sarkmış başlıklı bir şekil gördü. Şekil bir kolunu uzatıp geminin arkasını işaret etti ve çığlık attı, "Sbecha! Janisht souk Svadjian!"

Margaret kamaraya çekildi, yüzü kül rengindeydi ve gözleri kocaman açılmıştı.

Yüz ifadesini gören Abigail fısıldadı, "Ne oldu?"

Margaret uzandı ve Abigail'in elini tuttu. Elini sıkıca kavrayarak, "Komşumuzu gördüm," dedi. "O... şey elini çıkardı. Yeşil pullarla kaplıydı."

Abigail'in gözleri büyüdü ve gözyaşlarıyla doldu. Margaret onu uyardı, "Tekrar ağlamaya başlarsan sana o kadar sert vururum ki gerçekten ağlayacak bir şeyin olur." Abigail sesi titreyerek, "Korkuyorum Margaret," dedi.

"Ve benim korkmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu diğer kız. "Korktuğumuzu bilmelerine izin veremeyiz."

Abigail, "Denerim," dedi.

"Başka bir şey var."

"Ne?"

"İzleniyoruz."

Abigail'in gözleri tekrar büyüdü ve tutsak edildiklerinden bu yana ilk kez umutlu görünüyordu.

"Nereden biliyorsun? Kim?"

Margaret, "Yan bölmedeki şey benim son zamanlarda hissettiğim her neydiyse onu hissetti ve birinin bize yetişmeye çalıştığından yakındı," dedi.

"Bunu duydun mu?"

"Ses tonunu duydum ve hoşnut değildi. Ve hissettiğim o duyguda bana mantıklı gelen bir şey var."

"Ne?"

"Bizi kimin izlediğini biliyorum."

"Kim?"

"Anthony."

Abigail, "Anthony mi?" dedi hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla.

"Yalnız değil seni temin ederim," dedi Margaret. "Hissettiğim onun büyülerinden biri olmalı." Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Neden ben hissedebiliyorum da sen hissedemiyorsun acaba?"

Abigail omuz silkti. "Büyüden kim anlar?"

"O pencereden sığabilir misin sence?"

Abigail pencereye baktı ve "Bu elbiseyi giymiyor olsaydım sığabilirdim."
"O halde elbiselerimizi çıkaracağız," dedi Margaret.

Abigail, "Aklında ne var?" dedi.

"Arkamızda gemi gördüğüm saniye, bundan inmeyi planlıyorum. İyi yüzer misin?"

Abigail kafasını iki yana salladı ve cevap vermeye korkuyormuş gibi göründü.

"Yüzebiliyor musun?" diye sordu Margaret inanmayarak.

Abigail, "Su fazla dalgalı değilse biraz kulaç atabilirim," dedi.

Margaret, "Tüm hayatı boyunca deniz kenarında yaşıyor ve sadece biraz kulaç atabiliyor," dedi. Arkadaşına bakarak, "Sen suyun üstünde duracaksın ve gerekirse seni beladan koruyacağım. Bir gemi arkamızdan geliyorsa, suda o kadar çok kalmayız," dedi.

"Ya bizi görmezlerse?"

"Bundan o zaman endişelen," oldu Margaret'ın cevabı.

Derken Margaret o tuhaf karıncalanmayı tekrar hissetti ve "Geliyorlar," dedi.

* * *

Anthony işaret etti, Amos baktı ve "Limana iki derece," dedi.

Nicholas, Harry ve Marcus büyücüyü bir dakika seyrettiler, sonra Harry "Nasıl emin olabilir bilmiyorum. Crydee'deki herkes iyi bir büyücü olmadığını söylüyordu," dedi.

Nicholas, "İyi bir büyücü olmayabilir, ama Nakor" -Margaret diyecekti, ama Harry'nin ona olan hayranlığını bildiğinden lafı değiştirdi- "kızların nerede olduğunu bildiğini söyledi. Nakor Anthony'nin doğru iz üzerinde olduğundan emin. Ve Pug Nakor'un tavsiyelerini dinlememizi söyledi," dedi. Amos rotasını düzeltmek için, Anthony'ye büyüsünü günde üç kez kullandırıyordu, gün doğumunda, öğleyin ve gün batınımda.

Nakor geminin pruvasında Calis'le konuşuyordu. Ghuda küçük Isalan'dan biraz uzakta, kendi düşüncelerinde kaybolmuş halde yalnız başına duruyordu.

Harry ufka baktı. "Önümdeki bu sonsuz engin sularda nerede olduklarını biri nasıl bilebilir ki?" dedi.

Nicholas ona katılmak zorunda kaldı. Kuzeylerindeki birkaç beyaz bulut dışında gök de okyanus gibi boştu. Suyun sürekli hareket eden yüzeyini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Yolculuğun ilk üç haftası boyunca, hepsi de

Günbatımı Adaları zincirinin parçası olan orada burada adalar görmüşlerdi ve bu yolculuğun monotonluğunu kırmıştı.

Görece yakın takipte olmalarının heyecanı bir kez geçince, gemi bir rutine girmişti. Gerilim bakiydi, çünkü Marcus hava izin verdiğinde güverteyi kafeslenmiş bir hayvan gibi arşınlıyor hava sert olduğunda da derin düşüncelere dalarak oturuyordu. Nicholas ve Harry can sıkıntısını hafifletmek için nereye gerekirse el veriyorlardı ve bu süreçte oldukça iyi uzun yol denizcileri haline geliyorlardı. Sürekli çalışma ve yetersiz yemek Nicholas'la Harry'ye çok zayıf bir görünüş vermişti ve yukarıda ya ela güvertede geçirdikleri vakit özellikle Nicholas'ı bronzlaştırmıştı. Harry'nin açık renk teni ise Anthony onu merhemle ovalayana kadar kötü bir şekilde yanmıştı ve şimdi bütün hayatını sahilde geçirmiş gibi kahverengiydi. Nicholas sakalını kesmişti, Marcus'sa bırakmıştı uzasın, bu yüzden aralarındaki benzerlik artık o kadar da belirgin değildi.

Diğerleri kendi rutinlerine dalmıştı. Nakor ve Anthony zamanlarının çoğunu büyüden ya da Nakor'un böyle adlandırmakta ısrar ettiği 'numara'lardan söz ederek geçiriyorlardı ve Ghuda zaman zaman Calis'le derin sohbetlere dalsa da kendi başına kalmakta kararlı görünüyordu.

Geminin umutsuz ilerleyişi herkesin derinleşen endişesiyle örtüşüyordu, çünkü Amos erzakların kısılmasını emretmişti. Yola çıkarken yeterince tedarikli olduklarını düşünmüştü, ama karanın ufkun sadece dakikalar ötesinde mi yoksa haftalar ötesinde mi olduğunu bilmediğinden erzağın idareli kullanılmasının daha iyi olacağını hissetti. Ve porsiyonların küçülmesiyle birlikte başlayan açlık, gerçekten bilinmeyen sulara yelken açtıklarının farkına varmalarına da neden olmuştu.

Son bir aydır hiç kara görmeden yol almışlardı, Günbatımı Adaları'yla son temasları güçbela ada denebilecek sahil kordonu ve mercan çıkıntıları serisinden oluşan acınacak bir tecrübeydi. Onlar geride kaldığında artık denizden başka hiçbir şey yoktu.

Nicholas suyun öte yanında bir başka ülke olduğunu biliyordu. Bunu bir gerçek olarak kabullenmişti, çünkü babası ona böyle söylemişti. Ama burada bir geminin güvertesinde durmuş, genellikle Sonu Olmayan Deniz

denen yere, Krallık'tan hiçbir adamın şimdiye dek gitmeyi göze almadığı bir ülkeye yelken açarken, ne kadar çabalarsa çabalasın, o küçük rahatsız edici şüpheden kurtulamıyordu, küçük bir ses, "Belki de denizciler haklıdır; belki harita bir hiledir," diyordu.

Denizcileri sadece iki şey sakin tutuyor ve her zamanki işleriyle ilgilenmelerini sağlıyordu: Krallık Donanması'nda aldıkları eğitim ve Amos'un sert idaresi. Büyücülerinin siyah geminin denizde önlerinde nerede olduğunu söyleyebileceğine inanmayabilirlerdi, ama onları Sonu Olmayan Deniz'in ötesine götürüp getirebilecek bir adam varsa o da Amiral Trask'tı.

Nicholas geminin ana direğinin tepesine, izledikleri gemiyi görebilirler umuduyla bir gözcünün dikildiği yere baktı. Amos kızın tasvirinden geminin bir kalyon olduğunu tahmin etmişti, geçmişte Queg'de zaman zaman bazen küreklerle bazen küreksiz kullanılan bir tasarım. Eğer öyleyse, kendisininkinden çok daha yavaş bir gemi olduğuna hükmediyordu ve on ya da daha fazla gün önde olmalarına rağmen, uzaktaki limanına ulaşmadan ona yetişebileceğini düşünüyordu.

Nicholas da aynı şeyi umuyordu, Raptor'da sıkıldığı ve huzursuzlandığından zihninin Abigail'le hayali yeniden bir araya gelişlerine gitgide daha fazla kaydığını fark ediyordu. Render'ı öldürmüş olmanın tatsız hatırası onu zaman zaman rahatsız etmeyi sürdürüyordu ve nasıl çabalarsa çabalasın kılıcını Render'ın karnına soktuğu anın hissi yakasını bırakmıyordu. Marcus, Harry ya da Ghuda'yla kılıç talimi yaptığında bile, alçalıp yükselen bir güvertede düello yaptıklarında, o ani değişikliği bekliyordu, keskin bıçağın eti kesmesinin o tuhaf bir şekilde yumuşak hissini. Ve kanla ölümü düşünmek onu hasta ediyordu.

Bu konuda Harry ve Ghuda'yla konuşmuştu ancak hiçbiri ona kirli olduğu hissiyle başa çıkmasında yardımcı olamadı. Nicholas Render'ı öldürmesini haklı çıkarmayı ne kadar denerse denesin, bunun halasını öldüren adam olduğunu, yüzlerce hayatı yok ettiğini ve gelişmekte olan bir kasabayı yakılıp yıkılmış yıkıntılara indirgediğini kendine ne kadar söylerse söylesin, bir türlü doğru davrandığına ikna olmuyordu.

Nicholas meseleyi Marcus'a açmanın iyi olmayacağını biliyordu, çünkü Marcus'un annesini öldüren ve kız kardeşini kaçıran adamlardan birini öldürmenin üzüntüsünü nasıl ifade edebilirdi?

Ve Nicholas en derin korkusu hakkında kimseyle konuşmamıştı: Eğer gerekirse tekrar öldüremeyeceği düşüncesi.

Brisa güverteye çıktı ve Nicholas gülümsemek zorunda kaldı. Kız daha önce karşılaştığı kimseye benzemiyordu ve onu eğlendiriyordu. Bir açıdan ona biraz 'James Amca'yı, Kral'ın Rillanon'daki danışmanlarından biri olan babasının eski bir arkadaşını hatırlatıyordu.

Şimdi Kralın sarayının bir baronuydu, karısı ve çocuklarıyla Krondor'u düzenli aralıklarla ziyaret ediyordu. Onda yüzeyin hemen altında vahşi ve cüretkâr bir şey vardı ve Nicholas James'in çocukken Krondor'da bir hırsız olduğuyla ilgili hikâyeleri duymuştu. Yüzeyin fazla altına saklanmamış olsa da, Brisa'da da aynı vahşilik vardı. Ve kız Marcus'un yakınlarındayken korku verici bir düzenlilikle ortaya çıkıyordu.

Nicholas'la Harry bakıştılar ve Nicholas, kız gözleri Marcus'a dikili doğrudan kendilerine doğru gelmeye başladığında Harry'nin sırıttığını gördü. Hiçbirinin anlayamadığı nedenlerden Dük'ün genelde aksi oğlundan açıkça hoşlanmaya başlamıştı.
En azından onunla her fırsatta alay etmekten hoşlanıyordu ve kızın provokatif davetlerinin alay olup olmadığından Nicholas çoğu zaman emin olamıyordu. Bazen oldukça rezilleşebiliyordu. Denizcilerin arasında evinde gibiydi, kadın olduğundan ve denizcilerin çoğu gemide kadın olmasıyla ilgili tuhaf batıl inanca sahip olduğundan, en iyileri gibi küfredebiliyor, donanıma bir maymun gibi tırmanabiliyor ve gemide herhangi birinin anlattığı en müstehcen fıkraları anlatabiliyordu.

Amos'un genç denizcilerden bazılarının kızın gemideki varlığından faydalanmaya çalışacağı, mürettebat arasında çatışmalar doğuracağı yönündeki endişesi asılsız çıkmıştı. Kirli saçlı, koca gözlü zayıf kız gemideki bütün topluluğu, mürettebatın Brisalarını taciz etmeye kalkan herhangi bir üyesini dövmekten mutlu olacağı vekil ağabeylere çevirmeyi

başarmıştı. Ve kızın Marcus'un kızarmasına neden oluşunu seyretmekten hepsi eşit zevk alıyor gibiydi.

Marcus'un yüzünde boyun eğmiş bir ifadeyle durduğu yere gelerek, "Merhaba yakışıklı," dedi. "Aşağı gelip birkaç şey öğrenmek ister misin?"

Marcus, "Hayır. Ama aşağı inmem gerekiyor. Henüz öğle yemeğimi yemedim," derken rengi değişerek kafasını iki yana salladı. Marcus dönüp "Yalnız başıma!" diye eklerken kız onun arkasından adım atıyordu. Yalandan somurtan kızı bıraktı ve o aşağı inerken Harry'yle Nicholas sırıttılar.

Harry, "Neden onunla böyle alay etmek zorundasın?" dedi.

Kız omuz silkerek, "Ah, bana yapacak bir şey veriyor. Aksi takdirde burası epey sıkıcı. Ayrıca, onda bana çekici gelen bir şey var, Sanırım mizahtan tamamıyla yoksun olması. Bir meydan okuma," dedi.

Nicholas, kendisi yerine Marcus'u seçtiği için şanslı olduğunu düşündü. Kuzeninin duygularını anladığını fark etti: Özgürlimanlı sokak kızı bir doğal felaketti. Kızı inceledi ve kendini kızın oğlansı, karmaşık olmayan bir tarzda çekici olduğunu kabul ederken yakaladı. Yolculuk başladıktan birkaç gün sonra hırpani giysilerinin ve kirli görünüşünün kayıtsızlıktan ziyade kurnazlığın ürünü olduğuna karar vermişti, Özgürliman gibi bir şehirde güzel bir kız olmak yeterince tehlikeliydi, ama bir koruyucu olmadan, tecavüz ve köleliğe açık davetti. Birkaç beden büyük biçimsiz giysileri ve teninin her santimindeki kirle, davetkâr olmaktan epey uzak görünüyordu ve çoğu zaman bir oğlanla karıştırılabilirdi.

Ellerini arkasına koyan kız güverteye açılan kapı ağzına doğru aylak aylak yürürken ıslıkla isimsiz bir melodiyi çalıyordu. Nicholas güldü.

"O kadar komik olan ne?" diye sordu Harry, cevabı zaten bilerek.

"Sadece Marcus'u ne kadar çabuk tekrar burada güvertede bulacağımızı düşünüyordum." "Bugünlerde Brisa şaşırabilir."

Nicholas, "Sokak kızımızı fazla şeyin şaşırttığından şüpheliyim," dedi.

"Düzgün kıyafetlerle neye benzeyeceğini merak ediyorum," dedi Harry.

Nicholas, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bütün o hırpani saçların altında oldukça sevimli ve güzel gözleri var," dedi.

Harry, "Abigail'i çoktan unuttuk, öyle mi?" dedi.

Nicholas’ın keyfi aniden kaçtı. "Hayır," dedi soğuk bir şekilde.

"Üzgünüm. Şaka yapıyordum." "Kötü bir şakaydı," dedi Nicholas.

Harry iç geçirdi. "Üzgünüm." Sonra keyfi yerine geldi. "Margaret'la Abigail'in o son resepsiyona giydikleri, önü aşağı kadar danteli olan giysilerin içinde nasıl görüneceğini düşünüyordum."

Nicholas kendini sırıtmaktan alamadı. "Annemin rezil olduklarını düşündüğü kısa kesimlileri kastediyordun."

Harry de karşılık olarak sırıttı. "Şey, Brisa'nın uzun, ince bir boynu var ve kolları gerçekten zarif."

"Kimi aradığımızı tek unutan ben değilim anlaşılan," diye azarladı onu Nicholas.

Harry iç geçirdi. "Sanırım haklısın. Belki de sıkıntıdandır. Ama Brisa'yı saymazsak, Margaret ve Abigail'le konuştuğumuz son geceden beri, güzel ya da değil, hiçbir kıza dikkat etmedim. O zamandan beri etrafta birkaç kız olmuş olabilir, ama fark edemeyecek kadar meşguldüm." Nicholas başını salladı.

"Bir şey daha," dedi Harry.

"Ne?"

"Neden beni değil de Marcus'u seçti?"

Nicholas arkadaşına baktı ve sorunun sadece yarı şaka olduğunu gördü.

Gözcü bağırdı, "Kaptan! Suda adam var!" Amos, "Nerede?" diye bağırdı.

"Sancak pruvasına üç derece!"

Amos hızla provaya yöneldi ve oraya ulaşana kadar Nicholas, Harry ve mürettebatın yarısı arkasındaydı. Suda küçük şekillerin yüzdüğü görülebiliyordu. Amos az daha tükürüyordu. "Köle tacirleri," dedi güçbela kontrol ettiği ölümcül bir öfkeyle. "Ölenler köpekbalıklarına atılıyor." "Biri yaşıyor!" diye bağırdı gözcü.

Amos döndü ve bağırdı, "Bir sandalın indirilmesini istiyorum. Hayatta kalanı almaya hazırlanın.

Gemiyi rüzgâra verin Bay Rhodes!"

Bir sandal indirilirken gemi hareketi yavaşlasın diye döndürüldü. Adamlar yüzen vücutlara ve tek sağ olana doğru kürek çekmeye başlamışlardı ki gözcü bağırdı, "Köpekbalıkları!"

Amos gözcünün işaret ettiği yere baktı ve bir yüzgecin suyu kestiğini gördü. "Kahverengi uç: İnsan-yiyen."

"Bir tane daha var," dedi Harry biraz daha ileriyi işaret ederek.

Nicholas, "Adamların hayatta kalana önce ulaşamazlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Amos, "Köpekbalıkları önce ölülerden birini kaparlarsa, bir şansımız olabilir. Köpekbalıkları o açıdan komiktir. Etrafında saatlerce yüzebilir ya da doğrudan gelip seni suya değdiğin an kapabilirler. Bilemezsin." Kafasını iki yana salladı.

Calis, "Belki dikkatlerini başka tarafa çekebilirim," dedi. Yayını kaldırdı ve yay kirişine uyan uzun bir ok çıkardı. Yayı gerdi ve gemiye en yakın köpekbalığını nişan aldı ve oku bıraktı. Çelik uçlu ok havada hızla ilerledi ve köpekbalığının tam yüzgecinin altına saplanarak fark edilir miktarda bir kan gölü oluşturdu.

Diğer köpekbalıklarının üçü anında yüzen cesetlerden ve sağ tek kişiden döndüler ve yaralı köpekbalığına yöneldiler.

Amos, "Şanslı atış. Köpekbalığının derisi serttir. Zırhı ok başıyla zımbalamak gibidir."

Calis kurumlanmadan yayını kaldırdı. "Bunun şansla alakası yok."

Sandaldaki adamlar sağ olanı sandala aldılar ve gemiye doğru kürek çekmeye başladılar. Amos, "Bir askı hazırlayın," diye bağırdı.

Sandal Raptor'un yanına varana kadar bir askı ve iki sicim hazırdı. Mürettebattan iki kişi yukarı çekilirken yaralı adama yardım etmek için yarı yola kadar inmişlerdi.

Adam güverteye çıkarıldığında Anthony onunla hemen ilgilenmeye başladı. Adamın rengini inceledi, bir gözkapağını açtı ve kulağını göğsüne koydu. Bir kez başını sallayan şifacı, "Aşağı getirin," dedi.

Amos iki adama yaralıyı kaldırmalarını ve mürettebatın kaldığı yere taşımalarını işaret edip dümene doğru döndü. "Gemiyi rotasına döndürün Bay Rhodes!" "Peki Kaptan," cevabı geldi.

Amos sakalını kaşıdı. "İçlerinden biri hâlâ hayattaysa..." Nicholas, "O zaman fazla geride değiliz demektir," dedi.

Amos başını salladı. "En fazla iki gün." Hızla hesapladı, sonra "Tahminimde yanılmazsam, yarın günbatımında onları göreceğiz," dedi. Gözlerinde neşeli bir bakış vardı ve Nicholas'ın aklında ne olduğunu sorması gerekmiyordu. Amos Crydee'deki yağmanın arkasındaki adamlara yetiştiğinde ödenecek bedeller olacaktı.

Nicholas, Marcus ve diğerleri güneş batarken beklediler. Amos, denizden kurtardıkları adamı görmek için Anthony ve Nakor'la aşağı inmişti. Günün çoğunu aşağıda geçirmişlerdi ve hâlâ bir ses çıkmamıştı.

Sonunda Amos güvertede belirdi ve Nicholas'la kuzenine eliyle işaret etti. Çocuklar güvertenin ön tarafında toplanmış olan diğerlerinden ayrıldılar ve

ana güvertedeki Amos'a katıldılar. "Hâlâ hayatta, ama güçbela," dedi Amiral.

"Kimmiş?" diye sordu Marcus.

"Adının Hawkins olduğunu söylüyor ve Carse'daki bir tekerlek ustasının çırağıymış." "O halde siyah gemidenmiş!" dedi Nicholas.

Amos başıyla onayladı. "Ayrıca onu bulana kadar iki gün suda kaldığını söyledi. Ölenleri ve iyileşemeyecek kadar hasta olanları gün doğumunda çöple birlikte güverteden denize atıyorlar.

Fırlatılan kırık bir sandık parçasına asılmış ve böyle hayatta kalmış. Kuru bir öksürüğü var ve Anthony bu yüzden denize atıldığını düşünüyor. Hâlâ hayatta olması bir mucize." Nicholas, "Ya kızlar?" dedi.

"Söylentiler. Geminin yola çıktığı ilk gece diğer mahkûmların yanından alınmışlar, bu yüzden gemide olduklarını biliyor, ama onları o zamandan beri görmemiş. Birinin bir denizcinin mevkileri yüzünden daha iyi bir yerde tutulduklarından bahsettiğini söylüyor, ama bilmiyor." Marcus, "Memleketlerindeki limana varmadan onlara yetişecek miyiz Amiral?" dedi.

Amos başıyla onayladı. "Karaya sandığımdan daha yakın değilsek, evet." Güneş ufkun altında batarken, "Suyun rengi burada değişik, derin," dedi. Yukarı bakarak ekledi, "Ama gerçekte nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok; yıldızlar daha önce hiç görmediğim yerlerdeler. Bazı eski tanıdık yıldızlar son bir ay içinde kuzey ufkunun altına düştüler ve güney göğünde benim için yeni olanlar var. O haritayı hatırlıyorsam, dostlarımızın limanına varana kadar henüz gidecek yolumuz olduğuna hükmediyorum."

"Bu uzun bir yolculuk demek," gözleminde bulundu Marcus.

"Krondor'dan haritadaki o kıtanın güney kıyısına hemen hemen dört ay, tahminim.

Özgürliman'dan iki aydan fazla uzağız ve karayı iki haftadan önce göremeyiz," dedi Amos. Kafasını iki yana salladı. "Anthony'nin rotaları

hakkında yanılmadığını varsayarsak." Carse'li hasta adamı tahta döşemelerin arasından görebilirmiş gibi güverteye bakarak, "Ve ölmek üzere olan arkadaşımız Anthony'nin en azından o kadar büyü bildiğini gösteriyor," dedi.

"Geri dönmekte güçlük çekecek miyiz?" diye sordu Nicholas.

Amos kafasını iki yana salladı. "Rotamızın izini sürebilirim. Her gece istikametimiz ve hızımızla ilgili en iyi tahminimi kaydettim ve bunu en iyi tahminimin oldukça güvenilir olmasına yetecek kadar uzundur yapıyorum. Yıldızlar değişmiş olabilir, ama yenileri ve daha tanıdık olanların her gece nerede doğduklarını işaretledim. Biraz çalışma gerektirebilir, ancak geri döndüğümüzde Kesh Elarial'ıyla Crydee arasında bir yere varacağız."

Kıç güverteye döndü ve kuzenleri düşünceleriyle başbaşa bıraktı.

Anthony bitkin bir halde güverteye çıktı. Arkasından Nakor geldi. Nicholas, "Nasıl?" diye sordu.

"İyi değil," dedi Anthony. Sesinde bir acılıkla, "Tacirler işlerini biliyorlar. İyileşse bile, asla sağlıklı bir adam olmayacak, köle pazarında satılabilecek biri olmayacak," dedi.

Nicholas, "Yaşayıp yaşamayacağını ne zaman anlayacağız?" dedi.

Anthony Nakor'la bakıştı, sonra "Geceyi çıkarırsa, oldukça şansı var demektir," dedi. Nakor omuz silkti. "Ona bağlı, bence." Nicholas, "Anlamıyorum," dedi.

Nakor sırıttı. "Biliyorum. Anladığında, ayağın da bir daha acımayacak."

Kısa boylu adam Anthony'nin dirseğini kavradı ve onu geminin yalnız kalabilecekleri diğer tarafına yönlendirdi. Nicholas Harry'ye baktı, Harry omuz silkti ve "Hadi talim yapalım," dedi. Süvari kılıcını çıkararak, "O gemiyi çok geçmeden yakalayacaksak, bu kılıç kadar keskin olmak istiyorum," dedi.

Nicholas başını salladı ve ana güvertenin bir kısmını işaretleyip vuruşmaya başladılar.

Nakor talim yapmakta olan genç adamlara bir an baktı, sonra "İyi iş çıkardın büyücü," dedi.

Anthony eliyle yüzünü sıvazladı, gösterdiği çabadan yorgun düştüğü açıktı. "Teşekkür ederim. Ama orada ne yaptığından emin değilim."

Nakor omuz silkti. "Bazı numaralar. Bazen iyileşmeye ihtiyacı olan vücut değildir. Talim yaparsan kişinin içindeki diğer şeyleri görebilirsin. Ruhuyla konuşuyordum." Anthony kaşlarını çattı. "Şimdi bir rahip gibi konuştun."

Nakor kafasını hararetle iki yana salladı. "Hayır, ruh demezler." Ufak tefek adam bir an uygun kelimeyi bulamamış gibiydi, sonra, "Gözlerini kapa," dedi.

Anthony söyleneni yaptı.

"Şimdi, güneş nerede?"

Anthony geminin pruvasına doğru işaret etti.

"Ah," dedi Nakor bezgin bir ses tonuyla. "Nerede hissediyorsun demek istiyorum."

"Yüzümde."

"Umutsuz," dedi Nakor bezginliği daha belirgindi. "Büyücüler. Yıldızlimanı'nda akıllarınızı karıştırıyorlar, beyninizi saçmalıklarla dolduruyorlar."

Anthony genelde garip adama gülerdi, ancak şimdi çok yorgundu. "Ne saçmalığı?"

Nakor konsantre olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kör bir adamsan, bana güneşin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum," cevabını verdi Anthony.

Amos rüzgârdaki kayma yüzünden rotada hafif bir değişiklik yapılmasını emrederken gemi sallandı ve Nakor, "Kör bir adam güneşin sıcaklığını yüzünde hissedebilir ve ona bakabilir," dedi.

Anthony, "Pekâlâ. Bunu kabul edeceğim," dedi.

"Çok cömertsin," diye terslendi Nakor. "Gözlerini tekrar kapat." Anthony kapattı. "Güneşi hissedebiliyor musun?"

Anthony geminin pruvasına doğru döndü ve "Evet. Orada daha çok sıcaklık var," dedi.

"Güzel, şimdi bir yere varmaya başlıyoruz." Nakor sırıtarak sordu, "Güneşi nasıl hissedebiliyorsun?"

Anthony, "Şey..." dedi. Şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Sadece hissediyorum."

"Ama ta yukarda." Nakor öğleden sonra göğünde güneşin durduğu yeri işaret etti.

"Sıcaklık veriyor," karşılığını verdi Anthony.

"Ah," dedi Nakor sırıtarak. "Havayı hissedebiliyor musun?"

Anthony, "Hayır... Demek istediğim, rüzgârı hissedebiliyorum," dedi.

"Havayı göremiyorsun, ama hissedebiliyorsun öyle mi?"

"Bazen."

Nakor sırıttı. "Orada olduğunu bildiğin ama göremediğin şeyler varsa, o halde göremediğin için bilmediğin şeylerin olması olası değil mi?"

Anthony şaşırmış görünüyordu. "Sanırım." Nakor tırabzana eğildi ve hep yanında taşıdığı sırt çantasını düzeltti. Çantayı açıp bir portakal çıkardı. "İster misin?" Anthony istediğini anladı ve sordu, "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Orada hep portakal bulundurmayı. Crydee'den ayrıldığımızdan beri neredeyse dört aydır denizdeyiz ve bildiğim kadarıyla hiç satın almadın."

Nakor sırıttı. "Bu bir..."

"Biliyorum, bir numara, ama nasıl yapıyorsun?"

Nakor, "Büyü dersin."

Anthony kafasını iki yana salladı. "Ama sen demiyorsun."

"Büyü yoktur," diye ısrar etti Nakor. "Bak, dediğim gibi: Göremediğin halde orada olan şeyler vardır." Eliyle havada bir kavis yaptı. "Bunu yapınca, havayı hissedersin." Sonra başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. "Ama bunu yapınca hissedemezsin."

Okyanusa bakarak, "Kâinat çok tuhaf maddelerden oluşmuştur, Anthony. Bu madde nedir bilmiyorum ama güneşin ısısı ve rüzgâr gibi. Bazen hissedebiliyorsun ve hatta hareket ettirebiliyorsun," dedi.

Anthony şimdi meraklanmıştı.

Nakor, "Ben çocukken numaralar yapabilirdim. Kasabamdaki insanları eğlendiren şeyleri nasıl yapacağımı bilirdim. Babam ve erkek kardeşlerim gibi çiftçi olacaktım, ama bir yaz şifalar ve büyüler satan gezgin bir büyücü kasabamıza geldi. Çok iyi bir büyücü değildi ama yapabildiği numaralardan etkilenmiştim. Geldiği akşam babamın evinden ayrılıp ona gittim, bazı numaralarımı gösterince çırağı olmayı isteyip istemeyeceğimi sordu. Böylece onu izledim ve ailemi bir daha hiç görmedim.

"Benim numaralarımın onunkilerden iyi olduğunu ve daha fazlasını yapabileceğimi fark edene kadar yıllarca onunla kaldım, kendi kaderimi bulmak için yola koyuldum." Başparmağını portakala daldırarak kabuğunun bir kısmını çıkardı. Portakalı ısırdı ve çiğnerken duraksadı. Sonra, "Yıllar sonra büyünün bütün hilelerini anlamıştım, çünkü mırıldanmalar ve ateşe

tozlar savurmadan ya da diğer tuzaklar olmadan da bir şeyler yapabildiğimi öğrenmiştim. Sadece yaptım," dedi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Sırıttı. "Görüyorsun ya, bence Pug çok akıllı bir adam, çok güçlü olduğundan değil henüz ne kadar şeyi bilmediğini bildiğinden. Eğitiminin ötesine geçtiğini anlıyor." Nakor bir gözünü Anthony'ye dikti. "Bence bir şeyi anlamaya başlasan sen de eğiliminin ötesine geçebilirsin." "Neyi?"

"Büyü yoktur. Sadece kâinatı yapan şu maddeler vardır ve büyü daha az bilgili insanların bu maddeleri çalıştırdıklarında olan şeye verdikleri isimdir."

"Maddeler deyip duruyorsun. Bu büyülü öğenin bir adı yok mu?"

"Hayır." Nakor güldü. "Hep madde olduğunu düşündüm ve büyülü de değil." Başparmağıyla işaret parmağını değdirmeden birbirine olabildiğince yaklaştırdı, bu arada diğer eliyle portakaldan bir ısırık daha aldı. Ağzı doluyken, "Bu küçük boşluğu ben hayal ediyorum. Şimdi onu tekrar yarı yarıya küçük hayal et. Sonra tekrar ikiye böl ve sonra tekrar. O kadar küçük hayal edebiliyor musun?" dedi.

"Sanmıyorum," diye kabul etti Anthony.

"Sınırları bilen akıllı bir adamdır," dedi Nakor sırıtışı büyüyerek. "Ama öyle olsa bile, bu boşluğu hayal et ve onun içinde olduğunu hayal et ve muazzam olduğunu hayal et, en büyük odanın boyutunda ve parmaklarını o kadar aç." Tekrar elini uzattı. "Sonra bir kez daha başla ve hepsini tekrar yap. O son boşlukta ki, o çok küçük olacaktır, maddeyi bulacaksın." "Bu küçük," diye kabullendi Anthony.

"Eğer biri bakabiliyorsa, onu göreceğin yer orasıdır."

"Bu maddeyi nasıl keşfettin?"

"Küçük bir çocukken sadece numaralar yapabiliyordum. Yaramaz bir çocuktum ve bir kova suyu döker ya da uyuyan bir kediyi bir barakanın çatısına koyardım. Kasabamızda önemli bir kişi olan babam, sizin Krallıkta Banath elediğiniz Davlu tarikatından bir rahibi görmek için Shing Lai şehrine gönderildi, çünkü benim büyüdüğüm Prankster diye bilinen ilde tanınırdı ve babam yaramaz bir ruh ya da iblis tarafından rahatsız edildiğimizden emindi. Rahibin kıçına sıcak bir damga koydum ve anlaşıldı. Rahip babama beni dövmesini söyledi ki, babam da bunu yaptı ve sonra terbiyeli davranmam tembih edildi, ben de çoğu zaman öyle davrandım."

Portakaldan bir ısırık daha alarak, "Her neyse, bütün hayatım boyunca benim numaralar dediğim bir şeyleri yapmasını biliyordum, çünkü bu maddeyi nasıl çalıştıracağımı biliyordum," dedi.

Anthony kafasını iki yana salladı. "Başkalarına öğretebilir misin?"

"Yıldızlimanı'ndayken insanlara anlatmaya çalıştığım da buydu: Herkes öğrenebilir."

Anthony kafasını iki yana salladı. "Bence, bana öğretmeye kalkacak olsaydın başarısız olurdum."

"Sana zaten öğretiyorum." Nakor güldü. "Aşağıdaki hasta adamda konuştuğum bu maddeydi. Her şeyde enerji vardır." Çantasını açarak, "Elini sok ve başka bir portakal al."

Anthony elini çantanın içine soktu ve "Burada hiçbir şey yok!" dedi.

Nakor, "Bu bir numara. Gözlerini kapa," dedi. Anthony kendisine deneni yaptı. "Dibinde bir bağlantı yeri hissedebiliyor musun?"

"Hayır."

"Daha iyi dene. Çok belirsiz, hissetmesi zor. Orta parmağının ucuna konsantre olmaya çalış, sadece kumaşın altındaki pençeyi yakala. Orada hissedebiliyor musun?"

Anthony konsantre oldu, sonra "Sanırım bir şey hissediyorum," dedi.

"O kumaşı nazikçe çek, bana doğru hareket ettir."

Anthony, "Sanırım onu kaybediyorum... onu buldum," dedi.

"O kumaşı yoldan çektiğinde altına uzan, bir portakal hissedeceksin."

Anthony uzandı ve meyveyi hissetti. Çekip çıkardı ve gözlerini açtı. "Yani bir numara." Nakor sırt çantasını sırtından indirdi ve Anthony'ye uzattı.

"İçine bak."

Anthony ağır hissi veren yün çantayı tamamen inceledi ve sonunda, "Sahte dibi göremiyorum," dedi. Kumaşı toplayarak, "Ve herhangi bir sahte bölme de hissedemiyorum," dedi.

"Yok ki," dedi Nakor bir kahkahayla. "Bir madde tabakasını kenara çektin ve bir başka yere küçük bir geçiş buldun."

"Nereye?"

"Bir vakitler bir süre çalıştığım Ashunta'daki bir depoya. Bir meyve tüccarına ait ve oraya ulaştığında elin tam da tüccarın portakallarla dolu tuttuğu büyük bir konteynırın üstüne denk geliyor."

Anthony güldü. "Böyle yapıyorsun. Bu bir gedik!"

Nakor omuz silkti. "Sanırım. Bilmiyorum. Hakkında bildiğim azıcık şeye bakarsam, bir gedik gibi davranmıyor. Daha ziyade maddedeki bir çatlak gibi."

"Ama neden bir meyve tüccarı? Neden bir hazine değil?"

"Çünkü numarayı ilk denediğimde ben de aynı şeyi düşünüyordum ve o günden sonra hareket ettiremedim."

"Disiplinsizsin," gözleminde bulundu Anthony.

"Belki, ama büyücülüğün maddeyi çalıştırmak için zihnini yöneltmekten başka bir şey değil.

Sadece yaptığının bu olduğunu bilmiyordun. Sanırım Pug öğrendi. Sizin Yüksek Yolunuz ve Alçak Yolunuzla bağlı değil ve şu yol bu yol da saçmalık. Sadece uzandığını ve maddeyi kavradığını ve hareket ettirdiğini biliyor."

Anthony tekrar güldü. "Tüccar o portakalları özlemiyor mu?"

"Çok büyük bir sele ve her gün sadece birkaç tane alıyorum. Ve tüccar oraya işçilerini haftada sadece bir ya da iki kez sokuyor. Yaşadığım tek zorluk, çanta aranırsa boş görünsün diye selesinin tepesine bir şey saklamak. Bir defasında seleye biraz altın koymuştum. Sanırım ertesi gün o meyve deposunda çok mutlu bir işçi vardı."

Ana direğin tepesindeki gözcü, "İlerde gemi var!" diye bağırdığında Anthony konuşmak üzereydi.

Amos kıç güverteden bağırdı, "Ne tarafta?"

"Tam önümüzde Kaptan."

Aceleyle pruvaya seğirten Amos, oraya vardığında diğerlerinin çoktan ileriye bakmakta olduklarını gördü. "Orada!" dedi Calis işaret ederek.

Nicholas batmakta olan güneşe karşı gözlerini kıstı ve ufkun üzerindeki ufak siyah noktayı gördü.

"Onlar mı?" diye sordu.

Amos, "Dostumuz Anthony bizi büyüsüyle yanıltmıyorsa, öyle," dedi.

"Onlara ne zaman yetişiriz?" diye sordu Harry.

Amos çenesini ovuşturdu. "Tahmin etmesi zor. Bu gece ne kadar yol aldığımızı görelim de, daha iyi bir tahmin yaparım." Kıç tarafına dönerek

bağırdı, "Bu gece pruvaya fazladan nöbetçi koyalım Bay Rhodes. Işıklar için bir direk gözcüsü tutun." "Peki Kaptan," cevabını aldı.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Amos yakınındakilere.

FELAKET

Gözcü işaret etti.

"Gemiii!"

"Ne tarafta?" diye sordu Amos.

"Tam önümüzde Kaptan!"

Güneş arkalarında istemeyerek doğarken Amos diğerleriyle birlikte pruvada duruyordu. Kalın bir sis batı ufkunu örtüyordu, ancak gözcü siyah gemiyi saptadıktan birkaç dakika sonra Calis, "Görüyorum," dedi.

Amos alçak sesle konuştu. "Benimkilerden genç gözlerin var elf."

Calis hiçbir şey söylemedi, ama elf diye hitap edildiği için hafifçe gülümsedi. Sonra işaret etti. "Orada!"

Mavi-gri sabahta tek bir nokta görülebiliyordu, gemi ve yelken olduğu ancak denizde yıllarını geçirenler tarafından fark edilebilecek siyah bir leke. "Kahretsin," diye küfretti Amos. "O kadar mesafeyi kapatamayız."

"Ne kadar?" diye sordu Marcus.

Amos döndü, ana güverteye giden merdivene doğru ilerledi. "Bu süratle ona yetişip önüne geçmek için bir haftaya ihtiyacımız var." Yukarı baktı. "Üç derece sancak tarafına Bay Rhodes!" diye bağırdı duyulma ihtiyacından olduğu kadar hayal kırıklığından da. "Yelkenleri düzeltin! Yelkenlerin rüzgâra karşı mümkün olduğunca gergin durmasını istiyorum!"

"Peki Kaptan," cevabı geldi ve denizciler kendilerine bir şey söylenmeden fırlayıp, yelkenleri düzeltmek için donanımdaki iskalaryalara tırmandılar, bu arada güvertedekiler daha hızlı gitmek için vira ettiler.

Nicholas Amos'u ana güvertede yakaladı. "Daha hızlı olduğumuzu sanmıştım Amos."

"Öyleyiz," cevabını verdi Amos, kıç güverteye çıkan merdiveni tırmanırken. "Ama bizimki farklı türden bir gemi. Rüzgârla tam dolup daha hızlı gidecektir. O hatta daha hızlıyız, ama onunla aynı hatta, şey, hızlıyız ama o kadar değil."

"Ya geniş bir daire çizip gelsek ve önünü kessek?"

Amos gülümsedi. "Limandaki bir tekne yarışı değil bu Nicky. Burada okyanus var ve onun olmasını beklediğimiz yere geldiğimizde, geminin kaptanı rota değiştirmiş ve millerce ötede olabilir. Hayır, bütün yolu arkasından takip edeceğiz."

"Ve kıçtan takip uzun bir takiptir," dedi Nicholas eski bir denizci sözünü tekrarlayarak.

Amos güldü. "Bunu nerden duydun?"

Nicholas sırıttı. "Jocko Radburn seni geçmeye çalıştığında, Annemle babamın Krondor'dan kaçmasına yardım etmenle ilgili hikâyeyi her anlattığında sen söylüyorsun."

Amos da sırıttı. "Belamı bulayım! O hikâyeleri dikkatle dinlemişsin." Bir kolunu Nicholas'a dolayıp boştaki eliyle karnına şaka yollu bir yumruk indirerek, "Artık benim en sevdiğim torunum olacaksın," dedi. Nicholas'ı iterek, "Şimdi kıç güvertemden kaybol ve bir daha buraya izin almadan gelme, Ekselansları" diye ekledi.

"Peki Kaptan," dedi Nicholas gülerek. Gerilime anlık bir mola verdiğinden hoşnut, kıç güverteden ayrıldı.

Pruvaya döndü ve herkesi, gözleri önlerindeki kara lekeye dikilmiş hâlâ orada beklerken buldu. Calis'le Marcus heykel kadar kıpırtısızlardı, Harry ise isimsiz bir melodi mırıldanıyordu. Brisa bir elini Marcus'un omzuna koymuştu ve Marcus fark etmişe benzemiyordu. Ghuda kılıcını çıkarmış her zaman yanında taşıdığı bir kumaşla parlatıyordu. Nakor'la Anthony ise sakince izliyorlardı.

Nicholas Anthony'nin yüzünü inceledi. Büyücünün yüzü, uzaktaki bir şeyi görmeye çalışıyormuş gibiydi.

Margaret ürperdi. Abigail oturmakta olduğu divandan kalktı ve yataklardan birinin üstünde arkadaşıyla birlikte oturmak için o yana geçti. "Onlar mı..." dedi.

Margaret başıyla onayladı. "Anthony," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Abigail uzandı ve elini tuttu. "Ne oluyor?"

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Margaret, "Bilmiyorum, ama bir his..." dedi. Kafasını iki yana salladı ve gülümsedi. "Tarif edemiyorum. Sadece Anthony'nin bana ulaşmasıyla ilgili, hepsi bu."

Abigail'in yüz ifadesi anlamadığını belli ediyordu. Ayağa kalktı ve pencereye gidip okyanusa baktı. "Arkada bir yerlerdeler."

Margaret geldi ve onun yanında durdu. "Evet." Derken gözleri kısıldı. "Orada!" dedi, heyecanını dizginlemeye çalışarak. "Şu küçük siyah leke!"

Abigail, "Onları görüyorum. Bu onlar!" diye fısıldamadan önce uzunca bir süre baktı. Kızlar sessizce takipteki geminin daha hızlı ilerlemesini dilerken izleyerek durdular. Bir saat boyunca daha fazla ayrıntı, bir yelken ya da bir flama görmeye çalışarak orada durdular, ta ki dışarda ayak sesleri duyana kadar. Margaret pencereyi kapadı ve kapı açılıp Arjuna peşinde Saji'yle içeri girdiğinde oturuyorlardı. "İyi günler hanımlar," dedi Arjuna soğuk bir tavırla.

Divana oturdu. Saji ise ayakta durmayı sürdürdü. Arjuna, "Şimdi Leydi Margaret, Sethanon şehri hakkında ne biliyorsunuz?" dedi.

Üç gün boyunca önlerindeki gemiyi gece gündüz gözlediler. Nicholas'la diğerleri her sabah ne kadar yol aldıklarını görmek için aceleyle pruvaya koşturuyorlardı. Artık geminin yelkenlerle gövdesinin dış hatlarını açıkça görebiliyorlardı. Devasa bir gemiydi ve okyanusta görkemli bir kraliçe gibi ilerliyordu, ama Raptor'dakiler için sevimli hiçbir yanı yoktu.

Sabahın erken saatlerinde gözcü bağırdı, "Rota değiştiriyor Kaptan!"

Amos sordu, "Hangi yönde?"

"İskele tarafına gidiyor!"

Amos, "Gemiyi biraz iskele tarafına alın Bay Rhodes," dedi.

Nicholas pruvadan bağırdı, "Ne yapıyor?"

Amos bilmediğini göstermek için kafasını iki yana salladı. Derken gözcüye seslendi, "Kayalıklar konusunda gözünü dört aç!" Birinci kaptanına dönerek, "Yukarıya ve pruvaya fazladan gözcü koyun Bay Rhodes," dedi.

Dakikalar içinde denizciler pruvaya ve serene yerleştirilmişler, suya bakıyor, suda kayalıkları haber verecek renk değişiklikleri arıyorlardı. Amos, "Onun hattına girebilir miyiz bir bakın Bay Rhodes. Balık sürülerine doğru hareket ediyorsa, bana yolu göstermesini istiyorum."

"Suyun rengi değişiyor, Kaptan!" diye bağırdı pruvadan bir adam.

Amos aceleyle pruvaya gitti ve Nicholas'ın kendini kemerini tutmak zorunda hissetmesine neden olacak kadar sarktı. "Sığlaşıyor," dedi Amos kendini güverteye geri çekerken, "ama o kadar da sığ değil."

Diğerleri de yakında toplanmıştı ve Amos, "Bence karayı görmek üzereyiz. Adaları ya da belki haritadaki o kıtayı," dedi. Gözcüye seslendi, "Gözlerini o geminin kıçında tut. Yelkenlerini ayarlar ya da rotasını değiştirirse bağır!"

"Peki Kaptan."

Amos Nicholas'la arkadaşlarına yanına toplanmalarını işaret etti. "Burada asker olarak en tecrübelimiz Ghuda, bu yüzden hepinize onun yakınında durmanızı tavsiye ederim." Nicholas, Marcus ve Harry'ye bakarak, "Heyecanlanıp bu şeyi kendi başınıza kazanmaya kalkışmayın. Lanet olası büyük bir gemi ve normal mürettebatının yanı sıra yüz kadar silahlı adam taşıyor olabilir," dedi. Omzunun üzerinden güvertedeki meşgul mürettebata

bakarak ekledi, "Benim çocuklar iyi oldukları kadar dayanıklıdırlar da, yani kendi başlarının çaresine bakabilirler." Uzaktaki gemiye baktı. "Bu tarz bir şey beklenmedik bir şekilde değişebilir. Rüzgârın önünde değişik bir yöne gitmeye zorlanırlarsa, aninden tepelerine binebiliriz, yani savaş her an başlayabilir. İyi şanslar."

Döndü ve gitti; Nicholas Ghuda'ya baktı. Yaşlı asker, "Daha önce deniz kuvvetlerinde bulunmuştum," dedi. Harry'nin omzunun üzerinden uzaktaki gemiye bakarak, "İri bir kancık, suda bizden daha yukarıda. Bu kötü. Donanımdan aşağı sarkabilir ya da borda kancalarındaki iplere tırmanabiliriz. Sarkmak daha hızlı olur. Ama aşağı sallananların, diğerlerinin kendilerinden mi değil mi bilmeden tırmanmaları için tırabzanı tutmaları gerekecek. Yakın durun ve birbirinizi kollayın, çünkü bir savaş hattı yok. Arkanızdaki adam onlardan biri olabilir," diye ekledi. Nakor'la Anthony'ye "Sizin bir süre burada kalmanız, sonra yaralılarla ilgilenmek için gelmeniz en iyisi olur büyük ihtimalle," dedi.

"Yardımı dokunabilecek bir ya da iki numaram var," dedi Nakor.

"Hiç şüphesiz," dedi Anthony kuru bir ifadeyle, ama Ghuda'nın önerisini kafasını sallayarak kabul etti.

Ghuda şimdi de Calis'le Marcus'a hitaben konuşuyordu. "Siz ikiniz en iyi teçhizatların oraya ulaşıp yumruklarınızı kullanarak yardımcı olabilirsiniz. Hedeflerinizi seçin, çünkü o gemide muhafızlar varsa, muhakkak ki teçhizatların arasında okçuları da olacaktır."

Calis, "Bizim uzun yaylarımız herhangi bir arbaletten daha uzağa gidebilir," dedi.

Marcus başıyla onayladı. "Okçuları varsa, hepsi biz yaklaşmadan ölmüş olacak."

Ghuda hepsine hitaben, "Zor olacağını biliyorum, ancak şimdi mümkün olduğunca dinlenmeye gayret edin. Savaş başladığında, dayanıklı olmak zorunda olacaksınız ve yorgun bir asker hata yapar," diyerek bölmenin yanına çöktü, ceketini üstüne örttü ve kestirmeye başladı.

Harry'yle Nicholas askerden uzaklaştılar ve Harry, "Bunu nasıl yapabilir?" dedi.

Marcus onaylayarak başını salladı. "Daha önce de yapmıştı, bu yüzden onun için gizemli ya da şaşırtıcı bir tarafı yok."

"Belki," karşılığını verdi Harry, "ama öyle uykuya dalabileceğimi sanmıyorum."

Nicholas, "Crydee'de yaptığını gördüm," dedi.

Harry onaylayarak başını sallamak zorunda kaldı. Akından sonra hayatta kalanlara yardım etmeye çabalarken katlandıkları -görünüşe göre sonsuz-bitkin duruma değinmek hepsini kasvetli bir ruh haline soktu. Bir yanda sessizce durmakta olan Brisa bile şaka ya da yorum yapmadı.

Nicholas uzaktaki gemiye baktı ve güverteye çıktıklarında ne bulacaklarını merak etti. Tatsız düşüncelerden silkinip dinlenmeyi denemek için kamarasına döndü.

* * *

Margaret pencereyi açtı. Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve yan kamaranın sakini kendisini görmeden geri çekildi. Bir parmağını kaldırarak Abigail'i sessiz olması konusunda uyardı ve dinledi.

Duyduğu ses Arjuna'nındı ve kertenkele yaratığın konuştuğuyla aynı dili, sırasıyla gırtlaktan ve tıslayarak konuşuyordu. Margaret bu kadar yabancı bir şey hakkında hüküm verecek olursa, sesinin tonundan hoşlanmadığı belli olan yaratık tarafından yanıtlanıyordu.

Abigail geldi ve pencereden dışarı baktı. Takipteki gemi artık açıkça görülebiliyordu ve böyle şeyler hakkındaki azıcık bilgisine rağmen, bunun bir Krallık gemisi olduğunu görebiliyordu.

Fısıldayarak, "Kaçmayı ne zaman deneyeceğiz?"

Margaret kafasını iki yana salladı ve pencereyi kapamak için uzandı. O da fısıldayarak, "Sabah erken yeterince yakında olurlar sanırım. Aynı süratle gelmeye devam ederlerse o zaman deneriz.

Bu aramıza bir milden az mesafe koyar ve onlarla kolayca buluşmak için yüzebiliriz," dedi. Abigail inanmış görünmüyordu, ama başıyla onayladı.

Kapı açıldı ve Arjuna içeri girdi. "Hanımlar," dedi artık ikisine de tanıdık gelen o tuhaf selamlamasıyla. "Bir gemi tarafından takip edildiğimizi fark ettiğinize şüphe yok. Kral'ın flamasını taşımasa da, sizin memleketinizden olduğunu düşünüyoruz.

Peşimizdekinin Kralınızın donanması olduğundan emin olsaydık, uyarı olarak bir mahkûmu denize atardık." Emin olamadığı için hayıflanıyormuş gibiydi. "Ama Özgürliman'dan bir korsan da olabileceği için, başka önlemlere başvurmalıyız. Kurtuluş bir olasılıkmış gibi görünse de, sizi öyle olmadığı konusunda temin etmek isterim. Ancak aptalca bir şeye kalkışmanıza karşılık, korkarım bazı tedbirler almalıyız." İşaret etti ve iki tayfa kamaraya girdi. Kızları itip geçerek kemerlerindeki çekiçleri çıkardılar ve pencere çerçevesine iri çiviler çaktılar.

"Bizi takip edenlerden kurtulur kurtulmaz, pencereyi tekrar açmanıza izin vereceğiz." Denizciler kamaradan çıktılar ve Arjuna kapıyı kapatarak kızları yalnız bıraktı.

Abigail, "Ne yapıyoruz?" dedi.

Margaret çivileri inceledi ve birini parmaklarıyla çıkarmaya kalkıştı. İri çivi başlarını tutmaya çalıştı, ama beceremedi. Kızgınlıkla küfretti ve sonra odada göz gezdirerek küçük masayı incelemeye başladı. Ağırdı, yani sert denizde parçalara ayrılmayacaktı, ancak güverteye ayaklarının ucundaki deliklerden sadece kancayla tutturulmuşlardı. Margaret yatağının üstünde diz çöktü ve Abigail'e diğer tarafı kaldırması için işaret etti. Masa gönülsüzce kalkınca Margaret, "Yere koy," dedi.

Margaret, "Sanırım masayı pencereye fırlatacağız," dedi.

"İşe yarayacak mı?"

Margaret pencereyi inceledi. "Önce şu elbiseleri çıkarır, sonra pencereyi masayla kırarsak, camla ahşabın arasından sürünmek için yeterli bir kısmını kırabiliriz. ... Oramız buramız kesilip morarabilir ama onlar bizi durdurmak için içeri girene kadar başarmak zorundayız."

Abigail inanmış görünmese de başını salladı.

"Şimdi sabaha kadar bekleyeceğiz."

Margaret oturdu ve geminin arkasında suyu kesen yüzgecin anısına boşvermeye çalışarak düşünceye daldı.

* * *

Calis iskele tarafında durmuş, eli civadraya giden bir ipi kavramış ileriye bakıyordu. Güneş hâlâ arkadaki ufkun aşağısındaydı ve önünde gece karanlığına yol veriyordu. İçlerinde gözleri en keskin olan oydu ve Nicholas kalktığında siyah gemiden işaretler arayarak pruvada duruyordu.

Nicholas, "Hâlâ önümüzdeler mi?" dedi.

"Hâlâ oradalar," cevabını verdi elf. "Geceyarısı bütün ışıkları söndürdüler ve bizi silkelemek için rota değiştirdiler, ama Anthony her saat kaptana düzeltmeler verdi."

Nicholas ileriye baktı ama bir şey göremedi. Dakikalar geçti ve Nicholas döndüğünde Marcus'u yanında buldu. Harry sabah serinliği yüzünden kollarını kavuşturmuş olan Brisa'nın yanında duruyordu. Aniden Harry'ye doğru eğildi, Harry yüzünde bir şaşkınlık ve keyif ifadesiyle kolunu kıza doladı.

Güneye doğru ilerledikçe hava gitgide sıcaklaşıyordu. Amos ekvatoru geçtiklerini ve artık bahar sonuna doğru yelken açtıklarını düşünüyordu. Kesh Konfederasyonunun uzak eyaletlerinde tersine mevsimler olduğunu duymuştu, ama daha önce hiç bu kadar güneye gelmemişti. Güneş doğu göğünü aydınlatırken Calis işaret etti. "Orada!"

Nicholas dikkatle baktı ve derken gemiyi görebildi, siyaha karşı koyu gri, şimdi açıkça seçilebiliyordu, yüksek direkleriyle devasa bir gemiydi. Yelkenleri açılmıştı ve rüzgâra karşı gidiyordu.

Amos pruvaya geldi ve bir dakika kadar gözlemledi. "Yuvarlanan bir kova gibi, değil mi?" Marcus, "Ne kadar kaldı?" dedi.

Amos mesafeyle hızı tarttı ve "Öğleden önce yakalamış oluruz," dedi.

"Kara göründü!" diye bağırdı gözcü yukarıdan.

"Ne yanda?" diye sordu Amos.

"Tam önümüzde."

Hepsi ileriye bakarlarken geminin arkasındaki karanlık loşluk çözülmeye başladı. Güneş günü aydınlatırken sabah sisleri kayboldu ve görüş alanı anında arttı. Hava bir peçe kaldırılmış gibi açıldı ve geminin pruvasındakiler gözcünün bir dakika önce gördüğünü görebildiler. Amos küfretti. "Tanrım! Şuna bakın!"

Kayalık bir sahilde devasa bir yüzey yükseliyordu. En alçak noktası kolaylıkla otuz metre, en yüksek noktası büyük ihtimalle onun üç katıydı, karşılarında uzak bir duvar gibi yükseliyordu.

Şafağın ışığında tepesi sarı, kalanı pembe ve portakal renginde parlıyordu.

Amos döndü ve bağırdı, "Gözcüler yukarı! Toplanıyoruz!" anında yarım düzine denizci yukarı koşuşturdu ve sahil kordonuyla diğer sığ su işaretlerini aramaya başladılar.

Amos, "Bakın!" dedi ve geminin sağ taralındaki sadece otuz metre yükseklikteki kayaları işaret etti. Kıyıya vuran dalgaların belli belirsiz sesi suyun üzerinden onlara ulaşıyordu. "Kahretsin. Geçen gece bir düzine kez bir sahil kordonuna rastlayabilirdik.

Nicholas, "Bizi batırmaya mı çalışıyorlar?" dedi.

"Belki," cevabını verdi Amos. "Ama bizden çok daha fazla su çekiyorlar, yani burada güvenli bir kanal olmalı." Gözlerini kapadı ve "Babanın bana gösterdiği o lanet olası haritayı hatırlamaya çalışıyorum. Yaşlı zihnim beni yanıltmıyorsa, Novindus kıtasına bakıyoruz ve bu da kuzeybatı sahil şeridi," dedi.

Konuşurken ellerini hareket ettirerek, "Kuzeyimizde bir yerde, bir haftalık falan mesafede, sanırım bir yarımada var, o adayı geçtik mi bir şehrin kuzeyindeyiz demektir," dedi.

Nicholas'ın da o haritayla ilgili belirsiz hatıraları vardı, ama Amos'dan daha az ayrıntı hatırlıyordu.

"Dönüyor Kaptan," dedi Calis.

Anthony gemiyi gördüklerinden beri sessiz kalmıştı, ama şimdi, "Ve bir şey daha—" dedi.

Üzerlerinde bir enerji darbesi patladı. Bir gözcü çığlık attı ve tepeden düşerek geminin yanında suya çarptı. Nicholas'a göre bir paratoner olma hissi vardı, isimsiz bir güç başından geçip vücudundan aşağı ayaklarına inmiş ve oradan da gemiye geçmişti. Brisa'nın yüksek perdeden çığlığı adamların korku bağırışlarına rağmen duyulabiliyordu ve Nicholas etrafına baktığında Ghuda'nın kılıcını çekmiş olduğunu gördü, suskun Calis bile isimsiz bir düşmanı arıyordu.

Derken enerji hissi değişti ve Nicholas teniyle saçlarının karıncalandığını hissetti. Çatırtılı bir akımla birlikte serenlerin karşısında dans eden mavi şimşeği gördü ve arkadaşlarının tüylerinin diken diken olduğunu. Enerjinin başlarının etrafında yelpaze gibi yayıldığını fark etti.

Derken sessizlik.

Amos gözlerini kırptı ve "Ne..." dedi.

Gemi yavaşça bordadan bordaya sallanmaya başladı. "Belamı bulayım!" dedi Amos geminin bordasına koşturarak. Küpeştenin üzerinden bakarak

"Durdurulduk, rüzgâr susturuldu," dedi.

"Ama nasıl olur?" diye sordu Nicholas ısrarla. "Bak!"

Amos yelkenleri tam açılmış halde son sürat limana yönelen siyah gemiye baktı. "Anlamıyorum." "Büyü," dedi Anthony.

"Bir numara," diye homurdandı Nakor. "Etrafımızdaki havadaki rüzgârı emdiler. Çok çirkin bir numara."

Amos gözleri ona oyun oynuyormuş gibi hissediyordu kendini. Gemisinin etrafında her yönde elli metrede su durgunken, onun ötesinde taze esinti suda beyaz köpükler çıkarıyordu. Amos hayal kırıklığıyla tırabzana vurdu. "Neredeyse tepelerindeydik." Nefes alarak bağırdı, "Bir kayık indirilmesini istiyorum Bay Rhodes! Bir çekme halatı hazırlayın."

"Bizi bu büyüden yedeğe alarak mı çıkaracaksın?" diye sordu Marcus.

Amos'un tek söylediği, "Bu daha önce de başıma gelmişti," oldu. "Bazen bütün yapabileceğin budur."

Nicholas döndü ve diğerlerine baktı. Ghuda, "İyisi mi biraz dinlenelim," dedi.

Ama Nicholas gitgide yavaşça küçülmekte olan siyah geminin kaçışını izleyerek olduğu yerde kaldı.

* * *

"Durdular," dedi Margaret.

"Ne?" diye sordu Abigail.

"Geride kalıyorlar."

Abigail küçük camların arasından baktı ve "Ah tanrım, hayır!" dedi. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı, ancak ağlama isteğini bastırdı. "Ne yapacağız?"

"Şimdi gidiyoruz!" dedi Margaret elbisesini açmak için acele ederken. Öndeki dantelleri çekmiş, elbisesini omuzlarından aşağı indiriyordu ki kapı açıldı ve Arjuna kamaraya girdi.

"Hanımlar, giysilerinizi üzerinizde tutmanızı öneririm. Sizi çıplak görmek adamlarımın aklını başından alabilir."

İşaret verdi ve iki iri, siyah giysili denizci içeri girdi. Arjuna, "Sizin gibi atılgan biri bile köpekbalıklarıyla dolu bu kadar mesafeyi yüzme riskini göze alamayıncaya kadar, sizi bir süre izleyecekler. Sonra çivileri çıkaracaklar ve bu kamarada tekrar temiz hava alabileceksiniz," dedi.

Gülümsedi, döndü ve çıktı. Abigail oturdu ve arkadaşına baktı. Margaret ona başını salladı ve gülümsedi, çünkü kızın kendini tutmaya ve gözyaşlarına boğulma isteğine yenilmemeye çalıştığını biliyordu. Margaret pencereden dışarı, hızla ortadan kaybolan gemiye bakarak elbisesinin korsajını yavaşça kaldırdı.

* * *

Brisa kızgınlıkla inledi. "Kim buna susturulduk dedi?" Arkadaşlarına göz atarak, "Gürültü beni deli ediyor!"

Nicholas'la Harry birbirlerine anlayışla baktılar. Kızın nasıl hissettiğini biliyorlardı. Rüzgârlarını çalan büyü yapıldıktan hemen sonra daha önce hiç farkına varmadıkları binlerce sesi fark etmişlerdi. Sert esen bir rüzgârda suya çarpan pruvanın sesi, iplerin vızıltısı ve işleriyle meşgul adamların sesi tek belli seslerdi.

Şimdi ipler direklerden ve brandalar serenlerden gevşekçe sarkıyordu. Gemi ölü dalgaların yükselip alçalmasıyla miskince sallanıyordu. Tahtalarla keresteler kayar ve esnerken geminin gövdesi inliyordu. Gevşek iplerde yüzlerce palanga ve makara sallanıyor, gemi direğine ya da birbirlerine çarpıp, sürekli bir takırtı çıkarıyorlardı. Tahtalarla menteşeler gıcırdıyor ve kıyıya çarpıp patlayan dalgaların uzaktan gelen sesi de sürekli duyuluyordu.

Kürekçiler gemiyi yardım almadan beş mil çekmişlerdi. Nakor büyünün gemiyle birlikte hareket ettiğine karar verdi ve nasıl etkisiz hale getireceği konusunda şaşkındı. Mesele hakkında bütün söylediği, "Çok iyi bir numara," oldu.

Günün geri kalanında siyah geminin uzaklaşmasını hayal kırıklığıyla seyrettiler. Amos kayıktaki mürettebatın nöbetinin devralınmasını emretmişti ve kayıktakiler nöbet değişimi için gemiye doğru kürek çekerlerken gemi artık akıntıda sürükleniyordu. Küfretti ve kıç güverteyi arşınladı, sonra Nicholas'la pruvadaki diğerlerine katılmak için oradan ayrıldı. "Yapabileceğin bir şey var mı?" diye sordu Nakor'a.

Küçük adam omuz silkti ve "Belki var, eğer yeterince uzun düşünürsem. Belki de yok. Söylemesi zor," dedi.

Anthony, "Öğrendiğim ancak hiç kullanmadığım bir büyü var: Bir hava durumu kontrol büyüsü.

Ama işlemeyebilir," dedi.

Amos uğursuz bir nazarla bakarak, "Başka ne var?"

"Tehlikeli."

Nakor, "Nasıl yapacağını bilmediğin numaralar yapmak hep tehlikelidir," dedi.

Amos sakalını kaşıdı. "Bizi kapana kıstıran bu büyüyle ilgili tahminin ne'"

Anthony, "Aynı tür bir büyü..."

"Numara," diyerek sözünü kesti Nakor.

"Benim yapmayı önerdiğimle. Hiçbir şey yapmazsak, en az bir gün daha belki daha da uzun süre geçmeyecek. Yapan büyücü özellikle yetenekli ya da bilgiliyse bir hafta kadar sürebilir." Amos küfretti, sonra "Başka ne seçeneğimiz var?" dedi.

Nicholas, "O gemiye rıhtıma yanaşmadan ya da yanaştıktan kısa süre sonra ulaşabilirsek, mahkûmları bulmak için biraz umudumuz olur. Ama limana bizden birkaç günden fazla bir süre önce ulaşırlarsa, onları bulmak imkânsız olabilir," dedi.

Amos memnun görünmüyordu, ama onaylayarak kafasını salladı. Anthony'ye, "Özel bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece toplayabileceğin bütün şansa," dedi Anthony.

Amos bağırdı, "Bütün tayfaları güvertede görmek istiyorum Bay Rhodes."

Mürettebat toplandığında Amos onlara güvertenin ön tarafından hitap etti. "Millet, bizi durduran bu büyüyü kırmayı deneyeceğiz. Sonuçları hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden herkesin yapılması gereken herhangi bir işe atlamaya hazır halde beklemesini istiyorum." Başka bir şey söylemedi ve Bay Rhodes adamlara kötü havaya karşı hazırlıklı olmaları için emirler verdi.

Denizcilerin bir kısmı şu ya da bu ilaha sessiz bir dua etmek için bir an durakladı, ancak Amos Anthony'ye başını salladığında hepsi de ayaktaydı.

"Nakor, bana yardım edebilirsen, tam zamanı," dedi Anthony.

Nakor omuz silkti ve "Bu numarayı bilmiyorum," dedi, "yani doğru yapıp yapmadığını bile anlamam. En iyisi sadece yap ve tanrıların bugün bize çok kızgın olmamalarını dileyelim."

Anthony gözlerini kapadı ve "Zihnimde temel maddeyi görüyorum ve güç temel maddede tutuluyor. Temel maddenin anahtarı benim iradem ve iradem temel maddede güçtür," dedi. Bu sözleri tekrarladı ve sesi Nicholas'la diğerleri onu artık duyamayana kadar alçaldı. Dudakları kıpırdamaya devam etti ve ritmik bir şekilde sallanıyordu.

Zayıf bir rüzgâr Nicholas'ın yanağına dokundu ve Nicholas diğerlerine göz attı. Marcus'la Brisa yukarlarındaki gemi direğine bakıyorlardı. Nicholas da baktı ve yelkenin şişmeye başladığını gördü.

Kulağa rahatlamadan kaynaklanan bir iç geçirme gibi gelen bir sesle kuvvetlenen rüzgâr yelkenlerini doldurdukça gemi dönmeye başladı.

"Yelkenlerinizi ayarlayın Bay Rhodes ve siyah geminin arkasından bir rota belirleyin!"

Gözcü büyük geminin belirsiz şeklini hâlâ ufkun güney tarafında seçebildiğini bildirdi ve konum belirtti. Amos bağırdı, "Bütün gözcüler yukarı! Kayalıklar için gözünüzü dört açın!"

Anthony büyü sözlerini tekrarlamaya devam ediyordu ve Nicholas Nakor'a baktı. Küçük adam omuz silkti. "Bu numarayı bilmediğimi söylemiştim."

Rüzgâr kuvvetini artırdı ve Amos bağırdı, "Hava için nöbetçi tutun Bay Rhodes!" Nicholas arkalarına baktı ve bağırdı, "Bakın!"

Kuzeybatı yönünde, masmavi gökyüzünde büyük bir karanlık bulut yumağı şekilleniyordu. Sanki biri onları bir kâseden boşaltmış gibi bulutlar aşağı döküldü ve geminin karşısında yayılarak havada karanlık bir gazap hattı oluşturdular.

Bir ıslaklık tanesi Nicholas’ın yanağına çarptı ve Nicholas bulutlardan yağmurun yağmaya başladığını, artan rüzgârla üzerlerine savrulduğunu gördü. Amos yelkenlerin fırtınaya göre ayarlanmasını emretti ve adamlar donanımın etrafında büyük yelkenleri açıp diğerlerini ayarlayarak koşuşturdular.

Adamlar aceleyle aşağı inip döndüler ve güvertenin bir yanından öbür yanına fırtına sicimleri donatmaya başladılar, bu arada diğerleri de yağlanmış brandadan ceketler dağıtıyorlardı. Kara bulutlar yukarıda yayıldıkça gökyüzü an be an karardı ve bütün bu süreç boyunca Anthony gözleri kapalı, dudakları hareket ederek kıpırtısız durdu.

Nicholas artan rüzgâra karşı bağırdı, "Nakor! Onu durdurmalı mıyız?"

"Nasıl?" dedi ufak tefek adam. "Ne yaptığını bilmiyorum."

Ghuda, "Bazen dolaysız yaklaşım en iyisidir," dedi. Anthony'yi omzundan kavradı ve adını bağırdı. Büyücü karşılık vermedi. Ghuda daha kuvvetli sarstı ve yine de artık sırılsıklam halde durmakta olan sarışın büyücüye ulaşmayı başaramadı. "Fırtına onu rahatsız etmiyorsa, benim bağırmam hiç etmez."

"Başka bir şey yap!" dedi Brisa, artık tamamen korkmuş görünüyordu. Rüzgâr öfkeyle iki katma çıkıyor ve büyük dalgalar Raptor'u bir çocuğun bir oyuncağı hareket ettirdiği kolaylıkla kaldırıyordu ve güvertenin ayağının altından çekilecekmiş gibi sallanması onun tahammül edebileceğinden fazlaydı. "Herhangi bir şey yap!"

Yukarıdaki denizciler yelkenleri ayarlamak için çılgınca acele ettiler, çünkü her saniye daha kuvvetli esen bir rüzgâr için çok fazla branda taşıyorlardı. Serenler ve direkler, rüzgâr donanım boyunca uğuldamaya başlayınca oluşan gerilime karşı ederek inlediler.

Nicholas Ghuda'ya katıldı ve Anthony'yi adını bağırarak sarstı. Kıç tarafından gelen bir çığlık hepsinin dönmesine neden oldu ve Amos'un sesi rüzgârın hiddetini bir bıçak gibi kesti. "Banath, bizi koru!"

Güneybatı tarafında öncekilerden büyük bir dalga oluşuyordu. "Lombara Bay Rhodes. Onu rüzgâra bırakın!" Yakındakilere, "Bir şeyleri kavrayın ve sıkıca tutun! O dalga bizi bordadan vuracak olursa, direği ya da daha kötüsünü kaybedebiliriz," diye bağırdı. Nicholas yakındaki tırabzanı kavradı ve suyun üzerlerine kapanırken gitgide yükselmesini korku dolu bir merakla izledi. Mürettebat gemiyi önce pruvanın karşılaşacağı şekilde döndürmek için mücadele ederken su, siyah bir duvar gibi ilerledi.

Gemi daha dönemeden su çarptı. Gemi suya tırmanmaya çalışır gibi oldu, sancak tarafına doğru dönerken pruvası havada yükseldi. Brisa, bir mataforadan serbest kalan bir ipe umutsuzca tutunmaya çalışırken çığlık attı. Marcus uzandı ve belinden kavrayarak bir güverte ipine asılırken kızı kendine çekti.

Nicholas geminin suya tırmanmaya devam edişini ve dünyanın yan yatıyormuş gibi görünmesini şaşkınlıkla izledi. Gemi hâlâ dalganın

yukarısına tırmanırken neredeyse sırtüstü uzanmıştı, ya da ona öyle geliyordu, derken aniden her şey ileri fırladı.

Adamlar donanımdan savrulurlarken çığlık atıyorlar, canlarını kurtarmak için yakındaki herhangi bir şeye tutunan diğerleri lanetler yağdırıyorlardı. Artık Nicholas geminin iki dalga arasındaki çukura, tırmanmış oldukları kadar dik bir açıyla baş aşağı yöneldiğini görüyordu ve büyünün denizin kanunlarını değiştirdiğini anladı: Bu dalga karşılarında beliren önceki tepe kadar dikti neredeyse. Derken suyun geminin pruvasını işgal ettiğini gördü.

Gemi suya dalıverdi ve Nicholas o an işlerinin bittiğini anladı. Su üzerinden geçip ona katı bir duvar gibi çarpar, tırabzana asılırken ve kollarını omuzlarından çıkarmakla tehdit ederken gözlerini kapadı, sonra güverte altında yukarı kalkarken birdenbire ağırlaştığını hissetti.

Ayakları yerden kesildi ve düştü, ama suyun altına girerken yine de tırabzana asılmaya devam etti, sonra aniden tekrar açık havadaydı. Geminin pruvası deniz suyundan yukarı doğru çıkarken su her yönde sel gibi aktı.

Nefesi kesilen Nicholas gözlerini kırparak etrafa bakındı. Herkes hâlâ görünürde, geminin bir yanına tutunuyordu. Ghuda bir eliyle Anthony'yi belinden kavramış, diğeri eliyle bir ipe tutunmuş, gelgite karşı bir kaya gibi duruyordu. Gemi sancak tarafına doğru sallanmaya devam etti, derken neredeyse yan yatacakmış gibi göründüğü sırada, tekrar sol tarafa sallandı ve hepsi güvertede kalmak için umutsuzca asıldılar. Sonra gemi gövdesini düzeltti ve bir an için düz bir karinanın üzerindeymiş gibi göründü.

"Bakın!" diye bağırdı yakındaki bir denizci. Nicholas dönüp baktığında sonuncudan daha büyük bir-başka dalganın üzerlerine geldiğini gördü. Pruva tekrar kalkmaya başladığında, Ghuda'ya- bağırdı, "Bir şey yap!"

Ghuda başını salladı ve Anthony'yi bıraktı. Büyücü hareket edemeden, iri asker sıktığı yumruğuyla çenesine sert bir darbe indirdi. Anthony bilinçsiz bir şekilde güverteye yığıldı.

Anında gökyüzü tekrar açıldı, ama Nicholas su duvarının Raptor’un pruvası onunla karşılaşmak için kalkarken hâlâ üzerlerine kapanmak üzere

olduğunu korku içinde fark etti. Gemi bir kez daha imkânsız tırmanışına başlarken tüm söyleyebildiği "Tutunun" oldu.

Adamlar bir kez daha yerlerinden savrulurken havayı bağırışlar ve çığlıklar doldurdu ve güverteye çarpan aygıtların kurtulup direğe ya da kıç güverteye çarparken çıkarttıkları yüksek sesli çatırtılar artık durgun olan havada yankılandı.

Gemi gittikçe daha yükseğe tırmandı ve bu kez Nicholas daha da fazla dehşete düştüğünü hissetti, çünkü gözlerini körleştiren yağmur da olmadığından açıkça görebiliyordu. Gemi su yüzünde kalmayı sürdürmek için mücadele ederken yaklaşan su dağından su serpintileri çıkıyordu. Nicholas Brisa'nın çığlığı ve Harry'nin beddualarının hayal meyal farkındaydı ve son dalga sırasında Calis'in görüş alanından çıktığını fark etti.

Derken, gemi kendi sırtı üzerinde yuvarlanan ters dönmüş bir kaplumbağa gibi görünürken dalgayı aştılar. Hızla diğer tarafa indiler ve Nicholas'ın sesi anlaşılmaz dehşet sesleri çıkarmak konusunda diğerlerininkine katıldı. Büyünün yokluğu denizin itici gücünü çalmıştı ve arkalarında yükselen bir başka dalga yerine, deniz normal seviyesindeydi. Herhangi bir mantıklı beklentiye karşı, su korkutucu saldırısına devam etmek yerine eski sakin haline geri dönüyor, devasa dalganın en kötüsünü atlatmış olmalarından ziyade dağılımı geminin aşağı doğru düşüşüne güç katıyordu. Nicholas yeşil bir camdan bakıyormuş gibi, altlarındaki okyanusta sahil kordonu ve kayalıkları görebiliyordu. Bu düşüşten sağ çıkamayacaklarını kesinlikle biliyordu, çünkü ilerde geminin pruvasını karşılamaya yetecek kadar su yoktu.

Okyanusun tabanı yukarı fırladı ve Nicholas suyun kendisine bir devin elinden çıkan darbe gibi çarptığını hissetti. Su onu iterken geminin ayaklarının altından kaydığını ve derken tahtanın kayaya çarpışını hissetti. Gemi ölürken bağırdı, ahşapla demirin kopmasından çıkan bir çığlık, mürettebatının korku dolu bağırışlarına karıştı.

Sonra Nicholas beyaz köpüğün altına çekildi. Nefesini olabildiğince iyi tutarak, suyun derinlerine sürüklendiğini hissetti. Yüzündeki sudan göremez

halde, daha önce hiç tecrübe etmediği bir güç tarafından aşağı çekiliyordu. Sesler ve titreşimlerle dolu bir dünyaya savrulmuştu, o kadar vahşice fırlatılmıştı ki yön karışmıştı. Geminin kütlesi etrafında her şeyi emen bir vakum oluştururken dip akıntıya olabildiğince sert karşı geldi.

Derken birden ayağının ahşaba çarptığını hissetti, sanki sert bir şekilde odasının zeminine inmiş gibi. Sol bacağından şiddetli bir acı geçti ve nefesi kesildi. Birdenbire ağzı ve burnu suyla doldu. Deniz suyu onu boğarken Nicholas ciğerlerinin yandığını hissetti. Su etrafında çalkalanıp onu güvertenin üzerinde dizlerinin üstüne savurur ve ciğerlerinin derinliklerine girmeye çalışırken etrafa çarptı. Şok edici açık bir anda öleceğini anladı. Nicholas'ın üzerine yansız bir huzur hissi çöktü, kendi şakaklarında ve göğsünde atan kanı uzak bir şey gibi hissedebiliyordu. Ciğerlerindeki yanma biraz önce tahammül ettiği acının zayıf bir yankısıydı.

Sonra aniden dev bir el onu kaldırmış gibi, şaşırtıcı bir hızla yukarı hareket etmeye başladı. Gemi deniz, tabanından sekmişti ve kendi gövdesinin içine kısılmış halde tekrar havaya yükselmişti.

Okyanusun tabanıyla yüzeyi arasındaki suyu aşarak yukarı fırladı.

Gemi yüzeye çıkınca Nicholas da havaya fırladı. Nefesi kesilmişti, ciğerlerinden tuzlu su tükürüyordu, kolları ise uçmaya çalışıyormuş gibi açılmıştı. Sonra gemi dalgaların arasına indi ve suyun yüzüne çarptı. Gemi altında kendini düzeltirken, Nicholas yarı emekleyerek yarı yüzerek tırabzana gitti ve hayatı için tırabzana asıldı. Raptor yaralı bir hayvan gibi sol yana döndü, içine su doluyor ve dengesi bozuluyordu.

Nicholas tükürdü, öksürdü ve acı verecek derecede derin bir nefes aldı, sonra yuttuğu son suyu da öğürerek çıkardı. Tuzlu suyu burnundan çıkarıp, bir eliyle yüzünü sildi ve etrafa baktı. Üç direğin üçü de paramparça olmuş, baş direği ana serenin ve altındaki diğer şeylerin üzerine kapanmıştı. Güverte enkaz, bedenler ve deniz yosunlarıyla dolmuştu. Karışıklığın düzenlenmesi neredeyse bir dakika sürdü.

Marcus da Calis de pruvadan kalan ipe asılmışlardı ve Brisa her iki eliyle Marcus'un beline dolanmıştı. Ghuda hâlâ bir eliyle Anthony'yi sıkıca

tutarken diğer eli bir bocurgata sarılıydı. Kafa derisindeki kötü görünen bir yaradan yüzüne kan akıyordu. Nakor baş direk iskalaryalarından birinden kalana düşmüştü ve birinin gelip ağı keserek kendisini kurtarması için bağırıyordu.

Derken Nicholas kimin eksik olduğunun farkına vardı. "Harry!" diye bağırdı. Birdenbire midesi sıkıştı ve deniz suyu kustu.

Gemi inledi, sallandı ve derken Amos kendisini kırık bir serenin altından çekti. Ayağa kalkarak zararı inceledi. Gelip kalkması için bir elini Nicholas'a uzattı ve "Ne pislik," dedi. Geminin kıç tarafına dönerek bağırdı, "Bay Rhodes!"

Yanıt gelmedi. Amos gemisini incelemeye koyuldu ve hızla Nicholas’ın yanına geri döndü. "Ana güvertedeki herkesi topla ve kurtarabildiğinizi kurtarın. Filikalara mümkün olduğunca çok su fıçısı, tulumu ve bulabildiğiniz her tür yiyeceği koyun. Batıyoruz." "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Nicholas.

Amos kafasını iki yana salladı ve döndü. Nicholas, Calis'in Nakor'u hapsolduğu ip karmaşasından kurtarmak için ipleri kestiği yere gitti ve "Herkes ana güverteye. Gemiyi terk ediyoruz," dedi.

Haber hızla iletildi ve Marcus'la Nicholas aceleyle kamaralarına gittiler, su çoktan güvertenin ahşap döşemeleri arasından içeri dolmaya başlamıştı. O karmaşadan alabildikleri her şeyi aldılar ve yukarı koştular. Calis ince muşamba tarafından korunan yayıyla oklarını kurtarmıştı, ancak Marcus'un yayı kayıptı.

Düşman bir sahile çıkmak üzere olduklarım bildiklerinden, Nicholas bir enkaz ve ceset karmaşasının arasından kendine yol açıp Amos'un kamarasına girdi. Küçük dolabı açtı ve Amos'un Brisa gemiye bindirildiğinde kendisine göstermiş olduğu altın kesesini aldı. Aceleyle dışarı çıkıyordu ki bir şey hatırladı ve yükselen suda Amos'un masasına sıçradı. Çekip açtı ve bulduğu kırmızı deri kaplı seyir defterini de aldı.

Altını tuniğine ve seyir defterini kolunun altına koyup güverteye açılan kapı ağzına girdi ve suyun girdap gibi döndüğünü gördü. Gemi hızla dibe gidiyordu.

Ana güverteye çıkan merdivenlere koşturan Nicholas ayağında bıçak gibi bir başka acı hissetti ve seyir defterini az kalsın düşürüyordu. Güverteye çıktığında hayatta kalmış birkaç denizcinin küpeşteden suya atlamakta olduklarını gördü. Amos güvertede duruyordu ve el hareketiyle onu yanına çağırdı.

Amos'a ulaşan Nicholas ona seyir defterini verdi. "Kamarandan altını da aldım. Büyük ihtimalle ihtiyacımız olacak."

"Çok yaşa çocuk e mi!" Defteri göğsüne bastırdı. "Bununla, günün birinde eve gidebiliriz."

Nicholas tırabzana tırmandı ve sadece bir buçuk metre aşağıda bir filikanın beklemekte olduğunu gördü. Yukarı bakarak, "Amos?" dedi.

"Geliyorum Nicky." Güverteye son bir bakış attı. "Geliyorum."

Filikaya bindiler ve Ghuda'yla bir denizci filikayla batmakta olan geminin arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymak istediklerinden hızla kürek çektiler.

Bir çeyrek mil kadar uzaklaştıklarında, eski Kraliyet Kartalı şimdiki Raptor, Krondor donanmasının gururu suda yan yattı.

Amos acı bir ifadeyle, "Kahretsin, gemi kaybetmekten nefret ediyorum," dedi.

Nicholas neden bilmiyordu ama lafı korkunç derecede komik buldu ve ne kadar çaba gösterirse göstersin kendini gülekten alıkoyamadı. Kahkahasını içinde tutmaya çalıştı ancak birkaç dakika içinde neredeyse şiddetle sarsılıyordu. Amos kızdı, ama Brisa'yla Ghuda da katıldılar ve Marcus bile kendine engel olamadı. Nakor'un gülmek için asla bahaneye ihtiyacı çok gibiydi, bu yüzden neşesini saklama çabasına girişmedi. Bir dakika daha

geçtikten sonra, sadece Anthony'nin bilinçsiz şekliyle kızgın Amos Trask gülmüyorlardı.

"Bu kadar komik olan ne lanet olsun?" diye sordu Amos.

Ghuda, "Kaç gemi kaybettin?" Yüzü nemli kanla kaplıydı ama onun dışında iyi görünüyordu.

Amos, "Üç," dedi, sonra birden yüzüne bir sırıtış yayıldı ve filikadakiler bu cevap üzerine neredeyse yıkılırken kahkahanın bulaşıcı olduğunu keşfetti.

Filikanın dışından boğuk bir ses, "Eğer orada eğlenmekle fazla meşgul değilseniz, biri bana yardım edebilir mi?" dedi.

Nicholas filikanın küpeştesinden aşağı eğildi ve tanıdık bir şeklin suda kırık bir direğe tutunmakta olduğunu gördü. "Harry!" diye bağırdı ve arkadaşının zaten kalabalık olan filikaya çıkmasına yardım etmek için eğildi.

"Boğulduğunu sanmıştım," dedi Nicholas.

Üzerindeki bir çürük yüzünden inleyerek, "Görüyorum ki sana büyük keder vermiş," dedi.

Nicholas'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Kaçıştan sonra sadece biraz terelelli olduk," dedi.

Harry başını salladı. "Gemiden denize fırladım. Pruvanın dipten sektiğini gördüm ve hepinizin öldüğünü düşündüm."

Amos, "Daha çoğumuz ölmediği için şaşkınım. Bak," dedi. Eliyle işaret etti ve dönüp baktıklarında onlara doğru gelmekte olan bir başka çift filika olduğunu gördüler. Bağırma mesafesine girdiklerinde, Amos bağırdı, "Bay Rhodes sizinle mi?"

Bir denizci yanıtladı, "Bir direğin kafasını kopardığını gördüm Kaptan. Öldüğüne şüphe yok."

"Kaç kişisiniz?"

"Bu filikada yirmi yedi ve diğerinde on dokuz efendim."

"Erzağınız var mı?"

"Bu filikada yok efendim."

İkinci filikadan bir denizci seslendi, "Bizde bir fıçı domuz eti ve bir fıçı da kurutulmuş elma var Kaptan."

Amos etrafa bakarak, "Pekâlâ, kıyıya ulaşmamız lazım. Birkaç saat içinde hava kararacak ve ben suda amaçsız bir şekilde sürüklenmek istemiyorum," eledi. Filikalara pozisyon almaları işaretini vererek, "Bizi takip edin," dedi.

Ghuda ve bir denizci kürek çekmeye başladılar ve Amos, "Calis kayaları görmek için gözünü dört aç. Kıyıya vuran dalgalara bak ve eğer iki yönde yayılan su varsa haber ver, çünkü bu yüzeyin altında kayalar var demektir," dedi.

Heybetli sarp kayalıklara doğru kürek çektiler ve Nicholas, "Orada ne var merak ediyorum," dedi.

Calis, "Belki orman ya da çalılık ya da düzlük. Avlanabileceğim bir yer," dedi.

"Ya da yukarıda bir kasaba var belki." deme cesaretini gösterdi Harry, hâlâ boğulmuş bir fare gibi görünüyordu.

Brisa, "Temiz bir gömlek alabileceğim bir yer," dedi.

"Ve yiyecek bir şey," dedi Nakor yaramaz bir sırıtışla.

Kayalar arasından yol alıp suyun hızla aktığı bir yere vardılar ve bu akıntıyı takip ederek tümsekli dalga yalpasına ulaştılar. Bir dalganın üstüne çıkarak kendilerini bıraktılar ki dalga onları sahile doğru itsin.

Birden Calis bağırdı, "Kayalar! Sağa dönün!" Solda oturmakta olan Ghuda küreğini çılgın gibi geri çekmeye başladı, bir yırtılma sesi duyuldu ve filika

bir duvara çarpmışlar gibi durdu. Calis'le Marcus ön tarafa fırladılar ve Brisa çığlık attı.

Bir metreden uzun olmayan bir kaya çıkıntısı filikanın baş tarafından dışarı çıkmıştı, ama etrafına su doluyordu. "Su alıyoruz," diye bağırdı Amos, "alabildiğinizi alın ve atlayıp yüzün!"

Döndü ve diğer filikalara bağırdı. "Kayalara çarptık! Uzak durun!"

İkinci filikanın baş kısmındaki denizci anladığını göstermek için elini salladı ve geniş bir manevra alanı bırakarak Amos'un filikasının soluna yöneldiler.

Nicholas bir çift su tulumunu kavradı ve yandan atladı. Ayak basabileceği yere kadar kolaylıkla yüzdü, sonra kıyıya yürüdü. Diğer filikalar yanaşmaya çalışırken geri kalan herkes sırayla kıyıya çıktı.

İkinci filika bir sualtı kaya şelfine sürtündü ve denizciler onlar da filikalarını terk etmek zorunda kaldıkları için lanet okuyorlardı. Üçüncü filika zamanında ikaz edildi ve kıyıya zarar görmeden ulaştı.

Amos birkaç denizciye yüzüp ikinci filikayı kaya şelfinden çekip çekemeyeceklerine bakmalarını emretti. "Çekemezsek dalgalar onu kayaların üzerinde parçalayacak."

Bir düzineden fazla, hepsi de bitkin adam dalgaların oluşturduğu beyaz köpüklerin içine yürüdüler ve ikinci filikaya yüzdüler. Büyük ve ağır filikayı şelften kurtarmak için ittiler çektiler, ama kurtaramadılar.

Sonunda Amos dönmeleri için işaret verdi. Kıyıya döndüklerinde, o filikanın baş kısmından Amos'la konuşmuş olan denizci, "Su almış Kaptan," dedi, "ve o şelfin üzerinde ölü bir köpeğin tepesindeki bir akbaba kadar sağlam oturuyor."

"Kahretsin." Amos döndü ve bulundukları yeri inceledi.

Heybetli kayalıklardan üzerlerine düşen gölgeler çoktan suya uzamıştı ve bir serinlik hissedebiliyordu. "Güzel bir ateş yakmamız için gereken şeyleri

bulabilecek misiniz bir bakın," dedi Nicholas, Marcus, Calis ve Brisa'ya ortadan. "Çok geçmeden hava soğuyacak ve bir battaniyemiz bile yok." Hızla hesap yaptı: Kırk dokuz asker ve denizci ve Nicholas'la arkadaşları, toplamda elli sekiz kurtulan -iki yüz kişilik bir gruptan. Killian'a, denizcilerin tanrıçasına hızla bir dua edip kayıp adamlarına merhamet göstermesini istedi.

Kabul belirten bir iç çekişle mürettebatına, "Dağılın ve kıyıya faydalı bir şey vurmuş mu bakın," dedi. Etrafına bakınarak, "Hâlâ birkaç saatlik ışığımız var, bu yüzden nerede olduğumuza bakalım."

Adamlar itaat ederek kıyıya dağıldılar, kimisi kuzeybatıya, kimisi kayaların arasına güneydoğuya. Hareket edemeyecek kadar yaralanmış birkaç kişi sadece kuma çöküp ıslak sefaletleri içinde sessiz kaldılar.

Amos adamların gitmesini seyretti ve hâlâ bilinçsiz Anthony'yi tutmakta olan Nakor'la Ghuda'ya, "Uyandırabiliyorsanız uyandırın, ama etrafa bakmaya yardımcı olun. Hayatta kalacaksak, edinebileceğimiz bütün avantajlara ihtiyacımız olacağını hissediyorum," dedi.

Ghuda bilinci yerinde olmayan büyücüyü yere koydu ve sarstı, ancak adam kıpırdamadı. Bir dakika sonra vazgeçip ayağa kalktı ve kıyıya vurmuş olabilecek şeyleri aramakta olan diğerlerine katıldı. Nakor Amos'a döndü ve "Gemin için üzgünüm," dedi.

Amos başını salladı. "Ben de."

Nakor elini sırt çantasına soktu ve eli yanmış gibi çekti elini. "Ah, bu kötü," dedi.

"Ne?" diye sordu Amos.

"Ashunta'da meyvelerinin deniz suyu yüzünden mahvolduğunu keşfettiğinde çok hayal kırıklığına uğrayacak bir tüccar var." Kafasını üzgün bir şekilde iki yana sallayan çarpık bacaklı adam kaptandan uzaklaştı ve kayaların arasını araştırmaya başladı.

Yalnız kalan Amos, gemisinin suda yan yatmış ve dalgaların arasında yavaşça batmakta olduğu yere baktı. İfade edebileceğinin ötesinde bir hüzün hissederek, gemi dalgaların arasında kaybolurken gözlerini ondan ayırmadı.

TIRMANIŞ

Ateş için için yanıyordu.

Brisa ölmekte olan korların yanında sıcak kalmak için nafile bir çabayla kendine sarıldı. Diğerleri diğer iki ateşin etrafında toplanmış ya da sıcak kalmaya çalışarak kıyıda bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı. Önceki gün sahili baştan sona dolaşmışlardı. Sahil şeridindeki her kıvrımda kumsal ve kaya ve görünüşe göre arkalarındaki sonsuz kaya duvarından başka bir şey bulmamışlardı. Buldukları azıcık odun da tükenmişti, günler yakıcı olsa da, geceler sertti. Kıyıya yelkenlerle kırık direklerden kaba bir kulübe yapacak kadar enkaz vurmuştu, ama gemiden kıyıya sürüklenen ahşap, ateşte alev çıkarmadan yanmak dışında bir işe yaramayacak kadar ıslaktı. Tuzlu domuz eti mahvolmuştu, ama kurutulmuş elmalar yenilebilecek durumdaydı. Oldukça iyi miktarda su ve denizcilerden birkaçının kayalarda balık tutmasına yetecek kadar eşya vardı. Akıntının oluşturduğu gölcüklerde birkaç balık kapana kısılmıştı, ancak onları pişirecek bir kap olmadan kötü bir yemekti. Ortalarda hiç deniz, kuşu yoktu ve yukarıda uçan birkaç tane de yakında bir yerde yuva yapmışa benzemiyordu.

Anthony'nin bilinci ertesi sabahı yerine gelmişti, onları tuzağa düşüren büyüyü bozma girişimiyle ilgili fazla bir anısı yoktu. Geminin battığını öğrendiğinde şok olmuş ve sarsılmıştı ve paniğinden ancak şifacı olarak becerilerine ihtiyaç duyulduğunda kurtulabilmiş gibiydi.

İkinci gün doğuyordu ve Amos Nicholas'a geldi. "Ölüyoruz," dedi düz bir ifadeyle. "Eğer dünyada bundan daha az düşmanca bir sahil parçası varsa, ben görmedim." "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Nicholas.

"Bir filika elli sekizimizi de taşımaz. İki seçeneğimiz var. Ya güneye kürek çekerek burada uygarlık gözüyle bakılan bir yere gidip geri kalanımız için yardımla dönecek bir mürettebat seçeriz ya da hep birlikte kayalığı tırmanırız. Ya da ikisini birden yaparız." Nicholas, "Hayır. Birlikte kalalım," dedi.

Amos tartışacak oldu, ama sonra kafasını iki yana salladı. "Haklısın. Bir şey kesin: Kalamayız.

Açlıktan ölürüz."

Nicholas, "Yukarı giden bir yol aramaya başlasak iyi olur," dedi.

Amos başıyla onayladı. "Ben buradaki en yaşlı adamım ve tırmanmaktan zevk almam, ama ya kayalıklar ya hiçbir şey."

Nicholas iç geçirdi. "Daha önce fazla tırmanmadım. Ayağım..." Calis'le Marcus'a döndü. "Bu kayalıklardan yukarı çıkan bir patika görecek olsanız içinizden biri farkına varır mı?"

Marcus kaşlarını çattı, ama Calis başını salladı ve ayağa kalktı. "Ne tarafta?"

"Sen o taraftan git," dedi Nicholas kuzeyi işaret ederek. Marcus'a dönerek, "Ve sen de diğer taraftan git. Yarım günden fazla gitmeyin. Güneş tam tepedeyken buraya dönün," dedi.

Başlarını salladılar ve amaçlı ancak yenileyemeyecekleri enerjiyi tüketmeyecek kadar hızlı bir şekilde hareket ederek yola koyuldular. Açlık herkesin aklındaydı ve Nicholas çok yakında taze yiyecek bulmazlarsa, hepsinin ölmeye başlayacağını biliyordu. En azından bir düzine denizci geminin kazaya uğraması yüzünden yaralanmış veya hastaydı; ya ciğerlerindeki sudan ya da iç yaralanmalardan.

Nakor'la Anthony onları rahat ettirmek için çok çalışmışlardı, ancak Anthony'nin iyileştiriciler dolu çantası olmadan yapabilecekleri çok az şey vardı. Nicholas onları anlıyordu; daha önce hiç olmadığı kadar kötü bereleri vardı, ağrılar hissediyordu ve aralarında en az acı çeken kendisini diğerleri kadar hırpalanmış hissediyordu. Daha ciddi yaralanmalar olmadığına şaşırmıştı, ama kaza sırasında kötü yaralananların hayatta kalmadığını kabul etmişti.

Calis'le Marcus giderken, sahile vuran enkazdan çıkarabildikleri az sayıdaki demirbaşı da aldılar. Sadece birkaç silahları vardı: Nicholas'la Ghuda’nın

kılıçları vardı, Calis'in yayı, bir hançer ve bıçak toplamına sahiptiler. Kurutulmuş elmalara ilaveten sahile vuran küçük bir fıçıda sağlam kalmış sert bisküvilerden bir torba vardı. Sahilde oraya buraya dağılmış ipler vardı, bu yüzden Nicholas adamları onları toplamaya ve güvenilir olmaktan uzak iplerle kayalıklara tırmanmakta kullanabileceklerini ayırmaya gönderdi.

Nicholas envanterin bütün topluluğun bir saatten az vaktini aldığını keşfettiğinde endişelendi.

Kendi açlığına aldırmamaya çalışarak artık sönmüş olan ateşin karşısına oturdu ve bekledi.

Brisa gelip yanına oturdu ve tükenen enerjilerini uyuyarak korumaya çalışan Nakor'la Harry'ye baktı.

Nicholas'a döndü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nicholas başıyla onayladı. "Ne?"

"Marcus..." diye cümleye başladı, sonra sustu.

"Ne olmuş ona?"

"Onu iyi tanıyorsun-" diye konuşmaya başladı Brisa tekrar.

Nicholas sözünü kesti. "Onu az biraz tanıyorum."

"Kardeş olduğunuzu sanmıştım," dedi kız.

Nicholas, "Bildiğini sanıyordum," dedi.

"Neyi bildiğimi?" diye sordu Brisa.

"Marcus'un kim olduğunu."

"Bir Dük'ün oğlu ya da Harry öyle olduğunu söyledi. Ona inanmalı mıyım bilemedim."

Nicholas başıyla onayladı. "Kardeşim değil," dedi. "Kuzenim."

"Ama onu az biraz tanıdığını söyledin," dedi kız.

"Tanımıyorum. Onunla ilk kez, seninle karşılaşmadan birkaç hafta önce karşılaştım. Ben Uzak Sahil'de yaşamıyorum."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Krondor'da," cevabını verdi Nicholas.

Kız başını salladı. "Bana onun hakkında bir şeyler söyleyebileceğini ummuştum."

Nicholas, kızın Marcus'la alay etmekle meşgul olmasının daha derin bir duyguyu gizlediğini anladığından onun için üzüldü. "Sana ne demeliyim bilmiyorum. Çoğumuz Krondor'danız. Belki askerlerden biri..."

Kız omuz. silkti. "Sorun değil. Zaten büyük olasılıkla buradan kurtulamayacağız."

Nicholas, "Böyle konuşma," dedi. Ses tonu sert ve buyurgandı.

Brisa ona kocamana açılmış gözlerle baktı ve Harry yarı uykuda kalktı, "Ne?" dedi.

Nicholas yüksek sesle konuşmuş olduğunun farkına vardı. "Yani, öyle düşünüyorsan da söyleme demek istedim. Umutsuzluk bulaşıcıdır. Burada pes edersek öleceğiz. İlerlemekten başka seçenek yok."

Brisa, horlayan Nakor'un yanına arkaya uzandı ve "Biliyorum," dedi.

Nicholas, Marcus ya da Calis'in dönmelerinin yakın olduğunu fark ederek sahile göz gezdirdi.

Tek yapabilecekleri beklemekti.

Günbatımına yakın Calis göründü ve birkaç dakika sonra Marcus diğer yandan yaklaştı. Calis, "Uzaktan bir keçi yolu ya da zorlukla tırmanacak yer gibi görünen hiçbir şey yok," dedi.

Marcus, "Güneyde de öyle." dedi.

Nicholas, "O halde ya buradan tırmanacağız ya da daha güneye doğru bir yerden," dedi.

"Neden güney?" dedi Marcus tükenmiş halde. "Az önce orada bir şey olmadığını söyledim."

"Çünkü her halükarda gittiğimiz yön güney. Keyfi bir seçimle karşı karşıya kalacaksak, nihai amacımıza doğru ilerlememiz de mümkün."

Amos başıyla onayladı. "Bir şey yapacaksak bu benim önerebileceğim kadar esaslı bir plan. Hadi biraz uyuyalım da ilk ışıkla yola koyulalım."

Nicholas, "Güzel. Taşıyamayacaklarımızı yiyin ki mümkün oldukça çok gücümüz olsun," dedi.

Nakor'la Anthony solan ışıkta odun taşıyarak yaklaştılar. "Bunları kayaların üzerinde kurumaya bırakmıştık," dedi küçük adam.

Anthony, "Alevlenmesini sağlarsanız yanarlar," dedi.

Calis geçen geceki ateşin kalıntılarını bir araya getirdi, tamamen yanmamış küçük odun parçaları ve kıymıklardan küçük bir yığın oluşturdu. Kemer bıçağını ve orada tuttuğu bir çakmaktaşını çıkarıp kıvılcım çaktırdı. Çok geçmeden küçük bir alevi olmuştu, bu alevi sağlam bir ateş olana kadar daha büyükçe odun parçalarıyla dikkatle besledi. Sonra Anthony'yle Nakor'un taşıdığı odunlar dikkatle alevlerin üzerine yerleştirildi ve çok geçmeden güzel büyüklükte bir ateş koydaki soğuk geceyi sardı.

Denizciler etrafına toplandılar ve Anthony yanan bir dalı alıp az ötede ikinci bir ateş daha yaktı ki daha çok insan ısınabilsin. Nakor'la birlikte hasta adamları ateşe yaklaştırdılar ve uzun gece için yerleştiler.

Nakor Nicholas’ın yanına oturdu. Kimse konuşacak havada değildi; çoğu ya dinlenmeyi ya da sert bisküviler, kurutulmuş elmalardan ve az pişmiş balıktan kalanları yemeyi denedi. Nakor pat diye, "Su sorun," dedi.

"Neden?" diye sordu Nicholas.

Nakor, "Yakınlarda herhangi bir tatlı su kaynağı görmedik. Gemiden kurtardığımız tulumlar var, ama yeterli değil ve fıçıları fazla uzağa taşıyamayız," dedi.

Amos, "Onları kayalıklardan yukarı taşıyamayacağımız kesin," dedi.

Nicholas iç geçirdi. "Önerin ne?"

Nakor omuz silkti. "Yola koyulmadan herkesin mümkün olduğunca çok içmesini sağlayın. Faydası olur. Tırmanmak için Marcus'un durduğu yere yakın bir yer bulursak, birkaç adamı tulumları doldurmaları için geri gönderebiliriz. Sahilden çok aşağı gitmiş olursak, elimizdekiyle yetiniriz."

"Ya yemek?" diye sordu Nicholas.

"Yarına fazla yemek kalmış olmayacak," diye cevap verdi Anthony ateşin yanına otururken, yorgunluk yüz hatlarına işlenmişti. "Birkaç dakika önce bir adam öldü."

Amos küfretti. Bir çift denizciyi çağırarak, "Biraz branda bulun," dedi, "Kefen dikemeyiz, ama onu yelkene sarabilir ve etrafına ip bağlayabilirsiniz. Sonra yarın onu kayalara taşır ve denize gömeriz ya da mümkün olduğunca yakına."

İki adam başlarını salladılar ve kendilerine söyleneni yapmak için ayrıldılar. Amos, "Başka ölenler de olacak," derken sesi yaşlı geliyordu.

Bundan sonra kimse konuşmadı.

Sonraki bir buçuk gün boyunca sahilde güçlükle ilerlediler. Nicholas düzenli olarak mola istiyordu, çünkü yiyeceksizlik, suyun az olması ve sıcak güçlerini tüketiyordu. İkinci gün geç vakit, Marcus, "Dün aramayı bıraktığım yer burası," dedi.

Nicholas bir umutsuzluk hissetti. Hasta ve yaralı olanları Marcus'un kendi başına yarım günde geldiği mesafeye getirmek hemen hemen iki günlerini almıştı. Nicholas keyifsiz ruh halinden silkelendi ve "Sen ve Calis öncülük edin," dedi. İçinden hızla yukarı çıkan bir yol bulmaları için dua etti. Marcus ve yarı-elf dönüp dinlenen denizcilerden yavaş yavaş uzaklaştılar. Amos Nicholas'a onunla birlikte yürümesini işaret etti ve diğerlerinin kulak misafiri olamayacağı bir mesafeye geldiklerinde, "Ne olursa olsun yarın kayalığa tırmanmaya başlayacağız," dedi. Nicholas, "Çok yakında ölmeye başlayacağız," dedi.

Amos, "Zaten ölüyoruz," dedi. "İki ya da üç gün içinde, tırmanmak için temiz bir yol bulsak bile, adamların yarısının tırmanmaya gücü olmayacak." Gerilmiş gibi elini büktü ve "Onlardan biri ben olabilirim," dedi. Etrafa bakınarak, "Elim zonkluyor. Şu yönde bir hava cephesi var," dedi. "Fırtına mı?"

Amos başıyla onayladı. "Genellikle. Bazen sadece havanın biraz bozması."

Nicholas kararan doğu göğüne bakarak, "Birkaç saat içinde hava kararmış olacak. Bugünlük bu kadar diyelim ve dinlenelim. İhtiyacımız olacak."

Amos başıyla onayladı ve diğerlerinin yanına döndüler. Amos yetersiz stoğun adamlara dağıtılmasını emrederken, Nicholas da Harry'nin yanında Brisa'yla ağrıyan ayaklarını ovarak oturmakta olduğu yere gitti. Kız dizlerini göğsüne çekmişti ve sanki şimdiden soğukmuş gibi bacaklarına sarılmıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Nicholas.

Harry, "Ayaklarım ağrıyor ve açım," dedi. Sonra sırıttı. "Bu beni burada benzersiz yapıyor, değil mi?"

Nicholas kendini gülmekten alıkoyamadı. Harry'nin moralini bozacak en son kişi olduğunu biliyordu. "Kayalıklara tırmanmaya kalkışmamız gerekecek ve kimsenin düşmediğinden ya da cesaretini kaybetmediğinden emin olmak için arkada birine ihtiyacım var."

Harry başını salladı. "Elimden geleni yaparım."

Nicholas kıza dönerek sordu, "Sen nasılsın?"

Brisa tatsız bir şekilde yanıt verdi, "Ayaklarım ağrıyor ve açım."

Nicholas güldü. "Böylece, bir çift oluyorsunuz." Ayağa kalktı ve diğer adamlardan bazılarıyla konuşmak için ilerledi.

Brisa uzun bir süre arkasından bakarak gitmesini seyretti, sonra "Gerçekten deniyor, değil mi?" dedi.

Harry, "Sanırım. Kanında var, bence. Hizmet etmek ve soylulukla o tür şeylerin yükümlülüklerini yerine getirmek için doğmuş." "Ya sen?" dedi kız yarı şaka.

"Ben prens değilim. Önemsiz bir soylunun ikinci oğluyum ki, bu da geleceğimi güçlülerden birine kancalamadığım takdirde, sizin ortalama bira tüccarlarınızdan daha az gelirim olduğu anlamına gelir."

Brisa, "Onun?" dedi -çenesinin hareketiyle Nicholas'ı göstererek. Sesi inanmıyormuş gibi çıkıyordu.

"Alay etme," dedi Harry. "Nicky senin tahmin edebileceğinden de fazlası. Günün birinde çok önemli ve güçlü bir adam olacak. Kralın kardeşi, biliyorsun."

"Doğru," dedi Brisa, sesi açıkça inanmıyormuş gibi çıkıyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedi Harry. "O Prens Arutha'nın en küçük oğlu. Gerçekten. Ve Marcus da Crydee Dükü'nün oğlu."

"Bana sorarsan soylular için fazla pasaklı bir grup."

"Pekâlâ, istediğine inan. Ama günün birinde önemli bir adam olacak."

Brisa homurdandı. "O kadar yaşayacağımızı varsayarsak." Harry'nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Brisa Harry'ye sokuldu. "Yanlış fikirlere kapılma. Sadece kendimi sıcak tutmaya çalışıyorum."

Harry incinmiş numarası yaparak, "Ah, Marcus'un yedeğiyim, öyle mi?" dedi.

Brisa iç geçirdi. "Hayır, sadece ihtiyaç duydum, ayrıca güvenlisin."

"Şimdi gerçekten incindim," dedi Harry. "Güvenli mi?"

Brisa onu yanağından masum bir şekilde öptü. "Senin de beceriksiz, çocuksu bir caziben var silahtar. Üstüne alınma. Olgunlaşacaksın."

Harry'nin kolunun kıvrımına sokuldu ve Harry bu histen hoşlandı. Ama yine de duyduklarından alınmıştı. "Beceriksiz mi?"

Calis'le Marcus o gece geri dönmediler.

Gün doğarken Nicholas onları kaldırdı ve yola çıkardı. Bir saat sonra Marcus göründü, elini kafasının yukarısında sallıyordu. Nicholas onunla buluşmak için acele etti ve "Ne buldun?" diye sordu.

"Calis buradan yarım mil ötede bir nokta saptadı. Yukarı giden bir yol olduğunu düşünüyoruz."

Nicholas arkadan gelenler kulak misafiri olmasınlar diye sesini alçaltarak, "Bugün denemeliyiz," dedi. "Adamların çoğu bu gidişle başaramayacak. Daha fazla bekleyemeyiz."

Marcus denizcilerden oluşan perişan gruba baktı ve kafasını bir kez salladı.

Hasta ve yaralılar kumda kolayca ilerleyemediklerinden, Calis'e ulaşmaları biraz zamanlarını aldı. Nicholas elfin beklediği yere doğru derin kumda aceleyle ilerledi. Calis üç metre yukarılarındaki düz bir çıkıntıyı gösterdi. Elleriyle bir üzengi yaptı ve Nicholas üzerine bastı. Nicholas biraz destekle yokuşa tırmandığında kayalıklara giden küçük bir mağaranın olduğu büyük bir kaya çıkıntısı gördü. Marcus Calis'i yukarı iteledi ve sonra Calis elini

uzattı, Marcus zıplayıp onun elini kavradı. Üçü de düz çıkıntıya çıktıklarında Nicholas "Mağara mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Marcus. "sığ ve hiçbir yere gitmiyor. Geride kalanlar için korunak sağlayacak."

Nicholas, "Kimse geride kalmıyor. Bıraktığımız herhangi biri ölür," dedi.

Marcus, "Nicholas, adamların bir kısmı yardımla bile güç-bela yürüyebiliyor. Ona tırmanamayacaklardır!" derken sesi kızgınlıktan değil hayal kırıklığından sertleşti. Parmağıyla yukarıyı işaret etti ve Nicholas’ın gözleri onun parmağını izledi.

Mağaranın girişine yakın yerde taştan iki yüz V şeklinde dağılıyordu. Bir yüz boyunca dar bir keçi yolu yükseliyor, kıvrılana kadar uzanıyordu. Nicholas durduğu yerden çıkıntıya baktı, ondan sonra ne olduğunu göremiyordu. "Oraya çıktın mı?"

Calis, "Ben çıktım," dedi. "Kayalıkların cephesi boyunca yarı yola kadar gidiyor, sonra bitiyor, ama çıkıntının sonundan yaklaşık iki metre yukarıda taştan bir krater yükseliyor. Görebildiğim kadarıyla kayalıkların tepesine kadar tırmanılabilir." "Nasıl?" diye sordu Nicholas.

"İşin en zor tarafı da bu. Ancak iki ya da üçümüz çıplak elle yukarı çıkabilirsek, kayalıklardan çıkıntının tepesine sarkıtıp yardıma ihtiyacı olanları yukarı çekmeye yetecek kadar ipimiz var."

Sonra Marcus, "Ama ciddi şekilde yaralı ve hasta olanlar başaramazlar -o bacadan yukarı çıkacak kişinin sıkı iş çıkarması gerek. On ya da on beş adamı yüz metre yukarı çekemeyiz. O eğreti ipler taşımaz," dedi.

Nicholas üzerine bir çaresizlik hissinin çöktüğünü hissetti ve bu hissi kızgınlıkla bir kenara itti. "Yapabileceğimizi yapacağız. İlk yapılacak iş herkesi oraya çıkarmak."

Üzerinde durmakta oldukları taşlar öğlen güneşiyle ısınıyordu, bu yüzden Prens becerebilen herkesin mağaraya sığınması talimatını verdi. Amos'u bir

kenara çekti ve "Güneş kayalığın cephesinden çekilir çekilmez Calis ve Marcus'la yukarı çıkıyorum," dedi.

"Neden sen?" diye sordu Amos.

"Çünkü tamamen tükenmediğim takdirde, burada en zinde olan üçümüzüz."

"Ama daha önce hiç böyle bir şey denedin mi?" eledi Amos.

"Bak, er ya da geç herkes denemek zorunda kalacak ya da bu sahilde çürüyecek. Düşüp kayaların üzerine dağılacaksam, biri beni bir ipin ucunda yukarı çekmeyi denemeden görevimi bir an önce yerine getiririm."

Amos küfretti. "Her geçen gün babana daha çok benziyorsun. Pekâlâ, ama ip emniyete alınır alınmaz Ghuda'nın yukarı alınmasını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü aşağıda onun kılıcına kesinlikle ihtiyacımız yok, ama orada ne olduğunu kim bilebilir!" dedi sabırsızlıkla.

"Tamam. Ama ondan sonra sen geleceksin." "Adamlarımdan sonra," diye ısrar etti Amos.

Nicholas elini Amos'un omzuna koydu. "Bazıları gelmiyor. Bunu biliyorsun."

Amos sırtını dönerek okyanusa baktı. "Ben onların kaptanıyım. Yukarı en son ben çıkmalıyım."

Nicholas tartışacak oldu, ama vazgeçti. "Tamam, ama geleceksin."

Amos başını salladı ve gitti. Nicholas mağara ağzına döndü ve güneşin kayalardan uzaklaşmasını bekleyerek oturdu.

Nakor gelip Nicholas'ın yanına oturdu. Prens kayaların yüzünden birkaç metre hareket eden gölgeyi seyrediyordu. "Çok yakında mı gidiyorsun?" diye sordu ufak adam.

Nicholas başıyla onayladı. "Güneşin kayalardan çekilmesi için birkaç dakika daha bekleyeceğim.

Hâlâ dokunulmayacak kadar sıcaklar."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Nicholas omuz silkti. "Aç, yorgun ve çok endişeli." "Endişeli mi?"

Nicholas ayağa kalktı ve Nakor'a kendisiyle birlikte dışarı gelmesini işaret etti. Güneşin açısına bakıyormuş numarası yaparak alçak sesle, "O kayalıklara tırmanamayacak en az yarım düzine adam var Nakor, belki daha da fazla."

Nakor iç geçirdi. "Herkes ölür. Bunu biliyoruz. Yine de bize yakın birinin ölümü hep sıkıntı verici olur, bu birkaç dakika birkaç kelime ettiğimiz biri olsa bile."

Nicholas yüzünü tekrar mağaraya çevirerek sahile ve ötesindeki okyanusa baktı. Bir ikindi esintisi çıkmıştı ve omzuna gelen saçlarını arkaya atıyordu. "Son zamanlarda pek çok ölüm gördüm. Yine de alışabilir miyim bilmiyorum."

Nakor sırıttı. "Bu güzel. İnsan konforlu bir odanın rahatlığında, elinde güzel bir kadeh şarapla bir ateşin karşısında filozofça davranabilir, ancak anın harareti içinde yaşamlar tehlike altındayken insan düşünmez. Eyleme geçer." Nicholas başını salladı. "Sanırım anlıyorum." Nakor elini Nicholas’ın koluna koydu. "Bugün bazı adamlar neden ölecek biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Nicholas tatsız bir ifadeyle. "Keşke bilseydim."

"Çünkü bazı ruhlar, diğerleri yorulurken, hayatı severler."

"Anlamıyorum."

Nakor eliyle havada tam bir daire çizdi. "Hayat maddedir."

"Madde mi?"

"Her şeyin yapıldığı madde." Okyanusa doğru baktı. "Bütün bunları görüyorsun, suyu, okyanusu, rüzgârı hissediyorsun. Ama göremeyeceğin maddeler var. Anthony gibi aptalların büyü olduğunda ısrar ettikleri maddeler. Onların hepsi, çizmelerinden gökteki yıldızlara kadar, aynı şeyden yapılmıştır.'

"Bu dediğin 'madde' mi?"

Nakor sırıttı. "Daha zarif bir ad bulabilseydim, ona başka bir şey derdim. Ama bu temel madde her neyse, göremediğin bir şey; zamk gibi -her şeyi bir arada tutuyor. Ve kendini ortaya koyma şekillerinden biri de yaşam dediğimiz şey." Nicholas’ın gözlerine baktı. "Kısa zamanda çok şey yaşadın ve kısa süre önce Krondor'dan ayrılan çocuk değilsin. Ama yine de henüz ilerde olacağın erkek değilsin. Bu yüzden şunu anla: Bazen ölüm beklenmedik bir şekilde gelir ve Lims-Kragma'nın salonlarına gönülsüzce giderler. Bu kaderdir. Ama ruhun bir seçimi okluğunda, buradaki adamların olduğu gibi, o zaman o seçimi kabul etmelisin."

"Ne demek islediğini hâlâ tam anlayamadım," dedi Nicholas. Yüz ifadesi anlamaya çalıştığını gösteriyordu.

Nakor kafasıyla mağara ağzını işaret ederek, "Bu adamlardan bazılarının ruhları ölmeye hazır.

Onların ileri gitme vakti. Anlıyor musun?"

Nicholas, "Sanırım," eledi. "Bir diğeri ölürken daha ağır yaralı bir adamın yaşayacak olması da bu yüzden değil mi?"

"Evet. Bunun için kendini sorumlu hissetmemelisin. Her insanın, farkında olmadan da olsa yaptığı bir seçim. Prenslerle rahiplerin dünyasının ötesinde. Bir adamın ruhuyla kaderi arasında bir şey."

Nicholas, "Sanırım anlıyorum," dedi. "gemi ikinci kez suyun altına girdiğinde deniz, suyundan boğuluyordum. Nefes alamadım, gitgide daha aşağı çekiliyordum ve ölme vaktimin geldiğini sandım."

"Kendini nasıl hissettin?"

"Çok korktum, ama sonra sonunda tekrar havaya fırlatılmadan tuhaf bir sükûnet hissettim." Nakor başını salladı. "Bu bir ders. Ama vaktin gelmemişti.

Bu adamlardan bazıları için vakit geldi. Bunu kabullenmelisin."

"Ama hoşlanmak zorunda değilim."

Nakor sırıttı. "İşte bu yüzden günün birinde iyi bir hükümdar olabilirsin. Ama şu an için, o kayalığa tırmanman gerek, değil mi?"

Nicholas gülümsedi, gülümsemesi rahatlama ve bitkinlik ifade ediyordu. "Evet. Şimdi yol göstermeliyim, yoksa asla gösteremeyeceğim." Nakor, "Pug’u çağırdığın tılsımı düşündün mü?" dedi.

Nicholas başıyla onayladı. "Pug onu Anthony'ye vermemi ve sadece çok gerekli olduğunda kullanmasını söylemişti." Yaralılarla ilgilenen Anthony'yi görebilirmiş gibi mağaraya baktı. "Çok gerekli olan durumun ne olduğunu bileceğine güveniyorum. Şu an için, yardımsız halledebildiğimiz herhangi bir şey o tanıma uymuyor."

"Gitmelisin."

Nicholas yukarı doğru baktı ve güneşin artık kayalıkların cephesinden tamamen çekilmiş olduğunu gördü. Başını salladı ve mağara ağzına gitti. "Marcus, Calis. Vakit geldi."

Calis yerinden fırladı ve uzun bir halat kangalını toplayıp onu büyük bir halka şeklinde bağladı. Sonra bir kolunu ve kafasını kangaldan kaydırdı. Marcus ve Nicholas da aynını yaptılar. Üçü de yukarı çıktıklarında üç kangalı birbirine bağlayacak ve ipi aşağı sarkıtacak, yukarı çıkmak için daha kolay bir yol sağlayacaklardı. Harry Nicholas'a yaklaştı ve "Keşke senin yerine benim gitmeme izin verseydin," dedi.

Nicholas sırıttı. "Senin mi?" Elini arkadaşının omzuna koyarak, "Teşekkür ederim, ama kalenin surunda dururken elleri yapış yapış olan ben 'değilim, hatırlıyor musun? Yüksekle aran hiç iyi olmadı," dedi.

"Biliyorum, ama birimiz düşecek olursa..."

"Kimse düşmeyecek."

Nicholas arkadaşının yanından uzaklaşarak mağaranın ağzına geldi. Toplanmış olan denizcilere, "Günbatımından önce yukarıda olmalıyız. İpi sarkıtacağız ki tırmanmaya başlayabilesiniz," dedi. Amos'a hitaben, "Tırmanma sırasına ve kimin kime yardım edeceğine sen karar ver. Becerebilirsek, bütün adamların akşam vakti yukarıda olmasını istiyorum," dedi.

Amos başını salladı, ama bunun imkânsız bir talep olduğunu ikisi de biliyordu. Denizcilerden biri topallayarak öne çıktı, bileği kırıldığından bacağı şişmişti. Adamın yüzü acıdan kül gibiydi, ama şakacı bir tavırla, "Mümkün olduğunca çoğunun tırmandığından emin olacağım, Ekselansları," dedi.

Nicholas başını salladı ve mağaraya doğru gitti. Omzunun üzerinden baktığında Amos'un adama kendi hançerini verdiğini ve hızla sırtını döndüğünü gördü. Adamın silahı ne için istediğini biliyordu. Açlık ve susuzluk ölmek için temiz yöntemler değildi.

Nicholas dar keçi yoluna tırmandı ve bacanın temelinde, Calis'le Marcus'un bekledikleri yere hareket etti. Harry arkadan geliyordu. Calis, "En tecrübeli ben olduğumdan önden ben gideceğim," dedi. "Marcus sonra sen gel, Nicholas ellerinle ayaklarını nereye koyduğuna dikkat et. Sağlam görünen bir şey öyle olmayabilir; arkasında su toplanan taşlarda çatlaklar olur. Su donarsa kayaları zayıflatır. Tam ağırlığını teslim etmeden bütün el ve ayak tutamaklarını kontrol et. Yorulursan ya da başın derde girerse bir şey söyle. Acelemiz yok."

Nicholas elfin komutayı ele almış olmasından dolayı rahatlayarak başını salladı. Mevkii üzerinde durulacak zaman değildi. Harry'ye döndü ve "İpi

sarkıttığımızda, diğerlerinden tırmanmaya başlamalarını iste," dedi. Elini Harry'nin omzuna koydu ve fısıldadı, "Ve Amos'un senden önce tırmandığından emin ol. Kafasına bir taşla vurman gerekse bile onu kayalıktan yukarı çekmek zorundayız, yaralılarla geride kalmasına izin verme." Harry başıyla onayladı.

Calis ellerini çıkıntı yapmış küçük bir taşa yerleştirdi ve bacaklarını bacanın her iki yanına dolayarak kendini yukarı çekti. Çatlağın öbür tarafına ulaşınca bir başka tutamak buldu ve yukarı ilerledi. Marcus'la Nicholas onu yakından izlediler ve Calis üç metre yukarı çıktığında Marcus tırmanmaya başladı.

Nicholas kuzenini seyretti ve kuzeni yeterli yüksekliğe ulaşınca Prens uzandı, ellerini diğerlerinin koymuş olduğu yere yerleştirdi. Birden kavrayacak fazla bir şey yokmuş gibi panik hissetti. Bir an için tereddüt etti, derken ayaklarını diğerlerinin koyduğunu gördüğü yere koyarak kendini yukarı çekti. Sol ayağına donuk bir acı saplandı ve yumuşak bir şekilde küfretti, "Şimdi olmaz, kahretsin!" Marcus aşağı baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," yanıtını verdi Nicholas. Zihnini inat eden ayağından uzaklaştırdı ve yukarı baktı, bacadaki loşluğun parlak gökyüzü karşısında ne kadar derin olduğuna şaştı. Calis'le Marcus'u görmeye çalışarak nasıl hareket ettiklerini izledi. Bacanın öbür tarafına ulaştı ve elini karşı yüze koyup kendini yukarı çekti.

Bir duvara tırmanan üç böcek gibi kayalardan yukarı santim santim ilerlediler.

Zaman belirsizleşti. Nicholas için öndekileri izlediği, sonra her seferinde biraz yol aldığı bir dizi moladan ibaretti her şey. Calis yol üzerindeki olası zayıf yerler konusunda üç kez aşağı seslendi ve bir keresinde ayağı kayınca Marcus'la Nicholas’ın üzerine küçük kaya parçalarının yuvarlanmasına neden oldu.

Nicholas soluklanmak için birçok defa durdu, ama çoğu zaman hareket etmenin kollarıyla bacaklarının hareketsiz durmalarından daha zorlayıcı olmadığını fark etti. Yorgundu, ancak zihnini basit bir şekilde bir elini

diğerinden yukarı koyma, bir ayağını hareket ettirme, onu sağlama alma ve kendini biraz daha yukarı çekme işine odakladı.

Bir kez aşağı baktı ve patikadan kayalığa çıkan yolun sadece üçte birini almış olduklarını görerek şaşırdı. Hayal kırıklığına sol ayağına saplanan bir acı eşlik ettiğinden bunu bir daha yapmamaya karar verdi.

Gölgede olmasına rağmen, sıcak yüzünden terler akmasına neden oluyor, yukarı baktığında onu bir an için körleştiriyordu. Gözlerini defalarca omuzlarına sildi ve ihtiyacına lanet etti.

Calis'le Marcus'a ayak uydurmak için mücadele ederken zaman geçti. Geçen her saat onları tepeye daha da yaklaştırdı, ama kendini iyimser hissetmeye başladığında, Calis'in "Bir sorunumuz var," dediğini duydu.

Nicholas bakışlarını yukarı çevirdi, ancak kuzeni yüzünden elfi açıkça göremiyordu. "Ne?" diye seslendi.

"Baca burada genişliyor."

"Ne yapacağız?" diye sordu Nicholas.

"Bu ustalık istiyor. Buraya geldiğinizde, sol taraftaki sivriliğinin yukarı doğru uzaklaştığını göreceksiniz. Ona ulaşmak için sadece biraz dışarı uzanmanız gerekecek, ama bu tehlikeli. Biraz aşağı inmemiz, her iki ayağımızı da o yana sallamamız ve kendimizi kıçımız sağ yanda ayaklarımız sol yanda yukarı çekmemiz en iyisi. Anladın mı?" Nicholas, "Sanırım, Marcus'u izleyeceğim," dedi.

Marcus uzun gibi gelen bir süre boyunca kıpırtısız kaldı ve Nicholas kıpırdamadan aynı konumda durdukça kollarıyla bacaklarının boğum boğum olmaya başladıklarını hissetti. Sol eli kayanın yüzeyinden aşağı kaymaya başlayınca bir panik dalgası hissetti, sonra daha sıkı tutundu. Sakinleşmek için derin derin nefes alarak kendi kendine, "Konsantrasyonunun bozulmasına izin verme," dedi.

Zaman uzayıp gitti ve Nicholas küçük kramplarla ağrılar hissetti ve daha önce hiç bu kadar yorulmadığını düşünürken Marcus, "Calis geniş yeri temizledi," dedi.

Nicholas kuzeninin bir üç metre kadar mesafeyi daha tırmanışını seyretti, sonra sağ ayağını döndürerek sol taraf sırtı sağ tarafına gelecek şekilde sıkıca yerleştirdi. Kendini bir ayağıyla destekleyerek diğerini kaldıracak, sonra vücudunu yeni yüksekliğe kaldırmak için kayalara karşı ellerini kullanacaktı. Ağır ilerliyordu, ama Nicholas'a çok zor gelmedi. Alçak bir ses onu uyardı, Hiçbir şeyi hafife alma.

Marcus'un dönmüş olduğu noktaya ulaştığında, aniden sol ayağında sıcak bir batma hissetti. Ağırlığını ona vermeye kalkışırken, "Kahretsin," dedi yumuşakça. Sol bacağı titriyordu ve bacağına güç vermeyi sürdürmeye konsantre olmak için gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bütün güdüleri geri çekilmek yönünde olsa da o kendini devam etmeye zorluyordu. Derken sağ ayağı karşıki duvara karşı sıkılaştı ve sol ayağına yüklediği baskıyı hafifletti. Derin bir nefes alarak yukarı baktı.

Marcus attık orijinal konumuna geçiyordu ki sol ayağı aniden kaydı. Tutunacak bir yer bulmak için debelenirken çığlık attı ve birdenbire kendini küçük bir kayanın sırtına ellerinden asılmış halde buldu, ayakları yumuşak kaya yüzeyi kavramaya çalışıyordu.

Nicholas midesinde bir panik batması hissetti ve bağırdı, "Sıkı tutun!" Ağrıyan bacaklarını ve sırtını bacadan yukarı çıkarken kendisine itaat etmeye zorladı.

Marcus bağırdı, "Geri çekil! Düş... düşecek olursam sana çarparım." Her kelime arasındaki solumalarına bakarak Nicholas onun tutunduğu yeri korumak için kahramanca mücadele ettiğini söyleyebilirdi.

Nicholas uyarıyı görmezden geldi ve kendini gözü kara bir tırmanışa zorladı. Marcus'a yaklaştıkça üzerine yağan toz ve çakıl yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Calis'den iz yoktu.

Marcus'un asılı duran ayaklarının altında bir noktaya varınca bağırdı, "Bir dakika kıpırdama!"

Marcus orada sessizce asılı dururken Nicholas kendini aşağıdan ona doğru çekti. Bir elini nazikçe Marcus'un çizmesine koydu ve "Sakın tekmeleme yoksa ikimiz de düşeriz," dedi. Yüzünün önündeki bu çizmeyi kavramak için duyduğu içgüdüsel arzuya direndi.

Kendini oraya elinden geldiğince sıkıştıran Nicholas elini Marcus'un sağ ayağının altına koydu. "Yavaşça aşağı bastır!" diye bağırdı.

Marcus ağırlığını kuzeninin eline verdi. Nicholas, kaya gömleğinin altındaki derisini sıyırırken omuzlarının harcadığı çaba yüzünden yandığını hissederek, yüzünü buruşturdu. Bacakları titriyordu ve sol ayağı ateşe değiyormuş gibi yanıyordu, ama Marcus aşağı bastırırken sıkı durdu.

Nicholas kısa ve hızlı soluk alıp verdiğini fark etti ve kendini derin nefes almaya zorladı. Sırtındaki ve bacaklarındaki acı yüzünden gözyaşları aktı yüzünden aşağı, ama bir yay kirişi gibi gergin, demir bir çubuk gibi bükülmez durdu, çünkü konsantrasyonunu bir anlığına gevşetmesinin hem Marcus'un hem de kendisinin hayatlarına malolacağını biliyordu.

Derken birdenbire ağırlık gitmişti ve Marcus tekrar yukarı hareket ediyordu. Nicholas tanrılardan gevşeyebilmeyi diledi, ama bu, tırmanış boyunca içinde bulunduğu en tehlikeli pozisyondu.

Kendini hafifçe aşağı sarkıtmaya, ardından tekrar yukarı itmeye ihtiyacı vardı.

Nicholas, yanan omuzlan ve bacaklarıyla birkaç santim aşağı kaydığını hissetti ve birden sıkışmış olduğunu anladı. "Ah... Calis!" diye seslendi.

"Ne?" sorusu geldi yukarıdan.

"Küçük bir sorunum var."

"Ne?" diye sordu Marcus aşağı bakarak.

"Ayağımın omzumun yukarısına çıkmasına izin verdim. Ayağımı indiremiyorum ve omuzlarımı yükseltmek için gerekli itmeyi de sağlayamıyorum."

"Kıpırdama," diye bağırdı elf. "Tepeye varmak üzereyim!"

Nicholas, Calis oraya vardı mı ipi sarkıtıp onu yukarı çekebileceğini biliyordu. Tek yapması gereken sıkı tutunmaktı.

Saniyeler yavaşladı ve Nicholas'ın zihninin gözünden bahçe yolundaki salyangoz alayı gibi geçtiler. Kendini karşısındaki hata affetmez kaya yüzeye bakmaya zorladı, çünkü aşağı bakarsa düşebileceğini biliyordu.

Paniğe kapılmaya başladığını hissetti ve sol ayağı artık Crydee'de yaralandığı zamanki kadar kötü zonkluyordu. Rahatsızlığını biraz gidermek için baldırını bükmek istedi, ama kaymadan yapamıyordu. Gözlerini kapadı ve zihnini Abigail'e çevirdi.

O son gece, bahçede onunla oturduğunu hatırladı ve giydiği elbiseyi geren göğüslerini, saçlarının duvardaki meşalelerin ışığında altın renginde görünen tellerini hatırladı. Yaz çiçekleri ve baharat kokuyordu, gözleri engin birer mavi göldüler. İlk öpüştükleri dakikayı hatırladı ve dudaklarını kendininkilerde hissedebildi. Kendi kendine kayalığın tepesine ulaşmak zorunda olduğunu söyledi. Şimdiye kadar Abigail'i tekrar görmeyi umduysa, düşmesine izin vermemeliydi.

Birden bir ses, "Beline bağla!" diye bağırırken bir şeyin suratına çarptığını hissetti.

Nicholas gözlerini açınca önünde bir halat gördü ve sol eliyle halada uzandı. Çekti; halat biraz daha aşağı geldi ve halatı beline doladı. Omuzlarını sertçe kayalara iterek, sıyrılan derisinin ve yanan kaslarının acısını duymazdan gelerek aşağı uzandı ve sağ eliyle halatı buldu. Yukarı çekti ve beceriksizce beline bağladı. "Taşıyacak mı bilmiyorum." "Uzak değil. Sen sadece iki elinle sıkıca tutun." Halatı sağ eliyle kavradı ve bağırdı, "Hazır mısın?" "Hazırım," cevabı geldi.

Ayağı karşı duvardaki tutuşunu kaybederken sol eliyle bırakarak halatı kavradı. Birden halatın ucunda sarkıyor, belinin etrafında kaydığını hissederken dönüyordu. Kayalara çarpınca yüzü berelendi. Halat dayanacak gibi görünüyordu, bağırdı "Çek!"

Teslim olmayan kaya derisinin açıkta olan her santimini sıyırırken, mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı bir şekilde yükseldi. Derken kayalığın kenarındaydı ve ona doğru bakan iki koca kahverengi göz gördü.

Keçi şaşkınlıkla meledi ve Nicholas kayalığın tepesine sürüklenirken kaçtı. Nicholas bıraktı kendisini kayalığın kenarından çeksinler, sırtüstü çevirsinler ve gökyüzüne baktı. Sonra oturmaya çalıştı. Midesindeki ve sırtındaki bütün kaslar spazmla kasılıyordu ve acıyla bağırdı.

"Kıpırdama," diye ikaz etti Marcus. "Sadece uzan ve dinlen."

Nicholas kafasını çevirince Calis'in az ötede durmuş halatı çekmekte olduğunu gördü. "Beni yukarı tek başına mı çekti?"

Marcus başıyla onayladı. "Düşündüğümden çok daha güçlü."

Calis, "Sıradışı ebeveynlerim var," dedi. Başka yorum yapmadan Marcus'un halatını aldı ve sağlam bir düğümle kendininkinin ucuna bağladı. Düğümü çekiştirdi ve her santimini olası yıpranma ve zararlara karşı inceledikten sonra tekrar sardı. İş için uygun olduğuna hükmederek, "Diğerine ihtiyacım var," dedi.

Marcus Nicholas'ın oturur vaziyete geçmesine yardım etti. Nicholas vücudundaki bütün kaslar ıstırap verdiği halde hareket edebiliyordu. Marcus'un halatı omzundan çekip almasına izin verdi ve etrafa bakındı. Tuhaf görünüşlü ağaçların dibinde dayanıklı çimenlerin bittiği, yer yer ince uzun yaprak halkaları gibi büyüyen, bazıları başlarının üzerinde altı metrede ya da daha fazla yükselen ağaç kabukları olan küçük bir açıklıktaydılar. Orada iri, geniş yeşil yapraklar dev yelpazeler gibi büyümüşlerdi ve gölge veriyorlardı. Yakınlardan gelen bir su çağıltısı küçük bir pınarın varlığını bildiriyordu ve kayalığın kenarına yakın yerde kendi gelişini karşılayanın da dahil olduğu küçük bir keçi grubu gördü.

Calis kenara gitti ve aşağı bağırdı, "Beni duyabiliyor musunuz?"

Nicholas kelimeleri çıkaramasa da, belli belirsiz bir karşılık duyduklarını gösterdi. Marcus'a ayağa kalkmasına yardım etmesi için işaret etti ve ayağa kalktığında da, "Arkamızda kaldığı için mutluyum," dedi.

Marcus gülümsedi, Nicholas’ın onda gördüğü düşmanlık dışındaki ilk açık yüz ifadesiydi. "Arkamda olduğun için mutluyum," dedi elini uzatarak.

Nicholas onun elini sıktı. "Benim için zevkti demek isterdim, ama bu yalan olurdu." Omuzlarını esnetti ve "Vücudumda acımayan tek bir santim olduğunu sanmıyorum," yorumunu yaptı.

Marcus başını salladı. "Biliyorum."

"Ne kadar yükseğe tırmandık?"

Marcus, "Tahminimce doksan metreden az," dedi.

"Ben birkaç mil olduğunu düşünmüştüm."

"O hissi biliyorum," dedi Marcus. Calis ayaklarını yere yerleştirmiş duruyordu ve "Biraz yardım iyi olurdu," eledi.

Marcus Nicholas'a, "Sen dinlen," dedi ve halatı Calis'le birlikte tutmaya gitti.

Beş dakikadan az bir süre sonra, Brisa'nın kafası kayalığın kenarında belirdi ve kız zemine tırmandı. Ayağa kalktı ve üstündeki tozu silkeleyip Marcus'a gülümsedi. "Epey bir tırmanmışlığım vardır. O yüzden önce benim yukarı gelmem mantıklı göründü. Sırada Ghuda var."

Nicholas topallayarak ayağa kalktı ve gidip Marcus'un yanında durdu ve halatı kavradı. Artık yanında üç kişi daha olduğu halde, onlara yardım etmek için gösterdiği azıcık çaba omuzlarına ve bacaklarına kramp girmesine neden oldu. Ama yardım etmekte kararlıydı ve birkaç dakika sonra Ghuda belirdi.

İri paralı asker kendini kenardan yukarı çekti ve bir defada ayağa kalktı. Calis'e baktı ve "Seninle nöbet değiştireceğim," dedi. Elfin halatın başındaki yerini aldı ve ayağını yerleştirdi. "Bir on metre halatımız daha olsaydı, şu hurma ağacına sarabilirdik." "O hurma ağacı mı?" dedi Nicholas harcadığı gayretle homurdanarak.

"Evet. İstersen sana nasıl tırmanılacağını gösteririm. Yukarıda yiyebileceğimiz hurmalar var. Memlekette sonbahar olabilir, ama burada bahar."

"Bugün daha fazla tırmanmayı isteyeceğimi sanmıyorum," cevabını verdi Nicholas bir denizci kayalığın kenarını tırmanırken. Denizci ayağa kalkarken Calis, "Bir el ver," dedi.

Denizci hiçbir şey söylemeden Nicholas'ın olduğu yere geldi ve halattaki yerini aldı. Nicholas göletin kenarına tökezleyerek gitti ve bütün vücudu isyan ederken diz çöktü. Kana kana içti. Kafasını yukarı kaldırdı ve derin bir nefes aldı, sonra yukarı baktı. Birdenbire gökyüzü üzerine kapandı ve kara bir kuyuya düştü.

Nicholas kendine geldiğinde hava kararmıştı. Tepesinde Harry'nin ateş ışığının aydınlattığı suratını gördü. "Ne kadardır bu haldeyim?"

"Birkaç saat önce kendinden geçtin. Ghuda sadece dinlenmene izin vermemizi söyledi."

Nicholas doğrulup oturdu ve başının hâlâ döndüğünü, baştan ayağa berelenmiş olduğunu fark etti, ancak halatı bıraktıktan sonra onu ele geçiren korkunç kramplardan eser yoktu.

Harry ayağa kalkmasına vardım etti. Nicholas etrafa bakındı ve açıklığın ortasında bir ateşin yakılmış olduğunu gördü. Adamlar ateşin çevresine oturmuş sessizce yemek yiyorlardı. "Herkes çıktı mı?" diye sordu Nicholas.

Amos geldi ve "Gelebilecek olan herkes yukarıda," dedi.

Nicholas saydı ve açıklıkta sadece kırk altı kişi olduğunu gördü. "Ya diğer on bir?"

"Altısı tırmanamayacak kadar hastaydı," dedi Amos tatsız bir şekilde. "Ve diğer beşi tırmanırken ip ayrıldı. Karanlık çöküyordu, korkuya kapıldılar ve önlerindeki adamların tırmanmalarına izin verecek kadar beklemediler. Halat üç kişiyi taşıyabilirdi, beş kişiyi değil."

Harry, "Calis ve Ghuda halatı ellerinden geldiğince aşağı sarkıttılar, bozuk kısma kadar tırmandım ve güzel bir düğümle sağlamlaştırıp yukarı çıktım. Son gelendim," dedi.

Nicholas, "Belki aşağı biraz yiyecek sarkıtabiliriz," dedi.

Ghuda, "Benimle gel," dedi.

Nicholas Amos'a baktı, adam başını salladı. Calis yaklaştı ve üçü küçük bir sert çimenliğin arasından yürüyerek bir başka açıklığa geldiler. Nicholas durdu.

Önlerinde çimenlik birkaç metre uzanıyordu ve onun ötesinde kum vardı. Ay ışığında, kum göz alabildiğine uzanıyordu. Calis, "Aşağıdaki adamlar ölü. Bunu kabul etmelisin. Taşıyabileceğimiz yiyecekle suyun tamamına ihtiyacımız olacak," eledi.

"Ne uzaklıkta?" diye sordu Nicholas.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Ghuda. "Tam da gün batınımda gördüm, hava gerçekten kararmadan önce, ama tahminim üç ya da dört günlük bir mesafe. Orada bir başka vaha bulacağımızı umabiliriz.

"Bir şey daha var," dedi Ghuda. "Ne?" diye sordu Nicholas.

Cevap veren Ghuda oldu. "Şu keçiler. Biri onları burada bırakmış. Yaşlı olanların kulaklarına bir arma dövmelenmişti. Genç olanlarda yok." Gri sakalını sıvazladı. "Jal-Pur'u geçtim. Çöl adamları vahada hayvan bırakıyorlarsa, bu belirli bir kabile su üzerinde hak iddia ettiği içindir. Diğer

kabileler onları rahat bırakır. Bir başka kabilenin suyunu izinsiz almak kan davasına neden olabilir."

Nicholas, "Birilerinin buraya geldiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

"Er ya da geç," dedi paralı asker. "Kayalıkları kullanan kaçakçılar mı var yoksa bunlar sadece yabancılardan hoşlanmayan gezginler mi, ya da neden burada dünyanın ucunda bir sürüleri var bilmiyorum, ama bütün sürülerini kesmemizi mutlulukla seyretmeyeceklerine sizi temin ederim. Onları burada uzun süre bakımsız bırakmazlar, çünkü keçiler bu vahadaki bitkilerin her birini bir yıldan az sürede silip süpürürler. O küçük sürü birilerinin yiyecek stoğuydu ve stoklarını yememizden hoşlanmayacaklardır."

"Ve iki kılıcımız, bir yayla sadağımız, iki düzine hançer ve bıçağımız var kırk altımızın," diye belirtti Calis.

"Bir ordu sayılmaz," diye katıldı ona Nicholas. "Yiyecekle suyumuz nasıl?"

"Yeterince hurmamız, keçi etimiz ve dikkat edersek beş gün yetecek kadar suyumuz var," dedi Ghuda.

Çocukken duyduğu bir çöl bilgisini hatırlayan Nicholas, "Geceleri mi ilerleyeceğiz?" dedi.

Ghuda, "Sağlığımız düşünülürse, en iyisi bu olur. Herkese gün boyunca dinlenmenin en uygun yöntemini göstereceğim ve geceleri yol alacağız," karşılığım verdi.

Nicholas başıyla onayladı. "O halde bu geceyle yarını gücümüzü toplamak için harcayacağız. Yarın gün batınımda yola koyulacağız."

HAYDUTLAR

Rüzgâr bastırmıştı.

Nicholas, üzerindeki geçici sığınağı destekleyen, dirsek içinde tuttuğu dal parçasıyla, uyuklayarak yerde yatıyordu. Ghuda, herkese gün boyunca işe yarar ne bulurlarsa kullanarak kendilerini gölgelemek için bir yol bulmaları, buldukları şeyle tenleri arasında hava boşluğu yaratmaları konusunda ısrar etmişti. Tunik ve pantolonlar dışında sahip oldukları tüm kıyafetleri bu uğurda bağışlamışlardı. Tüm yelekler, büyük pelerinler, yelken parçalan -onları gecenin şiddetli soğuğundan koruyacak her şey, hatta yiyecek torbaları- başlarını örtmek için kullanılmıştı. Hatta çölde geçirdikleri ilk gecede ölenlerin giysilerini bile almışlardı. Nicholas şiddeti azalmayan sıcağın ikinci gününde dinlenmeye çalışırken, Ghuda'nın yaşayanların korunmasının ölülere saygı endişesinden çok daha önemli olduğu konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladı. Hepsi, başlarını gölgede tutmak ve ayaklarını korumak zorundaydılar. Kumlar Nicholas’ın hayal edemeyeceği kadar sıcaktı.

Çöl, hiç de Nicholas’ın beklediği gibi değildi. Krallık vatandaşlarının çoğu gibi, Büyük Kesh İmparatorluğu'nun kuzey sınırındaki Jal-Pur Çölü'nü o da duymuş, ama hiç görmemişti. Hareket halindeki kumların sonsuz genişliğini hayal etmişti.

Hayal ettiğinin yerine, bu çöl daha çok parçalanmış kayalar ve tuz düzlükleriyle, bunların arasındaki boş kum arazilerinden oluşuyordu ki, çölün tamamen kumla kaplı olmaması Nicholas’ın minnettar olmasına yetiyordu. Ne zaman kum araziye gelseler, grubun en azından yarısı duyulabilir şekilde inliyordu. Yorulmuş bacaklarıyla ayaklarının altından kayan ve adım atmaya çalıştıkça basacak bir yer bırakmayan arazide yürümek zorunda kalmaları yüzünden yolculuk hızları yarıdan daha fazla yavaşlamıştı.

Rüzgâr, çarparken sinirlerini bozuyordu; soğuk bile olsa vücuttaki nemi emen kuru bir şeydi. Ve içinde her zaman bir kum taşı, gözlere, ağızlara ya da kulaklara kaçmasını hiçbir örtünün engelleyemeyeceği kadar ince bir

kum tanesi bulunuyordu. Nicholas'ın kuruyan ağzı ona su hayalleri kurduruyor, yüzünü, saçlarını ve kıyafetlerini yıkamaya da o kadar can atıyordu, tenine kum taşının sürekli çarpması, kollarında ve bacaklarında, dişlerin arasında yiyecek ezer gibi acıtan noktalar açmıştı.

İki gece önce yola düşmüşler ve bu vakte kadar yavaş ama kararlı bir şekilde ilerlemişlerdi. Ghuda, kimsenin yürüyüş düzenini bozmadığından, izin verilmeden su içmediğinden, ya da yürümeyi bırakmadığından emin olmak için grubun içinde gezinmeyi üzerine almıştı. Herkes, düşenin arkada bırakılacağını biliyordu. Açık bir şekilde, kimsede başka birini daha taşıyacak güç yoktu.

Çöl geceleri, sahilde oldukları zamanki kadar sert ve soğuktu ve hareket etmek herkesi sıcak tutuyordu ancak güneşin ışıması bunun bedelini ödetiyordu. Güneş doğduğunda, ısı dalgalar halinde geliyordu.

Nicholas önceki günü hatırladı. İlk olarak gökyüzü aydınlanmış ve güneş platonun üzerinde yükseldiğinde kavurucu bir hal almıştı. Güneş tepeleri görünür hale getirir getirmez, Ghuda mola emri vermişti. Sonra çömelmiş ve vahadaki bir bitkiden kesilmiş uzun, ince dalların içinden bir değnek alıp, bununla cüppesini başının üzerinde tutmak suretiyle bir çadır yaparak nasıl dik oturulacağını göstermişti. Ardından aceleyle, diğerlerinin denemelerini denetlemişti.

Bir önceki gece güneş battığında, Ghuda herkese ayağa kalkmalarını emretmiş, su bulunduğuna işaret eden herhangi bir şey, uçan kuşlar ya da ısı değişimi için ufku taramalarını söylemişti. Hiçbiri yoktu ve üç adamın daha öldüğünü fark etmişlerdi. Artık kırk üç kişiydiler. Üçüncü gece yola çıkmak için ayaklandıklarında, Nicholas, daha çok adamın ayağa kalkamayacak gibi göründüğünü biliyordu. Onlar için bir şey yapamayacak olmanın verdiği hayal kırıklığının ağır acısını hissetti.

Nicholas tam olarak uyumayı başaramıyor, uyukluyordu. Sonunda bir an için daha derin bir uykuya daldığında, değneğin hareket etmesiyle silkinerek uyandı. Birkaç kişi değnekler için çukur kazmaya ya da kayaları kullanmaya çalışmıştı, ama sert zeminin üzerinde dinleniyorlardı ve zemin, taş kadar boyun eğmezdi. Ghuda, kendilerini yorgun hissettiklerinde, gece

devam etmek için gün içinde yeteri kadar dinlenebileceklerine söz vermişti. Bu noktada, Nicholas bundan şüphe etti. Çöl yüzeyine göz attığında, ısı dalgalarının ufku bozarak, titrek parıltılarla yükseldiğini gördü.

Nicholas uyumaya çalışırken, zihninin serbestçe gezinmesine izin verdi. Çöl, ona ağabeyi Borric'in bir mahkûm olarak Jal-Pur'dan geçirilme hikâyesini hatırlattı, ama Nicholas'a anlattıklarının hiçbiri, bununla kıyaslanamazdı. Vahayı arkalarında bıraktıklarından beri, platonun üzerinde hiçbir yaşam izi görmemişlerdi. Nicholas ağabeylerinin İmparatoriçe'nin Kesh şehrindeki sarayına yaptıkları yolculuk sırasında nasıl da değişmiş olduklarını düşündü.

Birtakım çevreler İmparatorluğu Krallıkla savaşa çekerek, İmparatoriçe'nin ailesini yok etmek gibi karmaşık bir denemeye girişme hatasına düşmüşlerdi. Borric köle tacirleri tarafından tutsak edilmiş, onların elinden kaçmış ve yolculukları sırasında Ghuda ve Nakor'la tanışmıştı. Borric'e yardım etmeye çalışırken öldürülen Suli-Abul adında bir çocuk da vardı. Bu deneyim, Borric'i bir zamanlar merhametsizce alay ettiği küçük kardeşine karşı daha saygılı bir hale getirmişti.

Nicholas keskin bir nostalji hissetti ve tamamen uyandı. Birdenbire kendini yeniden çok küçük hissetti ve bir kez daha evine dönebilmek; sıcak, nazik bir anne ve güçlü, koruyucu bir baba tarafından dünyanın katı gerçeklerinden korunan, ailesinin kucağında küçük bir çocuk olmak için derin bir istek duydu.

Nicholas gözlerini yeniden kapattı ve uykusunun gelmesini dilemeye çalıştı. Anılar sürüklendi ve kısa süre sonra Abigail’i düşünmeye başladı, ama bu rüyada onun yüzünü tam olarak hatırlayamıyordu. Güzel olduğunu biliyordu, fakat ayrıntılar belleğinde değişmişti ve birdenbire, Abigail Krondor'daki bir hizmetçi kıza ya da Crydee'deki köyde ona bakan kadına benzedi. Bir ses, yarım yamalak rüyasını yarıda kesti. "Vakit geldi." Nicholas uyanmak için kendini sarsıp bol pelerinini omuzlarına çekerek ayağa kalktı. Değneğini sol elinde tutuyordu. Kimse ona bir şey söylemeden, kuşların suya yöneldiğini gösteren bir işaret arayarak ufka,

günbatımına doğru bakmaya başladı. Diğerleri de başka taraflara bakıyorlardı, ama kimse kuşlarla ilgili bir haber haykırmadı.

Nicholas etrafına bakındı ve iki şeklin hâlâ yerde yatmakta olduğunu gördü. Acı gerçeği kabullenerek, bu iki kişiyi yoklamaya gitti ve içlerinden birinin Harry olduğunu gördüğünde bir an için korkunun keskin acısını hissetti. Arkadaşının yanına diz çöktü ve zayıf bir horultu duyduğunda içini büyük bir gönül ferahlığı kapladı. Uyandırmak için onu sarsarak, "Vakit geldi," dedi.

Harry, sıcaktan ve susuzluktan şişmiş gözlerini kırparak yavaş yavaş uyandı. "Ha?" "Yola çıkma zamanı."

Harry isteksizce ayağa kalktı ve Nicholas, "Gerçek bir uyku çekmeyi nasıl başardığını anlamıyorum," dedi.

"Yeteri kadar yorulursan uyursun," dedi Harry boğuk bir sesle.

Ghuda geldi ve "Bir ölü daha," dedi.

Artık kırk iki kişiydiler. Diğerleri ölüyü hızla soydular ve kıyafetlerini güneşten korunmak için ilaveye ihtiyacı olanlara dağıttılar. Ghuda, Nicholas'a bir su matarası uzattı ama Nicholas başını hayır anlamında salladı.

"İç," diye emretti paralı asker. "Payına düşenden fazlasını içmek cinayettir ama zamanı geldiğinde içmemeye de intihar denir. Paylarını içmeyi reddedip bir daha istemeye fırsat bulamadan, iki saat sonra ölen adamlar gördüm."

Nicholas matarayı aldı, sıcak ve ekşi su dudaklarına değdiği an içmeye başladı. "Sadece iki ağız dolusu," diye uyardı Ghuda.

Nicholas söylenene uydu ve matarayı Harry'ye geçirdi; Harry de kendi hissesine düşeni içip matarayı yanındakine verdi. Nicholas, birlikte oldukları adamların Kraliyet Donanmasının adamları olmasından memnundu; çünkü disiplinleri bu kötü durumun umutsuz bir hal almasını önlüyordu. Hepsinin mümkün olduğunca çok su içmeye can attıklarını

biliyordu ancak emirlere uydular ve içtikleri suyu iki ağız dolusuyla sınırlı tuttular.

Nicholas, adamlarından üçünün ölen adamın üzerine taş koymasını hareketsiz bir şekilde izleyen Amos'a baktı. Nicholas, onun yıllardan beri birçok tayfasının öldüğünü görmüş olduğunu biliyordu, ancak Krondor'dan Uzak Sahil'e basit bir yolculuk yapmak, ardından Amirallerinin düğünü için eve dönmek için ayrılmış olan bu adamların ölümünden iki kat acı çekiyordu.

Nicholas, büyükannesinin Amos'un yokluğuna nasıl dayandığını merak etti. Akınların haberinin Krondor'a şimdiye kadar ulaşmış olduğunu biliyordu ve büyük ihtimalle babası, sonbahar sonları ve kış başlarının hava şartları nedeniyle kapanmış olsalar da Karanlık Boğazlardan geçmeye hazır yardım gemilerinden oluşan bir donanmayı, Uzak Sahil'e gönderiyor olmalıydı. Yardım, Gri Kule Dağlarından Kuzey Geçidi üzerinden ve de Yabon'dan gelecekti.

Nicholas sonra amcası Martin'i merak etti. Acaba hâlâ hayatta mıydı? Martin'i düşününce Marcus'a bakmak için döndü. Marcus, tepelere tırmandıklarından beri, Nicholas'a karşı tutumunu ciddi biçimde değiştirmişti ve kimse kuzeninin hislerini açıkça dışarı vuran biri olduğunu iddia edemezse de, Nicholas, konuştukları zaman ondaki değişimi hissedebiliyordu. Belki hiçbir zaman dost olamazlardı ama artık rakip değillerdi. Abigail kimi seçerse seçsin, her ikisi de onun seçimine saygı duyma konusunda hemfikir olduklarını biliyordu.

Ghuda işaret verdi ve yola çıktılar. Güneye doğru ilerlediler, aynı nedenden ötürü sahil boyunca güneye ilerlemişlerdi; bu yolu, açıkça en iyi seçim olduğundan değil, varış noktalarına gidecek en doğrudan yol yokluğundan seçmişlerdi.

Günbatımından sonraki bir saat içinde hava soğudu. Yürüyenler, gömlekler, tunikler ve pelerinlerden oluşan giysi kümelerini vücutlarının çevresine toplamaya başladılar.

Molalarını en az derecede tutmaya çalıştılar ancak gece boyunca kesintisiz bir şekilde ilerleyemediler. Amos'un yıldızların konumundan, güneşin doğuş ve batışından öğrenmiş olduğu bir gerçek vardı ki burada mevsimler gerçekten tersineydi ve ilkbahar yaza dönerken gündüzler uzuyordu; bu da gündüzlerin daha sıcak geçeceği anlamına geliyordu. Nicholas, işler böyle gittiği takdirde iki gün içinde sığınacak bir yer ve su bulamazlarsa öleceklerine karar verdi.

Zor yürüyüşlerine gece boyunca devam ettiler.

Artık otuz dört kişiydiler.

Nicholas, bu geceki yürüyüşlerinin su bulamadıkları takdirde son yürüyüşleri olacağını biliyordu. İlk geceki yürüyüş hızlarının kabaca yarısı kadar bir hızda hareket ediyorlardı. Ghuda, bir önceki gece on milden az yol aldıklarını hesapladı ve bu gece de bu kadar yol alabilirlerse şanslı olacaklarını belirtti.

Ghuda gömlek ve pelerinlerden oluşan küçük çadırından çıktı ve "Vakit geldi," dedi.

Ufku taradılar ve aniden, denizcilerden biri, "Su!" diye haykırdı.

Ghuda adamın işaret ettiği yöne baktı ve Nicholas da onun bakışlarını takip etti. Batı istikametinde, ufukta zayıf mavi bir parıltıyı işaret ediyordu. "Ghuda?" dedi Nicholas.

Yaşlı paralı asker başını iki yana salladı. "Bir serap olabilir." "Serap mı?" diye sordu Harry.

"Sıcak hava ilginç şeylere neden olur. Bazen gökyüzündeki bir ayna gibi hareket eder, sana gökteki maviyi yerde gösterir. Su gibi görünür."

Ghuda çenesini ovarak dikilirken hareket etmedi. Nicholas'a baktı ve yüz ifadesi, karar vermek istemediğini belli ediyordu. Eğer bu bir serapsa, hepsi ölmüş sayılırdı. Eğer suysa ve bu durumu görmezden gelirlerse de ölmüş olacaklardı.

"Güneş batana kadar izlemeye devam edelim," dedi Nicholas.

Onları gören Calis'ti. "Kuşlar." Konuştuğu sırada, güneş tam da batı ufkunda batıyordu. "Nerede?" dedi Nicholas. "Orada, güneybatıda."

Nicholas gözlerini o tarafa dikti ve hiçbir şey görmedi. Denizcilerin kalanı da elfin işaret ettiği noktaya baktılar, ama kimse söyleneni doğrulamadı.

"Gözlerin büyülü olmalı," dedi Amos, sesi susuzluktan boğuktu.

Calis hiçbir şey söylemedi ancak kuşları gördüğü yere doğru yürümeye başladı.

Bir saat sonra, çölün sınırına ulaştılar. Karanlıkta görmek zordu ama hepsi bunu ayaklarının altında hissetti. Aniden, sert, boyun eğmez kum ya da taşın yerine esnekliği hissettiler. Brisa dizlerinin üzerine çöktü ve "Hiç bu kadar tatlı bir koku almamıştım," dedi. Sesi, kuruluktan hırıltılı çıkıyordu.

Nicholas eğildi ve sert, kum çimenden uzun, yassı bir yaprak kopardı ve başparmağıyla parmaklan arasında ezdi. Eğer bir zamanlar içinde su var olsaydı bile bu şimdi bir anıydı. "Calis?" dedi.

"Bu taraftan," dedi elf, güneybatıyı işaret ederek.

Çölden ayrılıp çimenliğe girmek gruba canlılık verdi. Biraz daha hızlı ve daha şevkli ilerlediler.

Ama Nicholas, ölüme hâlâ sadece birkaç saat uzaklıkta olduklarını biliyordu.

Arazi hafif bir şekilde yükseliyordu ve ayaklarının altındaki kumlu toprak kısa süre içinde sert çamura döndü. Gece karanlığı artarken, "İşte, orada!" dedi Calis.

Calis az daha hızlandı ve Nicholas'la diğerleri, onun gösterdiği yönde ilerlemeye çalıştılar. Nicholas sendeleye yalpalaya koşarak, yorgun bacaklarını küçük bir yükseltiyi aşmak için zorladı ve derken, ay ışığında onu gördü. Bir pınar! Küçük tepeden aşağı, çukurluk alana doğru yarı

koşuyor yarı tökezliyordu. Calis yüzünü suya daldırdığında sazlara yuva yapmış birkaç kuş cıyakladı ve uçtu.

Nicholas bir saniye sonra oradaydı ve o da aynı şeyi yaptı. Sudan büyük bir yudum aldı ve tam bir yudum daha alacakken, Ghuda'nın iri eli yakasına yapıştı ve onu geri çekti. "Yavaş yavaş iç, yoksa hepsini kusarsın," diye uyardı.

Bu uyarıyı pek de duymuş görünmeyen diğerlerine de tekrarladı. Nicholas, ılık suyun yüzünden aşağı akmasına izin verdi. Su çamurluydu ve kuş yuvalarının bu kadar yakınında olmasının yanı sıra Nicholas’ın üzerinde düşünmemenin daha iyi olacağına karar verdiği bir kokusu ve tadı vardı, ama yine de suydu.

Sallanarak ayağa kalktı ve bu ikinci vahayı incelemeye koyuldu. Su çukuru üç tarafından palmiye ağaçlarıyla perdelenirken, doğu tarafında çöl devam ediyordu. Nicholas, Amos ve Ghuda’yla beraber, çok fazla ve çok hızlı su içilmediğinden emin olmak için adamların arasında dolaştı.
Ağız dolusu içilen ilk yudumlardan sonra, birkaç kişi küçük gölün kıyısından zorla çekilmek durumunda kaldıysa da çoğunluk emirlere uyacak kadar tatmin olmuşa benziyordu. "Ben etrafı kontrol edeceğim," dedi Calis.

Nicholas başıyla onayladı ve ona eşlik etmesi için Marcus'a işaret etti. Marcus'un silahsız olduğunu görerek, kemerinden büyük bıçağını çekti ve ona uzattı. Marcus teşekkür ederek başını salladı ve dile getirilmeyen uyarı hakkında bir şey demeden Calis'in peşine düştü: Çölden kurtuldukları için civarda başka birileri olabilirdi ve bu birileri, düşman da olabilirdi. Güneybatıya doğru gittiler.

Adamlardan bazıları, Amos'un yiyecek bulma grubu oluşturması ve nöbetçi yerleştirmesine yetecek kadar canlanmış, güç kazanmıştı. Zinde olan denizcilerden ikisi, hurmaları yere düşürmek için ağaca tırmandı. Nicholas, kendisine eşlik etmesi için Harry'ye işaret etti. Kuzeybatıya yönelerek vahadan ayrıldılar ve yüz metre ilerlediklerinde, çölün değişmekte olduğunu gördüler.

"Bak," dedi Harry.

Nicholas onun işaret ettiği yeri inceledi ve başını salladı. Arazinin üzerinde, küme küme garip görünüşlü bitkiler vardı ve az ilerde, kaba ve yapraksız, bilmedikleri bir türde ağaçlar yükseliyordu. Ama ölü görünmüyorlardı. "Belki sıcaktan cansız kalmışlardır," dedi Nicholas.

Bitkiler hakkında Nicholas'tan daha az bilgisi olan Harry, "Belki," diyerek ona katıldı. "Margaret olsa bilirdi."

Nicholas bu açıklamaya şaştı. "Nasıl?"

"Son defasında bahçedeyken, bana babası, ağabeyi ve... annesiyle ormanda çok zaman geçirdiğini söylemişti."

Nicholas başını salladı. "Korkuyorum, Harry."

"Kim korkmuyor ki? Tanıdık olduğumuz her şeyden uzağız ve kızları nasıl bulacağımızı bilmiyorum, bulduğumuz takdirde onları eve nasıl götüreceğimizden bahsetmiyorum bile."

Nicholas başını iki yana salladı. "Hayır. Anthony bizi kızlara götürecektir. Eminim." "Öyle mi dersin?" diye sordu Harry.

Nicholas, Anthony'nin Margaret'a duyduğu hislerden bahsetmemenin en iyisi olduğunu düşündü;

Harry'yi kızın sevgisi için hafife alınmaz bir rakip olarak gördüğü için değil, arkadaşını sıkıntıya sokmak istemediği ve daha çok, basit bir şekilde bununla uğraşamayacak kadar yorgun olduğu için. "Sanırım," demekle yetindi.

"Ya eve dönmek?" dedi Harry.

Nicholas sırıtarak Harry'yi şaşırttı. "Acı Deniz'deki en ünlü korsan bizimle beraberken, bunu sorabiliyorsun ha? Bir gemi çalarız olur biter."

Harry sırıttı ama sırıtışı zayıftı. "Öyle diyorsan."

"Hayır, beni asıl korkutan, benim bir şekilde başarısızlığa uğramamıza neden olmam."

"Bak, ben hiçbir şeyde yeteri kadar iyi değilim, ya da en azından babam sık sık böyle olduğunu söylerdi, ama beni baronluğu yönetmesine yardım etmeye zorladığı nadir anlarda da tamamen uykuda değildim. Ve babanın sarayında, bir adamı yönetici yapan bir diğerini yapmayan şeyin sadece yanlış yapma isteği olmadığını öğrenmeme yetecek kadar çok şey gördüm." "Öyle mi dersin?" deme sırası şimdi Nicholas'taydı.

"Evet. Bence bu işin asıl kısmı, sadece 'İşte yapacağımız bu, yanlış olma ihtimali olsa bile' demek ve sonra yapmak."

Nicholas, "Peki," diyerek ona katıldı. "Babam her zaman, yanlış yapma riskini göze almadıkça doğru yapamazsın, derdi."

Su çukurundan gelen çağrı her ikisinin de dönmesine ve aceleyle oraya koşturmasına neden oldu. Marcus'la Calis geri dönmüşlerdi. Marcus, "Gelip, şuna bir baksan iyi olur," dedi.

Nicholas, Harry, Amos ve Ghuda; Calis'le Marcus'u vahanın dışına ve bir yükseltinin karşısındaki hafif düzlüğe kadar izlediler. Tepeye ulaştıklarında, küçük bir dereye doğru indiler ve sonra da daha yüksek, dik bir sırta çıktılar.

Sırtın tepesine ulaştıklarında, Nicholas bir vadi ya da yaylanın güneybatı köşesinde olduklarını görebildi ve arazi, vadiden ayrıldıkça yeşilleşiyordu. Çöl, Nicholas’ın gözleriyle takip edemeyeceği kadar büyük oranda kuzeybatıya doğru genişliyordu ve sonunda "Güney doğru seçimmiş," dedi.

"Tabii ki. Batıya gitseydik, kesinlikle ölmüş olurduk," dedi Calis.

"Dahası var. Bakın," dedi Marcus. Eliyle işaret etti ve Nicholas görüş mesafesinde, havada zayıf bir sis fark etti.

"Nedir bu?"

"Bir nehir," dedi Calis. "Uzaklığına bakılırsa, büyük bir nehir diyebilirim."
"Ne kadar uzakta?" diye sordu Amos.

"Birkaç günlük yol, belki biraz daha fazla."

"Bugünün kalanını ve yarın tüm günü dinlenerek geçiririz, bir sonraki gün şafakta buradan ayrılırız."

Manzaradan ayrıldılar ve vahaya döndüklerinde, Nicholas tüm başarısızlık düşüncelerini ardında bırakmıştı.

Raptor kazasından sağ kalan otuz dört kişi, uzaktaki nehre yönelerek, şevkle eğimden aşağı ilerledi. İki gündür yürüyorlardı ve çölün korkunç sıcağından sonra, hâlâ sıcak olan hava ağaçların gölgesi sayesinde onlara ılıman geliyordu. Yeteri kadar suları vardı, vadinin tepesindeki pınarı besleyen kaynak, aynı zamanda kayaların içindeki bir çatlaktan güneye aktığını keşfetmiş oldukları bir dereye dökülüyordu. Calis dereyi takip etmeyi önerdi, çünkü nehre doğru akıyor gibiydi ve akmıyorsa bile, en azından yolculukları süresince suları olacaktı.

Öğleye doğru dinlenmek için mola verdiler ve Calis keşfe çıktı. Nicholas, bu yarı-elfin güç ve dayanıklılığından gitgide daha çok etkilenmeye başlamıştı. Ondan başka herkes kazanın ve kazayı izleyen yolculuğun tahribatını dışavururken, Calis biraz kirli ve tuniğinin yırtık olması dışında, tanıştıkları günkü gibi görünüyordu.

Calis, "Nicholas, bunu görsen iyi olur," diyerek, neredeyse gittiği gibi döndü.

Nicholas, Marcus'la Harry'ye gelmelerini işaret etti ve dörtlü, suyun içinden aktığı küçük vadiden aşağıya koşturup kayaların eğim yaptığı bir yere ulaştı. Calis, başlarının üzerinden altı metre kadar yüksek olan bir sırta tırmanıp tepeye ulaşırken, diğerlerine onu izlemeleri için işaret etti.

Nicholas da aynısını yaptı ve Marcus'un yanına ulaştığında, şimdi yeşil çimenlikleri yaran ince mavi bir şerit olan nehri açık bir şekilde görebiliyorlardı.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Nicholas.

"Bir iki günlük yol."

Nicholas sırıttı ve "Başaracağız," dedi.

Marcus ikna olamamış gibi zayıf bir şekilde gülümsedi ama Harry, Nicholas'a sırıtarak karşılık verdi.

Diğerlerinin yanına vardıklarında, "Doğru yoldayız," dedi Nicholas. Bu basit ifade, tüm grubu, hatta çölü geçtiklerinden beri garip bir sessizliğe bürünen Brisa'yı bile canlandırmış görünüyordu. Nicholas, neredeyse onun Marcus'a yeniden kaba bir şekilde sataşmasını isteyecekti, çünkü böylece eski haline döndüğünü bilirdi, ama Brisa, somurtkan olmasa da, uzaktı ve sadece ona yöneltilen sorulara cevap vermek için konuşuyordu.

Calis keşfine geri döndü ve o, aşağılarındaki çimenliğe inen en kolay yolu ararken, diğerleri günün en sıcak saatlerinde dinlenerek, onu beklediler.

Bir saatten fazla zaman geçmişti ki Nicholas endişelenmeye başladı; çünkü iş ne zaman nerede olacağını söylemeye geldiğinde, Calis'in sözüne garip bir şekilde itimat edilirdi. Nicholas, tam Marcus'u onun peşinden gönderecekti ki yarı-elf, omuzlarında bir yaratıkla geri göndü. Küçük bir geyiğe benziyordu, ama kafasının önünden ve arkasından çıkan burgulu iki boynuzu vardı.

Ghuda homurdandı. "Bir çeşit antilop, gerçi bu türünü Kesh'te hiç görmemiştim."

Calis hayvanı yere fırlattı ve "Çimenliğe inen sırtın yakınında bir sürü var. Bunu avladım ve derisini yüzdüm. Eğer sürü uzaklaşmazsa, bol bol yiyeceğimiz olacak," eledi.

Hemen bir ateş yakıldı ve yaratık pişirildi; Nicholas hayatında hiç bu kadar lezzetli ve doyurucu bir et yemediğine yemin edebilirdi.

Nicholas batı yönündeki dumanı gördüğünde, nehre bir günlük yoldan daha az mesafedelerdi.

Calis'le Marcus da dumanı aynı anda gördüler ve Nicholas, dur işareti verdi. Ghuda'ya yanına Harry'yi de alarak dairenin daha doğu tarafına bakmalarını işaret ederken, Marcus ve denizcilerden biri de batı tarafından yaklaşacaktı. Calis'in kendisiyle geleceğini söyledi ve doğrudan dumana yöneldi. Artık, uzun, bazen göğüslerine kadar gelen çimenlerin arasından gidiyorlardı ve yavaş ilerliyorlardı. Su hep yakınlarındaydı ve Calis'in çevrede bol bol av olduğuna yönelik tespitinin doğruluğu kanıtlanmıştı. Yemekleri çeşitli olmasa da tüm grubun sağlıklı bir görünüme bürünmesine yeterliydi. Nicholas nasıl göründüğünü merak etti. Herkes kirli, üstü başı perişan ve sıskaydı ama burkulma, çürük ve kesiklerin çoğu iyileşmişti.

Küçük bir yükseltiye ulaştıklarında, Nicholas aşağılarındaki yıkım manzarasına baktı. Altı yük arabası nehrin yakınında bir daire içine çekilmişti ve iki tanesi yanıyordu. Yanlarında iki araba daha vardı. Bir düzine ölü at koşum takımlarıyla yerde yatıyordu ve çevreye dağılmış cesetler vardı. Yük arabalarının oluşturduğu dairedeki boşluklara bakıldığında, diğerlerinin bu savaş manzarasını terk ettiği açıktı.

"Ben doğrudan içlerine gidiyorum. Sen ağaçsız alanın kenarına git ve etrafta hâlâ birileri var mı bak," dedi Nicholas.

Calis başıyla onayladı ve elf uzun çimenlerin arasında kaybolurken, Nicholas tepeden aşağı ilerledi. Nicholas ilk yük arabasına ulaşınca etrafına bakındı. Hâlâ yanan arabalara bakılırsa, baskının üzerinden üç dört saatten fazla geçmemişti. Diğerleri, kavrulmuş iskeletler bırakarak yanıp kül olmuştu.

Yük arabaları, bir çatı oluşturan ve yan tarafları örten çadır bezlerini tutan demir çerçeveleriyle yüksek kenarlıydı. Çadır bezi, hava ve ışık almak, yükü daha kolay boşaltmak için yükseltilebilir ya da yükü korumak için alçaltılabilirdi. Yük arabaları genişti, büyük miktarda yüke ya da birçok yolcuya yetecek bol bol yer vardı. Yük arabalarının arkası sert odundan yapılmış, alttan menteşelenmişti ki aşağı indirildiğinde arka kısım, rampa yukarı kalktığında girişe izin veren ortadaki küçük, bir adamlık kapıyla, yükleme rampası olarak iş görüyordu. Devrilmiş koşum takımlarından her biri dört at içindi.

Nicholas cesetlerden birini çevirdi ve ortalama boyda, kendinden biraz daha koyu tenli ancak Keshliler'in çoğu kadar esmer de olmayan bir adamla karşılaştı. Görünüşüne bakılırsa, Kraliyet vatandaşı olabilirdi. Göğsünde parçalanmış bir yara vardı ve onu kesinlikle hemen öldürmüş olan bir kılıç darbesiydi.

Değerli olan neredeyse her şeyin alınmış olduğunu fark etmek sadece birkaç dakikasını aldı. Nicholas ölü atlardan birinin altında bir kılıç buldu ve kılıcı dışarı çekti. Bu bir palaydı ve yine Kraliyet'te yaygın olarak kullanılanlara benziyordu.

Marcus denizciyle beraber ortaya çıkınca Nicholas kılıcı ona uzattı. "Çok geç kalmışız."

"Ya da hak etmediğimiz kadar şanslıymışız." Dairenin uç tarafını işaret etti ve Nicholas o tarafa baktı. "Orada ölü yirmi otuz adam var." Cesetlerin yük arabalarının dışına dağılmış olduklarını belirtti ve "Bu kervana kalabalık bir çete saldırmış -bizi de doğramak için bir saniye bile düşünmeyecek kadar kalabalık bir çete sanırım," dedi.

Nicholas başıyla onayladı. "Belki de haklısın. Bu insanların kim olduklarını ya da onlara kimin saldırdığını bilmiyoruz."

Ghuda ve Harry, doğu tarafından göründüler ve oradaki cesetleri incelemeye başladılar. Nicholas onlara doğru ilerledi ve "Ghuda? Ne düşünüyorsun?" dedi.

Yaşlı paralı asker yüzünü ovuşturdu. "Tüccarlar ve kiralık muhafızlar." Çevreye göz attı ve Nicholas'ın ayrıldığı uzun çimlerin olduğu yeri işaret ederek, "İlk olarak, şurada saldırıya uğramışlar," dedi. "Bu aldatmacaymış, asıl grup nehir tarafından saldırmış." O taraftaki ceset yığınını gösterdi. "Mücadelenin büyük bir bölümü orada yaşanmış. Hızlı ve aşırı derecede çabuk bir şekilde. Bunlar" -yük arabalarının dışındaki ölüler- "ya saldırganlar ya da kaçmaya çalışanlar."

Nicholas denizciye, "Geri dön, diğerlerini topla ve buraya getir," dedi. Denizci başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

"Haydutlar mı?" diye sordu Marcus.

Ghuda başını iki yana salladı. "Sanmam. Bayağı iyi planlanmış. Ben olsam askerler derdim." "Hiç üniforma görmüyorum," dedi Nicholas.

"Askerler her zaman üniforma giymez," diye yanıtladı Ghuda.

Hemen sonra, önünde silik bir figürle birlikte Calis belirdi. Bu figür, küçük bir adamdı, kesinlikle korkmuştu ve kendini Nicholas'la diğerlerinin önüne, yere atıp, hızla kızgın bir şekilde konuşmaya başladı. "Bu da kim?" diye sordu Nicholas. Calis omuzlarını silkti. "Sanırım kurtulanlardan biri." "Bu gevezeliği anlayan var mı?" diye sordu Nicholas.

Ghuda, "Ne söylediğini dinleyin," dedi.

Nicholas dinledi ve aniden, adamın ciddi şekilde farklılaşmış bir aksanla Kesh dili ya da Kesh diline çok yakın, arada az bir farkın bulunduğu başka bir dil konuştuğunu fark etti. Anlamadaki güçlük yabancı bir dil olmasından çok aksandan ve adamın hayatını bağışlamaları için nerdeyse çılgın gibi yalvarmasından kaynaklanıyordu.

"Gerçekten, tam olarak Natalca'dan farklı değil." Natal bir zamanlar İmparatorluk toprağı olduğundan, Natalca, Kesh dilinin dallarından biriydi.

"Kalk," dedi Nicholas Kesh dilinde. Bu dili rahat bir şekilde konuşamıyordu ama öğrenmişti.

Adam ne denildiğini emre uyacak kadar anladı, "Sah, Encosi. "

Nicholas, "Bana, 'evet, Encosi' gibi geldi," diyen Ghuda'ya baktı. Nicholas anlamadığını gösterince, Ghuda, "Encosi bir unvan, 'efendi' ya da 'patron' ya da 'lord' anlamına geliyor.

Kesh'in Girdle bölgesinde, birinin resmi rütbesi bilinmediğinde kullanılır." "Kimsin sen?" diye sordu Nicholas küçük adama. "Ben Tuka'yım, arabacı,

Encosi."

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Nicholas.

Adam omuzlarını silkti. "Hangi çete bilmiyorum, Encosi." Adamın bakışlarını yüzden yüze geçirişinden, bu işten konuştuğu adamların sorumlu olmadığına tam olarak ikna olmadığı açıktı. "Çete mi?" diye sordu Harry.

"Bayrak taşımıyorlardı ve..." -Nicholas kullandığı sözcüğü anlamadı- "giymiyorlardı, Encosi," dedi Tuka, Harry'ye.

"Sanırım, nişan taşımıyorlardı dedi," dedi Ghuda.

Kendine Tuka diyen adam, başını canlı bir şekilde iki yana salladı. "Evet, yasadışı bir çete, kuşkusuz, Encosi. Haydutlar, kesinlikle."

Konuşma şekli Nicholas'ın aklını karıştırdı. Ghuda'ya birkaç adım uzaklaşmasını işaret etti ve "Buna inanmıyor. Neden yalan söylüyor?" dedi.

Ghuda, Nicholas'ın omzunun üzerinden adama baktı. "Hiçbir fikrim yok. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü, politikayı bilmiyoruz ve iki lordun ya da iki ticaret kuruluşunun, ya da kim bilir neyin arasındaki bir karmaşanın içine dalmış olabiliriz. Ya da akıncıların kim olduğunu biliyor, ama aptalı oynayarak hayatta kalabileceğini de düşünüyor olabilir."

Nicholas omuzlarını silkti ve adama döndü. "Tek sağ kalan sen misin?"

Adam, hangi yanıtın işine daha çok yarayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Adamın yüz ifadesi Ghuda'nın gözünden kaçmadı ve bir av bıçağı çıkarıp adamın önüne dikildi. "Yalan söyleme, pislik!"

Adam dizlerinin üzerine düştü ve üç karısı ile sayısız çocuğu adına onu bağışlamaları için yalvarmaya, hayatı için yakarmaya başladı. Nicholas, Ghuda'ya devam etmesi için hafifçe başını sallayan Marcus'a baktı. Koca paralı asker, küçük adamı tehdit etmek için neredeyse komik bir gösteri yapıyordu, ama bu gösteri ne kadar mizah barındırıyorsa, bu mizah Tuka'yı görünce o derece kayboluyordu. Yerlerde sürünüyor ve sürekli ağlayıp

ikiyüzlü değil masum olduğunu ve Nicholas’ın bilmediği en az bir düzine tanrının adını anıp, kendini korumasını dileyerek haykırıyordu.

Sonunda Nicholas, Ghuda'ya eliyle uzaklaşmasını işaret etli ve "Eğer bize doğruyu söylersen, sana zarar vermesine izin vermem. Bu yük arabalarını yakanlarla bir alakamız yok. Şimdi, kimsin sen, nereye gidiyordunuz ve size kim saldırdı?"

Küçük adam çevresindeki yüzlere göz gezdirdi ve yeniden, yardım ve rahatlık için tanrılara yalvarma girişiminden sonra, "Encosi, bana merhamet edin. Ben Tuka'yım, görkemli başarıların tüccarı Andres Rusolavi'nin hizmetkârı. Efendim altı şehirden patent almıştır ve Jeshandi tarafından dost kabul edilir," dedi. Nicholas’ın Jeshandi'nin kim ya da ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ve küçük adama anlatmaya devam etmesini işaret etti.

"Bu sabah, bizi bir daire içine sıkıştıran akıncı çetesi tarafından saldırıya uğradığımızda, İlkbahar Buluşması'ndan eve dönüyor, çok değerli yükler taşıyorduk. Efendime iyi bir mücadele veren Jawan çetesi hizmet ediyordu ve bu küçük baskından korunduk, ama sonra nehirden, kayıklardan çıkıp bizi perişan eden adamların saldırısına uğradık. Efendimin tüm hizmetkârları ve Jawan çetesi kılıçtan geçirildi. Geriye kalan, efendime ait dört yük arabası da alındı." Adam, "Ben şu arabanın içindeydim" -devrilmiş iki yük arabasından birini işaret etti- "ve devrildiğinde, oradaki çimenliğe fırladım," derken dehşet içinde görünüyordu. Calis'in onu bulduğu yere yakın bir noktayı işaret etti. "Ben çok cesur bir adam değilim. Saklandım." Bu son cümleyi, sanki kendi korkaklığını kabul etmekten utanıyormuş gibi söylemişti.

"Ona inanalım mı?" dedi Nicholas.

Ghuda kenara çekilmesini istedi ve "Yalan söylediğini sanmıyorum. Bu Jeshandilerin ve Jawanların kim olduğunu bilmemizi bekliyor yoksa kim olduklarını söylerdi. Ama efendisini tanımamızı beklemiyordu, onun ne kadar önemli bir adam olduğunu bize bu nedenle anlattı." Ghuda adama döndü ve "Sen Rusolavi'nin evinden misin?" dedi.

Adam başını şiddetli bir şekilde sallayarak onayladı. "Babam gibiydi. Biz onun özgür hizmetkârlarıydık."

"Bir süre için kim olduğumuzu kendimize saklasak iyi olur, sanırım," dedi Ghuda.

Nicholas başıyla onayladı. "Ben bu adama birkaç soru daha sorarken sen herkesi dolaşıp söyle de onun etrafındayken konuşmalarına dikkat etsinler."

Nicholas küçük adama kendisine yük arabalarına doğru eşlik etmesi için işaret etti ve bu değerli yükün ne olduğunu öğrenmek için bir girişimde bulundu. Kısa süre sonra diğerleri de belirdi ve Ghuda, herkese kimliklerini saklamaları için uyarıda bulundu.

Bir noktada, Nicholas kervanın ne taşıdığına dair bir fikir edindikten sonra, "Encosi, bu hangi çete?" diye sordu Tuka.

Nicholas, Crydee'den çıktıkları yolculuktan sağ kalmış olan darmadağın denizci ve asker grubuna göz gezdirdi ve "Bu, benim çetem," dedi.

Adamın gözleri açıldı. "Bana adınızı öğrenme şerefini bağışlar mısınız, Encosi?"

"Nicholas," dedi Prens ve neredeyse, "Krondorlu" diye ekleyecekti ki kendini tuttu.

Adamın yüz ifadesi, kafasının karıştığını gösteren bir hal aldı, ama "Tabii ki, büyük biri. Ününüz sizi geçmiş. Yaptıklarınız efsanevi ve tüm diğer kaptanlar, adınızı duyduklarında korkudan ya da kıskançlıktan titriyorlar," dedi.

Nicholas, bu dalkavukluğa nasıl karşılık vereceğini bilemedi ama küçük adama kendini izlemesini söylerken, "Bu civardan değiliz," dedi.

"Aksanınız ve giyinişinizden bu gerçeği görebiliyorum, Encosi. Ama ününüz tüm bölgeye yayılmış."

"Nereden bahsediyorsun?" dedi Nicholas, "Burası neresi?"

Tuka, bu soru karşısında kafası karışmış gibi göründü ve bu, dille ilgili bir sorun da değildi. Nicholas sorunun bağlamının yanlış olduğuna karar verdi ve "Varış noktanıza ne kadar uzaktayız?" dedi.

Küçük adam anladı ve "Shingazi'nin İskelesi'ndeki randevuya yaklaşık dört günlük mesafedeyiz.

Efendimin niyeti yükleri orada mavnaya yüklemek ve nehrin aşağısına taşımaktı."

"Nereye?" diye sordu Nicholas, diğerlerinin yanına varırlarken.

Bu soru karşısında Tuka, kafası daha da karışmış gibi göründü. "Nereye mi? Aaa, Yılan Nehri Kentine. Biri Doğudiyarı'nda başka nereye gidebilir ki, Encosi? Gidecek başka yer yok." Nicholas bekleyen arkadaşlarına baktı.

* * *

Margaret, geniş dümenin çevresini görmeye çalışarak boynunu uzattı. "Bu bir liman," dedi. "Ne ilginç," dedi Abigail alaycı bir şekilde. Onları takip eden gemiyi arkalarında bıraktıklarından beri Abigail, acımasız bir mizah anlayışıyla korkunç bir umutsuzluk arasında gelip gidiyordu. "Eninde sonunda bir limana varacaktık."

"Bu vahşi, karmaşık durumdan öğrendiğin şey Abby, yolunu işaretlemeden bir izin peşinden gidecek kadar aptal olduğundur."

"Her ne demekse," dedi Abby.

Margaret döndü ve yataklardan birine oturdu. "Demek oluyor ki, kaçtığımız zaman, nasıl geri döneceğimize dair bir ipucumuzun bile olmadığını fark etmek istemeyeceğimizdir." "Nereye dönmek!" dedi Abby, acımasız öfkesi şimdi Margaret'e yönelmişti.

Margaret arkadaşını kollarından yakaladı. Sesini alçaltarak, "Üzgün olduğunu biliyorum. Anthony ve diğerlerini kaybettiğimizde ben de kendimi aynı böyle sıkıntılı hissetmiştim. Ama geliyorlar. Bir ya da iki gün

arkamızda olabilirler. Bu katillerden kurtulduğumuzda, bu rota üzerinden geri dönmeliyiz, çünkü yardım bu yönden gelecek."

"Kurtulursak," dedi Abby.

"Kurtulursak değil... kurtulduğumuzda!" diye ısrar etti Margaret.

Abby'nin gözleri yaşardı ve sinirleri boşaldı. Margaret onu kollarının arasına alırken, "Çok korkuyorum," dedi.

Arkadaşının korkusunu yatıştırarak, "Biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama ne kadar korkarsak korkalım yapmamız gerekeni yapmalıyız. Başka yolu yok," dedi Margaret. "Ne istersen yapacağım," dedi Abigail. "İyi," dedi Margaret. "Her zaman yakınımda ol ve kaçmak için bir fırsat yakaladığımda emin ol ki değerlendireceğim. Sadece beni izle."

Abigail hiçbir şey söylemedi.

Kamaranın kapısı aniden açıldı. Siyahlar içindeki iki denizci içeri girip, kapının yanında nöbet pozisyonu aldılar. Arjuna Svadjian'ın yerine içeri bir kadın girdi. Saçı hemen hemen siyahtı, açık teni ve mavi gözleriyle beraber düşünüldüğünde, bu ona egzotik bir hava veriyordu. Kamaradan içeri girdiğinde üzerinde omuzlarından aşağı sarkık giydiği, altında pek de bir şey olmadığını gösteren bir cüppe vardı ve göğüslerini boyundan bağlı ince bir bluz örterken, belinin çevresine, kısa, basit bir ipek etek sarmıştı. Üzerindeki azıcık kıyafet zarif bir stilde ve kaliteliydi, en önemlisi de bir servet değerinde mücevherler takıyordu.

Margaret karşısındakinin bir taverna dansözü ya da zengin bir fahişe olmadığını anladı, çünkü kadının gözlerinde insanı ürküten bir şey vardı. Hiç zorluk çekmeden, Kralın dilinde konuştu. "Sen Dükün kızı mısın?"

"Evet, öyleyim. Sen kimsin?" dedi Margaret.

Kadın soruyu görmezden geldi. "O halde sen de Carse Baronu'nun kızısın?" dedi Abigail'e. Abigail başını sallayarak onayladı.

"Buradan götürüleceksiniz, size ne söylenirse yapın. Şunu bilin ki; iyi yaşayabilir, fakirlik içinde yaşayabilir ya da ülkenizin bir bölümünü - inanılmaz şekilde acı çekerek ölen adamları, kol gezen ölümü de izleyebilirsiniz. Size bunun sonsuza kadar sürüyormuş gibi görünmesini sağlayacak araçlarımız olduğunu garanti edebilirim. Seçim sizin. Ben iyi yaşamayı seçmenizi öneririm," dedi ve kaba bir şekilde ekledi, "Vatandaşlarınızın çektiği acının bir önemi yok, ama siz Kraliyet soyluları, bu sığırların çobanı olmak gibi güçlü bir hisse sahipsiniz. Umarım bu, işbirliğiniz için yeterli motivasyonu sağlar."

Eliyle işaret etti ve kamaranın dışından iki muhafız daha, beraberlerinde genç bir kızı sürükleyerek içeri girdi. Kadın gözlerini Margaret'tan ayırmadan, "Bu kızı tanıyor musun?" dedi.

Margaret kızı tanıdı: Kaledeki mutfak personelinden Meggy'di. Margaret başıyla onayladı.

"İyi," dedi kadın. "İyi bir durumda değil, yani onu öldürmek bize sadece doyurulacak bir mide kaybettirir," Bir an bekledi, sonra, "Öldürün," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Margaret; o sırada iki muhafızdan biri bir bıçak çıkarmış, Meggy'yi saçından yakalamış ve başını arkaya çekmişti. Adam bıçağını hızlı bir şekilde indirerek kızın boğazını zorlanmadan kesti. Olay o kadar çabuk cereyan etmişti ki kızın sadece boğuk bir çığlık atacak kadar zamanı olmuş ve sonra, gözleri şeffaflaşmış, boğazından oluk oluk kan akarken dizlerinin üzerine düşmüştü.

"Bunu yapmak zorunda değildiniz!" diye suçladı onları Margaret, Abigail'se gözleri korkudan açılmış bir halde, sessizce duruyordu.

"Bir gösteri," dedi kadın. "Sizin, benim için özel bir öneminiz var ve başka bir şansım kalmadıkça size zarar verme riskine girmeyeceğim. Ancak, işbirliği yapmazsanız, evinizdeki en küçük çocuğu alıp gözünüzün önünde, kömürlerin üzerinde yavaşça pişirmekten de tereddüt etmem. Durumu yeterince açık ifade edebildim mi?"

Margaret ağzında çiğ bir acılık bırakan kızgınlığını yuttu. Gözleri öfkeden yaşarmıştı, ancak, "Evet. Çok açık," derken, kendini sakin bir sesle konuşmaya zorlamıştı.

"İyi," dedi kadın. Döndü, cüppesini üzerine alıp çıktı. Kızı içeri sürüklemiş olan muhafızlar, onun cansız vücudunu yerden kaldırıp dışarı taşıdılar. Diğer iki muhafız, yere yayılan koyu kırmızı birikintiyi saymazsak, kamarayı eskisi gibi bırakarak kapıyı kapattılar.

* * *

Herkes pusunun kurulduğu alanda toplanırken Nicholas çevreyi incelemişti. Uzun çimenlerin arasında üç kılıç ve birkaç da bıçak buldular. Bir kutu sert ekmek ve kurutulmuş et de bulununca çabuk bir şekilde adamlar arasında paylaştırıldı.

Tuka perişan haldeki grubu izledi ve "Ah Encosi, çeteniz zor zamanlar geçiriyora benziyor," dedi.

Nicholas küçük adama baktı ve onun kolayca kandırılamayacağına karar verdi. "Böyle de diyebilirsin," diye cevap verdi. "Göründüğü kadarıyla, aynı şey senin için de geçerli."

Küçük adam söylenenler karşısında görünür biçimde büküldü. "Çok doğru, kudretli Kaptan. Böyle değerli bir kervanı kaybetmiş olmak efendimi çok sinirlendirecek. Dhiznasi Bruku'daki itibarı azalacak ve hiç kuşkusuz sorumlu tutulacak kişi de ben olacağım."

Nicholas, Dhiznasi Bruku'nun ne olduğunu bilmiyordu ama küçük adamın son sözü onu garip bir biçimde eğlendirmişti. "Efendin gibi kesinlikle keskin bir zekâya sahip biri, neden seni, basit bir arabacıyı sorumlu tutsun?"

Tuka omuzlarını silkti. "Suçlanacak başka kim hayatta kaldı ki?"

Ghuda güldü. "Ne kadar uzağa gidersen git, bazı şeyler hiç değişmiyor. "

"Öyle," dedi Nakor, Prensin arkasından çıkarak. "Ama bu zeki adam, kendi mülkünün ona dönmesine de minnettar olabilir aynı zamanda."

Tuka'nın gözlerinde vahşi bir ışık parıldadı. "Bu kadar kudretli bir kaptan, benim kadar basit birinden komisyon kabul eder mi?"

Ghuda başını hayır anlamında hafif bir şekilde salladı ve Nicholas, "Kabul etmem, ama eğer efendin tarafından görevlendirilirsen, ondan kabul ederim," dedi.

"Ahaa," dedi Tuka, gerçek bir hayal kırıklığı ifadesiyle. "Zavallı Tuka'yla dalga geçiyorsunuz, Encosi. Biliyorsunuz ki yapamam. Utanca ve Bruku'dan gelecek cezaya, belki dışlanmaya ve bir daha onurlu bir işte çalışamamaya katlanabilirim, ama efendimi anlaşmalarla bağlayamam, hayır olamaz."

Nicholas ne söyleyeceğini bilmediğinden çenesini ovdu. Ghuda her şeye rağmen, "Peki, sanırım bu haydutların peşine düşebilir ve efendinden aldıklarını kolay bir şekilde geri alabilirdik," dedi.

Tuka şimdi gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Ah, değerli Kaptan, eğer bunu yaparsanız, umutsuzluk nehrinin kıyısından yeniden ayrılırım. Hayır, bir şekilde pazarlık yapmak mümkündür."

Sessizce yanlarında durmakta olan Amos sonunda, "Şey, mal kurtarmanın kuralları her yerde hemen hemen aynıdır," dedi.

Nicholas döndü ve " denizde öyle belki ama -bizim geldiğimiz yerde, çalınmış malları alanları asardık, hatırlıyor musun?" dedi.

Amos içini çekti. "Medeni yasaların güzelliği işte; unutmuşum," dedi kuru bir şekilde.

"Şöyle diyelim: Bu haydutların kim olduğunu bulduktan sonra ne yapabileceğimize bakarız ve eğer bir şeyleri geri alabilirsek, her zamanki kadar ücret alırız," dedi Nicholas.

Tuka’nın yüz ifadesinde umuda benzer bir şey belirdi. "Hizmetinizde kaç savaşçı var, Encosi?" "Benim dışımda otuz üç kişi," dedi Nicholas.

Tuka, Brisa'yı işaret etti. "Kız da dahil mi?" diye sordu, pazarlık etmek için eline hemen bir şans geçmiş gibi.

Tuka’nın ayaklarının arasında, fırlatılma hızı yüzünden sallanmaya devam eden bir bıçak belirdi.

Brisa elinden geldiği kadar kötü bir şekilde gülümsedi. "Kız da dahil," dedi.

"Kadın savaşçılar," dedi Tuka, zoraki bir gülümsemeyle. "Ben ilerici bir adamım. Otuz üç savaşçı ve siz, Encosi. Buradan Shingazi'nin İskelesi'ne, bir savaş ikramiyesiyle, altmış altı Khaipur cerlanderi hak edersiniz ve..."

Ghuda adamı, sözünü bitirmesini beklemeden yakaladı ve sert bir şekilde çekti. Adamı tuniğinden tutarak yukarı kaldırdı ve "Bizi kandırmaya çalışıyorsun," dedi.

"Hayır kibar efendi, hesaplarımın daha basındaydım!" Bayılacak gibi görünüyordu. "Her gün için altmış altı Khaipur cerlanderi demek istemiştim, artı yiyecek ve içecek ve Shingazi'nin İskelesi'ne ulaştığımızda da kaptana bir ikramiye!"

Nicholas başını iki yana salladı. "Yılan Nehri Kentine ve efendine ulaştığımızda demek istedin."

Beti benzi atan Tuka başka bir seçenek önerebilirmiş gibi göründü ama Ghuda, onu ayakuçları yerden iki üç santim yukarıda sallanacak şekilde havaya kaldırdı. "Hiip!" dedi küçük adam havaya yükselirken. "Eğer Encosi'nin dileği buysa, eminim efendim uyacaktır."

Ghuda adamı yere bıraktı ve Nicholas, "Ah, eğer efendin mallarının geri döndüğünü görmek istiyorsa uyar," dedi.

Tuka ağırlığını geriye verip bir ayağından diğerine geçirirken, sanki sıcak kömürlerin üzerinde dans ediyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Anlaştık!" dedi.

"Ben Calis'i alayım," dedi Ghuda.

Nicholas başıyla onayladı ve Marcus'a, "Çevredeki çimenleri bir kez daha taramalarını denetle ve işimize yarayacak atladığımız bir şey var mı bir bak," dedi. Tuka'ya dönerek, "Burasıyla Shingazi'nin İskelesi arasında, yük arabalarındaki adamların çaldıkları şeyleri kayıklara boşaltabilecekleri bir yer var mı?" dedi.

"Hayır, Encosi. Bunlar, nereden bakılırsa bakılsın küçük kayıklardı. Eğer daha büyük nehir tekneleri varsa, Shingazi'nin İskelesi'ndedir." "O halde oraya gidiyoruz," dedi Nicholas.

Nicholas Amos'la görüştü ve hızlı bir şekilde güçlerini değerlendirdiler. Grubun artık bir yayı, beş kılıcı ve diğerlerini silahlandırmaya yetecek kadar bıçak ve kaması vardı. Kazadan kurtulan adamların hepsi ya deneyimli askerler ya da başlarından bir mücadele geçmiş denizcilerdi.

Nicholas, Amos'la çeşitli planları tartıştı, ama savaş hakkında dersler dışında az bilgisi olduğundan bunu daha ziyade sinirlerine hakim olmak için yaptı. Orada bulunan adamların tümünden daha çok teorik bilgiye sahip olduğundan emindi, ama savaş hakkında en az deneyime sahip olan da oydu. Marcus babasıyla beraber goblinlere karşı savaşmıştı ve hatta Harry bile, Krondor'a gelmeden önce haydutları kovalamak için babasıyla at sürmüştü.

Calis öğleden sonraya doğru geri döndü. Yayına yaslandı ve "Ghuda göz kulak oluyor. Bir miktar şarap ya da bira stoğu varmış-"

"İyi içkiler," diye tamamladı cümleyi Tuka.

"Peki, yük arabalarındakiler, iskeledeki arkadaşlarına katılmadan önce çoğunu içmeye karar vermişler anlaşılan. Arabaları yol kenarına çekmişler, iyi içiyorlarmış." Nicholas'a Tuka'nın kendilerini duymayacağı bir yere gelmesini işaret ederek, "Dahası da var. Tutsaklar," dedi. "Tutsaklar mı?" "Kadınlar."

Nicholas uzun bir süre düşündü, sonra yavaşça, dramatik bir şekilde, kılıcını çekti. Tuka'ya doğru yöneldi. Tuka'nın yüzü, bu kaba görünüşlü genç adam kendine doğru gelirken beyazlamıştı.

"Encosi?" diye viyakladı.

Kılıcının ucunu küçük adamın boğazına dayayarak, "Bana kadınlardan bahset," dedi Nicholas.

Tuka dizlerinin üzerine çöktü, ağlayarak, "Senin kadar büyük bir kaptana yalan söyleyecek kadar aptal olduğum için bağışla beni, efendi. Leydi Kal hayatımı alana kadar yaşayacağıma garanti verirsen her şeyi anlatırım."

"Konuş," diye emretti Nicholas, olabildiğince tehditkâr görünmeye çalışarak.

İkna edici görünmüş olmalıydı ki, Tuka her şeyi akıcı bir şekilde anlatmıştı. Kadınlar, bir asilzadenin kızı -Nicholas bunun ne anlama geldiğini anlamasa da, Ranjana unvanlı- ve dört nedimesiydi. Kız Kilbar kentinden geliyordu ve Yılan Nehri Kentinin yöneticisi, Derebeyi denilen birine gönderiliyordu. Karısı olmak için. Tuka'nın efendisine, Andres Rusolavi'ye, bu ayarlanmış evliliğe aracılık etmesi ve kızı Khaipur'dan Yılan Nehri Kentine güvenli bir şekilde götürmesi için büyük miktarda para ödenmişti.

Tuka, haydutların Derebeyi'yle -Nicholas'ın bir ticaret birliği ya da kurumu olduğunu tahmin ettiği- Dhiznasi Bruku'nun arasını açmak için gönderildiğine inandığına yemin ediyordu. "Böyle bir şeyi kim ister?" diye sordu Ghuda.

Tuka'nın kafası karışmışa benziyordu. "Eminim, Derebeyi'nin birçok düşmanı olduğunu bilmeyecek kadar uzak bir yerden gelmiyorsunuzdur. Büyük bir ihtimalle bu, Derebeyi'nin şu an savaşta olduğu yönetici Maharta Rafının işidir."

"Biz çok uzak bir kentten geliyoruz," dedi Nicholas.

"Efendim ve ortakları, Derebeyi'ne yeni eşiyle birlikte hediyeler göndererek yaranmaya çalışıyorlardı."

"Ve büyük bir ihtimalle, bu Raj'a da hediyeler gönderiyorlardı," dedi Ghuda soğuk bir ifadeyle.

Tuka sırıttı. "Efendim, tüm seçenekleri gözeten bir adam olarak bilinir, Sab."

Nicholas, Sab terimini tanıdı, 'efendi' anlamına geldiğini biliyordu. "Yani, bu kızı ve ona eşlik edenleri kurtarırsak, hem efendinden hem de bu Derebeyi'nden bir şeyler koparırız," dedi.

"Efendimden kesinlikle, Encosi, ama Derebeyi?" dedi Tuka. Omuzlarını silkti. "Zaten bir sürü karısı var."

"Saldırmak sorun değil," dedi Calis.

"Ama kızları canlı tutmak sorun olacaktır," dedi Amos.

Nicholas yere çömelerek, "Nasıl yerleşmiş durumdalar?" dedi.

Calis yere bir bıçakla çizdi. "Dört yük arabası ve bir sorun çıkmayacağından eminler, çünkü arabalarla çevrili bir savunma kampı kurmamışlar. Arabaları yol kenarına çekmişler." Toprağa yük arabalarını temsilen dört uzun çizgi çekti. "Kızlar ikinci arabadaydılar."

"Kaç adam var?"

"Her arabada dört kişi, hepsi silahlı."

"Ne kadar yaklaşabiliriz?"

"Nehir tarafının dışında bir sürü uzun çimen var. Sanırım, beş ya da altımız, arabalara on-on iki adım yaklaşabiliriz."

Nicholas düşündü. "O uzaklıktan kaçını öldürebilirsin?"

"Yeterli okum olsaydı, hepsini. Onlar neler olup bittiğini farkına varmadan, üç dört tanesini yere serebilirim büyük bir ihtimalle. Yeteri kadar içmişlerse, belki daha fazlasını," dedi Calis.

"Marcus ve adamlardan birkaçıyla, çimenlikten onları çevrelerim. Ben bu uçtan içeri girerken, Ghuda on kişi kadarlık bir grubu bu taraftan yöneltir.

Kalanlar, arabaların olduğu taraftan saldıracak ve Calis, saldırı emrini senin vermeni istiyorum. Bağırışları duyunca geleceğiz," dedi Nicholas.

Calis bir süre düşündü, sonra, "Benim kadınlara yakın olanları mı öldürmemi isliyorsun?" dedi.

"Hayır, ne yapmaya çalışacaklarını söylemiyorum: Öldür onları ya da rehine olarak kullan. On altısının da üstesinden gelebiliriz; ama kadınların güvende olacağından emin olamayız. Senin işin bu."

Calis başıyla onayladı. "Haydutları, sizin onlara ulaşabileceğiniz kadar uzağa çekeceğim." "Güzel."

Nicholas, haydutlara saldırmak için seçilen adamlara emir verdi. Anthony'yle Nakor'a döndü. "Savaşamayacak kadar güçsüz olanlarla burada kalın ve ortam durulunca arkadan gelin.

Hünerlerinize ihtiyaç duyabiliriz."

"Yaraları iyileştirmek için kullanabileceğim birkaç şey buldum burada," dedi Anthony. Nakor onaylayarak başını salladı. "Bekleyeceğim." Saldırıya katılamayacak olmaktan pek de üzgün görünmeyen, Brisa da dahil, yarım düzine kadar kişiye arkada kalmaları söylendi. Ghuda'nın beklediği yere ulaşmaları gün batımını buldu.

Arka arkaya sıralanmış yük arabalarından sonuncusuna bakan bir yükseltide duruyordu. Nicholas yanına geldiğinde, "Şimdiden adamakıllı sarhoşlar; sanırım, kadınlar için kavga etmişler.

Bak," dedi.

Nicholas, Ghuda'nın işaret ettiği yere baktı ve bir adamın, arabalardan birinin altında yattığını gördü. "Anlaşmazlıklarını çözmek konusunda pek de nazik değiller, değil mi?"

"Öyle," dedi Ghuda. "Plan ne?"

"Ben bir grupla uç tarafa geçiyorum," dedi Nicholas. "Biz haydutlara üç yandan saldırırken, Calis onları kızlardan uzak tutacak."

"Basit, ama benim aklıma da daha iyisi gelmiyor," dedi Ghuda.

Nicholas, Ghuda'yla kalmayanlara, kendisiyle Calis'i izlemelerini işaret etti. Calis yönetimi ele aldı ve yola paralel bir sırtın arka tarafı boyunca ilerledi. İkinci arabanın karşısındayken, Nicholas'a grubunu uç tarafa götürmesi için işaret etti.

Nicholas yarı çömelmiş bir halde koştu ve yerini aldığında, adamlara hazır olmalarını işaret etti. Her şey hıza ve şaşırtmacaya bağlıydı. Eğer haydutlar organize olurlarsa, Nicholas'ın çetesi, sistemli bir şekilde savaşan on beş silahlı adamla boy ölçüşemezdi.

Aniden, Calis'in yanındaki adamlardan bir bağırtı koptu ve Nicholas doğrulup koşmaya başladı.

Diğerleri arkasında mı diye dönüp bakmadı; arkasında olduklarını varsayıyordu.

Onu bulanık görüntüler karşıladı. Küçük bir fıçıdan gırtlağına kehribar rengi bir sıvı boşaltan bir adam ayağa kalktı ve döndüğünde, Nicholas'ın kendine doğru koştuğunu gördü; saldırganlar yanına gelirken, bırakmış likör çenesinden aşağı dökülsün, kafası karışmış bir halde gözlerini kırparak dikiliyordu. Sonunda fıçıyı fırlattı ve kılıcını çekti, ama biri bir bıçak fırlatıp onu omzundan vurdu.

Nicholas koşarak onu geçti ve gürültünün neden kaynaklandığını görmek için dönen bir adamı öldürdü. Sonra karşısına kılıçlı başka biri çıktı ve düello başladı.

Nicholas çevresindeki savaşın belli belirsiz farkındaydı, ama karşısındaki adama odaklanmayı sürdürüyordu. Orta yaşlı, deneyimli bir adamdı, saldırısı ise basit ve doğrudandı. Adamın saldırı düzenini sezmek Nicholas'ın bir dakikasını aldı ve adamı öldürdü.

Aniden mücadele bitti. Nicholas çevresine bakındı ve kendi adamlarının organize olamamış ve sarhoş bir gruba saldırmış olduklarını, haydutların çoğunun da kendilerine saldırıldığını anlamadan öldürülmüş olduklarını fark etti.

Nicholas, Amos'un gemisindeki denizcilerden birini gördü. Adamı yakalayarak, "Bulabildiğiniz tüm silahları ve işe yarar şeyleri toplayın. Kimsenin cesetleri nehre atmadığından emin olun."

Onunla hemen hemen aynı yaştaki beş kadının korkudan sindiği ikinci arabaya gitti. İkisinin giysileri yırtılmış ve yüzleri morarmıştı. Söyleyecek başka bir şey düşünemeden, "İyi misiniz?" diye sordu Nicholas.

Kadınlardan biri, güzel bir ipek elbise giyinmiş olanı, "Yaralanmadık," dedi. İri iri açılmış kahverengi gözleri ve titreyen sesi, kadının kurtarıldılar mı yoksa sadece bir çeteden bir başkasına mı geçtiklerine emin olmadığını gösteriyordu. Nicholas, kadının etkileyici güzelliği karşısında çarpılarak bir saniye durdu.

Gözlerini kadından almak için kendini silkerek, "Artık güvendesiniz," dedi.

Etrafına bakındı ve Ghuda'yı gördü. Yaşlı paralı asker kampı inceliyordu. Nicholas onun yanına ulaştığında, "Bunlar eğitimli askerler değildi, Nicholas," dedi.

Nicholas etrafına bakındı ve Ghuda'nın fikrine katılmak zorunda kaldı. "Kamp kurmak için yol üzerindeki savunma açısından en zayıf yerlerden birini seçmişler ve nöbetçileri de yoktu."

Ghuda sakalını kaşıdı. "Ya çevrede kimse olmadığını düşünüyorlardı..."

"Ya da destek kuvvet bekliyorlardı," dedi Nakor, Nicholas'ın yanında belirerek.

"Organize olsak ve olabildiğince çabuk yola düşsek iyi olur," dedi Nicholas.

"Çok geç," dedi küçük adam, Ghuda ve yanındakilerin mücadeleden önce beklemiş oldukları sırtı gösteriyordu.

Sırtın üzerinde, bir dizi atlı sakin bir şekilde onları izliyordu.

KEŞİF

Nicholas işaret verdi.

Adamlar hızlı bir şekilde, arabaların arkasındaki savunma bölgelerine koşarken, diğerleri ölü haydutların kılıç ve yaylarını aldılar. Kısa bir yay taşıyan Marcus, Nicholas'ın yanında belirdi. "Benim hoşlandığım türden değil," dedi Marcus yayın çekilişini test ederek, "ama işe yarar," diye görüş bildirdi. Tuka bir düzine atlıyı göstererek, "Jeshandi!" dedi. "Dostlar mı?" dedi Nicholas.

Küçük adam bu soru karşısında, tam anlamıyla üzgün göründü. "İlkbahar Buluşması'nda herkesin gelip ticaret yapabileceğine dair bir barış anlaşması yapıldı. Ama buluşma sona erdi ve nehrin onlara ait tarafındayız."

"Nehrin onlara ait tarafı mı?" diye sordu Harry, elinde iyi bakılmış kısa bir kılıç vardı.

Tuka başını salladı onaylayarak. "Shingazi İskelesi'nden kuzeye, sonra Yılan Nehri'nin Vedra ile birleştiği en yakın yere, yani batı yönüne ve nehirden çöle uzanan çimenlik Jeshandi yurdudur. Onlar bırakmadan kimse geçemez. Bazen konukseverlikleri sonsuzdur, ama bazen de haydutlardan sadece biraz daha iyi olurlar. Şu öndeki, yularının üzerinde kırmızı püskül olan adam bir Hetman'dır, çok önemli bir şahsiyettir."

"Pekâlâ, onlar bekleyebildiği sürece biz de bekleyebiliriz," dedi Nicholas.

Sonra, sırtın kuzey ve güney kenarlarında on ikişer adam daha belirdi. "Belki de bekleyemeyiz," dedi Nicholas.

Yük arabasının üzerine çıktı ve kılıcını havaya kaldırdı, böylece onu açık bir şekilde görebilirlerdi. Sonra, kılıcını kınına soktuğunu gösteren bir hareket yaptı. Nicholas arabadan aşağı atladı ve "Ghuda, benimle gel. Marcus, sen ve Calis, eğer hızlı bir şekilde geri dönmemiz gerekirse, bizi korumaya hazır olun."

Ghuda, Nicholas'a katıldı ve ikili, arabalarla sırt arasındaki orta bir noktaya kadar yürüdü. İki atlı diğerlerinden ayrıldı ve yavaş bir şekilde sırttan aşağı indi.

Yaklaştıklarında, Nicholas onları inceledi. Her atlı bir yay, ok çantası ve de çeşitli kılıçlarla bıçaklar taşıyordu. Tunik ve pantolonlarının üzerine koyu renk uzun pelerinler giymişlerdi, başlarına çivit mavisi ya da kırmızı, boyunlarını örten kumaşları da olan koni biçiminde şapkalar takmışlardı. Yüzlerini tozdan korunmak için kumaşla örtmüşlerdi ve sadece gözleri açıktaydı.

Nicholas'la Ghuda'nın yanına ulaştıklarında dizginlerini çektiler. Nicholas, Jal-Purlu çöl adamlarının yaptığı gibi eliyle sırasıyla alnına, kalbine ve karnına dokundu ve resmi selamlama sözlerini söyledi. "Barış sizinle olsun."

Atlılardan biri, bu bölgede yaygın olduğu anlaşılan bir çeşit Kesh dili konuşarak, "Aksanınız korkunç," dedi. Atından aşağı atlayarak, "Ama bir tarzınız var," diye ekledi. Elini salladı. "Ve barış sizinle de olsun." Sonra biraz daha yakınlaştı ve Nicholas, çivit rengi peçenin üzerinde bir çift mavi göz gördü. Yük arabalarını göstererek, "Burada neler oluyor?" dedi.

Nicholas, baskını ve arabaların geri alınışı anlattı. Sözlerini bitirdiğinde, "Jeshandi topraklarından ayrılıyoruz ve size saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yok. Bu kervan, İlkbahar Buluşması'ndan evine dönüyordu," dedi. Buluşmada her ne barış anlaşması yürürlüğe koyulmuşsa, anlaşmanın buluşmada bulunanlar Jeshandi topraklarından ayrılana kadar etkisini sürdüreceğine dair iddiasına, adamın ikna olmasını umdu.

Konuşan atlı peçesini indirdi ve Nicholas, çıkık elmacık kemikleriyle keskin gözlerin hakim olduğu genç bir yüzle karşılaştı. Bu yüzde Nicholas'a tanıdık gelen bir şey vardı ve aniden ne olduğunu anladı.

Arabalara dönerek, "Calis! Buraya gelsen iyi olur," dedi. Elf arabadan aşağı atlarken, Ghuda, "Ne var?" dedi. "Yüzüne bak," dedi Nicholas.

"Yüzüme hakaret mi ediyorsunuz?" dedi atlı, tavrı sinirliydi ve bir anlık uyarıyla meseleyi çözmeye hazır görünüyordu.

"Hayır, sadece burada, bu şartlar altında sizin türünüzden biriyle karşılaşmayı beklemiyorduk."

Atlı öne eğilip, Nicholas’ın gözlerine dik dik bakarak, " 'sizin türünüzden' de ne demek?" derken, ses tonu açık bir şekilde kavgacı bir hal aldı.

Calis onlara ulaştığında son konuşulanları duydu ve "Burada bir elfle karşılaşmayı beklemediğini söylemek istedi," dedi. Atlı, kafası karışmış gibi göründü ve "Bu kelime ne anlama gelirse gelsin, bana adım ve unvanımla hitap edilecek," dedi. Calis, şaşkınlığını saklayamayarak, "Adınız ve unvanınız nedir?" dedi.

"Ben Mikola'yım, Jeshandilerin Zakosha Atlılarının Hetman'ı." Nicholas, Hetman'ı Calis'in şaşkınlığından uzaklaştırmak için başını eğerek onu yeniden selamladı. "Ben Nicholas'ım, bu grubun lideriyim ve dostum olacak adamların düşmanı olmam."

"İyi konuşuyorsun," dedi Mikola, yüzünde koca bir gülümsemeyle. "Ama şehir adamlarının meseleleri beni ilgilendirmez." Nicholas'a onu suçlar gibi parmağını uzattı ve gülümsemesi kayboldu. "Beni ilgilendiren, keçilerimin parasını kimin ödeyeceği." "Keçilerin mi?" dedi Nicholas.

"Kesinlikle. Yenilecek kadar büyümüş keçilerin kulaklarındaki dövmeleri göremediniz mi? İşaretimi tanımadınız mı? Bana, onları öldürüp yerken fark etmediğinizi söylemeyin. Ve dünyanın bir ucunda ne işiniz vardı?"

Nicholas’ın cevap vermesini beklemeden, "Burada kamp kuracağız ve bir sürü şey hakkında konuşacağız. Ama en önemlisi, keçilerin fiyatını tartışacağız," dedi.

Yeniden atına atladı ve arkadaşlarına emirler haykırarak, atını yükseltiye sürdü.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" dedi Ghuda. "O bir elf," dedi Nicholas.

"Ben bir şey fark etmedim ve kulakları da görünmüyordu. Üstelik, Calis'ten başka bir elfle hiç karşılaşmadım," dedi Ghuda. Calis başını onaylayarak salladı. "Annemin halkından kimseyle karşılaşmamış olabilirsin, ama bu doğru. O bir elf ve dahası, bunun ne demek olduğunu bilmiyor." Calis, yüzünde belirgin bir endişe ifadesiyle gözlerini uzaklaşan atlıya dikti.

Akşam karanlığı bastırdıktan sonra, Mikola'nın çadırında misafir edildiler. Calis gün boyunca sessiz kalmıştı. Jeshandi lideri keçileri nedeniyle üzgün olabilirdi, ama misafirperverliği, insanlarının, Raptor kazasından sağ kalanlara sunduğu ziyafetten açık bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Hetman'ın yurt dediği çadırına, Nicholas, Harry, Ghuda, Nakor, Marcus, Amos ve Anthony ile beraber Brisa da gelmişti. Yurt dedikleri, ahşap kafeslerin üzerine gerilen keçi kili ve koyun yününden keçeyle, geniş, dairesel bir yapıydı ve Mikola'nın yurdu, iki düzine adamı rahat rahat alıyordu. İçeride çeşitli renk ve şekillerde bayraklar ve flamalar, sırma işli kırmızı kumaşlar, kenarları boncuklarla süslü hayvan derileri asılıydı. Hava baharat kokuları nedeniyle ağırlaşmıştı, çünkü tütsüden atların ve insan terinin sert kokusunu dağıtan güzel bir koku yayılıyordu. Nicholas, buralıların sık sık banyo yapmadıklarından emindi.

Brisa'ya, onu öfkelendirmek için, Hetman'ın yurduna, karıları dışında -ki o da sadece, Hetman'ın canı çektiğinde- kadınların girmesine izin verilmediği söylendi. Brisa olay çıkarmadı ama mırıldanması düşündüğünü açıkça ele verdi. Nicholas, Marcus'un Brisa'nın ağzının bozukluğunu duyduğunda gülümsediğini fark etti. Kuzeninin de Brisa konusunda kendisi gibi hissettiğinden emindi: Eski haline döndüğünü görmekten memnundu.

Sert bir şarapla birlikte gerçekten iyi bir yemek yedikten sonra Nicholas, "Mikola, cömertliğin sonsuz," dedi.

Mikola hafifçe gülümsedi ve "Konukseverlik Yasaları ihlal edilemez. Şimdi, bana şunu söyleyin: Aksanları tanırım ve sizinki gibi bir aksanı hiç duymadım. Siz nerelisiniz?"

Nicholas onlara yolculuklarından bahsetti ve Mikola, büyük denizin karşısından geldiklerini iddia etmelerinden etkilenmemiş göründü. "Eski

zamanlarda yapılmış böyle yolculuklarla ilgili bir sürü hikâye var." Doğrudan Nicholas’ın gözlerine bakarak, "Hangi tanrıya inanıyorsunuz?" dedi.

Ses tonunda bir gerginlik sezen Nicholas daha üstü kapalı konuştu. "Grubumuzda birçok tanrıya saygı gösterilir-"

Nakor, Nicholas’ın sözünü kesti, "Ama hepsinden önemlisi Al-maral'dır."

Hetman başını sallayarak onayladı. "Siz yabancısınız, inancınız sizi ilgilendirir ve Jeshandi tarafından misafir edildiğiniz sürece, güvende olduğunuzdan emin olabilirsiniz. Ama şunu da bilin ki bu topraklardan bir kere ayrıldıktan sonra geri dönecek olursanız, onun sadece birer yüzü olan tüm diğerlerinin kaynağı Tek Gerçek Tanrı'ya ibadet edeceğinize yemin edersiniz ya da hayatınızdan olursunuz."

Nicholas başını salladı ve Nakor'a baktı. "Bu eski hikâyeler hakkında ne biliyorsunuz, Hetman?" dedi Calis.

"Bir zamanlar, sizin geldiğiniz yerden gelmişiz," dedi Mikola. "Ya da en azından Kitap böyle söylüyor ve onun içinde sadece Tanrının gerçek sözleri yazılı olduğundan öyle olmak zorunda." Calis'e bakarak, "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Calis başını evet anlamında salladı. "Benim halkımla akrabasınız."

"Sen uzun yaşayanlardan mısın?" derken, Hetman'ın gözleri hafifçe açıldı.

Calis saçını arkaya atarak, ucu yukarı doğru kıvrık kulağını gösterdi. "Al-maral'a hamdolsun," dedi Mikola. Karşılık olarak, uzun sarı saçlarını arkaya attı ve kulağını ortaya çıkardı. "Ama seninki biraz farklı. Neden?"

Calis yavaş bir şekilde konuştu. "Annem sizin türünüzden. Elvandar'da, halkımızın Kraliçesi."

Eğer Calis, Hetman'ın sözlerine bir tepki vermesini beklediyse de öyle olmadı. "Biraz daha bahset," dedi Mikola.

"Babam bir insandı, ama özel bir sihir yeteneği vardı."

"Açıkçası, öyle olmak zorunda," dedi Hetman, "çünkü kabilemizin uzun tarihinde, uzun yaşayanlarla kısa yaşayanların birlikteliği döl vermemiştir." Ellerini bir kez şaklattı ve bir hizmetkâr bir kap su getirdi. "Bu nedenle, Jeshandiler arasında bu tip birliktelikler yasaklanmıştır," derken, ellerini yıkadı.

"Bu tip birliktelikler benim halkım arasında yasak değildir," dedi Calis, "ama nadir görülür ve çoğunlukla mutsuzlukla sonuçlanır."

"Sen uzun yaşayanlardan mısın, kısa yaşayanlardan mı?" dedi Mikola.

Buruk bir gülümsemeyle, "Göreceğiz," diye yanıt verdi Calis.

"Kitap'ta," dedi Mikola, "sadık olan denizin diğer tarafından geldiğinde, uzun yaşayanların bu topraklarda avare olduğu yazılıdır. Uzun yaşayanlardan bazıları Tanrının kelamını duyana ve bu inancı kabul edene kadar; Al-maral her zaman merhametlidir, aramızdaki çatışma çok şiddetliydi. Ama ondan sonra birlik içinde yaşadık."

"Bu birçok şeyi açıklıyor," dedi Calis.

"Kitap her şeyi açıklıyor," dedi Hetman kesin bir ifadeyle.

Nicholas, konuşmasını bitirmiş görünen Calis'e baktı ve 'Mikola, misafirperverliğin için sana nasıl teşekkür ederiz bilmiyorum," dedi.

"Teşekküre gerek yok; minnettar olması gereken kişi verendir, çünkü birinin cömertliği sadece vererek öğrenebileceği yazılıdır." Dişlerini uzun tahta bir kıymıkla karıştırarak, "Şimdi, keçilerimin karşılığını nasıl ödemeyi öneriyorsunuz?" dedi.

Pazarlık devresi başladı ve Nicholas, dezavantajlı taraf olduğunu biliyordu, çünkü satış yapılmıştı, şimdi sadece fiyatı tartışıyorlardı. Gece ilerledikçe hayvanların kalitesi artmaya devam etti ama Nicholas, hayvanların cılız, sert ve lezzetsiz olduğunu söylemenin dışında bir şey yapamıyordu. Sonunda, ederlerinin en az üç katı kadar para ödedi. Her ne kadar Mikola,

Nicholas'ın ona verdiği altın sikkelerin üzerindeki Kraliyet damgasını merak ettiyse de bunu gizledi; sikkelerin kalitesinden, ağırlığından memnundu ve bu yeterliydi.

Nicholas sonra silahlar ve stoklar için pazarlık etti ve pazarlık sona erdiğinde, tüm grup donatılmış, o yorulmuş ve saat de geç olmuştu. Hetman'a iyi geceler diledi ve arkadaşlarıyla beraber yük arabalarına döndü.

Yolda Nicholas, "Calis, Kitabın birçok şeyi açıklıyor dediğin pasajı hakkında ne diyordun?" dedi.

Calis omuzlarını silkti. "Bana her zaman, elflerin tek bir Kraliçesi, annem, tek bir yurdu, Elvandar, olan tek bir soy olduğu öğretilmiştir. Bundan önce, Valheru'nun hizmetkârlarıydık. Kaos Savaşları'ndan sonra, üç ayrı gruba ayrıldık: Annemin halkı eledhel, sizin Kara Yol Kardeşliği de dediğiniz moredhel ve glamredhel ya da deliler." Omzunun üzerinden bir süre bakarak, "Şimdi anlıyorum ki Elvandar'daki yurdumuzu hiç bilmeyen akrabalarımız var. Geleneksel kültürümüz sadece sizin Krallığınızla aynı kara parçasında yaşayanlardan bahsediyor. Bu halklar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi.

"Ve onlar da sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor," dedi Nakor.

"Tüm bu Al-maral konuşması da neydi?" diye sordu Nicholas.

Nakor başını salladı. "Kötü şeyler. Din savaşları, en kötüsünden. Asırlar önce, Ishap Kilisesi'nde, Her Şeyin Ötesinde Tek Bir Tanrı'ya inananlarla, Al-maral'a ya da tüm tanrılara, tüm daha küçük tanrıların var olduğuna ama onun değişik yüzleri olduğuna inananlar arasında büyük ayrılıklar yaşanıyordu.

Bu tip şeylerde görüldüğü gibi, bu ayrılık aynı zamanda Ishap tapınakları arasındaki güç savaşını da gizliyordu ve sonunda, Al-maral'ın izinden gidenler kâfir ilan edildi ve öldürüldü. Efsaneye göre, Büyük Kesh'tekiler çöle kaçtı ve öldü, ancak bazıları gemiye atlayıp, Sonu Olmayan Deniz'e açıldılar."

"Bu hepsinin neden Kesh dili konuştuğunu açıklıyor," dedi Ghuda.

"Daha çok birkaç yüzyıl önce konuşulan Kesh dili," dedi Harry.

"Encosi, büyük denizin diğer tarafından mı geliyor?" diye sordu Tuka.

"Sana uzak bir kentten geldiğimizi söylemiştim," dedi Nicholas.

"O halde, böyle bir çeteyi büyük denizin diğer tarafından buraya getiren şey önemli bir mesele olmalı, değil mi?" derken, Tuka'nın gözlerindeki ifade ne düşündüğünü ele veriyordu.

"Benim için senin efendinle tartışabileceğim bir mesele," dedi Nicholas. Küçük adamın zenginlik hayallerinin söndüğünü görerek, ekledi, "Ranjana'nın Derebeyi'ne geri götürülmesi senin yararına olacak."

"Efendim, en cömert şekilde değerlendirirse, başarılarımın kervanı korumadaki başarısızlığımı dengelemeye yeteceğine karar verecektir," dedi Tuka.

"Bizi efendine götür, biz de seni ödüllendirelim."

Adamın yüz ifadesi bir kez değişti. "Ah, teşekkür ederim, cömert Encosi."

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmemiz gerek, bu nedenle cömertliğimiz karşılığında, bize bu yörenin âdetleri hakkında bilgi vereceksin."

"Tabii ki, Encosi."

Arabalara vardıklarında, Brisa'nın başında iki denizcinin nöbet tuttuğunu gördüler. "Ne oldu?" diye sordu Nicholas.

Denizcilerden biri, Kralın dilinde, "Biz onu dışarı çektiğimizde, neredeyse arabadaki kızlardan birini boğmak üzereydi, Majesteleri," dedi.

"Bana artık bu şekilde seslenme. Ben bu çetenin lideriyim ve Keshçe ya da Natalca konuş," dedi Nicholas.

Denizci, Natalca lehçesine geçti ve "Buna ne neden oldu bilmiyorum, ama bunu mücevherli kızı öldürmeye çalışırken buldum," dedi. "Mücevherli mi?" dedi Nicholas.

"Diğerlerinin Ranjana dediği kız."

Nicholas diz çökerek, "Brisa, ne oldu?" dedi.

"Kimse bana öyle diyemez..."

Onu susturmak için elini havaya kaldırarak, "Baştan başla," dedi Nicholas.

"Ben kendi işimle meşgul olurken, bu sümsük çocuk beni çağırdı ve ilk arabadaki bu kutuyu getirmemi istedi." Gözlerini kısarak ikinci arabaya baktı. "Ben de neden olmasın dedim. Kutuyu getirdim ve o, kutuyu açıp içindeki tüm mücevherleri takmaya başladı. Sonra, banyo yapması için su getirmemi emretti. Ben de git de kendin getir dedim ve sonra bana dedi ki..."

Nicholas onu yeniden susturdu. "Bu yüzden sen de onu öldürmeye mi çalıştın?"

"Birazcık. Tam olarak ölmeden bırakacaktım."

Nicholas durdu. "Sanırım, konuklarımızı ziyaret etmeliyim."

İkinci arabaya gitti ve yanlardaki çadır bezlerinin indirilerek, arabanın tamamen örtülmüş olduğunu gördü. Nicholas arka tarafta durarak kapıyı tıkladı.

İçeriden bir ses kim olduğunu sordu ve "Nicholas... Lider Nicholas," diye cevap verdi Nicholas.

Kapı açıldı ve genç bir kız yüzü belirdi. Buyurgan bir ses tonuyla, "Hanımım, fahişenin saldırısı nedeniyle çok üzgün. Sizi yarın kabul edebilecek. Hanımım izlemek için uyanmadan, fahişeyi öldürmeyin," dedi.

Kapı kapandı ve Nicholas gözlerini kırpıştırarak olduğu yerde kaldı. Kapıyı açmaları ve onu içeri almaları için şiddetle direndi, sonra herkesin derin bir şekilde uyuduğuna karar verdi. Bunun dışında, ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Brisa'nın yanı başında oturduğu kamp ateşine geri döndü ve "Bu işi sabah halledeceğim," dedi. "Bana, dedi ki-"

"Sana ne dediğini biliyorum," diye sözünü kesti Nicholas. "Bu işi sabah halledeceğim. Şimdi biraz uyu."

Nicholas, ateşin başında ona katılmaları için Tuka, Amos, Marcus, Ghuda ve Nakor'u çağırdı. "Tuka, seni varlıklı bir adam yapamasak da en azından başarılı bir adam yaparız. Eğer sonra bir şekilde bir yararı olur diye bizi aldatmaya çalışırsan, şurada duran arkadaşım" -Ghuda'yı gösterdi- "boynunu koparmaktan memnuniyet duyacaktır. Şimdi bize bu ülkeyi anlat," dedi Nicholas.

Tuka bu sözcüğü anlamamış görünüyordu. "Ülke mi, Encosi?"

"Bu yöre. Kim yönetiyor burayı?"

"Nehrin bu tarafında, Jeshandiler tüm toprakların kendilerine ait olduğunu iddia ediyorlar." "Nehrin diğer tarafında?"

"Hiç kimse, Encosi. Yılan Nehri Kenti'nin Derebeyi'nin askerlerinin ulaşmayacağı kadar uzağındayız, bu nedenle bir hak iddia edemez. Ve diğer vatandaşlar da dağların diğer tarafındalar. Burada yaşayanlar, kendilerinin efendisidir."

Nicholas ve diğerleri, kendilerini içinde buldukları yörenin ne kadar yabancı ve garip olduğunu keşfederek, gece boyunca konuşmaya devam ettiler. Ne Krallıklar ne İmparatorluklar ne de Tuka'nın ne demek olduğunu anlayacağı kadar büyük politik kurumlar vardı. Burası, her biri silahlı kuvvetleriyle egemenlik altına alabildikleri topraklar üzerinde hak iddia eden şehir devletlerinden ve bağımsız yöneticilerden oluşmuş bir yerdi. Doğuda, Yılan Nehri'nin hüküm sürdüğü topraklarda, iktidar, zayıf bir klan konfederasyonunda, Jeshandilere bağlı kabile halklarındaydı. Şimdi, yirmi

yıl kadar önce iktidara gelmiş olan ve gücünü bir klanı diğerine karşı kışkırtarak koruyan bu Derebeyi tarafından egemenlik altına alınmışlardı.

Sohbet ilerledikçe, Nicholas, bu yörede bir yerden bir yere gitmek için paralı askerlerden oluşan bir ordunun hizmetine ihtiyaç duyulduğunu fark etti; bu yüzden Tuka Nicholas’ın büyük bir lider, otuz üç adamının da paralı asker olduklarına inanıyordu.

Küçük adam, onlara birçok yorucu günün ve bu kadar büyük bir yemeğin ardından kaldırabilecekleri kadar çok şey anlattığında, Nicholas herkese gidip yatmalarını emretti ve Amos'tan, hemen yanı başlarında kamp kuran Jeshandiler nedeniyle pek ihtiyaçları varmış gibi görünmese de, nöbet tutması için birkaç adam seçmesini istedi. Ranjana'nın arabasının yanına da bir asker dikti.

İki haftadan fazla bir süre yerde yattıktan sonra, Mikola'dan satın almış olduğu uyku tulumu, Nicholas'a hayatı boyunca yattığı en yumuşak kuş tüyü yatak gibi geldi. Uzandı ve kazadan sonra ilk defa, derin dinlendirici bir uykuya daldı.

Nicholas yırtıcı bir çığlıkla sarsılarak uyandı. Elinde silahıyla ayağa kalkıp kendine gelmeye çalışırken, ışıktan ürkmüş bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. İki denizci de silahlarını çekmiş dikiliyorlardı. Derken, ikinci bir çığlıkla ikinci arabaya doğru döndüler. Nicholas kılıcını yerine geri koydu, çünkü bu çığlığın acı ya da korkudan değil bir hakaretten kaynaklandığı açıktı.

Nicholas arabanın arkasına yaklaştı ve Crydeeli askerlerden birini orada buldu. Asker, özür dileyerek omuzlarını silkti ve "Afedersiniz Komutanım ama kız sizi görmek istedi ve ben sizi uyandırmak istemedim, o da bu yüzden feryat etmeye başladı," dedi.

Nicholas başını salladı ve adama kenara çekilmesini işaret etti. Nicholas, tahta kapıyı tıkladı ve bir süre bekledikten sonra kapıda bir yüz belirdi. Onu geçen gece de karşılamış olan kız, "Geciktiniz!" dedi.

"Hanımınıza burada olduğumu söyleyin," dedi Nicholas. "Sizi birazdan kabul edecekler."

Nicholas derin bir uykudan uyandırıldığı ve bir şey yememiş olduğu için kendini sinirli hissediyordu. "Beni hemen görecek!" diyerek, kızı itip geçti. Alçak arabaya girerken eğildi. İçeri girdiğinde, arabanın birlikte seyahat eden beş kadının rahat bir şekilde uyuyabileceği kadar geniş ve uzun uç kısmındaki uyku tulumlarıyla bir yatak odasına dönüştürülmüş olduğunu gördü. Ayakta durduğu arka tarafa, arabanın her iki yanına, Nicholas'ın içlerinde kadınların kişisel eşyalarının bulunduğunu düşündüğü küçük kasalar yığılmıştı. Arabanın sol tarafına, kamp ateşinin uzağına gerilen tente Ranjana'nın aynasının önünde süslenebilmesi için içeri ışık girsin diye açılmıştı. Nicholas genç kadına yeterli ışıkta ilk kez iyice bir baktı.

Etkilenmişti. İlk izlenimi kadının hoş biri olduğuydu ama şimdi kadının Abby kadar güzel olduğunu fark etmişti. Gerçi Abby gündüzse, bu kadın onun yanında gece gibi kalıyordu. Abby açık renk tenli ve sarışınken, Ranjana siyah saçları ve sütlü kahve teniyle esmerdi. İnanılmaz uzunlukta kirpikleriyle, kocaman kahverengi gözleri vardı ve o an, çekici olmayan bir şekilde büzmüş olsa da dolgun dudaklara sahipti. Aceleyle, göğüslerini yukarı kaldırmak için taktığı siyah sutyenini açıkta bırakan, kırmızı ipek bluzunun önünü kapattı. Nicholas, kızın açıkta kalan teni karşısında hafifçe kızardı. Ranjana öfkesini Nicholas'a yöneltirken, yüz ifadesi Nicholas'ın bu anlık farkındalığını bozdu.

"İznim olmadan içeri girmeye cüret ettin!" diye çıkıştı Ranjana.

"Evet, cüret ettim," diye cevap verdi Nicholas. "Geldiğiniz yerde önemli biri olabilirsiniz, Ranjana, ama burada emirleri ben veririm. Bunu sakın unutmayın." Oturan kızın gözlerine bakabilmek için dizini bükerek, "Şimdi, bu, istediğiniz zaman benim size gelmemi bekleme saçmalığı da nedir?" dedi.

Gözlerinde öfke parıltılarıyla, "Senin isteğinle benim sana gelmemi beklemenden daha saçma değil. Ben Ranjana'yım! Tabii ki çağırdığım zaman geleceksin, köylü!" dedi kız.

Nicholas kızardı. Hayatı boyunca ona hiç bu şekilde hitap edilmemişti ve bundan hiç hoşlanmadı. Ona, babasının Prens olduğunu ve Kral olacak kişinin kardeşi olduğunu açıklamaya yeltendiyse de durumu daha basit bir şekilde anlatmaya karar verdi. "Leydi, siz bizim misafirimizsiniz ve sizi bir mahkûma çevirmek iş değil. Sizi ellerinden kurtardığımız kişilerin sizinle ilgili ne gibi planları vardı bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum." Diğer dört kızı yakından inceleyerek, "Siz beşiniz köle pazarında, bize birkaç hayat boyu yetecek kadar para getirirsiniz," dedi. Parmağını suçlar gibi ona doğrultarak, "Gerçi sizin bu kötü öfkeniz yüzünden kesinlikle kârımız düşer ama" diye ekledi.

Doğruldu. "Bu nedenle, beni kışkırtmayın!"

Arkasına döndü ve Ranjana, "Sana çıkabileceğini söylemedim!" dedi.

Kapıya ulaştığında Nicholas döndü ve "Sizi bu canilerden kurtaranlara karşı kibar ve minnettar olmayı biraz da olsa öğrendiğinizde konuşuruz. O zamana kadar bu arabada kalacaksınız!" dedi.

Arabadan çıktı ve nöbetçiye, "Bir süre dışarı çıkmalarına izin verme," diyerek kapıyı kapattı.

Asker selam verdi ve Nicholas uyku tulumuna geri döndü. Uyku tulumunu katladı ve Marcus'la Amos'a onu izlemelerini işaret etti. Diğerlerinden biraz uzaklaşarak, "Sadece üçümüz ve Calis, işlerin burada gerçekten şansa bağlı olduğunu biliyoruz, yani bunu gözardı edemeyiz. Ama içinde bulunduğumuz bu durum, birçok olasılık içeriyor," dedi. "Nasıl yani?" diye sordu Amos.

"Bu gürültücü ve kaba çocuğu, müstakbel eşine götürüp onun gözünde iyi bir yer edinebiliriz ve kente, bir başka paralı asker grubu olduğumuz ve tam olayın olduğu esnada orada bulunduğumuz gibi inandırıcı bir hikâyeyle girebiliriz."

Marcus, Tuka'yı oldukları yere çağırdı. Küçük adam onlara katıldığında, Marcus ona, "Yılan Nehri Kenti'ne vardığımızda neyle karşılaşabiliriz?" diye sordu. "Encosi?"

"Demek istiyor ki, Derebeyi'nin kapıda bir gözcüsü var mı, ya da kente girdiğimizi resmi herhangi bir merciiye haber vermemiz gerekir mi?" dedi Nicholas.

Tuka gülümsedi. "Size yüksek bir komisyon verilmesi için, yaptığınız büyük işleri herkese duyursun diye bir tellal tutmak isteyeceksiniz, Encosi. Derebeyi söz konusu olduğunda, huzuru bozulmadığı takdirde kentte ne olduğu pek önemli değildir."

"Daha önce bu tür yerler görmüştüm. Orayı silahlı bir karargâh gibi düşünün, bu işi halledersiniz," dedi Ghuda.

"Şehir hakkında endişelenmeden önce küçük bir sorunumuz var," dedi Amos. Nicholas başıyla onayladı. "Shingazi'nin İskelesi."

"Kayıklardaki haydutların orada beklediğini mi düşünüyorsun?" dedi Marcus.

"Böyle düşünmek zorundayız, başka türlü bu kısa bir yolculuk olabilir," dedi Nicholas ve Amos'a "Herkesin silahı var mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Yarım düzine kısa yayımız var ve tüm adamlarda kılıca benzer şeyler var. Kalkanımız yok ve Jeshandiler'in kullandığı kalkanlar da posttan yapılma. Zırhımız yok. Paralı asker gruplarının nasıl oldukları düşünülürse, biz bayağı fakir bir grubuz." "Ama bir avantajımız var," dedi Nicholas.

"Ne?" diye sordu Harry.

"Geliyor olduğumuzu bilmiyorlar."

Nicholas’ın Ranjana’nın huzurundan ayrılmasından bir saat sonra, hizmetçi kızlardan biri arabadan ayrılmaya çalışmış ve nöbetçi tarafından engellenmişti. Bu durum, kızlardan ikisiyle nöbetçi arasında bir ağız dalaşı başlattı ve Nicholas'ı geri dönmeye mecbur etti. Nicholas sabrı tükendiğinde kaba kuvvete başvurdu ve kızları içeri itip kapıyı kapattı, sonra da kapının sürgülenmesini emretti.

Oradan ayrılırken, Brisa’nın kendisine, tek kelimeyle dayanılmaz bir şekilde memnun bir yüz ifadesiyle bakmakta olduğunu fark etti. Aklında yaklaşan mücadele varken, Nicholas kendini beğenmişlik yapacak havada değildi. "Bana azıcık mazeret ver de, seni diğerleriyle beraber içeri tıkayım."

Brisa bıçağını çekti ve başparmağıyla test ediyormuş gibi ucuna dokundu. "Ah, lütfen, cesur Komutan. Lütfen."

Nicholas, nefret içinde ona uzaklaşmasını işaret etti. Jeshandi kampından bir bağırtı yükseldi ve aniden bir hareketlilik, telaş gözlendi.

Amos, Nicholas’ın yanına gelerek, "Çadırlarını topluyorlar," dedi.

Nicholas başını sallayarak onayladı. "Biz de yola düşsek iyi olur. Tuka, sabahtan akşama kadar ve akşam da bir saat kadar, kararlı ve düzenli bir şekilde yol alırsak, iskeleye bir sonraki gün günbatımında ulaşabileceğimizi söylüyor."

Amos çenesini ovuşturdu. "Bunu Ghuda'yla bir konuş, ama sanırım biraz daha az duraklayıp, bir sonraki gün şafakta ortaya çıkmak daha akıllıca olur."

Nicholas düşünüp taşındı. Bu savaşın değişmez gerçeğiydi. Öğretmenleri ona, adamların en zayıf olduğu anın şafak vakti olduğunu öğretmişti. Ya hâlâ uykuda olurlar ya da uzun, sıkıcı, sakin nöbet görevi yüzünden yorgun düşerlerdi ve tetikte olmadıkları en bariz an güneş doğmadan hemen önceydi. "Ghuda'yla konuşacağım."

Hareket emri verildikten birkaç dakika sonra, tüm Jeshandi çadırları toplanmış ve topluluk yola koyulmuştu. Nicholas etkilendi. Onun küçük kervanı hazır olmadan önce, Jeshandiler tamamen gözden kaybolmuşlardı.

Hava nehir boyunca, vadiye göre, çok olmasa da ılıktı. Ancak sıcaklığın düşmesiyle beraber ısıran sinekler ortaya çıkmıştı. Nicholas, Ranjana'nın da olduğu ikinci arabada koşum takımı vurulan atları yönetmek konusunda deneyimli olduğu anlaşılan Ghuda'nın yanında seyahat ediyordu. Dört araba

yola çıkmak için hareket ederken, Nicholas, Ranjana'nın arabanın içinde yankılanan şikâyetlerini duyabiliyordu. Kız, sadece saatler önce on altı haydudun onları tutsak ettiği ve birinin de bedenlerinin zevkine varmak istediği için ölmüş olduğu gerçeğini fark etmiyora benziyordu.

Birkaç dakika sonra, Nicholas omzuna dokunulmasıyla irkildi. Az kalsın arabadan aşağı düşecekti ama arkasına dönüp, arabanın önündeki tentenin açıklığından birinin baktığının farkına varacak kadar soğukkanlı davrandı. Hizmetçi kızlardan biri, "Hanımım sıcaktan yakınıyor," dedi.

"İyi," dedi Nicholas. Küçük bir çocuk için ciddi bir baş belası olan ablasından beri bu kadar sinir bozucu bulduğu biri olmamıştı. Ama Elena bile, Nicholas ona küçük kardeş numaraları yapmayı bıraktığı zaman mantıklı bir insana dönerdi.

Bir süre sonra, şikâyet tekrarlandı. Nicholas döndü ve pencerede bu sefer başka bir kız gördü. "Eğer hanımınızın, bizzat kendisi gelip nazik bir şekilde çadır bezi cephelerini indirmemi isteyecek kadar terbiyesi varsa, bunu düşünebilirim."

İçeriden heyecanlı sesler geldi ve ilk hizmetçi yeniden göründü. "Hanımım en mütevazı şekilde, içeri hava girmesi için arabanın cephelerinin yükseltilmesini talep ediyor."

Nicholas meselenin üzerine gitmemeye karar vererek döndü ve arabadan aşağı indi. Arabalara binmeyenlerin, arabaların yanında yürüyebileceği kadar yavaş gittiklerinden, yanda yürümek ve bezleri bağlayan ipi çözmek zor değildi. Nicholas, bezi yükselten ipi çekti ve bağladı.

Gerçekten hoş bir hizmetçi kız dışarı eğildi. "Hanımım cesur komutana teşekkür ediyor."

Nicholas omzunun üzerinden kötü bir bakış fırlattı ve Ranjana'nın onu görmezden gelerek, gözlerini yola dikmiş olduğunu gördü. Ranjana'nın namına hizmetçi kızın kibarlık göstermiş olduğuna karar verdi.

Gün olaysız bir şekilde geçti ve Nicholas, Ghuda'yla birçok olasılığı konuşarak, durum değerlendirmesi yaptı. Bir noktada, yaşlı savaşçı, "Bu adamlar hakkında beni endişelendiren tek bir şey var," dedi.

"Ne?" diye sordu Nicholas.

Ghuda dizginleri şaklatarak, "Olmaları gerektiği gibi değiller. Onları gömerken, iyice baktım, asker değillerdi," dedi. "Haydutlar mı?"

"Hayır." Ghuda düşünceli görünüyordu. "Eğer bu Tuka bize gerçeği söylüyorsa, baskın yeterince iyi yürütülmüş, sıradan ama etkili. Tuka'nın dediğine göre, bu kervanı koruyan çete de iyiymiş. Ama saldırdığımız bu on beş kişi, çok toydu. Kılıçlarını yeterince iyi kullanıyor ve bireysel olarak savaşıyorlardı, sanırım, ama aralarında bir düzen yoktu." Başını salladı. "Yarısının... elleri yumuşaktı ve giysilerine rağmen, fakir haydutlar değillerdi. Daha çok kılık değiştirmiş zengin çocukları gibiydiler." Nicholas başını salladı. "Ne düşünüyorsun?" "Sanırım biri bu arabaların bulunmasını bekliyordu, belki Jeshandiler tarafından." Ghuda çenesini kaşıdı. "Sanırım görülmesi gerekenin sadece küçük bir kısmını görüyoruz."

"Yani, bu adamlarla buluşmak için Shingazi'nin İskelesi'nde kimsenin beklemediğini düşünüyorsun," dedi Nicholas. "Ya da ortaya çıkarlarsa, daha ileriye gitmemelerini sağlamak için orada olan biri."

Nicholas başını sallayarak onayladı. Arabadan aşağı indi ve Tuka’nın Marcus'un yanında oturmakta olduğu birinci arabaya koştu. "Tuka," diye seslendi Nicholas.

Küçük adam aşağı baktı. "Evet, Encosi."

"Burasıyla Shingazi'nin İskelesi arasında, pusuya yatmaya uygun olduğunu düşündüğün bir yer var mı?"

Tuka düşündü, sonra, "Evet, Encosi. Yarım gün ileride, küçük bir grubun koca bir orduya cidden zorluk çıkarabileceği harika bir yer var," dedi.

"Harika," dedi Nicholas ve Marcus'a, "Dur," dedi. Arkadaki arabalara eliyle işaret ederek, Harry'nin yanında giden Calis'in bulunduğu üçüncü arabaya

koştu. Yan elle dönerek, "Tuka, yarım gün ileride pusuya yatmak için mükemmel bir yer olduğunu söylüyor ve Ghuda da böyle düşünüyor," dedi.

Calis başını sallayarak onayladı ve hiçbir şey söylemeden aşağı atlayıp, hızla yürümeye başladı. Nicholas, Amos'la Brisa'nın yolculuk ettiği dördüncü arabaya yönelerek, onları bu beklenmedik duraklamanın nedeni hakkında bilgilendirdi.

Amos arabadan aşağı atladı ve "Pekâlâ, Ghuda işini bilir, ona hak veriyorum."

Nakor'la Anthony, hâlâ bakıma ihtiyacı olan adamlarla beraber son arabanın arkasında yolculuk ediyorlardı. Onlar da ortaya çıktılar ve Nakor, "Ghuda, kendi çetesini yönetecek kadar çok şey bilir, tabii eğer isterse," dedi.

Etrafına göz gezdirerek, "Anthony. Burası daha uygun bir yer," dedi.

"Ne için?" dedi Nicholas.

"Esirlerin yerini yeniden bulabilir miyim diye bakmak için. Gemi kazasından beri denemedim," dedi Anthony.

Nicholas başını evet der gibi salladı ve Anthony gözlerini kapattı. Bir süre sonra, "Belirsiz ama orada," dedi. Güneyi gösterdi.

"Pekâlâ, oraya gidiyoruz," dedi Nicholas.

Calis yere yattı ve işaret etti. "Orası."

Nicholas batan güneş yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu. Alçak duvarlarla çevrelenmiş geniş hanın batısında, uzun çimlerin arasına yattılar. Nicholas’ın görmeye uğraştığı, avlunun uç köşesinde yalnız başına duran bir grup adamdı. Saydıktan sonra, "Sanırım, on iki kişiler," dedi.

"Gelen seslere bakılırsa, içeride daha fazla insan var," dedi Ghuda.

Duyabildikleri sesler kesinlikle bir şenlik havasına aitti, bağırışlar, kahkahalar, müzik, eğlenen kadın ve erkeklerin şen gürültüleri. Nicholas

yamaçtan aşağı sürünerek geri döndü. Gece hızla yaklaşsa da, görünme riskini alamayacak kadar yakındaydılar.

Diğerleri onu takip ederken, yolun bir mil aşağısına kurulan kampta bekleyen arabalara doğru koşuşturdular. Ghuda, handakilerden biri uzaktaki ışığı fark edecek kadar tetikte olabilir diye Nicholas'a kampta ateş yakılmamasını çoktan önermişti. Ranjana, diğerlerinin düşüncelerine önem vermediğini göstermişti ve Nicholas’ın kendisini görmezden gelmesi onu daha da sinirlendiriyordu.

Yolun bir parça daha aşağısına geldiklerinde, Ghuda, "Avluda kendi başlarına dikilen bu bir düzine kadar adam bozuyor asıl asabımı," dedi.

"Neden?" diye sordu Nicholas.

"Eğer ben bu işi biliyorsam, bu adamlar profesyonel. Baskını yöneten, zamanlamayı koordine edenler bunlar ve diğerlerinin... kim olduklarını bilmiyorum. Ama onlar handa sarhoş olup fahişeler için kavga ederken, profesyoneller dışarıda bir şey tartışıyorlar." "İhanet mi?" diye sordu Nicholas.

Ghuda omuzlarını silkti, bu hareketi kararan havada açık bir şekilde görülüyordu. "Benim aklıma da bu geldi. Arabada bırakılanlar kesinlikle kaderlerine terk edilmişlerdi. Eğer görevleri, Tuka'nın efendisinin birliğiyle o Derebeyi'nin arasını açmaksa, neden sadece kızı öldürmediler? Ya da kızı köle pazarına götürmediler? Ya da fidye istemek için ellerinde tutmadılar? Neden onu kayığa almadılar? Ve taktığı tüm mücevherleri neden bıraksınlar? Haydut olmak için yağmaya karşı çok ilgisizler." Ghuda çenesini kaşıdı. "Bir sürü soru var ve benim verecek bir yanıtım yok."

Kamp alanına geri dönerlerken Nicholas çok az konuştu. Yaklaştıklarında, karanlığın içinden bir ses duyuldu. "İyi akşamlar, Komutan."

Nicholas alçak çalılığın arkasında gizlenmiş olan nöbetçiye el salladı ve kendisine bu şekilde seslenilmesine hafifçe gülümsedi. Herkesin ona Komutan demesini alışkanlık haline getirmek zaman almıştı, ama şimdi, bu

isimdeki ironiden hoşlanıyor gözüken Amos da dahil, herkes ona bu şekilde sesleniyordu.

Savunma amaçlı bir dairenin içine çekilen arabaların ortasına ulaştıklarında, Marcus ve diğerlerini soğuk yemekler yerken buldular. Kuzeninin yanına çömelerek, "Çoğu handa zil zurna sarhoş," dedi Nicholas.

"Ne zaman saldıracağız?" dedi Marcus.

"Şafak sökmeden hemen önce," diye yanıtladı Nicholas. Marcus'un yanında oturan Brisa, "Çoğu sarhoş dedin?" dedi.

"Ne yaptığını bilir gözüken bir düzine kadar adam var ve sorun olabilirler," dedi Nicholas.

Marcus, "Ne büyüklükte bir sorun?" diye sordu.

"Deneyim sahibi eski askerler gibi gözüküyorlar," dedi Ghuda. Yanlarındaki denizcilerin ve askerlerin yüzlerine baktı ve "Bizim de iyi sayıda sıkı adamımız var, ama silahımız az ve bazılarımız eski güçlerine kavuşamadılar daha."

Nicholas başını sallayarak onayladı. "Ama bizim onları şaşırtmak gibi bir avantajımız var." "Umarım haklısındır," dedi Ghuda.

"Nasıl içeri gireceğiz," diye sordu Harry.

Nicholas bıçağını çıkardı ve "Han iskelenin yanında, bir tarafı nehre karşı yükseltilmiş," dedi.

"Encosi, kilerin altında, Shingazi'nin nehirden daha kolay bir şekilde bira ve yiyecek almak için yaptırdığı gizli bir kapı var," dedi Tuka. "Orada bulunmuşluğun var mı?" "Birçok kez," dedi küçük adam.

"Mekâna bakılırsa, sahibinin bir sorun çıkacağını pek de ummadığımı söyleyebilirim," dedi Ghuda.

"Hayır, Sab. Jeshandiler yıllar önce o toprağı babasına verdi ve tüccarlarla, seyahat edenler oraya düzenli bir şekilde uğrar. Shingazi'nin bir sürü arkadaşı vardır ve hiç düşmanı yoktur çünkü o, adil bir tüccar ve hancıdır. Shingazi'nin İskelesi'nde olay çıkarmak tüm çeteler için güçtür. Bu onlara birçok düşman kazandırır," dedi Tuka.

"Yani bu haydutlara orada saldırırsak, işleri kendimiz için daha zor bir hale mi getiririz?" dedi Nicholas.

"Bunu söylediğim için üzgünüm Encosi, ama öyle," "Eğer biz ortaya çıkmazsak, birileri bizi aramaya başlar.

Arabalarla birlikte bırakılan adamlar tembel ve dikkatsiz olabilirler, ama iskeleye varmaları bir yarım günlerini daha almaz, yani yarın geç saatlerde, birileri bize bakmaya gelecektir," dedi Nicholas.

"Ve biz de onları bu şekilde şaşırtırız," dedi Calis.

Nicholas, "Marcus ve Calis, ikiniz de yanınıza beş adam ve yayların hepsini alın. Calis'in grubunun etrafı çevirmesini ve nehrin yukarı kısmından bize doğru gelmesini istiyorum. Marcus, sen nehrin aşağısından geleceksin. Kalanımız yolun aşağısından gidecek ve handan önceki son sırtın bu tarafında duracak. Etrafı çevireceğiz ve ana girişin karşısındaki sırtta buluşacağız," dedi. Bir dakika kadar düşündü, sonra, "Eğer yeteri kadar içmişlerse, belki içeri sızar ve silahlarını alırız," dedi.

"Dışarıdaki bir düzine adam uyuyor olursa tabii," dedi Ghuda.

"Hayır, sadece üç dört nöbetçi bırakırlarsa."

"O alçak duvar hiç savunma şansı vermiyor Nicholas, ama küçük bir siper sağlıyor," dedi Ghuda.

"Benim bir numaram var," dedi Nakor.

Tüm gözler, Anthony'nin yanında oturan küçük adama döndü. Nakor, elini Anthony'nin bileğine koydu. "Anthony de bana yardım edecek."

"Edecek miyim?"

Nakor yeniden sırt çantasını yanında taşımaya başlamıştı ve elini çantanın içine sokup, "Ha! Tüccar kilerini onarmış!" dedi. Ganimetini çıkardı ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı. "Elma isteyen var mı?"

Nicholas güldü. "Tabii." Bir ısırık alarak, "Numara ne?" dedi.

"Nehirden aşağı yüzerim, Tuka'nın orada olduğunu söylediği gizli kapıdan tırmanıp, bir tutam ıslak çimen yakarım. Bu etrafı dumana boğar ve çimenler gerçekten yanmaya başladığında, 'Yangın!' diye bağırmaya başlarım," dedi Nakor. Nicholas güldü. "Sihri kastettiğini düşünmüştüm."

Nakor suratını astı. Nicholas, onun "Sihir diye bir şey yoktur!" demesini beklerken, Nakor bunun yerine, "Eğer gizli kapı kilitliyse, sence nasıl içeri girip yangın çıkaracağım?" dedi. Nicholas, "Ghuda?" dedi.

"Eğer dışarıdaki nöbetçileri halledersek, geriye sadece bir kapı ve birkaç büyük pencere kalıyor... belki."

"Deneyelim," dedi Nicholas.

"Biraz aptal olabilirim ama neden buraya saldırıyoruz?" dedi Brisa. Soruş şeklinden, bu fikri sevmediği açıkça anlaşılıyordu. "Neden sadece çevresini sarmıyoruz?" "Çünkü kayıklar orada," dedi Harry.

"Kayıklar mı?"

"Nehrin aşağısına, Yılan Nehri Kenti'ne götüreceğimiz kayıklar," dedi Nicholas. Tuka'ya bakarak, "Şehre arabalarla ne kadar sürede gideriz?" diye sordu.

"Bu neredeyse imkânsız," dedi küçük adam. "İskelenin güneyindeki patika, avcılar ve atlılar için. Gidecek yol da yok. Yol olsa bile, böyle bir yolculuk aylar alır. Efendim, benim ve diğer arabacıların, yükler ve Ranjana kayıklara bindirildikten sonra, boş arabalarla Kilbar'a dönmemizi bekliyor. Nehirden gidildiği takdirde, bu sadece haftalar alır."

"Yani," dedi Nicholas. "Onların kayıkları var ve bizimde kayığa ihtiyacımız var ve bu yörenin tüm paralı asker çetelerini karşıma almak istemiyorum, bu nedenle bu işi hana zarar vermeden halletmek istiyoruz. Gecenin yarısında, yanan bir binadan çıkmak için mücadele veren karmakarışık, izdiham halindeki bir gruba sahip olmak, bana en iyi plan gibi geliyor."

Bir saat kadar planın ayrıntılarını tartıştılar, sonra soğuk yemeklerini yediler. Nicholas herkese gidip yatmalarını ve dinlenebildikleri kadar dinlenmelerini öneriyordu ki nöbetçilerden biri koşturarak kampa geldi. "Komutan!" dedi.

"Ne var?" diye sordu Nicholas, adamın yüzündeki tehlike ifadesini görerek. "Shingazi'nin İskelesi'ndeki han yanıyor."

Nicholas güneye baktı; kırmızı-sarı alevler utkun hemen üzerinde görülebiliyordu.

Yangın şiddetini artırırken, hanın üzerindeki tepeye ulaştılar. Nicholas'la, denizci ve askerlerden gücü kuvveti yerinde yirmi adam, bulundukları noktaya ulaşmak için bir buçuk mil koşmuştu; diğerleri ise arabaları korumak için arkada kalmışlardı.

Tepenin üzerindeki yerlerinden, tüm binayı alevlerin sardığını görebiliyorlardı. Ve yangının yarattığı aydınlıkta, avluya saçılmış cesetler açık bir şekilde görülebiliyordu.

Ghuda saydı. "Biri bizimle aynı fikri paylaşmış gibi görünüyor, ama duman yerine gerçek yangını kullanmış. Avluda otuzdan fazla ceset saydım. Şu zavallı haydutlar, kapıdan ve pencerelerden çıkmış ve onların da yaptığı gibi orada öldürülmüş." Düşünüp taşındı. "Crydee'de kullanılan taktiğin aynısı."

Nicholas tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Haklısın."

Hana yaklaştıkça katliamın ayrıntılarını görerek, yamaçtan aşağı indiler. Alçak duvarın üzerine çıktılar ve ceset ve enkaz yığınlarının arasından

geçtiler. Tuka, ölüleri incelemek için diz çöktü. Bir dakika sonra, "Encosi, bunlar klan üyeleri," dedi.

Boynuna, üzerinde gümüşten bir aslan başı olan deri bir kayış asmış adamı işaret etti. Hızla, cesetten cesede geçti ve "Bu adam Ayı klanından ve şuradaki de Kurt klanından. Bu bir ittifak. Hepsi Derebeyi'ne karşı ayaklanmış olmalılar," dedi.

Ghuda binadan yayılan sıcaklığın izin verdiği ölçüde yaklaşarak, avlunun en uç köşesine yürüdü ve "Nicholas buraya gel!" dedi.

Nicholas; Calis, Amos ve askerlerden ikisiyle beraber, Ghuda’nın olduğu yere koşturdu. Ghuda, bazıları yangının sıcaklığı nedeniyle hâlâ tüten ceset yığınını gösterdi. "Bunlar size bahsettiğim paralı askerler."

"Kahretsin," dedi Amos. "Bir ihanet hikâyesi anlattığında, gerçekten neden bahsettiğini biliyorsun." Etrafına bakındı. "Birisi, bu dalaverenin içinde yer alan herkesi üzmek için bir hayli sorun yaratmış."

Nicholas diz çöktü ve bir şeyi görmeye çalıştı. Amos onun bakışlarını takip ediyordu ve "Tanrı bizi korusun!" dedi.

"Ne var?" diye sordu Marcus.

"Şu miğfer, orada, iki ölünün altındaki adamın üzerindeki."

Marcus baktı. "Kırmızı olan mı?"

"Evet, o."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Marcus.

"Bir benzerini görmüştüm, gerçi en son gördüğümde siyahtı."

"Babam da buna benzer bir miğferden bahsetmişti. Yüzü örten metal bir miğfer, iki yanını ve tümünü aşağı doğru yayılarak kaplayan ejderha sorgucu."

"Sana bunları kimlerin taktığını da söyledi mi?" diye sordu Amos.

"Evet," dedi Nicholas. "Söyledi. Murmandamus'un Kara Katilleri." "Bu, Kızıl Katillerin miğferi," dedi Tuka.

"Onlar hakkında ne biliyorsun?" dedi Nicholas.

Küçük adam, kötülüğe karşı korunma ifade eden ayrıntılı bir hareket yaptı. "Çok kötü adamlar.

Bir savaşçı kardeşliği ve Yılan Nehri Kenti'nin Derebeyi'ne hizmet ediyorlar."

Nicholas, Calis'e, Amos'a ve Marcus'a baktı. Herkese söylüyormuş gibi görünse de, sadece onlara söylüyordu. "Doğru yol üzerindeyiz."

NEHİR

Bir adam öksürdü.

Nicholas ve diğerleri sesin geldiği yöne dönüp hızlı bir şekilde ilerlediler. Duvarın dışında iki adam, sersemlemiş bir halde yatıyordu ve Ghuda, onları alevlerden uzağa çeken iki askere yardım etti.

Birisi başından yaralanmıştı ve yarası durmadan kanıyordu; diğerininse omzuna ateşe verilerek atılan oklardan biri isabet etmişti.

Omzunda ok olan adam baygın durumdaydı ama kafa derisinden yaralanan adam hareket etmeye başladı. "Bana biraz su getirin," dedi Ghuda.

Askerlerden biri bir su matarası uzattı ve Ghuda adamın yüzünü temizledi. "Tanrım! Eğer bu hayatımda gördüğüm en çirkin adam değilse..." dedi Amos.

Adam, kendisine içirilen suyu tükürerek gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Ahh," dedi, elini şakağına götürerek. "Bu bir hataydı." Yeniden gözlerini açtı ve çevresindeki yüzlere baktı. Amos'a bakarak, "Senin de benim güzellik anlayışıma uyduğun söylenemez," dedi.

Adam, granit kalıbından başka hiçbir şeye daha çok benzemeyen kaş çıkıntılarına sahipti.

Adamın gözlerinin üzeri tek bir çizgi oluşturan siyah tüylerle kaplanmıştı. Gözleri çıkıntının bayağı altına kadar inmiş, koyu renk çukurlardı ve belki bir zamanlar bir şekli olan ama orijinal halinden hiçbir iz bırakmayacak şekilde defalarca kırılmış, şekilsiz bir burun tarafından ayrılıyorlardı. Büyük bölümünü kırpılmış bir sakalın kapladığı çenesinin hırçın bir şekilde çıkık olduğu kesindi ve adamın dudakları da sanki defalarca yaralanmış da artık sürekli şişmiş gibi garip görünüyordu. Alevlerden gelen ışıkta, teni, sakalının üzerinde görüldüğü kadarıyla sivilce ve yara izleriyle dolu, lekeli ve benekliydi. Nicholas, Amos'a hak verdi: Hayatında gördüğü en çirkin adamdı.

Diğer yandan, baygın durumdaki arkadaşı, diğerinin olmadığı kadar yakışıklıydı. Koyu renk saçlara, düzgün şekilde kesilmiş bir bıyığa ve hoş bir profile sahip olduğu, alevlerden gelen ışıkta açık bir şekilde görülebiliyordu.

Ghuda çirkin adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve "Ne oldu böyle?" diye sordu.

Adam elini başına koydu. "Ölümcül vahşetin her türü." Etrafındaki gruba bakarak, "Ve bunun sizin için sürpriz olduğunu sanmıyorum, nasıl silahlandığınıza bakılırsa," dedi.

Nicholas, askerlerinin tümünün ellerinde silahlarıyla hazır beklediklerini görerek, silahları indirmelerini işaret etti.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Marcus;

"Adım Prajichetas ve bu da arkadaşım Vajasiah. Bize Praji ve Vaja deyin," dedi adam.

"Siz de bu paralı askerler çetesinin bir parçası mıydınız?" dedi Ghuda.

"Hayır. Nehrin yukarı kısmına gitmek için bir yol arıyorduk, savaşlara giden..." dedi.

"Savaşlar mı?" diye sordu Nicholas.

"Bu kim?" diye sordu Praji, Ghuda'ya.

"Komutanımız."

"O mu? Çocuğa benziyor..."

"Benimle konuş," dedi Nicholas.

"Liderimiz o," dedi Harry.

Praji, Ghuda'ya hitaben, "Bence o sizin oğlunuz ya da ev hayvanınız ya da..." dedi.

Nicholas kılıcının ucunu adamın boğazına doğrulttu. "Lider benim," dedi yumuşak bir şekilde.

Praji onu baştan aşağı süzdü, sonra kılıcın ucunu eliyle kenara itti. "Her neyse Komutan," dedi Nicholas'a, "Nehrin yukarısına, savaşlara gidiyorduk..." "Ne savaşları?" diyerek araya girdi Amos.

Adam, Amos'a bakmak için hızla döndü ve elini başına koydu. Gözlerini kapayarak, "Bu kötü bir fikirdi. Kimsede içki var mı?" dedi.

"Afedersiniz ama sadece suyumuz var," dedi Nicholas.

"Bununla yetineceğiz artık," dedi Praji. Ona uzatılan su matarasını alıp kana kana içti. Anthony yanlarına geldi ve tuniğini açarak, adamın arkadaşını muayene etti. "Durumu kötü değil," dedi. "Tuniğinin altına zırh giymiş. Okun alevlerinin büyük bir kısmı zırha isabet etmiş." Oku adamın omzundan çıkarmayı başardı ve baskından sonra ortaya çıkabilecek durumlar için hazırlamış olduğu çantadan bir paçavra çıkararak, akan kanı durdurdu. "Yaşayacak."

"İyi," dedi Praji. "Bu piçle beraber, bensiz ölemeyeceği kadar çok zaman geçirdik."

"Savaşlardan bahsediyordun," dedi Marcus.

Gözlerinden birini kısıp ona bakarak, "Öyle mi?" dedi.

"Nehrin yukarısına gidiyordunuz," diye ekledi Amos.

"Vedra üzerinde, Lanada ve Khaipur arasında yer alan Nadosa köyüne giden bir yol arıyorduk. Bizi buranın birkaç mil güneyinde bırakan bir yün tüccarının yanında yolculuk ettik ve buraya kadar yürüdük. Nehrin batı yönündeki üst kısımlarına gidiyorduk -oradan her zaman Khaipur'a giden atlı araba kervanları geçer- her neyse, bu neşeli caniler ve klan çocuklarıyla karşılaştık ve içkiler akmaya başlayınca, biz de onlara katıldık. Biri tüm içkileri ödüyordu ve ben de bedava birayı kaçıracak biri değilim."

"Yani bu gruptan değil misiniz?" diye sordu Nicholas.

"Eğer öyle olmuş olsaydık," dedi, "şurada olurduk." Hanın yanan duvarının yanında, şimdi üstlerinden dumanlar tüten cesetleri gösterdi.

"Ne oldu?" diye sordu Nicholas.

Adam içini çekti. "Oralarda oturuyor ve bir grup aptal çocukla beraber içiyorduk ve birkaç caniyle tüm bu içkileri ısmarlayan adam bize katıldı. Bizim için bir iş olduğunu, hanın dışındaki diğer profesyonel askerlere katılmamız gerektiğini fısıldadı. Adamın ses tonu hoşumuza gitmedi, bu nedenle dışarı çıktık ama diğerlerinden çok uzaklaşmadık ve bizi dışarı çağıran adamla aramıza bir sürü insan soktuk.

"Aniden bir bağrışma oldu ve her yerde yanan oklar uçuşmaya başladı. Vaja ile ben duvarın üzerinden atlayıp sert bir şekilde yere düştük. Onun vurulmuş olduğunu gördüm ve sonra her şey aniden karardı." Kaşlarını çattı ve elini tuniğinin içine soktu. Biraz arandıktan sonra bir kese çıkardı. Kesenin ipini gevşetirken, "İyi," dedi. Dört beş santimden daha geniş olmayan, rulo halinde küçük bir parşömen ve ucu sivriltilmiş bir tahta parçası çıkardı. Tahtanın ucunu yaladı -Nicholas, tahtanın uç kısmının siyahlaştığını fark etti- ve küçük parşömen rulosunu açtı. Aşağıdaki bir dizi karalamaya bakarak, yazı yazma gerecini parşömenin üzerine koydu ve "Derebeyi bir kelime midir, iki kelime midir?" dedi.

Ölülerin çoğu neredeyse tümden yanmış olsa da, ölü yakma töreni için yeteri kadar odun olmadığından, Nicholas gömülmelerini emretti. Onlar işlerini bitirene ve arabaları getirene kadar öğle olmuştu. Vaja denilen adam, onu bulmalarından bir saat sonra kendine gelip Praji'nin hikâyesini doğrulamıştı.

Bu iki yaralı adamı dinlenmeleri için bırakarak, Nicholas; Calis, Marcus ve Harry'yi yanına alarak hızlı bir şekilde çevreyi incelemeye girişti. Paralı askerleri ve klan üyelerini her kim öldürmüşse, oradan tamamen ayrılmıştı.

Geri döndüklerinde, Nakor onları Tuka'nın bahsetmiş olduğu alt kattaki kilerin büyük bir kısmının yangından zarar görmemiş olduğu haberleriyle

karşıladı. Nicholas bir grup adamıyla beraber üzerinden dumanlar tüten yanmış hana girdi ve gizli kapıyı buldu. Kararmış olsa da kapı zarar görmemişti. Prens kendini odaya sarkıttı ve Tuka, Ghuda, Nakor ve Marcus onu takip etti.

Harry yanan meşaleleri, aşağı, Marcus'a uzattı, sonra da onlara katıldı. Nicholas döndü ve az kaldı bir adamın üzerine düşüyordu. Adam yanmamıştı, ama yüzü bir acı ifadesiyle buruşup kalmıştı. Tuka adama baktı ve "Shingazi. Yangın başladığında buraya saklanmaya çalışmış olmalı," dedi.

Nakor adamı inceledi ve "Duman yüzünden ölmüş, sanırım. Hiç hoş değil," dedi.

"Ölmenin hoş bir yolu var mı?" diye sordu Harry.

Nakor sırıttı. "Bir sürü. İnsanı öldüren bir hap var, ama hayatının son dakikalarında, hayal edemeyeceğin kadar büyük bir coşkunluk yaşıyorsun ve sonra, gerçekten çok güzel bir kadın..." "Yeter," dedi Nicholas. "İşe yarar ne gibi şeyler bulabilirsiniz ona bakın."

Aramaya başladılar ve Marcus aniden, "Şuna bakın!" dedi. Nicholas, kilerin Marcus'un beklediği tarafına geçti ve orada bir silah deposu buldular. "Ev sahibimiz bir orduyu donatmaya hazırmış gibi görünüyor."

Nicholas, bir sürü zincir halkalarından yapılmış zırh, işaretsiz kalkan, her tip kılıç, ateşli oklar fırlatan yay, çeşitli boyutlarda yay, ok, ateşlenen kısa ve kalın ok ve bıçak gördü. "Birkaç adam buraya insin ve bunları yukarıya taşımaya başlasın," dedi. Ghuda bir fıçıyı yararak açtı ve elini içine uzattı. Bir parça kurutulmuş et çıkararak tadına baktı. "Biraz duman kokuyor ama kötü değil."

Nicholas etrafındakilere döndü ve "Hepsini yukarı taşıyalım, neyimiz olduğunu görürüz," dedi.

Gizli kapıya geri döndü ve Harry kapıyı iterek kaldırdı. Yanıp kül olmuş handan çıktığında, arabalardan bağrışmalar geldiğini duydu. Gökyüzüne

bakarak, küfretti. Bu ses Ranjana'ya aitti. Arabalara ulaştığında, Nicholas bu asil genç kadının bir yandan yaralı bir kedi gibi feryat ederken, meydan okur bir pozla ellerini kalçalarına koymuş, Amos'un karşısında dikilmekte olduğunu gördü. "Kayık yok da ne demek! İki hafta içinde Yılan Nehri Kenti'nde olmam gerek..." "Ne oluyor?" dedi Nicholas.

Yanağındaki gerçekten etkileyici bir dizi tırmalama izine pansuman yapan nöbetçi, yanlarında durdu ve "Onu arabada tutmaya çalıştım, Majes... Komutan, ama birinin hanın yerle bir edildiğini söylediğini duymuş..." dedi.

"Ve sizin gibi aptalların beni nasıl bir duruma düşürdüğünü gelip kendim görmek istedim," diye tamamladı Ranjana.

"Tek yaptığımız," dedi Nicholas, sabrı tükeniyordu, "hayatınızı, bekaretinizi, varlığınızı kurtarmak ve saçmalıklarınıza dayanmaktı... Şimdi arabanıza geri dönün!" Son cümleyi sinirinden bağırarak söylemişti.

Kız, meydan okurcasına döndü ve tüm yol boyunca çenesini yukarıda tutmayı başararak, sendelemeden uzun adımlarla yürüdü. İkinci arabanın arkasına ulaştığında döndü ve "Derebeyi, pis, kaba ve barbar paralı askerlerin ellerinde nelere katlanmak zorunda kaldığımı duyduğunda, bir köle olarak doğmuş olmayı dileyeceksiniz!" dedi.

Nicholas onu izledikten sonra Amos'a döndü. "Pis mi?"

Amos sırıttı. "Bir çiçek demeti değilsin, Nicky. Hiçbirimiz değiliz."

Nicholas grubuna şöyle bir göz atınca herkesin pis ve iğrenç göründüğünü fark etti. Elini çenesine götürdü, en son Raptor’da tıraş ettiği sakalları kırpık kırpık uzamıştı.

Etrafına bakarak, "Pekâlâ, sanırım banyo yapacağız," dedi.

Amos sırıttı. "Eğer öyle diyorsan, Kaptan."

Nicholas nefretle inleyerek, iterek Amos'u geçti ve handaki eşyaları dışarı taşıyan adamlara bağırdı, "Orada sabun var mıymış bir bakın."

Diğer eşyaların yanı sıra bodrumda giysiler de bulunmuştu ve yırtık pırtık, pis kıyafetlerinin çoğunun yerine bunları giymişlerdi. Sade erkek pantolonları ve tuniklerinden, birkaç parça şık bir şekilde süslenmiş giysiye kadar garip bir birleşimdi. Ghuda ve Tuka, diğerlerine göre daha pahalı olan giysilerin ya orada bırakılmış ya da oda karşılığında rehine bırakılmış olduğunu ve parası bitenlerin oda parasını bu şekilde ödediğini düşünüyordu. Giysilere bakılırsa, Shingazi saf biriydi ya da tuhaf giysilerden hoşlanıyordu.

Nicholas, bulunan giysilerin is kokusundan arınmaları için yıkanmalarını ve sonra da adamlarına üstlerini değiştirmeden önce yıkanmalarını emretti. Arabaların arasına gerilen iplere asılan giysiler öğleden sonra sıcağında hemen kurudu. Güneş battığında, tüm adamlar banyolarını yapmış ve arzu edenler sakallarını kesmiş ya da düzeltmişti.

Marcus'u memnun eden tek şey, diğer silahların yanı sıra bir büyük yay daha bulunmasıydı. Adamlar, temiz ve hazır olduğunda, Amos'la Harry, demirle kaplı yanmış tahta bir sandık taşıyarak, onlara yaklaştılar. "Bakın ne bulduk," dedi Amos.

Sandığı açtılar: İçi küçük keselerle doluydu. Nicholas birini açtığında değerli taşlar buldu. Diğer keselerin içinde de mücevherler, gümüşler ve altınlar vardı. "Zengin olduk," dedi Harry şaşkınlık içinde.

Nicholas altın torbalarından birini alarak, arabalardan birinin gölgesinde dinlenen Praji ve Vaja'ya götürdü. Adamların ikisi de yemeklerini yemiş, şimdi de kestiriyorlardı. Nicholas yanlarına yaklaşırken Praji ayağa kalktı ve Nicholas torbayı ona attı. "Sizin."

Praji eliyle torbayı tartarken, altınların çıkardığı sesi dinledi ve "Ne için?" dedi.

"Yılan Nehri Kenti dolaylarını tanıyan iki adam işime yarayabilir." Torbayı işaret etti. "Neye karar verirseniz verin torba sizde kalsın, zor zamanlar ve yola çıktığınızda size yardımı dokunması için; ama biz yeni bir paralı asker çetesiyiz ve bu küçük arabacı dışında yolu bilen kimsemiz yok. Ve

etraflarındaki hiç kimse başaramazken, öldürülmekten kurtulacak kadar zeki iki adam her zaman işimize yarayabilir."

Praji tam olarak uyanmamış olan arkadaşına baktı ve "Şey, şu an yayan yolculuk edecek kadar formda değiliz; arabayla şehre ulaşana kadar Vaja iyileşecektir. Ama bir soru..."

"Ne?"

'Siz Derebeyi'nin tarafında mısınız yoksa ona karşı mısınız?"

Adamın yüz ifadesi bunun önemli bir soru olduğunu gösteriyordu ve Nicholas, "Hiçbiri; bizim daha önemli meselelerimiz var. Ama orada bulduğumuz Kızıl Katillere ait miğfer yüzünden, sanırım, eğer böyle bir hat çekilmişse, kendimizi savaş hattının diğer tarafında bulabiliriz," dedi.

Praji sakallı çenesini kaşıyarak, "Pekâlâ, yola sizinle çıkacağız ve şehre varana kadar, her iki taraf da birbirini daha iyi tanır. Sizi daha iyi tanıyıncaya dek hiçbir anlaşmaya imza atmayı arzu etmiyoruz. Adil mi?" dedi.

"Adil," diyerek ona katıldı Nicholas.

Derken Praji sırıttı, gerçekten çok korkunç görünüyordu ve "Bak, Derebeyi benim listemde, onunla birlik olan birine yardım edemem, anlıyor musun?" dedi.

"Liste mi?" diye sordu Harry.

"Bir listem var, bak, biri bana pislik yaptığında, eğer işini orada bitiremezsem, adını buraya yazıyorum. Listedeki herkesle sorunlarımı halledeceğimi söylemiyorum ama asla unutmam."

Harry yorum yapmak üzereydi ki, Calis güneyden kampa doğru koşarak, ansızın ortaya çıktı.

Tüm gün boyunca etrafı kolaçan etmişti ve Nicholas’ın yanına ulaştığında, "Bir çete geliyor," dedi. "Nerede?" diye sordu Nicholas.

"Nehrin dört beş mil aşağısında. Sayabildiğim kadarıyla yirmi iki kişilik bir atlı çetesi. Baştan ayağa silahlılar ve nasıl nöbetçi yerleştirilir biliyorlar. Siyah tunikler giyen ve üzerinde altın rengi bir yılan olan siyah bir bayrak taşıyan, düzenli askerler. Kamp yerlerinden ayrılıyor ve günbatımında hareket etmeye hazırlanıyorlar gibi görünüyorlar."

Praji arabaya yaslanmıştı. "Derebeyi'nin adamları. Düzenli askerler için şehirden fazla uzakta."

Nicholas, Ghuda'yla diğerlerine ona katılmalarını işaret etti ve Calis'in fikrini onlarla paylaştığında, paralı askere, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Ghuda omuzlarını silkti. "Hayatım boyunca yeteri kadar kanlı ihanet olayı gördüm ve yarısı, geçtiğimiz iki gün içinde gerçekleşti. Sanırım, buraya arabaları bulmak, 'suçlu'yu öldürmek, prensesi kurtarmak ve evlerine zaferle dönmek için geliyorlar."

"Tüm bunların bir kumpas olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Praji.

"Sana arabalara klan üyelerinin saldırmış olduğunu söylesem, ne derdin?" dedi Nicholas.

Adamın gözlerinde keskin bir zekâya işaret eden bir parıltı vardı. "Klanların, Derebeyi'nin kuzeydeki tüccar birlikleriyle yaptığı anlaşmada büyük bir sorun çıkarmaya çalıştıklarını söylerdim. Ki bu kimseyi şaşırtmaz. Herkesi şaşırtacak olan, bu işi bu kadar aleni yapacak kadar aptal olmaları, özellikle de görgü tanıkları bırakmalarıdır."

"Ve biri sana tüm klan üyelerinin ölü bulunduğunu söylese, ne derdin?"

"Bu şaşırtıcı bir soru," diye yanıt verdi Praji. "Onları kimin öldürdüğüne bağlı. Eğer Derebeyi'yse..." Kendi sözünü yarıda kesti. "Eğer bir çeşit anlaşmazlık varmış gibi gösterilirse, bu klanları ayırır."

"Derebeyi ne kadar güvende?" dedi Ghuda.

Praji omuzlarını silkti. "Yirmi yıldır bir ayaklanmadan bahsediliyor. Hâlâ yerinde."

"Pekâlâ, bizi ilgilendirmeyen bir kavgaya karıştık, ama her iki taraf da bunu önemsemeyecektir; yani savaşmaya hazır olsak iyi olur," dedi Nicholas. Etrafına bakınarak, "Eğer bu askerler senaryonun bir diğer parçasıysa, bu arabalarla beraber on altı klan üyesi bulmayı bekleyeceklerdir, yani arabalara on altı adamı istiyorum. Arabaları sırtın üzerine geri çekelim." Calis'e işaret etti. "Senin yeniden güneye gitmeni istiyorum ve atlıların yaklaştığını görünce, uyarı amacıyla avluya bir ok atmanı istiyorum; bunu kimseyi vurmadan yapabilir misin?"

Calis, ona böyle bir soru sormasına gerek yokmuş gibi baktı. Nicholas, Calis'e nerede duracağını gösterdi ve sonra Ghuda'ya döndü. "Senin, avluda yatan birkaç adamla beraber burada benimle kalmanı istiyorum. Bu askerler, etrafa yayılmış cesetler görmeyi bekleyecektir, yani onları hayal kırıklığına uğratmayacağız.

Arabalara ulaştıklarında, onların arkasında olacağız." Ghuda başını tamam anlamında salladı. "Amos, sen arabalardan sorumlusun. Sırtın üzerinde yerinizi aldığınızda, sırtın aşağısında kamp ateşi yakın da atlılar ışığını gökte görsünler, ama ateşi değil. Ve kamp ateşini öyle bir yerde yakın ki atlılar sırta tırmanırken, ateşi arasınlar. Biz arkalarından yaklaşırken, onların alevlere karşı sıralanmalarını istiyorum." Amos gülümseyerek selam verdi ve arabaların yukarı çekilmesi için işaret verdi.

"Harry, sen kızları nehrin aşağısına götür, uzun çimenlerin olduğu yere, hem görünmemelerini hem de sessiz kalmalarını sağla," dedi Nicholas.

"Ya ben?" dedi Brisa.

"Sen de Harry'yle git. Eğer Ranjana sesini çıkarırsa, onu öldürmeyi yeniden deneyebilirsin," dedi Nicholas.

Brisa sırıttı. "Sağol."

Askerlerle denizciler harekete geçtiler ve Nicholas, Praji'ye dönerek, "Yardım etmek istiyorsan, zarar görmemesi için arkadaşını buradan götür. Savaşmaya hazır görünmüyor," dedi.

"O hazır değil ama ben hazırım. Onu arabalardan birine koyacağım ve şuradaki çirkin arkadaşınla gideceğim," dedi Praji.

Amos omzunun üzerinden baktı ve kırılmış gibi yaptı. "Çirkin mi?"

Avluya çıkarılmış olan stoklar, arabalar hareket ederken, görülmeyecekleri bir yere saklandı.

Güneş ufuk çizgisinin altına inerken, Nicholas'ın tüm adamları yerlerini almıştı.

Nicholas avludakileri bizzat kendisi yönetmeyi seçti ve uyarı işareti için bekleyerek yere yattı. Zaman geçtikçe, sol ayağının zonklamaya başladığını fark etti. Can acısından ziyade asabı bozuldu ve saldırı planını gözden geçirip bir hata var mı diye düşünürken, ayağıyla ilgili düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, avlunun ortasına bir ok düştüğünde irkilerek yerinden sıçradı.

Hemen alarm durumuna geçti. Atlıların sesleri duyulabiliyordu ve Nicholas kılıcını sıkıca kavradı.

Atların toynaklarının sesi gittikçe yükseliyordu. Askerler hanın güneyindeki ağaçsız alana girince adamın biri küfretti. "Bu kahrolası arabalar da nerede?"

"Bilmiyorum, Lider. Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi," dedi başka bir ses.

"Bakın, gökyüzünde bir ışık var, sırtın diğer tarafında ateş yakılmış," dedi bir üçüncüsü.

Nicholas'ın, ikinci adamın 'lider' diye hitap ettiği kişiye ait olduğunu anladığı ses, "Bu tembel piçler çeyrek mil daha gitmeyi becerememiş," dedi. "Pekâlâ, ne için geldiysek, onu yapacağız." Nicholas adamların silahlarını çektiklerini sonra da yarı homurdanıp yarı çığlık atan, birinin atını ileri sürdüğünü duydu.

Nicholas, onların hanı arkalarında bırakmaları için sadece bir dakika bekleyerek ayağa kalktı.

Yavaş bir şekilde, "Şimdi!" dedi.

Adamları ayağa kalktılar ve koşmaya başladılar ve okçular yolda yerlerini aldılar. Umduğu gibi, atlılar sırta tırmanırken kamp ateşlerinin ışığında açık bir şekilde seçiliyorlardı.

"Şimdi!" diye bağırdı Nicholas ve okçular oklarını fırlatmaya başladılar. Amos'un adamları da diğer taraftan ok atmaya başladılar ve daha ne olduğunu anlamadan, atlıların yarısı eyerlerinden aşağı düştü.

Nicholas’ın diğer adamları çığlık atarak saldırmaya başladılar ve arabalarda, büyük bir ihtimalle sarhoş ve deneyimsiz adamlar bulmayı bekleyen atlılar, şimdi savaş deneyimi olan otuz asker ve denizci tarafından saldırıya uğruyorlardı.

Atlılardan biri yamaçtan aşağı hareket etmeye çalıştı ve atılan uzun bir okla, eyerinden düşürüldü. Nicholas arkasına baktı ve Calis'in yayına bir başka ok yerleştirerek, aceleyle hareket ettiğini gördü.

Derken, sırtın üzerindeki lider saldırı emri verdi ve geriye kalan dokuz atlı, kendi canları için atlarını ileri sürdüler.

İkisi daha atılan oklarla eyerlerinden düşürüldü ama diğerleri, atlarının boynuna kapanarak hareket etmeye devam ediyorlardı. "Atları vurun!" diye bağırdı Nicholas. "Kimsenin kaçmasına izin vermeyin!"

Nicholas, birbirine çarpan kılıçların seslerinden, atlarından düşen adamlardan bazılarının ölmemiş ve savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalkmış olduğunu anladı. İlk atlı, Nicholas'ın önünde duran adamların

üzerine geldi ve Nicholas karşılık vermek için hazır bekledi. Saldırdığı hedefin Prensinin oğlu olduğunu bilen bir atlıyla idman yapmak başka bir şeydi, bu adamla savaşmak başka bir şey.

Ve Nicholas bunun farkındaydı.

Sırtından aşağı soğuk terler boşalırken, Nicholas kılıcına sıkıca yapıştığını hissetti. Dizlerini büktü ve atlı yaklaşırken, kılıcını süvari pozunda yukarı kaldırdı.

Hücum eden bir atla binicisinin karşısına sadece bir palayla dikilmek aptalcaydı ve Nicholas bunu biliyordu. Ghuda'nınki kadar büyük bir kılıcı olsaydı ya da en azından ağır bir hançeri olsaydı, atlının hamlesinden kaçarken, atı adamın altından çekme riskine girebilirdi. Ama elinde bir palayla kendini hem attan hem de biniciden korumak için ya atı ürkütmek ya da atın yönünü değiştirmek zorundaydı.

Atlı üzerine doğru gelirken, at bir çığlık attı ve ön bacaklarının üzerine yığıldı. Atlı ileri fırladı; deneyimli bir akrobat gibi omzunun üzerine düşmeye çalışarak yuvarlandı. Karanlıkta biri, atı ya okla ya da bıçakla vurmuş olmalıydı.

Atlı kötü bir şekilde yere indi ve acı bir homurtu çıkardı ama ayağa kalkmaya çalıştı. Nicholas hücum etti. Adam yalpalayarak doğrulurken Nicholas ona omuz attı. Adam acıyla haykırdı ve Nicholas, adamın düşerken bir yerlerini kırdığını düşündü. Nicholas kılıcıyla saldırarak adamı kolundan yaraladı ve askerin kılıcı cansız parmaklarından kayıp düştü. Adam geri çekildi ve kaçmaya çalıştı. Nicholas’ın adamlarından ikisi koşup askeri yakaladılar ve yere yıkarak hızla ellerini bağladılar. Nicholas, mümkün olduğu takdirde, adamların tutsak edilmesini emretmişti.

Etrafına bakındı ve mücadelenin sona erdiğini gördü.

Nicholas bir kamp ateşi yakılmasını emretti ve sonra, kendi adamlarını kontrol etti. Adamlarından birinin bile koluna bir sıyrık almaktan daha kötü yaralanmamış olması çok etkileyici bir sürprizdi ve koluna bir sıyrık alan adam, yaralı sayılacak tek adam olmaktan utanıyor gibi görünüyordu.

Diğerleri ise sadece çürükler, kas çekilmeleri ve burkulmalardan şikâyetçiydiler.

Nakor, iki tutsağın yaralarını muayene edip Nicholas'a rapor verdi. "Liderleri kolundaki derin yaraya ve kaburgalarını kırmış olmasına rağmen hayatta kalabilir, ama diğeri kesinlikle ölür. Midesinden yaralanmış ve bana, saldırıdan önce yemek yediğini söyledi. Deneyimli bir asker ve hızlı bir ölüm istediğini söyledi."

Nicholas'ın tüyleri diken diken oldu ve Ghuda'nın tamam anlamında başını salladığını gördü.

"Karnından yaralanmak ölmek için kötü bir yol."

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" diye sordu Nicholas, Anthony'ye.

"Eğer sürekli kullandığım otlar ve diğer şifa vericiler yanımda olsaydı belki, ama öyle olsaydı bile zor olurdu. İyileştirici bir rahip, dualar ve sihirle belki onu kurtarabilirdi, ama bu şartlarda, elimdeki imkânlarla, hayır. Yapabileceğim bir şey yok."

Amos, Nicholas'ın dirseğini kavradı ve onu, diğerlerinin konuşulanları duyamayacağı bir yere çekti. Sesini alçaltarak, "Nicky, başa geçtiğinden beri sana tek kelime bile söylemedim, çünkü birçok bakımdan hep doğru şeyi yapmayı seçtin ve yaptığın hatalar, deneyimli bir liderin bile kaçınabileceği türden hatalar değildi. Ama şimdi, mevkiin nedeniyle yapman gereken en zor seçimlerinden birini anlamak zorundasın," dedi.

"Tutsağı öldürmesi için Ghuda'ya izin vermek zorunda olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, her ikisini de senin öldürmen gerektiğini söylüyorum." "Crowe," dedi Nicholas tevekkül içinde.

"Ne?" diye sordu Amos.

"Babamın bana anlattığı bir hikâye. Kara Yol Kardeşliği, Krallığı işgal ettiğinde, seni ve Guy du Bas-Tyra'yı Armengar'da bulmalarından önce, atlarına atlayıp kuzeye gitmeleri hakkında bir hikâye. Bir grup Kara Katil tarafından takip ediliyorlarmış." Gözlerini kapattı. "Morgan Crowe adında biri, bir hain, onları ihbar etmiş ve babam onun öldürülmesini emretmek zorunda kalmış." Başını salladı. "Bunun verdiği cezalar içinde en zoru olduğunu söyledi." Amos'un gözlerine bakarak, "Benim burada kanuni bir hakka sahipmiş gibi görünme hakkım bile yok, Amos. Burası Krallık toprağı değil ve bu adam, beni efendisinin ona verdiği emir dışında bir nedenden ötürü öldürmeye çalışmadı. Crowe gibi, kralıma ihanet eden biri değil o."

"Anlıyorum, ama burada bizim koyacağımız kanunlardan başka bir kanun yok. Sen bir çimen denizinin üzerinde bulunan bu çetenin kaptanısın ve bu adamlar, yağma için gemine çıkmaya çalışan korsanlarmış gibi davranmalısın. Onlardan alabildiğin kadar bilgi aldıktan sonra, öldürülmelerini emretmek zorundasın," dedi Amos.

Nicholas -tanrılar izin verirse- üvey büyükbabası olacak bu adamın gözlerine sert bir şekilde baktı. Sonunda, derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde başını salladı.

Ateşin etrafında halka olmuş oturanların yanına dönerek, Ghuda'ya bir kez başını salladı ve Ghuda oradan uzaklaştı. "Liderlerini buraya getirin," diye emretti Nicholas.

İki adam, yaralı lideri getirdi ve lider, oturması için Nicholas’ın ayaklarının dibine bırakılırken acıyla inledi. "Adın ne?" diye sordu Nicholas.

"Dubas Nebu," dedi adam, "Kendi Parlaklığı'na bağlı ikinci bölüğün lideri."

Praji ağır ağır yürüyerek oraya gelmişti ve "Kahretsin, bunlar Derebeyi'nin özel muhafızları," dedi.

"Yani?" dedi Nicholas.

Praji yüzünü ovuşturdu ve "Ya tüm bunların arkasında Derebeyi var ya da kendi yönetimi içinde yüksek rütbeli bir haini var," dedi.

Praji elini aşağı uzatıp adamın tuniğini açtı ve adam acıyla haykırdı. "Uzak tutun şu hayvanı benden!" diye bağırdı lider.

Praji adamın boynunda bir şey buldu ve çekip kopardı. "Şuna bir bak," diyerek, aldığı şeyi Nicholas'a uzattı. Nicholas tılsımı incelerken, Praji "Klan sembolü," diye ekledi. Sonra ses tonu, kalasının karıştığını gösteren bir hal aldı. "Gerçi daha önce bir benzerini görmemiştim."

"Ben görmüştüm," dedi Nicholas. Sembol iki yılandan oluşuyordu ve Nicholas'ın kendi yüzüğündeki desenin aynısıydı.

Amos konuşmaya başlamıştı ki Nicholas onu susturdu. "Hepiniz, beni bu adamla yalnız bırakın."

Amos bir şey söyleyecek oldu, sonra kendini tuttu ve onaylayarak başını salladı. Diğerlerine onu takip etmelerini işaret etti ve Nicholas yaralı adamla yalnız kaldığında, adamın karşısına diz çöktü. Komplocu bir sesle fısıldayarak, "Seni aptal," dedi, "ne emir aldınız?"

Lider Dubas'ın gözlerinde, yaralı olmanın verdiği bir parlaklık vardı ve yüzü terden sırılsıklam olmuştu ama, "Neden bahsettiğini anlamıyorum, hain," derken, kafası karışmış gibi görünmüyordu.

Nicholas elini kemerindeki keseye soktu, Calis'in Elvandar'dan getirdiği yüzüğü çıkarıp adama gösterdi. "Kimliğimi açıklamaya ihtiyaç duymadıkça takmam bunu!" dedi. "Şimdi, buraya gelmenizi kim emretti? Klan üyelerini öldürüp, Ranjana'yı şehre getirecektik."

"Ama... Dahakon bana... başka bir bölüğün daha olacağını söylemedi."

Nicholas bıçağını çekip adamın göğsüne dayadı. "Seni şimdi öldürmem lazım ama o yüksek rütbeli adam bunu mesele haline getirir." "Kimsin sen?" diye sordu lider.

"Ne emir aldınız?"

Çektiği acı Dubas'ın yüzünü soldurmuştu ve "Arabalarla gelenleri götürecektim. Kızıl Katiller, kayıklarla çoktan yola çıktılar... anlamıyorum..." dedi.

"Ya tutsaklar?" diye sordu Nicholas.

"Tutsak olmayacaktı ki," dedi Dubas. "Kızları öldürecek ve cesetlerini yanımda götürecektim." "Onlar değil, diğer tutsaklar. Gemidekiler."

"Gemi mi?" dedi Dubas. Aniden olayı anladığı fark edildi. "Gemiden haberin var!" Nicholas harekete geçemeden, lider ileri atılıp kendini onun üzerine fırlattı. Kendi ağırlığıyla, Nicholas'ın bıçağı göğsüne saplanırken, zayıf bir inilti çıkardı.

Mücadeleyi birkaç metre uzaktan gören Amos ve diğerleri koşarak geri geldiler. "Ne oldu?" diye sordu Amos, ölü adamı Nicholas’ın üzerinden çekerken.

"Kendini öldürdü," dedi Nicholas sert bir biçimde. "Akıllılık edip, riske girdim."

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Harry, arkadaşının ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Bir isim aldım."

"Nedir?" diye sordu Praji.

"Dahakon."

"Ah, gerçekten harika," dedi Praji. "Büyük bir düşman koleksiyonunuz var, Kaptan." "Dahakon da kim?" diye sordu Marcus.

"Derebeyi'nin Baş Danışmanı ve doğu topraklarının, nehir yöresinin, cehennemin, kahrolası dünyanın tümünün en cimri orospu çocuğu."

"Ve anladığım kadarıyla, bir hain," dedi Nicholas.

"Olamaz," dedi Praji.

"Neden olmasın?" diye sordu Harry.

"Çünkü yirmi yıl önce, Derebeyi şehrin kontrolünü ele geçirdiğinden beri Derebeyi'ni iktidarda tutan kişi o. Şehirde ondan gerçekten çok korkulur." "Neden?" diye sordu Marcus.

"O bir büyücü."

"Bu, buralarda özel bir durum mu?" dedi Nicholas.

"Ha!" dedi Praji. "Siz kesinlikle buraya cehennem kadar uzak bir yerden gelmişsiniz." Ciddi bir ses tonuyla ekledi, "Doğu topraklarında sadece tek bir büyücü vardır, o da Dahakon'dur. Eskiden orada burada birkaç tane vardı ama şehirde bulunmak, büyücüler için ölüm demektir. Ve söylentilere göre, bu pek de hoş bir ölüm değil: Onları yiyormuş."

Nicholas, Nakor'la Anthony'ye baktı ve başını iki yana salladı. Praji konuşmaya devam etti. "Söylendiğine göre, Kızıl Katilleri o kurmuş ve onlar, Derebeyi'nin değil, onun emirlerini yerine getiriyorlarmış. O, ölülerle konuşur ve ruhları emen bir sevgilisi var. Onu hayatta tutan sevgilisidir; yüzlerce yıl yaşamış olmalı."

Nakor bir işaret yaptı. "Çok kötü. Ölülerden haber alma var olan en kötü uygulamadır."

Anthony başını salladı ve Nicholas, onun titrediğini söyleyebilirdi. İmalı bir şekilde, "Aramızda büyücü olmadığına göre endişelenmemizi gerektiren bir durum yok," dedi.

"İşte bu iyi," dedi Praji. "Hayır, Dahakon hain olamaz; Derebeyi'nden dilediği an kurtulabilir."

Nicholas içini çekti. "Şey, bu işin arkasında kimin olduğunu öğrenemeyeceğiz. Şehre inmenin en iyi yolu nedir?"

"Kayıklar. Ama harap olmuş bu yerde, katılabileceğiniz bir nehir kervanı bulamazsınız; bu işi yapan katillerin biz olduğumuzu düşünürler ve Jeshandiler kısa bir süre içinde buralarda dolanmaya başlarsa, sizi ateşin üzerinde tepe üstü pişirirlerken, hızlı bir konuşma yapmanız gerekir. Bu araziyi Shingazi'nin babasına verdiklerinde, bu küçük ini de korumaya almışlardı," dedi Praji.

Sanki bu göçebelerin adını anmak, ortaya çıkmalarını sağlarmış gibi etrafına bakındı. "En iyisi nehir yolunun aşağısından kuzeye gitmek. Beş gün kadar uzağımızda bir köy var ve oraya zaman zaman kayıklar uğrar. Eğer binecek bir kayık bulamazsak, şehre varmamız bir iki ayımızı alır." Nicholas hiçbir şey söylemedi. Bir ay sonra çok geç olacaktı.

* * *

Abigail çığlık attı. "Uzak dur benden!" Tekme attı ve yaratık geri çekildi. "Sana zarar vereceğini sanmam," dedi Margaret.

"Umurumda değil," dedi Abigail sinirli bir şekilde. "İğrençler."

Sözünü ettiği yaratıklar, insan şeklindeydi ama vücutları deri yerine yeşil pullarla kaplıydı. Alınlarını geniş bir kaş çıkıntısı kaplıyor ve iri siyah sürüngen gözleri, ifadesiz bir yüzden dışarı bakıyordu. Dişleri de garipti; ne sürüngen dişleri kadar sivri ne de insan dişleri kadar düzenliydi. Bir cinsiyetleri varsa da dışarıdan belli olmuyordu; göğüsleri düzdü ve göğüs uçları yoktu; kalçaları da düzdü. Margaret bu yaratıkların ne olduklarını bilmiyordu, ama kara gemide, kendi kamaralarının yanındaki kamarayı işgal etmiş olan kişiye bir şekilde bağlı olduklarını anlıyordu.

Kızlar, gemiden alınıp, siyah tunikler ve pantolonlar giyen ve kırmızı başörtüler takan adamlar tarafından rıhtıma çekilen büyük bir kayığa bindirilmişlerdi. Margaret'ın umduğu gibi bir köle barınağına götürülmemiş, bir araba kervanına bindirilmiş ve şehrin dışına, yüksek duvarlarla çevrili geniş bir malikâneye götürülmüşlerdi.

Şu an bulundukları odalara yerleştirilmişlerdi ve Arjuna Svadjian sorgulamasına devam etmişti. Margaret, adamın rastgele görünen

sorularının bir düzeni olduğuna ikna oldu ama ne olduğunu tam olarak çıkaramadı. Adamın sorularının çoğunun, tutumu ve konu seçimleri nedeniyle, tahmin etmesi zor olan sorgulama niyetini gizlemek için olduğunu anladı. Kendi insanlarının yaşamının kızların işbirliğine bağlı olduğunu göstermek için, kızın öldürülmesini emretmiş olan gizemli kadını bir daha hiç görmediler.

Margaret bir keresinde Arjuna'ya onu sordu ama adam bu soruyu da görmezden gelip başka bir soru yöneltti.

Adamın niyetini keşfetmek için Abigail'den yardım istemesi, kızın umutsuzluğun son devresinden kurtulmasına yardım etti. Abigail şimdi kızgındı ve en kısa sürede kaçmak istediğini yeniden belirtmiş olan Margaret'ın bir sonraki kaçış denemesine yardım etmeye hazır görünüyordu.

Gündelik hayatları önceden kestirilebilir bir hal almıştı. Arjuna'nın onları sorgulamaya gelmesi dışında yalnız kalmalarına izin veriliyordu. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde, onlara konuşmayı reddeden hizmetkârlar hizmet ediyordu. Öğleden sonra, güneşin sert parlaklığını kesen küçük bir tente altında, bahçede birkaç saat geçirmelerine izin verilmişti.

Derken işler değişti. O sabah, sorgu için Arjuna yerine odaya iki yaratık girmişti. Abigail odanın en uzak köşesine kaçmış, Margaret kendini savunmak için bir sandalyeyle hazır durmuştu. Yaratıklar çömelmiş ve her biri kızlardan birini inceleyerek, bir süre bakınıp durmuşlardı.

Abigail en sonunda yatağının üzerine oturmak için geri dönmüş ve yaratıklardan biri, bir saat daha ona bakarak oturmuştu. Sonra ona dokunmaya çalıştı.

"Hiç böyle bir şey duymuş muydun?" dedi Margaret.

"Hayır," dedi Abigail. "Bir çeşit şeytan bunlar."

Margaret kendine bakan yaratığı inceledi. "Sanmıyorum. Hiç de sihirli gözükmüyorlar. Ama tenleri, geminin penceresinden baktığım zaman gördüğüm ele benziyor."

Kapı açıldı ve hizmetkârlar sabah kahvaltısını getirdiler. Kızlar kendilerini yemek yiyebilecekmiş gibi hissetmiyorlardı ama yemezlerse, yemeklerin zorla yedirileceğini de biliyorlardı. Yemeklerini yerken, yaratıkların ilgisi artmış göründü ve kızlara yaklaşmaya çalıştılar. Abigail, bir tabak fırlatarak onunla ilgilenen yaratığı kendinden uzak tutarken, Margaret diğerini sadece görmezden geldi.

Yemekten sonra Arjuna içeri girdi ve o daha konuşamadan,

Margaret "Bu yaratıklar da neyin nesi böyle?" diye bağırdı.

Her zamanki sakin ses tonuyla, "Bunlar mı? Zararsızdırlar. Size arkadaş," dedi adam.

"Pekâlâ, onları burada istemiyorum!" diye diretti Abigail. "Götürün onları buradan."

Arjuna sadece, "Sizi incitmezler. Burada kalacaklar," dedi. Bir sandalye çekti ve "Şimdi, Sarth efsanesi hakkında ne biliyorsunuz?" dedi.

Margaret, gözlerini ona dikmiş olan yaratığa baktı ve bir an için, yaratığın ölü gözlerinde bir zekâ pırıltısı belirdi. Margaret sırtında bir ürperme hissetti ve yüzünü çevirdi.

* * *

Kayıklar, nehirden aşağı yavaş yavaş ilerliyordu. Nicholas, yüksek filika küpeşteleriyle hantal bir şey olan, yarı-mavna tipi ilk kayığın önüne oturmuştu ve onları varış noktalarına taşıması için Yılan Nehri akıntılarını kullandıklarından, kayığın direği, boylu boyunca katlanmış bir halde yatıyordu. İki uzun kürek, dümen yekesinin bir yararı dokunmasına yetecek kadar su olsa da daha hızlı gitmek için akıntıya karşı isteksiz bir şekilde suya iniyordu. Bir haftadır kayıkların üzerindeydiler ve kısa süre içinde Yılan Nehri Kenti'ne ulaşacaklardı.

Nicholas bir durum değerlendirmesi yaptı. Shingazi'nin İskelesi'nden kurtarmış oldukları mallar ve hazineyle, Nicholas'ın Çetesi -kendilerine artık böyle diyorlardı- iyi bir şekilde silahlanmış ve zengindi. Nehrin aşağısına, Praji'nin bahsetmiş olduğu köye hareket etmişler ve orada konaklamışlardı.

Köylüler onların haydut olduklarını düşünerek ilk önce korkuyla kaçmıştı ama Nicholas, cesur bir adam onunla konuşmak için yakındaki koruya gelmeyi göze alana dek sakin bir şekilde arabalarla beklemişti. Adamı görünürdeki her şeyi çalmayacaklarına, zaten çalacak olsalardı köylüler saklanırken bu işi çoktan halletmiş olacaklarına ikna etmek için birkaç nazik söz ve bir parça altın yetmişti.

Köylüler geri dönmüş ve bir haftadan uzun bir süre Nicholas'ın yaralıları iyileşene kadar misafir etmişlerdi. Nicholas zaman kaybetmekten hiç hoşlanmamıştı ama arabalarla kuzeye hareket etmeyi denemelerinden önce herkesin dinlenmeye ihtiyacı olduğu fikrine katılmıştı. Ve köy, nehirden geçecek araçları karşılamak için en mantıklı yerdi. Bu süre içinde, Praji'nin arkadaşı Vaja, diğerlerinin yaptığı sohbetlere katılacak kadar iyileşmişti.

Nicholas onun yakışıklı profilinden ve buklelerinden gurur duyan, değersiz biri olduğunu keşfetmişti. Köydeki genç kadınlar, bu yakışıklı savaşçıya bol bol ilgi göstererek, ona su, taze meyveler ve gün boyunca ballı ekmekler getirerek ve Nicholas'ın şüpheleri doğruysa, onunla geceleri daha yakın bir ilişkiye girerek, onun kendisiyle ilgili yüce fikirlerini güçlendiriyorlardı.

Nicholas, bunda Vaja'nın kulağa asil gelen konuşma şeklinin de etkili olduğunu keşfetmişti ve bununla birlikte her şey hesaba katıldığında, pek de zeki bir adam değildi. Bu ikilinin beyni Praji gibi görünüyordu, ama diğerlerinin Vaja'nın daha karizmatik olduğunu düşünmelerine izin vermekten memnundu.

Adamları iyileştiğinde, Nicholas, onların çete düzeninde yerleştirilmesi üzerine Ghuda'dan hızlı bir eğitim aldı. Eğer Praji ve Vaja da onlarla kalırsa, Brisa ve otuz beş askerleri olacaktı. Denizciler idmanlardan yakınmış, tatbikatlarda ayakta kalmalarına yetecek kadar idman

yapmalarına dek askerler onlarla acımasızca alay etmişti. Hepsi sonu gelmez kılıç ve yay idmanlarına katılıyor, bu çalışmalar -sadece marjinal bir tarzda olsa da- onlar bu silahları kullanmayı öğrenene kadar sürüyordu. Praji ve Tuka'nın söylediğine göre, ünlü bir çeteye göre otuz beş az bir sayıydı -altı yüz kişilik büyük çeteler de vardı- ama paralı asker olduklarına inanılmasına yeterdi.

Haftanın sonunda, bir nehir kervanı göründü ve Praji, barışı ifade eden beyaz bir bayrak çekti. İlk kayık, Nicholas ve kervan liderinin anlaşabilmesine yetecek kadar kıyıya yanaştı ve nehirle kara arasında on dakika kadar bağrıştıktan sonra, Nicholas'ın yüzüp, altını adama verecek birini görevlendirmesi gerekti.

Marcus, Calis ve diğer okçular gerektiği takdirde ceza ya da geri çekilme güvencesi vermek için hazır beklerken, Nicholas, Harry'yi seçti. Ama kayıkların lideri altını görür görmez, diğer kayıklar kıyıya çekildi. Herkesin kayıklara binmesi neredeyse iki saat aldı.

Nicholas uzakta, ufkun üzerindeki siyah lekeyi görebiliyordu ve Praji'ye, "Bu nedir?" diye sordu.

"Duman, Yılan Nehri Kentin'den geliyor. Gece bastırmadan orada olacağız."

Tüm yolculuğu, seçenekleri üzerinde düşünerek geçirmişlerdi ve şimdi bir planları vardı. En azından, Nicholas bunun bir plan olmasını umuyordu, çünkü diğerlerine onları bir felakete sürüklediği hissini itiraf edememişti. Devam etmesini sağlayan tek şey, Abigail ve Margaret'ın zarar görme ihtimali ve iki hafta içinde gerçekleşen tüm bu gizemli ihanetlerin arkasında kesinlikle Pantathian yılan rahiplerinin olmasıydı.

ŞEHİR

Nicholas gerildi.

Yılan Nehri bir saattir bataklık arazinin içinden geçiyordu ve şimdi de muazzam bir gölü geçiyorlardı. Akıntılar gölün büyük kütlesine dağıldıklarından, tekne mürettebatı göle girer girmez ciddi olarak kürek çekmeye başladı. Dümenci direğine sıkıca asıldı ve tekne göle doğu tarafından boşalmakta olan nehre doğru döndü. Nicholas uzaktaki şehri iyi görebilmek için daha dik oturdu. Praji'ye dönerek sordu, "Neredeyiz?"

"Kralların Gölü'nde," yanıtını verdi Praji. "Neden bu adı almış?" diye sordu Nicholas. Praji, Vaja'nın yakınında uyumakta olduğu bir yük balyasına yaslandı; Nicholas'a birbirlerinden nadiren ayrılıyorlar gibi geliyordu. "Bu şehir uzun zaman önce Doğuülkeleri'nin güney kabilelerinin buluşma yeri olarak kurulmaya başladı. Yıllar içinde şehir oluştu, şimdi ise şehirlilerin Jeshandiler ve diğer ovaların kabileleriyle akraba olduklarını güçbela söyleyebilirsin."

Praji hançerinin ucuyla tırnaklarını temizlemeye başladı. "Her kabilenin bir Kralı vardı, anlarsın ya ve yıllık buluşmaya her yıl bir başka kabile başkanlık ederdi. Bunun gerçekleştiği her yıl şehrin, diğer Kralların kabilesine on üç yıl önce yaptıklarının hakkından gelmeye kararlı farklı bir Kralı oldu, on dört büyük kabile, anlıyorsun ya?

"Her neyse, şehirde yaşayanlar birkaç yüz yıl sonra hayli yorulmaya başladılar ve büyük bir isyan oldu, isyan bittiğinde, on dört Kralın on dördü ve akraba halklarının büyük bir kısmı buradaki göle döküldüler. Bu yüzden Kralların Gölü deniyor."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Nicholas, Marcus'la Harry gelip oturup dinlemeye başladıklarında. Artık gölü neredeyse yarılamışlardı ve gölden boşalan bir başka nehri daha görebiliyorlardı, şehrin doğu tarafına kıvrılıyormuş gibi görünen bir nehir.

"Şey, bir süre hükümdarlar olmaksızın yaşamayı denediler, ancak yüzlerce insanın öldüğü birkaç büyük yangın ve karışıklıktan sonra bunun aptalca bir

fikir olduğuna karar verdiler ve klan şeflerinin bu konseyi kurabileceklerine karar verdiler. Birden fazla kabilede aynı klandan üyeler olduğundan bu adil göründü ve kimse fazla üzülmedi ve birkaç yüz yıl boyunca işler epey yolundaydı duyduğum kadarıyla."

"Sonra derebeyi mi ortaya çıktı?" dedi Harry.

"Şey, o bir süre buralardaydı sanırım," dedi Praji. Çenesini kaşıdı. "Orda burada kim olduğuna dair hikâyeler duydum, ancak kimse emin olamıyor. Çok fazla yerde soru sormaya gelmiyor." "Gizli polis mi?" diye sordu Nicholas.

"Kara Gül deniyor, inanabilirsen eğer. "Denetçi" diye bilinen biri tarafından idare ediliyor ve kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Bazı insanlar Dahakon'u kontrol altında tutanın bu olduğunu sanıyorlar; diğerleri Denetçi'nin Dahakon olduğunu düşünüyorlar. Tanıdığım kimse bilmiyor, bu bir gerçek."

Praji hançerini kınına soktu. "Derebeyi hakkında bildiklerim şunlar. Adı Valgasha ki, bu bir Jeshandi adı değil, şimdiye dek gittiğim herhangi bir yerden de değil. Uzun boylu bir adam, çünkü Yaz Festivalinin Sonu'nda onu resmigeçidin yapıldığı bir gün gördüm. Dostunuz Ghuda kadar iri derim ben. Otuz yaşında görünüyor, ama kontrolü ele aldığı günkü gibi göründüğünü duydum ve büyücüsüyle ilgili hikâyeleri düşünürsek, kim bilir. Bir şahin gibi avlandığı evcil bir kartalı var. İnsanlar büyülü bir kuş olduğunu söylüyorlar."

Nicholas, "Şehre daha ne kadar var?" diye sordu.

Praji, "Çok fazla değil," dedi. Karşı sahildeki uzak ağaç kümesini işaret etti. "Göl, şehrin etrafında giden nehre oradan boşalıyor."

Praji bir süre sessiz kaldı, derken "Oraya vardığımızda, en iyisi size kalacağınız bir yer bulmak; bir grubun potansiyel işverenleri bulabileceği bir yeri olmalı," dedi. "Sade yaşama herhangi bir itirazınız var mı?" diye sordu.

Nicholas, "Hayır. Neden?" dedi.

"Şey," diye cevapladı Praji, "görebildiğim kadarıyla akıldan çok altınınız var ve fazla lüks yaşayan küçük bir grup bela çeker. Şehirdeki en pahalı hana gitmemiz ve ikinci ya da üçüncü gece birkaç yüz savaşçıyla karşılaşmamız iyi olmaz. Ama çok sade yaşarsanız, o zaman insanlar iflas ettiğinizi ya da adi olduğunuzu düşüneceklerdir." Bir dakika için bu konuda düşündü, sonra "Sanırım neresi olduğunu biliyorum. Tam pazarın dışı. Mütevazı, fazla pis değil ve han sahibi sizi soymaya kalkmaz," dedi.

Nicholas gülümsedi. "Sanırım birkaç şey duyabileceğimiz bir yerdir?"

"İstediğini sanabilirsin," dedi Praji kırık dişli sırıtışıyla, "Ama mesele bir şeyler duymakta değil, dedikodularla yalanlardan gerçekleri çıkarabilmek." Esnedi. "Yollarda yirmi yılını geçirmiş biri olarak, size Yılan Nehri Şehri gibi hiçbir yer görmediğimi söyleyeceğim. Şimdi, Maharta'yı ele alın, mesela. Temiz bir şehir, haraketli bir ticaret kasabası. Nehrin Kraliçe Şehri diyorlar ona ve yine de bir adam orada bir bakır para için herhangi bir yerde olduğu kadar kolayca öldürülebilir." Praji gördüğü farklı şehirlerin güçlü ve zayıf yanları üzerine spekülasyonlar yapmaya devam ederken, Nicholas yaklaşan şehrin uzakta belirmesini seyretti. Ufukta sadece belli belirsiz gölgeli bir grilik olduğu halde, artık kulelerle duvarlar görünüyordu.

Gölün her tarafında suyun nerede bitip karanın nerede başladığını görmeyi zorlaştıran bataklıklar ve alçak saz yatakları vardı. Gölün kenarının ötesinde bir yerde, bir dizi alçak topraktan yapılmış höyük yükseliyordu. Sert görünüşlü birkaç bitki dışında hepsi kıraçtı. Sağda, gölün batı tarafında, zemin bataklıklardan uzağa yükseliyordu. Birkaç bozulmuş ağaç işi birilerinin bir vakitler burada bir şeyler inşaa ettiklerini açık ediyordu, ama alan tamamen terk edilmişti. Yukarısında belki on beş metre yüksekliğinde ufak bir kayalık yüzey vardı ve ne olduğunu çıkarmak için fazla uzak olsa da, Nicholas onun üzerinde bir hareketlilik görebiliyordu.

"Çiftlikler," dedi Praji, Nicholas’ın zihnini okumuş gibi. "Şehre yakın, koruma amaçlı bir dolu küçük çiftlik göreceksiniz. Nehrin karşı yakasında yakılıp yıkılmış birkaç tane var. Savunması zor bir toprak ve Derebeyi'nin

askerleri biri duvarlara saldırmadıkça ya da Derebeyi havasında olmadıkça harekete geçmez." Yan tarafa tükürdü.

Bir süre sonra doğu nehrine girdiler ve akıntılar arttığından hız kazandılar. Şehrin kenarından uzak durduklarından, doğu kıyısında yakılıp yıkılmış bir çiftlik evi gördüler. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Nicholas.

"Onu yapan akıncılar değildi," dedi Praji. Yarım mil ötede, yüksek bir duvarla çevrili büyük bir malikânenin yükseldiği bir tepeyi işaret etti. "Bu Dahakon'un malikânesi. Derebeyi'nin sarayında değilse onu bulacağınız yer burası, tabi birinin bunu neden isteyeceği beni aşar." Bir iyi şans işareti yaptı. "Çiftliğin malikânelerine fazla yakın olduğuna karar verdi ve Kızıl Katiller tarafından yakılmasını emretti."

Büyücünün malikânesine giden bir köprüyü geçtikten sonra, nehrin iki yakasında da barakalar ve yüzen evlerin toplandığı bir bölgeye girdiler. Görünüşe göre bunlar fakir insanlardı, balıkçılar, şehirde yaşamaya gücü yetmeyen işçiler ve barakalarının arkasında toprak yamaçları olan çiftçiler.

Ordan burdan küçük tekneler çıkıyor, iş yürütüyor ve yiyecek malzemeleri taşıyorlardı. Nehir kervanı geçerken teknelerin birkaçından el sallayıp gülen çocuklara Nicolas da karşılık verdi. Nehirden aşağı ilerledikçe, etraflarında daha çok tekne belirmeye başladı. İskelenin yakınında Nicholas nehir kenarı binalarından bazılarının eski olduklarını, iki ve hatta üç katlı inşa edilmiş olduklarını gördü. Birçoğunun balkonunda çeşitli durumlarda elbise giymiş kadınlar oturmuş, kendilerini sergiliyor ve nehirde yaşayan adamlara sesleniyorlardı. "Orospular," dedi Praji kayıtsızca.

Nicholas biri ona seslenip de onun farkına varmamış olduğu bir şeyin mümkün olmasını önerince kızardı. Sağdaki kıyıya sıkıca tutunarak, bir dizi büyük rıhtım ve iskelenin ilkine gelene kadar onu takip ettiler. Küçük bir tekne, daha derin suda demirlemiş bir gemiye doğru giderken pruvalarından kestirme yaptı ve Nicholas'ın teknesinin dümencisi çarpışmaktan güçbela yırttıklarından, daha küçük teknenin dümencisine beddua etti.

Nicholas tekneyi izledi ve sonra gözleri limandaki bir şeye odaklandı. "Marcus," diye seslendi.

Marcus ileri çıktı. "Ne?"

"Amos'a şuraya bakmasını söyle." Bir yeri işaret etti.

Marcus baktı, sonra başını salladı ve teknenin kıçına gitti. Amos'un oturmakta olduğu ikinci tekneye bağırdı. "Nicholas şuraya bakmanı söylüyor."

Amos da bağırarak karşılık verdi. "Ona çoktan gördüğümü söyle. Aynısı." Marcus döndü ve "Amos aynısı olduğunu söylüyor," dedi.

Nicholas başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Demir atmış salınan, ambarı boş siyah gemi onlar için bir fener gibi duruyordu. Nicholas Marcus'a döndü. "Doğru seçimi yaptık.

Marcus elini Nicholas'ın omzuna koydu ve hiçbir şey demedi.

Tekneleri bıraktılar ve kalabalık rıhtımdan, devasa bir açık hava pazarına giden geniş bir caddeden aşağı ilerlediler. Praji ve Gaja, kaybolmak istemiyorlarsa uzaklaşmamalarını söyleyerek, grubu pazardaki kalabalığın arasından geçirdiler.

Nicholas'ın duyuları egzotik giysi ve mal sergisi yüzünden sersemlemişti. İnsanlar Krondor'dakiler ya da Kesh'in kuzeyindekiler kadar çeşit çeşitti. Pazar açık tenli ve sarışından gece kadar karanlık her renkten erkek ve kadınlarla dolup taşıyordu, mallarının değerini bağırıyor ve fiyatta pazarlık ediyorlardı. Yerel halkın giysileri Nicholas'ın mürettebatının yabancı giysilerinin dikkati çekmeyeceği kadar farklıydı. Cırtlak renkler revaçtaydı, yani Harry'nin renk seçimleri bile dikkati çekmiyordu.

Praji grubu güneye, iki açık kapalı çarşının büyük kavşağına ve pazarın bir başka kısmında aşağı döndürdü. Çok geçmeden pazardan çıktılar ve dar bir sokaktan bir diğerine geçip kendilerini hanın önünde buldular. Praji Nicholas'la birlikte içeri girdi ve bağırdı, "Keeler!"

Arkadaki bir odadan sol yanağında bir yara izi olan tombul bir adam belirdi. "Praji!" dedi bir et satırını alarak. Vurgulamak için satırı barın ahşabına saplayarak, "Senin o sefil yüzünü bir ay önce son kez gördüğümü düşünmüştüm," dedi.

Praji omuz silkti. "Daha iyi bir teklif aldım." Kafasını sallayarak Nicholas'ı gösterdi. "Bu benim yeni kaptanım."

Keeler boncuk gibi mavi gözlerini kısarak Nicholas'a baktı, ardından kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Pekâlâ. Neye ihtiyacınız var... Kaptan?"

"Kırkımız için kalacak yere."

"Elli kişilik yerim var," dedi adam. "Dört kişiye kadar alan altı özel oda ve yirmi altı kişilik bir ortak yatakhane. Cana yakınsanız birkaç kişi daha sıkıştırabilirsiniz," diye ekledi gülümseyerek.

"Hepsini tutuyoruz," karşılığını verdi Nicholas. "Yeni askerler arıyorum." Bu hikâyenin birkaç gün oturmalarını ve görünüşte hiçbir şey yapmamalarını sağlayacağında anlaşmışlardı. Paralı asker grupları atamalar arasında fazla oyalanmazdılar ve şehirden birkaç günden fazla dolanmak şüphe uyandırırdı. Nicholas'la Keeler fiyatta anlaştılar ve Nicholas han sahibine faturayı ödeyeceğine garanti olsun diye küçük bir kese altın verdi.

Nicholas kapıda durmakta olan Harry'ye işaret etti; Harry haberi iletti ve grup içeri girdi: Ranjana hizmetçileriyle birlikte içeri girerken Nicholas'a kötü bakışlar fırlattı ve hanın ortak odasını inceledi. Nicholas, Derebeyi'nin askerlerinin Shingazi'nin İskelesine neden gelmediklerinin ayrıntılarını kadınla paylaşmamıştı. Kız doğaldan Derebeyi'nin sarayına götürülmeyi beklemişti ve Nicholas'ın grubuyla bir gün daha geçirmesi gerektiğini öğrenince çok öfkelenmişti. Onu Brisa'nın uyanık gözlerine emanet etmenin uygun bir çözüm olduğu belli olmuştu; Özgürlimanlı sokak kızı Ranjana'yı bir yaygara koparacak olursa dilini kesmekten mutlu olacağı konusunda bilgilendirmişti.

Odalarına girer girmez Nicholas hanı inceledi. Ortak oda, -Nicholas’ın adamların talim yapmaları için yeterli olduğuna hükmettiği- avlu,

yabancıların yaklaşmasını ilgisizlikle seyreden kaba tüylü bir eşeği saymazsak şu an boş olan ahır onların kullanımına tahsis edilmişti. Bir handa kalan grubun ortak odanın yabancılara açılıp açılamayacağına karar vermeleri gelenekseldi. Personel gibi davranmalarına karar verdiği: Marcus, Ghuda, Amos ve Praji'yle ilk toplantısının ilk konuşma konusu buydu. Nicholas kıtanın diğer tarafında çok uzak bir şehirden olduklarıyla ilgili bir hikâye uydurmuştu. Praji bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. Şehir eyaletleri arasındaki topraklar o kadar karmakarışıktı ki insanlar doğdukları yerden birkaç yüz milden fazla uzağa nadiren yolculuk ediyorlardı ve hatta kiralanmak için çokça yolculuk eden Praji gibi askerler bile sadece Lanada şehrine kadar yolculuk etmişlerdi. Maharta'nın Raj'ı ve Yılan Nehri Şehri'nin Derebeyi ile üç yönlü bir savaşa tutuştuğu için bölgesel huzursuzluğun güncel sorumlusu olan bir Rahip-Kralın yurdu.

Harry adamları odalarına götürme ve eşyalarını yerleştirme işiyle ilgilenirken, Nicholas teğmenleriyle birlikte ortak odada oturuyordu. Nicholas, "Praji, en iyi seçenek nedir? Ortak odaları açık tutmak mı kapatmak mı?" dedi.

Praji, "Kapatırsanız, fazla tanınmadığınızdan, bu insanları şüphelendirir. Açarsanız, günbatımından bir saat sonra bu mekânın orospular, hırsızlar, yankesiciler, dilenciler ve farklı klan, lonca, hizip ve diğer gruplardan casuslarla dolup taşacağını tahmin edebilirsiniz," dedi.

Nicholas, "Amos, sen ne düşünüyorsun?"

Amos omuz silkti. "Tecrübeme göre bu gibi yerlerde ya dışarı çıkıp bilgi edinmeye çalışırsın ya da beklersin ve bırakırsın sana gelsin."

Nicholas başını salladı. "Ortak odaları açalım, ancak fazla içen ve yanlış şeyler söyleyen her adamın bana cevap vereceğinin açık edilmesini istiyorum." Tehditkâr görünmeye çalışmıştı ama kendini aptal gibi hissetti. Buna rağmen, masadan kimse bu söze gülümsemedi.

Nicholas, Praji'ye bakarak, "Diğer gruplar neden casusluk etsinler?" diye sordu.

Praji şöyle cevap verdi, "Belki çalabilecekleri bir kontratın vardır. Büyük bir iş üzerindeysen, o zaman onlar belki senin kontrat sahibinle daha iyi bir anlaşma yapabilirler; belki daha büyük bir grup gerektiren bir işe gidiyorlardır ve güçlerini birleştirecek başka küçük bir grup arıyorlardır." Praji gözlerini Nicholas'a dikti. "Paramızı aldığımız ve ilgim olmayan bir mesele yüzünden bizi astırtmadığınız sürece, bana neden burada olduğunu söylemek zorunda değilsin, ama yine de bir paralı asker grubu için fazla acemi görünüyorsunuz." Başparmağıyla Ghuda'yı gösterdi. "O etrafta işini biliyormuş gibi dolaşıyor, ama diğerleri" -omzunun üzerinden Amos'un gemisinden bir çift denizcinin ortak odaya girmelerine baktı- "onlar başka bir şeyler. Emir aldıklarında nasıl atladıklarına bakılırsa ve kendi başlarına takıldıkları, hiç ciddi tartışma ya da kavgaya girmediklerine bakılırsa, tahminimce düzenli ordu."

Nicholas, "Aptal değilsin," dedi.

"Olduğumu söylemedim. Sadece insanların ne istediklerini tahmin etmelerine izin veriyorum ve genelde benim yararıma oluyor." Adamların çoğunun yatacak yerlerini hazırladıkları tarafa işaret ederek ekledi, "Şu çocuklar büyük ihtimalle iyi askerler, ama paralı asker olarak ikna edici görünmüyorlar. Ama bak, Ghuda ikna edici bir paralı asker."

Praji Nicholas’ın gözlerine baktı. "Üç tür kaptan vardır: İlki adamlarını yapmalarını söyledikleri şeyi yaptıracak kadar korkutan zalim piçlerdir; ikinciler adamlarını zengin eden türdendir; üçüncüsü adamların her yere peşinden gittikleri türdendir, çünkü adamlarını hayatta tutar. İlki olmak için yeterince inandırıcı görünmüyorsun-, üzgünüm, ama ihtiyar ninemi bile korkutamazsın. Etrafa para saçmıyor ve parmaklarına mücevher takmıyorsun, yani kimse adamlarını zengin ettiğini düşünmeyecektir -bu yüzden üçüncü türden olup olmadığını soranları ikna etmeye çalışsan iyi edersin."

Nicholas, "Bütün hayatım boyunca taktik ve strateji öğrendim Praji ve adamlara savaşta liderlik ettim." Bu tecrübenin Praji'yle karşılaşmadan sadece birkaç gün önce başladığını eklemedi.

Paraji ayağa kalkarak, "İyi bir savaştan bahsediyorsun. Ne olup bittiğini bana söylemeye karar verdiğinde, Vaja'yla benim karışmak isteyip istemeyeceğimizi söyleyeceğim sana. O vakte kadar biraz uyuyacağım," dedi.

O gittikten sonra Nicholas, "Ona güvenebilir miyiz?" dedi.

Ghuda, "Şey, tahta ölmez bir bağlılıkla bağlı olduğuna yemin edecek tipten biri değil, ama onunla ilişkisini koruyan kimse onunla savaşır ya da," diye ekledi sırıtarak, " 'liste'sinde biten kimse ona karşı savaşır. Bence göründüğü gibi biri."

Marcus, "Sırada ne var?" dedi.

"Mahkûmların nereye götürüldüklerini öğrenmek zorundayız. Bu kadar çok mahkûm burada karaya çıkarıldığına göre, birileri nereye gittiklerini görmüş olmalı. Ancak nasıl sorduğumuza dikkat etmeliyiz."

Amos, "Bence ben rıhtım civarında biraz etrafı koklamalıyım," dedi.

"Marcus'u da yanında götür ve çalacak bir gemi aramaya başla." Amos sırıttı. "Tekrar korsan mı olduk?"

Nicholas da gülümsemeyle karşılık verdi. "Margaret, Abigail ve diğerlerinin nerede olduklarını öğrenir öğrenmez korsanız."

Amos'la Marcus gidince Nicholas, "Ghuda, adamların paralı askerlere daha çok benzemelerini sağlayamaz mısın?" dedi.

Ghuda ayağa kalkarken Harry'yle Brisa ortak odaya girdiler. Masaya yaklaşırlarken Ghuda, "Hepsiyle ikili üçlü gruplar halinde konuşup onlara ne beklemeleri ve nasıl davranmaları gerektiği konusunda biraz fikir vereceğim," dedi.

"Sağol," dedi Nicholas adam giderken.

Harry'yle Brisa oturdular ve Harry, "Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

Nicholas, "Şey, ilk olarak, Ranjana ile ne yapacağımı çözmem gerek," dedi.

Brisa, "Onu birine sat," dedi. Neşeli gülümsemesine bakarak Nicholas kızın şaka yaptığından az kaldı emin olacaktı.

Harry, "Neden bir süre daha onu elimizde tutmaya çalışıp saraya girmek için ihtiyacımız olup olmayacağına bakmıyoruz?" dedi.

"Anlamıyorum," dedi Nicholas.

"Bak," dedi Harry, "öyle bir geminin bu limana birkaç yüz tutsakla geldiğini ve herhangi bir resmi dikkat çekmediğini hayal etmek zor benim için. Belki de bu Derebeyi bizzat bu meselenin içindedir." Omuz silkti. "Eğer öyleyse, kendisini görmek için ona gelin adayını götürmekten daha iyi ne olabilir ki?"

"Ama onu öldürmeye çalıştı," diye belirtti Nicholas.

Brisa, "O orada kaldı," dedi. Genel olarak kuzeye doğru salladı elini. "Onu sarayda öldürüp suçu klanlara atamaz, değil mi?"

Harry başıyla onayladı. "Saray onun şehirdeki en güvenli yeri." Öne eğildi. "Bak, onu birkaç gün daha elinde tut, eğer saraya gitmek zorunda kalmazsak, onu kuzeye giden bir sonraki nehir kervanıyla babasına postalayabilirsin. İçeri girmen gerekirse, o senin giriş biletin." "Kız oldukça kayıtsız görünüyor," dedi Nicholas.

Brisa homurdandı. "Kız mı? O sürtüğün bir kaplumbağanın kabuğu kadar sert bir postu var. Büyük gözlerine ve somurtuk ağzına aldanma Nicky, kalbini deşip çıkarır ve bunu yaparken de gülümser. Birinin şımarık sevgilisi gibi görünüyor olabilir, ama onda muhakkak görebileceğin bir sertlik var, boynundan yukarısına nadiren baktığın düşünülürse."

Nicholas'ın gözleri kısıldı. "Dur bir dakika!"

Brisa itirazı elini sallayarak uzaklaştırdı. "Güzel bir kadın biliyorum, ama göründüğü gibi değil."

Harry başıyla onayladı. "Onunla konuştum ve onda... soğuk bir şey var."

Nicholas Brisa'nın suçlamasına boşvermeye karar verdi. "Pekâlâ, bugün hiçbir şeye karar vermeyeceğim. Siz neden etrafta casusluk etmeye başlamıyorsunuz. Brisa, bunun gibi sokaklarda yolunu bulursun ve Harry, sen de biraz otlakçılık yapabilirsin." Kesesinden biraz altın çıkardı ve masanın üzerinden ona doğru itti. "İhtiyacımız olabileceğini düşündüğün her şeyi al -ve malzeme edinmesi için Anthony'yi de yanına al." Etrafa bakındı. "Ondan bahsetmişken, Nakor'la ikisi neredeler?"

Harry, "Anthony'yi arka odalardan birinde Vaja'nın yarasına bakarken gördüm. Nakor'u buraya geldiğimizden beri görmedim," dedi.

Nicholas onlara eliyle gidebileceklerini işaret etti ve bir süre düşünceleriyle başbaşa tek başına oturdu, Calis göründü ve "Endişeli görünüyorsun," diyerek davet edilmeden oturdu.

Nicholas odada göz gezdirerek, "Gel biraz yürüyüşe çıkalım," dedi.

Ayaklanıp ortak odadan çıktılar, doğrudan pazara giden kısa sokağa girdiler.

Pazar kuzeye ve güneye giden açık bir yolla ve bir diğer batıya ve doğuya giden yolla ikiye bölünen muazzam bir kareydi. Kavşakta büyük bir çarşı yeri yapılmıştı ve o çarşı yerinin merdivenlerinde dilenciler, falcılar ve komedyenlerden oluşan bir grup vardı. Keeler'ın hanından çıkan yol pazara güneyden giriyordu. Derebeyi'nin sarayının dış sınırını çizen duvara bakan doğuyu saymazsak, pazara her yandan giren yarım düzine yol vardı.

Pazarda izdiham yaratan insan kalabalığına girip, günlük kurulmuş ahırları geçtiler ve pazarcıların çanak çömleği, mücevherleri, tatlıları, kumaşları ve hayal edilebilir diğer her malı incelemeleri için bağırmalarını dinlediler. Nicholas tek bacaklı bir adamın uzattığı silahlardan birini incelenmiş numarası yaparken Calis hiçbir şey demedi. Bir meyvecinin arabasını geçerlerken, "Kendimi... yabancı hissediyorum," dedi.

Calis başını salladı. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Nicholas, yarı-elfe bakarak.

"Senin ağabeylerinden az daha büyüğüm, yine de senin yaşında görünüyorum," dedi Calis. "Buna rağmen, kendi halkım için bir çocuktan az büyüğüm." Pazarda göz gezdirdi. "Bütün bunlar bana yabancı. Hayatını boyunca Crydee'yi birçok defa gördüm ve Amcan Martin'le Garret'ı ya da ara sıra Natal'den Elvandar'a gelen bir korucuyu saymazsak, bir insanla bir defada hiçbir ya da iki geceden fazla konuşmuşluğum yok.

"Evet, kendini yabancı hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum." Sonra Nicholas'a o nadir gülüşlerinden birini sundu ve "Ama senin bahsettiğin bu değildi, değil mi?" dedi.

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bir grup paralı askere kaptanmış gibi davranan bir sahtekâr gibi hissediyorum kendimi."

Calis omuz silkti. "Öyle hissetmemelisin. En azından, ben hissetmemen gerektiğini düşünüyorum. Diğerleri senin liderliğini kabul ettiler ve şu ana kadar kararlarının yanlış olduğunu gösterecek bir şey yapmadın."

Köleyle dolu bir yük arabasının geçmesine izin vermek için yana çekilirlerken Calis duraksadı. Nicholas belki şans eseri birini tanıyabilir düşüncesiyle arabadakilerin yüzlerini taradı. Köleler başları öne eğik duruyorlardı ve uysal bir yüz ifadeleri vardı, sanki hayatlarının sonsuza dek başkalarının kontrolü altında olduğunu biliyormuş gibiydiler.

Nicholas bir an arabanın arkasından baktı, sonra "Teşekkür ederim. Rolümü yeterince iyi oynarsam hakkında nasıl hissettiğimin fazla önemi yok sanırım," dedi.

Calis hafifçe gülümsedi. "Amcan Martin'e oldukça fazla benziyorsun; olayları uzun uzun düşünür. İronik, ama sen ona birçok açıdan Marcus'tan daha fazla benziyorsun." Nicholas hafifçe gülümsedi. "Bu ironik olurdu."

Kendilerini ortadaki çarşı yerinde bulana kadar bir yarım saati pazarda gezinerek geçirdiler, sunulan malların şaşırtıcı çeşitliliğinden sersemlemişlerdi. Orada hayırduası karşılığında hediyeler isteyen dilencilerin hücumuna uğradılar ve duymazdan geldiklerinde beddualar

geldi peşleri sıra. Falcılar onlara iskambil kâğıtlarında, kemiklerde ya da dumanda geleceklerini okumayı önerdiler, ama onlar da görmezden gelindi.

Çarşı yerini dönerlerken pazarın büyük bir kalabalık çeken bir başka kısmına geldiler. Kalabalık arasında kendilerine yol açınca çarşı yeriyle Derebeyi'nin sarayının yarı yolunda büyük bir platformun yükseltilmiş olduğunu gördüler. Kalabalık duvardan bir on metre kadar ileri yayılmış, sonra bir açıklık bırakmıştı. Yukarı bakınca Nicholas duvardan aşağı sallanan kafesler gördü. Kafeslerde cesetler, bir çift iskelet ve kuvvetsizce hareket eden bir adam vardı. Calis onun bakışlarını takip etti ve "Sergilenerek ölme yerel bir seçim, bakıyorum da," dedi.

"Ve şehirdeki herkes için açık bir mesaj: Sorun yaratmayın," dedi Nicholas. Sırtını döndü ve platformun üzerindekilere baktı.

Bir mezatçı incelenmesi için köleler sunuyordu. Nicholas hepsinin yüzlerine baktı, Crydee'den tanıdığı birini görme umudu ve korkusuyla, ancak birkaç dakika sonra bu zavallıların şehrin yerlileri olduğuna karar verdi. Birkaç genç kız heyecanlı teklifler getirdiler, tıpkı özellikle güçlü görünüşlü orta yaşlı bir adam gibi, ama kölelerin geri kalanı faydalı olmak için ya çok yaşlı ya çok gençti.

Olup biten her şeyden iğrenen Nicholas, "Hadi gel. Hana dönelim," dedi.

Pazarın kuzeyine doğru ilerlediler ve hanın yarı yolunda insanların yaklaşan bir erkek grubuna yol açtıklarını gördüler.

Bir oğlan bir karavanda davul çalıyor, arkasından bir kazık taşıyan bir adam geliyordu. Kazığın tepesinde iki sicim, uzun gri bir kumaş parçasına işlenmiş kızıl bir şahinin eğildiği bir flamanın asılı olduğu bir çubuğun uçlarına iniyordu. Nicholas'la Calis geçmelerine izin vermek için yana çekildiler ve iki yüz silahlı adamın geçmesini seyrettiler. Adamlar uzaklaşırken Nicholas onları izleyen bir adama döndü ve "O kimdi?" dedi.

"Kaptan Haji'nin Kızılşahinleri." Adam Nicholas'a sorması için delirmiş olması gerekirmiş gibi baktı ve aceleyle ilerledi.

Nicholas, "Sanırım Tuka kendimizi ilan etme ihtiyacımızı abartmıyormuş," dedi.

"Belki," dedi Calis, "bizimle ilgili bilinmesini istediğimiz şeyin ne olduğunu bildiğimizde." "Güzel bir nokta."

Hana döndüler ve Marcus'la Amos'un dönmüş olduklarını gördüler. Nicholas onlarla birlikte masaya otururken Calis odasına gitti. "Çabuk oldu," dedi Nicholas. "Bir gemi buldunuz mu?"

Amos, barla ilgilenen Keeler kulak misafiri olamasın diye sesini alçalttı. "İşe yarayacak gemiler var, artık yolculuğun ne kadar sürdüğünü biliyoruz, ama limanda iki tane Krallık gemisi var." "Ne?" dedi Nicholas.

Marcus, "Ve bunlardan biri Raptor," dedi.

Nicholas rıhtımın sonunda durdu ve şaşkınlıktan ağzı açık bakakaldı. Amos, "Kapa ağzını yoksa sinek kaçacak," dedi.

"Bu nasıl olabilir?"

Amos, "Yakından bak," dedi, "Onu yaptığımız gibi değil. Bazı küçük değişiklikler var. Ve ben onu asla o kadar gevşek donatmazdım, demir atmışken bile. Ani bir rüzgâr çıktı mı bir direk kaybedersin. Ve örtülerle brandaların bir kısmı doğru değil. Kraliyet Kartalı hin bir kopyası ve biri onu Raptor'a çevirmeye çalışmış." Sonra az daha küçük ama onun dışında ilkinin ikizi olan diğer gemiyi işaret etti. "Bu Kraliyet Martısı’nın ya tam bir kopyası ya da kendisi."

"Gerçeğinin iki yıl önce bir fırtınada Kesh sahilinde battığını sanıyordum," dedi Nicholas. "Ben de öyle düşündüm, ama olmayabilir de."

Nicholas başını salladı. "Bu hâlâ daha o büyük soruyu yanıtlamıyor." Amos, "Evet. Neden buradalar?" dedi.

Üçü birlikte yürüyerek hana geri dönerlerken hiçbiri konuşmadı.

Hana döndüklerinde, Nicholas adamların birkaçına Nakor'u görüp görmediklerini sordu. Hepsi hayır cevabını verdi; ufak tefek adam grup vardıktan kısa süre sonra ortadan kaybolmuştu.

Nicholas kendine ayırdığı odaya dönmeye, bir süre dinlenmeye ve limandaki o iki geminin gizemini düşünmeye karar verdi. Ranjana'nın odasının kapısının önünden geçerken bir çığlık durmasına neden oldu.

Kapıya uzanırken kapı açıldı ve korkmuş bir hizmetçi, "Efendim. Lütfen," dedi.

Nicholas odaya girdiğinde diğer üç hizmetçinin köşeye sinmiş, Ranjana'nınsa makyaj masası olarak kullandığı masadan bir fırça alınış onlara fırlattığını gördü. "Burada bir dakika daha kalmayacağım!" diye bağırdı.

Nicholas, "Leydi..."

Ağzından bir kelime daha çıkamadan, üç dişi altından, ancak zarar verecek kadar keskin meşum görünüşlü bir taraktan kurtulmak için eğilmek zorunda kaldı. İleri adım attı ve kızı bir bileğinden kavradı, ancak kızın diğer eli sert bir şekilde yüzüne inince, bunun taktik bir hata olduğu anlaşıldı.

Nicholas kızın boştaki elini kavrayarak, "Buna bir son verin hanımefendi!" diye bağırdı.

Kız onun incik kemiğini tekmelemeye başladı ve Nicholas onu yere oturmasına yetecek kadar şiddetle savurdu. Kıza parmağını sallayarak, "Bu kadarı yeter!" dedi.

Kız ayağa kalkmış ve tekrar üzerine saldırmış. Nicholas onu sert bir şekilde tekrar yere itti. Sert keresteye ikinci çarpışında kızın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Bana elini sürmeye cüret etme!"

"Bu çıngarın sebebinin ne olduğunu söylemezsen fazlasını yaparım," dedi Nicholas sert bir sesle. "Derhal saraya götürülmeyi talep ediyorum," dedi Ranjana. "Adamlarından biriyle konuştum ve bana sen dönene kadar

beklemem gerektiğini söyleme cüretini gösterdi." Ayağa kalktı. "Asılmasını istiyorum. Şimdi, beni saraya götürün."

"Bu konuda bir sorunumuz var," dedi Nicholas. "Sorun!" diye çığlık attı kız. Tırnaklarını pençe gibi büktü ve Nicholas'ın üzerine geldi. Nicholas tekrar kızın bileklerini kavradı ve "Şuna bir son verecek misin!" dedi. Kız debelenmeye devam etti, gözlerini oymaya niyetli olduğu açıktı. Sonunda Nicholas kızı öncekinden de sert bir şekilde itti, öyle ki kız yere düştüğünde geri geri kayarak duvara çarptı.

Kız kıpırdayamadan, Nicholas ilerleyip tepesine dikildi. "Ayağa kalkma!" diye uyardı onu. "Sadece otur ve dinle, yoksa seni bağlatmak zorunda kalacağım!"

Kız oturdu ama yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Beni neden saraya götürmüyorsun?"

Nicholas iç geçirdi. "Bundan kurtulmayı umuyordum, ancak sanırım bilmen gerek. Seni saraya götürmüyorum çünkü öyle görünüyor ki sana yapılan saldırıdan bizzat Derebeyi'nin kendisi sorumluydu."

"Bu imkânsız. Derebeyi'yle bir sonraki Yaz Sonu Gecesi'nde evleneceğim."

Nicholas kızın kavgacı halinin geçtiğini gördü ve ona el vermek için eğildi. Kız elini vurarak uzaklaştırdı ve yardımsız ayağa kalktı. Nicholas onun bir dansçının zarafetiyle ayağa kalkışını seyrederken, Brisa'nın tamamıyla hatalı olmadığını kabullenmek zorunda kaldı. Giysi seçimi düşünülürse, dar ve kısa üstler, hafif gömlekler göbeğini açıkta bırakıyordu, vücudu avantaj için sergileniyordu ve istisnai şekilde güzel bir vücuttu. Ancak ruh hali geri kalan kısmının sevimli olduğu derecede çirkindi. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Beni fidye için elinde tutmak istiyorsun."

Nicholas iç geçirdi. "Söylediğin doğru olsaydı, basit bir şekilde kapıyı kilitler ve pencerenin dışına bir muhafız dikerdim. Hayır, seni öldürmeye çalışan adamın Derebeyi olduğunu keşfettiysek, senin babana geri dönmeni ayarla..."

"Hayır," diye sözünü kesti Ranjana. Sesinde açık bir panik vardı.

"Hayır mı?"

"Hayır. Babam beni öldürür."

Nicholas, "Bunu neden yapsın?" dedi.

"Babam Raj'ın otuz dokuz karısı var. Ben onun on yedinci karısının en küçük kızıyım." Gözlerini aşağı çevirdi ve "Ona tek faydam bir müttefikle evlenmem. Dönersem, öfkelenecek ve kellemin uçurulmasını emredecektir. Beni Derebeyi'ne sunduktan sonra bir başka müttefiğe göndermek hakaret sayılacağından hiçbir kıymetim kalmayacaktır."

"Şey, belki de Derebeyi'nin saldırıyla bir ilgisi yoktur ve eğer yoksa, seni saraya götürürüz."

Nicholas'ın bütün bunlardan kafası karışmıştı, çünkü kız birdenbire tetikte ve korkmuş görünmeye başlamıştı ve Nicholas'ın duyguları beklenmedik bir şekilde gidip geliyordu. Bu ani endişe saldırısına öfkelenerek, "Elimden geleni yapacağım," dedi. Döndü ve odayı hızla terk etti. Kendini kızın odasına girmeden önce ne yapmakta olduğu hakkında bir fikri olmadan koridorda bulan Nicholas, Harry'yle Brisa'yı beklemek için ortak odaya döndü.

Günbatımından iki saat sonra ortak oda hem Nicholas'ın grubu hem de yabancılarla doluydu.

Kendisiyle arkadaşları için yatak odalarına giden koridora en yakın masayı seçmişti. Harry, Anthony ve Brisa hâlâ dönmemişlerdi ve kimse hana vardıklarından beri Nakor'u görmemişti.

Nicholas endişelenmeye başlıyordu.

Paralı askerler Nicholas'ın grubunda yeni askerlere yer olup olmadığını sormak için iki kez yaklaşmışlardı. Müphem yanıt vermiş ve olası bir anlaşmaya bağlı olduğunu ve birkaç gün içinde tekrar gelmeleri gerektiğini söylemişti.

Verilen yemekler, bilhassa lezzetli olmasa da, doyurucu ve sıcaktı ve şarap da ortalamanın üzerindeydi ki, bu gruptaki herkese uyuyordu; teknelerde her gece tuzlanmış soğuk domuz etiyle birlikte yedikleri fasulye ve ekmekten sonra büyük bir gelişmeydi. Yerlerken Harry, Anthony ve Brisa nihayet döndüler.

Oturdular ve Nicholas "Sizi bu kadar geciktiren ne?" diye sordu.

Harry gülümsedi. "Burası büyük bir şehir."

"Hepsini bir günde görmek zorunda mıydınız?" diye sordu Amos sırıtarak.

Harry , "Onda birini bile görmedik, ama ilginç bazı şeyler bulduk, ya da daha doğrusu, Brisa'yla Anthony buldular," dedi.

Anthony, "Rıhtımın orda sihirli muskalar satan bir adam buldum. Dolandırıcının teki elbette ve oyuncaklarının da bir faydası yok, ama Derebeyi'yle onun Baş Danışmanı hakkında bazı dedikoduları ağzından kaçırdı," dedi.

Anthony'nin sesi alçalınca Nicholas öne eğildi. "Praji büyünün yasaklanmış olması konusunda şaka etmiyormuş. Oyuncak satıcısının bana söylediği şeylerden biri de, biri şehrin duvarları içinde büyü kullanacak olursa, şehirde bu Dahakon'u uyaran bir tılsım olduğu. En azından söylenti böyle. Oyuncakların Danışmanı uyarmadan çalışmak gibi özel bir özellikleri olduğunu iddia etti." Anthony kafasını iki yana salladı. "Bunu isteyen var mı?" diye sordu, cebinden tuhaf görünüşlü bir fetiş çıkararak. Devasa bir penisi olan bir erkekti bu. "İnsanı kadınlar için dayanılmaz kıldığı iddia ediliyor." Brisa elini ağzına götürerek gülünce kızardı.

"Anthony, sana sahip olmalıyım," dedi şakayla.

Nicholas eğlenmiyordu. "Kaldır şunu. Bu, kızları bulmak için güçlerini kullanamayacağın anlamına geliyor."

"Kızlar mı?" dedi Harry.

"Mahkûmları," dedi Anthony. Hâlâ kıpkırmızıydı. "Margaret'la Abigail'in yerini saptayabilmiştim."

Nicholas, Harry'nin Margaret'la ilgilendiğini bildiğinden, Anthony'nin gerçeği bir parça çarpıttığını biliyordu, ancak şu an bunun oldukça abes bir nezaket olduğunu düşündü. "Başka ne buldun?" diye sordu. Brisa, "Bir tür hırsızlar organizasyonu gibi bir şey var. Sen Krondorlu'sun, o halde Şakacılar'ı duymuşsundur," dedi. Nicholas başıyla onayladı.

Brisa şöyle dedi, "Onun gibi bir şey, ama gördüklerimize dayanarak çok daha az etkin ve büyük ihtimalle daha az güçlü oldukları gibi hisse kapıldım." "Neden?" diye sordu Nicholas.

"Hayatım boyunca, Özgürliman'da bile bir meydanda bu kadar çok silahlı adam görmedim ve yarısı bir ya da diğer klana ya da Derebeyi'ne bağlıydı."

Harry, "Haklı Nicky," dedi, "Her yerde asker var ve herkesin evinde korumalar ya da muhafızlar ve paralı askerler var. Ghuda'nın dediği gibi, burası silahlı bir kamp."

Nicholas düşündü. Krondor'un tüccarlar ve soylular için çalışan belli sayıda kendi özel muhafız ve paralı askerleri vardı, ama vatandaşların çoğu geceleri Fakir Mahalleleri ya da rıhtımların dışında silahsız dolaşırlardı, çünkü şehir bekçileri ve Prens'in garnizonu huzuru sağlar ve Şakacıları bir şekilde kontrol altında tutardı. Ayrıca, babasından hırsızlar loncasının işlerin düzgün yapılmasından hoşlandıklarını, çünkü herhangi bir askeri kanunun işlerini çok kötü baltalayacağını bildiklerini öğrenmişti.

Nicholas, "Köle pazarında bir şeyler buldunuz mu?" diye sordu.

"Lafını etmeye değecek kadar değil," dedi Harry. "Zor oldu. Satın almıyorsan, sana şüpheyle bakıyorlar. Bir şey daha, köle pazarının arkasındaki duvar, on metre kadar ilerisinden beyaz bir çizgiyle işaretlenmiş. Onu gördün mü?"

Nicholas, "Calis'le ben o tarafa gezindik, ama farkına varmamışım." Harry, "Bir sınır," dedi.

Nicholas başını salladı. Bunun duvarlarda kemerler ve pazarda çizgiyi geçen herkesi öldürme emri almış askerler olduğu anlamına geldiğini biliyordu. "Derebeyi herhangi birinin suçlananları serbest bırakmasını istemiyor," dedi Nicholas.

"Ya da beklenmedik misafirler istemiyor," dedi Nicholas.

Amos, "Bu şehri canilerle yönetiyor olsaydın, sen ister miydin?" diye sordu.

Nicholas, "Ben yönetseydim, farklı yönetilirdi," dedi.

Amos güldü. "İşi almadan önce böyle düşünen ilk sen değilsin. Babana hükümdarlığının ilk dönemlerinde Şakacılarla yaptığı anlaşmaları sor bir ara."

Nicholas Brisa'ya "Yerel hırsızlarla anlaşma yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Birkaç gün alabilir," cevabını verdi kız. "Burada insanların yarısında kovalanan köpek ifadesi var." Sesini daha da alçaktı. "Tahminimce bu odada çoktan yarım düzine muhbir ve casusun var. Bu şehirde fazla güven yok."

Nicholas, "Pekâlâ, yiyin, için, eğlenin..." Eski deyişin arkasını getirmedi.

* * *

Margaret irkilerek uyandı, kalbi hızla atıyordu. Bir şey yavaşça diğer yatağa doğru dönmesine neden oldu. Bir şekil odanın karanlığında üzerinde belirdi. Margaret gözlerini kırpıştırarak karanlıktaki şekli seçmeye çalıştı.

Yatakta oturduğunda, ani hareket etmesiyle irkilen şekil geri çekildi. Margaret gece boyunca kısık bir şekilde yanık kalan lambalardan birine uzanıp lambayı açtı. Yatağın yanında yerde kertenkele yaratıklardan biri oturuyordu. Koyu renk gözlerini ışığın karşısında kıstı ve yumuşak sesler çıkararak geri çekildi.

Margaret donakaldı, korkuyla nefes alırken ağzı açık kaldı. Yaratık yumuşak bir şekilde bir kelime söylemişti. "Hayır," demişti. Ama Margaret'ı korkutan sesti: Yabancı ya da hayvansal değildi. Ses dişi bir insana aitti. Ses kendi sesine benziyordu.

SIRLAR

Nicholas yukarı baktı.

Odanın karşısından araba sürücüsü Tuka ve karman çorman renklerde: Sarı bir üst tuniği, ekose bir gömlek, kırmızı pantolon, yeşil bir kuşak ve bölgenin modasına uygun mor bir şapka giyinmiş kırmızı suratlı, heybetli göbeği olan bir adam puflayarak geliyordu.

Ghuda, "Harry biri dün gece giysilerini mi çaldı?" diye sordu.

Kendisi için sıradışı miktarda bira içtiği için pek uyanık olmayan Harry esnedi. "Öyle görünüyor," dedi Ludlandlı silahtar. "Hoş, benimkiler daha zevkliydi ya."

Ghuda'yla Amos, tuhaf ikilinin yaklaşmasını seyrederken yorum yapmaktan kaçındılar.

"Encosi," dedi Tuka, "Anward Nogosh Pata'yı, efendimin şehirdeki temsilcisini takdim ederim."

Adam Nicholas'ın masasındaki tek boş sandalyeye izin almadan oturdu ve fısıldadı, "Doğru mu?" "Ne doğru mu?" diye karşılık verdi Harry.

Nicholas Harry'nin sorusunu elini sallayarak savuşturdu ve "Evet," dedi, "Kız bizde."

Adam nefes verirken yanaklarını söndürdü ve parmaklarını masaya vurdu. "Tuka'yı yıllardır tanırım ve diğer hiçbir sürücüden daha güvenilir olmadığı gibi, böyle uğursuz bir ihanet ve cinayet masalını uyduracak kadar zeki de değildir." Masanın üzerine eğilerek sesini daha da alçalttı. "Ne yapmayı planlıyorsunuz? Fidye mi isteyeceksiniz? Ödül mü?"

Nicholas kaşlarını çattı. "Ne yapmamı önerirsin?" diye sordu.

Adam parmaklarını masaya vurmaya devam etti. "Emin değilim. -Çoğunun, burada ve diğer şehirlerdeki ticaret evleriyle güçlü bağları olan- Klanlar arasında ihtilaf yaratma komplosu efendimin içini kemiriyor. Klandakilerin

çok azı, efendimin daha safdil bir komployla aldatılmış olduğunu hatırlamaya meyilli olacaktır." Omuz silkerken eliyle kocaman bir işaret yaptı. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, efendim safdil olarak -üstün nitelikleri düşünülürse, kibirli olmadığı söylenemez-nitelenmekten de pek hoşlanmayacaktır ve böyle bir adlandırmanın kabilesinin üzerindeki etkisinin sağlığa yararlı olacağı düşünülemez."

Nicholas, "Adamlarımla benim bu konuda etkili olabileceğimiz bizi ilgilendiren bazı meseleler var," dedi.

"Öneriniz?" diye sordu Anward.

"Birkaç gün hiçbir şey yapmamak," yanıtını verdi Nicholas. "Derebeyi'nin bu saldırı ve cinayet dizisinde parmağı varsa, kızın hayatının sarayda değersiz olduğunu, ancak kız bizim anlamadığımız bir oyunun ödülüyse, sarayın onun için dünyadaki en güvenli yer olabileceğini sanıyoruz. İzin verin de size bir şey sorayım: Efendiniz kızın geri gönderilmesine ne tepki verirdi?"

"Hoşnut kalmazdı, ama bu hoşnutsuzluk girişimin başarısızlığından kaynaklanırdı ve eğer girişim yolun başında ikiyüzlülük yüzünden berbat olduysa, gereksiz yere suçlandığı için cayacaktır."

"Kızın babası kızı cezalandırır mı?"

"Babasının birçok kızı var, doğru, ancak hepsine değer veriyor. Hayır, ona zarar vermeyecektir.

Neden sordunuz?"

Nicholas hızla düşünerek, "Oyunun bütün yanlarını anladığımdan emin olmaya çalışıyorum sadece," dedi.

"Ya Ranjana'nın yanında götürdüğü değerli hediyeler?" "Hepsi güvende," dedi Nicholas.

"Efendimin mallarını geri almak için bir araba ve muhafız göndereceğim."

Nicholas elini kaldırdı. "Biraz daha beklemenizi tercih ederim. Geldiğimizi gören hiç kimsenin nehrin yukarısındaki cinayetlerle ilgimiz olduğunu düşüneceğini sanmıyorum, ama asla emin olamazsınız. İzleniyorsak, herhangi bir hazine ya da Ranjana'yı bulduğumuzu ilan etmek istemem. Bırakalım da yanımızdaki kızların kamp yandaşlarımız olduğunu düşünsünler." Anward ona şüpheyle bakınca Nicholas, "Size söz veriyorum lordum; Ranjana buradan ayrıldığında bütün akınlarıyla mücevherlerini de yanında götürecek," dedi.

Vekil, "Tedbirli davranacağım, ancak bu durumdan gerçekten kimin sorumlu olduğu konusunda bilgi edinmeye çalışacağım. Bir süre daha burada olacak mısınız?" diyerek ayağa kalktı.

"Birkaç gün."

Adam saygıyla selam vererek: "Size iyi günler dilerim Kaptan," dedi.

Tuka adamı izlemeyince Ghuda, "Sen vira etmiyor musun?" dedi.

Ufak araba sürücüsü omuz silkti. "Öyleydi Sahip. Efendimin yükünü korumakta başarısız olduğum için görevden alındım, ancak Ranjana'nın burada şehirde olduğu haberleriyle döndüğümden ne dayak yedim ne de öldürüldüm."

Marcus, "Sanırım işin buraya gelmeni zorlaştırıyor," dedi.

Amos, "İşçilerin böyle muameleye katlanması öyle olmalı," dedi.

"Çok zor Sahip," yanıtını verdi Tuka. "Yemek bulmak için hırsızlığa dönmek zorunda kalabilirim," diye eklerken samimi bir şekilde morali bozuk görünüyordu.

Nicholas ufak adamın komik, yapmacık tavrına gülümsemekten kendini alamadı. "Sende o hüner olduğunu sanmıyorum." Tuka onaylayarak başını salladı. Nicholas devam etti, "Bak sana ne diyeceğim. Bize iyi hizmet ettin, o yüzden neden biz şehirdeyken bize hizmet etmiyorsun. Aç kalmayacağını garanti ederiz."

Tuka’nın yüzü aydınlandı. "Encosi'nin araba sürücüsüne mi ihtiyacı var?"

"Senin de fark edeceğin gibi hayır," dedi Nicholas. "Ama bu ülkenin usullerini bilen birine ihtiyacım var ve burada tanıdığım fazla insan da yok. Sana ne ödüyorlardı?"

"Haftada bir Yılan Nehri bakırı ve yemek ve arabanın altında uyuma izni."

Nicholas kaşlarını çattı. "Yerel paraya aşina değilim." Kesesinden birkaç madeni para çıkardı, içlerinden biri Shingazi'nin İskelesi'nden alınmaydı. "Pastoli hangisi?"

Tuka’nın gözleri paraları görünce kocaman açıldı. "Bu, Encosi." Yığındaki en küçük bakır parayı işaret etti.

"Ya diğerleri?" diye sordu Ghuda.

Tuka paralı askerlerin yerel paraların değerini anlamamalarını garip bulduysa bile, bir şey söylemedi. "O stolesti," dedi, daha büyük bir bakır parayı işaret ederek. "On pastoli eder."

Diğerlerinin de üzerinden geçti, yirmi solesti gümüş kathanri ve altın drakmasti ya da basitçe bir drak. Geri kalanlar diğer şehirlerin madeni paralarıydı ve Tuka bu kadar çok yabancı paranın dolaşımda olması nedeniyle resmi değeri ölçüsünde para tipinde ve ağırlığında ödeme yapmanın yaygın olduğunu açıkladı; tüccarların çoğunun kendi mihenk taşları vardı ve o türden para değişimcileri yoktu. Nicholas ona bir solesti fırlattı ve "Git de kendine yiyecek bir şeylerle temiz bir tunik al," dedi.

Ufak adam hararetle selam verdi ve "Encosi çok cömert," dedi. Ortak odadan aceleyle çıkıp gitti.

Marcus, "Krallıktaki fakirlerin fazla şeyleri olmadığını düşünürdüm, ama fakir dediğin bu," dedi.

Ghuda, "Araba sürücülerine Kesifte kazandıklarının onda birini veriyorlar," dedi.

Nicholas kaşlarını çattı. "Ticaret hiç benim kuvvetli olduğum bir alan olmadı, ama tahminim bütün ticaret kavgaları ve aksamaları az iş ve kâr sağlamak için büyük baskı anlamına geliyor." Omuz silkti. "Ucuz iş gücü." Ghuda başıyla onayladı.

Amos, "Ki bu da iyi bir anlama geliyor," dedi. "Ne?" diye sordu Nicholas.

"Rüşvet burada almış yürümüş," dedi sırıtarak. "Ve bu da sadece Shingazi'nin hazinesine kalmadığımız, zengin, çok zengin olduğumuz anlamına gelir."

Nicholas, "Bu güzel, ama mahkûmları bulmamıza yardımı olmuyor," dedi.

"Bu doğru," dedi Amos.

Nicholas, "Harry'yle Brisa nerededeler? Şimdiye dönmüş olmaları gerekirdi," dedi. Brisa yerel hırsız ve dilencilerle anlaşma yapabilir mi diye onları tekrar pazara göndermişti. "Ve Nakor hangi cehennemde?"

Ghuda omuzlarını silkti. "Nakor mu? Ortaya çıkar. Hep çıkar."

* * *

Nakor saraya girdi. Birkaç dakika önce, o içeri nasıl girebileceğini merak ederken oraya ilerleyen bir grup keşiş görmüştü. Giysilerine, dizlerde ve dirseklerde kesilmiş, omzunda siyah kuşak olan sarı ve turuncu cüppelere dikkat edince, hemencecik uyduruvermişti. Omzunda siyah bir kuşak, sırt çantasını bir çıkın taşıyormuş gibi görünsün diye tersine çevirerek son keşişin peşine düşmüş ve anında Agni tarikatının bir başka keşişi haline gelivermişti ve kapıdaki bir çift Kızıl Katilin arasından cesaretle yürüyerek saraya girmişti.

Yanından geçerken göz ucuyla birine baktı ve onu Amos'un Gediksavaşları sırasındaki Murmandamus'un Kara Katilleri'ni betimlemesiyle karşılaştırdı. Grubun onlardan birini görmüş olan tek üyesi Amos, Shingazi'nin İskelesi'nde miğferi bulmalarından sonra Nicholas ve diğerlerine onlardan bahsetmişti. Bu Kızıl Katiller kıpırtısızdı, boyunlarından çizmelerine dek kırmızı zincir zırha bürünmüşlerdi. Miğferleri iki dar göz yarığı dışında,

kafalarını tamamen örtüyordu. Sorgucun tepesinde kanatları miğferin yanlarından aşağı inen çömelmiş bir ejderha vardı. Ejderhanın gözleri akik ya da safirdi, Nakor emin olamıyordu ve yakından bakacak durumda değildi. Her muhafız ortasında siyah bir daire olan kızıl bir cüppe giymişti zırhının üzerine, cüppede S şeklinde kırmızı gözlü altın rengi bir yılan vardı.

Sarayın girişi Nakor'un heybetli olduğunu tahmin ettiği bir dış duvardan geçen uzun bir geçitti. Derken açık havaya çıktılar ve eski bir dış avludan merkezi saraya geçtiler. Üç katlı bir çıkıntıyı taşıyan yüksek kolonların arasından geniş bir giriş holüne çıkan basamakları tırmandılar. Çıkıntının tepesinde savunma amaçlı ok delikleri olan alçak bir mazgallı siper vardı. Nakor bir tür klasik tarz denemesinin savunma endişelerini tamamıyla gidermemiş olduğunu fark etti. Tamamını düşününce, Nakor Derebeyi'nin ikametgâhının özellikle çirkin bir yer olduğuna hükmetti.

Diğerlerinin çoktan toplanmış olduğu büyük salona ilerlediler. Salonda, üzeri aynı siyah yılanla süslü kısa kollu cüppeler giymiş olan geleneksel askerler sıraya girmiş, bir düzine tarikata mensup din adamları Ateş Keşişleri'nin önünde toplanmışlardı. Yüz kadar giyimlerine bakılırsa tüccar olan zengin görünümlü adam ve ticaret şirketlerinin önemli yöneticileri, keşişlerle papazların resmi topluluğunun etrafına dizilmişlerdi.

Devasa avlunun bir yanında konumlanırlarken, Nakor en arkadaki Agni keşişinin bir adım gerisinde kaldı. Öyle sıralandılar ki Nakor oyma mermerden devasa kolonların karşısındaki iki muhafızla yan yana geldi. Sağa ve sola baktı, sonra bir adım geri çekilerek iki muhafızın arkasında kaldı. Döndü ve onu seyretmekte olan bir tüccara sıcakkanlı bir şekilde gülümsedi, sonra adama sanki oradan daha iyi görecekmiş gibi yerini almasını işaret etti. Adam teşekkür maiyetinde gülümsedi ve Nakor'un eski yerine geçmek için ileri çıktı. Nakor töreni gözlemlemek için bir kolonun gölgesine gizlendi.

Odanın karşısından, birkaç erkekle kadın büyük perdelerin arasından girerek yüksek bir kürsüye doğru ilerlediler; sondaki adam bir doksana yakın boyuyla etkileyici bir figürdü. Epey kaslıydı ama şişman değildi,

daha ziyade zayıf görünüyordu. Yüzü uzundu, gözlerinde ve ağzının duruşunda, Nakor'un durduğu uzak noktadan bile belli, zalimce bir şeyler olmasaydı yakışıklı olabilirdi.

Bunun Derebeyi olduğuna şüphe yoktu. Dizlerine kadar inen, güçlü fiziğinin iyi bir etki bırakmasına neden olan sade mor bir toga giymişti. Eldivenli elini kaldırdı ve ıslık çaldı. Islığa karşılık olarak salonun aşağılarından bir çığlık yükseldi ve kanat çırpma sesleri bir kartalın aşağı süzülüşüne eşlik etti. Nakor siyah kuşa, genç altın kartala baktı. Genç olduğu halde kuş kendisini sadece çok güçlü bir adamın bileğinde taşıyabileceği kadar iriydi. Buna rağmen Derebeyi yaratığı kolaylıkla kaldırdı.

Ardından kışkırtıcı tarzda giyinmiş iki kadın içeri girdi. Biri sarışındı, altın iplik ve yakutlarla süslü ipekten bir üst giymişti. Diğer tek giysisi kalça kemiğinden sarkan, yürürken bir bacağı görünsün diye yukarıda toplanmış, devasa bir yakut ve altın bir iğneyle tutturulmuş şeffaf, beyaz bir etekti. Saçları altın bir tokayla arkaya taranmış, omuzlarına düşüyordu. Solgun bir teni vardı ve Nakor'un tahminine göre gözleri maviydi. Ancak Nakor bu mesafeden emin olamıyordu. Nakor'un beğenisi için çok genç olsa da, her açıdan çarpıcı derecede güzel bir kadındı. Uzun boylu adamın yanına doğru ilerledi ama bir adım geride durdu.

Diğer kadın da aynı derecede güzeldi, ancak daha yaşlıydı. Saçları siyahtı, ama teni neredeyse ilkininki kadar açık renkliydi. Önden açık, dik göğüslerini bol bol gösteren kısa kırmızı bir yelek giymişti. Gömleği diğer kadınınkiyle aynı kesimde, ama siyahtı. Gömlek kopçası tek bir zümrüt olsa da, mücevherleri daha az gösterişli değildi, safirler ve altın takmıştı. Yüzünü açığa çıkarmak için cüppesinin başlığını arkaya iten siyah cüppeli bir adama katıldı. Adam keldi ve burnuna altın bir halka takmıştı. Kadın adamın koluna girdi.

Bir teşrifatçı bağırdı, "Leydi Clovis."

Bütün gözler konuşmaya başlayan siyah saçlı kadına çevrildi. "Lordum Dahakon hepinizin bu birleşmeyi kutsamanızı ve böyle resmi bir olay için

uygun gördüğünüz törenlere hazırlık yapmanızı istiyor." Nakor'un Dahakon olduğunu düşündüğü adam kıpırtısız ve sessiz kaldı.

Çok ilginç, diye düşündü Nakor.

Komutan konuşmaya başladı ve Nakor dikkatle dinledi. Salonun yukarısındaki bir balkonu taşıyan kolon sıraları arasında yavaşça hareket etti ve kolonları köşeye doğru takip etti. Orada iyice karanlığa gizlendi ve daha iyi göz atabilmek için, yavaşça kürsüye doğru ilerledi.

Harry'yle Brisa hana girdiler. Kalabalık odada kendilerine yol açarak ilerlediler ve Harry, Nicholas'a kendilerine arka odalardan birinde katılmasını işaret etti. Nicholas masasında oturmakta olanlara kalmalarını işaret etti ve Harry'yle Brisa'nın ardından koridora çıktı.

Nicholas'ın odasına girince Brisa fısıldadı. "Mahkûmların nereye götürüldüklerini öğrendik." "Nereye?" diye sordu Nicholas yavaşça.

Harry, "Nehrin karşısında gördüğümüz o malikâneye," dedi.

"Emin misiniz?"

Harry sırıttı. "Brisa günün tamamı ve gecenin yarısını harcadı, ama nihayet Hırpani Kardeşlik'ten birilerini..."

"Kimi?"

"Hırsızları bulduk," dedi Brisa. "Öyle biliniyorlar. Fazla bir şey değil, çoklukla dilenciler ve birkaç yankesici. İyi hırsızların tamamı tek başlarına çalışıyor ya da Derebeyi'nin adamları tarafından yakalanıp öldürülmüş."

Nicholas, "Harry, git de Calis'le Marcus'u getir," dedi. Harry odadan çıktı ve o gidince Nicholas, "İlgi çekici başka bir şey var mı?" diye sordu.

Brisa omuz silkti. "Şehirler hakkında fazla şey bilmem. Bütün ömrüm Özgürliman'da geçti ve buna dayanarak bir hüküm veremem, ancak gezegende Durbin de dahil, bu yerden daha sefil bir yer varsa, kulağıma çalınmadı." Kız kaşlarını çattı ve Nicholas, "Ne?" dedi. "Sadece...

dilencilerden birinin söylediği bir şey. Onun huyuna gitmeye, onu Derebeyi'nin özel muhafızlarından biri olmadığıma ikna etmeye çalışırken, sadece izin verilen yerde hırsızlık yaptığını söyledi."

"İzin verilen mi?"

"Daha sonra bir başka hırsıza bunun ne demek olduğunu sordum ve bana hırsızlıktan paçayı kurtarabileceğin ve kendini kafeste bulabileceğin yerlerle ilgili bir tür gayri resmi kurallar dizisi olduğu söylendi." Ürperdi. "Pis bir iş. İnsanların meydanda işlerini hallettiklerini görmek ve sürekli bir şekilde gerçek değilmiş gibi hissederek geceleri orada donarak dikiliyor, gündüzleri kavruluyorsun, ne oturabiliyor ne de ayakta durabiliyorsun." "Bu konuda epey düşünmüşsün gibi konuşuyorsun," dedi Nicholas.

"Bana yakalanmayı düşünmemiş bir hırsız göster ben de sana aptal bir hırsız göstereyim." Suratını buruşturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse hepimiz aptalız. Yakalanmayı düşünüyoruz ama hiçbirimiz asla yakalanmayacağımızı sanıyoruz." Nicholas hafifçe gülümsedi. "Bu hoş bir özeleştiri."

Brisa omuz silkti. "Son zamanlarda Harry'yle fazla takılıyorum." Sırıttı "Beni ıslah etmeye çalışıyor,"

Tam o anda kapı açıldı ve Harry, Calis ve Marcus içeri girdiler. Nicholas, Calis'le Marcus'a kendisine anlatılanları aktardı, sonra "Bu gece geç vakte kadar bekleyin ve bakın bakalım nehrin karşısına fark edilmeden geçebiliyor musunuz… O saraya fark edilmeden ne kadar yaklaşabilirsiniz bilmiyorum-" Calis, "Ben epey yaklaşabilirim," dedi.

"-ama insanlarımız nerede tutuluyor bir fikir edinebilecek misin bak bakalım."

Calis, "Tek başıma gidersem, çok daha iyi iş çıkarabilirim," dedi.

Nicholas bir kaşını kaldırdı. Derken ormandaki oyunu hatırlayıp Marcus'a baktı.

"Büyük ihtimalle yapabilir," dedi Marcus. Kendisini alaycı bir gülümsemeyle süzmekte olan Calis'e baktı. "Ah, pekâlâ. Yapabilir."

Nicholas duraksadı, sonra "Yarı yola kadar onunla git. Oradan aceleyle gelecek olursa ona yardım elini uzatacak kadar yakında birinin olmasını istiyorum," dedi.

Calis gülümsedi. "Endişen için sağol. Umarım haklı çıkmaz." Marcus'a, "Şimdi yola koyulmalı ve vaktimizi o yanmış çiftlik evine ulaşmakla harcamalıyız. Oradan keşfe çıkabilirim," dedi.

Gittiler. Nicholas döndüğünde Harry'nin kolunu teklifsiz bir şekilde Brisa'nın beline dolamış durmakta olduğunu gördü. "Ah?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Harry, "Ah, ne?" dedi. Kolunun kıza dolamış olduğunu fark etti ve "Ah!" dedi kızı serbest bırakırken.

Brisa çarpık bir gülümsemeyle, "Heyecanlanacak bir şey değil Nicholas. Sadece Harry'nin eğitimine katkıda bulunuyorum," dedi.

Kapıyı arkasından kapatarak odadan dışarı çıkarken Harry kızarmıştı ve Nicholas da arkadaşına bakıyordu. "Senin hakkında endişeleniyorum," dedi Nicholas.

Harry daha da kızardı. "Şey, birlikte çok fazla vakit geçiriyoruz ve üzerindeki o korkunç giysilerle kirin ötesine bakarsan gerçekten çok hoş."

Nicholas ellerini yukarı kaldırdı. "Açıklamak zorunda değilsin." Kapıya, ötesini görebilirmiş gibi baktı. "Son zamanlarda Abigail'i hatırlamakta güçlük çekiyorum." Kafasını iki yana salladı. "Gülünç, değil mi?"

Harry omuz silkti. "Sanmam. Abigail ya da Margaret'ı aylardır görmedik ve... " Tekrar omuz silkti.

"Ve yataktaki bir Brisa, rüyalarındaki bir Margaret'tan daha gerçek ha?" dedi Nicholas.

"Öyle bir şey." Sonra kızmaya başlıyormuş gibi baktı. "Ama bundan fazlası. O terbiyeli bir kız, Nicky. Sen ya da ben çocukken onun kadar sıkıntılı olmuş olsaydık, onun değerinin yarısı etmezdik. Ve hırsızlık yapmasına son verebileceğimi biliyorum." Nicholas tekrar ellerini yukarı kaldırdı. Harry, "Üstelik, Anthony ona âşık, gerçekten âşık," dedi. "Anladın ha?"

Harry sırıttı. "Biraz vaktimi aldı, ama sonunda o büyüyü yaparken kızlardan birine odaklandığını çözdüm. Sonra Abigail'in yanındayken epey rahat olduğunu, ama Margaret'ın yerinde duramamasına neden olduğunu hatırladım." "Anthony nerede?" "Nakor'u aramaya gitti," dedi Harry.

Nicholas kızgın bir ses çıkardı. "Ya Nakor nerede? İki gün oldu." Harry'nin bir cevabı yoktu.

* * *

"Buna bir son vermelerini isterdim," dedi Abigail. Margaret başını salladı. "Biliyorum. Sinir bozucu." İki yaratık oturmuş, akşam yemeklerini yerken kızların hareketlerini taklit ediyorlardı. Margaret etini bıçakla kesiyorsa, yaratıklardan biri hareketi hayali bir tabak ve masayla taklit ediyordu iki yaratık gün boyunca kızlardan rahatlatıcı bir mesafede durmuşlar, bir kol boyundan yakına gelmemişlerdi. Ama sürekli iki kızı incelemişlerdi ve şimdi de bu sinir bozucu taklitleri yapıyorlardı.

Margaret boş tabağı bir kenara itti ve "Neden bu kadar çok yiyorum bilmiyorum; hiçbir şey yapmıyoruz. Yine de kilo alıyora benzemiyorum," dedi.

Abigail, "Bilmiyorum. İstemiyorum, ama tekrar yere yatırılıp zorla yedirilmek istemiyorum," dedi. İtaatkâr bir şekilde bir lokma yemeği çiğneyip yuttu, sonra, "Ya sen onları hiç yemek yerken gördün mü?" dedi.

"Hayır," dedi Margaret. "Biz uyuduktan sonra besleniyor olabileceklerini düşündüm." Abigail, "Ve onların şey yaptıklarını da... bilirsin," dedi.

Margaret çarpık bir şekilde gülümsedi. "Lazımlık kullandıklarını," dedi.

Abigail başıyla onayladı. "Uyuduklarını da sanmıyorum."

Margaret yaratığın yatağının üzerine eğilmiş olduğu geceyi hatırladı ve "Sanının haklısın," dedi.

Margaret ayağa kalktı ve döndü ve artık kendisinin olarak düşündüğü yaratığın da aynını yaptığını gördü. Abigail'in soluğunun kesildiğini duydu.

Dönünce, Margaret yaratığın vücudunun biraz değişmiş olduğunu gördü. Daha uzundu, Margaret'ın boyunda ve kalçalarıyla göğsü genişlemiş, beliyse incelmişti. Margaret, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

* * *

Hanın kapısı kırılarak açılınca Nicholas başını kaldırıp baktı. Silahlı üç adam içeri daldı ve ortak odadaki askerlerden herhangi biri tepki verene kadar, yarım düzine okçu onları izledi.

Okçuların arkasından iri, gri saçlı bir adam içeri girerek herkese göz gezdirdi. "Burada patron kim?' diye sordu

Nicholas ayağa kalktı ve "Benim," dedi

Yaşlı adam Nicholas'a doğru yürüdü ve onu baştan ayağa süzdü. Kafasını iki yana salladı.

"Cesaretini kaptanına överim evlat, ama benden saklayarak onu şereflendirmiyorsun."

Nicholas, "Dışarı çık dede ki, sana bu grubun gerçekten kaptanı olduğumu seve seve göstereyim," dedi

Cüsseli yaşlı adam, "Dede mi? Seni encik.

Nicholas kılıcını çekmiş ve ucunu yaşlı adamın boğazına o kadar hızlı dayamıştı ki okçuların geri çekilip hazırlanmaya fırsatları olmamıştı. "Adamlarının beni, ben hedefe varmadan öldürebileceklerini düşünüyorsan, onlara nişan almalarını söyleyebilirsin."

Yaşlı adam elini kaldırarak, okçuları ateş etmemeleri için uyardı. "Bu topluluğun kaptanı sensen, halletmemiz gereken bir mesele var. İkimiz de saniyeler içinde ölebiliriz, bu yüzden bana yalan söyleme. İnsanın Leydi Kal’ın Evine dudaklarında yalanla gitmesi şeref veren bir şey değildir."

Nicholas’ın adamları odanın etrafında yavaşça hareket ederek kavgaya hazırlanıyorlardı. Amos kükredi, "Herhangi biri aptalca bir şey yaparsa, hiçbirimiz ne olup bittiğini anlayamadan, çoğumuz ölmüş oluruz!"

Yaşlı adam Nicholas'a çevirdi gözlerini. "Kaptanın o olmadığından emin misin?" Nicholas, "O benim gemimim kaptanı," dedi.

Yaşlı adam, "Gemi mi? Senin gemin mi var?" diye sordu.

Nicholas soruyu duymazlıktan geldi. "Şimdi, bana buraya neden adamlarımı tehdit ederek daldığını ve beni görmekte ısrar ettiğini söyleyecek misin?"

Yaşlı adam eldivenli elinin ayasını yavaşça Nicholas’ın kılıcının ucuna koydu ve kılıcı nazikçe itti. "Oğullarımı öldüren adam sen misin diye görmeye geldim."

Nicholas adamı inceledi; uzun boyluydu, en azından amcası Martin kadar ve omuzları da genişti. Saçlarını arkaya taramış ve omuzlarına düşecek şekilde bir savaşçı atkuyruğuyla toplamıştı. Yüzüyle kollarındaki yara izlerine bakarak Nicholas adamın saç şeklinin beyhude olmadığına hükmetti. Belindeki kılıç eski ama bakımlıydı. "Dede, birini hatırlamayacak kadar çok adam öldürmedim. Senin oğulların kimdi ve neden ölümlerine sebep olan adamın ben olduğumu düşünüyorsun?"

Yaşlı adam, "Ben Vaslaw Nacoyen'im, Aslan Klanı'nın reisi. Oğullarımın adları Pytur ve Anatol'dü. Öldüklerini bildiğinizi düşünüyorum çünkü adamlarımdan biri şehre girdiğinizi gördü.

Yanınızda sanırım Kilbar şehrinden gelen bir kız var," dedi.

Nicholas, Ghuda'yla Amos'a baktı, sonra kılıcını kınına soktu. "Burası konuşmak için iyi bir yer değil." dedi, ne onun grubuyla ne de Vaslaw'la gelen adamlarla dolu olan odayı kastederek.

"Dışarıda konuşabiliriz," dedi yaşlı adam.

Nicholas, Amos'la Ghuda'ya kendisine eşlik etmelerini işaret etti. İki adam ayaklandılar ve kapıya ulaştıklarında Nicholas, "Biz dönene kadar kimsenin çıkmayacağını garanti edebilir miydiniz?" dedi.

Vaslaw okçularına herkesi kapıdan uzak tutmaları emrini verdi ve dışarı çıktı. Dışarıda bir düzine atlı bekliyordu ve arkalarında yayan bir düzine savaşçı daha. Nicholas, "İçeri cevaba hazırlıklı gelmişe benziyorsunuz," dedi.

Yaşlı adam homurdandı, nefesi soğuk gece havasında buharlaştı. Nicholas'la diğerlerine takip etmelerini işaret etti ve silahlı grubun ortasına ilerlediler. "Benim kanımdan olmayan kimse bize kulak misafiri olamaz. Oğullarımla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

Nicholas, "Shingazi'nin İskelesi'nde çok aptalca bir akına karıştılarsa, evet, biliyorum," dedi.

"Öldüler mi?"

"O akıncı grubuyla birlikteydilerse kesinlikle öldüler."

"Onları sen mi öldürdün?"

Nicholas cevabını çok dikkatli verdi. "Sanmam. Biz üstü kapalı bir araba almış olan adamları öldürdük, ama sadece ayı ve kurt tılsımları bulduk." Yılana değinmekten mahsus kaçınmıştı. "Diğerleri bir muhafız dikmeyi bile düşünememiş yeşil tüccarlardı." Nicholas, Tuka'yı ve yakılmış arabaları bulmalarından ölü klan üyeleriyle tüccarları keşfetmelerine kadar bütün karşılaşmayı anlattı.

Yaşlı adam, "Sadece yoldan mı geçiyordunuz?" dedi.

Nicholas kökenini ifşa etmeyi istemediğinden, "Sadece yoldan geçiyorduk," dedi.

Vaslaw tatmin olmuşa benzemiyordu. "Sana neden inanayım?"

"Çünkü inanmamak için nedenin yok," dedi Nicholas. "O araba kafilesine saldırmak için nasıl bir nedenim olabilir?"

"Altın," dedi adam hızla.

Nicholas iç geçirdi. Krondor Prensinin oğlu olmanın insanı uygun bir hırs duygusuna sahip olarak tanıtmadığının farkına vardı. 'İyisi mi altının benim gıpta ettiğim şeyler listesinde epey aşağıda olduğunu söyleyelim. Başka endişelerim var."

Amos, "Bak, onun gemisinin kaptanı olduğumu söylediğini duydun. Babasının bir donanması var," dedi.

"Baban kim?" diye sordu Vaslaw.

Ghuda, "Çok uzaktaki bir şehri yönetiyor. Bu üçüncü oğlu," dedi.

Yaşlı adam başını salladı. "Ah, savaşta erkekliğini kanıtlıyorsun. Bunu anlarım."

"Onun gibi bir şey," dedi Nicholas. "Üstelik, kendine sorman gereken daha önemli bir soru var, o da oğullarının ölümünden kimin fayda sağladığı."

Yaşlı adam, "Kimse," dedi, "En lanet tarafı da bu ya. Akın, oğullarımla diğer klanlardan öfkeli bazı kişilerin hayallerinde yarattıkları Derebeyi'ni sinirlendirmek için kurulan kötü niyetli bir komploydu. Bütün o genç adamları öldürmekten kimsenin çıkarı yok, Derebeyi'nin bile. Bütün yaptığı bütün klanlarla Derebeyi arasında bir güvensizlik yaratmak ve zaten kıymetini az bilen bir şehirde güveni iyice azaltmak."

Nicholas, "Şey, bu olayda mantıklı olmayan çok şey var. Ya sana akıncıların arkalarında bir şehri kurtarmalık altının iki katını bıraktıklarını söyleseydim? Ya sana bulduğumuz ölülerden birinin elinde Kızıl Katiller

miğferi olduğunu söyleseydim?" dedi. "İmkânsız," dedi yaşlı adam. "Neden?" diye sordu Nicholas.

"Çünkü hiçbir Kızıl Katil şehri Derebeyi olmadan asla terk etmiş değil. Onlar Derebeyi'nin en şahsi muhafızları."

Nicholas şimdi ne söylemesi gerektiğini tarttı. Bu yaşlı adamla ilgili çok temel bir şey vardı, bu insanların Jeshandiler gibi ovalarda gezinerek, yurtlarda yaşayarak, otlayan sürülerin peşinden giderek yaşadıkları daha basit zamanlardan bahseden bir şey.

Klan üyeleri nesillerdir şehir insanları olmuş olabilirlerdi, ancak miraslarını şereflendirirlerdi. Hükümdar ve savaşçıydılar, hâlâ sözlerin eri sayılan bir halk. "Ya sana bir başka askeri birliğin, kaçmayı başaranların işini bitirmek ve Ranjana'yı öldürmek için geldiğini ve bunların Derebeyi'nin kişisel muhafızlarından olduklarını söyleseydim?"

"Ne kanıtın var?"

"Dubas Nebu adında bir adamı öldürdüm."

"O domuzu bilirim. İkinci Bölüğün Komutanı. Onu neden öldürdün?"

Nicholas Shingazi'nin orada neler bulduklarını, yılan tılsımı hikâyenin dışında bırakarak, ayrıntılarıyla anlattı. Sözünü bitirdiğinde, yaşlı adam, "Bana ve diğer klan liderlerini düşünüp taşınacak bir şey verdin. Biri bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor ve Derebeyi'ne düşman etmeye," dedi.

"Böyle bir karmaşadan kimin çıkarı var?" diye sordu Amos.

Vaslaw, "Diğer klan liderleriyle konseyde tartışmam gereken şeylerden biri de bu. İsyanlar ve çeşitli klanların aileleri arasında kan davaları -gelenek bu- oldu ama bu türden bir felaket bizi Derebeyi'yle ittifakımızda en az on yıl geri döndürebilir." "Derebeyi'yle ittifakınız mı var?" diye sordu Nicholas.

"Var," dedi yaşlı adam. "Burada soğukta dikilmiş dururken sana tarihimizi açıklayamam. Yarın gece şehrin Batı Mahallesi'ndeki evime gel ve benimle

akşam yemeği ye -güvenliğinden endişe ediyorsan arkadaşlarını da getir. O zaman sana daha fazlasını anlatabilirim."

Adam işaret verdi ve bir at ileri sürüldü. Yaşına rağmen eyere kolaylıkla sıçradı, bu arada bir başka savaşçı kapıyı açtı ve okçulara handan çıkmalarını işaret etti. Vaslaw, "Yarın size bir rehber göndereceğim. Şimdilik hoşçakalın," dedi. Döndü ve grubuna öncülük etti. Amos, Ghuda ve Nicholas Aslan klanı üyelerinin gidişlerini seyrettiler ve sonra tekrar ortak odaya girdiler.

Masaya dönüp oturdular ve Harry, "Bütün bunlar da neydi?" dedi.

"Bir yemek daveti," dedi Nicholas. Amos'la Ghuda kahkahayı patlattılar.

Calis, Marcus'a beklemesini işaret etti. Neredeyse bir saattir yanmış çiftlik evindeydiler ve herhangi bir nöbetçi ya da devriye olasılığına karşı ikisi de sessiz kalmışlardı. Bir muhafız mangası köprünün üzerinde nöbet tuttuğundan, nehri geçmek beklediklerinden daha güç olmuştu. Sinsice rıhtıma ilerlemiş, orada küçük bir sandal bulmuşlardı. Nehrin karşısına kürek çekmişler ve sandalı çalılara gizlemişlerdi.

Calis iki işareti verdi ve Marcus başını salladı. İki saat içinde dönmeyecek olursa, Marcus tutsak edildiğini ya da bir şekilde dönmesine engel olunduğunu varsayacaktı. Marcus bu bilgiyle Nicholas'a dönecekti.

Calis hızlı adımlarla uzaklaştı, çiftlik evini geçip bir ağaç topluluğuna giren açık bir yola süzüldü. Ağaç gövdeleri arasında, gerekirse saklanabileceğinden emin, hızla koştu. Bu ağaç gövdeleri arasında daha önce hiç yürümediği halde orman tanıdıktı. Gözleri karanlıkta hiçbir insanoğlunun göremeyeceği yerlere dikkatle baktı ve çalılarla dalların aralarını açıkça gördü -doğası gereği görmek için ışığa ihtiyacı yoktu.

Sadece tam bir karanlık onu kör kılardı.

Ormanın kenarına ulaşan Calis duraksadı. Duyularını mümkün olduğunca uzatarak dinledi. Yakınlarda hayvanlar kaçıştı, tavşanlar ya da yer sincapları. Calis rahatlatıcı bir düşünce gönderdi ve hışırdama sesi kesildi.

Calis Midkemia'daki faniler arasında tekti. Annesi bir elfti, ama babası insanların Ejderha Lordu dedikleri, efsanevi Valheru'nun güçlerinden birçoğuyla donatılmış bir insanoğluydu. Onun doğumunu mümkün kılan babasının büyüsüydü ve oğluna ancak büyülü denebilecek becerileri veren de babasının büyüsüydü. Calis, Nakor'un buna ne diyeceğini düşünerek hafifçe gülümsedi. Nakor'un gemide Anthony'yle yaptığı tartışmaların çoğuna kulak misafiri olmuştu -Nakor büyü diye bir şeyin olmadığını ve evrenin tamamen maddeden oluştuğunu söylerdi. Calis, Nakor'un gerçeğe anladığından daha yakın olduğunu biliyordu ve hepsi geri dönmeyi başarırlarsa Nakor'u Büyüdokumacılarıyla birlikte Elvandar'ı görmeye götürse ne olacağını merak etti.

Calis malikânenin sınırı boyunca ilerleyen yolun karşısındaki ormana sıçradı, biri ona doğrudan bakıyor olmadıkça ay ışığında belirsiz bir şekilden öte bir şey değildi. Doğuştan elf ve eğitimli biri için bile, doğaya aykırı bir sessizlikle hareket ediyordu. Duvarın yanındaki yalnız bir meşenin yanında durduğunda, nefes alıp verişi hâlâ yavaş ve normaldi ve alnındaki hafif bir nemliliği saymazsak hızlı ilerlemiş olmasından kaynaklanan çabadan eser yoktu.

Calis duvarı inceledi ve bekledi. İnsanlık dışı bir sabrı vardı ve bir yerde, kıpırdamadan, yarım saatten fazla bekledi. Mazgallı duvarların tepesinde bir hareket işareti yoktu. Aşağı eğilmiş dallardan birinin altına gizlenerek duvar dibine doğru acele etti. Beş metre yüksekliğinde görünüyordu ve tırmanmak için kavranacak çok az yeri vardı. Calis yayını şu ana dek elinde taşımıştı; şimdi sırtına attı ve dizlerini iyice kırdı. Bütün gücüyle yukarı fırladı ve duvarın tepesine iki eliyle birden tutundu.

Kendini sessizce duvarın üzerinde etrafa bakabilecek kadar yukarı çekti. Siper boştu. Kendini yukarı çekti ve gece göğü karşısında siluetinin görülmemesi için çömelerek siperden aşağı göğüs hizasındaki mazgal dişine indi -örtük birkaç yıldız bile tetikte bir muhafızın dikkatini çekebilirdi ve şehrin uzak ışıkları dosdoğru arkasından geliyordu.

Aşağıdaki zemini inceleyince duvarın tepesinde neden muhafız olmadığım gördü. Malikâne, bahçeleriyle ek binalar arasındaki patikalarla uçsuz

bucaksızdı. Menfezdeki ev çeyrek milden fazla ötedeydi ve kendi koruyucu duvarı vardı.

Kadere lanet okumak ya da tanrılardan bir şey istemek Calis’in doğasında yoklu. Şanslı değilse bu araziyi araştırması gecelerini alırdı. Marcus'a dönmesi gerekmeden önce keşif için bir saatten az vakti olduğunu da biliyordu. Nehrin karşısına sandal olmadan geçmekten endişelendiğinden değil nehrin güçlü akıntılarına karşı duvarın tepesine sıçradığı kolaylıkla yüzebilirdi- Marcus'un güvenliğinden kaygılandığından.

Elvandar'daki en yakın arkadaşları aralarına biraz mesafe koydukları halde, Martin gibi, Marcus da Calis'i tereddütsüz kabullenmişti. Calis kin ya da hüzün hissetmiyordu -bu sadece elf âdetiydi. Babasının da gerçek anlamda az arkadaşı vardı, ancak babası bir eşin sevgisine ve bir Savaş lideri olduğunu ispatlamış olmasının saygısına sahipti. Calis kaderinde er ya da geç Elvandar'dan ayrılmak olduğunu biliyordu, bu yolculukta Marcus'a eşlik etmesine yol açan şeylerden biri buydu.

Calis aşağısındaki bahçenin içindeki patikaya dikkat etti ve ana binaya ulaşmadan önce birkaç taraça arasından nasıl dolandığını gördü. Siperden aşağı kolayca atladı ve o incelerken herhangi bir şeyin yaklaştığına dair bir ses duymak için kulak kesilerek patikayı izledi.

* * *

Margaret kendini karanlık bir kafa karışıklığı bulutunun arasından yukarı çekerek uyandı. Kafası garip bir zonklamayla ağrıyordu ve ağzı kurumuştu. Bir defasında, babasının sofrasında şarap içmesine ilk izin verildiğinde de bu şekilde hissetmişti, ama yemekler konusunda iştahlı değildi.

Işık, şafak sanki sökmemiş gibi griydi. Kendini oturmaya zorlayarak ciğerlerine derin bir nefes çekti ve tatsız olmasa da yabancı, tuhaf baharatlı bir koku aldı.

Odanın loşluğunda Abigail'in diğer yataktaki kıpırtısız şeklini gördü, nefes alıp verişi ince battaniyenin altında göğsünün inip kalkışıyla belli oluyordu. Abigail'in yüzü kötü bir rüya görüyormuş gibi çarpılmıştı.

Derken Margaret hatırladı: Onu uyandıran bir rüya olmuştu. Yaratıklar tarafından hareketsizleştirildiğini görmüştü. Onları hatırlayamıyordu.

Sonra iki tuhaf yaratıktan biri kımıldadığından hareket gördü. Bir eliyle hafifçe dokunma hareketi yaptı ve Margaret donuk bir şaşkınlık hissetti, sanki başının ağrımasına neden olan güçlü duygular her neydiyseler söndürülmüşler gibi.

Margaret zayıf ve gönülsüz bacaklarını hareket etmeye zorlayarak yataktan çıktı. Ayaklarım sürüye sürüye odanın karşı tarafında, fısıldaşıyorlarmış gibi kafa kalaya vermiş iki yaratığın oturmakta oldukları yere ilerledi. Margaret uzak bir uyarı batması hissetti. Yaratıklar değişmişlerdi. Gri ışık pencereden içeri girmeye başlayıp odayı gri ve siyah tonlarında aydınlattığında, Margaret yaratıkların derilerinin bir şekilde daha pürüzsüz ve aydınlık olduğunu ve başlarının tepesinde artık saç bitmeye başladığını gördü. Margaret elini ağzına götürerek, bir adım geri çekildi. Yaratıklardan birinde Abigail'in sarı hareleriyle eşleşen, diğerinde kendininkiyle tamamen aynı tonları taşıyan saçlar vardı.

Marcus, yaklaşanın Calis olduğundan emin olduğu halde yayını gerdi. Başka çok az insan, belki sadece Marcus'un babası ve Doğuştan Komşulardan bazıları, sabahın loşluğunda onun yaklaşmasını sezebilirdi.

"Yayını kaldır," diye fısıldadı Calis.

Marcus ayağa kalkmış söylenmeden hareket ediyordu. Nehirden geri fark edilmeden karşıya geçmek İstiyorlarsa yapacakları en iyi şey buydu. Nehir trafiğinin akışına güvenle girdikten sonra sadece bir başka sandal olacaklardı, ancak nehrin bu tarafında Baş Danışman'ın malikânesine bu kadar yakın olduğu görülen herhangi biri şüpheli sayılırdı.

Sandala bindiklerinde Marcus kürek çekmeye başladı. "Bir şey buldun mu?" dedi.

"Faydası dokunacak çok az şey. Bir gariplik var: Hiç muhafız yok gibiydi ve çok az hizmetkâr vardı."

"O büyüklükte bir malikânede mi?" dedi Marcus.

Calis omuz silkti. "İnsan malikâneleriyle tecrübem sınırlı." Şafak öncesi ışığında çarpık bir sırıtışla ekledi, "Bu gördüğüm ilkti."

Marcus, "O duvarların boyutları ve uzun ilerlemelerinden, içinde bir kasaba olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Öyle değil. Bir sürü bahçe, boş binalar ve tuhaf izler."

"İzler mi?"

"Daha önce görmediğim ayak izleri; bir insanınkinden küçük ama bir şekilde insanımsı. Parmak uçlarında tırmıklar var."

Marcus'un bunların pençe olduğunu anlaması için söylenmesine gerek yoktu. "Yılan adamlar mı?"

"Birini görene kadar bilemem," dedi Calis.

"Geri mi döneceksin?"

"Dönmeliyim. Mahkûmları bulacak ve orada neler olup bittiğini keşfedeceksek araştırmam gereken birçok yer var." Arkadaşının endişelerini gidermek için gülümsedi. "Dikkatli ve sistemli olacağım. İç kısmı araştırmadan malikânenin dışının tamamını araştıracağım. Ve bunu o büyük eve girmeden önce yapacağım."

Marcus'un içi rahatlamamıştı, ama Calis'in hızlı ve güçlü, sakin ve zeki olduğunu biliyordu. "Ne kadar?" diye sordu araştırmanın bitmesini kastederek.

"Üç, belki dört gece daha. Onları büyük eve girmeden bulmazsam tabi."

Marcus iç geçirdi ve nehrin diğer tarafındaki rıhtıma doğru kürek çekerken hiçbir şey söylemedi.

ARAŞTIRMALAR

Bir kılavuz belirdi.

Harry ve Brisa mahkûmların kaderleri hakkında daha fazla ipucu edinmek için şehirde keşfe çıkmışken, Marcus da Amos ve Ghuda'yı kendisine eşlik etmeleri için seçti. Calis'in raporu Nicholas'ı rahatsız etmişti, muhafız ve hizmetkârların ortalıkta olmayışı; yalnızca akla hiç yatmayan şeylerden biri dahaydı. Bütün bunlarda Prensin hoşlanmayacağı kadar çok gizem vardı.

Nicholas'ın teselli bulduğu tek olumlu olasılık bir Pantathian yılan rahibine ait olabilecek izlerdi. Calis'in geri dönüş planından da hoşnut değildi, ancak hayır demek için iyi bir neden düşünemiyordu.

Anthony, ne tür dedikoduyu dinleyip ortaya çıkarabileceklerini görmek üzere, Praji, Vaja ve diğer adamlarla birlikte handa kalacaktı. Görünüşe bakılırsa, Nicholas paralı askerlere bu yolculuk hakkında hâlâ tüm gerçekleri değil de sadece onları tatmin edecek kadarını anlatmış olduğundan, Praji ve Vaja kalmayı, Nicholas'tan aldıkları yüklü ödeme karşılığında tercih etmişlerdi. Praji diğer grupların -gizemli Kara Gül ve diğer klanlar- en azından yarım düzine ajanlarının, ihtiyatlı sorular sorarak halkın arasında dolaştıklarından emindi.

Nicholas ve iki refakatçisi hanı terk ettiler. Yolculuğun yürüyerek katedilen ve Nicholas'a Yılan Nehri Şehri'ni iyice incelemek için güzel bir fırsat veren bölümü yarım saatten fazla sürdü.

Çarşı ve onu çevreleyen paralı askerlerin kışlası, rıhtımda olduğu gibi, bütün klan ve birlik mensuplarının serbestçe dolaştığı ortak bir toprak parçası gibiydi; asayiş, Derebeyi'nin kişisel muhafızlarından oluşan bir garnizon tarafından sağlanıyordu. Bu siyahlara bürünmüş askerler her yerde çiftler halinde dolaşıyordu ve bir düzineden oluşan devriyelerin kalabalığın arasında hızlıca dolaştığı sık sık görülebiliyordu.

Ancak şehrin ticaret merkezini terk ettiklerinde, savaş alanına yakın bir yerlere girmekte oldukları apaçıktı. Sokakların girişlerine, yük arabaları ve atlıları yanlarından geçmek için yavaş dönüşler yapmaya zorlayan

barikatlar dikilmişti, bu yüzden saldırılar kolay gerçekleştirilemezdi. Erkekler grup halinde dolaşıyordu. Silahlı korumaları olmadan dolaşan kadın hiç yoktu. Yoldan geçenler birçok kez, Nicholas ve arkadaşlarının zararsız olduklarına itimat etmektense sokağın diğer tarafına geçmişlerdi.

Nicholas, geçen herkesin çeşitli nişanlar taktıklarına dikkat etti. Büyük kısmı hayvan kafalarıydı ve bunların hem Tuka'nın hem de Praji'nin bahsettiği klan nişanları olduğunu anladı. Diğerleri, hangi gruba sadakat duyduklarını gösteren paralı asker nişanları takmışlardı. Nicholas, adamları için nişan edinmeyi düşünmüştü, ancak buna gerek kalmadan şehri terk edip evlerine doğru yola koyulacaklarını ummuştu. Şimdiden, burada gereğinden fazla kaldıklarını hissediyordu.

Ev sahiplerinin evine, Aslan Klanı'nın nesilden nesile mirası olan eve yaklaştıklarında, Nicholas, bu şehirde yaşayanların ne tür bir hayat sürdürdüklerinin bir örneğine daha şahit oldu: Burası silahlı bir yerleşim yeriydi ve ev görüş alanına girmeden önceki sokaklar boyunca nöbetçiler vardı. Ev üç katlıydı ve üçüncü katın üzerinde bir gözetleme kulesi vardı. Okçu mevzilerine adamlar yerleştirilmişti ve dış duvarın yüksekliği yedi adımdı. Kapıdan içeri girdiler ve Amos "Dış avlu!" dedi.

İçle dış duvar arasındaki açık alan, yapının köşelerinin etrafından ve bu köşelerin ötesine doğru genişliyordu. On-on iki metre boyunda bir iç duvar yükseliyordu ve iki duvar arasındaki mesafe otuz metre kadardı. Kılavuz, "İki yüz yıl önce Fare Klanı ve müttefikleri direk şatonun içine girmeyi başardılar. O zamanki Klanın Reisi utanç içinde sürgüne gönderildi; vârisi de bu olayın bir daha asla tekrarlanmaması için bu iki duvarı inşa ettirdi."

Vaslaw Nacoyen beraberindeki bir düzine klan savaşçısıyla, onları girişte karşıladı. Nicholas, Jeshandiler'le daha önce tanıştıklarına memnundu, çünkü şimdi bu iki insanın arasındaki ilişkiyi anlayabiliyordu. Şehirde oturan klan üyeleri iyi kalite ipek cüppeler giyip aromalı sularda yıkanıyorlarsa da, kıyafetleri ve silahları yine de birbirine benziyordu. Çatının üzerindeki adamlar kısa kirişli yaylar taşıyorlardı; görünürde çapraz ya da uzun kirişli yaylar mevcut değildi. Adamlar, Mikolalar'ın obasındaki

savaşçılarla aynı topuzu yapmışlardı ve birçoğunun uzun, sarkan bıyıkları ya da benzer şekilde kesilmiş sakalları vardı.

Vaslaw onları, yemek odasına olduğu kadar toplantı odasına da benzeyen geniş bir odaya aldı.

Oda boyunca uzun bir masa uzanıyordu, yemek için hazırlanmıştı ve hizmetkârlar hazır bekliyordu. Vaslaw, Nicholas ve diğer misafirlerinin oturmalarını işaret etti. Yaşlı adam onlara hayatta kalan tek oğlu, Hatonis'le iki kızını tanıttı. Büyük olan Yngya hamileliğinin sonlarında görünüyordu ve Nicholas'ın, kocası olarak algıladığı bir adamın elinden tutarak bekliyordu. Küçük kız Tashi'nin -yaklaşık on beş yaşlarındaydı- yüzü kızardı ve gözlerini yere doğru çevirdi.

Ardından Vaslaw, Regin'i, Yngya'nın kocasını tanıttı. Hepsi oturduklarında, hizmetkârlar çok sayıda tabakta küçük porsiyonlar halinde çeşit çeşit yemekler getirmeye başladılar ve Nicholas her şeyden biraz denemeleri gerektiğini düşündü. Şarap çeşitleri farklı yemeklerle denenmek üzere, yemek yiyen herkesin tabağının sağında duran kadehlere dolduruldu. Yedikleri sırada, Nicholas ev sahiplerinin tartışmayı açmasını bekledi. Yaşlı adam yemeğin ilk kısmı boyunca sessizdi.

Sonunda Regin, "Yolculuk uzaklardan mı, kaptan?" Nicholas başını salladı. "Çok uzaklardan. Halkım arasında bu şehri ziyaret eden ilk insan benim sanıyorum." "Batı Toprakları'ndan mısınız?" diye sordu Yngya. Novindus kıtası yaklaşık üçe ayrılmıştı. Bulundukları Doğu Toprakları, çöle verilen isim olan Sıcak Topraklar, Jeshandiler'in yaşadığı Büyük Bozkırlar ve Yılan Nehri Şehri'nden oluşuyordu.

Nehir Toprakları, Novindus'un en yoğun nüfuslu bölgesi olan kıtanın merkezini içeriyordu. Vedra Nehri, Sothu Dağları'ndan güneydoğuya doğru verimli tarlalar arasından akıyordu. Nehrin batısında Djams Ovası vardı, nispeten daha az misafirperver ve Jeshandiler'den daha ilkel olan göçebelerin bulunduğu bir yer. Ötesinde dağların uzandığı devasa bir alan vardı, Ratn'gary -Tanrılar'ın Köşkü- denizden kuzeye doğru, Ratn'gary ile Sothu Dağları arasında uzanan büyük Irabek Ormanı'na akardı.

Batı Toprakları, dağların ve ormanların bu kuzey-güney bariyerinin ötesinde yer alırdı. Doğu Toprakları'nın sıradan sakinleri Batı Toprakları ve orada yaşayanlar hakkında çok az şey bilirlerdi. Beş yüz mil ötede bulunan Pa'jkamaka Krallığı hakkında daha da az şey biliniyordu. Sadece bir avuç cesur gezgin bu uzak şehirleri ziyaret etmişlerdi.

"Bebeğiniz ne zaman doğuyor?" diye sordu Ghuda, Nicholas'ı cevap verme mecburiyetinden kurtararak.

"Yakında," dedi Yngya gülümseyerek.

İlk parti yemekler masadan alınırken Nicholas, "Vaslaw, geçen gece benim tarih hakkında biraz bir şeyler anlamam gerektiğini söylemiştin."

Yaşlı adam, bir midyenin üzerindeki son parçayı emerken başını salladı ve hizmetkârların götürmesi için kabuğunu tabağa bıraktı. "Evet," dedi. "Şehrin tarihi hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Nicholas ona, o ana kadar neler öğrendiğinden bahsetti ve yaşlı adam başını salladı. "Yüzyıllar boyunca, krallardan kurtulduktan sonra, kabile reisleri meclisi iyi bir yönetim gösterdi ve şehir barış içerisindeydi. Birçok eski kan davası çözümlendi ve klanlar arasında birçok evlilik gerçekleşti, böylece zaman ilerledikçe tek bir halk yaratıyorduk." Düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Biz geleneklerine oldukça bağlı bir halkız. Kendimize, 'Dürüst İnsanlar' anlamına gelen Pashandi deriz,"

"Jeshandiler'le akrabalığınız var," dedi Amos.

"O 'Özgür İnsanlar' anlamına gelir. Ama biz sadece Shandi yani 'İnsanlarız. Eski gelenekler bizim için zor yok olurlar. Bir avcı ve savaşçı olmak hâlâ her şeyden önde gelir. Ben, her yıl gelip giden nehir kervanlarıyla hiç de küçümsenemeyecek bir başarının tüccarıyım. Hayatım boyunca Batı Toprakları'yla iki kez ticaret yaptım ve hatta bir seferinde Pa'jkamaka Krallığı'na kadar gittim ve Vedra'daki her şehre, ancak mal varlığım klandaki mecliste hiçbir önem taşımıyor; bana hükmetme hakkını kazandıran şeyler keskin gözüm ve yaydaki ustalığını, avcılığım ve at sürüşüm, kılıç kullanırkenki gücümdür."

Oğlu, kızları ve damadının yaptığı gibi gururla izledi. "Ancak kılıçta veya yayda veya at üzerinde birinci gelmesi bir adamın akıllı bir hükümdar olduğu anlamına gelmez," dedi Vaslaw. "Yıllar boyunca pek çok kabile reisi gurur ya da onur adına aptalca şeyler yaptılar ve pek çok kez klanları acı çekti. Şehirdeki yönetimde son söz Meclisin, ancak klanındaki adamlara sadece bir kabile reisi hükmedebilir." Başını salladı. "Sonra, neredeyse otuz yıl önce kötü şeyler olmaya başladı." "Kötü şeyler mi?" diye sordu Nicholas. "Rekabet kan davasına dönüştü, kan döküldü ve klanlar arasında açık bir savaş patlak verdi. Pashandi'nin on dört klanı vardır Nicholas. Savaşın en sıcak zamanında -Ayı, Kurt, Kuzgun, Aslan, Kaplan ve Köpek- diğer beşine -Çakal, At, Boğa, Fare ve Kartal- karşı bir araya geldiler. Geyik, Bufalo ve Porsuk klanları bu savaşın dışında kalmaya çalıştılar ama içine çekildiler.

"Savaşın en sıcak zamanında, Valgasha denilen bir paralı asker yüzbaşısı ve beraberindekiler meclis binasını ele geçirdiler. Şehrin herhangi bir klandan olmayan insanları adına konuştuğunu ve çarşıyla limanın kendi koruması altında olduğunu açıkladı. Bu bölgelere silahlı gelen bütün klan üyelerini öldürdü. Neredeyse bütün klanları kendisine karşı birleştirdi, ancak biz saldırımızı gerçekleştiremeden önce ateşkes için elçiler gönderdi. Onunla bir araya geldik ve benimle birlikte diğer kabile reislerini savaşı sona erdirmeye ikna etti; Derebeyi unvanını aldı. Yıllar boyunca çözülmemiş birçok mesele olmasına ve kan davaları devam etmesine rağmen, o zamandan beri klanlar arasında arabulucu ve barışın koruyucusu olarak davrandı.

"Onun şehrin mutlak yöneticisi olduğunu sanıyordum," dedi Nicholas.

"Öyle, ancak o zaman sürekli savaşmak yerine daha mantıklı bir alternatif olarak görünüyordu. Şehre yeniden barış hakim olduğunda etkisi arttı. Önce paralı askerlik şirketini, çarşıyı, limanı, sonra da tüccarlar meydanını devriye gezen şehir güvenliğine dönüştürdü. Ardından en eski ve sadık askerlerini kişisel muhafızlığına, Kendi Parlaklığı'na, yükselterek yerleşik bir ordu kurdu, eski Kral'ın sarayını genişletti ve kendisine aldı. Sonra ortaya Dahakon çıktı." Vaslaw bu ismi nerdeyse tükürerek söyledi. "O kara

kalpli, katil domuz, şehrin Valgasha'nın prens olduğu bir prensliğe dönüşmesinden sorumludur. Kızıl Katilleri o yarattı; Kızıl Katiller parça parça edilmeleri gereken fanatiklerdir, çünkü bir kez serbest bırakıldılar mı savaşmayı bırakmazlar." "Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordu Amos.

"Bu sorun yirmi yedi sene önce başladı; yirmi dört sene önce ise Derebeyi mutlak hakim oldu."

Nicholas, başını sallayan Amos'a baktı ve "Peki ya körlemesine içine daldığımız bu akın nedir?"

Vaslaw damadına doğru başıyla işaret etti. Regin, "Genç savaşçılardan bazıları, kuzeydeki bir ticaret birliğiyle yaptığı anlaşmayı sabote ederek Derebeyi'nin hakimiyetini düşürmenin yollarını arıyorlar ve kabile reislerinin iznini almadan hareket ettiler." dedi.

Yaşlı adam içini çekti. "Ne kadar cesur davranmış olurlarsa olsunlar, aptalca bir şeydi. Böyle bir aksilik Valgasha'yı kızdırmaktan biraz daha öte bir şey."

Nicholas, "Bence ortak bir nedenimiz var. Dediğim gibi, sanırım oğullarınızın ölümünden, Derebeyi ya da meclisindeki yüksek mertebeden biri sorumlu," dedi. Nicholas, önceki gece anlattığı hikâyeyi bir kez daha, daha çok ayrıntıyla anlattı; saldırıyı, Kızıl Katil miğferini ve Derebeyi'nin kişisel muhafızlarının gelişini.

İlk soruyu soran Hatonis oldu. "Bir şey soracağım: Siz orada ne yapıyordunuz?"

Nicholas, omuz silken Ghuda'ya ve konuşmaya devam etmesi gerektiğini işaret eden Amos'a baktı. "Size anlatacaklarımın bu odadan çıkmayacağına dair yemin etmenizi istiyorum," dedi Nicholas.

Vaslaw başını salladı. "Ben Krondor Prensi'nin oğluyum," dedi Nicholas.

Hatonas, "Babam, babanızın bir şehri yönettiğini söylemişti. Krondor'u daha önce hiç duymadım.

Kız kardeşimin de sorduğu gibi, Batı Toprakları'nda mı?" dedi.

"Hayır," dedi Nicholas. Ardından, bir sonraki saati onlara Adalar Krallığı'ndan ve Yüce Kesh İmparatorluğu'ndan, denizler ve akınlar arasından yaptıkları yolculuktan bahsetti.

Bitirdiği zaman yemek sona ermişti ve konyakla tatlandırılmış kahveleriyle oyalanıyorlardı. Vaslaw, "Evimdeki bir konuğa yalancı demeyeceğim, Nicholas, ancak hikâyenize pek inandığımı söyleyemem. Bahsettiğiniz toprakları ancak bir masalcıyı dinlenmiş gibi canlandırabiliyorsun hayalimde -uzaklara erişen krallıklar ve on binlerce adamdan oluşan ordular. Ancak gerçek hayat söz konusuysa? Buna inanmayı imkânsız buluyorum. Olabilecek fetihlerden payımızı geçmişte aldık; o zamanlar kendi sorunlarımız vardı, Lanada'nın Rahip-Kral'ı nehir boyunca uzanan diğer şehirleri fethetmeye çalıştı. Derebeyi, onun bu hırsına karşı koymak için Maharta Raj'ıyla müttefik oldu. Hayır, bu tür adamlar her zaman durduruldu," dedi.

"Her zaman değil," dedi Nicholas. "Atalarım, şimdi tarihimizde kahraman olmalarına rağmen fetihçilerdi." Amos'a bakarak, "Ama bu tarihi biz yazdık," dedi.

Amos gülümsedi. "Nicholas sadece doğruyu söylüyor. Bir gün bir gemiye atlayıp ziyarete gelmen gerekiyor, Vaslaw. Tuhaf bulacaksın eminim, ama bu doğru."

Soruyu soran Regin'di, "Pekâlâ, burada, bu kadar yakında değerli ganimetler varken, bu kadar geniş bir -bizim burada Mavi Deniz dediğimiz-okyanusun ötesinde ganimet ve köleler için bir savaşa girmesi için ne gibi sebepleri olabilir?"

Nicholas, Vaslaw'a doğru konuştu. "On dört klan olduğunu söylediniz ve isimlerini saydınız. Bir zamanlar on beşinci var mıydı?"

Vaslaw'ın yüz ifadesi sertleşti. Hizmetkârlara gitmelerini işaret etti. Ardından diğer konuklarına ve kızlarına, "Siz de gitmelisiniz," dedi.

Tashi, dışlanmalarına karşı protestosunu dile getirmek için etrafına bakındı ancak babası tarafından yüksek sesle engelledi: "Çıkın!"

Oda, Nicholas ve arkadaşları, Vaslaw, oğlu ve damadı dışında boşaldığında, yaşlı adam, "Hatonis benim hayatta olan son erkek vârisim ve ben öldüğümde Regin benden sonraki kabile reisi olacak. Ancak başka kimse daha fazlasını duymamalı. Ne diyordun Nicholas?" dedi.

Nicholas kesesindeki tılsımı çıkardı ve Vaslaw'a uzattı. Yaşlı adam tılsıma sert bir ifadeyle baktı ve "Yılanlar geri döndü," dedi.

Hatonis, "Yılanlar mı baba?" dedi. Regin'in de aklı karışmışa benziyordu. Yaşlı adam tılsımı masaya bıraktı. "Ben daha bir çocukken, benden önceki kabile reisi olan babam bana Yılan Klanı'ndan bahsetmişti."
Bir süre sessiz kaldı, ardından, "Bir zamanlar klanların kaydını tutmuştuk. Üç klan yok oldu, Kutup Porsuğu, Ejderha ve Su Samuru ve iki tanesi daha kan davalarında ya da savaşta yok edildiler, Şahin ve Domuz klanları. Büyükbabamın babasının anılarında, Yılanlar, geri kalanlarımız gibi burada şehirde yaşadılar. Öyle kara bir onursuzluk ve ihanet vardı ki, hiç kimsenin bahsetmesine izin verilmedi, Yılanlar takip edildiler ve -son üyelerine kadar diye düşünülmüştü- öldürüldüler," dedi.

Sesi alçaldı. "Son adamına kadar demekle ne kastettiğimizi biliyor musun?" Nicholas bir şey söylemedi. "Yılan kanı taşıyan bütün erkekler, kadınlar ve çocukların peşlerine düşüldü, hepsi kadar genç veya masum olduğuna bakılmaksızın kılıçtan geçirildi. Erkek kardeşler Yılanlarla evlenen kendi kız kardeşlerini öldürdüler."

Düşüncelerini toparladı. "Burada yabancısınız, bu yüzden klanlar hakkında anlamadığınız birçok şey var. Klan totemlerimizle biz biriz. Büyüyü deneyenlerimiz onların şeklini aldılar ve bilgeliklerine sahip oldular. Onlarla konuştuk ve onlar gençlerimizi önsezi yolculuklarında yönlendirdiler. Bir zamanlar en büyükler arasında sayılan Yılan Klanı'na bir şeyler oldu. Bir şey onları karanlığa ve şeytani yollara saptırdı. Akrabaları tarafından aforoz edilip lanetlendiler."

Nicholas, "Şuna bakın," dedi. Yüzüğü ortaya çıkardı. "Bu, amcamın evinin yakınlarında bir moredhelin -sizin 'uzun-yaşayanlar' olarak bildiklerinizin bir akrabası- elinden alındı."

Vaslaw uzunca bir süre Nicholas'a baktı ve ardından, "Bana söylemediğin nedir?" dedi.

"Hayatıma mâl olsa bile asla söylemeyeceğim bir şey var. Bir yemin ettim, bütün soyum gibi. Ancak bağlantılı olmamızın bir nedeni var, benimle denizin ötesinden gelenler ve şimdi burada, siz. Ortak bir düşmanımız var ve eminim ki olanların ardından yalanlar söyleyen de onlar," dedi Nicholas. "Kim?" diye sordu Hatonis. "Derebeyi ve Dahakon mu?" "Belki, ama onlardan da ötede," diye yanıtladı Nicholas. "Pantathian Yılan Rahipleri hakkında ne biliyorsunuz?"

Vaslaw'ın tepkisi hemen geldi. "İmkânsız! Şimdi başka hikâyeler uyduruyorsun. Onlar efsanevi yaratıklardır. Mistik bir ülkede yaşarlar, Pantathia, batıya doğru bir yerlerde -İnsanlar gibi yürüyüp konuşan yılanlar-. Annelerin yaramaz çocukları korkutmak için anlattığı hikâyeler dışında bu yaratıklar yoktur."

Amos, "Efsane değiller," dedi. Vaslaw, yaşlı kaptana baktı. "Bir tane gördüm." Onlara kısaca, Murmandamus Krallığa karşı ayaklandığında Armengar'ın kuşatmasından bahsetti.

"Yeniden, evimdeki bir konuğa yalancı dememekte zorlanıyorum," dedi Vaslaw.

Amos gülümsedi ancak bu gülüşte hiçbir sıcaklık yoktu. "Buna direnin, dostum. Ara sıra hikâyeler uydurduğum bilinir, ancak bu sefer yeminim var; bu doğru. Ve bana yeminbozan deyip de yaşamayı sürdüren hiç kimse olmadı."

"Gözlediğiniz gibi, gelenekleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ancak o eski zamanlarda totemleriyle birlikleri, Yılan Klanı’ın Pantathianlar'ın etkilerine karşı savunmasız bırakmış olamaz mı?" dedi Nicholas.

"Yaşayan kimse Yılan Klanı'nın yok edilmesine yol açan dehşetin ne olduğunu bilmiyor, Nicholas. Bu karanlık sır onları yok eden kabile reisleriyle birlikte öldü."

"Ancak bu korkunç iş ne olursa olsun, Pantathianlar'la ilgili bir şeyler olabilir, doğru mu?" dedi Nicholas.

Yaşlı adam sarsılmış görünüyordu. "Ama eğer şu andaki sorunların kaynağında yılan insanlar varsa nasıl karşı koyabiliriz? Onlar hayalettirler ve buradaki hiç kimse onlardan birini görmedi. Onları bulmak için her yönde arayalım mı?"

"Umutsuz değiliz," dedi Amos.

"Neden?" diye sordu Regin.

"Çünkü bir Pantathian'ın öldüğünü de gördüm."

"Ölümlü yaratıklar. Şimdilik planlarının ne olduğunu bilmiyorum ve sadece, amacımın vatanımdan kaçırılanları bulup geri götürmek olması gerektiğini biliyorum. Ancak bunu yaparken gerçekleştireceğim basit bir hamlenin işlerini bozacağına ve benim peşime düşmelerini sağlayacağına inanıyorum," dedi Nicholas.

"Aslan Klanı'ndan ne istiyorsunuz?" dedi Vaslaw.

"Şimdilik barış," dedi Nicholas. "Halkınızın ölümünden sorumlu olanlardan intikam almasını görmekten mutlu olurum. Eminim ki bu benim amacımla çakışıyor. Ve yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Edebilirsek ederiz," dedi yaşlı adam. "Sırası gelen her kabile reisi görevini kabul ederken birçok yemin etmek zorundadır, ama bir yemin her şeyin üzerinde özellikle vurgulanır, klanını ölümüne korumak. Bu yemin Yılanları avlamaktır. Bir ritüel olarak söylenir ve dört nesildir hiçbir kabile reisi bu yemini onurlandırmayı beklemiyordu." Yılan tılsımını işaret etti. "Şu ana kadar."

* * *

Calis, kendisini büyük bir binadan saklayan bir çalının arkasına iyice çömeldi. Şimdiden bir cephaneliğin, deponun, mutfağın, terk edilmiş bir hizmetkârlar odasının yerini saptayarak, diğer birçok binayı araştırmıştı. Bu binaların çok yakın zamana kadar kullanıldıklarına dair izler vardı. Diğer bir mutfak kullanımdaydı ve ana binanın büyük kısmı karanlıkla olduğundan yarı elfin kafasını karıştıracak kadar çok miktarda yemek hazırlanıyordu. Eğer pencerelerde ki ışıklar bir belirti sayılırsa, ana binanın sadece bir kısmı dolu görünüyordu.

Siyahlar giyinip başlarına kırmızı kumaşlar bağlamış, kovalarla mutfaktan sıcak yahni taşıyan bir çift adamı takip etti. Büyük binaya girdiler ve çift kanatlı kapıların arasından, kendileri gibi giyinmiş kılıçlı ve yaylı muhafızlar tarafından geçmelerine izin verildi.

Kendisine üstünlük sağlayan o noktadan duvarı inceledi. Binanın pencereleri yoktu. Büyük bir depodan başka bir şeye benzemiyordu. Civarda gizlenmiş herhangi birini kollayarak etrafına bakındı ve ardından duvara doğru koştu. Olağanüstü bir sıçrayışla doğrudan kiremit kaplı çatının üzerine zıpladı.

Ve neredeyse diğer taraftan aşağı düşecekti. Bina oyuk bir kare şeklideydi, kapalı bir koridor geniş, açık avluyu çevreliyordu. Çatı dar ve engebeliydi, beş metreden daha geniş değildi ve bir çeşit depolama alanının üzerine döşenmiş kırmızı kiremitlerden oluşuyordu.

İnsan ötesi gözleri avluda olanı ona açıkça gösterirken kasvetli yeri eğilerek gözetledi. Duygularını içinde tutmak için bir elf gibi geri sıçradı, yine de gördüklerinden sarsılmıştı. Eli yayını, parmak eklemlerini bembeyaz yapacak kadar sıkı kavradı.

Yüzden fazla esir ağır, tahta raflara zincirlenmiş halde gökyüzünün altında uzanıyorlardı. Mevsim bahar olmasına rağmen geceleri hâlâ soğuktu. Aşağıdakiler, dışarıda tutulmalarının perişanlığını belli ediyorlardı. Bitkin ve zayıftılar ve çoğu açık bir şekilde hastaydı. Boş rafların sayısına bakılırsa, Uzak Sahil'den kaçırılanların yarısından fazlası ölmüştü.

Ancak Calis'in şok ve tiksinti hissetmesine neden olan esirlerin arasında gezinen yaratıkların görüntüleriydi. Bunlar grotesk insan taklitleriydi. Dolaşıyor ve hareket ediyorlardı ve bazıları konuşmak için dudaklarını oynatıyorlardı, ancak sesler yanlıştı, çoğunlukla anlamsız heceler.

Yahniyi taşıyan iki adam, her esire bir kap dolusu vererek avlu boyunca ilerledi. Calis, çevre hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışıp Margaret ve Abigail'i görmeye çalışarak çatının çıkıntısı boyunca yavaşça ilerledi. Bir kurtarma denemesi zor olacaktı. Esirleri bekleyenlerin sayısı çok gözükmemesine rağmen, yapıdan çıkmak için sakınılması gereken birçok açık alan vardı ve aşağıdakilerin çoğu koşmak bir yana hareket etmek için bile uygun gözükmüyorlardı.

Calis, bütün ayrıntıları hafızasına kazıyarak binanın çevresini tamamen dolaştı. Bir an için, iki mahkûmun yanı başına çömelmiş olan iki yaratığı inceledi. Yaratıklardan biri hafifçe geri çekilmeye çalışan bir mahkûmun saçına sürtündü. Yaratığın hareketi neredeyse yatıştırıcıydı. Derken Calis farkına vardı: Yaratık mahkûmu andırıyordu! Tekrar alanı gözden geçirdi ve şimdi, bir şilteye zincirlenmiş her mahkûm için, o erkeği ya da kadını andırmaya başlayan bir yaratık olduğunun farkına varabildi. Calis yanılmadığına emin olabilmek için binanın etrafını, son bir kez, tekrar dolaştı. Yukarı atladığı noktaya ulaşınca hızla çömelip çalılığın arkasındaki bir saklanma yerine doğru aceleyle ilerledi. Crydeeli iki soylu kadından eser yoktu. Calis küçük bir şüphe dalgası hissetti. Marcus'a dönüp ona mahkûmlar hakkında bilgi mi vermeliydi yoksa araştırmasına devam mı etmeliydi?

Tedbirlilik herhangi bir aciliyet hissinden üstün geldi; doğasında sabırsızlık yoktu. Dış duvara ve Marcus'a doğru giden yola yöneldi.

* * *

Nakor hayranlıkla izliyordu. Neredeyse yarım gündür bu sabit şekli inceliyordu ve adamda kesinlikle bir hareket olmamasına rağmen Nakor yine de büyülenmişti.

Nakor saraya girdiğinden beri koridorlar ve galeriler boyunca hiç alıkoyulmadan dolanmıştı. Giriş holü dışında, içeride hiç asker yoktu ve gözetlediği birkaç hizmetçiden kolayca uzak durabilmişti. Çoğu oda kullanılmıyordu -ve toz katmanlarına bakılacak olursa, temizlenmiyordu. Saray mutfağına sızıp ihtiyacı olan şeyleri alması da kolay olmuştu ve portakalları için bir nebze özlem duysa da, her zaman için elmaları vardı. Onlara alışmıştı.

Yumuşak yataklarda uyumuş ve hatta banyo yapıp kendisinden çok da iri yapılı olmayan biri için dikilmiş yeni bir cüppe giymişti. Şimdi altın iplikle süslenmiş koyu mor bir bağla dizlerden ve dirseklerden tutturulmuş lavanta rengi bir cüppenin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Adını Mor Süvari Nakor olarak değiştirme ihtimalini gözden geçirdi, ama bu ismin gösterişten yoksun olduğuna karar verdi. Kraliyete dönünce kendine yeni bir mavi cüppe bulacaktı, eğer zamanı olursa.

Sabahın erken saatlerinde güzel siyah saçlı Leydi Clovis'i acele içinde giderken görmüş ve onu takip etmeye karar vermişti. Sarayın derinliklerine doğru yönelmiş ve yer seviyesinin altında bulunan bir odaya girmişti. Orada Derebeyi ile buluşmuş ve kısa bir konuşma yapmışlardı. Nakor saklandığından, onları duyabilmek ya da -çoğunlukla işe yarar bulduğu bir numara olan- dudaklarını okuyabilmek için çok uzaktaydı, ama Derebeyi ayrıldığında Nakor kadını takip etmeye karar vermişti. Onunla ilgili bir şey rahatsız edici derecede tanıdıktı.

Kadın uzun bir tünele girmiş ve Nakor da görülmeden takip edebilmek için geride kalmak zorunda kalmıştı. Kilitli bir kapı bulduğu, tünelin uzaktaki ucuna erişene kadar neredeyse yarım saat yürüdü. Kilidi açmak sadece kısa bir gecikmeye neden oldu ve karşısına aşağı inen merdivenler çıktı. Tereddüt etmeden hızla aşağı indi, kapıyı kapadıktan sonra tamamen karanlık bir tünele girdi. Nakor duraksadı.

Karanlık onu korkutmuyordu, ama müstesna bir görme ya da duyma yetisine sahip değildi. Büyüyle karıştırabileceğinden ve Dahakon tarafından yenilmek istemediğinden -ışık numaralarından birini yapmak konusunda tereddüt duyuyordu. Nakor bundan şüphe etmeye başlıyordu. Ama iyi bir

hikâyeydi ve Nakor bunun sadece bir hikâye olmadığını keşfetmenin talihsiz sonuçlarını düşünecek kadar iyi bir pragmatistti.

Çantasına uzanıp, çantasına yaptığı, Ashunta'daki meyve sandığına açılan bölmeden farklı bir yere açılan bölümlerden birini yokladı. Kolunu omzuna kadar çantanın içine sokup, neredeyse iki yıl önce, Ghuda'yı bulmak için yola çıkmadan önce hazırladığı masayı yokladı. Yıldızlimanı'ndan kısa bir mesafe uzaktaki Landreth yakınlarındaki tepelerdeki bir mağaraya bir miktar işe yarar eşya taşımıştı ve erzağını şans eseri bulunmaktan korumak için mağara görünmesin diye önüne kayalar itmişti. Sonra kolunu çantasından uzatıp masanın yüzeyindeki herhangi bir şeye erişebileceği bir mesafeden, madde diye adlandırdığının içinden dikkatlice bir yarık oluşturmuştu.

Aradığı eşyayı buldu ve garip şekilli bir lamba çıkardı. Bölmeyi kapatıp bir an duraksadı. Gözlerini kapatıp üzerinde gezinen güç akımını fark etmek için duyularını açtı. Maddenin dokusunda dikkat uyarısı veren herhangi bir ani düzensizlik yoktu. Nakor omuz silkip karanlıkta sırıttı. Büyücü'nün kadim uyarı öyküsü de başka bir yalan olmalıydı. Sarayı araştırması sırasında pek çok yalan açığa çıkmıştı ve bu yolculuk bilmeden daha pek çoğunu açığa çıkaracağına emindi. Kemer kesesine uzanıp bir çakmak taşı çıkardı ve lambayı kolayca yaktı. Şimdi görebildiği için durup etrafını inceledi.

Tünel aşağı doğru hafif bir eğim yapıyor ve karanlığa doğru yok oluyordu. Sabit bir seviyeye gelene kadar devam etti. Duvarları inceleyince yeşeren yeşil toprak ve ayağının altında su gölcükleri gördü. Gözlerini kapadı, saraydan bu yana ne kadar mesafe kat ettiğini kestirdi ve şu anda nehrin altında olması gerektiğine karar verdi. Kendi kendine sırıtarak tünelin nereye gittiğini bildiğine karar verdi. Varış noktası hoşuna gitti, bu yüzden hızla ilerledi.

Hemen hemen bir yarım saat daha yürüdükten sonra yukarı çıkan bir merdivene geldi, tünelin kenarlarına çakılmış demir basamaklar üstte bir kuyuya doğru kayboluyordu. Acelesi olmadığından lambayı söndürüp basamakları tırmandı. Tepeye ulaştığında kafasını sert bir yüzeye çarptı.

Şişkinliği ovalayarak sessizce küfretti, sonra karanlıkta etrafı yokladı. Bir anahtar deliği bulup ona asıldı ve bir açılma meydana gelmişçesine metalik bir ses duydu. Yukarı doğru ittirdiği kapak zorla hareket etti. Karanlığın ardından ışık yüzünden neredeyse kör oluyordu. Dikkatlice yukarıyı gözetledi ve yanmış çiftliğin çeşmesinin yanındaki örtülü bir kuyuda olduğunu fark etti. Bu keşiften memnun, aşağıya dönerken kapağı indirdi. Acil bir çıkış gerekebilir diye kapatmadan bıraktı.

Tekrar tünele dönünce lambayı yeniden yaktı ve ilerledi. Yukarı tırmanan başka basamaklara doğru yolunu buldu ve bir başka kilitli kapıya doğru çıktı. Kapıyı dikkatlice tuttu ve açılınca dışarıyı gözledi. Hiçbir hareket belirtisi göremeyince, kapıyı ardından kilitleyerek hemen dışarı çıktı. Lambayı söndürdü çünkü duvardaki oyuklarda meşaleler yanıyordu. Lambayı dikkatlice çantasına koyarak, Dahakon'un nehrin diğer tarafında yer alan malikânesi olduğuna emin olduğu yerin arkalarında dolandı. Gizli tüneller ve saklı geçitler Nakor' un dikkatini çekti ve bugünkü keşif gezisinin keyifli olduğunu düşündü. Bunun yanı sıra göründüğü kişi olmayan güzel kadından da etkilenmişti.

Sabahın büyük kısmını etrafta dolaşıp onu aramakla geçirdi, ama tüm gördüğü siyah tunikler ve pantolonlar giymiş, başlarına kırmızı kumaşlar bağlanmış nöbetçilerdi. Öğlen yemek kokuları duydu ve ana evin arka kısmının yakınlarındaki bir binanın mutfağına sızdı. İkisi sıcak bir yemek kazanı taşıyan üç adamın dışarı çıktıklarını gördü. Mutfağa dalıp, aşağı eğilerek binayı gözetledi ve kendilerini işlerine kaptırmış çalışan iki aşçı gördü. Kapının yanından bir somun sıcak ekmek çaldı ve dışarı kaçtı. Bir köşeyi dönerken neredeyse siyah giyimli adamlardan ikisine çarpıyordu ama şansına arkaları dönüktü. Hızla ters tarafa ilerleyip bir süre için alçak bir çalılığın arkasına saklandı.

Ekmeğini çiğnerken, arazide dolanmadan önce ana evi araştırmaya karar verdi. Ayağa kalkacağı sırada çimenlikte garip bir şey fark etti. Kendini çime daha da yaklaştırarak, çimen yaprakları üstünü neredeyse tamamen örttüğü için zar zor seçilen bir ayak izi gördü. Nakor burada her kim yürümüşse o kişinin çimenin altındaki toprağı böyle hiç kaldırmadan ve yaprakların çok azını ezip kırarak ilerleme şeklinden oldukça etkilendi.

Sırıttı çünkü hiçbir insan bunu yapamazdı. Calis önceki gece buraya gelmişti.

Nakor memnundu, çünkü şimdi geri dönüp Nicholas'ı bulduğu şeyden haberdar etme gereksinimini daha az duyuyordu. Üstelik bulmuş olduğu şeyin ne olduğundan tamamen emin değildi, o yüzden gidip araştırmasının ve hana geri dönmeden önce emin olmasının daha iyi olacağını düşündü. Ve bu tür şeyler söz konusu olduğunda çok eğleniyordu.

Tekrar evin içinde, binanın merkezinde bir dizi oda keşfetti. Bunların içinde Dahakon'a atfedilen türde işlerin izlerine rastladı. Bir kısım talihsizlerden arta kalanlar duvarlarda sergileniyordu-, kancalardan asılmış, kazıklara çakılmış ya da raflarda. Zavallı bir adam vücudunda tek bir deri kalmamış halde göğsünden kancaya asılmıştı. Büyük, insan boyutunda bir masa, ancak kan olabilecek, kahverengi lekelerle kaplıydı ve oda kimyasal madde, tütsü ve çürüme kokuyordu. Bir diğerinde, Nakor, neredeyse kalbini yerinden oynatan bir kütüphane buldu. Okumadığı onca kitap! En yakın rafa gidip başlıkları gözden geçirdi. Bazılarının adını duymuştu ama çoğu ona yabancıydı. Burada bulunan pek çok dili okuyabiliyordu ama az bir kısmı garipti.

Bir kitaba uzanacak olduğunda, dikkatli olma gereği kontrol içgüdüsünü harekete geçirdi. Suratını buruşturdu ve kitaplara titreşen, neredeyse kapalı ama ışığı geçirecek kadar açık, göz kapaklarının arasından baktı. Bu numaranın neden işe yaradığını bilmiyordu ama böyle yaparak diğerlerinin büyü demekte ısrar ettiği bazı numaraların izlerini görebildiğini fark etmişti. Bir süre sonra soluk mavi bir parıltı tespit etti. "Tuzaklar," diye fısıldadı. "İyi değil."

Kitaplara arkasını dönüp başka bir odaya geçti. Kapıyı açarken sandalyede oturan adamın gözlerinin içine bakınca kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Bu Dahakon'du!

Adam kıpırdamadı. Nakor kapıdan içeri süzülüp arkasından kapattı ve büyücünün bedeninin hareketsiz ve gözlerinin boşluğa sabitlenmiş olduğunu gördü. Nakor ona doğru ilerleyip gözlerinin içine bakmak için

eğildi. Orada olup biten bir şey vardı, bundan emindi, ama her neyse, Nakor'la ilgilenmiyordu,

Sonra Nakor, diğer Dahakon'u gördü ve sırıttı. Duvarın kenarında hareketsiz duran şekle doğru hızla ilerledi ve onu inceledi. Bu şey kolonya ve parfüm satan birinden alınmış baharat ve esanslar gibi kokuyordu. Nakor eline dokunup geri çekti; bu şey kesinlikle ölüydü. Nakor gözlere bakıp önceki iki odada gördüklerini gözden geçirdi. Şimdi zavallı adamın derisinin nereye gittiğini biliyordu.

Gerçek Dahakon'un arkasında üstünde kâğıt tomarları ve başka ilgi çekici şeyler olan bir çalışma masası duruyordu, bu yüzden Nakor oturup masayı kurcalamaya başladı.

Saatler geçmiş ve odadaki kayda değer her şeyi incelemişti. Masada kristal bir mercek bulmuş ve bunun içinden bakınca, Nakor numaraların sözde enerjilerini görebildiğini keşfetmişti. Açık kapıdan sadece birkaçını görebilmesine rağmen yan odadaki kitapların etrafındaki mavi hale ortaya çıktı. Ve Dahakon'un etrafında kızıl bir ışık parladı, tavana kadar çıkan bir iplik. "Pug?" diye fısıldadı Nakor ve birden her şey anlam kazandı. Nakor, Dahakon'un dikkatini neyin meşgul ettiğini kesinlikle biliyordu. Nakor özel merceği izin istemeden çantasına koydu.

Ayağa kalktı, hareketsiz büyücünün önünden çabucak geçip şehre doğru adımlarını takip etti. Yanmış evden çıkmanın, nehri yüzerek geçmek zorunda kalacak olsa da, onu, saraydan sıvışmanın yaratacağı rahatsızlıktan kurtaracağına karar verdi. Nehir suyunun, güzel, yeni cüppesine yapacaklarına üzülerek ilerledi.

* * *

Margaret koşmaya çalıştı ama ayakları kıpırdamıyordu. Omzunun üzerinden baktı ama onu neyin takip etmekte olduğunu göremedi. İleride babasını gördü; yardımını istemek üzere bağırmak için ağzını açtı ama ses çıkaramadı. İçinde bir telaş hissi yükseldi ve tekrar bağırmaya çalıştı. Arkasındaki şey neredeyse onu yakalamıştı. Dehşet etrafını kuşatırken ağzını açtı.

Bir çığlıkla uyandı. Ses odadaki iki yaratığı şaşırttı ve uzaklaştılar. Margaret terden sırılsıklam olmuştu. Yatak örtüsünü kaldırıp Abigail'in yatağına doğru giderken, geceliği üstüne yapıştı. Ayakları üzerinde dengede duramıyordu ama günlerdir ilk defa zihni berraktı.

Abigail'in yatağının ucuna oturdu ve onu sarstı. "Abby!" diye seslendi, sesini alçak tutarak. Abigail kıpırdadı ama uyanmadı. "Abby!" diye tekrarladı onu sarsarken.

Sonra Margaret'ın omzuna bir el değdi ve kız kalbinin hopladığını hissetti. Yaratığı uyarmak için döndü ama yabancı bir şey yerine arkasında Abby duruyordu. Margaret ayağa kalkıp, gözleri korkudan açılmış bir şekilde, onu duvara itti. İkinci Abby çıplaktı ve her ayrıntısıyla mükemmeldi. Margaret göbeğinin üstündeki küçük doğum izini ve erkek kardeşi küçükken onu ittiğinde olan dizindeki yara izini tanıyacak kadar çok yıkanmıştı arkadaşıyla.

İkinci Abby'nin, gözleri dışında her şeyi mükemmeldi. Onlar ölüydü çünkü. İkinci Abby uzaktan gelen bir fısıltıyla, "Yatağa dön," dedi.

Margaret, o kendi yatağına doğru ilerlerken arkasından baktığında ikinci bir şeklin ağzı açık köşede oturmakta olduğunu gördü. Odanın diğer tarafında duran, o da çıplak olan kendisini görünce kızın gözleri açıldı. Ve Margaret'ın çığlığı geceyi yardı.

PLANLAR

Nicholas başını kaldırıp baktı.

Nakor, nehri yüzerek geçtiği için üzerinden hâlâ sular damlayarak hana girdi. Ufak adam kalabalık ortak odayı geçip Nicholas, Amos, Harry ve Anthony'nin masasına oturdu. Praji, Vaja, Ghuda ve Brisa yan masada oturuyorlardı. Sırıtarak, "Yiyecek sıcak bir şeyler var mı?" dedi.

Nicholas başıyla onayladı ve "Harry, Nakor'a yiyecek bir şeyler getirir misin?" dedi. Harry ayağa kalktı ve Nicholas, "Neredeydin?" dedi. "Orda burada. Bir sürü yerde. Bir dolu şey gördüm. İlginç şeyler. Ama bunları burada konuşmayalım. Karnımı doyurduktan sonra."

Nicholas başıyla onayladı. Harry bir tabak sıcak yemek ve bir bardak birayla döndü ve bütün grup ufak adamın yemek yemesini seyrederek sessizce oturdu. Nakor bu kadar sessiz bir incelemenin öznesi olmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Yemeyi bitirdiğinde, ayağa kalktı ve "Nicholas, konuşmamız gerek," dedi. Nicholas ayağa kalkarken "Amos?" dedi. Amos başını salladı ve onları izledi. Nicholas'ın odasına girdiklerinde Nakor, "Sanırım mahkûmların nerede olduklarını biliyorum," diye konuştu.

"Calis onları buldu," dedi Nicholas. Calis'in ona söylemiş olduklarını tekrarladı.

"Ama Margaret'la Abigail'i değil," dedi Amos. Nakor başını hararetle salladı, yüzü bir sırıtışla ikiye bölündü. "Calis'in oraya gittiğini biliyorum. Ayak izlerini gördüm. Calis çok iyi. Çok iyi bir iz sürücü bile görmezdi, ama ben uzanmış saklanıyordum ve ondan birkaç santim ötedeydim." Kıkırdadı. "O malikâneye nasıl girdin?" diye sordu Nicholas. "Saraydan nehrin altından giden bir geçit buldum." Amos ve Nicholas şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde bakıştılar ve Amos, "Ya saraya nasıl girdin?" dedi.

Nakor onlara saraya nasıl girdiğini ve gördüğü bazı şeyleri anlattı. "Bu Derebeyi garip bir adam.

Zihnini aptal şeylerle meşgul ediyor: Törenler ve güzel kızlarla."

Amos sırıttı. "Şey, yarı yarıya haklısın: Törenler aptalcadır." Nakor, "Bence bir araç. Kanımca olayları kontrol eden bu Dahakon ve bayan arkadaşı. Bu Derebeyi zihni karışık bir adam gibi davranıyor; rolüne hizmet ediyor. Dahakon'la birlikte olan kadın; işte o çok ilginç." dedi. Nicholas, "Umurumda değil. Ya Margaret'la Abigail?" dedi. Nakor omuz silkti. "Büyük evde bir yerlerde olmalılar. Bakmadım. Geri gidip bakabilirim."

Nicholas kafasını hayır anlamında salladı. "Calis dönene kadar bekle. Orada birbirinize takılıp düşmenizi istemem."

Nakor sırıttı. "Düşmezdik. Onunla ilgili çok özel şeyler var ve ben nasıl saklanılacağını bilirim."

Nicholas, "Yine de, yarına kadar bekle. Onları bulduysa, senin geri dönmene gerek olmaz," dedi.

Nakor'un yüz ifadesi ciddileşti. "Hayır. Geri döneceğim." "Neden?" diye sordu Amos.

"Çünkü Dahakon'un bayan arkadaşıyla yüz yüze gelip hayatta kalabilecek tek kişi benim."

"Kadın bir cadı mı?" diye sordu Nicholas.

"Hayır," yanıtını verdi Nakor. "Eve nasıl geri döneceğiz?"

Amos çenesini ovuşturdu. "Limanda iki gemi var, ikisinden biri iş görür - Krallık gemilerinin kopyaları."

Nakor, "Bütün bunlar çok garip. Dahakon insanların kopyalarını yapıyor." "Kopyalarını mı?" diye sordu Nicholas.

"Evet. Kendinin bir kopyasını yaptı. Derebeyi Ranjana'yla nikâhını duyururken gördüğüm buydu. Çok yakına gitmezsen, bakması çok güzel bir kopya, ama aptal. Konuşamıyor, bu yüzden bayan arkadaşı onun adına konuştu. Çok kötü kokuyor. Bence çok geçmeden yeni bir tane yapmalı." "Kopyaları nasıl yapıyor?" diye sordu Amos.

Nakor cesetlerle dolu odayı hatırlayarak, "Ölü insanlardan. Bilmeyi gerçekten istemezsiniz," dedi. Nicholas, "Ama mahkûmlar ölü değil," dedi.

Nakor basını salladı. "İşin tuhaf tarafı da bu. Farklı numaralar. Dahakon bir Kara büyücü. Calis'in gördüğü numaralar ölüm numaraları değil" -omuz silkti- "başka bir şey. Bunlar yaşayan yaratıkları hareket ettirmek için yapılan numaralar. Bu kopyalar aptal olmayacak ve kötü kokmayacak. Bu Dahakon'un numarası değil."

Amos, "Şey, bir şey açık," dedi.

Nicholas, "Bana hiçbir şey açık görünmüyor. Nedir açık olan?" dedi.

"Onları eve götürecekler."

"Mahkûmları mı?" diye sordu Nicholas.

"Hayır," dedi Nakor. "Kopyaları."

Amos çenesini sıvazladı. "Ama nedenini bilmiyoruz." "Casuslar mı?" diye sordu Nicholas.

Amos, "Az bir kazanç için çok fazla dert. Kraliyet Martısı herhangi bir Kraliyet limanına yanaşırsa, bir sürü soru doğuracaktır ve bu kopyalar yakın incelemeden kaçmayacaklar. Krondor, Crydee ya da herhangi bir yere bir grup insanı sokmak, akından önce Crydee'ye gelen Quegli tüccar gibi, çok daha kolay. Hayır, bu başka bir şey," dedi.

Nakor, "Öğrenebiliriz. Sadece biraz zaman alacak," dedi.

Nicholas, "Bence vaktimiz çoktan bitti," dedi.

Amos, "Neden?" dedi.

"Bir his. Calis mahkûmların çoğunun zaten ölmüş olduğunu söyledi. Bu kopyalar yüzünden mi yoksa neden bilmiyoruz, ama eğer herhangi birini kurtaracaksak, bunu çok geçmeden yapmalıyız."

Amos omuz silkti. "Calis'in söylediklerine bakılırsa, kaçmak için yeterince halleri olmayacak."

"Nakor, mahkûmların tutuldukları yer tünele ne kadar mesafede?" diye sordu Nicholas.

"Çok uzak değil," yanıtını verdi Nakor. "Ama zor olacaktır. Mahkûmlar büyük eve girmek, mutfağı geçmek ve Dahakon'un konutunun yakınından geçmek zorunda kalacaklar." "Kaç hizmetçi ve muhafızla karşılaştın?" diye sordu Prens.

"Çok değil, ama yakınlarda daha fazlası olabilir."

"Calis olmadığını söylüyor," dedi Nicholas. "Her neyse, Derebeyi ve Danışmanı güçlerini ünlerine borçlu görünüyorlar, yüzlerce silahlı adama değil."

"Belki de bir dolu şahit istemiyorlardır ve güvenebilecekleri o kadar adam yoktur," dedi Amos. Nicholas, "Calis kızların yerini saptar saptamaz, bence bu şehirden çıkmanın vakti gelmiştir. Mahkûmları o yanmış çiftlik evine ulaştırabilir ve orada birkaç teknenin beklemesini sağlayabilirsek, nehirden aşağı denize yönelebilir ve onları alabiliriz," dedi.

"Ki bu da o gemilerden birini çalmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi Amos.

"Yapabilir misin?"

Amos ciddileşti. "Yeterli adamımız yok. Otuz beş adamla... O gemiyi limandan çıkarmak için en azından iki düzine adama ihtiyacım var ve gemide sadece bir nöbetçi nöbet tutuyor ve mürettebatın kalanı kasabadaysa bir o kadar adama daha. Güvertede sadece bir düzine adamları olsa bile, yakın dövüş olacak ve benim diğerleri güverteye gelene kadar onları yolumdan çekmeye yetecek adamım yok."

"Bu bana mahkûmları çıkarmak için sadece on bir kişi bırakır," dedi Nicholas.

"Biraz yardım alabilirsin," dedi Nakor.

"Belki Vaslaw yardım edebilir," dedi Nicholas.

Amos, "Onun adamları etrafta at sürüp epeyce gürültü çıkarmak söz konusu olduğunda büyük ihtimalle büyük savaşçılar, ama o malikâneye girip çıkmak için deneyimli pusuculara ihtiyacımız var," dedi.

"Belki Brisa hırsızlarla konuşabilir," önerisini getirdi Nicholas.

Amos hayal kırıklığıyla eliyle yüzünü sıvazladı. "Belki, ama söylediklerine bakılırsa, oldukça utangaç ve üzgün bir gruba benziyorlar; bizim Şakacılar gibi değiller. Belki Praji'yle Vaja bize doğru miktarda altın için biraz cesaret gösterebilecek yarım düzine güvenilir adam bulabilirler."

Nakor, "Birilerini bulursunuz. İyi olacak," dedi. Kapıya doğru döndü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nicholas.

"Uyuyacağım," cevabını verdi sırıtarak. "Çok geçmeden etrafta koşuşturan bir sürü insan yüzünden çok gürültülü ve kalabalık olacak."

Nakor çıktı ve Amos kafasını iki yana salladı. "Şimdiye dek karşılaştığım en garip adam ve ben bu konuda kotamı doldurmuşumdur."

Nicholas gülmesine engel olamadı. "Ama onun büyük yardımı dokunmuştur."

Amos, Arutha'nın Nakor'u dinlemek konusundaki ikazını hatırladı ve gülüşünün solduğunu hissetti. Onlara doğru yaklaşan karanlık ve hızlı bir şey vardı ve Amos daha önce bu duyguyu hissettiğinde iyi adamların ölmüş olduğunu biliyordu.

Başka bir şey söylemeden ortak odaya döndüler.

Anthony, "Nicholas seninle konuşabilir miyim?" dedi.

Odasına dönmekte olan Nicholas başıyla onaylayıp, elini sallayarak genç büyücüye onu izlemesini işaret etti. Anthony kendi odasının kapısını

kapattı, koridoru geçti ve Nicholas’ın ardından içeri girdi.

"Ne var?" diye sordu Nicholas, esnemesini bastırarak. Calis'in dönmesini bekleme gerginliği onu çok yormuştu. Yatağın üzerine oturdu ve Anthony'ye küçük masanın yanında duran, han sahibinin temin ettiği tek sandalyeye oturmasını işaret etti.

Anthony'nin konuşmak konusunda sıkıntısı var gibiydi ve Nicholas sabırlı davranmaya çalıştı. Çizmelerini çıkardı ve sol ayağını esnetti.

"Acıyor mu?" diye sordu Anthony.

Nicholas, sol ayağının parmaklarını oynatarak, "Hayır," eledi, "Evet. Demek istediğim hayır, pek değil. Sadece... biraz gergin o kadar. Acı değil, sadece... Aşırı yorulduğumda nasıl acıdığını hatırlıyorum. Eğer mantıklı geliyorsa, insan acıyı, herhangi bir gerçek rahatsızlık gibi tahmin ediyor."

Anthony başını salladı. "Mantıklı geliyor. Eski alışkanlıkları unutması zordur ve eski korkular alışkanlıktır."

Kendi endişeleri hakkında konuşacak havada olmayan Nicholas, "Ne konuşmak istiyordun?" dedi.

"Kendimi faydasız hissediyorum."

Nicholas, "Beklemek zorunda olduğumuzdan hepimiz aynı şekilde hissediyoruz..."

"Hayır, demek istediğim olaylar hareketliyken bile fazla yardımım dokunuyormuş gibi hissetmiyorum."

"Margaret’ın izini sürmeyi başaramamış olsaydın, hepimizin hâlâ denizde, açlıktan ve susuzluktan ölmüş olabileceğimizi hatırlatabilir miyim sana?"

Anthony iç geçirdi. "O zamandan beri."

"Benim sayabildiğim en az üç adamı ölmekten kurtardın. Bu yetmez mi?"

Anthony uzun bir nefes bıraktı. "Haklısın belki de." Elini tuniğinin içine soktu ve Pug'un aslında Nicholas'a vermiş olduğu tılsımı çıkardı. "Bazen bunu kullanma zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum. Pug bileceğimi söylemişti."

"Bilmiyorsan, kullanma," karşılığını verdi Nicholas. "Nakor'a göre, başka seçenek kalmadığında kullanılmasını söyledi."

Anthony başını salladı. "Öyle dedi. Ama Margaret'la Abigail'i hâlâ bulamadık."

Nicholas öne eğildi ve elini Anthony'nin omzuna koydu. "Mahkûmları bulmak için hepimiz birçok şey yaşadık, Anthony. Kuzenim hakkında neler hissettiğini biliyorum."

Anthony gözlerini yere çevirdi ve tamamen utanmış göründü. "Saklamaya çalışıyorum."

"Çoğu zaman iyi iş çıkarıyorsun." Nicholas kendini geri çekti. "Ben de Abigail için bir şeyler hissediyorum, hoş son zamanlarda çocukça bir sevgi gibi geliyor ama." Anthony'ye baktı ve ekledi,

"Ama senin duygularının daha derinlere uzandığını görebiliyorum. Ona bir şey söyledin mi?"

"Cesaret edemedim," dedi Anthony neredeyse fısıldayarak. "O Dük'ün kızı."

Nicholas gülümsedi. "Ne olmuş? Ailemizde daha önce de büyücüler oldu ve Margaret senin için sıradan bir saray leydisi değil."

Anthony, "Ona asla hiçbir şey söyleyemeyebilirim düşüncesiyle kendimi çok korkunç hissettim." Nicholas başını salladı. "Anlıyorum. Yine de, o zavallı biçarelerden birini bile Uzak Sahil'e götürebilsek, hükümdarlığı korumak isteyenlerin gözünde doğruyu yapmış olacağız." Ciddi bir şekilde ekledi, "Abigail ve Margaret için çok geç olsa bile." "Bir planın var mı?"

Nicholas iç geçirdi. "Oturup plan yapmaktan başka hiçbir işim yoktu. Sanırım vaktimiz azalıyor.

Sana neden olduğunu söyleyemem, ama bir... his var içimde." "İçine mi doğdu?"

"Belki. Herhangi bir büyü gücü taşıdığımı iddia etmiyorum. Sadece çok yakıda harekete geçmezsek çok geç olacağını biliyorum."

"Ne zaman hareket etmeyi planlıyorsun?" Nicholas, "Yarın sabah ilk iş Praji ve Vaja'yla konuşacağım. Asker toplamakla harekete geçmek arasına çok fazla zaman girsin istemiyorum Derebeyi'nin "KaraGül'lerinin ne yaptığımızı keşfetmeleri için daha da az vakit bırakalım. Güvenilir yirmi adam bulabilirsek, yarın akşam karanlığında gemiyi çalmak için ve şafaktan önce de mahkûmlar için gideceğiz. Yirmi kişi bulamazsak, sonraki gece kiralayabildiklerimizle hareket edeceğiz," dedi.

Anthony, "Harekete geçmek iyi olacak," dedi.

Nicholas başıyla onayladı. Anthony ayağa kalktı ve gitti. Nicholas ahşap tavana bakıp düşünerek yatağında uzandı. Başka felaketler yaşanmadan onları eve dönüş yoluna koyacak bir tür sezgisel sıçrama mı hissediyordu? Yoksa sabırsızlığı onları bir başka trajediye mi sürükleyecekti? Amos ve Ghuda'ylayken, diğerleriyle konuşurken, kararlarında kendinden emindi. Evdeki eğitiminin ona zor kararlar vermek için gereken en iyi araçları vermek için tasarlanmış olduğunu biliyordu, ama tek başınayken şüpheler geri dönüyor ve korkuları onunla oluyordu. Ayağı her gece uykuya dalmadan önce zonkluyordu ve zonklamamasını dilemenin kâfi olmadığını biliyordu. Haklı çıkmak zorundaydı. Hayatlar buna bağlıydı. Kendini ağlayacak gibi hissetti, ama çok yorgundu.

* * *

Calis dinledi ve bekledi. Aşağıda iki adam alçak sesle konuşarak ve onların tepesinde, bir ağacın gölgesinde güvenle saklanmış olduğundan habersiz yürüyorlardı. Yoğun ağaç yaprakları ve karanlık onu gözlerden gizliyordu. Adamlar bir duvarın köşesinde kaybolana kadar bekledi, ardından kendini

aşağı sarkıtıp avlunun içine indi. Dinleyerek bekledi. Duvarın diğer tarafında olabilirdi ama bu iki adamın onu duymamış olabileceği anlamına gelmezdi.

Tedbiri aşırıydı; onun geçişinin alçak sesini hiçbir insanoğlu duymuş olamazdı; hiçbir alarm çığlığı yükselmedi ve hiçbir saldırı gelmedi. Bahçede göz gezdirdi. Ortasında tek bir yıkanma havuzu olan küçük bir bahçeydi. Yukarıya, günün en sıcak kısmında güneşin sert ışıklarını kesmek için yumuşak, hafif bir örtü çekilmişti, örtü bahçenin aydınlığına engel olmuyordu. Küçük mabede açılan büyük kapılarla pencereler vardı. Calis çoktan iki başka küçük bahçeyi incelemiş, ikisini de terk edilmiş, yabani otlar bürümüş, havuzları durgun ve pis suyla dolu halde bulmuştu. Buysa bakımlı ve temizdi.

Calis görece açık olan geniş alandan aceleyle geçti ve pencereden içeriyi gözetledi. Pencere kepenkliydi, ama pencere kafesinin arasından bir yatakta bir şekil gördü. Kadının saçları fener ışığında soluk bir sarı gibi görünüyordu, ancak Calis yüz hatlarını çıkaramadı. Defalarca duyduğu betimlemelere bakılırsa Abigail olabilirdi. Margaret'ı görmüşlüğü vardı, ama bu kız, Crydee'ye akından önceki en son ziyaretinden sonra geldiğinden, ona yabancıydı. Daha az dikkatli bir varlık bunun aradıklarından biri olabileceğine ihtimal verebilirdi, ama Calis asırlardır yaşamlar sayan bir ırkın sabrına sahipti.

Pencereden uzaklaşıp kapıyı inceledi. Ahşaptı, tek bir kolu vardı ve görünüşte kilidi yoktu.

Birkaç dakika dinledi ve hiçbir hareket sesi duymadı.

Eli kapı koluna uzandı, ama bir şey durmasına neden oldu. Pencereye döndü ve tekrar baktı. Bilincine varamasa da bir şey duymuştu. Şimdi sesin kaynağını biliyordu. İlkinin yanındaki yatakta bir başka kız oturuyordu ve Calis'in gözleri irileşti. Bu kız ilkinin ikiziydi.

Calis kepenkli pencereden geri çekildi. Büyük etrafı çevrili bahçede korkutucu görüntüyü görmüştü ve yabancı yaratıkların gizli, karanlık güçlerce bir şekilde kaçırılmış olan insanların kopyalarına

dönüştürüldükleri fikrini çıkarmıştı. Bunun Abigail'e yapıldığı açıktı. Sonra Margaret görüş alanına girdi. Ama anında, herhangi bir insanoğlununkinden daha keskin duyularla bunun Dük Martin'in kızı olmadığının farkına vardı.

Hareket yanlıştı, kendini taşıyış şekli yanlıştı ve yüz ifadesi insanca değildi.

* * *

Nicholas yataktan çıktı. Gündoğumuna bir saat vardı, ancak uyuyamamıştı. Her duvarda altı yatağın olduğu, bir düzine adamın uyumakta oldukları büyük odaya gitti ve Praji'nin uyuduğu şilteye doğru ilerledi. Vaja onun karşısındaki ara yolda yatıyordu. Nicholas Praji'nin omzunu nazik bir şekilde sarstı ve paralı asker anında uyandı.

Nicholas ona kendisini takip etmesini işaret etti ve Praji arkasından yürümeye başladı. Nicholas da çıplak ayaklı olduğu ve kendisini sıcak tutacak bir dış giyim giymemiş olduğundan çizmelerini ya da pelerinini giyme zahmetine girmedi. Issız ortak odada Nicholas, "Kararlar vermek zorunda kalacağız, ikimiz de," dedi.

Praji, "Bana doğruyu söyleyecek misin?" dedi. Nicholas, "Uzun bir hikâye. Otur," dedi. Nicholas gerinip esnerken Praji bir sandalye çekti. Sandalyeye oturarak, "Hikâyeyi ilginç kıl Kaptan. Vaktinden önce uyandırılmaktan hoşlanmam. Çoğu zaman bu birinin beklenmedik bir öldürmeye ihtiyacı olduğu anlamına gelir," dedi. Gülümsemesi şafaktan önceki loşlukta hoş bir görüntü değildi.

Nicholas ona, Yaşamtaşı ve Sethanon şehrinin derinlerinde ona koruyuculuk eden Aal Kahini dışında her şeyi anlattı. Ama babasından, Krallık'tan ve Crydee'ye yapılan akından bahsetti Anlatmayı bitirdiğinde şafak sökmüş ve Keeler günlük işlerinin hazırlıklarını yapmak için ortak odaya gelmişti. İki kapı ötedeki fırından sıcak ekmek ve kısa süre sonra meyveyle peynir alınmıştı. Keeler, Nicholas'la Praji'ye sözlerini kesmeden, onun alçak sesli tartışmalarına kulak misafiri olduğuna dair suçlanmamak için hızlı hareket ederek yemek getirmişti. Keeler paralı asker grupları konusunda, duymazdan gelmenin çoğu zaman işini korumak ya da daha önemlisi canını korumak anlamına geldiğini bilecek kadar tecrübeliydi.

Anlatmayı bitirdiğinde Nicholas, "Bir düzine adama ihtiyacım var -yirmi daha iyi olur; güvenilir olmalılar ve ben de harcadıkları zamana değmesini sağlayacağım. Bizimle birlikte yelken açmaya ve sahilde bırakılmaya istekli olmalılar, bu yüzden ellerinden geldiğince güzel bir şekilde geri dönebilmek için yeterince sert olmalılar. Yapabilir misin?" dedi.

"Soru yapabilir misin değil. Yapacak mısın? Ne kadar vereceksin?"

"Derebeyi ve büyücüsü için çok kıymetli bir şeyi çalmanın kıymetini ne olarak biçersen onu vereceğin."

Praji sırıttı. "Benim için, bunu sırf işin hatırına yapmak zevk olurdu. O piçin adı hâlâ listemde. Eğer onu kişisel zevkim için öldüremezsem, o zaman onu sinirlendirebilirim. Ama askerlerle karşılaşacak adamlar için, özellikle de bu askerler Kızıl Katillerse, şey, bu gerçekten pahalı." "Ne kadar pahalı?"

"Bir kervan muhafızının bir yıllık ücreti kadar sanırım. Yüz altın drak diyelim -az daha yükseltmek en iyisi."

Nicholas bunun ham ağırlığını ve Shingazi'nin İskelesi'nden ne kadar altın getirmiş olduğunu düşündü. "Onlara kefil olursan, adam başı iki yüz altın draka çıkarırım fiyatı, güvenilir ve emirlere itaat edecek adamlar olduklarını garanti ederseniz senle Vaja'ya bir yüz daha veririm. Aramızda Kara Gül casusu istemiyorum," dedi.

Praji başıyla onayladı. "Yolda geçirdiğim yıllardan bu sayının iki katı kadar adam tanıyorum. Hiçbirinin casus olma ihtimali yok. İzlerini bulmam birkaç günümü alabilir ve gelmesini istemediklerime de yalan söyleyeceğim."

Nicholas başını salladı. "Onlara zengin bir tüccarla ailesinin nehirden yukarı taşımaya hazırlandığımızı, on kayığın kendileri ve hizmetçileri taşıyacağını söyle onlara. Tüccarın kılı kırk yaran bir adam olduğunu ve senden kişisel olarak garanti istediğini, bu yüzden çok iyi tanımadığın

kimseyi kiralayamayacağını söyle." Sonra Nicholas, "Kaptan olmaya ne dersin?" diye ekledi.

"Kendi grubuma mı?" Praji çenesini kaşıdı. "Statüme zarar vermez."

"Güzel, o halde soran herkese tüccarın sana kendi grubunu koruman için yeterli parayı verdiğini ve senin de sadece iyi tanıdığın adamları aldığını söyle."

Praji gülümsedi ve başını salladı. "Sen çok sinsi bir piçsin Kaptan. Eski arkadaş olmadıkları takdirde, çok az adam yeni kurulan bir gruba katılmak isteyecektir. Şimdi, çocukları nerede toplamamı istiyorsun?"

"Onlara civarda olmalarını söyle. Onları yakınlardaki hanlara yerleştir, ikili üçlü gruplar halinde ve ben haber verir vermez harekete geçmeye hazır olmalarını sağla."

"Pekâlâ, Vaja'yı uyandırsam ve bir şeyler yese iyi olur -sabahları kahvaltısını etmezse huysuz, yaşlı bir kadın gibi oluyor." "Bana Tuka'yı gönder," dedi Nicholas. Praji başıyla onayladı ve gitti. Gün doğdukça diğerleri de ortak odaya yönelmeye başladılar ve Tuka uykulu bir şekilde kafasını karıştırarak ortaya çıktığında, Amos'la Harry masada Nicholas’la birlikte bir şeyler yiyorlardı. Nicholas, "Bugün becerilerine ihtiyacım olacak," dedi.

Tuka, "Ne yapmalıyım Encosi?" diye sordu.

"Güneye bir yolculuk için on nehir teknesi bulmak ne kadar zor?"

"Zor değil Encosi." "Ne kadar sürer?"

"O tekneleri size öğleye kadar bulabilirim. Yolculuk için uygun olmalarını garanti etmem günün kalan kısmını alır."

"Yarısı kadar sürede yap. Günbatımında tamamıyla tedarikli olarak rıhtımda bağlı olmalarını istiyorum."

Amos dirseğini masaya koyup çenesini eline yasladı. "Gidiyor muyuz?"

"Çok yakında," dedi Nicholas. "Harry ve Brisa için bir liste yapmanı istiyorum." Harry'ye, "Git Brisa'yı uyandır. Siz ikiniz Tuka'yla gidin. Tekneleri onunla birlikte inceledikten sonra stok için alışverişe gidin. Alabildiğiniz, her şeyin öğleden sonraya kadar rıhtıma getirilmesini ve günbatımından önce teknelerin güvertesine çıkarılmalarını sağlayın. Stokları bütün gece askerlerin korumasını ayarlayacağım. Bir saat içinde hareket edebilecek durumda olmayı istiyorum."

Harry başını salladı. Otlakçılık ve sıkı pazarlık etme becerisi ve Brisa'nın sokak zekâsıyla, ihtiyaçları olan şeyleri dikkatleri üzerlerine çekmeden çabucak alabilirlerdi. Yılan Nehri Sehri'nde iş yürüten tuhaf aksanlı o kadar çok yabancı vardı ki, biraz dikkatle işlerini fark edilmeden hallederlerdi.

Nicholas Amos'a, "Marcus'la Calis döner dönmez, sen ve Marcus'un balığa çıkmanızı istiyorum," dedi.

Amos peki işareti yaptı ve masadan kalktı. "Sanırım o iki savaş gemisinin yanında ne gibi balıklar çıktığına bakmamızı isteyeceksin."

"Aynen öyle. O iki gemiden birini alamaz ve stoklarla mahkûmları teknelerden almak için nehrin ağzına gidemezsek bütün bunlar bir işe yaramaz." "Adamları ayarladın mı?"

"Praji günbatımına kadar bizim için bir yirmi kişi daha bulacak."

Amos, "Bu yine de işleri kolaylaştırmıyor. Crydee'li adamların çoğuna o gemiyi almak için ihtiyacım olacak. Kiralık kılıçlara güvenemem ve çok azmin bir gemiye binme tecrübesi olabilir," dedi.

Nicholas başıyla onayladı. "Ghuda, Marcus ve Calis'i alacağım, ama diğerlerinden ihtiyacın olduğu kadarını al. Nehir teknelerinin başına Harry'yi getiriyorum."

Oda aç asker ve denizcilerle dolmaya başlarken Amos etrafa bakındı. "Pekâlâ, çocukların çoğu bir şeyler yaptıkları için hoşnut olacaklardır. Bu bekleyiş sinirlerine dokunmaya başlıyordu. Yine de henüz kavga yok, sadece hırçın sözler ediyor ve çabuk öfkeleniyorlar."

"Bence çok yakında, onları meşgul etmeye yetecek kadar kavga olacak," dedi Nicholas.

Marcus ve Calis hana bir saat sonra geldiler ve Calis, "Onları bulduk," dedi.

Nicholas, Amos, Ghuda ve diğer ikisine ona odasına doğru eşlik etmeleri için işaret etti ve "Neredeler?" diye sordu.

Tam o anda kapı açıldı ve Nicholas kılıcını kınının yarısına kadar çıkarmışken içeri uykulu bir Nakor girdi. "Sizi yan odadan duydum." Esnedi, sonra, "Kızlar nerede?" dedi.

Calis, "Malikânenin güneydoğu köşesinde, iki odası ve küçük bir bahçesi olan küçük bir daire var. Bir oda boş. Margaret ve Abigail diğerindeler," dedi.

Nicholas, "İyiler mi?" diye sordu. "Söylemesi zor. İki Abigail gördüm."

"Kopyalar yapıyorlar," dedi Nicholas. "Onlar neden diğerleriyle birlikte değiller?"

Calis omuz silkti. Nakor, "Belki onlara başka nedenlerle ihtiyaçları vardır," dedi.

"'Onlar' dediğin kızlar mı kopyalar mı?" diye sordu Marcus. "İkisi de." Nakor omuz silkti. "Tahmin yürütüyorum. Ama onlar mahkûmlar arasındaki tek soylular, değil mi?" Diğerleri hemfikirdiler. "O halde belki yakın incelemeye tabi tutuluyorlardır."

Nicholas, "Haklısın. Ama bütün o taklitlerden nasıl kurtulmayı planlıyorlar?" dedi.

Amos, "İki Kraliyet savaş gemisi kopyaları var. Kraliyet Kartalı’nı Barran'da ele geçirmeye çalıştıkları, gemiyi Özgürliman civarında bir yere götürüp sonra batırdıkları benim için açık," dedi.

Marcus, "Bekle. Onu neden buraya getirmiş olmasınlar?

Neden bir kopya zahmetine katlansınlar?" dedi.

Amos, "Belki de onu siyah gemiyle birlikte buraya getirmeye yetecek kadar adamları yoktu.

Durbin köle tacirleri ve Tsurani suikastçıları da dahil olmak üzere bir sürü yabancı kiraladılar. Kesh'den adamlar ve Özgürliman'dan hainler topladılar. Yolculuk için ayıracak fazla adamları olmamış olabilir ve dünyanın bizim tarafından onlarla birlikte buraya gelecek fazla tanık istemedikleri de muhakkak," dedi. Çenesini kaşıdı. "Babanın Barran'da o garnizonu kurmak istediği geçen kıştan beri herkesçe biliniyor Marcus. Ve benim kurmuş olduğum yeni devriyeler ve yeni Ejderha, donanmanın yeni amiral gemisi olacağı düşünülürse, Uzak Sahil'e gönderilecek geminin Kartal olacağı kesindi." Kafasını iki yana salladı. "Bunu uzun zamandır planlanıyordu. Nicholas, Martı ya da Kartal -dümende sıradan bir denizci olduğunu, bütün subayların öldüğünü iddia eden biriyle- Krondor'a gelseler, gemideki insanlar babanı Kesh'e götürüldüklerine, bir şekilde akından kurtulanlarla kaçmak için birlikte plan yaptıklarına ya başka bir saçmalığa ikna edebilirler. Özellikle de hepsi aynı hikâyeye sadık kalırlarsa. Arutha'nın onlara inanmamak için bir neden olmayacaktır ve bu dönenlerin çoğu Uzak Sahil'den olacağından tavırlarının tuhaf olduğunun kim farkına varacak ki?"

Nicholas, "Ama er ya da geç Carse ya da Crydee'den biri Abigail ya da Margaret'ı görmeye gelecektir," dedi. Martin'in adını telaffuz etmemişti, çünkü o ve Marcus onun ölmüş olabileceğinin farkındaydılar.

Ghuda, "Köle tacirleri tarafından esir tutulmak bir insanı değiştirecektir, bu yüzden bir süre tuhaf davranmaları şüphe uyandırmayacaktır. Bir akından sağ kurtulduktan sonra ailelerini hatırlamayan insanlar görmüşlüğüm var," dedi.

"Ama sadece bir süreliğine," diye belirtti Marcus. Düşünceli bir ifadeyle, "Er ya da geç biri bir hata yapacak ve oyunu ele verecektir. Bu da taklitlerin birkaç haftadan, ya da en fazla birkaç aydan fazla gerekli olacağını beklemedikleri anlamına gelir."

"Bu yüzden şimdi bunu neden yaptığımıza döndük yine." Nicholas eliyle bir şeyi uzaklaştırır gibi bir hareket yaptı. "Pekâlâ, fazla askerleri yoksa, bu şehirle bölgeyi yirmi yıldır neden kısık ateşte bıraktıklarını açıklar."

Marcus, "Arabulucu gibi görünürken klanlar arasında gizlice sorun yarattıklarını mı söylemeye çalışıyorsun?' dedi.

Nicholas başıyla onayladı. "Mantıklı. Bu Derebeyi'nin gizli bir gündemi varsa, kendine ihanete uğramış bir müttefik gibi sorun yaratması mantıklı görünüyor. O da klanlar kadar bir komplonun kurbanı gibi gözüküyor. Her şey plana uygun yürümüş olsaydı, bir sürü genç klan üyesi, birkaç tüccar ve Ranjana'yla hizmetkârlarını öldürmüş olacaktı. Savaşta sadece çok az adamı tehlikeye attı." Nicholas kafasını iki yana salladı. "Ve klanlar kendilerini, onu bundan sorumlu olmadıklarına ikna etmeye çalışırken bulacaklardı!"

Amos, "Elbette. Klanlar şehri kontrol altına almayı ve onların yerini almayı planladığını düşünürlerse, yaşadığı bütün yenilgileri memnuniyetle karşılayacaklardır. Ama başka birinin sorun çıkarmaya çalıştığını düşünürlerse, onunla barış yapmaya çalışacaklardır. Ve Derebeyi mallarını birleştirmeyi gerçekten umursamayacaktır," dedi. Yüzü aydınlandı. "Gücün görünüşü gerçek güç kadar iyidir."

Nakor, "Sarayda fazla asker yok. Dışarıdaki kışlalarda biraz asker gördüm, ama içerde, sadece büyük salonda biraz vardı ve başka hiçbir yerde yoktu. Orada yaşayan çok az insan var; fazla hizmetçi ya da muhafız yok. Genellikle boş. Dahakon'un malikânesi gibi," dedi.

Calis, "O benim alanımdı. Sadece birkaç adam gördüm, hiçbiri silahlı değildi ve binaların çoğu terk edilmişti," dedi.

"Eğer birileriyle gerçekten savaşmam gerekmeseydi," dedi Ghuda, "yüz gibi az sayıda adamla, özellikle de onları zaman zaman farklı grup üniformalarıyla dışarı çıkarır ve bazılarını Kızıl Katiller gibi giydirirsem, burada işleri parlak tutabilirdim." Nicholas, "Ne yapıyorlar? Neden insanlarımızı kopyalıyorlar?" dedi.

Amos, "Daha sonra spekülasyon yapabiliriz, ancak şimdi yapmamız gereken o gemilerden birini alıp alamayacağımızı görmek," dedi.

Nicholas başıyla onayladı. "Marcus, yorgun olduğunu biliyorum ama Amos'la git. Ghuda'yı da alın."

Onlar gittiğinde Nicholas, "Calis, bir süre dinlen. Sonra sen, Nakor ve ben malikâneye girmek ve mahkûmları serbest bırakmak konusunda bir plan yapacağız," dedi.

Calis, "Pekâlâ," dedi. O da gitti.

Nakor, "Ben dinlenmiştim. Alışverişe gidiyorum," dedi.

"Ne almaya?"

'İhtiyaç duyacağım bazı şeyleri. Pug, Dahakon'u meşgul ediyor. Ama kadını, şu Leydi Clovis, bize sorun yaratacak."

"Neden?" diye sordu Nicholas.

"Praji'nin onunla ilgili olarak bir ruh içici olduğunu söylediğini biliyorsun değil mi?"

Nicholas başıyla onayladı, endişesi yüzünden belli oluyordu. "Öyle mi?"

Nakor başını emin bir şekilde iki yana salladı. "Hayır, hayır. O insanları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye." Nicholas, "Bu rahatlatıcı," dedi. "O başka bir şey." "Ne?"

'Bilmiyorum. Bir fikrim var. Onunla konuşana kadar emin olamam." "Onunla konuşacak mısın?" Nicholas şaşırmıştı.

Nakor sırıttı. "Belki. Bundan kaçınmayı tercih ederim, ancak asla bilemezsin; seçeneğim olmayabilir. Sadece çok tehlikeli bir kadın olduğunu biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü işleri yürüten o."

"Bu akını mı?"

Nakor kafasını iki yana salladı. "Her şeyi demek istiyorum.

Dahakon'la Derebeyi'ni kontrol eden o. Bu şehirdeki bütün tuhaf şeylerin arkasındaki gerçek güç o.

Buradaki gerçek tehlike o. Pantathialılarla bağlantısı olanın o olması da muhtemel." Nicholas, "Onunla karşı karşıya gelebilir misin?" dedi.

Nakor güldü. "Karşı karşıya gelmek kolay. Hayatta kalmak zor."

Nicholas da gülmek zorunda kaldı. "Neye ihtiyacın var?"

"Ah, bazı şeylere. Ve Anthony'nin yanımda olmasına ihtiyacım var."

"Ona sor. Bence gelecektir."

"Büyük ihtimalle. O öyle biri," dedi Nakor. "Akşam karanlığından önce dönerim."

Nakor odadan çıkınca Nicholas oturup düşünmeye başladı. Kafasında planının öğelerinin zamanlamasını gözden geçirmeye başladı. Gemi ele geçirilmeli ve dış limandan, teknelerle buluşup yüklerle yolcuları güvertesine alacağı nehir ağzına ulaşmalıydı. Tekneler mahkûmları almak için nehir iskelelerinden, yanmış çiftlik evine yakın bir sahile getirilmeli, sonra gemiyle buluşmak için nehirden aşağı ilerlemeliydiler. Mahkûmlar malikâneden kurtarılmalı ve çiftliğe götürülmeli ve teknelere ulaşana kadar savunulmalıydılar.

Yatağına uzandı ve kollarını gözlerinin üzerine kapadı. Sol ayağı zonklamaya başladı. "Bu asla işe yaramayacak," diye inledi.

Ghuda hanın çatısında, bir zamanlar küçük komplekstekileri yaklaşan belaya karşı uyarmak için kullanılan gözlem platformunun tepesinde

dikiliyordu. Praji'yle Nakor binanın içinden çıkan küçük merdivene tırmandılar.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Praji. "Nicholas plan yapmamızı istiyor." Ghuda elini kaldırdı. "Bir dakikaya." Nakor, "Ah," dedi.

Ghuda günbatımını işaret etti. "Bir keresinde, Diğer okyanusların üzerinde de günbatımları vardır Ghuda. Görülecek kudretli yerler ve büyük harikalar,' demiştin. Hatırlıyor musun?"

Nakor sırıttı. "Seni gelmeye ikna etmek için demiştim." Ghuda gülümsedi. "Bir günbatımını bile seyretmek için vakit harcamamıştım. Bunun son fırsatım olabileceğini düşündüm." Praji, "Korkunç bir muhabbet," dedi.

Ghuda omuz silkti. "Ben önsezilere ya da ölümcül tevekküllere inanan biri değilim, ama bizim iş kolumuzda..." Praji bir şey söylemeden başını salladı. Güneş şehrin üzerinde alçaldı. Pazarın güney sınırındaki seyretme yerlerinden her yönde engin bir çatı denizi uzanıyordu. Şehir bir yanda körfezin arkasına, diğer yanda halice doğru kıvrılıyordu, böylelikle batı yönündeki binaların ötesinde okyanusu görebiliyorlardı, ufuk boyunca ince bir mavi suşeridi. Güneş daha da alçaldı, gecenin pusuyla, sudan gelen nemle yer yer örtülen portakal rengi bir top haline geldi. Alçak bulutlar gümüş, altın, pembe ve turuncu renklerde parlak noktalarla siyah yüzler sergiliyorlardı ve gökyüzü kırmızı ve altın renkleriyle yol yol olmuştu.

Güneşin küresi kaybolana kadar alçaldı ve son anda yeşil bir parıltı gördüler. Ghuda gülümsedi. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Nakor, "Çoğu insan görmez. Bunu görmek için güneşin suyun üzerinde batmasını defalarca seyretmen gerekir. Bulutlar gökyüzünde doğru noktada olmalı ve hava uygun olmalı ve o zaman bile kaçırabilirsin. Hayatımda daha önce sadece bir kez görmüştüm," dedi.

Praji, "Seyretmeye değer," dedi. Güldü. "Hadi gelin. Bu, bir süreliğine yaşadığımız son eğlence olabilir."

Ghuda bir an oyalandı, ardından, "Görülecek harikalar," dedi. Döndü ve aşağıya inen diğerlerini izledi.

KAÇIŞ

Harry koşarak odaya girdi. Nicholas, "Ne oldu'" diye sordu.

Harry soluk soluğa, "Derebeyi'nin müfreze birliklerinden biri bu yana geliyor," dedi.

"Buraya mı?" diye sordu Nicholas ayağa kalkıp sandalyesini geri iterek.

"Belki. Bilmiyorum. Pazarı geçiyor ve sokaktan aşağı geliyorlar. Ve mutlu görünmüyorlar."

Nicholas, "Brisa çatıya çık ve bu yöne geliyorlarsa bağır," dedi. Crydee'li adamlarına emirler yağdırdı ve adamlar emirleri yerine getirmek için koşturmaya başladılar. Gün ortasıydı ve ortak odada yarım düzine yabancı vardı. Nicholas, "Kendini bir kavganın ortasında bulmak istemeyenler buradan derhal uzaklaşsalar iyi olur!" diye bağırdı.

Diğerleri sakince dururken, birkaç adam kapıya doğru koşturdu. Birden Nakor bağırdı, "Nicholas!

O adam! Gitmesine izi verme!"

Zayıf, işçi kıyafeti içindeki bir adam kapıya doğru acele ederken Nicholas hızla döndü. Hançerini çekerek onu durdurmak için sıçradı. Adam kemerinden bir hançer çekti ve savurdu. Vaja adamın arkasında belirip, kılıcını yükseğe kaldırdı ve kendisinden daha küçük olan adamın kafasına indirdi. Hançer adamın gevşeyen parmaklarının arasından kaydı ve adam yere düştü. Ghuda'yla Praji kafa derisindeki bir yaradan hafifçe kan akmakta olan adamı hızla ayağa kaldırdılar.

"Onu buradan çıkarın," dedi Amos. "Biri şu pisliği temizlesin."

Ghuda ve Praji yarı baygın durumdaki saldırganı arka odaya sürüklediler. Harry diz çöktü ve kanı bir bar çaputuyla sildi, sonra bezi Keeler'a fırlattı, adam bezi alıp barın arkasına sakladı.

Nicholas Nakor'a, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu. "Askerler gittikten sonra anlatırım," cevabını verdi Nakor arka odaya doğru koştururken.

Nicholas, "Marcus, sen, Calis ve Harry," dedi, "Ghuda ve Praji'yle arkada bekleyin. Vaja, burada kal. O askerler içeri girdiğinde hepiniz şaşırmış görünün, ama ben işareti verdiğim anda..." Marcus, "Hazır oluruz," dedi arkaya odaya doğru giderlerken.

Ortak odada oturdular, ama elleri kılıç kabzalarının yakınında duruyordu ve eğer sandalyelerinden hızla ayrılmak zorunda kalırlarsa diye masaların konumlarını ve en iyi saldırı hatlarını kestirmeye çalışıyorlardı. Dört adam, yarı boş bardaklarına bakarak, hançerleri saklanmış ama hazır, barda dikiliyordu. Keeler barın arkasına ağır bir arbalet soktu.

Nicholas kızgın bir kadın sesi duydu ve Ranjana'nın bir şeyden şikâyet etmekte olduğunu anladı. Kapı çarpılarak açılıp, bir subayla dört muhafız odaya girdiklerinde ne olduğuna bakmak için sandalyesinden yarı kalkmış durumdaydı. Subay, Nicholas'ın Shingazi'nin İskelesi'nde karşılaştıkları yirmi adamın giydiğine benzer bir üniforma giyiyordu.

"Burada patron kim?" diye sordu adam yüksek sesle.

Nicholas ayağa kalkmaya kaldığı yerden devam etti ve "Ben. Ben Kaptan Nicholas," dedi.

Adamın gözleri anında Nicholas'ın ayağına bakmak için kaydı. Prens ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti, ancak kendini sakin olmaya zorladı. Yüzbaşının bütün gördüğü iki normal çizmeydi.

"Anladığımız kadarıyla yanında bir kız var," dedi yüzbaşı yavaşça, sesi boğuktu, kelimeleri dikkatli seçerek konuşmuştu. "Eğer o olduğunu düşündüğümüz kişiyse, bir ödüle layık görülebilirsin."

Nicholas kendini sırıtmaya zorladı. "Kız mı? Yanımızda kız mız yok."

Muhafızların yüzbaşısı adamlarına etrafa dağılmalarını işaret etti. "Bütün odaları arayın."

Nicholas en yakındaki muhafızla arkaya açılan koridor arasına girmek için hareket etti. "Arkada birkaç hasta adamım var; rahatsız edilmelerini istemiyorum. Yanımızda kız mız yok dedim." Sesi yüksekti ve kelimeleri açıkça telaffuz etmişti. Elini kemer kılıcına koydu.

Muhafız talimat bekleyerek omzunun üzerinden baktı. Yüzbaşı kapıya en yakın adama döndü ve başını salladı. O asker kapıyı açtı ve bir düzine adam daha odaya girdi. "Kendimiz bakmayı tercih ederiz," dedi yüzbaşı adamları içeri girdikten sonra.

Nicholas, "Bakmamanızı tercih ederim," dedi. "Bütün bu gürültü de neyin nesi?" diye sordu bir kadın sesi arkadan.

Nicholas dönüp baktığında Brisa'nın arkadaki kapıda belirdiğini gördü. Amos'la Anthony'ye baktı, onlarda kıza baktılar.

Brisa’nın üzerinde her zamanki erkek gömleği ve altına giydiği bluzu yoktu -gömleğinin önü açık duruyor, Nicholas’ın şüphelendiğinden çok daha iri göğüsleri ve ince bir belle, düz bir karnı açıkta bırakıyordu. Kalçalarında, bir tarafında büyük bir düğümle toplanmış, diğerinden tehlikeli bir şekilde sarkan, hareket ettikçe baldırlarının ve bacaklarının her kıvrımını belli eden ince bir etek vardı. Saçı darmadağınıktı ve esnedi. Kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak yavaş yavaş odanın karşısına geçti. Nicholas’ın yanına gelince kolunu onunkine koyup, "Bütün bu bağırış çağırış da neyin nesi Nicky?" dedi.

Muhafız yüzbaşı. "Bana yalan söyledin!" dedi.

Nicholas, "Yanımızda kız olmadığını söyledim," karşılığını verdi. "Bu benim kadımın." Bir muhafız koridora doğru hareket ettiğinden, "Hâlâ sizi arkada istemiyorum," dedi.

Brisa, "Ah, umurumda değil," dedi, ardında yüzbaşıya, 'Odamız darmadağınık, o yüzden lütfen dikkatli olun," diye ekledi.

Nicholas kıza baktı ve kız başını hafifçe salladı. "Pekâlâ," dedi.

Yarım düzine asker hanın arka tarafına doğru hareket edip birkaç dakika sonra tekrar belirdiler. "Başka herhangi bir kadından iz yok Yüzbaşı. Sadece arkadaki ortak yatak odasında yatan birkaç hasta adam."

Yüzbaşı Nicholas'ı uzun uzun süzdü, sonra döndü ve yorum yapmadan çıktı. Nicholas adamlarından birine başını bir kez sallayınca, adam penceredeki kepenklerin arasından dışarı baktı. "Gidiyorlar Kaptan," diye rapor verdi.

Nicholas Brisa'ya döndü. "Neredeler?"

"Çatıda," dedi kız rahatlamış bir yüz ifadesiyle. "Nakor ve Calis de onlarla birlikteler."

Nicholas sırıttı. "Göz alıcısın."

"Bu benim fikrim değildi," dedi Brisa, odadaki bütün erkeklerin ona baktığını fark edince sesi öfkeli bir tını almıştı. Önden kapanan ufak yeleği çekti, sonra küçük giysi yeterli şekilde kapatamayınca kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nakor yüzbaşıya bağırdığını duydu. O küçük piç bana söylediğin gibi çatıya tırmanmaya başladığımda, beni merdivenlerden aşağı çekti. Sonra beni Ranjana'nın odasına itti ve Calis, Marcus ve Harry'ye kızları çatıya çıkarmalarını ve merdiveni tavandaki kapaktan yukarı çekmelerini söyledi. Sonra gömleğimi kavradı ve çekip açtı -bütün düğmeleri kopardı ve göz açıp kapayıncaya kadar üzerime geçirdi. Ben daha hareket edemeden, pantolonumu ayak bileklerime çekti ve orada çıplak halde duruyordum! Sonra bana o cadının bu giysilerini giydirdi ve üzerime kısa bir şey giyip dışarı çıkmamı ve herkesi dikkatini birkaç dakikalığına başka yöne çekmemi söyledi."

Amos sırıttı. "Şey, benim güzel kızım, bunu kesinlikle basardın."

Kız kıpkırmızı olarak döndü ve Ranjana'nın odasına yöneldi. "Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım -etrafta Keshli bir dansöz gibi yarı çıplak gezinmek! O küçük maymunu öldüreceğim!"

Nicholas kızın koridorda kaybolmasını ve kısa eteğinin altında kalçalarının hareketini izledi. Amos elini onun omzuna koydu ve Trask'ın "Harry şanslı bir çocuk. O çok güzel bir genç kadın," dediğini duydu.

Nicholas bir an gülümsedi, sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Bu gece gitmemiz gerek. Ona adımı söylediğimde o yüzbaşının ayağıma bakış şeklini gördün mü?" "Evet. Seni ve Crydee'den gelmiş olabilecek herhangi birilerini arıyorlar." Çenesini ovuşturdu. "Unutma, birini kontrol etmesi için geri göndermedilerse, Raptor'un batmış olduğunu bilmiyorlar. Crydee'de öldürmediklerinin her an peşlerinden gelmelerini bekliyorlar. Eğer Nakor haklıysa ve her şeyin arkasında şu Leydi Clovis varsa, onun siyah gemisini takip eden gemide olmandan şüphelenmiş olabilir. Akıncıları büyük ihtimalle Quegli tüccar Vasarius'tan Crydee'deki önemli herkesin bir tarifini almışlardır. Akında kimlerin öldürülmediğini biliyorlar. Burada Martin liderlik ediyor olsaydı..." Kafasını iki yana salladı. "Ne olacağını kim bilir."

Nicholas, "Marcus'la Harry'yi görmedikleri için mutluyum. Kardeş gibi görünen iki kuzen ve aynı yaşlarda kızıl saçlı genç bir adam fazla rastlantı olacaktı. Yine de geri gelebilirler," dedi. "Ve biri onlara Ranjana'nın burada olduğunu söylemiş," dedi Amos. "Belki o Anward Nogosh Pata efendisinin Derebeyi'yle ilişkilerine gelen zararın bir kısmını karşılamaya çalışıyordu."

Bir bağırış Nicholas'la Amos'un arkaya koşturmalarına neden oldu, oraya vardıklarında Brisa'nın bir eliyle Nakor'un kafasına ve omzuna vurmakta olduğunu ve diğer eliyle yeleğinin önünü kapalı tutmaya çalıştığını gördüler. Ufak adam, "Düğmeleri dikerim! Bunu hemen yaparım!" diye bağırırken yarı gülüyordu.

Ranjana'nın ruh hali de Brisa'nınkinden iyi değildi. "O adam bana ellerini sürdü!" derken

Nicholas'a karanlık bir bakış fırlattı. Nicholas'ın hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez yüzünde kocaman bir gülümseme olan Calis'i işaret etti. "Beni merdivenden yukarı itti ve ellerini kıçıma koydu!" diye şikâyet etti kız kızgınlıkla. "Onu fillere çiğneteceğim!"

Calis omuz silkti. "Hizmetçiler kadar hızlı hareket etmiyordu ve yüzbaşının arama emri verdiğini duydum."

Nicholas, "Kızım, bu adamlar seni buradan alıp Derebeyi'nin sarayına götürebilirlerdi ve sanırım günbatımını görecek kadar yaşamazdın. Şimdi sessiz ol ve odana gidip eşyalarını topla," dedi.

"Gidiyor muyuz?"

Nicholas başıyla onayladı. "Yarın, ama erkenden. Bu yüzden hizmetçilerinin bu akşam yemeğine kadar her şeyi hazır etmelerini sağla. Şimdi, git!"

Brisa Nakor'u ittirdi ve "Düğmelerimi kendim dikeceğim, ancak yine de ödeşeceğiz," dedi.

Ranjana'nın arkasından onun odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Nakor sırıttı. "Bu eğlenceliydi."

Bir dakikalığına kapıyı seyredip, Brisa'nın şekilsiz erkek giysilerine bürünmemişken ne kadar çekici olduğunu düşünen Nicholas sadece, "Eminim öyledir," diyebildi.

"Sen garip bir adamsın," dedi Amos Nakor'a gülerek.

"O adamın gitmemesi gerektiğini nasıl anladın?" diye sordu Nicholas Nakor'a, Marcus'la Harry çatının merdivenlerinden aşağı inerlerken.

"Kokusunu aldım," dedi Nakor, kendisini izlemelerini işaret ederek. Onları Ghuda'yla Praji'nin bilinçsiz adamın her iki yanındaki yataklarda oturmakta oldukları ortak yatak odasına götürdü. Nakor adama doğru gitti ve gömleğini açtı. Adamın boynunda bir ipe bağlı duran küçük bir keseyi çekip çıkardı. "Gördünüz mü?"

Nicholas keseyi aldı ve tanıdık keskin bir koku aldı. "Karanfil mi?"

Nakor başıyla onayladı. "Kokusunu daha önce de almıştım, bir ya da iki gün önce onu ortak odada, ilk gördüğümde, Sonra gitmeye kalkıştığında

kokuyu tekrar aldım."

Amos keseyi aldı ve bir yığın karanfili dışarı döktü. "Yani bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Karanfil. Clovis*. Çok açık."

*) Burada yazar "clove" anlamına gelen karanfille Leydi Clovis'in adı arasında benzerlik kuruyor, (ç.n.)

"Yine de anlamıyorum," dedi Amos.

"Kesh'in Delk lehçesinde karanfile ne denir biliyor musun?" Amos, "Hayır," dedi.

"Karagül. Kesh kuşağının güneyindeki istediğin tüccara sor. Benim biraz zamanımı aldı," diye kabullendi Nakor. "Bu adamın neden karanfil gibi koktuğunu anlayamadım. Ama aklıma geldi." Keseyi Amos'tan aldı. "Bir başka casusa mesaj bırakacaklarsa, diyelim ki, önceden kararlaştırılmış bir yerde, bu karanfil keselerinden birini de mesajın yanına koyuyorlar ve diğer casus gerçek olduğunu anlıyor. Basit."

Nicholas, "Çook," dedi.

Amos, "Hem de çok", dedi.

Nicholas, "Hükmetmek ve yarışmak için. Ama kimlerle karşı karşıya olduğumuzu ve güdülerinin ne olduğunu hatırla, yeterince etkili olduklarını göreceksin," dedi.

Amos başıyla onayladı. Nicholas’ın ona söylemiş olduğu şeyi ve Sethanon Savaşı'nda görmüş olduklarını hatırladı. Pantathianlar üstün gelme ve hükmetmeyle ilgili değillerdi. Hayattaşı aracılığıyla tanrıçalarını hatırlamaya odaklanmış bir ölüm mezhebiydiler. Ölüm tek amaçsa, insanın o kadar da akıllı olmasına gerek yok, diye düşündü Amos.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Ghuda, bilincini kaybetmiş casusu kastederek.

Nicholas, "Bağlayın ve güvenli bir yerde tutun. Biz gittikten bir gün sonra Keeler serbest bıraksın. Ya güvenle uzaklaşmış oluruz ya da... önemi olmaz," dedi.

Diğerleri başlarıyla onayladılar. Bununla ne kastettiğini tam olarak anlamışlardı.

Brisa pantolonunu üzerine geçirip bel ipini güzelce bağladı, sonra Ranjana'nın üzerine diktiği karanlık bakışlara aldırmadan yere oturdu. Yarı çıplak çıkmayı reddetmişti, bu yüzden soylu kadının odasından ayrılmadan düğmeleri gömleğine dikmekte ısrar etmişti. Hizmetçilerden birinden bir iğne ve iplik uydurmuştu.

"Sıradan adamların kaba ellerinin sana dokunmasına alışık olabilirsin," dedi Ranjana ısırır gibi bir sesle, "ama ben değilim!"

Brisa, "Sinirini başkasından çıkar kızım. Ben uğraşmaya niyetli değilim," dedi. İpi ısırdı ve ilk düğmenin sağlamlığını kontrol etti. ikinciyi dikmeye başlarken, "Ve fark etmeyecek kadar aptalsan, Calis benim sıradan diyeceğim bir adam değil," dedi.

Ranjana huysuz tavrını, "Sıradışı bir şekilde güçlü. Ben şişman değilim, ama herhangi bir adamın beni bu kadar süratle ve kolayca yukarı iteceğini tahmin etmezdim," diyecek kadar kaybetti. "Hem de, eğer merdivenin üzerindeyse, tek elle." Hizmetçiler, hepsi de çatıda olduklarından ve bunların hiçbirini görmediklerinden, şaşkınlıkla bakıştılar. Ranjana, "Çirkin de değil üstelik, hoş onda tuhaf bir şey var ama," dedi.

"Tahmin edebileceğinden de fazla," dedi Brisa alaysı bir ifadeyle.

Ranjana, "Bilmek isteyeceğimden fazla. Hizmetçilerim sıradan adamları tanıyabilirler ve onlara alışık oldukları da açık, ama ben mevkii sahibi, zengin ve güçlü bir adam için ayrıldım," dedi.

"Ve bu Derebeyi'nin on beşinci karısı olmanın özel bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Brisa kafasını iki yana salladı. "Herhangi biri."

Ranjana gülümsedi. "Kaptanınız sert bir şekilde yakışıklı ama gülümsemesinden hoşlanıyorum." Brisa'nın ona eğlenerek baktığını gördü ve "Ama benim gibi biri için çok sıradan bir adam," dedi.

Brisa kendine engel olamadı ve kahkahaya boğuldu. "O kadar komik olan ne?" diye sordu Ranjana ısrarla. "Ah, hiçbir şey," dedi Brisa ikinci düğmeyi de bitirerek. "Hayır, nedir?" diye sordu Ranjana, Brisa üçünü düğme üzerinde çalışmaya başlarken.

Brisa bir an için onu duymazdan geldi; üçüncü düğmeyi dikmeyi bitirdi ve sonuncuya başladı. "Kız," dedi Ranjana. "Bu kadar komik olan ne?"

Brisa iğneyi bıraktı ve erkek gömleğini üzerine geçirdi. Ayağa kalkarak, "Sadece bazılarının neyin soylu neyin sıradan olduğuna dair tuhaf fikirleri var o kadar. Haftalardır yanında duruyor olsan da bir prensi tanıyamadın," dedi. Başka söz etmeden odadan çıktı.

Ranjana elleri kalçalarında bir an durdu, sonra fırtına gibi kapıya gitti ve kapıyı ardına kadar açtı. Dışarıda bir muhafızı duruyordu ve kız etrafından dolaşmaya kalkıştığında, "Üzgünüm, hanımefendi, ama odanızda kalacak ve eşyalarınızın toplanmasına nezaret edeceksiniz," dedi. "O kızla konuşmama gere..."

Asker lafını kesti. "Üzgünüm, hanımefendi. Kaptan yemeğe kadar toparlanmak dışında bir şey yapmayacağınız konusunda kesin konuştu."

Ranjana odasına geri çekildi ve kapıyı kapattı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle döndü ve "Prens mi?" dedi. Bir anlık bir düşünmeden sonra ellerini çırptı ve "Çabuk! Ne bekliyorsunuz. Yemeğe kadar her şey paketlenip yolculuk için hazırlanacak!" dedi.

Hizmetçilerinin giysi ve mücevherlerini toplamak için acele ettiklerini gören Ranjana yatağına geçti ve düşünceli bir halde uzandı. "Bir prens ha?" derken yüzüne bir gülümseme yerleşti ve alçak sesle bir melodi mırıldanmaya başladı.

Güneş batıda batarken, Harry rıhtıma yönelmiş at ve yük arabaları sırasına bakarak sinirli bir şekilde ayakta duruyordu. Teknelerin hepsi gece ya da gündüz her an yola çıkmaya hazır olmaları için fazladan para ödenmiş kiralık kayıkçılarla dolu bekliyorlardı. Tuka hiçbirinin ortadan kaybolmadığından ya da beklerken sarhoş olmadığından emin olmak için rıhtımdaydı. Muhafız rolü yapan Praji, Vaja ve yirmi dört tüccar küçük araba sürücüsünün emirlerine itaat edildiğinden emin olmak için oradaydılar. Calis'le Marcus da onlara katılacaktı ve tekneler nehirden aşağı yola koyulduklarında, mahkûmları Dahakon'un malikânesinden dışarı çıkarmak onların işi olacaktı.

Harry dört muhafızı küçük kafilenin başına gitmeleri için yönlendirirken, Brisa da Ranjana'yla hizmetçilerini güdüyordu. Nicholas, kızları nehirden yukarı eşlikçiler almak için yeterli parayla serbest bırakmadan, bir süre daha kendi grubuyla birlikte tutmaya karar vermişti. Harry endişeliydi; Ranjana Brisa'ya karşı bile tatlılık derecesinde işbirlikçi davranıyordu.

Soylu kadın ne zaman bir soru sorsa Brisa şüpheyle bakıyor, ama tartışmalardan kurtulmaktan hoşnuttu. Brisa, beklenmedik hareketler ya da izlenmeyle ilgili işaretler arayarak gözlerini ikindi gölgelerinde dolaştırırken, bu arada gevezelik eden Ranjana'yı da yarım kulak dinliyordu. Soruların çoğu Nicholas'la ilgiliydi, Brisa bu sorulara belirsiz yanıtlar veriyordu.

Harry dev gibi meydanın kuzey tarafından bir bağırış ve bir karmaşa sesi duyduğunda son arabanın pazardan ayrılışını seyrediyordu. Bir asker birliği, herkesi kamçılarla yoldan dağıtarak görüş alanına girdi. Ardından her biri mahkûmlar taşıyan bir dizi araba geliyordu. Derken Harry'nin gözleri kocaman açıldı.

Kendi araba sürücüsüne döndü. "Önündeki herkesin rıhtıma düzenle girmesini sağlarsan sana ikramiye var. Efendime bir haber iletmeliyim!"

Araba sürücüsü, "Ne kadar?" diye bağırırken Harry dükkân sahipleri ve tüccarlar arasında kendine yol açarak pazarın arka tarafına koşturdu. Yüksek arabalardaki mahkûmlardan bazılarının kafaları gibi, töreni

seyretmek için toplanmış kalabalığın önünde iki muhafız subayının miğferlerinin tüylerini görebiliyordu.

Harry iyice görebilmek için kendine önlere doğru yol açtı, sonra döndü ve yoluna çıkan herkesi yere devirerek kalabalığın içinden geri atıldı. O hana doğru koşarken onu bir beddua ve küfür dalgası izledi.

Birkaç dakika sonra ortak odaya daldı, bir düzine meraklı askeri geçti ve Nicholas’ın odasına yöneldi. Kapıyı çalmadan içeri girdiğinde Nicholas’ın Amos, Ghuda, Marcus ve Calis'le birlikte gecenin planını gözden geçirdiklerini gördü. Anthony ve Nakor, ufak adamın hayati olduğunda ısrar ettiği gizemli bir işi yapmak için gitmişlerdi.

"Ne var?" dedi Nicholas. "Arabaların yanında olman gerekiyordu."

"Mahkûmları naklediyorlar!" dedi Harry neredeyse nefesi kesilerek.

"Nereye?" dedi Amos.

Harry nefes aldı. "Güney batıya. Rıhtımlara gidiyorlarmış gibi görünüyor!"

"Kahretsin!" dedi Nicholas, diğerleri onu ve Harry'yi izlerken ite kaka kapıya yöneldi. Ortak odada Nicholas döndü ve "Calis, Marcus, nehir iskelelerine gidin. Bizden haber almazsanız, planladığımız gibi davranın. Değişen bir şey olursa, haberci göndeririz," dedi.

Hanın dışında ayrıldılar ve Harry, Amos, Ghuda ve Nicholas arabaların ardından aceleyle koşturdular. Son arabanın peşine takılarak atlı iki muhafız tarafından kuşatılmış alayın arkasından ilerlediler. Nicholas, "Bu yüzlerden birini tanıyorum -Edward bu, kaleden bir uşak," dedi.

Son arabanın arkasında, yüzünde boş bir ifadeyle boşluğa bakarak oturmakta olan bir adamı işaret etti.

Amos, "Bir sorunu varmış gibi görünüyor," dedi. Ghuda, "Hepsinin var," dedi.

Nicholas sokağın kenarına geçti ve mesafenin bir kısmını almak için koştu, elinde bir tepsi meyveyle arabaları seyretmekte olan bir kadını neredeyse yere düşürerek yola geri döndü. Kadın ona bağırdı ve muhafızlardan biri sorunun ne olduğunu görmek için döndü.

Nicholas kadına döndü ve "Üzgünüm," dedi. "Nereye gittiğine dikkat et, seni aptal!" diye bağırdı kadın. "Sen kime aptal diyorsun!" diye bağırarak karşılık verdi Nicholas. Derken Ghuda kolunu kavradı ve "Bakmayı bıraktı," dedi.

Yola koyuldular ve Nicholas arabaları görmek için boynunu uzattı. Rıhtıma gelene kadar arabaları takip ettiler. Pazar kalabalığı azaldığında, fark edilmemek için arabaların daha da gerisinde kalmak zorunda kaldılar. Sanki bir işleri varmış gibi bir dizi barakaya doğru sallana sallana yürüyerek nihayet yaklaşabildiklerinde, alayı güzelce inceleyebildiler. Mahkûmları limandaki bir gemiye götürmek için bekleyen kayıklar vardı.

Amos Nicholas'la Harry'yi iki barakanın arasından arkaya çekti ve Ghuda da peşlerinden geldi.

"Bu da ne?" dedi Amos.

Nicholas, "Bilmiyorum. İnsanlarımızda yolunda gitmeyen bir şey var," dedi.

"Belki de bunlar bizim insanlarımız değildir," dedi Harry. "Belki bunlar kopyalardır."

Nicholas küfretti. "Eğer bu doğruysa, bunu öğrenmek için yine de malikâneye girmek zorundayız." Bir dakika düşündü, sonra, "Harry, nehir iskelelerine geri dön ve Calis'le Marcus'a hemen karşıya geçmelerini söyle. Calis'in içeri girmesini ve insanlarımızın hâlâ içeride olup olmadığına bakmasını istiyorum. İçerdelerse, Praji ve Vaja'ya haber göndermelerini ve planı uygulamalarını sağla. İçerde değillerse... ya da insanlarımız ölmüşse, intikam için akın yapmak faydasız. Onlara ne yapacaklarını söyleyene kadar tekneleri nehir iskelelerinde tutmalarını sağla. İnsanlarımız oradaysa, nehir teknelerinden sen sorumlusun. Onları buluşma noktasına götür ve

insanlarımızı güverteye çıkar, sonra limana ilerleyin." Harry, "Anladım," dedi ve gitmek için döndü.

"Harry!" diye bağırdı Nicholas arkasından.

Harry durdu. "Ne var?"

"Sağ kal."

Harry karşılık olarak sırıttı. "Sen de Nicky," yanıtını verdi ve koşturdu.

Geri kalan üçü ilk tekne grubu ilk gemiye ulaşana kadar seyrettiler, sonra Amos küfretti. "İki gemiyi de götürüyorlar!" "Ne zaman?" diye sordu Nicholas.

Amos etrafa yerel gelgitleri ve yelken koşullarını sormuş, ancak şüphe uyandırmadan fazla bilgi edinememişti. "En iyi tahminim gece yarısıyla şafak arasında bir vakitte," dedi. "Çalabileceğimiz başka bir şey yok mu?" Amos koya bakındı. "Bir suni gemi geldi gitti. Ama..." Eliyle işaret etti. "Şu begala" İki direkli, üçgen yelken teçhizatlı daha küçük bir gemiyi kastediyordu. "Sığ sular için, ama hızlı. Limandan bu savaş gemilerinden önce çıkarsak, birinin sahilin yukarısında yolunu kesebiliriz. Limandan çıkarken, buranın doğusundaki yarımadayı dönmek için güneydoğuya dönene kadar, rüzgârı arkalarına almaları gerekecek. Sıradaki ikinci gemiyi alabiliriz -diğeri yardım etmek için zamanında dönemez. Ama dönmeden yakınlarında olmamız gerek, yoksa iki gemiyi de elimizden kaçırırız."

Ghuda, "O küçük gemi herkesi alabilir mi?" dedi. "Hayır," dedi Amos. "Geri dönmek, insanları yüklemek, sonra ilk geminin ardından yola koyulmak zorunda kalacağız." Nicholas, "Diğeri hakkında endişelenmeden birini ele geçirmeliyiz. Hadi. İyisi mi hana geri dönelim ve nehre değişiklik hakkında haber gönderelim," dedi.

Yola koyuldular ve birdenbire Nicholas, "Ah, tanrım!" dedi. "Ne?" diye sordu Amos. "Nakor."

Ghuda, "Gerçekten de 'Ah, Tanrım!" dedi. "Onunla Anthony'nin ne yaptığını bilen var mı?" "Hayır," dedi Nicholas. "Sadece biz şehirden

çıkmadan bir arı kovanını karıştırmamasını umabiliriz."

Aceleyle hana gittiler.

Gece çöktüğünde, Calis malikânenin duvarının üzerinden atladı. Fark edilmekten çekinmeyerek aceleyle hareket etti. Normal koşullarda sınırlı güvenliğe aşinaydı ve Nicholas'ın mahkûmların gemiye nakledildikleriyle ilgili haberi malikânede herhangi birinin olmasını daha da az olası hale getiriyordu.

Büyük bir çalı çitin köşesini döndüğünde neredeyse bir muhafıza çarpıyordu. Adam tepki veremeden Calis elinin tersiyle vurup, adamı boğazından yakalayıp nefes borusunu paramparça etti. Muhafız yere çarparak sırtüstü düştü. Calis adamın ölmesini seyretmeyi beklemeden aceleyle ilerledi.

Calis talihe ya da kadere boşuna lanet okumaya alışık değildi, ancak malikânede devriye olarak bırakılmış bir muhafızla ilgili uzun ihtimallere rağmen, zamanın gizlilikten daha önemli olduğunu biliyordu. Mahkûmların son gördüğündeki halleri, onları tutsak edenlerin mahkûmların yaşayan kopyalarını yapmak için hayatta kalmalarını sağlamaktan başka bir dertleri olmadığını gösteriyordu ve artık iş tamamlanmış gibi göründüğü için, onları hayatta tutmak için bir neden kalmayacaktı.

Çakıllardaki çizme sesleri bir başka muhafızın yaklaştığına işaret ediyordu ve Calis küçük bir bahçıvan barakasının arkasında yere yapıştı. Asker geçip gidince Calis ayağa kalktı ve hızla uzanarak adamı çenesinden ve ensesinden kavradı. Ürken asker ellerini kaldıramadan Calis onun boynunu kırdı.

Calis koştu. Mahkûmların tutulduğu duvarlı bahçeye ulaştı ve sıçrayarak duvarın üzerine indi. İyice çömelerek mahkûmların, kendilerini tutsak edenler ve kopyalara dönüşen yaratıklar tarafından terk edilmiş hâlâ şiltelerinin üzerlerinden uzanmakta olduklarını gördü.

Calis her birinin istisnasız bilincini kaybetmiş ama sağ olduklarını gördü. Aşağı atladı ve en yakın mahkûma yaklaştı. Artık sıska ve pis genç bir

adamın yanında diz çökerek adamı ayağa kaldırmayı denedi. Adam yumuşak bir şekilde inledi, ama uyanmıyordu.

Calis başını kaldırınca buraya son gelişinden bu yana bir şeyin değişmiş olduğunu gördü. Elf ayağa kalktı ve hızla meydanın diğer ucuna yürüdü. Orada ilk bakışta bir elfe benzeyen ama yakından bakınca tamamen başka bir şeyin, gerçek boyutlarda bir heykeli vardı. Derken ensesindeki ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hisseden Calis'in üzerine bir korku hücum etti. Hayatında hiç böyle bir dehşet hissetmemişti, ama karşısında duran şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Put bir Valheru'ydu, Midkemia'nın çoktan unutulmuş efendilerinin ikonu. Ve Calis'in varlığında temel ve derin bir şey tepki gösterdi. Doğuştan sadece yarı elf olabilirdi, ama o yarısı yaşayan hiçbir mahluğun bu hayatta görmediği şeyin karşısında korkuyla çığlık attı. Sadece babası Thomas'ın Valheru'yla ilgili ilk elden bilgisi vardı ve o da o mirasın sefiri olduğundan. Bir süre için hem insan hem de Ejderha Lordu olmuştu ve binlerce yıl önce ölmüş bir yaratığın anılarını taşımıştı.

Calis heykeli inceleyerek etrafını dolaştı. Bir zırhla miğfer giymiş dişi bir Valheru'ydu. Miğferine ve taşıdığı kalkana kakılmış motif yılandı. Calis o an Nicholas'ın en kötü korkusunun gerçek olduğunu anladı: Bütün bunların arkasında hiç şüphesiz Pantathian yılan rahipleri vardı. Bu Alma-Lodak'aydı, yüzyıllar önce Pantathianları yaratan, yılanlara, eğlendirici ama sıradan yaratıklara, yurdunda hizmet etmeleri için bilinç ve zekâ veren Valheru. Ama Valheruların Midkemia'dan ayrılmalarından sonraki yüzyıllarda bu yaratıklar yavaş yavaş gelişmiş, onu bu dünyaya geri getirmek için komplolar kurmaları gerektiğine inanarak kayıp tanrıçaları Alma-Lodak'a tapınan bir ölüm mezhebi haline gelmişlerdi, hepsi ölecek ve onun hizmetine gireceklerdi ve Pantathianlar sadakatlerinin ödülü olarak yarı tanrı mertebesine yükseltileceklerdi.

Calis daldığı hayallerden silkindi ve oradan uzaklaştı. Çift kapılardan birini iterek açtı ve kare binanın içine ilk kez baktı. Biraz daha zincir ve terk edilmiş bazı aletler dışında boştu.

Calis Marcus'a ve nehrin karşı kıyısındaki Harry'ye haber ulaştırmak için aceleyle koşturdu.

Mahkûmlara çok yakında yardım ulaştırmazsa, büyük ihtimalle öleceklerini biliyordu.

* * *

Margaret el ve ayak bileklerini sararak onu yerinde tutan, rüzgârda uçuşan ipek sülüklere karşı debelendi. Bağırmak istedi, öfke ve korkuyla çığlık atmak, fakat ağzı yumuşak bir şeyle doluydu ve onu engelliyordu. Karanlıkta bir şekil yaklaştı.

"Ah!" dedi Margaret dik oturarak. Yatak terden sırılsıklamdı. Oda karanlıktı. Başı bu genç yaşında yaşadığı en kötü baş ağrısıyla zonkluyordu.

Abigail yatağında uykulu sorgulayan sesler çıkararak kıpırdandı.

Margaret derin bir nefes alıp kendine hakim oldu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve kendini sanki koşmuş gibi hissediyordu. Yataktan çıkınca dengesiz olduğunu hissetti, zihni fırıl fırıl dönüyordu, sadece bir dakika önce hissettiği korku ona berraklığa yakın bir şeyler veriyordu. Bir elini koydu ve duvara yaslanarak kendini durdurdu, bu arada kulakları çınlıyor ve hızla çarpan kalbi kafasında tuhaf bir zonklamayla yankılanıyordu.

Onunkiyle Abigail'in yatağı arasındaki masada tutulan su sürahisine uzandı ve boş olduğunu gördü. Bu ona garip geldi.

Abigail'in yatağına gitti ve "Abby?" dedi. Sesi kendi kulaklarında donuk bir gaklama gibi çınladı.

Yatağa oturdu ve Abigail'i sarstı, kız uykusunda konuşmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı. Margaret sesini yükseltmeye çalıştı ve "Abby!" dedi, arkadaşını elinden geldiğince seri bir şekilde sarsarak.

Abigail kalkıp oturdu ve "Ne?" diye sordu.

Margaret arkadaşına dikkatle baktı. Abigail bir haftadır uyumuyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve yüzü her zamankinden soluktu. Saçları dağınık ve kirliydi ve sanki uyanmaya çabalıyormuş gibi gözlerini kırpıp duruyordu.

Margaret, "Korkunç görünüyorsun," dedi.

Abigail daha sıkı bir şekilde kırptı gözlerini, kafasını iki yana salladı ve "Sen de pek kendine benzemiyorsun," dedi. Sesi Margaret'ınki kadar kaba ve kuru çıkmıştı.

Margaret kendini ayağa kalkmaya zorladı ve bir aynaya gitti. Onu selamlayan görüntü son gördüğünden daha yaşlıydı. Yüzü, sanki o da haftalardır uyumamış gibi, Abigail'inki kadar süzülmüştü.

Geceliği nemliydi ve kötü kokuyordu. Yüzünü buruşturdu. "Günlerdir yıkanmamış gibi kokuyorum."

Abigail'in yüz ifadesi hâlâ muğlaktı. "Ne?" diye sordu.

"Dedim ki..." Margaret odada göz gezdirdi. "Onlar nerede?"

"Onlar mı?"

Margaret arkadaşına doğru giderek onu omuzlarından yakaladı ve gözlerinin içine baktı.

"Abigail?"

"Ne?" dedi Abigail sinirle, onu iterek.

"O şeyler; neredeler?"

"Hangi şeyler?"

"Hatırlamıyor musun?"

Margaret'ı itip geçen Abby, "Neyi hatırlamıyor muyum? Kahvaltı nerede? Açlıktan ölüyorum," dedi.

Margaret arkadaşından uzaklaştı. Onun geceliği de kötü kirlenmiş, belinin altı lekelenmişti ve yatağı kokuyordu. "Rezalet haldesin."

Abigail sanki hâlâ kendine gelememiş gibi etrafa bakındı. "Rezalet mi?"

Margaret o an dışarının karanlık olduğunu fark etti. Kendini nasıl hissettiğine ve ikisinin de yatağındaki pisliğe bakılırsa, önceden uyanamamış olduklarını anladı. En az bir gün, hatta iki ya da üç gün aralıksız uyumuşlardı. Daha bunu yapmalarına izin verilmemişti. Her gün şafaktan bir saat önce bir hizmetçi kahvaltılarını getirerek onları uyandırırdı. Margaret pencereye gitti ve bahçeye baktı. Issızdı. Bir an bekledi, hiçbir ses duyulmuyordu. Genellikle geceleri insanların bir yerlerde hareket ettiklerini duyabilir ve ara sıra uzaktan gelen bir ses ya da çığlığa benzeyen bir şey duyardı.

Aceleyle kapıya yönelerek kapı kolunu denedi. Kapı açıldı. Koridorun her iki yanını da süzünce hiçbir yaşam işareti göremedi. Abigail'e döndü ve "Etrafta kimsecikler yok," dedi.

Abigail gözleri havada bir noktaya dikili sessizce duruyordu. Margaret gidip karşısına dikildi ve "Abby!" dedi.

Diğer kız gözlerini kırpıştırdı, ama hiçbir şey söylemedi. Margaret izlerken, Abigail soluyora benziyordu, yatağa çökerken vücudu hamur gibiydi. Gözleri kapandı ve Margaret omuzlarını kavradığında neredeyse oturmak üzereydi. Kendi sersemliğiyle mücadele ederken diğer kızı destekleyen Margaret arkadaşını sarstı ve adını bağırdı. Sonuç alamayan Margaret boş su sürahisine lanet okudu.

Abigail'i tutmaya devam etti ve yarı itip yarı taşıyarak onu bahçeye açılan kapıya götürdü. O kapının sürgüsünü açtı ve arkadaşını kapıdan geçirerek ortadaki havuza doğru ittirdi.

Sonra Margaret Abigail'i suya itti. Kız bir an suya gömüldü, derken bir çırpınmayla sığ havuzda oturdu, öksürmeye başladı. "Ne!" dedi, ses tonu öfkeliydi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Margaret pis geceliğini çıkardı, havuzda arkadaşının yanına oturdu ve günlerin teriyle kirini yıkamaya başladı. "Çünkü benim kadar kötü kokuyorsun ve seni uyandıramıyordum."

Abigail burnunu buruşturdu. "Bu koku bizden mi geliyor?"

"Evet," yanıtını verdi Margaret, suyun içine kayıp saçını ıslatarak. Su yüzüne çıktı ve burnuyla ağzından su püskürttü. "Ne kadar temizlenebiliriz bilmiyorum, ama buradan çıkacaksak, kimsenin bizi kokumuzdan bulmasını istemiyorum."

"Çıkmak mı?" dedi Abigail, artık tamamen uyanmıştı.

Margaret saçını temiz suyla ovalamak için cesur bir girişimde bulundu. "Kapı korunmasız ve etrafta kimsenin olduğunu duymuyorum ve o iki yaratık gitmiş."

Abigail bir çeşmenin küçük heykelciğine doğru ilerledi, kafasını saçındaki kiri yıkamak için ağzından akan suyun altına tuttu. "Ne kadardır?" "Uyuyorduk mu demek istiyorsun?" Abigail başıyla onayladı.

"Bilmiyorum," dedi Margaret. "Yataklarımızdaki pisliğe bakılırsa, belki bir haftadır. Kendimi korkunç hissediyorum, ama açlıktan ölmek üzereyim ve çok susadım."

Abigail çeşmeden su içti ve "Ben de kendimi kokmuş hissediyorum," dedi. Kafasını bir an çeşmenin altına soktu sonra, "Sabunsuz olabileceği kadar temizim," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama titrek bacakları ona ihanet etti ve gerisingeri suya düştü.

"Dikkat et," dedi Margaret, çeşmeden su içmek için hareket ederken. "Benden çok daha zayıfsın"

"Tüm bunların sebebini merak ediyorum?" dedi Abigail, diz hizasındaki suda dikkatle ayağa kalkarken, ıslak saçlarını her iki eliyle arkaya attı.

Margaret temizlenmeyi bitirdi ve havuzdan çıktı. Odalarına dönerlerken arkadaşına yardım etti. "Bilmiyorum. Her neydilerse büyük ihtimalle epey sert bir şekilde savaştım onlarla..." Durdu ve ağzı açıldı. "Kopyalarımızı yaptılar!"

Abigail gözlerini kırpıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada bizimle birlikte olan iki yaratık."

"Kertenkele yaratıklar mı?" diye sordu Abigail yüzünde tiksintiyle.

"Değiştiler, saçları çıktı ve vücutları değişti -ve sonunda bizim gibi görünüp konuşmaya başladılar!"

Abigail ürkmüş görünüyordu. "Margaret, kim bunu yapabilir?"

"Bilmiyorum, ama buradan çıkmak zorundayız. Anthony ve diğerleri dışarda bir yerde bizi arıyorlar ve dışarda bize benzeyen o şeylerin olduğu konusunda onları uyarmalıyız."

Temiz kıyafetlerini koymak için kullandıkları sazdan, kapaklı sepeti açtılar ve Margaret bir iç çamaşır çekip aldı. Çamaşırı Abigail'e fırlattı ve "Kumları," dedi. O da havlu olarak kullanmak üzere bir diğerini kavradı, işi bittiğinde yatağın üzerine fırlattı. En az sınırlayıcı iki elbiseyi seçti ve birini Abigail'e uzattı. "İç etekleri giyme; mümkün olduğunca kolay hareket edebilmemiz lazım. Duvarlara tırmanacağız."

Ayağına yumuşak terlikler geçirdi ve giyindiğinde, Abigail'in ne yaptığını görmek için baktı. Diğer kız ağır hareket ediyordu, ama neredeyse giyinmişti. Margaret ona terliklerini giymesinde yardım etti.

Margaret ayağa kalktı ve kapıya giderek, onlar yıkanırken kimsenin ortaya çıkmadığından emin olmak için dışarıyı gözetledi. Kimseyi göremeyince, koridora çıkarlarken Abigail'e rehberlik etti.

Koridorun sonunda dışarıya açılan kapıyı açtı ve etrafa göz attı. Görünürde kimsecikler yoktu. Sessiz olmasını işaret ederek Abigail'i geceye çıkardı.

* * *

"Buna gerçekten ihtiyacım var mı?" diye sordu Anthony taşıdığı keseyi işaret ederek.

"Evet," dedi Nakor. "Neyin gerekeceğini asla bilemezsin. Kendine Clovis diyen bu kadın tehlikeli ve bir sürü numarası var. Belki Pug kadar güçlü değil, ancak bizi bir bakışla öldürebilecek kadar güçlü. Her şeye hazırlıklı olmalıyız. Kesede taşıdığımız şey tamamen beklenmedik olabilir."

"Ama..." diye konuşmaya başladı Anthony, derken sustu. Zaman zaman gizemli olan küçük adamla tartışmasının işe yaramayacağını biliyordu. Kesenin içeriği onu şaşkına çevirmişti; ne işe yarayabileceğini bilmiyordu.

Saraydan Dahakon'un malikânesine giden tünelde ilerliyorlardı. Nakor, epey hacimli bir garnizon rıhtıma ilerlerken girmişti saraya. Dış avluya boş bir kutu taşıyarak girmiş, bu sırada Anthony bir çanta dolusu elma taşımıştı. Muhafız onlara meydan okuyamadan, Nakor, gecikmiş bir yiyecek siparişinin bir kısmını getirdiklerini söyleyerek, mutfağa giden yolu sormuştu.

Muhafız biraz şaşırmış görünmüştü, ancak ikisiyle ilgili hiçbir şey tehditkâr görünmüyordu, bu yüzden onlara tarif etmişti. Aceleyle ilerlemişlerdi. Nakor mutfak girişini geçmiş ve önünde muhafız olmayan bir kapı bulana kadar sarayın yanından dolanmıştı. Boş kutuyu bir yan koridora bırakmışlardı ve Nakor, Anthony'yi daha aşağı katlara, nehrin altından geçen tünele yönlendirmeden, elmaları hileli sırt çantasına koymuştu.

Dahakon'un malikânesine çıkan merdivenlere ulaştıklarında Nakor, "Ne yapacağımızı anlıyor musun?" dedi.

"Evet, yani hayır. Bana yapmamı söylediğin şeyi biliyorum, ama ne işe yarayacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Önemli değil," dedi Nakor sırıtarak. "Sen sadece yap."

Yaşayan başka kimseyi görmeden malikânenin kalbine ulaştılar. Akşam karanlığı bastıralı saatler olmuştu ve Anthony her şey plana göre giderse, Calis'le kurtarıcıların önlerindeki iki saat içinde malikânede olacaklarını biliyordu. Onların işi büyücüyle onun ruh içen hanımının yollarına çıkmayacağını garanti etmekti.

Bir dizi, her kavşakta tek bir lambayla loş bir şekilde aydınlatılmış karanlık koridordan geçtiler ve sonunda Nakor, Anthony'yi Dahakon'un kullandığı odalara götürdü. Genç büyücü duvardaki çürüyen bedenler karşısında ürperdi, sonra bir sandalyede, gözleri görmez bir şekilde boşluğa bakarak kıpırtısız oturmakta olan büyücüyü görünce ağzı şaşkınlıktan açık bakakaldı.

Nakor Dahakon'a gitti ve "Hâlâ meşgul," dedi.

"Pug mı?" diye sordu Anthony.

Nakor başıyla onayladı. Getirmiş olduğu mercekleri çıkardı ve "Bunlardan bak," dedi. Anthony dediğini yaptı ve Nakor, "Savaşıyorlar. Bence Pug kolaylıkla kazanabilirdi, ama bu bize sorun yaratabilirdi. Bunu yoldan çekmek en iyisi," dedi.

"Demek olan biten buydu," dedi bir ses arkalarından.

Anthony'yle Nakor arkalarına dönüverdiklerinde Leydi Clovis'in, bu iki davetsiz misafiri gözlerini kısmış inceleyerek kapıda dikilmekte olduklarını gördüler.

Sonra yüzünde tanıma ifadesi belirdi. "Sen!" diye bağırdı kadın.

Nakor'un gözleri irileşti ve "Jorna?" dedi. Kadın başıyla onaylarken Nakor yutkundu ve "Sen olduğunu düşünmüştüm. Yeni bir beden edinmişsin," dedi.

Kadın ileri hareket etti ve Anthony yutkundu. Kadınla ilgili her şey ona o kadar temel bir seviyede çığlık atıyordu ki, sevdiklerinin başına gelen bütün korkunç olayların arkasındaki şeytani gücün o olduğunu hatırlatmak

zorunda kaldı kendisine. Her ölüm, acıyla geçen her dakika, ölen her dostu ve sevdiğinin sorumlusu oydu. Yine de, kalçalarını sallaması, davetkâr aralık dudakları, göğüslerinin şişkinliği, derin siyah gözleri -hepsi onu çağırıyordu ve Anthony vücudunun karşılık verdiğini hissetti.

Derken Nakor, "Şu aptallığa bir son ver!" dedi. Anthony'ye uzanarak kolunu sert bir şekilde çimdikledi.

Anthony çığlık attı ve gözleri acıdan yaşardı. Anında kadına karşı duyduğu arzu kayboldu. Nakor, "Erkekleri tuzağa düşürmek için kullandığın şu kokular benim üzerimde işlemeyi yüz yıl önce bıraktı Jorna," dedi. Sonra Nakor çantasından bir soğan çıkardı ve başparmağını sapladı. Soğanı Anthony'nin burnuna tutup güldü. "Dostum gözleri yaşarır ve burnu akarken heyecanlanamaz."

"Ben artık Leydi Clovis'im," dedi kadın, Nakor'a tepeden bakarak. "Çok değişmişsin."

Nakor omuzlarını silkti. "Hep bir bela olmuştun, ama asla böyle değil. Yılanlara ne zaman katıldın?"

Kadın omuzlarını silkti. "Bana gençliğimi korumanın yolunu gösterdiklerinde." Yürüdü ve vücudunu güzelce teşhir etti, kendisini efendisine gösteren tecrübeli bir zengin fahişesi gibi. "Yaşlanıyordum... şimdi hangi adı kullanıyorsun?"

"Nakor."

"Nakor mu?"

"Mavi Süvari Nakor!" dedi adam gururla.

"Her neyse." Kadın omuzlarını silkti ve Anthony, kadının giydiği dar ve kısa yeleğin güçbela örttüğü göğüslerinin yukarı kalkışı karşısında aklını yitirmemek için soğanın kokusunu derin derin içine çekti. "Önemli değil. Beni buraya getiren iş tamamlanmak üzere; bir süre daha kalabilir ve Valgasha'yı, onu klanların çok da yumuşak olmayan merhametlerine bırakmadan, tahtta tutabilirim.

Ama arkadaşlarım işlerini bitirdiklerinde, gitmeliyim."

"Senin güçlerine sahip birine ne öneriyorlar?" diye sordu Nakor, hafifçe Anthony'ye doğru hareket ederek. "Zenginsin, ya da seni son gördüğümde öyleydin. Yeteneklisin. Bir dolu numara biliyorsun. Genç görünüyorsun."

"Genç görünüyorum, ama değilim," dedi kadın ve kelimeleri Nakor'a neredeyse tükürür gibi telaffuz etti. "Normal bir şekilde yaşlanmak için yılda iki ya da üç, görünüşümden bir yaş azaltmak için beş ya da altı tane daha öldürmeliyim. Bölgedeki en güçlü büyücüye sadık kalırken bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Dahakon onu kızdırmak konusunda çok faydalıydı ve bazı açılardan aptal olabilirdi-"

"Kadın zevki konusunda mı?" diye lafa girdi Nakor.

Kadın gülümsedi. "Bu bir örnek, ama kurnazdı; çoğu zaman beni gözetim altında tutuyordu. Bu benim için çok zor bir on yıl oldu Nakor. Sadakat, erdem listemde hiç üst sıralarda olmadı."

Kıpırtısız büyücünün başına hafifçe, neredeyse sevgiyle vurdu. "Ölü şeylerle oynamakla çok fazla zaman harcayanların perspektiflerini kaybettiklerini fark ettin mi? Dahakon ölü insanlarla büyüleyici şeyler yapabiliyor, ama o kadar sıkıcı arkadaşlar ki, ne hayal güçleri ne başka bir şeyleri var, bilirsin."

"Sana ne önerdiler?"

Kadın kahkaha attı. Gür ve ton olarak neredeyse müzikal bir sesti. "Ölümsüzlük! Dahası: Sonsuz gençlik!" Kadının gözleri irileşmişti ve Anthony kadının aynı zamanda deli olabileceğini düşündü.

Nakor kafasını iki yana salladı. "Onlara inanıyor musun? Senin daha zeki olduğunu düşünürdüm. Onlara verebileceğinden fazlasını istiyorlar."

Kadın, "Nihai amaçlarının ne olduğunu bildiğini mi iddia ediyorsun yoksa bu benden bilgi almak için kalkıştığın zayıf bir çaba mı?" dedi.

"Ne yaptığını biliyorum. Sen bilmiyorsun, yoksa Pantathianlar'a asla katılmazdın. Ne yaptıklarını Pug da biliyor."

"Pug," dedi kadın hiddetle. "Macros'tan el almış mirasçı. Zamanımızın en büyük büyücüsü."

Nakor omuz silkti. "Bazıları öyle diyor. Bu komediye bir dakikada son verebileceğini biliyorum." Dahakon'u işaret etti. "O halde neden son vermedi?"

"Çünkü Pantathianlar'ın yine ne yaptıklarını öğrenmemiz gerek. Ki onları durdurabilelim. Dahakon'u öldürürse, sen kaçar ve mahkûmları başka bir yere götürürsün. Ya da belki buraya bizzat kendisi gelse, Dahakon'la birlikte onu uzak tutmak için mahkûmları öldürürsünüz. Planı hâlâ bilmiyoruz." Nakor göz kırptı. "Bunun yerine biz gelip mahkûmları alır, planı çözer sonra seni yenerken, Dahakon'u meşgul ediyor." Ses tonu neredeyse özür diler gibiydi. "Kişisel bir şey değil."

Kadın kafasını iki yana salladı. "Elimde olsaydı, eski zamanların hatrına seni hayatta bırakırdım, ama yapamam."

"Bizi sana zarar vermek zorunda bırakma," diyerek uyardı Nakor.

Kadın kahkaha attı. "Nasıl?"

Nakor, titremesine güçbela engel olabilen ve gözleri yaşararak, burnu akarak Nakor'a bakmakta olan Anthony'yi işaret etti.

"Macros'tan gerçekten el almış mirasçı o!" dedi Nakor dramatik bir şekilde. "O Macros'un oğlu!"

Kadın Anthony'ye baktı. "O mu?"

"Anthony, onu etkisiz hale getirmeliyiz. Güçlerinin gazabını serbest bırak," dedi.

Anthony başını salladı. Onun küçük keseyi kullanması gerektiğini belli edecek cümle buydu. Clovis bir büyü mırıldanmaya başladı ve Anthony

kollarıyla boynundaki tüylerin büyü yoluyla çağrılan güçler karşısında diken diken olduğunu hissetti. Telaffuz edilen cümleleri tanıdı ve kadının mistik bir saldırı karşısında koruyucu bir bariyer oluşturmakta olduğunu anladı. Böyle koruyucu bir büyüde gedik açmaya yakın beceri ve güce yakın hiçbir şeye sahip olmadığını da biliyordu.

Birden kadın gümüş bir ışık halesi tarafından tamamen çevrelendi. Anthony elini çantaya soktu ve Nakor'un ona vermiş olduğu küçük kâğıt aleti çıkardı, sonra onu sert bir şekilde yere fırlattı. Bir siyah duman sütunu yükselerek odayı hızla doldurdu.

"Bu da ne?" diye bağırdı Clovis. Tekrar mırıldanmaya başladı ve Anthony gelip Nakor'la kendisini yok etmeleri için karanlık güçleri çağırdığını anladı. Nakor'un ne yaptığını bilmesi için hararetle dua ederek keseyi açtı ve sert bir şekilde Clovis'e fırlattı.

Kese kadının etrafındaki gümüş bariyeri geçerken, kadın ellerini yukarı kaldırdı, mırıldanması kesildi. Kese yüzüne çarptı ve siyah bir toza bulandı. Üçü bir an dondular, sonra kadın aksırdı. Konuşmak için ağzını açtı ve tekrar aksındı, üçüncü kez aksırırken gözleri yaşardı. Boğuluyormuş gibi öksürürken. Anthony de aksırmaya başladı.

Kadın konuşmaya, büyüsünü tekrarlamaya çalıştı, ancak aksırmasını durduramıyordu. Nakor sırt çantasına uzandı ve büyük kumaştan bir çanta çıkardı. Geri uzandı ve çantayı elinden geldiğince sert bir şekilde sallayarak, kadının kafasının arkasına çantayla vurdu.

Kadın sendeledi.

Anthony burnunu çekti ve sulanan gözlerle, "Biber mi?" dedi.

Nakor aksırdı. "Aksırıyorsan hokkabazlık yapamazsın. Bir büyü saldırısı bekleyecek olursa, kendini açık olandan korumayı ihmal edeceğini biliyordum. Hep büyük şeylerle meşguldür ve sıradan şeyleri ihmal eder." Nakor mesafeyi tarttı, sonra kadına çantayla tekrar sert bir şekilde vurdu. "Bir süre bilinçsiz kalacak."

"Ona neyle vurdun?"

"Elma çantasıyla. İddiaya girerim acıtmıştır."

"Onu bırakıyor muyuz?" diye sordu Anthony.

"Deneseydik onu öldüremezdik. Kafasını kesersek, bu onu sadece daha çok sinirlendirir.

Kaçtığımızı düşünürse de sinirlenir, ama kendi tarafının çoktan kazandığını hayal eder.

Gemilerinden birini çaldığımızı anlamadıkça bizi izlemek için nedeni olmaz."

Odada göz gezdirdi, elma çantasını Anthony'ye verdi ve "Kıpırdanırsa tekrar vur," dedi.

Diğer odaya, Dahakon'un çalışma odasına koştu, derken kahverengi lekeli bir bıçakla döndü.

"Onu öldürmeyeceğimizi söyledin sanmıştım," dedi Anthony.

"Öldüremeyiz. Ama ona zahmet verebiliriz." Dahakon'un oturmakta olduğu yere gitti ve büyücünün gırtlağını kesti. Teninde hafif kızıl bir çizgi belirdi, ama kan akmadı. Sonra bıçağı perdelerden sicim kesmek için kullandı, bu sicimleri Clovis'in elleriyle ayaklarını bağlamak için kullandı. Nakor bıçağı yere attı ve "Hadi gidelim. Calis'le diğerleri mahkûmlarla birlikte olmalılar," dedi.

Odadan aceleyle çıktılar ve Anthony, "Dahakon'a ne yaptın?"

"Pug'la savaşmayı durduracak olursa, onu meşgul edecek bir şey olacak. Kendini ölesiye kanamaktan kurtarmak zihnini bir süreliğine bizden uzak tutar. Bu konularda Torna kadar pragmatik olduğuna güvenemem -Clovis kadar yani. Zaten arkamızdan gelecek."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Kesh'ten, yıllar öncesinden."

"Arkadaş mıydınız?"

"Karımdı." Sırıttı. "Yani, bir tür. Birlikte yaşadık."

Anthony kızardı. "O katille birlikte mi yaşadın?"

Nakor sırıttı. "Gençtim. Çok güzeldi ve yatakta çok iyiydi. Genç bir adamken bir kadında bugün aradığım şeyleri aramıyordum."

Anthony, "Onu nasıl tanıdın?"

"İnsanlarla ilgili bazı şeyler hiç değişmez. Numara yapmakta daha iyi olduğunda, hangi şekle girerlerse girsinler, insanların gerçek yüzlerini görebildiğini göreceksin. Bilmesi çok faydalı bir şey."

"Bunu anlatacak kadar yaşarsak, Yıldızlimanı'na dönmeli ve o numaralardan bazılarını öğretmelisin."

"Sana birkaç tane öğretebilirim, böylece sen Yıldızlimanı'na dönebilirsin. Ben oradan hoşlanmıyorum."

Avluya giden koridora ulaştılar ve yerde ölü bir hizmetçinin yatmakta olduğunu gördüler. Nakor yanından geçerlerken adama baktı. "Bizi bulmadan önce meşguldü."

Anthony kafasını çevirdi. Adam çıplaktı ve vücudu çekmiş ti, sanki etindeki her sıvı damlası emilmiş gibi. Havayı bir kara büyü kokusu dolduruyordu ve Anthony kendini kadının karşısında hissettiği arzu yüzünden rahatsız hissetti. Nakor'un karşı koyma yeteneğine saygısı iki katına çıktı.

Mahkûmların tutulduğu duvarla çevrili avluya yaklaştıklarında Nakor durdu, "Bak," diye fısıldadı.

Anthony'nin durduğu yerden güçbela görünen iki şekil karanlıkta birbirine sokulmuştu. Nakor işaret verdi ve Anthony takip etti.

Sessizce hareket ettiler ve saklanan şekillerin arkasına süründüler, birden Anthony vücudunda bir ısı hücumu ve tatlı bir ürperti hissetti. "Margaret!" dedi soluk soluğa ve iki şekil ayağa fırladılar.

Margaret döndü ve gözleri irileşti. "Anthony?" diye sordu, sonra iki adımda Anthony'nin kollarına atıldı. Rahatlamayla ağlayarak, "Hayatımda hiç, birini gördüğüm için bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

Abigail de gelip genç büyücünün yanında durdu ve sanki gerçek olup olmadığını görmek istermiş gibi koluna dokundu. "Diğerleri nerede?"

Nakor, "Diğer mahkûmları serbest bırakıyor olmalılar. Gelin hadi," dedi.

Anthony Margaret'ı sıkı sıkı tuttu. Onu bırakmak konusunda isteksizdi. Kendini zorladı ve çekildi. "Güvende olduğunuzu gördüğüme memnunum."

Margaret ona gözlerinde yaşlarla baktı. "Bütün söyleyebileceğin bu mu?" Uzandı, elini Anthony'nin kafasının arkasına koydu ve onu öptü.

Anthony bir an hareketsiz kaldı, sonra tekrar kıza sarıldı. Ayrıldıklarında, Margaret, "Nasıl olur da aylarca her gün bana dokunup ne hissettiğini hissetmediğimi düşünürsün?" dedi. Yüzünden aşağı yaşlar aktı. "Seni tanıyorum Anthony. Kalbinin içindekileri biliyorum ve ben de seni seviyorum."

Nakor da kendi gözlerindeki bir damla yaşı silip "Gitmeliyiz," dedi.

Abigail'in koluna girdi ve kızı kapalı avluya yönlendirdi. Metale vuran çekiç sesleri duyuldu ve avluya girdiklerinde paralı askerlerin mahkûmların prangalarını kırmakla meşgul olduklarını gördüler.

Abigail tanıdık bir şekil gördü ve bağırdı, "Marcus!" iki paletin üzerinde sıçrayan Marcus kendini kıza savurdu. Kızı kollarında kaldırdı ve uzun uzun öptü. Sonra kızı yere bıraktı.

Normal de az konuşan Marcus, "Seni bir daha hiç göremeyeceğini sanmıştım," dedi. Kollarını Margaret'a doladı ve kızı yanaklarından öptü. "Ve de seni."

Nakor, "Muhabbeti sonraya saklayın. Hızlı hareket etmemiz gerek. Ne kadar kaldı?" dedi.

Marcus, "On dakika daha. Orada aletler vardı" -avluyu çevreleyen koridora açılan kapıyı işaret etti- "ama sadece iki keski vardı," dedi.

"Mahkûmlar nasıl?" diye sordu Nakor.

Bu sözler üzerine Anthony'nin şifacı karakteri kendini gösterdi; kendini gönülsüzce Margaret'tan koparıp mahkûmlara bakmaya gitti. İki tanesini inceledikten sonra, "Bulabildiğiniz kadar çok su içmelerini sağlayın, ama yavaş yavaş. Yudum yudum içsinler. Sonra onları tekneye götürmemiz gerek," dedi.

Heykelin yanına gelene kadar mahkûmların arasında ilerledi. Garip bir kaşıntı hissetti ve "Nakor?" diye seslendi.

Ufak adam aceleyle koşturdu ve heykele baktı. Heykelin etrafını döndü ve dokunmak için uzanıyordu ki, Anthony, "Dokunma!" dedi.

Nakor tereddüt etti, sonra başını salladı. Anthony dönerek mahkûmlara bağırdı, "İçinizden buna dokunan oldu mu?"

Yakındaki bir adam, "Hayır. Değişkenler dokundular," dedi,

"Değişkenler mi?"

"O yılan şeyler." Adam öksürdü. "Bizi burada o yürüyen yılanlarla tuttular. Bize... sağ kalanlarımıza, benzeyene kadar değişmeye devam ettiler," dedi acı acı. Genç bir adama benziyordu, ama gözleri siyah bir çukurdu ve yüzü artık yaşından fazla kırışıktı. Saçları grileşmeye başlamıştı. "Hepsi geldiler ve o şeyi kucaklayıp kendi korkunç dillerinde bir tür yemin ettiler. Sonra her biri kollarına bir iğne hatırdılar ve heykele sürttüler."

"Sizden ölenleri nereye götürdüler?" diye bağırdı Anthony yüzünde paniğe yakın bir ifadeyle.

Adam, Calis'in meydana girmek için kullandığının karşısında bir kapıyı işaret etti. "Orada. Onları oradan götürdüler."

Anthony bir paletin üzerinden atlayarak aceleyle kapıya yöneldi. Kapı kolunu çekti ve kapalı olduğunu gördü. Marcus'a "Bu kapıyı zorlayabilir misin?" dedi.

Marcus çekiç ve keskiyle gelip kilidi çentti. Birkaç dakika içinde kilit düştü ve Anthony cüsseli askeri iterek geçti. Marcus geri çekildi ve ağzını kapadı. "Tanrım!" diye bağırdı, sonra kafasını çevirip öğürmeye başladı.

Anthony bağırdı, "Nakor bir ışık getir. Geri kalan herkes uzak dursun."

Nakor paralı askerlerden birinden bir meşale alarak aceleyle koşturdu ve Anthony'ye katıldı.

Duvarın boşluğunda, hem insan hem de o insanların eşi kertenkele yaratıkların vücutları vardı.

İnsanlarınki tüyler ürpertici cesetlerdi, ama Anthony'nin dikkatini çeken kertenkele yaratıklar oldu.

Şişmiş, kararmış şeylerdi, çatlak tenlerinden irin ve kan sızıyordu. Dudakları yarık ve griydi, gözleriyse göz çukurlarında kararmış kurumuştu. Hatlarından anlaşıldığı kadarıyla acı içinde ölmüşlerdi ve elleri tırnaksız pençelerdi, taş duvarı kazımaya çalışmaktan kanlanmıştı. Bazılarının görünüşü tamamen yabancıyken, diğerlerinin çarpılmış hatları farklı aşamadaydı.

Anthony fısıldadı, "Hissediyor musun?"

Nakor, "Bir şey hissediyorum. Karanlık ve şeytani bir şey," dedi.

Anthony gözlerini kapadı ve büyülü sözler söylemeye başladı. Ellerini havada sallayarak büyüyü kendine çağırdı, sonra birden gözleri açıldı, gözleri o kadar irileşmişti ki Nakor gözlerinin mavi irislerinin etrafındaki aklarını görebildi. "Dışarı çık," diye fısıldadı boğuk sesle.

Nakor koridordan dışarı fırladı ve Anthony peşinden geldi. Marcus'la Calis'e, "Herkesi buradan çıkarın, sonra bu yeri yakın," dedi. Anthony, sesinde daha önce hiçbirinin duymadığı bir otoriterlikle, "Diğer binaları yakın; müştemilatları, ahırları, mutfakları; biz geçerken ana evi de yakın. Her şeyi yakın!" dedi.

Marcus bağırdı, "Herkesi çıkarın!"

Son mahkûmlar meydandan taşındı ve çürümekte olan vücutların üzerine bir meşale fırlatıldı. Boş meydanın bir başka yerinde, bir gaz lambası ve paçavralar bulunup ateşe verildi. Marcus paralı askerleri meşale yakmaları ve diğer binaları ateşe vermeye başlamaları konusunda yönetti. Birkaç dakika içinde, terk edilmiş ahırdaki kum saman yanmaya başladığından yüksek bir huşşş sesi duyuldu. Sonra mutfak ve işçilerin konutları ateşe verildi ve ana evin dış apartmanlarından yangın başlatmaları için adamlar gönderildi.

Margaret'la Abigail'in tutuldukları odada yangın çıkarmaktan dönen Calis, "Orada ne buldun Anthony?" diye sordu.

"Vücutlar," dedi Anthony.

Marcus, "Anthony neler oluyor?" dedi.

Anthony, paralı askerler, kendilerini tünele yönlendiren Nakor'u takip ederek mahkûmları büyük eve taşırlarken bir an durdu. Yanaklarından öfke gözyaşları süzülürken fısıldayarak, "Krallık'a bir salgın gönderiyorlar Marcus. Şimdiye dek duymadığın, hiçbir şeye benzemeyen en kötü hastalığı yaratmak için büyülü bir hastalık gönderiyorlar. Onları durdurmak zorundayız!" dedi.

Marcus'un gözleri büyüdü ve yutkundu, sonra Abigail'in elinden tutarak, arkalarında Anthony ve Margaret'la malikânenin ana evine doğru yürümeye başladı.

PUSU

Harry işaret etti.

"Ne var?" dedi Brisa.

"Yangın," yanıtını verdi Praji. "Büyük bir yangın, gökyüzünü aydınlattığına bakılırsa."

Öndeki teknede yakılmış çiftlik evine doğru gidiyorlardı, orada, tanrılar nazikse, mahkûmları alınmaya hazır durumda bulacaklardı. Harry soğuk soğuk terlediğini hissetti. "Burası çok geçmeden hareketlenecek."

Praji, "Ona ne şüphe. Orada ne olduğunu görmek için askerler gelecek. Buralara bakmaya başlayacak olurlarsa, mücadele çıkar," dedi.

Bir kayıkçı Tuka'ya bir şey deyince o da Harry'ye, "Sab, şimdi yaklaşıyoruz," dedi.

Harry başını salladı ve arkadaki tekneye işaret verdi. Karanlıkta görmesi zor olduğundan, her teknenin başıyla kıçında özellikle emirleri iletmek için bir ışık vardı. İlk tekne kıyıya alçak bir öğütme sesiyle yanaştı ve on teknenin onu da bağlanana kadar diğerleri de onu izlediler.

Harry pruvadan atlayıp çiftlik evine koştu. Kuyunun kapağı kenara itilmişti ve bir adam zorluk çekerek dışarı çıkmaya çalışıyordu. Harry adamı kolundan kavradı ve tırmanmasına yardım etti. Çiftlik evinin yıkıntılarından, "Harry!" diye alçak sesli bir sesleniş duydu ve Calis, ona el sallayarak belirdi. Harry zayıf adama yardım etti ve eve girdiğinde yere oturmasına izin verdi. "Şimdi mi geldin?" diye sordu Harry.

"Düşündüğümüzden uzun sürüyor," dedi Calis. "Marcus'la diğerleri aşağıda, mahkûmların tırmanmasına yardım ediyorlar, ama ağır ilerliyor. Halsizler ve bazılarının yukarı çekilmesi gerekecek."

Praji geldi ve Harry, "İp bul ve bir izbiro hazırla, sonra zayıf mahkûmları kuyudan yukarı çekmek için dört kuvvetli adam getir," dedi.

Praji aceleyle uzaklaştı ve Harry, "ya burada ya da koyda bekleriz," dedi.

Calis başını salladı. "Nicholas'la Amos şu sıralarda o gemiye çıkıyor olmalılar."

"Onlara bol şans." Harry göğe baktı, Midkemia'nın üç ayından ikisi beliriyordu. Üçüncüsü bir saat içinde çıkacaktı. "Burası çok geçmeden fazla aydınlık olacak." Üç dolunay nadir görülen bir olaydı ve 'üç dolunaylık parlaklık' deyimi neredeyse gündüz gibi bir şey anlamına gelirdi. "Bu gece etrafta görülmeden dolanmak konusunda fazla şansımız olmayacak. O yangın da nesi?" diye sordu Harry.

"Korkunç bir haber, korkarım," diyerek cevap verdi yarı-elf. "Anthony orada karanlık bir hastalığın doğduğunu ve onu sadece yangının yok edeceğini söyledi. Dahakon'un malikânesini yakmamış olsaydık, bu şehirdeki herkesin bir, en geç iki ay içinde öleceğini, şehirden ayrılanların da hastalığı beraberinde götüreceklerini söylüyor. Bu salgının bilmeden bu kıtadaki insanların yarısını öldürebileceğini düşünüyor."

"Tanrılar! Bu iğrenç." Harry kafasını tiksintiyle iki yana salladı. Uzaktaki yangına bakarak, "Pekâlâ, çok geçmeden meraklı askerler burada olur," dedi. Yirmi kadar hasta görünüşlü mahkûmu inceledi, birini tanıdı, birlikte futbol oynadıkları bir uşaktı. Diz çökerek, "Edward nasılsın?" diye sordu.

"İyi değil, silahtar," dedi cesur bir şekilde gülümsemeye çalışarak, "ama artık özgür olduğumuza göre havalara uçabilirim." Yüzü kurumuştu ve Harry bedenen olduğu gibi ruhen de hasta olduğunu görebiliyordu. Tutsak edilmişti ve akından önceki genç yaşında hayal bile edemeyeceği dehşetlere tanık olmuştu. Zincirlerinden kurtulmak onu o hatıralardan kurtarmamıştı.

Harry, "Yardımına ihtiyacım olabilir. Hazır mısın?" dedi. Uşak başıyla onayladı ve Harry, "Diğerlerinin tekneye binmelerine yardım et. En uzaktakiyle başla, iyi bir delikanlıdır," dedi.

Çocuk ayağa kalktı ve bir başka mahkûma, boş gözlerle boşluğa bakmakta olan genç bir kıza yardıma gitti. Uşak, "Ayaklanın, hepiniz; silahtarı

duydunuz. Teknelere gitmemiz gerek. Eve gidiyoruz," dedi. Son cümleyi yarı hıçkırarak söylemişti, ama işe yaramıştı.

Diğer mahkûmlar ayağa kalktılar ve bekleyen teknelere doğru sendeleyerek yürümeye başladılar.

Kuyudan bir başka şekil çıktı ve Harry onu da tekneye yönlendirmek için koştu.

Harry kuyudan aşağı seslenerek bağırdı, "Teknelerle geldik! Acele etmelerini sağlayabilir misin?"

Aşağıdaki karanlıktan Marcus'un sesi yankılandı. "Deneriz, ama çok zayıflar."

"Bir izbiro kuruyoruz ve tırmanamayanları yukarı çekeceğiz."

"Güzel."

Zayıflamış mahkûmlar merdivenden yukarı yavaşça çıkarlarken zaman geçti. Praji, Vaja ve iki kişi daha ip izbiroyla geldiklerinde, ip kuyudan aşağı sarkıtıldı ve tırmanmaktan aciz mahkûmlar yukarı çekildi.

Harry teknelere gitti ve Tuka'ya, "İşaret verdiğimde, çoktan dolmuş olan tekneleri yola çıkar ve limana gidin. Koyun ağzına doğru ilerleyin ve Nicholas'ı bekleyin," dedi.

Ufak adam, "Ya nehirden yukarı gidiş?" diye sordu.

"Sonra, dostum, sonra." Neredeyse dalgınlıkla, "Yapacak bir işimiz daha var," dedi.

İkisi de bir süre, büyücü Dahakon'un, Derebeyi'nin Büyü Danışmanı'nın uzaktaki malikânesinin yanışını seyrederek, sessizce orada durdular.

* * *

"O da ne?" diye sordu Amos.

Nicholas, "Koyun öteki tarafında bir yangın çıkmışa benziyor," dedi.

Amos, "Umarım bu dostlarımız için kötü haber değildir," dedi.

Nicholas, "İyisi mi bu konuda endişelenmeyelim. Bak!" dedi.

Amos Nicholas’ın işaret ettiği yeri gördü ve yüksek sesle, "Bütün tayfalar! Harekete hazır olun!"

Begala onu iş ve eğlence için kullanan bir tüccara ait bir keyif teknesiydi. Üç küçük kabininde yedi ya da sekiz yolcuyu rahat bir şekilde taşıyabilirdi ve aşağıda makul ölçüde bir yük için yer vardı. Karşıdan esen rüzgâra karşı yavaştı, ama arkadan esen rüzgârla yarışıyordu. Ve Amos tekneyi, limandan ayrılan ikinci geminin yanına yeterince hızlı ilerletebilmek için döndürüyordu.

Gemilerin ilki, Kraliyet Martısının kopyası, bir dakika önce görüş alanlarına girmişti. Şimdi Kraliyet Kartalı’nın tıpkısı görüşe girmişti ve Amos teknesini hizaya sokmak için çevirdi. Bilgili bir kaptanın bir gemiyi o limandan nasıl getireceğini hesaplamıştı, korunaklı limanın doğu sınırını oluşturan uzun bir yarımada haline gelen, burnun potansiyel olarak ölümcül kayalarından rüzgârı arkasına alarak uzaklaşacaktı. Parlak aylar Harry'nin gizlilik arzusu için bir dezavantaj oluştursa da, Amos için bir nimetti.

Mürettebat işlerine koşturdu. Bu gemiye yabancıydılar, ancak hepsi de deneyimli denizcilerdi ve güverteye çıktıkları andan itibaren her dakikalarını donanım ve palangalara alışmaya çalışmakla geçirmişlerdi. Nicholas'la grubu güverteye çıktıklarında ele geçirilen iki muhafız aşağıda bağlanmıştı, zarar görmemiş ancak korkmuşlardı.

Begala bir yırtıcı hayvan gibi ileri atıldı. Ghuda baş tarafta elinde bir ip ve kancayla hazır bekliyor, bu arada üç başka adam da yakınında duruyorlardı. Toplamda, Nicholas’ın otuz adamı diğerleri güverteye üşüşürken iki gemiyi bir araya çekmeye hazırdılar. Nicholas şaşırmalarının, hedef gemideki mürettebat kendilerine gelmeden karşı koymaların üstesinden gelmelerine yardımcı olması için dua ediyordu. Tamamlayıcı şeyin ne olacağı

konusunda bir fikirleri yoktu, ama Amos denizcilerin otuzdan fazla olmadıklarına hükmetmişti.

Gözcülerden biri yanda ilerleyen geminin beklenmedik bir anda ortaya çıkışını bağırarak haber verince yukarıdan bir uyarı bağırışı geldi. Ghuda ipini savurup bırakırken baş taraftaki bir okçu onu susturdu. Anında ellerinde ip olan diğerleri onun yaptığının aynısını yaptılar ve Begala'nın donanımındaki yarım düzine adam yukarıdaki güverteye sıçradılar, düşmanlarını ararken kılıçları ve bıçakları çekiliydi. Nicholas bir iskalaryaya tırmandı, sonra diğer geminin tırabzanını kavramak için suyun üzerinde bir buçuk metre kadar atladı.

Güverteye çıkmış hazırken, elinde palayla bir denizci üzerine geldi. Nicholas siyah giysili denizciyi, daha o darbe indiremeden öldürdü. Etrafındaki savaşın sesi karanlıkta çınlıyordu ve belli belirsiz bir şekilde ilk gemiden gelen, ne olduğunu öğrenmeye hevesli bağırışı duyabildi.

Nicholas herkese görevlerini yapacaklarına dair güveniyordu ve arkadaki kamaranın girişine koşturdu. Eğer güvertede herhangi bir Pantathian ya da onların daha güçlü yardakçılarından biri vardıysa, ancak burada olabilirdi. Kaptanın kamarasının kapısını tekmeleyerek açtı ve kapı çerçevesinin ahşabına gömülen bir arbalet okunun sesini duydu. Kaptan yayı sakin bir şekilde bıraktı ve bir kılıç çekti. "Gemini teslim et!" emrini verdi Nicholas, ama kaptan masasının arkasından kalkıp gelirken hiçbir şey söylemedi.

Adam şiddetli bir saldırıya girişirken Nicholas kendini birden savunma pozisyonunda buldu. Geri çekilip karşı saldırıya girişti ve düello ciddiye bindi. Nicholas daha genç ve hızlıydı, ama kendisinden yaşlı olan kaptan açıkça usta ve deneyimliydi. Nicholas rakibine odaklanmaya çalıştı, ama kendini savaşın geri kalanının nasıl gittiğini merak etmekten alıkoyamıyordu. Plan aşağıdaki iki muhafızı etkisiz hale getirip, Amos ve diğer herkes bu geminin güvertesine çıkarken en azından gemiyi kayalardan uzak tutabilmeyi başarmaktı. Ya hep ya hiçti, çünkü Nicholas'ın akıncıları geri sürülecek olurlarsa gidecek yerleri yoktu.

Nicholas kılıcını savurdu ve kaptanın koluna darbe indirerek, adamı kılıcını bırakmaya zorladı. Kılıcının ucunu kaplana doğrultarak "Teslim ol!" dedi.

Adam kemerinden bir bıçak çekip üzerine atıldı, Nicholas içgüdüsel olarak kılıcını İleri savurdu. Kılıç göğüs kafesinin altına girerek, kalbine saplandı ve adam yere yıkıldı.

Nicholas’ın kolundan yukarı ilerleyen his, Render'ı öldürdüğünde tecrübe ettiğinden farklı değildi. Kılıcın kemiğe ve sinirlere sürtünmesi de öyle. Nicholas kılıcını çekip çıkardı ve döndü. Bu katta iki kamara daha vardı, kaptanınınkinin karşısındaki kapılardan sağ taraftakini seçti. Sağ ayağıyla sert bir şekilde tekmeledi kapıyı, sonra dersini aldığından, sola eğildi. Kapıya doğru uçan bir ok olmadığını görünce içeri baktı.

Kamara boştu. Aynı şeyi diğer kapıda da yaptı ve o kapıdan bir ok fırlayarak Nicholas'ı sıyırdı geçti. Yana kaçmamış olsaydı, ok kesinlikle hedefini bulacaktı.

Nicholas kapıya sıçrayınca, biri midesine omuz attı. Bir kumaş yırtılması duydu ve bir şeyin kaburgalarına sürtündüğünü hissetti, kılıç kabzasının ucuyla sert bir şekilde adamın kafatasına vurdu. Aniden yardımcı kaptan gevşedi ve Nicholas adamı itti.

Ayağa kalkan Nicholas, sol tarafında bir yanma hissetti. Elini uzattı ve ıslak olarak çekti. Yere bakınca yardımcı kaptanının kendisini öldürmeye çalıştığı bıçağın üzerinde kanla yerde durmakta olduğunu gördü. Nicholas gömleğini inceledi ve bıçağın derisini keserek ama derine girmeden sıyırıp geçmiş olduğunu gördü. Ciğerlerini havayla doldurdu ve sol tarafı yanmaya ve zonklamaya başlarken bastıran sersemlikle savaştı.

Nicholas, Ghuda'yla askerlerin ele geçirmiş gibi göründükleri ana güverteye döndü. Siyah giysili savunmacılar saldırının aniliği karşısında yenilmişlerdi, çoğu güvertede yatıyordu.

Sağ tarafına bakınca, Amos'un üzerine gelmekte olan iki adam tarafından köşeye kıstırıldığını gördü. Nicholas onun yardımına koştu, ama Amos adamlardan birinin darbesini bloke ederken, o adam Amos'un kılıcını yukarıda tutarak meşgul etmek suretiyle diğer adamın kılıcını Amos'un karnına sokmasına yardımcı oldu.

"Amos!" diye bağırdı Nicholas kılıcını savurup Amos'un kılıcını tutan adamı öldürdü. Sonra ikinci adamdan bir saldırı aldı ve hızla karşılık vererek kendi kılıcının ucunu adama sürdü.

Yaralı adamı kenara savurdu ve Amos'un yanında diz çöktü. Amos bilincini kaybetmişti, sık ve zahmetle soluk alıyordu. Nicholas etrafa bakındı ve Ghuda'nın karşı karşıya olduğu adamı öldürdüğünü gördü. Savaşta ara yoktu.

Nicholas Amos'un yanından aceleyle uzaklaştı ve bir elin ayak bileğini kavramasıyla yere düştü. Yerde yuvarlandı ve çizmesiyle yaralı denizcinin suratına darbe indirdi. Topuğunun altında bir kemik çıtırtısı duyuldu ve adam çığlık attı.

Nicholas ayağa fırladı ve kılıcının ucunu adamın ensesine doğrulttu. Ghuda bağırınca olduğu yerde döndü. "İnanılmazlar! Teslim olmayacaklar!"

Nicholas ciddi bir ses tonuyla bağırdı, "Yolu yok!" bunun gemideki her adamı öldürmek anlamına geldiğini biliyordu. Ağzını acı bir asit tadı kapadı ve tükürdü, sonra, yaralarına rağmen Nicholas'ın adamlarından birinin arkasında, ona tekrar saldırmak için ayaklanmakta olan siyah giysili bir denizciye saldırmak için koştu.

Kavga belirsiz bir şekilde sürüyor gibiydi ve Nicholas iki kez daha önce karşı karşıya geldiği adamı öldürdüğüne yemin edebilirdi. Derken her şey sessizliğe büründü.

Ghuda, "Hepsi bu kadar," dedi.

Nicholas kafasını duygusuz bir şekilde salladı. Ter ve kandan sırılsıklam olmuştu, dizleri yorgunluktan titriyordu, Sol ayağı hafif bir şekilde zonkluyor, beli yanıyordu.

Derken hatırladı: "Amos!"

Yaralanmış Amiral'in yatmakta olduğu yere koştu ve rahatlayarak hâlâ nefes almakta olduğunu gördü. Ghuda Nicholas'ın yanında diz çöktü ve "Kötü durumda. Anthony'ye ve onun becerilerine ihtiyacımız var," dedi.

Nicholas, "Onu kaptanın kamarasına götürün," dedi.

İki denizci Amos'u nazikçe kaldırıp içeri taşıdılar. Nicholas etrafına bakındı ve adamların hepsinin dikkatle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Birdenbire farkına vardı ki, Amos yara aldığı için, bu gemiye o yelken açtırmak zorundaydı. Ghuda'nın ilerisindeki denizcilerden birine bakarak, "Buradaki en yaşlı adam kim?" diye sordu.

Adam, "Pickens sanırım, Ekselansları," dedi.

"Pickens!" diye seslendi Nicholas ve güvertenin ön tarafından bir ses yanıt verdi.

"Buradayım!" Otuzlu yaşların sonunda bir adam güvertenin ön tarafından aceleyle geldi ve "Evet Kaptan," dedi.

"Sen yardımcı kaptansın Pickens. Bu cesetleri güverteden boşalt."

"Peki Kaptan," dedi yeni göreve atanan denizci. Yorgun ve kan revan içindeki mürettebata dönerek, "Kaptanı duydunuz! Daha ne bekliyorsunuz? O cesetleri yoldan çekin!" dedi. Ghuda, "Sen iyi misin?" dedi.

Nicholas üzerindeki kanlı gömleğe baktı ve "Önemli bir şey değil. Ben Amos için endişeleniyorum," dedi.

"Sıkı adamdır," dedi Ghuda, ancak onun da endişeli olduğu açıktı.

Nicholas, "Bu yolculukta Amos'tan çok şey öğrendim ve önceden de yelken açmışlığım var; sadece umarım her şeyi birbirine karıştırmam," dedi.

Ghuda sesini alçaltarak, "Sen sadece Bay Pickens'a ne yapılmasını istediğini söyle ve bırak nasıl yapılacağından o endişelensin," dedi.

Nicholas yarı gülümsedi yarı yüzünü buruşturdu. "Kulağa düşünceli geliyor."

Bir denizci güvertede aceleyle ilerledi ve "Ekse -a, Kaptan, aşağıda mahkûmlar var," dedi. Nicholas, "Bay Pickens!" diye bağırarak adamı izledi.

"Evet Kaptan?"

Nicholas ciddi bir şekilde gülümsedi ve Ghuda'ya, "Bu işe yarayabilir," dedi.

Ana lombar ağzına doğru aceleyle gittiler, Nicholas oradan aşağı baktı. Üç kat aşağıdan bir düzine yüz onlara baktı. Hiçbiri konuşmadı.

Ghuda, "Bunlar bizim insanlarımız mı yoksa o kopyalar mı?" dedi.

Nicholas, "Bilmiyorum," dedi. Kendini yenilgiye uğramış hissederek, "Onları kilitleyin. Diğerlerini bulduğumuzda meseleyi çözeriz," dedi.

Ayağa kalktı ve mürettebat cesetleri kenara itme işini bitirip gemiyi yönetme işine döndüğünden geminin altında yuvarlandığını hissetti. Ghuda onu dirseğiyle dürttü ve işaret etti, Nicholas anladı. Gönülsüzce kıç güverteye açılan koridora ilerledi, artık kaptan o olduğundan gemiye nezaret etmesi gereken yer orasıydı.

Merdiveni çıkınca Pickens'ı dümenin karşısında buldu, bir denizci dümeni idare ediyordu.

Yardımcı kaplan bağırdı, "Yelkenleri düzeltin!" Dümenciye dönerek, sancak tarafına gel," dedi. Sonra bağırdı, "Geliyor!"

Yukarıda denizciler kararlaştırılan yerlerine gittiler aceleyle. Pickens, "Bu gemi ilkinin kötü ruhlu bir kopyası Kaptan. Onları birbirinden ayıramazdım ve Kartal'ı on yıl kullandım," dedi.

"Ne durumdayız?" diye sordu Nicholas.

"Altı yaralı, üç ölü. Bir on dakika daha harcasaydık karaya oturacaktık. Ama yeterince iyi durumdayız."

Nicholas yumuşak bir şekilde, "Umarım haklısındır," dedi.

Nicholas, güvertenin hareketiyle birlikte sallanarak kıpırdamadan dururken yukardan bir ikaz bağırışı yakınlarda bir başka gemi olduğunu bildirdi. Nicholas kalp atışlarının hızlandığını hissetti, ama bir ses, "Endişelenecek bir şey değil Kaptan. Geri dönerken begalayı batırmam," dedi. Sesini yükselterek, "Gözünüzü açık tutun!" dedi.

Nicholas gülümsedi ve göreve yeni atanmış yardımcı kaptanı, "Siz neden aşağı inip yaranıza baktırmıyorsunuz?" dedi.

Nicholas başını salladı. "Dümen sizde Bay Pickens," dedi.

"Peki efendim!" dedi adam bir selam çakarak.

Nicholas kıç güverteden ayrıldı ve askerlerinin yaralılarla ilgilenmekte oldukları yere gitti. Biri onu gördü ve sormadan gömleğini çıkarmasına yardım etti. Adam yarayı incelerken Nicholas başka yana baktı, sonra adam kaburgalarına temiz bandaj sararken kollarını yukarıda tuttu.

Harry'yle diğerlerinin planlarının sonuna sorun yaşamadan varmış olmaları için sessizce dua etti.

Oklar uçuşurken, Harry nehir teknesinin kamarasının alçak korumasının altına saklandı. Calis sakince ayağa kalktı ve karşılık atışı yaptı, sonra sahilden gelen bir çığlık hedefe ulaştığını belli ederken kamaranın altına kaçtı.

Güvertede uzanmakta olan Praji, "Dört etti. İmayı anlayacak ve geri çekilecekler sanırım," dedi.

Harry, Praji'nin yüzükoyun yatmış şeklinin üzerinden Tuka'ya seslendi. "Ne kadar kaldı?"

"Bir yüz metre kadar sanırım."

Nehirden aşağı sürüklenirlerken, yangını araştırmaya gelmiş atlı okçuların saldırısına uğruyorlardı. Okların ilk yaylım ateşinde bir mavnacı ölmüştü ve

ondan sonra herkes güverteye sımsıkı tutunmuştu. Harry seslendi, "Marcus!" "Ne var?" yanıtı geldi ikinci tekneden.

"Sendekiler nasıl?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, derken Marcus seslendi, "Burada yaralımız var, ama çok kötü değil."

Calis seslendi, "Marcus -yükselen aya karşı iki tane özellikle iyi hedef var." "Ben sağdakini alırım," dedi Marcus.

"Üç deyince," diye seslendi Calis. "Bir, iki," ve "üç" dediğinde ayağa kalkıp ok attı. Harry, Marcus da ok attığında karşılık veren bir kirişin vınladığını duydu. Bir çift bağırış geceyi böldü ve sahilden gelen oklar kesildi.

Harry ona kadar saydı, sonra bağırdı, "Küreklere! Hemen!"

Kayıkçılar, okçular kendilerine saldırmaya başladıklarında çekilen kürekleri kavramak için zıpladılar. Kürekleri yerlerine yerleştirip kuvvetle çekmeye başladılar, bu arada yekeciler tekneleri tekrar nehrin ortasına doğru yönelttiler. Kısa süre içinde hat yeniden oluşturulmuştu ve Harry bağırdı, "Herkes iyi mi?"

Soru tekneden tekneye bağırılarak iletildi ve cevap hızla geldi: Bir ölü, vurulan ilk adam; iki yaralı, ikisi de kötü değil. Harry ilk teknenin baş tarafına giderek hâlâ kamaranın altına sığınmış vaziyette olan Brisa'ya baktı. "Sen iyi misin?"

"Ölesiye korktum," diye yanıt verdi kız. "Ama onun dışında iyiyim."

Harry onun yanında diz çöktü. "Yakında iyi olacağız."

"Eğer dostunla onun neşeli grubu bir gemiyi pusuya düşürmeyi başardılarsa... ben gemilerin yakınında büyüdüm hatırlarsan." Kafasını iki yana salladı. "Nefesimi tutmuyorum."

Harry elini onunkinin üzerine koydu. "İyi olacağız."

Brisa gülümsemeye çalıştı. "Umarım."

Koya girdiler ve geniş nehir tekneleri suda yuvarlanarak, hızla ilerlediler. Harry, "O şeyleri denize götürmek zorunda olmadığımız için mutluyum," dedi.

Praji'yle Vaja alçak kamaranın etrafını dönen tırabzana tutunarak ayağa kalktılar. Praji, "Benim kulağıma eğlenceli geldi," dedi.

Vaja, "Daha önce gözlemlemediysem, dostum bir mizah anlayışı geliştirdi," dedi.

"Kaptım," dedi Harry.

En arkadaki tekneden gelen bir bağırış Harry'nin dönmesine neden oldu. Bağırış tekrar duyuldu ve sonra Marcus'un "Arkamızdan gelen tekneler var," diye seslendiğini işitti.

"Ah, kahretsin," dedi Harry Praji'yi itip yekeye geçerek. Marcus'a seslendi, "Kaç tane ve ne uzaklıkta?"

Marcus soruyu iletti ve bir dakika içinde bağırdı, "Üç tane, birkaç metre geride. Uzun kayıklar ve silahlı adamlarla dolular."

Harry seçeneklerini hızla değerlendirdi, sonra, "Savaşçıların çoğu ilk iki teknede," dedi. Marcus'a seslendi, "Tekneni sağa çektir ve bırak diğerleri geçsin. Sen ve Calis takip edenlerin cesaretlerini kırmak zorunda kalacaksınız."

Praji etrafa göz gezdirdi. "Savaşacak fazla yer yok. Başka bir tekne geçerken kız ona atlasın."

Harry, "İyi fikir," dedi. Brisa itiraz edemeden Marcus'a seslendi, "Margaret'la Abigail'i geçen teknelerden birine aktar ve savaşamayacak herkesi."

Harry, Margaret'tan gelen savaşma becerisiyle ilgili kaba yorumu duymazdan geldi. Sadece, "Çok zayıfsın, kapa çeneni!" diye bağırdı.

Sonra döndüğünde Brisa'nın üzerine gelmekte olduğunu gördü. Kız hiçbir şey söyleyemeden Harry parmağını doğrulttu. "Ve sen de gidiyorsun. Tartışacak vaktim yok!" Kız durdu, bir dakika gözlerini kırpıştırdı, sonra kollarını Harry'nin boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. Uzun uzun öptükten sonra kamaranın tepesine zıpladı ve yana çekilen tekneye atladı. "Seni seviyorum aptal. Kendini öldürtme!" aradaki birkaç metrelik suyun üzerinden kolaylıkla atlayarak teknenin güvertesine indi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Harry.

Kılıcını çekti ve teknenin arkasına geçti. Abigail'le Margaret'ı geçmekte olan diğer teknede gördü ve sonra sıradaki onuncu tekneden gelen bağırışları duydu.

Calis kamaranın çatısına tırmandı ve "Uzun kayık değil," dedi.

Diğer tekneler kürekçileri küreklere kuvvetle asılmış, yanlarından geçerken, Marcus kendi teknesinin kamarasının üstüne tırmandı. İki okçu aynı anda yaylarını gerip oklarını bıraktılar ve kendilerini izleyen tekneden iki adam öldü. Uzun kayıktaki kürekçiler anında geri kürek çekmeye başladılar ve Harry kahkaha attı. Calis, "Bu onların cesaretini bir süreliğine kırar," dedi. Sadağına yumuşakça vurdu. "Tabi oklarımızın tükenmek üzere olduğunu anlamazlarsa," diye ekledi.

Önlerden biri bağırdı, "Gemi!" Harry döndü ve gemi görüş alanlarına girerken içinden bir rahatlamanın aktığını hissetti. Yelkenlerini açmıştı ve rüzgârda döndürüyordu, yani teknedekilerin güverteye çıkabilecekleri kadar yavaşlayacaktı. Harry, "Yükümüzü boşaltırken ensemizdeki adamları geride bırakmalıyız," dedi.

Tuka, "Ya biz Sab?" dedi.

Harry , "Kendi hayatlarımızı kurtarmak için endişeleneceğiz, sonra sizi sahile çıkarmanın bir yolunu bulacağız," dedi.

Tuka başını salladı, ama kendisine söz verilen on teknenin ve elde edeceğin kârın kaybının küçük adamın zihnine ağır bir şekilde çökmekte olduğu

açıktı. Harry bunun farkına vardı ve

"Endişelenecek bir şey yok. Zahmetinize değmesini sağlayacağız. Ranjana'yı nehrin yukarısına babasına götürmeniz için ödeme alacaksınız," dedi.

Tuka bu haberle neşelenmeye çalıştı, ama ikna olmadığı açıktı.

İlk tekne geminin yan tarafına ulaştı ve bir yük aşağı indirildi. Paralı askerler ve kayıkçılar ambarı kapayan küçük kamaraların örtülerini açtılar ve suya attılar. Eve uzun dönüş yolculuğunda ihtiyaç duyacakları malzemeleri çılgınca yüklediler ve tekne boşladığında gemiye tırmandılar.

Harry seslendi, "Birkaçınız ikinci tekneyi beklesin ve onlara yardım etsin!"

Tırmanmak üzere olan iki kayıkçı, gemideki birinci tekne ikinci tarafından itilirken iplerde asılı kaldılar, sonra teknedeki yükü boşaltmaya yardım etmek için kendilerini aşağı sarkıttılar.

Peşlerindeki tekneler bir süre tereddüt etti, sonra biri döndü ve geri çekildi. "Geri mi çekiliyorlar?" diye sordu Harry.

"Hayır," cevabını verdi Calis. "Sanmam. Bence destek kuvvet için gidiyorlar." Tekneler gemiye ulaştı ve güverteden gelen fazladan destekle yük indirme hızla halledildi. Nicholas güvertede, güverteye çıkanlar ona neler olup bittiğini aktarırken ilgiyle izliyordu. Pickens ona emir verildikten sonraki birkaç dakika içinde yola koyulabileceklerini söylemişti, ama limanın ağzına varmaları biraz vakitlerini alacaktı.

Derken Nicholas Margaret'la Abigail'in güverteye tırmandıklarını, kendilerinden daha halsiz iki mahkûmun tırabzanı aşmalarına yardım ettiklerini gördü. Onlara yardım etmek için acele edip kızların tırabzanın üzerinden geçmelerini sağladı. İkisi de onu sıcak bir şekilde karşıladılar, ama Abigail diğer tarafa dönüp aşağıdaki teknelere bakarak, "Ya Marcus? O iyi olacak mı?" dedi.

Nicholas kıskançlıkla rahatlama karışımı bir duygu hissetti; sonra aşağıdan bir ses bağırınca her iki duygu da bir kenara kayboldu, "Kaptan! Gemi

demir alıyor!" "Nerede?" diye seslendi.

"Kıç tarafından iskele yanından!"

Nicholas güverteye tırmanarak kıç tarafa doğru ilerledi. Oradan ay ışığında yelken açan bir gemi gördü. Pickens'a "Ne kadar sürer?" dedi.

"En fazla on dakika içinde yola koyulur. Yirmi dakikaya da burada olur." Nicholas bağırdı, "Kaç tekne kaldı?" "İki," yanıtı geldi.

Geminin, denizcilerle paralı askerlerin, sondan bir önceki tekneye indirilebilsin diye, yük ağını boşaltmak için çılgınlar gibi çabaladıkları tarafına gitti aceleyle. Tırabzana gidip, Harry'ye seslendi. "Ne?" yanıtı geldi.

"Altın kimde?"

"Burada, bende!"

"O halde yukarı getir. Yükün kalanını bırakın. Herkesi güverteye çıkar. Gidiyoruz."

İtiraz eden bir ses Nicholas'a, Ranjana’nın güvertede olduğunu bildirdi ve kız, "Kaptan! Eşyalarım o teknede," dedi.

Nicholas, "O kadar uzun yaşarsak size yeni eşyalar alırız," dedi. Margaret'la Brisa'ya bakarak, "Siz ikinize güvenebileceğimi biliyorum. Margaret, bu Brisa; Brisa, Margaret. Siz ikiniz Ranjana'yı güverteden Amos'un iskele tarafındaki kamarasına götürebilir misiniz?" dedi.

Kızlar Ranjana'yla dört hizmetkârını yedeklerine aldılar ve çok geçmeden Harry, Calis ve Marcus güverteye çıkıyorlardı ve Shingazi'nin en ağır altın sandığı yukarı alınıyordu. Nakor'la Anthony güverteye son çıkanlar arasındaydılar ve Nicholas bağırdı, "Bay Pickens! Bizi buradan çıkarın!"

Emirler iletildi ve Nicholas etrafta göz gezdirdi. Deniz işine alışık olan Crydeeli denizci ve askerler Pickens'ın emirlerini yerine getirmek için koşturuyorlardı. Praji'nin kiraladığı paralı askerler bir yanda dururken,

Tuka’nın işe aldığı kayıkçılar ana ambar ağzının orada toplaşmışlardı. Nicholas, "Sadece ayakaltından uzak durun," dedi kayıkçılara, sonra Praji'ye, "Adamların şimdi gerçek bir dövüşe girebilirler," dedi.

Bazıları söylendiler, ancak Nicholas, "Bunun için para alıyorsunuz!" diyerek döndü ve aceleyle kıç güverteye yöneldi. Kıç güverteye tırmanarak bağırdı, "Bay Pickens başarabilecek miyiz?"

"Yakın olacak," dedi denizci. Arkasına baktı, sonra sırıtarak döndü. "Ama onları dümen suyumuzda bırakacağız."

Nicholas ana güverteye geri tırmandı, diğerlerine bir şey söylemek için döndü, derken yıkılıverdi.

Nicholas gözlerini yardımcı kaptanın kamarasında açtı. Lombozdan içeri güneş giriyordu, böylece bütün bir gece uyuduğunu anladı. Hareket etmeye kalkıştı ve yan tarafının sıcak ve sert olduğunu gördü. Kendini inceleyen Nicholas birinin yan tarafına merhemle yeni bir bandaj sarmış ve onu yatırmış olduğunu gördü.

Pantolonunu giydi ve kaptanın kamarasının kapısını açıp Amos'un yatmakta olduğu tek ranzaya gitti. Daha derin nefes alıyordu ama rengi hâlâ kötüydü. Nicholas bir an onu seyrederek durdu, sonra döndü ve onu yalnız bıraktı.

Ana güverteye ulaşan Nicholas, diğerleri güvertenin üzerinde olabildiğince iyi uyumaya çalışırken, birkaç adamın etrafta dikildiğini gördü. Marcus, Anthony, Harry ve Ghuda kıç güverteye çıkan merdivenin yanında duruyorlar, Praji'yle Vaja ise ana güvertenin diğer tarafında diğer paralı askerlerle konuşuyorlardı.

Marcus'un yanına giderek, "Neler oluyor?" diye sordu.

Harry, "Birkaç sorunumuz var," dedi.

"Ne gibi?" dedi Nicholas.

Ghuda etrafa göz gezdirdi. "Şey, Calis arkamızda kıç güvertede, Praji ve arkadaşları sahile bırakılmak konusunda daha ısrarlı olurlarsa diye."

Nicholas etrafa bakındı, sonra kerteriz aldı. "Yarımadayı ne zaman geride bıraktık?"

"Dün, günbatımından az önce."

"Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu Nicholas.

"Yılan Nehri Kenti'ni bir gece önce geride bıraktık. Öğleyi az geçe," yanıtını verdi Marcus. Harry, "Yaran düşündüğünden de kötüydü, Anthony ilgilendi ve seni yatırdı. Beş dakika sonra sorun çıktı," dedi.

"Bana özet anlat," dedi Nicholas paralı askerleri izleyerek.

"Kayıkçılar başlattı," dedi Ghuda. "Evlerinden ayrılmak ve denizi geçmek için para almadıkları konusunda denizci karıları gibi sızlandılar."

"Neden limandan çıktıktan sonra onları kıyıya bırakmadınız?"

Marcus kızgın bir el hareketi yaptı. "İstedim, ama Anthony'yle Calis, Pickens'ın diğer gemiyi takip etmesinde ısrar ettiler."

"Sonra paralı askerler şikâyet etmeye başladılar," diye ekledi Ghuda, "onları kaçırdığını iddia ettiler. İşler dün gece biraz şarap içtikten sonra hırçın bir hal aldı. Olayları gevşetmesi gerekirken herkesi kışkırttı."

Nicholas, "Bakalım ne yapabilirim," dedi.

Kıç güverteye tırmandı ve Calis'i yayının üzerine yaslanmış halde buldu. "Kayıkçılarla paralı askerlerin kıyıya bırakılmasına neden izin vermedin?"

Calis, "Praji'nin arkadaşlarının daha da sinirlenmesi ihtimaline karşılık burada kalmam en iyisi. Anthony aşağıda mürettebatın yatakhanesinde. Benden daha iyi açıklayabilir," dedi.

Nicholas, "Praji?" diye sordu.

"O iyi. Onları sabırlı olmaları konusunda uyarmasaydı sanırım arkadaşları daha çok sorun çıkarabilirdi." Calis gülümsedi. "Sanırım senin epey temiz

bir kaptan olduğunu düşünüyor ve ne diyeceğini görmek için bekliyor."

Nicholas merdivenden aşağı indi ve Praji'nin durduğu yere gitti. "Kaptan," dedi paralı asker selam olarak.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum, ama size söz veriyorum; kıyıya çıkmak isteyenleriniz günbatımından önce bir tekneye bindirilecekler -yaşadığınız sorunlar için bir ikramiyeyle birlikte."

Halka halinde durmakta olan adamlar anında rahatladılar ve Nicholas dönüp Calis'e kendilerine katılmasını işaret etti. Elfin arkasından bakınca, güvertede bezgin bir yardımcı kaptan gördü. "Bay Pickens!" diye seslendi.

"Tamam, efendim!"

"Bir buçuk gündür nöbette misin?" "Evet efendim!" yanıtı geldi.

"Aşağı in ve biraz uyu. Rotamızı izlemesi için bir adam seç. Ben bir süre aşağıda olacağım." "Evet efendim," dedi adam biraz rahatlayarak.

"Harry!" diye bağırdı Nicholas.

"Evet Nicholas?"

"Kıç güverteye çık ve karaya oturmadığımızdan emin ol. Artık sen ikinci kaptansın."

Harry yalandan hüzünlü bir gülümsemeyle, "Tamam kaptan," dedi.

Nicholas Marcus'la Ghuda'ya kendilerine katılmalarını işaret etti ve güverteden açılan kapı ağzından mürettebatın yatakhanesine gittiler. Anthony orada ranzalarda yatmakta ya da kendi aralarında alçak sesle konuşmakta olan mahkûmlara yardım ediyordu; Abigail ve Margaret da ona yardım ediyorlardı.

"Nasılsınız millet?" diye sordu Nicholas.

Anthony, "Uyanmışsın!"

Nicholas bu belirgin söz üzerine bir şaka yapacaktı ki Anthony'nin gözlerini gördü. Siyah halkaların içine gömülmüşlerdi ve yanakları çökmüştü. "En son ne zaman uyudun?"

Anthony omuzlarını silkti. "Yola çıktıktan bir gün sonra falan. Hatırlamıyorum. Yapacak çok şey var."

Margaret, "Ona biraz dinlenmesini söyledim, ama bana aldırmıyor," dedi. Yüz ifadesinde hem sinir hem de takdir vardı.

"Mahkûmlar nasıl?"

"Hepsi iyi," dedi Anthony. "Dinlendikleri ve yemek yedikleri sürece en kötüsünü atlattılar. Erzakların çoğunu gemiye çıkardık, ama porsiyonlarımıza dikkat etmemiz gerekecek."

"Amos nasıl?" diye sordu Nicholas sesini alçaltarak.

"Kötü," dedi Anthony. "Elimden geleni yaptım; kanaması çok ağırdı ve yarası derindi. Ama onun yaşındaki bir adam için güçlü ve vücudundaki yaralar ölümden ilk kez dönmediğini gösteriyor. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde uyanırsa toparlar."

"Ama uyanırsa, bu gemiyi eve götürecek durumda olmayacak; en az bir ay daha bu senin görevin Nicholas."

Nicholas başıyla onayladı. "Paralı askerlerle kayıkçıları kıyıya çıkarmama nedeniniz ne?"

Anthony'yle Calis bakıştılar, derken Anthony, "Nerden başlamalı bilmiyorum," dedi. Kafasını toplayamıyormuşa benziyordu, bu yüzden Nicholas ona cevabını toparlaması için zaman verdi. "Öbür geminin çok fazla öne geçmesine izin veremeyiz. Bir tekne indirmek için yavaşlama riskini göze alamam."

Ses tonundaki bir şey ciddi endişeleri olduğunu gösteriyordu. Nicholas, "Devam et," dedi.

"Düşündüğümüz her şeyden kötü, Nicholas," dedi genç büyücü. "Nakor bana bildiğimi sanmadığımı düşündüğün şeyler anlattı." Marcus'a baktı, Marcus başını salladı. "Her şeyi bilmiyorum -kraliyet ailesine özel bir şey var- ama bildiğim şey beni hayal edebileceğim her şeyden daha fazla korkutuyor.

"Pantathianlar bir salgın yarattılar. Gördüğüm bütün hastalıklardan kötü."

"Neden?"

"Tedavisi yok," dedi. "Bu şeyi yaratmak için en karanlık büyüleri kullanmışlar. O yaratıklar hastalığı Krallığa taşımak için yaratılmış."

Nicholas gözlerini kapadı. "Bu... epey kötücül şekilde mantıklı geliyor. Onlar bir ölüm mezhebi ve amaçlarına ulaşmak için... memnuniyetle ölürler."

Anthony konuşmaya devam etti. "Hastalığın nasıl ilerlediğini bilmiyorum. Bazı başarısızlıklarını gördüm. Korkunç."

"Ve tedavi edilemeyeceğini biliyorsun?"

"Nakor öyle düşünüyor ve o büyü" -zayıf bir şekilde gülümsedi- "ya da numaralar hakkında benden daha fazla şey biliyor. Belki Pug ya da Dala veya Kilian'ın daha deneyimli rahiplerinden bazıları ya da Ishaplar... bilmiyorum. Ama vaktimiz olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Bir... kambur. Bence hastalık süratle ilerliyor. Görebildiğim kadarıyla, ölenler süratle yenik düştüler. Dış derilerinin hali -kendi gerçek derileri üzerinde bir insan derisi gibi görünüyor- ve hastalığın verdiği diğer hasar, hastalık bulaştıktan sonra kimsenin birkaç günden fazla yaşayamayacağını düşünmeye şevketti. Nasıl yayıldığı konusunda fikrim yok; Nakor yaratıklarla beraber, onlardan ne öğrenebileceğine bakıyor."

"O güvende mi?" diye sordu Nicholas endişeyle.

"Herhangi birinin olabileceği kadar," yanıtını verdi Anthony.

"Neredeler?"

"Yük ambarında. Oraya şu geçitten ulaşabiliyoruz," dedi Anthony, ilerdeki bölmedeki küçük bir kapıyı işaret ederek.

Nicholas kapıya gitti ve açtığında bir başka kapıya giden kısa bir geçit buldu. Geçitte ilerledi ve ikinci kapıyı açtı. Arkadan Anthony'nin diğerlerini uzak durmaları konusunda uyardığını duydu.

Nicholas kendini ikinci yük güvertesinde buldu. Buradaki en alçak güverte malzeme kışlasına dönüştürülmüştü. Tepesinde büyük açık bir ambar ağzı vardı. Nicholas nehir teknelerinden getirilen malzemelerin çoğunun bu güvertede tasniflenmiş olduğunu fark etti. "Yükümüzün geri kalanı nerde?" diye sordu.

Anthony, "Güvertede bağlı. Nakor'la ben buraya indirilmesine izin veremezdik. Çok tehlikeli," dedi.

"Ah Nicholas," dedi tanıdık bir ses aşağıdan. Nicholas aşağı baktı ve Nakor'un boş bir yatakta oturmuş, görünen yatakların yarısında dinlenmekte olan insanlara bakmakta olduğunu gördü. Hiçbirinde sıradışı hiçbir şey yoktu ve Nicholas bazılarını kasabada ve Crydee'deki kalede görmüş olduğunu hatırlayınca irkildi.

"Bu... şaşırtıcı," dedi yumuşak bir şekilde.

"Görmeye başlıyor musun?" diye sordu Anthony. "Bu yaratıklar Krallığa dönebilir ve Batı aleminin yarısına bulaşana kadar hastalığı yayarak aramızda dolaşabilirlerdi. Babanın gücü Yıldızlimanı'yla tapınakları meseleyle ilgilenmeye ikna edebilse bile, bu yaratıklar kıyıya ayak bastıktan sonra Krallıkta yıllarca kaosa neden olacaklardı."

"Nakor," diye seslendi Nicholas, "Faydalı bir şey öğrendin mi?"

"Evet," dedi küçük adam. "İpi sarkıtın."

Nicholas etrafa bakındı ve duvardaki demir çembere bir ipin bağlanmış olduğunu gördü. İpi sarkıttı ve ufak adam kendini yukarı çekerek tırmandı.

Nicholas'ın yanına geldiğinde ipi geri çekti ve "Hastalık başlayana kadar zararsızlar," dedi.

Nicholas yukarı çevrilmiş yüzlere baktı. Bazıları utangaç bir ifadeyle gülümsüyorlardı. Birkaçı selam verdi. Prens döndü ve "Onlara bakmak sinirlerimi bozuyor," dedi. Ghuda'yla Marcus'un bekledikleri, mürettebat yatakhanesine döndü. Giydikleri ateşten gömlek yüzünden bitkin ve hasta olan gerçek mahkûmların görünüşü olaylara Nicholas'ın gözünden bir perspektif vermiş gibiydi. Anthony, "Sorun bu," dedi.

"Ne?"

"Bu şeyleri öldürmek zorundayız." "Ne?" dedi Nicholas.

Nakor onaylayarak başını salladı. "Hastalanacaklar. Daha haftalar var, çünkü Krallığa varmadan önce hastalanmaları işe yaramaz, değil mi? Ama şu an hastalık geçirebiliyor olabilirler. Nasıl bilmiyorum; sadece yayılacağını biliyoruz. Bazı tapınaklar şeytani ruhlar olduğunu düşünüyor, diğerleri bozuk hava. Benim teorim..."

Nicholas sözünü kesti. "Onları neden öldürmek zorundayız? Neden bir yerde bir adada bırakmıyoruz?"

"Takip edilip edilmediğimizi bilmiyoruz," dedi Marcus. "Onları bir adaya bırakmak ve peşimizdekilerin onları ertesi gün almalarına izin vermek bir işe yaramaz. Babanın sarayında sahte bir Abby ya da Margaret'ı yutturamayabilirler, ancak Krondor'a otuz hastalık taşıyıcıyı kolayca getirebilirler."

Nicholas, "Ne yapıyoruz?" dedi.

Nakor, "Zor. Beni öldürmesi zordur -bu hastalığa yenik düşmek için bu gemideki diğer herkesten daha uzun maruz kalmam gerek- bu yüzden aşağı inen ben olacağım. Uyumalarını, çok derin uyumalarını sağlamak için

sularına bir şey karıştırabilirim. Bir yük ağı indirirseniz aşağıya, hepsini içine istifleyebilirim ve siz de onları yandan aşağı indirebilirsiniz," dedi.

"Sularına onları acısız bir şekilde öldürecek bir şey karıştıramaz mısın?" diye sordu Nicholas.

Nakor, "Hayır. Çok tehlikeli. Bu yaratıkların ölümü hastalığın diğerlerine geçmesine neden olabilir. Bilmenin yolu yok. Çok dikkatli olmalıyız. Vücutları yakmayı tercih ederdim, ama denizde bu imkânsız," dedi.

"Kulağa acımasızca geliyor," dedi Nicholas. "Onları uykularından boğmak."

Ghuda, "Acımasızca evlat. Ama hayat çoğu zaman acımasızdır. Kararlılığını sağlamlaştırmak istiyorsan, sadece Crydee'de ölen ve yaralanan zavallıları düşün," dedi.

Nicholas iç geçirdi. "Bu zavallı yaratıkların bunu bildiklerinden şüpheliyim. Yine de, demek istediğini anladım." Nakor'a bakarak, "Yap," dedi.

Nakor gitti. Sonra Nicholas, "Kayıkçılarla paralı askerleri kıyıya bırakmak için durmak zorundayız," dedi.

"Bu sorun yaratacak bir şey," dedi Ghuda.

"Neden?"

Marcus cevap verdi, "Çünkü onlarsız, bu gemiyi yüzdürmek ve diğerine çıkıp ele geçirmek için yeterince adamımız olmayacak. Bu gemiyi aldık çünkü onu kullananlar limandan çıkarken saldırıya uğramayı beklemiyorlardı. Sahte Martı gemiyi aldığımızı gördü. Bizi arıyor olacaklar ve peşlerinde olduğumuzu bilecekler. İt dalaşına hazır ol."

Nicholas, "Hadi gidip konuşalım onlarla," dedi.

Güverteye çıkan Nicholas Ranjana'yla hizmetçilerinin geminin ön tarafında Brisa'yla beraber hava almakta olduklarını gördü. Kız Nicholas'a geniş geniş gülümsedi ve seslenerek sağlığını sordu. Nicholas belirsiz bir hareket yaptı ve ana güverteye hızla yürürken anlamsız bir karşılık verdi. Tuka'ya

kayıkçıları toplaması için işaret verdi ve paralı askerlerle yüz yüze gelmek için hareket etti. Hepsi toplandıklarında, "Adım Nicholas. Krondor Prensi Arutha conDoin'in oğluyum," dedi. Kayıkçılarla paralı askerlerin hepsi ona boş boş baktılar, çünkü isimlerin onlar için bir anlamı yoktu. Praji, "İkramiyeler ve kıyıya çıkma hakkında konuşuyoruz Prens."

Nicholas, "Bunun ikizi bir gemiyi takip ediyoruz biliyorsunuz. Durmakla vakit kaybedemem, ama bir tekne indirecek kadar yavaşlayabilir ve gitmek isteyenlerin gitmesini sağlayabilirim," dedi. Mırıldanmalar oldu. "Buradaki her adama bahsettiğim ikramiyeyi vereceğim." Omzunun üzerinden, "Marcus, git de güverteye çıkardığım altın sandığını getir," dedi.

Marcus'la Ghuda koşturdular. Nicholas, "Kalanlara çok daha fazlasını teklif ediyorum," dedi. "Ne kadar fazlasını?" diye sordu Praji. "Seyret," dedi Nicholas. Bir dakika içinde Ghuda ve Marcus sandığı taşıyarak geri döndüler. Ağır bir şekilde güverteye koydular ve Nicholas sandığı açtı. Kayıkçılar şaşkın şaşkın baktılar ve paralı askerler mücevherlerle altınlar karşısında gırtlaklarından alçak sesler çıkardılar. Nicholas, "Tuka, sandıktan adamlarına söz verdiğim kadarını al," dedi.

Ufak araba sürücüsü tereddüt etti, sonra sandığa uzandı. Birkaç küçük gümüş parayla en küçük altın paralardan birkaç tane arayıp çıkardı. Sonunda ayağa kalktı ve incelemesi için bir avuç dolusu madeni parayı Nicholas'a uzattı. "Kayıkçıları alacağı bu Encosi," dedi.

Nicholas başını salladı. "Praji, adamlarının payını al." Praji daha az tereddütlü davrandı, ama yine de sadece bir avuç dolusu para çıkardı. Nicholas, "Dağıtın," dedi.

İkisi de denileni yaptılar. Sonra Nicholas bir avuç dolusu altın aldı eline ve "Bunları da dağıtın", dedi. Praji paraları aldı ve hepsi de şaşkın ve hoşnut görünen bütün adamlara dağıttı.

Sonra Nicholas, "Praji ellerini uzat," dedi.

Praji ellerini uzattı ve Nicholas onları parayla doldurdu. Praji'nin gözleri kocaman oldu ve kayıkçılar sessiz bir şaşkınlık içinde dikilip durdular.

"Size verdiğim ikramiyenizdi. Şu an gemiden ayrılan her adam onu beraberinde götürecek." Sonra Praji'nin ellerindeki altınları işaret etti. "Ama benimle, benim yurduma gelenlere bunu ve daha fazlasını vereceğim!"

Kayıkçılar ve paralı askerler kendi aralarında konuştular ve Praji, "Prens senin şu memleketin nerede?" dedi.

"Mavi Deniz'in öte yanında Praji. Gemiyle üç aylık mesafede, ya da biraz daha fazla. Dünyanın öbür tarafı."

Hızla küçük bir grup ayrıldı ve Tuka, "Encosi, bu adamların, cömertliğinizden şaşkına dönmüş olsalar da, eşleri ve çocukları var, onlardan ayrılırlarsa ölürler. Kendilerini kıyıya bırakmanızı istiyorlar," dedi.

"Tamamdır." Diğerlerine bakarak, "Siz kalacak mısınız?" dedi.

"Dünyanın öbür tarafına kadar Prens," dedi Praji.

Emirler iletildi ve bir tekne hazırlandı. Ranjana'ya bakmaya giderken Nicholas Praji'ye döndü ve "Yanımızda bu kadar çok bekar adam olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Yok zaten," dedi paralı asker. "Sadece bazıları eşleriyle karılarından ayrılmakla ölmezler."

Nicholas kafasını iki yana salladı. Ranjana ve hizmetçilerini Margaret ve Abigail'le konuşurken buldu. Nicholas, "Leydim, sahile bir tekne gönderiyorum. Kayıkçıların beşi ve paralı askerlerin üçü Yılan Nehri Kenti'ne gidiyorlar. Eşlikçiniz olacaklar. Sizi babanıza göndermek için gereken imkânları sağlayacağım," dedi.

"Hayır," dedi kız.

Nicholas yarı dönmüşken durdu. "Hayır mı?" diye sordu.

"Uygarlıktan bu kadar uzakta karaya çıkmayacağım. Üstelik, eve dönecek olursam, babam beni döver ve bir deve sürücüsüne satar."

Nicholas, "Bakın, ne işler çevirdiğinizi bilmiyorum, ama Andres Rusolavi'nin casusu Anward Nogosh Pata, beni babanızın sizi seven nazik bir adam olduğu konusunda temin etti ve eve döndüğünüzde cezalandırılmayacaksınız."

Kızın tavrı değişti. "Haklısınız. Yalan söyledim. Başka bir nedenle kalmak istiyorum." "Nedir?" dedi Nicholas, sabrının sonu gelmişti.

Aniden kız kendini ona bastırmış, kollarını boynuna dolamıştı. "Kalbimi kazandınız benim cesur kaptanım." Nicholas'ı dudaklarından tutkuyla öptü. Şaşıran Prens kendini kurtarmaya çalışırken kız, "Karınız olacağım," dedi.

Nicholas artık kendisine sıkı bir şekilde bağlanmış olan Ranjana’nın omuzlarının üzerinden Margaret'la Abigail'i görmek için baktı, Marcus'la Ghuda'nın kahkahayı patlatmamak için kendilerini zor tuttuklarını gördü.

DENİZ TAKİBİ

Gözcü bağırdı.

"Ufukta gemi var!"

Nicholas kendini Ranjana'nın ölmez aşkının bitmez tükenmez itirazlarından kurtardı ve bağırdı, "Ne tarafta?"

"Kıç tarafında."

Elini ısrarla kızın göğsüne koydu ve kızı hizmetçilerinin onu düşmekten kurtarmak için yakalamalarını gerektirecek kuvvetle iteledi. Kıç tarafına koşturup kıç güverteye tırmandı, sonra gözleriyle ufku taradı. Bir an sonra ufak kara bir nokta gördü.

"Bay Pickens," dedi, "kayıkçılarla askerleri kıyıya çıkarmak ne kadar zaman alır?"

Yardımcı kaptan gözleriyle kıyıyı taradı ve "Eğer gayret edersek, bir saat ya da biraz fazla, ama sürüklenecek kadar yavaşlarsak ve bir sandal kaybedersek, on beş dakika," dedi.

Nicholas güvertedekilerin hepsini gösterdi. "Bunların hepsini bir sandala sığdırabilir miyiz?"

"Hayır ve kıyıya çarpan dalgaların üzerinde yüzmeleri gerek Kaptan. Üç tur, dört daha iyi olur."

Nicholas küfretti. "O geminin buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Söylemek zor," dedi denizci. "Eğer bir gece önce yolumuzu kesmeye çalışan gemiyse, bir saat kadar. Başka bir şeyse..." Cümlesini tamamlamadı.

"Doğru." Nicholas bir karar verdi. "Saldırıya hazır olun Bay Pickens." Aşağı güvertedekilere bağırdı, "Yan taraftan bir sandal indirmeye hazırlanın!"

Denizciler arka ambar ağzı kapağının üzerinde tersine bağlanmış büyük sandallardan birini çözmek için acele ettiler. Bir gümbürtü koptu ve sandal hızla yukarı kalktı, yan tarafa hareket ettirildi ve sonra alçaltıldı. Gitmek konusunda endişeli olan kayıkçılar ve paralı askerler bir çift ip merdivenden aşağı iki denizciyle indiler. Sandala bindiklerinde kıyıya doğru çılgınca kürek çekmeye başladılar ve Nicholas taraklara girmelerini, ardından sahile vuran dalgaları kırmalarını endişeyle izledi. Kayıkçılardan ikisi sandalın tekrar suya bırakılmasına yardım ettiler ve iki denizci sandalı kıyıya vuran büyük dalgalardan aşırtmak için sıkı bir şekilde kürek çektiler.

"Bu çok fazla zaman alıyor," dedi Nicholas peşlerinden gelen geminin ufukta büyümeye başladığı yere bakarak. Sandal Kartalın yanına geldi, ikinci bir grup kayıkçı ve paralı asker sandala bindiler.

Sandal sahile varırken gözcü bağırdı, "Kaptan renklerini görüyorum!"

Nicholas yaklaşmakta olan gemiye baktı ve siyah bir yelkeni olduğunu gördü. "Ne bayrağı?" diye seslendi.

"Üzerinde altın renkli yılan olan siyah bir bayrağı var."

Praji yukarı seslendi, "Derebeyi'nin gemisi."

Nicholas yaklaşan gemiye ve hareket açısına baktı. "Bay Pickens, ben derin sularda deneyimli değilim, ancak geminin rüzgâra karşı yol aldığını söyleyebilirim."

Denizci gemiyi bir dakika kadar inceledi ve "Evet Kaptan. Deneyimli değilsiniz ama gerçekten de rüzgâra karşı yol alıyor," dedi.

Bir dakika sonra gözcü bağırdı, "Kaptan, pruvasında bir su mengenesi var!"

"Savaş kadırgası. Rüzgârı umursamayıp doğrudan üzerimize kürek çekebilir," dedi Nicholas.

"Limanda kadırga görmemiştim."

Praji ana güverteden bağırdı, "Derebeyi'nin haliç tarafından beslenen özel bir havuzu var; kendi donanmasını orada tutuyor."

"Ne havuz ama," dedi Ghuda.

"Derebeyi'nin dromanı bu," dedi Praji. "Yanlarda iki sıra kürek, bir mengene ve pruvada ahşap bir köprü. Pupada bir mancınık ve direğinin karşısında da bir başka sapan var."

"Yelken açmaya hazır olun Bay Pickens," emrini verdi Nicholas. "O piçin bize ateş edecek kadar yaklaşmasına izin verecek değilim." Ana güverteye bakan tırabzanlara yöneldi ve aşağı bağırdı, "Sandal bordaya gelince, Ranjana ve hizmetçilerini ve her kim uyuyorsa bindirin, geri kalanını yüzmek zorunda kalacaksınız, Gidiyoruz."

Marcus etrafa bakındı ve "Nicholas, kız. Burada değil."

"Bulun onu!" diye bağırdı Nicholas. "Onun aptallıkları için zamanımız yok!"

Marcus kızın kamarasına doğru koşturdu ve sandal tekrar geminin yanına geldiğinde, kayıkçılardan kalanlarla iki paralı asker merdivenden aşağı hızla indiler. Kıç güvertenin aşağısından bağırışlar duyulunca Calis'le Ghuda ne olduğunu görmek için aceleyle oraya gittiler. Brisa, Abigail ve Margaret hizmetçileri arkasından sürerken, Marcus kıvranan, tekmeleyen, ısıran ve tırmalayan bir Ranjana'yı dışarı çekiyordu. "Ona evine geri dönmesi için biraz altın verin ve aşağı indirin!" emrini verdi Nicholas.

"Eve gitmeyeceğim," diye feryat etti kız, Marcus'un tutuşundan kendini kurtarmak için ona pençe atarak. "Rahajan beni öldürür!"

"Bu kadar ölmez aşk yeter," dedi Brisa, Margaret'a hain bir sırıtışla bakarak.

Sandaldan gelen bir bağırış ve sıçratılan suyun sesi bir denizcinin yan tarafa bakmasına neden oldu. "Kaptan," diye seslendi, "sandalı paralı askerler aldılar."

Praji'nin paralı askerlerinden ikisi daha tırabzandan baktılar ve bağırdılar, sonra aşağı inip kaçan sandalın arkasından suya atladılar. "Başka bir sandal mı indirmeliyiz Kaptan?" diye sordu Pickens.

Nicholas, Kartal'a yaklaşmakta olan savaş kadırgasına bakarak, "Hayır, vakit yok," dedi.

Marcus bağırdı, "Onu yan taraftan fırlatayım mı?" diye bağırdı.

Kız çığlık attı. "Hayır! Yüzemem! Boğulurum!"

Nicholas ellerini vazgeçerek havaya kaldırdı ve "Hayır. Onu yere indir," dedi. Saf bir kızgınlık belirten bir ses çıkararak şöyle dedi, "Bizi buradan götürün Bay Pickens. Tam yelken!"

"Bütün yelkenleri ve örtüleri hazırlayın!" diye bağırdı yardımcı kaptan. "Demir alın."

Kartal, başta yavaş yavaş sonra yelkenleri dalgalanıp rüzgârı yakaladıkça suda bir yunus gibi hızla hareket etti.

Nicholas peşlerindeki gemiye baktı ve sordu, "Bize ateş edecek kadar yakınlar mı?"

Nicholas'ın sorusuna cevap verirmiş kadırganın güvertesinden bir gülle fırladı ve gemiden on beş - yirmi metre uzakta bir ıslık sesi çıkararak suya gömüldü. Pickens sakin bir şekilde, "Şey, dua edelim de onlar kuvvetten düşene kadar biz rüzgârı kaybetmeyelim," dedi.

Suyun karşısından, Nicholas kürekçilerin çekiş hızını ayarlamak için çalınan davulun sesini duyabiliyordu. Diğer gemiye sırtını dönerek, "Saldırı hızını çok fazla koruyamazlar. Köleler küreklerin başında baygınlık geçirmeye başlar," dedi.

Pickens başıyla onayladı. "Buna rağmen yelkenleri var Kaptan."

Kötücül görünüşlü siyah ve altın rengi yelken rüzgârda dalgalanırken Nicholas tekrar arkaya baktı. "Rüzgârla bizi geçemezler."

"Hayır Kaptan, ama rüzgâr kesilirse bize ciddi sorun yaratacak kadar yakında kalabilirler."

"O halde kuvvetli bir rüzgâr için dua edin Bay Pickens. Eve uzun bir yolumuz var."

"Evet Kaptan."

Nicholas ana güverteye geri döndü ve yumruklarını meydan okur bir tavırla kalçalarına yaslamış olan Ranjana'nın karşısına çıktı. "Beni kıyıya çıkarmayacaksın!" diye emretti kız.

Nicholas durdu, konuşmaya başladı, durdu, sonra bir başka kızgınlık sesi çıkardı. Sırtını döndü ve kamarasına doğru yürüdü.

Marcus, kızın koluna verdiği zararı inceleyerek, "Bana seni yandan atma emrini vermemiş olması iyi bir şey, kızım," dedi.

Ranjana döndü ve eteğinin geniş kemerinden mücevherle kaplı küçük bir hançer çıkardı. Hançeri Marcus'a doğrultarak, "Evet, iyi bir şeydi!" dedi.

Hançeri yere doğru savurdu ve hançer güvertede Marcus'un çizmelerinin arasına saplandı. Brisa güldü. "Sürprizlerle dolu, değil mi?"

Harry, "Sanırım Nicholas bunu çok yakında keşfedecek," dedi.

Margaret'la Abigail şaşkınlıkla baktılar ve Margaret, "Kızın zor olduğunu söylemiştin, ama ölümcül olduğundan bahsetmemiştin."

Abigail Marcus'un yanına gitti ve rahatlatıcı sesler çıkararak çizikleri inceledi. Abigail sonra, "Nicholas bunu çok yakında keşfedecek derken ne demek istedin Harry?" dedi.

Cevap veren Brisa oldu. "İyisi mi kız yapmak istediği şeyi yapmak için Nicholas'a ulaşmanın bir yolunu bulacak diyelim şuna."

Harry başıyla onayladı. "Ve Nicholas’ın kadınlarla tam olarak fazla deneyimi yok."

Margaret, "Ve sizin var silahtar, öyle mi? Bunu bahçede kendisine takıldığımda kızaran delikanlı mı söylüyor?"

Marcus, "Sizi son görüşümüzden bu yana çok şey yaşandı kardeşim," dedi.

Harry, "Dostum, olayları olduğundan hafif gösterme konusunda çok beceriklisin," dedi ve kahkahayı patlattı. Bir dakika sonra Ghuda da ona katıldı ve çok geçmeden gruptaki herkes gülüyordu.

Nicholas uyumayı denedi; çizmelerini çıkarmış, ama ranzaya giysileriyle uzanmıştı. Neredeyse bitkin olduğu halde yine de zihnini durumu endişeyle düşünmekten alıkoyamıyordu. Derebeyi'nin gemisi hemen peşlerindeydi. Gemiyi kim yönetiyorduysa rüzgârı ve kürekleri şansını yakaladığında mesafeyi kısaltmak için kullanmakta becerikliydi. Pickens sahili izlemeyi bırakıp denize doğru yönelir yönelmez, kadırgayı arkalarında bırakacaklarını söylemişti. Nicholas, Amos'la onun kamarasında bir süre oturduktan sonra, yemeğini kamarasında tek başına yemişti.

Sonra Amiral'in akıntılar ve rüzgârla ilgili kısaltma ve notlarının şifresini çözmeye çalışarak, Amos'un seyir defterini sökmeye çalışmıştı. Nicholas denizcilikten geldikleri yolu harfi harfine izleyerek eve dönemeyeceklerini bilecek kadar anlıyordu -bir rota belirlemeliydiler, ama akıntılarla geldiklerini yönün aksi istikametinden esen rüzgârların avantajını kullanabilecekleri bir rota. Aksi takdirde rotalarından yüzlerce mil sapacaklardı.

Nicholas kapıda bir gıcırtı duyup anında uyandığında nihayet kestirmeyi başarmıştı. "Ne?" diye sordu kılıcını gürültülü bir şekilde kınından çekerken.

"Yapma," dedi bir kadın sesi. Biri yatakta yanına oturdu.

"Abby?" diye sordu Nicholas, ışık yakmak için uzanarak. "Marcus'la sicim dolabında," dedi ses. "Onlar... tekrar tanışıyorlar diyelim." Nicholas feneri

yaktı ve Ranjana'nın yanında oturmakta olduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu izinsiz içeri girmiş olmasına sinirlenerek.

"Konuşmamız lazım," dedi kız. Üzerine yapışan ipek bir elbise giyinmişti, saçlarını ise allın ve inci iğnelerle toplayarak, siyah buklelerini ortaya çıkarmıştı.

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Gittiğimiz şu yer? Gerçek bir Prens misin?"

Nicholas, "Ranjana -adın ne?"

"Iasha."

"lasha, ben bir Prensim. Amcam Kral. Ondan sonra ağabeyim Kral olacak."

Kız utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi. "Bu kadar çok sorun yarattığım için üzgünüm. Margaret denen kızla konuştum. Ne kadar çok ölüm ve acı olduğu, ya da bu kadar yolu Abigail denen kız için geldiğin hakkında gerçekten bir fikrim yoktu."

Nicholas ranzaya uzanıp kolunu başının altına alırken iç geçirdi. "Bu yolculuğa başladığımda, sana Abigail'i ne kadar çok sevdiğimi anlatabilirdim. Şimdi bütün bunlar aptalca geliyor."

"Aşk asla aptal olmaz," dedi Iasha. "Şey, öyle olduğunu söylemek istemedim. Ama hissettiğim şeyin aşk olduğunu düşünmek öyleydi."

"Ah?"

"Buraya bunu söylemek için mi geldin -üzgün olduğunu?'

"Evet - hayır." İç geçirdi. "Seni sevdiğimi söylerken, bunu Kilbar'a geri gönderilmeme engel olmak için yaptım."

"Bir şekilde bunu anladım," dedi Nicholas sinirini belli ederek.

"Ama hayatımı kurtaracağından bahsederken yalan söylemiyordum?"

"Baban Derebeyi'nin kurduğu bir komplo yüzünden seni öldürür ya da satar mıydı gerçekten?"

Kız tekrar derin derin iç geçirdi. "Hayır, benim yaptığım bir şey yüzünden. Ya da daha ziyade, Ranjana'nın yaptığı."

"Ne?" diye sordu Nicholas, şaşkınlığı yüzünden belli oluyordu.

"Ben Kilbar Ranjana'sı değilim."

"Kimsin sen?"

"Ben onun hizmetkârı Iasha'yım. Diğer hizmetkârlar da oyuna dahil."

"Bunu bana açıklasan iyi edersin," dedi Nicholas.

"Ranjana, Yılan Nehri Şehri'nin Derebeyi'nin on beşinci karısı olmak istemiyordu.

Çocukluğundan beri Hamsa'dan ikincil bir prense âşıktı. Bu yüzden banker Andres Rusolavi'ye rüşvet verip, beni kendi yerine geçirdi ve bizi güneye gönderdi, bu arada kendisi de prensiyle gizlice evlenmek için Hamsa'ya doğru yola koyuldu. Hamsa'yla Yılan Nehri Şehri arasında iletişim yok, bu yüzden hanımım prensine kavuştu, ben de Derebeyi için bir başka güzel yüz olacak ve lüks içinde yaşayacaktım, diğer hizmetçiler de sessiz kaldıkları için tarafımdan ödüllendirileceklerdi."

Nicholas öfkeli bir ses çıkardı. "Yani bu da başka bir oyundu?"

"Korkarım öyle Prensim. Şimdi kendimi sizin merhametinizi bırakmalı ve benimle birlikte diğerlerini köle olarak satmamanız için yal varmalıyım."

Nicholas kıza gözlerini kısarak baktı. "Her nedense Margaret'ın sana Krallık'ta kölelik olmadığını söylediğini düşünüyorum."

Kızın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama bütün söylediği "Ah?" oldu.

Nicholas çapaklı gözlerini elleriyle sildi ve "Amos'u kontrol etsem iyi olacak," dedi.

Nicholas yatakta doğrulup oturmaya kalkışırken, kız öne eğildi ve yumuşak dudakları

Nicholas'ınkilerle buluştu. Nicholas bir an kıpırdamadan oturdu, sonra, kız geri çekildiğinde, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Çünkü seni sevmediğime göre, cesur kaptanım, sanırım sen nazik bir adamsın ve hizmetçiye de bir Ranjana gibi davranırsın."

Nicholas, "Dürüst konuştunuz hanımefendi." dedi, ayağa kalktı. "Ama her nasılsa memleketinizden birinin ön değerde olduğunu söylediği bir şeyi alana kadar ben epey bir zaman geçecek."

Kız bunun üzerine ayağa kalktı. "Bana şu Krallığından bahset."

Nicholas, "Amos'u kontrol ettikten sonra sana gösterebilirim. Gel hadi," dedi.

Feneri aldı ve kızı Amos'un odasına, yaralı Amiral'in uyumakta olduğu odaya götürdü. Nicholas bir an, hâlâ solgun görünen Amos'a bakarak duraksadı.

"Yaşayacak mı?" diye sordu kız yavaşça.

"Kesinlikle öyle olmasını umuyorum," yanıtını verdi Nicholas. "Döndüğümüzde büyükannemle evlenecek. Biz -ailem-onu çok severiz." Amos'un kıpırtısız duran yüzüne uzun bir süre baktı.

Nicholas harita dolabına döndü ve feneri yere koydu. Pantathianların esas kaptan için koymuş oldukları deniz haritalarını inceledi. Onlarla Amos'un seyir defteri arasında eve gidiş yolunu saptamayı umuyordu. Acı Denizi

gösteren bir haritayı seçti ve ruloyu açtı. Krondor'u işaret ederek, "Yaşadığım yer işte burası," dedi.

Kız gözlerini kıstı. "Ben okuyamam Kaptan. Bu çizgiler ne diyor?"

Nicholas Krondor'dan bahsetmeye başladı ve Yılan Nehri Şehri'nden ne kadar uzağa yelken açmış olduklarını ve bunun haritada neye benzediğini gösterdi. Kızın soluğu kesildi. "Bir adam tarafından sahip olunamayacak kadar engin bir toprak."

"Sahip olmak değil," diye düzeltti Nicholas. "Bunu sana ayrıntılarıyla daha sonra açıklamak zorundayım, ama amcam Kral çünkü bu onun doğum hakkı, ama ayrıca burada yaşayanları korumak için yerine getirmesi gereken yükümlülükleri var. Benim ülkemde, soyluluk sadece bir ayrıcalık değil, bir sorumluluk da aynı zamanda. Biz hükmederiz, ama hizmet de ederiz."

Biraz ailesinden bahsetti ve konuşmayı bitirdiğinde, kız, "Yani sana hükmetmen için bir şehir verilmeyecek?" dedi.

Nicholas omuzlarını silkti. "Babamla amcamın benim için ne planladıklarını bilmiyorum. Bir Roldem ya da Kesh Prensesiyle bir devlet evliliği, sanırım. Ya da önemli bir dükün kızıyla. Rillanon'a gönderilebilir ve Kral olduğunda ağabeyimin sarayında görev yapabilirim."

"Bu Rillanon nerede'"

Nicholas bir başka harita rulosunu açtı ve kıza Krallık Denizi'ni göstermek için haritayı ilkinin yanına koydu. "Buradaki ada" -işaret etti- "benim halkımın vatanı. Buradan çıktı ve bu yüzden bize Adalar Krallığı deniyor."

"Bana şu Rillanon'u göstermelisin," dedi kız kolunu onunkine kaydırarak. Nicholas kızın göğsü koluna değince kızardı.

"Ah, belki," dedi kendini uzaklaştırıp haritaları kaldırarak. "Sanırım, yine de, sana görmek istediklerini gösterecek birini bulmakta zorluk çekmeyeceksin."

Kız somurttu ve Nicholas kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Ben fakir bir hizmetçiyim. Mevkii sahibi hangi adam bana iki kez bakar?"

Nicholas sırıttı. "Çoook, derim ben olsam. Kesinlikle güzelsin."

Kızın yüzü aydınlandı. "Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Nicholas bunu fırsat bilerek, "Marcus'un gözlerini oymaya kalkmadığın ya da yaralı bir kedi gibi haykırmadığın zaman," dedi.

Kız ağzını eliyle kapatarak gülümsedi. "Ranjana öyle davranır Kaptan. Rolümü inandırıcı oynamak için onun gibi davranmaya çalıştım."

Nicholas ne söyleyeceği hakkında bir fikri olmadığının farkına varınca, birdenbire sessizlik oldu. Kız fenerden gelen yumuşak ışıkta ona bakarak durmaya devam etti. Göz göze geldiler ve kız bir adım öne çıkıp onu tekrar öptü. Bu sefer Nicholas'ın bedeni yönetimi ele aldı ve düşünmeden, onu sıkıca kendine çekti.

Bir dakika kadar yumuşak sesler çıkararak durdular, derken bir ses zayıf bir şekilde, "Nicky, sen ve kız arkadaşın kendinize ait bir kamara bulamaz mısınız?" dedi.

Nicholas döndü. "Amos!"

Amos'a doğru iki adım attı ve lasha'ya döndü. "Git Anthony'yi çağır!" dedi ve kız büyücüyü bulmak için aceleyle çıktı.

"Oturmama yardım et," dedi Amos.

Nicholas, Amos'un daha rahat pozisyonu bulmak için kolunu kavramasına izin verdi, sonra sırtındaki yastıkları ayarladı.

"Pekâlâ, Ghuda bana beş altın para borçlu," dedi Amos.

"Neden?" diye sordu Nicholas.

"O kızın siz genç zamparalardan birini kendisini bizimle gelmeye ikna edeceğine bahse girmiştim. Yani onunla yatan sensin?"

"Hayır, onunla yatmıyorum," dedi Nicholas.

"Tanrım, evlat, senin neyin var?" Öksürdü ve "Ah, kahretsin, canım yanıyor," dedi.

"Sağ olduğun için şanslısın," dedi Nicholas.

"Buna bana söyleyen ilk sen değilsin," dedi Amos. "Şimdi, ben yaralandığımdan beri neler oldu?"

Nicholas onu bilgilendirdi ve anlatmayı bitirdiğinde, Anthony belirdi. Şifacı Amos'u inceledi ve "Bir süre daha yatakta kalsan iyi edersin. Sana et suyu getirecek birini ayarlarım. O karın yarası tehlikeli, bu yüzden bir süre ne yediğine dikkat etmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Biraz şarap uygun olur mu sence?" diye sordu Amos zayıf bir gülümsemeyle.

"Et suyuyla birlikte küçük bir bardak," dedi Anthony. "Daha iyi uyumana yardımcı olur." Anthony gitti ve Nicholas, "Yarın biz..." dedi.

"Aşağıdaki şeyleri öldürmek zorundayız," dedi Amos. "Evet, neden beklediğinizi merak ediyordum."

"Zor, Amos. Nakor'la Calis'in bana ne dediklerini biliyorum ve Margaret'la Abigail'in dediklerini, ama insana benziyorlar, Crydee Kalesi'nden dostlara benziyorlar."

"Ama değiller," oldu Amos'un tek söylediği. "Sen Kraliyet Soyundan bir prenssin, baban ve ağabeylerin gibi bir görevin var. Bu çoğu zaman kendininkini korumak için başka canları almak anlamına gelir. Adil ya da doğru değil, ya da haklı bile değil, sadece gerekli. İşler böyle yürür."

Nicholas başını salladı. "Bırakayım da uyu. Yarın eve giden yolu bulmamız için seyir defterindeki karalamaları deşifre etmene ihtiyacım var."

Amos, "Yarın," dedi. Çoktan uykuya dönmeye hazır görünüyordu. "Bir şey daha." "Ne?" "O küçük kız. Fazla yakınlaşmasına izin verme." "Bende yanlış bir şey olduğunu söylediğini sanmıştım..." Amos, "Hayır, onunla yatmanı kastetmedim. Büyük ihtimalle sana birkaç şey öğretecektir. Hayır, sadece kim olduğunu ve kaderinin nerede yattığını hatırla. İstediğini sevmekte serbestsin, ama kiminle evleneceğini sana Kral söyleyecek," dedi.

Nicholas başını salladı. "Bütün hayatım boyunca bunu duydum Amos."

"Sadece unutma ki sana dokunduğunda... Çoğu erkek o zaman pek iyi düşünemez; sözler verme." Sonra sırıttı ve Nicholas'ın karşısında yine eski Amos vardı. "Hayatını kontrol altına almasına izin veremeyecek olman, denemesine izin vermesinin tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez." Nicholas kızardı. "İyi geceler Amos. Sabah görüşürüz."

Kendi kamarasına döndü ve feneri Amos'unkinde unuttuğunu hatırladı. Karanlıkta gömleğini ve pantolonunu çıkardı ve yatağın üzerine oturdu. Bir şey kıpırdayınca ayağa fırladı. Iasha’nın sesi, "Örtünün altına gir. Burası soğuk!" dedi.

Nicholas tereddüt etti, sonra kızın yanına kaydı. Kendi teninde onun sıcak tenini hissetti. Bir an, ne yapmak gerektiğinden emin olamayarak hareketsiz kaldı, derken kızın dudakları onunkilerle buluştu. Ona karşılık verdi, sonra güldü.

"Ne?" diye sordu kız, sesinde eğlenceyle kaygı karışımı bir duygu vardı. "Komik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Nicholas. "Sadece Amos'un söylediği bir şeyi düşünüyordum."

"Neyi?"

"Daha sonra söylerim," dedi onu tekrar öperek.

Harry, "Hâlâ arkamızdalar Kaptan," dedi.

Nicholas güverteye henüz yeni gelmişti, gök maviydi ve taze bir esinti vardı. "Bu tempoyu daha ne kadar sürdürebilirler? Uzun bir yolculuk için hazırlıklı olamazlar."

"Belki umursamıyorlardır," dedi Harry. "Kamarada işin bitti mi?" Gemide kadınlar da olduğundan, subaylar ve soylular aynı yeri paylaşıyorlardı, bu yüzden Pickens ve yeni bir ikinci kaptan, Gregory deniz asteğmeninin ranzasını paylaşıyorlardı. Harry'yle Nicholas da farklı nöbetlerdeydi -Harry gece komuta ediyordu- ve yardımcı kaptan kamarasında uyuyorlardı. Ranjana, Margaret, Abigail ve hizmetçilerin Krallık gemilerindeki yolcu ya da misafir kamaralarında kalmaları gerekiyordu, ama Nicholas kızların da kendisiyle Harry gibi ayarlamalar yapıp yapmadıklarını merak etti.

Harry, "O salak sırıtışı yüzünden silersen biraz daha inandırıcı bir komutan olursun," dedi. Nicholas, "Sırıtış mı?" dedi.

Harry başıyla onayladı. "O duyguyu bilirim." Başını güverteden geçmekte olan Brisa'ya doğru sallarken gülümsedi.

"Bak, bunu söylemek için komik bir zaman, şeyi düşünürsek..." "Neyi düşünürsek?"

Nicholas kızardı. "Dün gece olanları, ama bu uyku ayarlamaları konusunda ihtiyatlı olmaya çalışmalıyız."

Harry, "Neden? Benim Brisa'm, senin Ranjanan var, Marcus'un Abigail'i var, Anthony Margaret'la beraber; öyle görünüyor ki oldukça makul bir şekilde işlemiş," dedi.

"Bunu bu gemideki diğer kırk dokuz adama açıkla," dedi Nicholas. Harry bir ambar ağzı örtüsü üzerine oturmuş Brisa'nın yürüyüşünü seyreden bir grup paralı askere baktı. "Kendi adamlarımıza güvenebiliriz, onlar profesyonel askerler ve Kral'ın denizcileri. Ama kiralık kılıçlara? Yemeklerde ne kadar şarapla bira tüketildiğinin izlenmesini ve belaya karşı kulağımızın kesik olmasını istiyorum. Önümüzdeki okyanusu geçmek için üç, belki daha çok ay var."

Harry iç geçirdi. "Haklısın. Diğerlerine bir şeyler söylerim." "Esas problem hizmetçiler olacak," dedi Nicholas. "Küçük bir ağız dalaşı başka, ama onlar için bıçak kavgası feci olabilir."

Harry, "Anlıyorum. Tetikte olmamız gerektiğini iletirim," dedi.

Aşağıdan gelen bir beddua Nicholas'ın dikkatini ana güverteye çekti, Amos durmuş Anthony'nin ricalarını elini sallayarak reddediyordu. "Şifacı olan sen olabilirsin, ama bu benim vücudum ve ne zaman temiz havaya ihtiyaç duyduğumu da ben bilirim! Defol!" Anthony'nin yardım teklifini zayıf bir şekilde ittirdi ve tırabzanı kavradı.

Nicholas aşağı acele etti ve "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?" dedi.

"Yatakta, dün gecenin bira bardağının dibi gibi kokacak kadar kaldım. Biraz havaya ve temiz giysilere ihtiyacım var." Aşağıdan Nakor belirdi ve "Anthony, Kaptan," dedi. Amos'u görünce, "Amiral! Size görmek güzel," dedi. "Senin aptal sırıtışını görmek de öyle," dedi Amos. Nakor, Nicholas'a hitaben, "O yaratıkların hepsi uyuyakaldı. İlaç bir süre idare eder, ama insanlıktan çıkmış şeylerde bilemezsin. Şimdi yapmalıyız," dedi.

Nicholas bir an gözlerini kapadı ve "Yap," dedi. Nakor Ghuda'ya işaret verdi. Yük ambar ağzının yanından kaydılar ve ambarın üzerinde küçük balast torbaları bağlanmış büyük bir yük ağını hareket ettirdiler. Nakor ağa çevik bir hareketle atladı ve ağ aşağı inerken asılı kaldı. Onlar sessizce beklerken zaman çok ağır ilerledi, çünkü bilincini kaybetmiş otuz yaratığı ağa yüklemek için sadece Nakor aşağı inmişti. Bildiği bazı numaralar yüzünden hastalık kapma olasılığı en az olan kişi olduğunu iddia etmişti ve hastalığın nasıl bulaştığını bilmeden Nicholas kararına katılmazlık edemedi.

Derken aşağıdan bir bağırış duyuldu ve Ghuda işaret verdi. Yukarıdaki adamlar bocurgattan uzanan ahşap tekerlek parmağını ittiler ve yük ağı güverteye çıkana kadar ağır ağır yükseldi. Nakor ağın dışına asılmıştı ve ambardan çıkıp güvertede yükselirken yere atladı. Ağ tırabzanının yukarısına gelene kadar yukarı çıkartıldı ve iki adam onu suya sallamak için ağa asıldılar. İçindeki vücutlar huzurlu görünüyorlardı, uyuyan genç erkek ve kadınlar.

Derken herhangi bir emir beklemeden Nakor bir bıçak aldı ve ağın sicimini keserek salıverdi. Ağ su sıçratma sesiyle suya çarptı ve ağırlığı onları denizin dibine doğru çekerken berbat ağdakilerin gözden kaybolmasını Nicholas sessiz bir tiksintiyle seyretti.

Anthony elini Nicholas'ın omzuna koydu ve "Yapılması gerekiyordu. Başka yolu yoktu. Bu yaratıkların ölmek için yaratıldıklarını aklından çıkarma," dedi.

"Bu cinayeti kolaylaştırmıyor," dedi Nicholas yumuşak bir şekilde.

Anthony, "Nakor'la aşağı güverteye gideceğim. Kendi aramızda orayı arkada kalmış herhangi bir hastalıktan arındırabiliriz. Böylece paralı askerlerin ana güverte dışında uyuyacak yerleri olur," dedi.

Nicholas başıyla onayladı.

Amos, "Ya bizi izleyen gemi?" dedi.

Nicholas, "Pickens bir kadırga olduğunu söyledi. Katapultu ve balistası olan çift sıra kürekli bir Queg kadırgası gibi; ayrıca bir mengenesi ve rampası da var. Ana direkte tek bir üçgen yelken var ve sanırım arkasında bir randa yelkeni var, hoş hiç görebileceğimiz kadar yaklaşmadı ama," dedi.

"Kaptan cesur ya da deli. O bir derin su gemisi değil. Bir fırtına çıksa hayatları için kürek çekiyor olurlar."

"Kimle uğraştığımızı unutma," dedi Nicholas.

Amos başını salladı. "Senden iyi biliyorum evlat. Onların kasaplığını senin sadece hayal edebileceğin derecede görmüşlüğüm var." Bakışlarını yukarı çevirdi ve "Adamlar işlerini yapıyora benziyorlar," dedi.

"Pickens iyi bir yardımcı kaptan çıktı ve Harry de biz ilerlerken öğreniyor." Nicholas gülümsedi.

"Ben de öyle."

"Bazen en iyi yolu budur. Pickens hep iyi bir denizci olmuştur; onu baş kasarada tutan limanda çok fazla içme aşkıydı." Pickens'ın durmakta olduğu yere bakarak, Amos, "Bütün bunları aşarsak ve limanda ayık kalırsa, terfisini kalıcı yapacağım," dedi.

Amos biraz sendeledi ve tırabzanı kavramak zorunda kaldı. Nicholas, "Pekâlâ. Bu kadar yeter.

Doğru yatağa. Hazır olduğunda kumandayı seve seve sana veririm, ama bir süre daha olmaz," dedi.

Nicholas, Amos'un kamarasına dönmesi için yardımcı olurken Amos, "Nicky, bana bir iyilik yapar mısın?" dedi.

"Ne?"

"Eve döndüğümüzde, büyükannene bu olaydan bahsetme Onu üzmenin gereği yok."

Nicholas, "Bence midendeki o deliği fark edebilir Amos," dedi.

"O halde iyi bir hikâye bulurum," dedi Amos zayıf bir halde.

Nicholas ranzasına uzanmasına yardım etti ve o kamaradan çıkmadan Amos çoktan uykuya dalmıştı.

Zaman yavaş ilerliyordu. Nicholas'ın erkeklerle kadınlar arasında sürtüşme çıkacağı korkusu, peşlerindeki savaş kadırgası görülebildiği sürece, asılsız olacağa benziyordu. Kadırgadan saatlerce iz görülmüyor, derken tam günbatımından önce ya da şafakta tekrar beliriyordu. Kraliyet Martısı ortalarda gözükmezken, gevşemek ve yolculuğun mücadelesiz biteceğini düşünmek kolay olabilirdi, ama ufukta, arkalarındaki kara şekil onlara hep bir kavganın olası olduğunu hatırlatıyordu.

Crydeeli mahkûmlar güvertede biraz zaman geçirecek kadar güçlerini topluyorlardı. Crydeeli bir düzine kadın ve lasha'yla birlikte dört hizmetçi kız bekar adamların Nicholas'la arkadaşlarına kızmamaları için

ortalardaydılar. Nicholas iki kez kayıkçılarla paralı askerler arasındaki itiş kakışı dağıtmıştı, ama Krondor'da gözlemlediği çıraklar arasında şehirli kızlar hakkında çıkan anlaşmazlıklardan daha kötü olmadıklarına hükmetti.

Denizciler gemiyi rüzgâra göre ayarlıyorlardı ve bu yolculuğa katılmayı seçen kayıkçılar becerikli güverte tayfalarına dönüşüyorlardı. Crydeeli askerler kendilerini yolculuk sırasında öğrendikleri görevlerinin başında buldular, bu arada Nicholas, Marcus ve Harry kaptanlık sanatını öğreniyorlardı.

Nicholas Amos'la her gün görüşüyor, Amos onun haritalarla seyir defterinden bir navigasyon duygusu edinmesine yardımcı olmaya çalışıyordu. Novindus'dan dönüp denizin karşı tarafına yöneldiklerinde, Amos'un canayakın bir akıntı bulma ihtimallerinin çok olduğunu düşündüğü yere yaklaşıyorlardı. Karayı çoktan arkalarında bırakmışlardı ve şimdi su daha koyu bir maviye dönüşüyor, akıntıda bir değişiklik olduğunu gösteriyordu. Nicholas böyle değişiklikleri görmek konusunda hâlâ Amos kadar kendine güvenmiyordu, ama zaten, Amos bu işi kırk yıldan fazladır yapıyordu.

Gemideki yaşam gergin de olsa, bir rutine girmişti. Ancak çok az insan sürekli bir bulutun altında yaşayabilir; samimi keyifli anlar gibi çok az şakacı olunan anlar da vardı. Harry'yle Brisa hâlâ tartışıyor ve birbirlerine sahte tehditler savuruyorlardı, ama Nicholas onları nadiren ayrı gördüğünü fark etti.

Margaret'la Anthony sık sık pruvada görülebiliyorlardı. Brisa'yla Harry kadar duygularını açığa vurmuyorlardı, ama çok az çift onlar gibiydi.

Marcus'la Abigail sakin bir rahatlığa kavuşmuşlardı, hoş Abigail Krondor ve Rillanon'u görme arzusunu belirttiğinde hâlâ Marcus'un kaşlarını çatmasına neden olabiliyordu. Nicholas kuzeninin kesinlikle gerekli ya da av için olmadıkça, bir daha evinden atla bir günlük mesafeden fazla uzaklaşacak bir adam olmadığına hükmetmeye başlıyordu.

Nicholas hayatını şaşırtıcı bir şekilde tatmin edici buluyordu, lasha tutkulu bir eğitici Nicholas da çok hevesli bir öğrenciydi. Gemiyi yönetme ve

adamların yaklaşan savaş için eğitilmesini denetleme görevleri, Amos'la geçirilen zaman -hepsi onu sadece mutlu denebilecek bir ruh haline sokuyordu.

Bir savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyordu ve anayurdu için felaket olacak bir şey dengede duruyordu, ama koşullar aksini gerektirmedikçe o problemi bir kenara bırakmayı tercih ediyordu. Yol boyunca karşılaştığı iyi şeyleri takdir etme becerisini bu olası çatışma arttırıyordu. Bu aradan dolayı, işten keyif almaktan, iyi arkadaşların dostluğundan ve güzel, genç bir kadının sevgisiyle tatmin oluyordu.

Nicholas kıza âşık olduğunu düşünecek kadar pratikti; ona karşı hissettikleri basit bir sevginin işaretleri değildi; lasha güçlü bir merakı ve Brisa’nın sergilediği sertlikle kavrayışa sahip, zeki ve akıllı genç bir kadın olduğunu göstermişti. Brisa’nın ilk tanıştıklarında sergilediği soğukluğun anlamlı bir hayatta kalma arzusu olduğu ortaya çıkmıştı, lasha’nın resmi eğilim eksikliği ve sert yetiştirilmiş olması zekâsını gölgeleyemiyordu ve birçok durumda Nicholas onun şaşırtıcı aldırmazlığına kendi aptallığıyla çekiliyordu. Ama Nicholas, onun yaşındaki genç adamların sık sık yaptığı gibi, büyülü bir aşk hayal ederken, çocukluk günlerinden bir devlet çocuğu olduğunu ve kendi hayatını seçme hakkına asla sahip olamayacağını da biliyordu.

Ekvatoral suların sıcak öğle sonralarında, güvende olmalarını sağlamak için geldiği insanlarla birlikte, bu kuzeydoğu yolculuğu arası, genç Prensin özgürlüğe yakın bildiği tek şeydi.

İkinci ayın sonlarında tanıdık sulara giriyorlardı; Amos bir gece güverteye çıktı ve göğü taradı. "Yıldızlar olmaları gerektiği gibi," dedi sırıtarak. "Eve gidiyoruz." Bu son cümleyi Nicholas'ın ondan hiç duymadığı bir hasretle söylemişti.

"Sorun ne?" diye sordu Nicholas.

"Sorun yok, "dedi Amos. Ana güvertenin tırabzanına yaslandı ve karanlık sulara baktı. "Sadece bunun gerçekten son yolculuğum olduğunu düşünüyordum."

"Saraya kapanacağını sanmıyorum," dedi Nicholas. "Büyükannemin eyaletleri var ve yolculuk etmeyi sever. Bir mevsim Krallığı -Rillanon, Bas-Tyra, Carline Halayı görmek için Salador'a, yeni şaraplar tatmak için Karaavlak'a, iki yılda bir Yabon'a bir yolculuk- onunla turladıktan sonra Krondor'da kalmak isteyebilirsin.

Amos kafasını iki yana salladı. "Arazi sahibi kaymak tabaka. Buna asla alışamayacağım." Nicholas sırıttı. "Alışacaksın."

Amos, "Tıpkı senin babanın sarayına dönmeye alışacağın gibi," dedi. Nicholas'ın gülümsemesi kayboldu.

"Sanırım."

Nicholas konuyu değiştirerek, "Krondor'a mı gidiyorlar sence?" dedi.

Amos'un, 'onlar'ın kim olduklarını sormaya ihtiyacı yoktu ve Nicholas cevabı zaten bildiğini biliyordu; bunu daha önce defalarca tartışmışlardı, ama son yılda epeyce olgunlaştığı halde Nicholas'ın birçok açıdan hâlâ genç olduğunu ve kendinden emin olmadığını da biliyordu.

Amos bir an düşündü, sonra, "En mantıklı seçim bu," dedi. Kimsenin kendilerine kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa bakınarak, "Nihai hedeflerini biliyoruz. Sethanon ve Yaşamtaşı. Salgın sadece sonuca ulaşmak için kullanılan bir araç; Krallığı kaosa sürükleyerek, "tanrıçalarını serbest bırakmak için Sethanon'a kolayca bir sefer düzenleyebilirler," dedi.

"Çok aptal yaratıklar," dedi Nakor.

İkisi de birden döndüler ve Amos, "Bunu yapma. Sen nereden geldin?" dedi.

Nakor sırıttı. "Nereden gelmiş olabilirim? Bir gemideyiz, unuttun mu?"

Nicholas, "Ne kadarını duydun dedi?" "Yeteri kadarını. Ama zaten bilmediğim bir şey değil."

Nicholas ufak adamın bilgisini asla küçümsememesi gerektiği konusunda azarladı kendisini, ama

Yaşamtaşı'ndan sadece bir avuç insanın haberdar olduğundan emindi. "Ne düşünüyorsun?"

"Yılanlar çok garip yaratıklardır. Yıllarca böyle düşündüm."

"Onlarla daha önce karşılaşmış mıydın?" diye sordu Amos.

"En son Novindus'dayken."

Amos ve Nicholas, "Daha önce Novindus'a gittin mi?" dediler.

"Bir defa, uzun zaman önce -hoş o vakit Novindus olduğunu bilmiyordum; sandığım şekilde işlemeyen bir numara, terk edildiğini sandığım bazı tapınak yadigârları ve mizah duygusu olmayan gizli bir papazlık hakkında uzun bir hikâye. Her neyse, bu Pantathianlar şu sahte tanrıçaları için gezegeni öldürecek kadar aptal yaratıklar ve sonunda, planları başarısız olacak."

Amos Nakor'un ne kadar şey bildiği hakkında spekülasyon yapmadı. Tek söylediği, "Şey, bir adam seni iyi nedenler için olduğu kadar aptalca nedenlerle de kolayca öldürebilir," oldu.

"Olay da bu," dedi Nakor. "Ölü gibisin. Dindar fanatiklerle tartışamazsın."

Ghuda geldi ve son cümleyi duydu. "Ah, tartışabilirsin," diye belirtti, "Ama sana epey güzel şeyler yapar. Bir vakitler tanıdığım bir çöl adamı buna 'kumu yumruklayarak tavşan deliğine çevirmek' derdi."

Hepsi de gülümsediler, "Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu Nicholas.

"İyi. Bazı mahkûmlar bize katılacak kadar toparladılar; o gemiyi yakaladığımızda ellerinde kılıç olması konusunda çok istekliler."

Nicholas çıraklarla uşakların, yardımcı olmaktan çok engel olacakları korkusuyla, silah taşımalarına izin vermekte gönülsüz olmuştu. Ghuda onu.

bulabildikleri bütün kılıçlara ihtiyaç duyacakları ve eğitimin diğer paralı askerlere yapacak faydalı bir şey verdiği konusunda ikna etmişti.

Geceyi sakin bir şekilde geçirdiler; derken Amos yorulduğundan yakındı ve kamarasına gitti.

Nicholas kıç güvertede Harry'yi gördü ve nöbeti teslim etmeye karar verdi. Kamarasına vardığında Brisa'yla Isha'nın konuşmakta olduklarını gördü. Brisa, Nicholas'ı gördüğünde ayağa fırlayarak, "Ben de tam gidiyordum," dedi.

Kız geçerken Nicholas ona gülümsedi. Hava sıcaklaştıkça, kadınlar sade elbiseler giymeye başlamışlardı ve Brisa'nınki kenarı yukarıda ve aşağıda çok kısa kesilmiş, boynunu, kollarını, göğsünü ve bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde göz önüne seriyordu. Nicholas kızın gidişini seyrederken Iasha anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. Nicholas ona sırıtarak baktı.

"Buraya gel," dedi kız, "sana o sıska orospuyu unutturayım." Nicholas kılıç kemerini ve çizmeleri çıkardı. Onları yere bırakırken "Sıska mı? Brisa mı?" dedi.

Iasha uzandı ve kendi elbisesinin üst bağcıklarını açarak beline kadar düşmesine neden oldu.

"Sıska," diye tekrarladı kız. Nicholas güldü ve yüzünü şakacı bir şekilde kızın göğüslerine gömdü.

Sonra kızı öptü ve "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz? Hırsızlar kadar sıkı fıkı oldunuz," dedi.

Iasha, Nicholas'ın gömleğini çıkararak, "Barbar dilinizi öğrenmem konusunda bana yardımcı oluyor, illa bilmek istiyorsan. Gerçekten kötü biri değil. Soylu bir kadın olmadığımı öğrenir öğrenmez çok medeni bir insan oluverdi," dedi.

"Soylu kadınlarla geçinemeyen biri için, Margaret'le çok iyi anlaşıyor."

Iasha, "Kuzenin çok sıradışı bir kadın. Birçok zengin ve soylu kadın gördüm ve o hiçbirine benzemiyor," dedi.

Nicholas kızın ensesine sokulurken iç geçirdi. "Annesini tanıyamayacak olman çok kötü." Briana'yı tanımlamayı zor buluyordu. İçinden hasret dolu bir duygu geçti. "Ne oldu?" diye sordu Iasha.

Nicholas omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. İnsanlar ölür, yaslarını tutarsın, sonra hayatına devam edersin. İşler böyle yürür." Daha neşeli bir sesle, "Kralın Dilini öğreniyor olman güzel," dedi. Iasha gülümsedi. "Kendime zengin bir koca bulacaksam, bilmem gerek."

Nicholas oturdu. "Koca mı?"

lasha, "Er geç," dedi. "Karın metresinin yakınlarda olmasını istemeyecektir. Ve ikimiz de bir an için bile babanın evlenmemize izin vereceğini hayal etmiyoruz."

Nicholas oturdu ve itiraz etmeye başladı; derken kızın, onun şimdiye dek düşünmediği bir şeyi söylemediğini fark etti. Sadece onun bunu söylediğini duymaktan hoşlanmadığını keşfetti.

"Duyguların inciniyor," dedi kız yara şaka. Ayağa kalktı. "Bırak da sana kendini daha iyi hissettireyim," dedi belindeki kemeri açıp elbisesinin ayak bileklerine düşmesine izin verirken.

Kız kendisine geri gelip kollarına yerleşirken Nicholas sırıttı.

Peşlerindeki kadırga bir haftadır görünmüyordu ve Amos nihayet uzun yola dayanamadığına hükmetti. Güverteye çıktı ve deniz havasından derin bir nefes çekti. Tekrar bahar başıydı.

Amos kıç güvertede Nicholas'ın yanına gitti ve "Bugünlerde komutamı geri isteyebilirim," dedi.

"Ne zaman istersen."

Amos Nicholas’ın omzuna vurdu. "İyi iş çıkarıyorsun."

Nicholas, "Diğer geminin nerede olduğunu bilseydim kendimi daha iyi hissederdim," dedi.

Amos, "O kaptan işini biliyorsa, Firkateyn Kayalıklarının güneyinde, Üç Parmak Adası'nın bir hafta güneyindeler. Oradan dönecek ve doğrudan Karanlıklar Boğazı'na gidecekler," dedi. "Yollarını mı keseceğiz?"

"Bilmiyorum," dedi Amos. "Bu gemi en az gerçek Kartal kadar hızlı ve gerçek Martı bundan sadece biraz yavaştı. Zor bir tercih ve güney sularını onların kaptanları kadar tanımıyoruz." Elini ovuşturdu ve "Ama kuzey sularını kimse benim kadar bilemez ve Acı Deniz'e ulaştığımızda, bütün akıntı ve girdapları, bütün rüzgârları ve uzun dalgaları bizi ilerletmesi için kullanacağım. Onları yakalayacağız, buna şüphe yok," dedi.

Nicholas, "Onları en erken ne zaman görürüz?" diye sordu.

"Şimdi," dedi Amos. "Onları yol boyunca herhangi bir yerde geçmiş olabiliriz, kaptanlarının rotalarını ne zaman doğuya çevirdiğine bağlı."

İki saat sonra gözcü bağırdı, "Ufukta gemi var!"

Nicholas var olan bütün brandanın getirilmesini emretti ve adamların hepsi gemiyi suyun üzerinde mümkün olduğunca hızla ilerletmek için yerlerinden fırladılar. Bir süre sonra gözcü bağırdı, "Onu tanıdım Kaptan. Bu Kraliyet Martısı!" Amos bağırdı, "Bütün tayfalar yerlerine!" "Hayır," dedi Nicholas.

"Hayır mı?" diye sordu Amos.

"Ona henüz saldırmayacağız."

"Neden tanrı aşkına?" diye sordu Amos.

Ghuda, peşinde Praji ve Vaja'yla güverteye çıktı ve Nicholas hepsine hitaben, "Ne kadar adam taşıdıklarına dair bir fikrimiz yok. Ve sürprize gerek yok. Karanlıklar Boğazı'nı geçip neredeyse eve varmadan ona saldırmaya niyetim yok," dedi.

"Neden?" diye sordu ısrarla Harry, ana güverteden yukarıya tırmanarak.

Nicholas, "Çünkü o yaratıklardan birinin bile Krondor'a ulaşmasına izin vermeyeceğim. Zorunda kalırsam, gemileri birbirine çarptırır ve ikisini de yakarım. Eve yüzmek zorunda kalırsam, tanıdık sahillere yakın bir mesafede olmasını tercih ederim," dedi.

Amos küfretti. "Pekâlâ, onları izlememiz gerekecek ve umarım kaptanlarının hayal gücü gelişkin değildir."

Nicholas, "Haberi iletin, dövüşmeye kalkışırsa kaçacağız," dedi.

Amos, "Bundan hoşlanmadım..." dedi.

"Bunlar benim emirlerim," dedi Nicholas. "Sadece Özgür Şehirler'e ya da Kesh'e dönerse saldıracağız ona. Aksi takdirde, onu eve kadar takip edeceğiz."

"Peki Kaptan," dedi Amos selam vererek. Yüzünde şüpheyle gurur karışımı bir ifade vardı.

SAVAŞ

Nicholas izledi.

Sahte Kraliyet Martısı yelkenlerini ayarlamış, Kartal'a kendisine yetişmeye çalışması için kışkırtıcı bir davet sunarak yavaşlıyordu. Amos kıç güvertede duruyordu. Son iki haftadır orada demirbaş haline gelmişti, ama yine de Nicholas'dan kumandayı tekrar ele almayı istememişti.

Nicholas gemiyi yönetme konusunda yetersiz bilgisi olduğu konusunda açık davranmıştı, ama çabuk kavrayan bir öğrenciydi ve küçük tekne tecrübeleriyle Raptor'da çalıştığı zaman arasında ve önce Pickens'dan, şimdi de Amos'dan öğrenebildikleriyle, birinci sınıf bir derin su denizcisine dönüşüyordu. Amos ona bu öğrenme hızıyla bir ya da iki yıl içinde kamarot olacağını söylemişti. Nicholas neredeyse efsaneleşmiş kaptanın kendisiyle dalga geçtiğinin farkına varmıştı, ancak başarısı sürekli şansının tükenmek üzere olduğu şüphesiyle dengeleniyordu.

Amos, "Gerçekten onlara bulaşmamızı istemiyorlar," diye düşüncesini belirtti.

Nicholas ona katıldı, "Henüz... savaşmak istemediğimizi biliyorlar. Ama ne planladıklarını hayal edemiyorum."

Amos yukarı bağırdı, "Kıç tarafında bir şey var mı?"

Gözcü bağırarak karşılık verdi, "Hiçbir şey Amiral!"

Karanlıklar Boğazı'nı bir hafta önce arkalarında bırakmışlardı ve şimdi Durbin'in kuzeyine gidiyorlardı. Nicholas, "Arkada gerçekten bir şey görmeyi beklemiyorsun değil mi?" dedi.

"Asla bilemezsin," dedi Amos. Tırabzanın üzerinden tükürdü. "Yılanlar o salgın taşıyıcılarını yaratmak için gereken büyüyü yapmasını becerdiler ve bunu planlamak için yılları vardı; büyük ihtimalle bu planı yapmaya Murmandamus Sethanon'da öldüğü dakika başladılar. Ben olsam o kadırga piçinin okyanustan geçmesine izin vermezdim." Gülümsedi. "Meselenin

özüne gelecek olursak, böyle olaylar olması olasılığı karşısından ben olsam Acı Deniz'de bir yerde gemileri olmasına bile izin vermezdim. Ve yavaşlamaları ancak yardım bekliyorlarsa mantıklı." Nicholas, "Bu benim takdir edebileceğim bir risk," dedi. Tam o sırada gözcü bağırdı, "Ufukta gemi var!" "Ne tarafta?" diye bağırdı Nicholas. "Sancak tarafında Kaptan!"

Nicholas da Amos da tırabzanı geçip baktılar ve bir dakika sonra bir yelken görebildiler. "Hızlı geliyor," dedi Nicholas.

Amos, "Ah-hah. Kesh kotrası. Durbin'in dışından bir korsan. Renkleri dışarı koşmanın vakti geldi," dedi.

Sahte Krallık gemisi tam takım bayrak ve sancak taşıyordu ve Nicholas seslendi, "Krallık sancağını ve kraliyet bayrağını çekin."

Amos, "İşinizi bitirdiğinizde benim flamamı da şuraya çekin," dedi.

Nicholas Donanma Amirali flamasının eklenmesini söyledi ve çok geçmeden büyük, renkli bayraklar gemi direğinin ve mizana direğinin tepesine çekilmişti.

Kesh kotrası üzerlerine geliyordu, sonra birdenbire limana döndü. Amos güldü. "Kaptan devriyeden dönen iki Krallık savaş gemisi görüyor, birinin güvertesinde Donanma Amirali ve kraliyet ailesinin bir üyesi var üstelik."

Gün ilerledi ve Nicholas Kraliyet Martısı ile arasındaki mesafeyi korudu. Takip bir yarıştaki tiramola düellosu şeklinde ilerliyordu, ama bu yarışta amaç geçmek ya da arkada kalmak değil, dikkat çekici bir mesafede kalmaktı.

Martı günbatımına doğru daha çok yelken açtı ve Amos, "Piç karanlıkta bizden kurtulmaya çalışacak. Bu suları çok iyi tanıdığımı anlamadı mı? Krondor'a gelmek için nereye geri dönmesi gerektiğini biliyorum," dedi.

"Ya Krondor'a gitmiyorsa?" diye sordu Nicholas.

"Öyle olmalı," yanıtını verdi Amos. "Sarth'a ya da Karanın Sonu'na gidebilir ama neden o sıkıntıya girsin? Babanın Uzak Sahil'de,

Özgürlimanlar'da arkamızda bıraktığımız pislikten bir anlam çıkarmaya çalışmakta olduğu kesin gibi bir şey. Carse, Tulan ve Barran'a yapılmasının gereksiz olduğunu düşündüğümüz akınların sebebi bence buydu. O düzeyde bir yıkımla, baban donanmanın büyük kısmını Krondor'dan çekecek ve Boğazlar temizlenir temizlenmez dosdoğru Uzak Sahile gidecekti. Sonra Özgürliman'a geçecekti." Hesap yaptı. "Şu an büyük ihtimalle buraya dönmek ya da peşimizden gelmek arasında bir karar vermeye çalışıyor." Nicholas, "Gemi kuzeye dönüyor!" dedi.

Amos, "Bence bu bir aldatmaca. Bekle bir dakika, yelkenleri indir, izle ve karanlık bastırır bastırmaz bizi göremeyince, Krondor'a gitmek için bu hatta dön. Yarın sabah şafakta bizden bir mil bile ilerde olmayacaklarına varım yoğum üzerine bahse girerim," dedi. Nicholas, "Seni o bahse girmeyecek kadar tanıyorum," dedi. Elini Amos'un omzuna koyarak sordu, "Yiyecek bir şey ister misin?" "Neden olmasın?" diyerek cevapladı Amos.

Yaşlı Amiral günün sonunda ayakta durmakta hâlâ bir parça zorlanıyordu; yine de, Anthony kılıç yarasının tamamen iyileştiğine hükmetti. Gücü yavaş yavaş geri dönüyordu, ancak Krondor'a vardıklarında zinde ve iyi olacaktı. Ana güvertedeki merdivenden inerlerken Amos fısıldayarak, "Düz bir hat üzerinde ilerliyorsak, dört gün içinde evde olabilirdik. Ama limandaki bir tekne yarışındaki gibi, bu seyir değişikliği ciddi bir rüzgâr ziyanı," dedi.

Nicholas bu fikre katıldı. "Bu konuda çok endişeliyim, ama sanırım bu katil köpeklerin arzularımıza yardımcı olmaları şansı zayıf." Yukarıdan gözcü bağırdı, "Duman, Kaptan!"

"Ne tarafta?"

"Tam kıç tarafında."

Nicholas ve Amos güvertede aceleyle ilerlediler ve batmakta olan güneşe karşı gözlerini kıstılar. Bir duman bulutu parçalanmış bir bayrak gibi yukarı yükseliyordu ve Amos, "O Kesh kotrası birini buldu," dedi.

"Evet, ama kimi?" diye sordu Nicholas.

Amos'un öngörüsünün zekice olduğu belli olmuştu. Şafak söktüğünde, Kraliyet Martısı bir milden az ötede, hafif kuzeylerindeydi. Nicholas geminin yavaşça büyümesini izledi, sonra dümenin iskele tarafına kırılmasını emretti ki kendi hızları düşsün. Seyir değiştirmeli yarış gerçekten hızlarını azalttı ve Amos güverteye çıktı. Oradan kıç güvertesine çıktı ve "Yeni bir şey var mı?" dedi.

"Evet," dedi Nicholas. "Yavaşlamak dışında, mantık uyandıran hiçbir şey yapmıyorlar. Dönüp saldıracaklar mı merak ediyorum?"

Amos diğer gemiye baktı. "Eğer öyleyse, tam şu anda dönmeleri... dönüyorlar!" Diğer gemi döndü.

"Bütün tayfalar güverteye!" diye bağırdı Nicholas. "Bay Pickens, limana dönün ve onlar dönüp yelkenlerini rüzgâra ayarlayana kadar yol alabiliyor muyuz bakın."

Nakor koşarak ve bağırarak güverteye geldi, "Bir şey var! Bir şey var!" Nicholas, "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi küçük adam ayaklarıyla bir o yana bir bu yana daire çizerek. "Burada bir numara var. Onu hissedebiliyorum!"

Bir dakika sonra Anthony geldi ve "Nicholas, bize garip bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum," dedi.

"Ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Nicholas.

Aniden devasa bir örtü yırtılıyormuş ve bir çan çalıyormuş gibi, yüksek ve güçlü bir ses çıktı, havada asılı kaldı; kara tahtanın üzerinde kırılan bir tebeşirin feryadı gibi insanın sinirlerini zıplatıyordu.

Nicholas teninin titreşen yumrularla kaplandığını hissetti ve nefesi kesildi. Derken Anthony işaret etti. "Bakın!"

Ufukta titreşen bir sisin arasından droman göründü. "Bu bir numara!" diye bağırdı Nakor.

"Gemiyi gözlerimizden sakladılar ve diğer gemi bizi yavaşlattı!" Anthony, "Bir gizleme büyüsü!" dedi.

Amos, "Artık o Kesh kotrasının dün kime rastladığını biliyoruz," dedi.

"Ve kimin kazandığını." Nicholas iki geminin pozisyonlarını tarttı. "Savaş için hazırlanın!" diye seslendi. "Bay Pickens, onu sancak tarafına getirin. Martıyı alıyoruz."

Emirler iletildi ve Ghuda'yla Praji paralı asker gruplarını oluşturdular, biri donanımda diğeri güvertede. Crydeeli mahkûmlardan silah taşıyacak kadar zinde olanların çoğu sicimler ve kancalar taşıyorlardı. Yukarıdaki denizciler limana dönüş yapmak için yelken sıralarını çılgınca tiramola etmişler ve şimdi de az önce kısaltılan yelkenleri uzatıyor, diğerleri de açtıkları yelkenleri hızla indiriyorlardı.

Marcus'la Calis, yarım düzine diğer okçuyla beraber, donanımdaki okçu platformuna tırmanıyorlardı. Hedeflerini saptadılar ve ateş etmeye başladılar, uzun okları diğer iki gemideki herhangi bir okun ulaşamayacağı uzaklıktaki mesafelere erişiyordu. Martı'daki denizciler saklanmak için eğildiler ve Calis dümenciyi öldürdüğünde gemi dönüp yuvarlandı.

Kartal kardeş gemisine doğru gayretlendi ve Amos, kapanan mesafeyi ve açıyı deneyimli bir gözle tartarak, Nicholas'a menziller için seslendi. Güvertenin ortasında Margaret, Brisa ve Iasha birkaç kasabalı kadın ve kayıkçıyla beraber ateş kaplarını hızla yakıp ve kömürleri yelpazeleyerek alevlendirdiler.

"Liman tarafına!" diye bağırdı Amos ve Pickens dümeni elinden geldiğince hızla çevirdi. Kartal, Martı'nın üzerine eğildi ve her iki güvertedeki adamlar da gürültülü bir çarpışma için tutundular. Ama Kartal'ın pruvası Martı'nın tırabzanını parçalamaya hazır görünürken, Kartal ağır ağır sola döndü. Civadradaki direkler ve ön kanaldaki bağlar tuzla buz olarak, ahşap kıymıkların mermi gibi havada uçmasına neden oldu. Derken ana gövdeler çarpıştı, ufak bir darbeydi, ama bir askerin tüneğinden Kartal'ın donanımına düşmesine yetecek kadar güçlüydü ve bir başkası da, kılıcı aşağı, güverteye düşerken, iplerde asılı kaldı.

Saldırganları karşılamak için çok sayıda adam bekliyordu ve Nicholas bağırdı, "Nakor, yardımı olacak numaran varsa, tam zamanı!"

Nakor siyah sırt çantasına uzandı ve bir duman topu gibi görünen bir şey, siyah bir yayık çıkardı.

Derken Nicholas bunun bir tür böcek sürüsü olduğunu anladı.

Nakor, "Fazla idare etmez. Çabuk," dedi.

Nicholas işareti verdi. "Şimdi!" diye bağırdı Harry, Crydeeli adamların kancalarına nezaret ederken. Adamlar ağır üç çatal dişli kancayı fırlattılar. İkisi tırabzandan sekip gemilerin arasına düşerken diğeri onu savuran adam heyecandan ipi bıraktığından zararsız bir şekilde sekti. Ama diğerleri tutup çektiler. İki gemi bir çarpma sesiyle bir araya geldi.

Yakalama sicimlerini tutan adamlar hızla bağladılar, sonra güverteye çıkma eylemine katılmak için silahlarını çektiler. Her biri Nicholas’ın ısrarı üzerine siyah bir saç bandı takmıştı ki, herhangi biri kendini insan olmayan bir kopyayla karşı karşıya bulursa, bu bir erkek kardeşin ya da dostun yüzü bile olsa, onun sahte bir insan olduğunu anlayacaktı. Her adam o saç bandını kaybetmenin bir dost tarafından öldürülme şansını doğuracağı konusunda uyarılmıştı. Saç bandı kaybedilecek olursa güverteye atlayarak yoldan çekileceklerdi.

Ghuda'yla olanlar yukarıdaki donanımdan sallanarak karşıya geçerken, Praji'nin paralı askerleri güverteye doluştular. Nicholas ana güverteye baktı ve Tuka'yla kayıkçılarının ve Crydeeli kadınlardan bazılarının hazır beklediklerini gördü. Ya sonraki gemiye fırlatmak için sıcak zift taşıyacaklardı ya da Martı 'da çıkabilecek yangınları söndüreceklerdi.

Nicholas her şeyin olabildiğince emirlere uygun ilerlediğini gördü, kılıcını çekti ve koşarak tırabzana atladı. Bir ayağı Kartal'ın tırabzanındayken, birbirine sürtünen iki gövdenin epey yukarısında üç metrelik boşluktan kendini karşıya fırlatarak, Martı'nın baş kasarasına indi. Nakor'un sokucu böcekleri gitmişti, ama işlerini de yapmışlardı.

Gemiler baştan kıça kadar birbirine çarpmıştı ve yelkenleriyle donanımları birbirine kenetlenmiş gemilerin bir daire çizerek yavaş yavaş dönmelerine neden olmuştu. Nicholas kendisini Martı'yı pruvadan kıça almaya zorlayan şansına lanet etti. Ona aynı yönden yetişmiş olsalardı, ondan kurtulmak ve ilerlemek çok daha zor olacaktı. Bunun kendilerine yaklaşan dromana karşı saldırıya açık bir pozisyonda bırakmamasını umdu.

Siyah giyimli bir subay Nicholas'a saldırdı ve Prens ilk darbeyi bertaraf etti. Adamın üç darbeli bir şablonu izlemek gibi bir eğilimi vardı ve seriye başladığının üçüncü seferinde Nicholas kılıcının ucuyla adamın işini kolaylıkla bitirdi.

Nicholas etrafına bakındı ve kendi adamlarından birinin tırabzan tarafına itildiğini gördü. Nicholas sıkıştıran adamı öldürdü ve adamın tekrar güverteye çıkmasına yardım etti. Güvertenin ön tarafında yalnız olduklarını fark edince Nicholas bağırdı, "Amos, buraya!"

Amos brendi için kullanılan türden küçük bir fıçıyı kaldırdı ve Nicholas'a doğru fırlattı. Nicholas dizlerini kırdı ve fıçıyı yakalarken gösterdiği çabadan bir huhh sesi çıkardı, ama tutmayı başardı.

Kendisiyle beraber olan askere bağırdı, "O küçük lombar ağzını aç ve sürprizlere karşı dikkatli ol!"

Adam geri eğilerek, lombar ağzını ayağıyla kenara itti ve bir arbalet oku dışarı fırladı. Nicholas beklemedi; fıçıyı aşağıya, karanlığa attı. Tatmin edici bir ahşap çarpma sesi ve bir acı çığlığı duydu. "Elde var bir!" diye bağırdı Amos'a.

Amos ona bir fıçı da fırlattı ve Nicholas onu da hızla aşağı atarak paramparça etti; sonra kapağı iterek kapattılar.

Nicholas kılıcını yerden alarak ana güverteye bakınca, savaşın güvertenin tamamına yayılmış olduğunu, güvertenin, karşılaşan güçleri birbirinden ayıran kesin bir hattı olmayan tehlikeli bir bölge haline gelmiş olduğunu gördü.

Nicholas, çizmesini Praji'nin paralı askerlerinden biriyle karşı karşıya olan bir adamın sırtına koyarak merdivenden aşağı sallandı. Siyah giyimli denizci öne tökezledi ve paralı asker onu hızla öldürdü.

Nicholas kendi gemisine en yakın tırabzana doğru ilerleyene kadar savaştan uzak durdu. Ghuda, Praji ve Vaja güvertenin boş bir kısmını tutuyorlardı ve Nicholas onlara katılarak, küçük merkezi bir lombar ağzından kendilerine yol açmalarına yardım etti. Oraya varır varmaz Nicholas döndü ve bağırdı, "Bir fıçı daha!"

Amos'la Harry bir fıçıyı daha taşıdılar ve onlar gemilerin hareket eden tırabzanlarında dinlenmek zorunda kalırlarken Nicholas fıçıyı kavradı. Harry koşuşturup arkadaşının büyük fıçıyı kaldırmasına yardım etti. Otuz litre yağ vardı içinde ve güverte ayaklarının altında salladığından, fıçıyı lombar kapağının üzerine getirmekte güçlük çektiler. Nicholas üçe kadar saydı ve fıçıyı bıraktılar.

Yağ lamba yağıydı ve normal koşullar altında fitilsiz yanmazdı, ancak Nakor etrafındaki yangın yeterince kızışırsa, gövde döşemelerinin arasındaki zifti eriterek geminin yanmasına yardımcı olacağı ve gemiyi ya su seviyesine kadar yakacağı ya da onu batırmaya yetecek sızıntıya neden olacağı konusunda ısrar etmişti.

Nicholas lombar ağzından uzaklaşınca, Nicholas ana lombar ağzının bir an için boş olduğunu gördü. "Bir tane daha!" diye bağırdı Harry'ye, bir sonraki lombar ağzına doğru koşarken.

Martı'dan iki denizci sanki yokluktan belirdiler ve Nicholas ikisiyle de çarpıştı. İlk kılıcını eline alır almaz mareşallik avlusunda birçok rakiple savaşma konusunda talim yapmıştı, ama daha öncesinde bunun ödülü hiç kendi yaşamı olmamıştı. Babasıyla talim öğretmeninin ona tekrar tekrar söylemiş oldukları şeyi hatırladı: Karşı karşıya kaldığı iki adam birlikte talim yapmamış oldukları sürece, birbirlerine yardım edebilecekleri kadar birbirlerine köstek de olabilirlerdi. Bekle, savun ve bir açık kolla.

Sanki babası onun yararına bir örnek sahnelemiş gibi, soldaki adam sağdakinin önüne çıktı. İkinci adam ona çarparak dengesini kaybetmesine

neden oldu ve adam dengesini sağlayamadan Nicholas’ın kılıcıyla öldü. Nicholas o zaman ikinci adamı geri püskürttü ve Ghuda büyük bir fıçı taşıyarak gelirken adamı boğazından yakaladı. Ghuda fıçıyı lombar ağzından aşağı saldı ve bağırdı, "Hepsi bu kadar!"

"Yangın çağrısı yapın ve bu gemiden ayrılın!" diye bağırdı Nicholas.

Akıncı gruptaki her adama yangın Martı ya sıçrar sıçramaz, yapılacak tek şeyin savaşarak Kartal'a çekilmek olacağı söylenmişti.

Tuka'nın kayıkçıları, açık bir mangalın üzerine yerleştirilmiş, zifti ısıtan, küçük bir yemek kabının etrafında duruyorlardı. Yukarıda, adamlar avlularda beklerken Nicholas’ın adamları geri çekilerek dövüşüyorlardı.

Martı’nın mürettebatı avantajı kullanacakları yerde, Kartal'dan kurtulmaya çalışıyorlardı ve Nicholas adamlarının tırabzanı boşalttıklarını gördü. "Şimdi!" diye bağırdı Nicholas.

Yukarıda, Calis'le Marcus Martı’nın yelkenlerine yanan oklar atmaya başladılar. Güvertelerdeki diğer adamlar ip sarkıttılar, fokurdayan zifti onlara bağlamışlardı. İpleri hızla yukarı çektiler, çünkü sıcak zift süratle kururdu ve zift ne kadar sıcak olursa tutuşturması da o kadar kolay olurdu.

Nicholas heyecanla seyretti: Herhangi bir gemiye ateş iletmek tehlikeliydi - savaş sırasında ise aşırı tehlikeliydi. Denizde yangından daha kötü bir felaket yoktu, çünkü bir gemi kibrit kutusu gibiydi. Yelkenin ya da donanımın herhangi bir yerindeki ateş geminin tamamını dakikalar içinde sarabilirdi. Suyu dışarıda tutmak için kullanılan malzemenin büyük kısmı - zift, katran, yağ- şiddetle yanardı ve savaş sırasında yelkenleri ıslatmak bile yangın oklarına ya da sıcak kömürlere karşı zayıf bir koruma sağlıyordu.

Nicholas geminin ortasındaki iri mangalın yanında, kömürleri kendi güvertesine boşaltmaya ve ateşe yağ dökmeye hazır, duruyordu. Eğer Martı’nın güvertesinde bir yangın çıkarılmazsa, mürettebatına ve yolculara gemiyi terk etmelerini emrederek, iki gemiyi de yakacaktı.

Donanımda Crydeeli adamlar çakmaktaşıyla demiri kava dikkatlice sürtüp ve alevi hayata getirdiler; titreşen korlara siper etmeleri gerekiyordu çünkü kendi yelkenleri de Martı'nınkiler kadar kuru ve ateş almaya açıktı. Diğerlerinin beklediği serenlerin ucuna ulaşınca zift kovalarına değdirilmiş yanan odun parçalarını ilettiler. Zift ateşe sıçradı ve adamlar kovaları hızla komşu geminin donanımıyla avlusuna fırlattılar.

Nicholas Martı'nın güvertesinde tek başına durmuş, akıncılarının güvenle geri döndüklerinden emin oluyordu, ancak geri tırmanmaya başladığında, bir çift denizci ona hamle etti ve kendini küpeştenin üzerine hızlı hareket etmekten aciz bir şekilde otururken buldu. Biri küpeştenin ilerisine fırlayarak iki adamın tepesine indi. Hepsi bir yığın halinde güverteye düştüler ve Nicholas Ghuda'nın ayağa kalktığını gördü, iri cüsseli paralı asker döndü ve yüzünde bir gülümsemeyle Nicholas'a doğru yürürken. "Hadi-" diye söze başladı, sonra şaşırmış göründü.

Sırtını kaşımak ister gibi, eliyle arkasına uzanarak Nicholas'a doğru bir adım attı ve "Kahretsin!" dedi.

Nicholas, Kartal'ın güvertesinde, Ghuda'nın birdenbire küpeştede boydan boya yüzüstü düştüğünü gördü, sırtından bir bıçak çıkmıştı. Uzandı ve paralı askeri tutarak insanüstü bir güçle Kartal'a çekti.

Tuka bir elinde sallanan, yanan bir zift kâsesiyle ileri koşturdu. Koluyla bir kavis çizerek kâseyi küpeştenin üzerinden Martıya, atarken göğsüne bir ok saplandı. Bir acı çığlığıyla ileri tökezleyerek, küpeştenin üzerinden iki gövdenin arasına düştü, gövdeler rahatsız, öğütücü bir sesle kaydılar. Çığlık anında kesildi.

Nicholas'ın midesi bulandı. Anthony aceleyle yanına geldi ve Nicholas, "Onunla ilgilen," dedi Ghuda'yı işaret ederek.

Nicholas'ın paralı askerleri, ani bir düzensiz ok ateşi başlayıp alevler Kartal'a tehlikeli bir yakınlıktan Martinin üzerine yağarken gemileri birbirine bağlayan ipleri kestiler. Margaret ve lasha güvertede herhangi bir alev işaretine karşılık ellerinde kum ve su kovalarıyla hazır bekliyorlardı.

Donanımdaki adamların hepsi, alev alacak herhangi bir yelken ya da sicimi hızla kesmek için bıçak taşıyordu.

Nicholas, Martının mürettebatının donanım ve yelkenlerdeki yangınla çılgınca savaşmakta olduklarını görünce Pickens'a düşman gemisinden uzaklaşması emrini verdi.

Pickens bağırarak karşılık verdi, "Kilitlendik Kaptan! Rüzgâr karşıdan esiyor ve dönene kadar kurtulamayız!"

Nicholas kayıkçılara kurtarma sandallarından kürek getirmeleri ve Martıyı uzaklaştırmaları için seslendi. Küpeşteye bir düzine kürek taşındı ve adamlar diğer gemiyi itmeye çalıştılar, ama boşunaydı.

İki gemi rüzgârda birbirine kilitlenmiş vaziyette ağır ağır döndüler. Derken iki gövde, ahşapla metal birbirine titreyen bir kucaklaşmayla sürterken, gıcırtılı, çığlıklı bir sesle birbirinden uzaklaşmaya başladı.

Derken Kartal, Martı'nın kıç tarafının etrafında dönünce iki gemi gümbürtülü bir toslamayla son bir kez çarpıştı ve nihayet Kartal diğer gemiden kurtuldu.

Donanımda ve güvertede başlayan küçük yangınlar hızla söndürüldü. Birkaç dakika önce düşmanın üzerine yanan zift fırlatan adamlar şimdi, Martı'daki alev ve korların rüzgârda sürüklenip Kartal'ı tutuşturmasına engel olmak için, o aynı iplerde su taşımaktan ve yelkenlere boşaltmaktan bitkin düşmüşlerdi.

Nicholas koşturarak kıç güverteye tırmandı ve Martı'dan kayarak ayrılmalarını seyretti. Marcus donanımdan aşağı sarktı ve elini kuzeninin omzuna koydu. "Başardık!" Nicholas, "Umarım öyledir," dedi.

Derken Nicholas, Marcus'un omzundaki elinin sıkılaştığını hissetti ve Marcus'un gördüğü şeyi gördü. Alevler Martı'nın yelkenlerine doğru yayılırken güverteye koşan şekiller vardı. Aşağı güvertelerden yukarı koşanlar arasında, dumanlar ve kor yağmuruyla çevrelenmiş Margaret'la Abigail korkudan bağırarak duruyorlardı.

Onları duyabilecek kadar yakında olan Nicholas'la Marcus suskun bir dehşetle durdular. Nicholas ana güverteye baktı ve orada, kısa eteğini giymiş Margaret'ı gördü, bu arada Martı’daki Margaret bir Prenses elbisesi giymişti.

Derken Martı'daki Margaret seslendi, "Marcus! Bana yardım et!"

Yanında durmakta olan Abigail çığlık çığlığa, "Nicholas! Bizi kurtar!" dedi.

Martı'nın aşağı güvertelerindeki bir şey hafif bir sarsıntıyla yanmaya başladı ve lombar ağızlarından alevler fışkırmaya başladı. Martı'daki Margaret'ın giydiği elbise alev aldı ve elleriyle alevlere vururken kız çığlık atıyordu.

Donanımdan bir ok fırladı ve kızın göğsüne saplanarak sırtüstü düşüp görüş alanından çıkmasına neden oldu. İkinci bir ok da Abigail'i göğsünden yakaladı ve o da düştü.

Calis yukarıdaki donanımdan sarkarak yavaşça Nicholas'la Marcus'un yanına indi. "O sefaleti uzatmayı mantıklı bulmadım. Yanlış olabilir ama görüntü bundan daha az korkunç değildi."

Abigail'in kendi ölümüne tanık olduğundan gözleri kocaman açılmış halde sessiz bir dehşetle ve Margaret'ın kül gibi suratla elleri Anthony tarafından sıkıca tutulmuş halde durmakta oldukları orta güverteyi işaret etti.

Nicholas başını salladı, sonra kıç tarafına bakmak için döndü. Droman üzerlerine geliyordu ve Nicholas bağırdı, "Hazırlanın! İşimiz daha bitmedi! Sancak tarafına tam yol, Bay Pickens."

Amos bağırdı, "Bakın!"

Nakor ve Praji güverteye ve Nicholas’ın yanına geldiler. "Ne?" diye sordu Praji.

"Pruvadaki kim?"

Nakor, "Dahakon," derken yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Kol ağızları katlanmış, kahverengi cüppe giymiş bir adam Kartal'ı ve yanmakta olan Martı'yı duygusuzca süzerek duruyordu.

"O gemiyi buraya getirmek için sanatlarını kullanmış olmalı," dedi Praji.

"Hayır," dedi Nakor. "Onu buraya getirecek bir numara yok. Bizi buraya kadar bütün yol boyunca izledi. Sadece gemiyi bir numarayla bizden gizledi."

"İmkânsız," dedi Amos. "O gemi kölelerle mürettebatı doyurmaya yetecek malzeme taşıyamaz."

"Bakın," dedi Nicholas işaret ederek.

Bir şekil gelip Dahakon'un yanında durdu, bu Valgasha, Derebeyi'ydi. Teni solgun, şişkin ve bozuk, hareketleri aptalca ve koordinasyonsuzdu. Bileğindeki kartal kanatlarını açtı, eski ihtişamının çürüyen bir taklidi.

"Ölü çağırıcılık," dedi Nakor. "Bu herif iblis piçin teki."

Dahakon elini kaldırdı ve Nicholas teninin yine ürperten yumrularla buruştuğunu hissetti. "Büyü yapıyor," dedi Anthony aşağıdan.

Calis yaya bir ok yerleştirip bıraktı, ancak okun sapı görünmez bir duvara çarpmış gibi oldu ve büyücüden birkaç santim uzakta durarak güverteye düştü.

Adamlar güvertede toplanmaya başladılar, çoğu ölü adamlarla dolu bir gemi yaklaşırken tanrılarının lütfunu çağırdılar. Suyun karşısında güvertede şekiller toplanmaya başladı, cesetlerden oluşan sessiz bir güç.

Nakor gözlerini kapadı ve bir yüz hareketi yaptı, sonra gözlerini tekrar açtı. "Bu çok kötü."

Nicholas, "Gerçekten mi?" dedi.

"O adamları hareket halinde tutmak için çok güçlü numaralar kullanıyor, ama daha da kötüsü, salgını taşıyorlar."

"O gemiye karşı ikinci bir saldırıyı kaldıramayız," dedi Amos. "Yeterince ziftimizle yağımız yok."

"Ona çarpacağız," dedi Nicholas.

"Hayatta olmaz," dedi Amos. İşaret etti. Dromandaki yelkenler indirildi, kürekler inip kalkmaya başladı. "Ölü ya da değil kürekçiler kürek çekiyor," "Güçlü sanatlar," dedi Praji yan tarafa tükürerek.

"Ölü adamlarla nasıl dövüşürsün?" diye sordu Marcus.

"En iyi bildiğin şekilde," yanıtını verdi Nicholas, kılıcını çekerek. Uzaktaki sahil şeridine baktı ve "Neredeyiz Amos?" dedi.

"Karanın Sonu'na yarım günden az, Krondor'a üç günlük mesafede."

"Bize yaklaşıp çarpmasına izin vereceğiz, Kartal'ı yakacağız, ardından yüzebilenler kıyıya yüzecek."

"Üç milden fazla," dedi Amos yumuşakça. "Çok azımız başarabilir." Nicholas daha da yumuşak bir şekilde, "Biliyorum," dedi. Harry ana güverteden koşturarak geldi. "Savaşacak mıyız?" Nicholas başıyla onayladı.

Nakor, "Anthony!" dedi.

Genç büyücü, "Ne?" diye sordu.

"Zamanıdır!" dedi Nakor sırıtarak. "Tılsımı kullan!"

Anthony gözlerini kıstı, sonra elini tuniğinin içine uzattı ve Pug'ın esasen Nicholas'a vermiş olduğu tılsımı çıkardı. Ellerini üzerine kapayıp "Pug!" diye bağırdı. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra Anthony gözlerini kapadı ve tekrar Pug'a seslendi.

Adı bir üçüncü kez söylerken, rüzgâr, sanki hemen yanlarında gök gürlemiş gibi, hafif bir gürültüyle gemiye çarptı ve gemi hafifçe sallandı. Adamlar bağırdılar, çığlık attılar ve işaret ettiler. Tam dromanın önünde havada bir

yaratık asılı duruyordu. Geminin kendisi kadar büyük, kanatları kadırgayı geri itecek kadar kuvvetli bir rüzgâr çıkarıyordu.

"Bir ejderha!" dedi Amos.

Ejderha altın renginde tepesi ise gümüş rengiydi. Kalkan büyüklüğündeki yakut rengi gözleri günbatımında parıldıyor, abanoz gibi siyah pençeleri bir kedininkiler gibi uzanıyordu. Dahakon'un ağzı hayretle açıldı ve bir an için hareketsiz kaldı. Ejderha kanat çırptı, dromanın karşısında pozisyon aldı ve devasa ağzını açtı.

Beyaz-sıcak ve kör edici bir ateş püskürdü ve gemiyi yaladı. Yelkenler ve güverteler alevlere boğulurken ölü mürettebat tutuştu. Derebeyi ve kartalı alevler onları yalarken bir heykel, bir kralın taklidi gibi duruyorlardı. Kuş karardı ve Yılan Nehri Şehri'nin hükümdarı gerçekten öldükten dakikalar sonra büzüşmüş sahibinin kolundan devrildi.

Korkunç bir an için, dromanın mürettebatının geri kalanı kıpırtısız durdu, saldırı için çömelirlerken tenleri üzerlerinde yanıyordu. Kendi yıkımlarına aldırış etmeyen cansız savaşçılar gemiye yandan akın etmek ve Kartal'ı almak için büyücünün emrini bekliyorlardı. Derken kılıçlar onları tutamayacak kadar büzüşmüş parmaklardan düştü ve devrilmeye başladılar.

Kraliyet Kartal'ı kayıtsızca hareket etti, güvertedeki yaşayan her ruh Midkemia'daki en görkemli yaratık karşısında yerine mıhlandığından gemiyi rotasında tutacak bir gayret gösterilmiyordu, yaratık ölüler gemisini yok etmeye gelmişti. Derken Anthony işaret etti, "Bakın!"

Büyük yangının ortasında Dahakon, kendisini ejderhanın gazabından koruyan yakut rengi bir haleyle çevrelenmiş halde kıpırdamadan duruyordu. Nicholas, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" dedi.

Calis bir ok daha taktı yayına ve yayı çekti, ama ilkinin görünmez olandan sektiği gibi bu da yakut rengi haleden geri sekti. Nakor konuştu, "Bence..." Calis'in sadağından bir ok çekti ve dizinde kırdı. Kırık oku yukarı kaldırarak, "Numarası çeliği durduruyor. Bunu atabilir misin?" dedi.

Calis okun üçte bir uzunluğundaki sapını aldı ve "Deneyebilirim," dedi. Oku yaya taktı ve kısaltılmış boyunca çekip bıraktı. Son ikisinden farklı olarak, bu büyücünün göğsüne çarptı ve büyücü çığlık attı; yakut rengi kalkan anında ortadan kayboldu ve ejderhanın alevleri büyücüyü yaktı.

Büyücü Kartal'dan duyulabilen bir feryatla alevlere boğuldu ve gerisin geri dönerek düşerken gözden kayboldu.

Ejderha yanan gemiyi seyretti, sonra kanatlarının bir çırpışıyla uzaklaştı. Dalgaların üzerinde süzülerek günbatımına doğru uçtu. Tembel yükselen daireler çizerek yükseldi ve geminin üzerinden geçerek kuzeybatıya doğru hızlandı,

Harry fısıldadı, "Ryana."

Nicholas başını salladı.

"Bakın!" dedi Harry.

Nicholas arkadaşının nereyi işaret ettiğini görmek için gözlerini kıstı ve orada, ejderhanın sırtında küçük bir şekil seçilebiliyordu.

"O Pug mı?" diye sordu Harry.

Nakor sırıttı ve "Sanırım," dedi. Güldü. "Şimdi işimiz bitti."

Vaja ana güverteden seslendi, "Nakor!"

Hepsi baktılar ve Ghuda'nın üzerine eğilmekte olduğunu gördüler. Nicholas'la diğerleri Nakor'la Anthony'yi izleyerek Ghuda'nın yanına gittiler. Yaralı paralı asker başı bir kum torbasıyla desteklenmiş halde yatıyordu ve burnundan kan akıyordu.

Anthony onu yan çevirdi, yarayı inceleyince Nicholas'a acıyla baktı. Kafasını hayır anlamında salladı.

Nakor Ghuda'nın elini tuttu. "Neyin var eski dostum?"

Ghuda öksürdü ve ağzının kenarından kan aktı. "Dostum?" dedi, sesi zayıf ve titrekti. "Burada kendi kanımda boğularak yatıyorum çünkü sen benden dünyanın yarısını senle dolaşmamı istedin ve bana dostum mu diyorsun?" Nakor'un elini sıkıca kavradı ve kayış gibi yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. "Başka okyanusların üzerindeki günbatımları ve görülecek etkileyici manzaralar ve büyük harikalar, Nakor." Şiddetle öksürdü ve Nakor'la Anthony'nin üzerine kan tükürdü. Soluk soluğa kalıp nefes alamayarak, "Altından bir ejderha!" dedi. Son nefesiyle, "Dostum," dedi. Boğulur, tıkanır gibi bir sesle şiddetle sarsıldı ve bir an silkindikten sonra kıpırtısız kaldı.

Nicholas güverteye bakınarak, kendi acısıyla boğulur gibi oldu. Diğer yaralı adamlar yakınlarda yatıyorlardı ve "Anthony," dedi.

Genç büyücü Nicholas’ın işaret ettiği yere baktı ve rahatlatmasına ihtiyacı olanlara yardım eli uzatmak için acele etti.

Nicholas omzunda bir el hissedince Iasha’nın yanında olduğunu gördü. Ayağa kalktı ve Iasha, "Artık senin memleketine mi gidiyoruz?" dedi.

Nicholas kızı kollarına alırken, bıraktı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülsün. Sesine güvenemiyordu, bu yüzden başını salladı, sonra, yarı rahatlama yarı acı hıçkırığını serbest bırakarak, "Eve gidiyoruz," dedi.

Nicholas toparlanıp Iasha'yı nazikçe kendinden uzaklaştırdı. Kıç güverteye dönerek, "Bay Pickens, tam yol Krondor'a!" dedi.

Amos bağırdı, "Yukarıya gelin sizi güverte sıçanları!"

Kraliyet Kartalı yavaşça döndü; sonra, yelkenleri şişerken, yanan iki gövdeden heybetli bir şekilde uzaklaştı. Güneş arkalarında batarken Nicholas önce sahte Kraliyet Martısı hin sonra da Derebeyi'nin kadırgasının suya batışlarını seyretti.

Amos gelip Nicholas’ın yanında durdu ve elini omzuna koydu. "Son zamanlarda bana babanı hatırlatmaya başladığını söylemiş miydim sana?"

Nicholas Amos'a doğru döndü, gözleri akıtılmamış gözyaşlarıyla parıl parıldı. "Hayır," dedi boğuk bir ses tonuyla.

Amos Nicholas’ın omzunu sıkarak fısıldadı, "Şey, hatırlatıyorsun. Ve seninle benim torunummuşsun gibi gurur duyuyorum."

Nicholas derin bir nefes aldı ve "Teşekkür ederim," dedi, zorlama bir sırıtışla, "Büyükbaba," diye de ekledi.

Amos Nicholas’ın ensesinin kavradı ve onu hafifçe sarsarak, "Büyübaba mı? Belamı bulayım, ona benziyorsun. Hayatın eğlenceli taraflarını bulup çıkarıyorsun," dedi.

Nicholas gülümsedi. Elini Amos'un omzuna koyarak, "Kimse senin hayatını eğlenceden koparmayı başaramadı Amos," dedi.

Amos ona hüzünlü bir gülümsemeyle bakıp "Gerçek bu, değil mi? Böyle günler eğlencenin neden önemli olduğunu hatırlatıyor insana," dedi.

Amos kollarını beklemedik bir şekilde Nicholas'a dolayıp üvey torununa sarıldı. "Hadi ölülerimizi gömelim, anılarına bir kadeh içelim ve eve gidelim Nicky."

Ana güvertede bastırılmış bir topluluk vardı. Mürettebat derin bir rahatlama, ejderhanın ortaya çıkışıyla sersemleten bir hayretle arkadaşlarının yaralanmaları ve ölümleri karşısında hissettikleri acının karışımı bir ruh hali içindeydi.

Tek ölen Ghuda'yla Tuka değildi, lasha'nın hizmetkârlarından biri, arkadaşı alev alıp gemiyi tehlikeye atmadan söndürdüğü sıcak ziftin üzerine sıçramasıyla kötü bir şekilde yanmıştı.

Üç kayıkçıya ilaveten beş paralı asker ölmüştü. Crydeeli bir düzine adam Krallığı korumak için canlarını vermişlerdi. Nicholas envanter çıkardı ve kendisiyle birlikte Crydee'den akıncıları takip etmek için yola çıkan altı adamın ölmüş olduklarını fark etti. Yolculuğun başında Amos ve Nicholas’ın yanında gemideki altmış beş adam ve kadından sadece yirmi yedisi kalmıştı.

Nicholas brendi getirilmesini emretti ve onlar karşısında dururlarken, "Bazılarınız başımızdan geçenlerin tamamını biliyor, oysa diğerleri grubumuza yeni katıldılar. Ama sizler olmadan bunu başarabilir miydik bilmiyorum. Hükümdarlık bize borçlu. Aşağıdaki o sandıkta her ne ganimet kaldıysa hepinize eşit bir şekilde paylaştırılmasına karar verdim," dedi. Paralı askerler sırıtırken, Krallık denizcileriyle askerleri irkilerek birbirlerine baktılar, ancak gülümsemeleri eşit derecede minnettardı. Krallığa verilen hizmette ikramiye alınması nadirdi. "İyi dostlarımızdan bazılarını kaybettik," dedi Nicholas. "Onları unutmayalım." Bir kadeh kaldırdı ve "Ghuda'ya ve diğerlerine," dedi.

Hepsi içtiler ve sonra Nicholas, "Kocaman bir okyanustan uzak bir ülkeye gelen sizlerin kendinizi evinizde hissetmeniz için elimizden geleni yapacağız," dedi. "Eve dönmenize nasıl yardım ederiz bilmiyorum, ama günün birinde döneceksiniz.

Size söz veriyorum. O zamana kadar hepiniz için namuslu işler ve yetecek kadar ücret var."

Yanan gemilerden çıkan dumanla kırmızı-turuncu ve altın rengine dönmüş günbatımına dönerek, "Krondor'a yelken açalım!" dedi.

Mürettebattan bir tezahürat koptu ve adamlar, nihayet eve yöneldikleri için heyecanla işlerinin başına koşturdular.

Üç gün sonra, öğleye doğru, Krondor limanına girdiler. Amos kraliyet bayrağının çekilmesini emretti ve telaşlı bir liman kaptanı hızla gelerek geminin yolunu kesti. İki yardımcısıyla güverteye tırmanarak Amos'la Nicholas'ı endişe ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla selamladı.

Nicholas, "Amos gemiyi son bir kez yanaştırmak ister misin?" dedi.

Amos omuz silkti. "Aynı şey değil. Bu gerçek Kartal ya da benim Kraliyet Ejderha’m olsaydı belki." Bu söz liman kaptanının kafasının karışarak bir Prense bir Amiral'e bakmasına neden oldu. Sonra Amos şeytani bir sırıtışla,

"Yelkenle girmeyi tecrübe etmen gerek. Daha iyi bir zaman düşünülemezdi," dedi.

Nicholas da ona sırıtarak karşılık verdi. "Yelkenleri ayarlamaya hazır olun!" diye bağırdı.

Liman kaptanı, "Ekselansları, sizden yelkenlerinizi indirmenizi ve sizi içeri sokmamıza izin vermenizi rica ediyorum," dedi.

Nicholas, "Harry!" dedi.

"Ne?" diye seslendi arkadaşı.

"Pruvaya git ve yardımcı kaptanın bayılmadığından emin ol." Nicholas neredeyse sevinçli bir meydan okumayla bağırdı, "Yelkenlerimiz açık giriyoruz!" Küçük tekneler yoldan çekilirken denizciler koşuşturdular.

Kraliyet bayrağı Kartal'a kraliyet renklerini taşıyan diğer bütün küçük tekneler üzerinde geçiş üstünlüğü veriyordu ve limandaki bütün tayfalar Prens'in Amirali'nin kraliyet iskelelerine yelken açma huyunu biliyorlardı. Trask'ın ana direkte dalgalanan flamasıyla aklı başında hiç kimse Kraliyet Kartalı'nın pruvasının önünden geçmeye kalkmazdı; bunun yapmayı deneyen o iki kişi de şimdi Kartal'ın güvertesindeydiler.

Harry bağırdı, "Doğru hattayız!"

Nicholas seslendi, "Bütün yelkenleri küçültün! Halatları hazırlayın!"

Yukarıdaki denizciler yelkenleri çılgınlar gibi çektiler. Gemi ileri hareket etti, eylemsizliği onu dosdoğru iskelelere doğru taşıyordu. Nicholas beklentiyle, halatların iskelede bekleyenlere fırlatılmasını söylemek için uygun anı kollayarak izledi.

Gemi yavaşlamaya devam etti ve Nicholas bekledi de bekledi, Harry nihayet dönüp, "Biz... biraz uzak kaldık Nicky," diyene kadar bekledi.

Nicholas başını kolunun kıvrımına koyarak küpeştede uzandı ve "Kılavuz Kaptan. İsterseniz teknenizi çağırın," dedi.

Amos güldü, yelkenleri çınlatan bir kükremeyle. Nicholas’ın sırtına vurarak, "Bugünlerde bu işi kapacaksınız," dedi.

Nicholas başını koyduğu yerden gizlice baktı ve "Bakalım şimdi kim hayatın tadını çıkarıyor?" dedi.

DÜĞÜN

Misafirler tezahürat yaptılar.

Lyam, Adalar Kralı damatla geline kaldırdığı kadehi kafasına dikti. Amos durmuş sırıtıyor, resmi saray kıyafeti içinde neredeyse tanınmaz görünüyordu; önü dantel gömlekler ve ceket paltolar bu yıl Krallık'ta modaydı. Sadece sevgili Alicia'sına duyduğu arzu "o aptal görünüşlü giysiler" dediği şeyleri düğün gününde giymesine neden olmuştu. Diğer seçeneği küçümsediği Amiral üniformasıydı, bu yüzden onun ricasına boyun eğmiş ve günlük modaya göre giyinmişti.

Nicholas, Prens'in Krondor'daki sarayındaki ziyafet salonundaki baş masada diğer misafirlerle birlikte oturuyordu. Sağında kız kardeşi Elena ve kocası, ağabeylerinden biri olan Erland ve Erland'ın karısı Prenses Genevieve ile konuşuyorlardı. Erland'ın ikizi Borric karısı Yasmine'le konuşuyor, Alicia ise seyrediyordu.

Nicholas’ın annesi en küçük çocuğu saraya onu hayatı boyunca işaretlemiş olan topallaması olmadan yürüyüp girdiğinde az daha şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Nicholas son savaşta işler yolunda gitmezse her şeyin hazır olduğundan emin olmakla öylesine meşguldü ki ayağı canını yaktıysa bile farkına varmamıştı. Nakor iyileşmesinin artık tamamlandığını söylemişi.

Düğünü planlamak ve herkesi Krondor'a getirmek aylar sürmüştü. Kral'ın Rillanon'daki kraliyet sarayından kalkıp gelmesi gerekmişti ve Arutha'nın sarayına Arutha dönmeden ulaşmıştı. Carse Baronu Bellamy, Arutha'yla donanmasının beklemekte oldukları Özgürliman'a küçük bir tekne gönderince haber nihayet Krondor Prensi'ne ulaşmıştı. Amos hemen hemen haklıydı: Arutha kendi kendine yaptığı uzun ve acı bir tartışmadan sonra Nicholas'la arkadaşlarının peşinden gitmeye karar vermişti.

Arutha Krondor'a döndüğünde, Nicholas'la Amos onunla Kral'a, akından Karanın Sonu'nun kuzeyinde iki geminin yok edilmesine kadar hikâyenin tamamını anlatmışlardı. Lyam, Pug'ın yerinin saptanıp saptanamayacağını

görmek için Efsuncunun Adası'na özel bir haberci göndermiş ve Nicholas'la Borric'i görev konusunda sadece kraliyet ailesinin bir üyesine güvenilebileceğinden Sethanon'a göndermişti.

Nicholas'la ağabeyi iki hafta sonra Sethanon'da her şeyin yolunda olduğu haberiyle geri gelmişler ve Nicholas Aal'ın Kâhini'yle tanışmaktan duyduğu korkuyla karışık saygıyı ifade etmişti. Yaşamtaşı, Pug'ın üzerine yerleştirdiği büyülü bir zaman çarpılmasıyla maskelendiğinden ortada yoktu. Yine de, orada olduğu ve korunmasına rağmen saldırıya açık olduğu bilgisinin, geçen yıl yaşadıklarından sonra Nicholas'ı etkilemesi zor değildi.

Efsuncunun Adası'na gönderilen haberci, temsilcisi Gathis aracılığıyla Pug'dan büyücünün onlara düğünde katılacağı haberiyle dönmüştü. Bütün misafirler nihayet zamanında bir araya gelmiş ve tören gerçekleştirilmişti.

Kutlama devam etti ve Nicholas hayatında ilk kez rahatlamış hissetti. Bugünkü refakatçisine baktı ve gülümsedi. Iasha'nın saraya kolayca adapte olduğunu gördü ve Kralın Dili'ni kullanışındaki hakimiyeti her geçen gün artıyordu. Saray hanımlarıyla iyi anlaşıyordu. Yaralanmış hizmetkârı iyileşmiş ve Anthony'nin büyüsünün yardımıyla şiddetli izlerden kurtulmuştu. Diğer üç kız çoktan saraydaki birçok genç adamın odak noktası olmuşlardı. Uzak bir ülkeden gelen beş kız kardeş, güçlü bir Prens'in kızları oldukları hikâyesi dolaşıp duruyordu ve kızlar bu düşünceyi değiştirme eğiliminde değillerdi.

Marcus babası ve Anthony'nin elinin sıkıca kavramış olan kız kardeşiyle birlikte otururken, Abigail'in salondaki daha atak saray erkânıyla göz göze gelme huyunu görmezden geliyordu. Nicholas Abigail'in Ran Dükü'nün ikinci oğluyla, Elena'nın kayınbiraderiyle neredeyse açıkça flört ettiğini fark etti.

Dük Martin yaşlanmıştı, saçları artık neredeyse tamamen aklaşmıştı ve dik postürü ve zinde adımları eksikti. Yaşın alamadığını acı almıştı. Hüzünlü bir şekilde, Nicholas hayattan aldığı hazzın karısının ölümüyle birlikte ölmüş olduğu hükmüne varmıştı. Düklüğü Marcus'a bırakarak emekli olmaktan bahsediyordu. Nicholas bu adımın atılmasına izin verilmeden önce Kral, Arutha ve Martin'in uzun uzun tartışacaklarını biliyordu. Yine de, Martin

çocuğunun geri dönmesi sayesinde derinden rahatlamış görünüyordu. Nicholas'a minnettarlığını ifade etmeye çalışmış, aralarında garip bir an yaşanmasına neden olmuştu. Nicholas, çocuğundan haber beklerken, Martin için nekahatin ne büyük işkence olduğunun farkına varmıştı. Nicholas'ın bütün söyleyebildiği, "Benim yerimde olsaydın sen de aynını yapardın," olmuştu.

Martin gözlerinde yaşlarla, sadece başını sallayabilmişti; sonra yeğenine sarılmıştı. Nicholas bu açık ifadenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Abigail'in kahkahası Nicholas'ı düşüncelerinden uyandırdı. Arkasına yaslanıp Iasha'nın arkasından Harry'ye, "Sence Marcus buna ne kadar dayanır?" dedi.

Harry sırıttı. "Tam şimdi, sanırım birine ellerini Abby'den çekmesini söyleyecek."

Brisa Harry'ye masanın altından vurdu ve "Şunu keser misiniz!" dedi.

Iasha gülümsedi. "Abby sadece Marcus'un duygularından emin olmak istiyor. O Abby'nin ilk âşığıydı, ancak Marcus'un tek seçenek olduğunu düşünmesini istemiyor." Gülümsedi. "Büyük ihtimalle evlenecekler; Abby onu gerçekten seviyor." Bir an Marcus'u inceledi. "Yeterince yakışıklı, baban gibi." Nicholas'a baktı. "Ama ikisi de senin nazik doğandan yoksunlar." Sonra, şakacı bir şekilde, "Üstelik, kuzenin senin... yaratıcılığından da yoksun," dedi.

Nicholas kızaracak kadar terbiyeliydi. Derken yüzü bulutlandı. "Sen nereden..."

Brisa sırıttı. "Abby konuşuyor. İlk seferinden sonra biriyle konuşmak zorundaydı. Siz erkeklerin etrafta olmadığınızda kadınların neler konuştuğu hakkında garip fikirleriniz var."

Nicholas elini yüzüne götürerek gözlerini kapattı. "Zavallı Marcus." Derken Brisa'yla Iasha'ya bakarken gözleri neredeyse dehşetle kocaman açıldı ve

"Ya siz ikiniz?" dedi.

Brisa sırıttı ve hiçbir şey söylemedi. Bir an sonra, Nicholas da sırıtmak zorunda kaldı. Sokak kızı enfes görünüyordu. Koyu kızıl saçları yolculuktan bu yana, Anita'yla hizmetçilerinin kafasının tepesinde toplamalarına, gümüş ve incilerle süslemelerine yetecek kadar uzamıştı. Koyu yeşil renkte özel olarak dikilmiş, tenini ve gözlerini vurgulayan bir elbise giymişti.

Iasha koyu mavi bir elbise seçmişti ve kolaylıkla saraydaki en çarpıcı kadınlardan biri olmuştu. Hâlâ kendine zengin bir koca bulmaktan bahsediyordu, ancak Nicholas bunu yapmakta çok acelesi olmadığını fark etti.

Akşam yemeği bitmek üzereyken Borric geldi ve elini kardeşinin omzuna koydu. Fısıldayarak, "Senin ve hanım arkadaşının varlığı küçük kardeşim, ailenin özel konutuna çağırılıyor," dedi.

Harry'ye baktı ve "Sen ve senin leydin de silahtar," dedi.

Misafirlerin bazıları at arabasıyla şehre dönmek, diğerleri Krondor ziyaretleri sırasında kendilerine ayrılan konutlara gitmek için ayrılıyorlardı, Kralın ailesi kraliyet ailesinin dairesinde toplanmıştı. Bütün kuzenler, teyzeler, amcalar ve kayınlarla birlikte aile neredeyse bütün düğün grubu kadar kalabalık bir topluluk halinde toplanmıştı.

Büyük odaya girdiğinde Nicholas, gümüş grisi saçlarıyla hâlâ sevimli bir kadın olan teyzesi Carline'e gülümsedi. Kocası Laurie, Salado Dükü, Nicholas'a gülümsedi ve göz kırptı. Nicholas gece bitmeden Laurie'nin, her yere yanında götürdüğü eski bir udu çalıp şarkı söyleyerek, ilgi odağı olacağını biliyordu. Gençliğinin ozanları artık yaşamadığından, Laurie hâlâ bir odayı saatlerce kendinden geçirebilecek kadar iyi bir şarkıcıydı. Kızları ve iki oğulları köşede oturmuş, kendilerini mazur göstermeleri kabul edilebilir olur olmaz saraydaki genç maiyetlerden bazılarıyla şehre kaçabilme planları yapıyorlardı. Nicholas bu gençlerle aşağı yukarı aynı yaşta olduğuna inanamıyordu; son bir yılda on yaş yaşlanmış gibi hissediyordu kendini.

Gunther, Ran Dükü'nün en büyük oğlu, annesinin yanında oturmakta olan Elena’nın elini tutuyordu. İlk bebeklerinin doğumuna az kala, Elena olumlu bir sevinç ışığı yayıyordu. Anita torunlarının huzurunda olmalarından zevk alıyordu ve büyük ihtimalle aileyi herkesin programlanmış planlarından günlerce fazla Krondor'da tutma planları kuruyordu.

Borric'le karısı Prenses Yasmine içeri girdiler ve kapılar arkalarından kapandı. Birkaç küçük çocuk eksikti ve Nicholas aile içindeki bu küçük kutlama sırasında telaş ve huzursuzluk yaratacaklarının düşünüldüğünü anladı. Vakit geç oluyordu ve Borric'le Yasmine'in yaşça büyük diğer iki çocukları çok geçmeden yatırılacaktı.

Ailenin dışında Harry'yle Brisa, Iasha ve Abigail'le babası, Baron Bellamy de konuklar arasındaydı. Bellamy'nin iki oğlu Carse'la Crydee'nin yeniden inşa edilmesi işinin basındaydılar.

İkinci bir kapı açıldı ve Nakor, harikulade kesimli, beyaz ve gümüş rengi ipliklerden karışık bir tasarımla süslenmiş görkemli bir pelerini olan mavi bir cüppe giymiş olarak içeri girdi. Peşinden, altın rengi saçlı sevimli bir kadına eşlik eden siyahlara bürünmüş bir adam geliyordu.

Nicholas'la Harry ağızları açık halde ayağa kalktılar. Nicholas, "Pug, Ryana!" dedi. Kendini toparladı. "Leydi Ryana, bu ne zevk."

Güzel ama yabancı görünüşlü kadın, kafasını Nicholas’ın olduğu yöne doğru salladı ve karşılıklı gülümsediler. Çok kendine güvenli görünen bir Prajichetas’la zarif giyimli bir Vajasiah içeri girdi sonra. En son giren Calis oldu ve kapı arkalarından tekrar kapandı.

Yaşına göre hâlâ güçlü görünen Kral, bu ılık yaz akşamında yanmayan devasa bir şöminenin önünde duruyordu. Sarı saçları bir yerdeki azıcık bir grilik dışında soluklaşmış, yıllar içinde neredeyse beyazlaşmıştı ve yüzü makamının baskısının çizgilerini yansıtıyordu.

Lyam makamının altın tacını rahatlama belirten bir iç çekişle çıkardı. Karısı Kraliçe Magda'ya baktı ve "Bu samimi anlar için yaşıyoruz" dedi -sırıttı ve

yüzündeki yıllar kaybolur gibi oldu- "şimdi 'siz' bir süreliğine 'sen' olabilir." Martin ve Arutha gidip kardeşlerinin yanında durdular, Martin yarası yüzünden hâlâ aksıyordu.

Bir kapıcı içeri girdi ve bir sıra hizmetkâr şarap arabalarıyla içeri girerken kapıyı açık tuttu. Lyam şaraplar odadaki herkese servis edilene kadar bekledi ve sonra, "Uzak Sahil'de geçen yıl neler olduğunu çoğunuz biliyorsunuz. Ama hepinizin bilmesini istediğim bir şey var ve o da yeğenim Prens Nicholas'ın olağanüstü bir şey yapmış olduğu," dedi. Bütün gözler Nicholas'a dönerken durdu. "Bu ülkeden meşru olmayan yollarla götürülen kuzeni ve diğerleri için dünyanın yarısına yelken açtı ve mantıklı herhangi bir umut olmaksızın bütün kurtarabildikleriyle geri döndü.

"Bu kadehi düğün ziyafeti sırasında kaldırmış olmayı isterdim ki, böylece krallıktaki herkes bu şaşırtıcı başarıdan haberdar olsun, ama o Amos'la Alicia'nın zamanı olduğundan, aile ve Nicholas'ın arkadaşları, yalnız kalana kadar beklemenin en iyisi olacağını düşündüm. Şimdi conDoin adına gurur ve onur katan Nicholas için kadeh kaldırmayı öneriyorum."

"Nicholas'a," dediler ve içtiler.

Hizmetçiler odadan çıktıklarından, Nicholas bütün gözlerin kendi üzerinde olduğunu görebiliyordu. Kızardı, yutkunamadı ve gözleri yaşlarla dolacak oldu. Boğazını temizleyip "Hepinize teşekkür ederim," dedi. Iasha'nın elini sıktı ve "Ama yaptıklarımı iyi erkeklerle kadınların yardımlarıyla yaptım. Bugün aramızda olmayan çoklarının yardımıyla," dedi. Kendi küçük kadehini kaldırdı. "Aramızda olmayan dostlara." "Aramızda olmayan dostlara," diye tekrarladılar ve içtiler.

Küçük topluluk, aile ve dostlar hakkında gevezelik eden, daha yaşlı aile üyelerinin sağlığını ya da çocuklarını soran gruplara ayrıldı. Nicholas, topluluğun boyutu ve katılan insanların gücü dışında, bunun başka herhangi bir ailenin bir araya gelişinden farkı olmadığını görerek şaşırdı.

Pug yaklaştı ve Nicholas'ı sakin bir köşeye çekti. "Bu seninle ilk konuşma fırsatımız. Sen, herhangi birinin senden isteyebileceği her şeyi yaptın Nicholas, hatta fazlasını."

"Teşekkür ederim."

Pug, "Birkaç sorun vardır sanırım," dedi.

"Dahakon?" dedi Nicholas.

"Gerçekten öldü," dedi Pug. "Tehlikeliydi ve seyahat ettiğiniz aylar boyunca onu meşgul ederek güçlerini zayıflattım. O savaş gemisini arkanızdan getirmek için neredeyse kalan bütün gücünü kullandı. Calis o ahşap sapla dikkatini dağıtınca, Ryana'yla başa çıkamadı."

"Nakor Anthony'ye nasıl yapılacağını gösterdi." Nicholas gülümsedi. "Ryana'yı beraberinde getirmene şaşırdım."

Pug'a da karşılık olarak gülümsedi. Alçak sesle, "Eğitiminin bir parçası. Onun türünden biri için insan olarak kabul edilmek," dedi.

Nicholas, Vajasiah'ın Ryana'yla konuşmakta olduğu yere baktı, Vajasiah'ın bütün hareketleri ve yüz ifadesi büyülemek için tasarlanmıştı. "Tam şu an eğitim görüyormuş gibi görünüyor. "

Pug gülümsedi. "İnsan davranışlarının henüz anlamadığı ince farkları var. Onun yaşında ve gücünde biri için, çoğu yönden hâlâ çocuk." "Bir soru," dedi Nicholas.

"Nedir?"

"Adana ilk geldiğimde olacakların ne kadarını çoktan biliyordun?"

Pug, "Bir kısmını," dedi. Sesini daha da alçaltarak, "Aal Kâhini’nden beni kapanan bir düzen konusunda uyaran bir haber aldım. Ne yaptığımıza bağlı olarak olası birçok sonuç vardı.

"Geldiklerini bilmiş olsaydım, akıncıları yok edebilirdim, ama o zaman Pantathianlar’ın bütün bunlardaki rolü ve salgın tehlikesi hakkında hiçbir şey bilmiyor olacaktım. Mahkûmların peşinden gitmiş olsaydım, sizin

kurtardığınız o az sayıda insan bile kaybedilirdi ve Pantathianlar salgın taşıyıcısı işlevi görmeleri için yenileri arayabilirlerdi."

Nicholas, "Anlamadığım bir şey var: Bütün bu zahmete neden girdiler? Neden Krondor'a sadece salgın taşıyıcısı göndermediler?" dedi.

Pug, "Salgın şehirde patlak verseydi, Yıldızlimanı'yla Tapınaklardaki bütün büyü becerileri, Prensle onun yüksek rütbeli bakanlarının güvende olmalarını sağlayacaktı. Onların liderlikleri çok önemli. Ama salgın sarayda patlak verseydi, babanla bütün danışmanlarının, yüksek rütbeli komutanların, en önemli tüccarlarla lonca sahiplerinin -hepsinin ilk ölenleri olmasının yaratacağı karmaşayı düşünsene," dedi.

Nicholas başını salladı. "Yani peşlerine düşmemize ve esas planı öğrenmemize izin vermenin nedeni bu."

"En güçlü büyücülerini kontrol altında tutarak, onların planlarını boşa çıkarmana izin vermenin yapılacak en iyi şey olduğunu düşündüm. Bu karanlık meydan okumanın merkezinde olacağını hissettim ve Nakor hükmümü doğruladı." Pug omzunun üzerinden baktı. "Ne büyüleyici bir zihni var. Bir süreliğine benimle Efsuncunun Adası'na dönmeye ikna etmeye çalışıyorum." Nicholas iç geçirdi. "Ya Leydi Clovis?"

Pug, "Nakor'un bana onunla ilgili anlattıklarına bakılırsa, büyük ihtimalle hâlâ oralarda bir yerde hayatta ve komplolar üretiyor. Büyük ihtimalle onun sonunu göremedik," dedi. Nicholas, "Ya da Pantathianlar'ın," dedi. Pug genç prense baktı ve "O yüz ifadesini biliyorum; babanın yüzünden yeterince çok gördüm. Beni dinle: biri günün birinde o tehdide son verecek, ama kimse bunun sen olman gerektiğini söylemedi," dedi. Gülümsedi. "Sen payına düşenden fazlasını yaptın." Birlikte konuşmakta olan genç kadınlara bakan Pug, "Senin şu hanımefendiyle evlenecek misin?" diye sordu.

Nicholas sırıttı. "Bazen düşünüyorum, bazen düşünmüyorum. Zengin bir koca bulmaktan bahsediyor, çünkü Babamın ya da Kralın böyle bir evliliğe müsaade edeceğine inanmıyor." Sesini tekrar alçaktı. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, bazen istiyorum ve bazen onun için zengin bir koca arıyorum."

Pug güldü. "Hissettiklerini anlıyorum. Çok gençken, teyzen Carline sık sık aynı şekilde hissetmeme neden olurdu."

Nicholas’ın gözleri büyüdü. "Laurie amca biliyor mu?" Pug, "Onları kim tanıştırdı sanıyorsun?" dedi.

Kral, "Bir duyum yapacağım," dedi. Bütün gözler ona çevrildi ve "Ludlandlı Lordum Henry beni oğlu Harry'nin evleneceği konusunda bilgilendirdi."

Odada tezahürat ve alkışlar duyuldu ve kadınlar Brisa’nın etrafında toplanıp onu kucakladılar. Nicholas'la Pug, Harry'nin kıpkırmızı halde tebrikleri kabul ettiği yere doğru ilerlediler ve Nicholas onun elini sıktı. "Seni piç kurusu," dedi Nicholas bir kahkahayla. "Hiçbir şey söylemedin."

Yalnızca Nicholas’ın duyması için öne eğilerek, "Ben önemsiz bir kontun ortanca oğluyum; zengin bir dükün oğlu onu benden çalmadan sormak zorundaydım. İlk karşılaştığımızda, bu kadar güzel olduğuna inanabilir miydin?" dedi.

Nicholas onun mantığını haksız bulamazdı. Derken Harry fısıldadı, "Ayrıca, bir bebeğimiz olacak."

Nicholas güldü ve "Lyam Amca'ya bunu da duyurtayım mı?" dedi.

Harry yüzünü buruşturdu ve elini kaldırdı. "Bu babamı öldürür. Düğünden bir ya da iki hafta sonrasını bekleyeceğiz, sağol."

"Ne zaman?"

Harry, "Koşullar düşünülürse, bence mümkün olduğunca çabuk," dedi.

Nicholas bir kahkahayla bu fikre katıldı.

Derken Lyam, "Kardeşim Arutha'nın söyleyecekleri var," dedi.

Arutha, nadir gülümsemelerinden biri takınmış halde, "Oğlum ve Harry-" dedi, Amos boğazını belirgin bir şekilde temizledi. Arutha ekledi, "Amiral

Trask'ın yardımlarıyla, büyükbabamın Uzak Sahil'i alışından bu yana ilk kez yeni ülkeler fethettiler. Hoş bir şekilde fazla kan dökmeden, diye eklemeliyim." Küçük şişesini şerefe kaldırdı. "Artık Özgürliman'da bir yönetime ihtiyacımız olduğundan, ağabeyimin izniyle, eskiden oğlumun silahtarı olan Harry'yi Özgürliman'la Günbatımı Adaları'nın yeni valisi ilan ediyorum."

Lyam, "Ve Prensin Sarayının Baroneti mertebesine terfi ettirildi," dedi.

Harry'yi tekrar tebrik ettiler ve Arutha elini sallayarak Nicholas'ı yanına çağırdı. "Ya sen?" diye sordu en küçük oğluna. "Ne yapmak isteyeceğin hakkında hiç düşündün mü? Seni Crydee'ye bir silahtar olarak geri gönderemem, değil mi?"

Nicholas, "Biraz düşündüm de, şöyle güzel bir gemi nasıl olurdu?”

Amos güldü, "Arutha'ya, artık beni emekli ederek, senin benim işimi alabileceğini söyledim

Nicholas da güldü. "Kendime Amiral denilmesine hazır değilim Amos."

Amos, "Özgürliman üzerinden başlayacak ticaretle birlikte, Carse da büyük bir ticaret merkezi haline gelecek; orası Uzak Sahil'deki en iyi liman. Korsanlığa bulaşmak İsteyen bir sürü insan olacak, yani orada büyük gemilerde güçlü adamlara ihtiyacımız olacak," dedi.

Arutha, "Özgürliman'da ufak bir gemi filosu bulunduracağız. Amos haklı, onayladığınız o aptalca özgür ticaret anlaşmasıyla, üç milletten bütün tüccar, korsan ve kaçakçıyı o adalara çekmiş olacağız. Senin Duncastleli Patrick'in iş kafa kırmaya geldiğinde yeterince becerikli bir adama benziyor, iyi bir Şerif, ama bizim yöneticilere ihtiyacımız olacak, Harry'yi gönderme nedenim de bu. Amos onun tüccarlar ve hırsızlarla uğraşabilecek türden biri olduğunu söyledi," dedi.

Amos, "Bu doğru. Tekrar serseriliğe çıkacak olursak, onu anında kendi gemime koyardım; birinci sınıf bir hırsız ve tartışmaları yatıştırmakta hüner sahibi. Ve Brisa o şehirde yolunu bulmayı kesinlikle biliyor," dedi.

"Peki o halde," dedi Arutha Nicholas'a. "Kartal'ı Özgürliman'da bıraktığım diğer iki gemiye katılması için gönderiyorum. Sana kaptanlık vereceğiz ve William Swallow'un orada organize ettiği korsanlar birliğinden sorumlu kılacağız. Duyduklarıma bakılırsa, o haydutlar için uygun bir eşleme olacaksın, son zamanlarda senin de korsanlığa bulaştığın düşünülürse." Nicholas sırıttı. "Öyle de denebilir."

"Lyam, Martin emekliye ayrıldığında Marcus'u Batının Görevlisi ilan edecek, bu yüzden ona hesap vereceksin." Şakadan ciddi bir ses tonu takındı. "Seni Prens'in Sarayının Kontu yapacaktım ki, bu sana Harry'nin yoldan fazla çıkmadığını gözlemleyecek rütbeyi verecekti, ama belki de Lyam'dan senin için özel bir unvan oluşturmasını istemeliyiz -Kralın Korsanı nasıl?"

Nicholas güldü ve "Kaptan yeter, Baba. Amiral olmayı denemek istediğimde sana haber veririm," dedi.

Arutha güldü ve kolunu oğlunun omzuna doladı. "Beni gururlandırıyorsun Nicky."

Anita da onlara katıldı ve "Leydinden hoşlandım Nicholas. Nadir bulunan bir havası var," diyerek oğluna sarıldı.

Nicholas, "O... farklı," dedi.

Güldüler ve partiye döndüler. Gece ilerledikçe anılar paylaşıldı, umutlar dile getirildi ve sevinçle üzüntüyü tanıyan bir aile sadece tekrar bir arada olmaktan keyif aldı.

- SON -

Taranmış Belgeyi Düzenleyen: ERASMUS